

РОБИН ХОБ ЛОРД ЗЛАТЕН

Част 2 от „Шутът и убиецът“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ ЗАГУБИ

Загубата на обвързано животно е трудна за обясняване на лишен от Осезание. Онези, които могат да кажат за смъртта му нещо като: „Беше просто куче“, никога не биха я схванали. Някои по-чувствителни я възприемат като смърт на скъп любимец. Дори онези, които казват: „Сигурно е като да изгубиш дете или жена“, виждат само едната страна на медала. Да изгубиш съществуването, с което си бил свързан, е повече от това да се лишиш от другар или любим. Беше като внезапно ампутиране на половината от физическото ми тяло. Зрението ми бе замъглено, апетитът ми изчезна напълно, долавях единствено блудкавия аромат на храната. Слухът ми бе притъпен и...

Ръкописът, започнат преди толкова много години, завършва с яростни мастилени пръски и дупки от писеца. Спомням си момента, когато осъзнах, че съм преминал от писане на общи неща към изливането на собствената си болка. По свитъка личат ръбовете, когато го хвърлих на пода и започнах да го тъпча. Истинско чудо е, че само го запратих на земята, вместо да го хвърля в огъня. Не знам кой е съжалил смачкания лист и го е прибрал на лавицата. Може да е бил Шишко, който вършеше задачите си по обичайния си методичен, лишен от мисъл начин. Аз определено не намирам в него нищо, което бих запазил.

Подобни неща се случват често с писателските ми напъни. Различните ми опити върху историята на Шестте херцогства неизменно се превръщаха в история на самия мен. Перото ми се отплесваше от трактат върху билки към различни лечения на неразположения на Умението. Трудовете ми върху Белите ясновидци прекалено много задълбават в отношенията им с техните Изменящи или Катализатори.

Не знаей дали високото ми самомнение неизменно обръща мислите ми към самия мен, или писанията ми са всъщност жалък опит да си обясня собствения си живот. Годиците се изнизват една след друга в безкрайната си върволица и вечер след вечер все така вземам перото и започвам да пиша. Все още жадувам да разбера кой съм. Все още си обещавам: „Следващия път ще го направя по-добре“ — с типичната човешка убеденост, че винаги ще ми се предлага „следващ път“.

Не го направих обаче, когато изгубих Нощни очи. Никога не си обещах, че ще се свържа отново и ще се погрижа по-добре за следващия ми партньор. Подобна мисъл би била предателство. Смъртта на Нощни очи сякаш ме изкорми. В последвалите дни вървах през живота си ранен, без изобщо да осъзнавам колко съм осакатен. Приличах на човек, който се оплаква от сърбеж в отрязания крак. Сърбежът го отвлеча от ужасното осъзнаване, че оттук нататък ще трябва да се придвижва с патерица. Така последвалата мъка от смъртта му скриваше размера на пораженията върху самия мен. Бях объркан, мислех си, че болката и загубата са едно и също, докато едното бе всъщност само симптом на другото.

В известен смисъл това бе второ съзряване. Но този път не като навършване на пълнолетие, а като бавно осъзнаване на самия себе си като индивид. Обстоятелствата ме бяха заправили обратно в интригите на двора в замъка Бъкип. Имах приятелството на Шута и Сенч. Бях на крачка от истинска връзка със странстващата вещица Джина. Хеп се бе отдал изцяло на чиракуването и похожденията и изглежда, бе затънал безнадеждно и в двете. Младият принц Предан, стоящ на ръба на брака си с нарческата от Външните острови, се обръщаше към мен като към свой ментор — не само като учител в Умението и Осезанието, а като водач през бързеите на границата между юношеството и зрелостта. Не ми липсваха хора, които да ги е грижа за мен, нито пък такива, към които да изпитвам дълбока обич. Но въпреки това си оставах по-самотен от всеки друг път.

Най-странното бе бавното осъзнаване, че сам съм избрал тази изолация.

Нощни очи бе незаменим; беше ме променил през годините, които прекарахме заедно. Не бе половината от мен; заедно обаче бяхме едно цяло. Дори когато в живота ни се появи Хеп, ние го възприемахме като младеж и отговорност. Двамата с вълка бяхме единицата, която

вземаше решенията. Бяхме партньори. Без Нощни очи имах чувството, че никога вече няма да мога да постигна подобно състояние с друг, бил той човек или животно.

На младини, докато прекарвах времето си в компанията на лейди Търпение и приятелката ѝ Лейси, често подочувах безцеремонните им преценки за мъжете в двора. Едно от убежденията им бе, че всеки мъж или жена, който мине трийсетте, без да се задоми, най-вероятно ще си остане сам. „Постави се на негово място — казваше Търпение, когато плъзваше слух, че някой побеляващ лорд изведнъж е започнал да ухажва младо момиче. — Пролетта е завъртяла главата му, но тя скоро ще открие, че в живота му няма място за партньорка. Твърде дълго е живял по своя си начин“.

И аз много бавно започнах да възприемам себе си точно по този начин. Често бях самотен. Знаех, че моето Осезание броди някъде в търсене на партньор. Но въпреки това си оставаше чувството, че това търсене е като рефлекс, като потръпване на отрязан крайник. Никой, нито човек, нито животно, не би могъл да запълни празнотата, останала в живота ми след Нощни очи.

Споделих всичко това с Шута в един от редките ни разговори по време на завръщането ни в Бъкип. Беше вечер, лагерувахме край пътя. Бях го оставил с принц Предан и Лоръл, Ловкинята на кралицата. Всички се бяхме скупчили около огъня, за да се предпазим от студената нощ и да поделим оскъдната храна. Принцът бе затворен и необщителен, все още болезнено чувствителен от загубата на свързаната си котка. Да съм до него бе все едно да държа вече изгорената си ръка до пламък; състоянието му само разпалваше още по-силно собствената ми болка. Затова станах под предлог, че отивам за дърва.

С тъмната мразовита вечер зимата оповестяваше приближаването си. В сумрачния свят не бяха останали цветове и вървах пипнешком като къртица. Накрая се отказах и се отпуснах на един камък до потока, докато очите ми привикнат с тъмното. Но докато седях самичък и усещах как студът ме притиска отвсякъде, изгубих всякакво желание да търся дърва, пък и за каквото и да било друго. Седях и зяпах с празен поглед, вслушвах се в ромона на водата и оставих нощта да ме изпълни със сумрака си.

Шутът дойде, придвижваше се безшумно в тъмното. Седна на земята до мен и известно време мълча. После се пресегна и постави ръка на рамото ми.

— Искан ми се да можех някак да утеша мъката ти.

Думите му бяха безполезни и той сякаш го разбра, защото не каза нищо повече. Може би духът на Нощни очи ме укори за киселото ми мълчание пред приятеля ни, защото след известно време затърсих подходящи думи, за да преодолее мрака помежду ни.

— То е като рана в главата, Шуте. Времето ще я излекува, но дотогава и най-добрите пожелания на света не могат да я накарат да заздравее по-бързо. Дори да имаше начин да се разсее болката, някаква билка или напитка, която да я притъпи, не бих прибегнал до нея. Нищо не би променило смъртта му. Остава ми единствено да очаквам да свикна с това да съм сам.

Въпреки желанието ми думите ми прозвучаха като упрек. Даже още по-зле — като самосъжаление. Чест прави на приятеля ми, че не се засегна и само се изправи грациозно.

— Тогава ще те оставя. Решил си да скърбиш самичък и щом това е изборът ти, ще го уважа. Не мисля, че това е най-разумният избор, но ще го уважа. — Помълча, след което въздъхна тихо. — Сега разбирам нещо за самия себе си. Дойдох, защото искам да разбереш, че знам, че те боли. Не защото мога да излекувам болката, а защото искам да знаеш, че я споделям чрез връзката ни. Вероятно в това има и момент на себичност — имам предвид, в желанието ми да го знаеш. Споделеният товар е не само по-лек; той може да създаде връзка между споделящите. Така че никой да не остава да го носи сам.

Усетих, че в думите му има зрънце мъдрост, нещо, върху което би следвало да се замисля, но бях твърде изтощен и смазан, за да се занимавам с това.

— След малко ще се върна при огъня — отвърнах и Шутът разбра, че го отправям. Свали ръка от рамото ми и се отдалечи.

Разбрах думите му по-късно, чак когато ги обмислих. Тогава избирах да съм сам; това не бе неизбежната последица от смъртта на вълка, нито дори грижливо премислено решение. Аз прегръщах самотата, сам търсех болката си. Не за пръв път бях правил такъв избор.

Подходих внимателно към тази мисъл, тъй като бе достатъчно остра, за да ме убие. Бях избрал годините на уединение с Хеп. Никой не ме бе пратил насила в това изгнание. Иронията бе, че то изпълняваше едно мое често изказвано желание. На младини непрекъснато твърдах, че всъщност искам да живея живот, в който да мога сам да избирам, да съм независим от „задълженията“ на произхода и положението ми. И едва когато съдбата изпълни желанието ми, осъзнах цената.

Можех да оставя настрана отговорностите си за останалите и да си живея живота както искам само когато прекъсна връзките си с тях. Не можех да получа едновременно и едното, и другото. Да си част от семейство или от каквато и да било общност означава да имаш задължения и отговорности, да си свързан с правилата на групата. Известно време живях настрани от това, но сега знаех, че това е бил мой избор. Бях избрал да се откажа от отговорностите си към семейството си и приех последвалата изолация като цена за това. Навремето твърдах пред себе си, че съдбата ме е принудила да вляза в тази роля. Същото като и със сегашния ми избор, макар да се опитвах да се убедя, че следвам неизбежния път, начертан за мен от предопределението.

Да осъзнаеш, че сам си причина за собствената си самота, не означава да се избавиш от нея. Но все пак е първа стъпка към разбирането, че тя не е неизбежна и че подобен избор не е безвъзвратен.

ГЛАВА 1

ПЕТНИСТИТЕ

Петнистите винаги са казвали, че желаят единствено прекратяване на гоненията срещу Осезаващите, водени от поколения в Шестте херцогства. Това твърдение може да се отхвърли като лъжа и хитроумна измама. Петнистите винаги са искали властта. Намерението им било да превърнат Осезаващите от Шестте херцогства в обединена сила, с която да поставят под контрол монархията и да издигнат свои хора. Един от аспектите на замисъла им е твърдението, че всички крале след абдикацията на Рицарин са претенденти, че положението на Фицрицарин Пророка като незаконороден било погрешно изтълкувано като пречка да наследи трона. Легендите за Вярното Копеле, станало от гроба да служи на крал Искрен в неговото търсене, се разпространили неимоверно и приписвали на Фицрицарин качества, издигащи Копелето едва ли не до положението на божество. Затова Петнистите са известни също и като Култа към Копелето.

Тези нелепи твърдения целели да осигурят известна легитимност на опитите на Петнистите да съборят монархията на Пророците и да поставят на трона един от своите. За целта те започнали хитра кампания, целяща да принуди Осезаващите или да се присъединят към тях, или да рискуват да бъдат изобличени. Вероятно тази тактика била вдъхновена от Кебал Тестото, водач от Външните острови по време на Войната на Алените кораби; твърди се, че той привличал хората да го следват не с харизмата си, а от страх какво очаква домовете и семействата им, ако откажат да се подчинят на плановете му.

Техниката на Петнистите била проста. Опетнените с магията на Осезанието фамилии или се присъединявали

към съюза им, или бивали изобличавани публично, което водело до екзекуцията им. Твърди се, че Петнистите често започвали коварна атака по ръба на някоя силна фамилия, като изобличавали отначало някой слуга или позакъсал далечен братовчед, като през цялото време давали ясно да се разбере, че ако главата на упорития род не се подчини на желанията им, в крайна сметка го очаква същата участ.

Това не са действия на хора, желаещи да сложат край на гоненията срещу собствения си род. Това е дело на безжалостна клика, твърдо решена да се добере до властта, като отначало покори онези като тях.

Роуел, „Заговорът на Петнистите“

Стражата се беше сменила. Градските камбани едва се чуваха в бурята, но все пак ги чух. Нощта официално бе свършила, приближаваше утрото, а аз продължавах да седя у Джина и да чакам Хеп. Бяхме се разположили пред уютното огнище. По едно време племенницата на Джина дойде да си поприказва с нас, после си легна. Двамата убивахме времето, като слагахме дърво след дърво в огъня и бърбяхме за какво ли не. Малката къщурка на странстващата вещица бе топла и приятна, компанията ѝ ми бе по сърце и чакането на момчето ми бе извинението, което ми позволяваше да правя каквото желях, а именно — просто да си седя кротко.

Разговорът скачаше от едно на друго. Джина се поинтересува как е минало пътуването ми. Отговорих, че господарят ми е бил по работа и съм го съпровождал. За да не прозвучи твърде грубо, добавих, че лорд Златен е набавил малко пера за колекцията си, след което заприказвах за Моя черна. Знаех, че Джина не се интересува особено от коне, но въпреки това ме слушаше любезно. Думите удобно запълваха тясното пространство помежду ни.

В действителност истинската ни задача нямаше нищо общо с перата и бе повече моя, отколкото на лорд Златен. Бяхме спасили принц Предан от Петнистите, които първо се бяха сприятелили с него, а след това го бяха отвлекли. Върнахме го в Бъкип, без никой от благородниците да се усети. Тази нощ аристокрацията на Шестте херцогства пируваше и танцуваше, а утре щеше официално да чества

годежа на принц Предан с нарческа Елиания от Външните острови. Показно, както винаги.

Малцина щяха да разберат какво бе струвало на принца и на мен гладкото продължаване на нормалния им живот. Свързаната с принца котка бе жертвала живота си за него. Аз бях изгубил вълка си. Близко двайсет години Нощни очи бе моето друго аз, хранилище на половината ми душа. А сега го нямаше. Това бе такава дълбока промяна в живота ми, каквато настъпва в стаята вечер след загасването на лампата. Отсъствието му бе истински товар, който трябваше да нося наред с мъката си. Нощите бяха по-тъмни. Никой не ми пазеше гърба. И в същото време знаех, че ще продължа да живея. Понякога това осъзнаване ми се струваше най-лошата част от загубата ми.

Спрях се, преди да се отдам изцяло на самосъжалението. Не само аз бях съкрушен. Знаех, че принцът също страда дълбоко, въпреки много по-кратката си обвързаност с котката. Магическата връзка, която създава Осезанието между човек и животно, е изключително сложна. Прекъсването ѝ никога не може да е нещо несъществено. И все пак момчето бе овладяло мъката си и твърдо носеше изпълняването на задълженията си. На мен поне не ми се налагаше да се годявам, нали така. Докато след завръщането си в Бъкип принцът моментално бе принуден да се придържа към установения ред. Снощи бе участвал в церемониите по посрещането на бъдещата си съпруга. Тази вечер трябваше да се усмихва и да яде и пие, да разговаря, да приема благопожелания, да танцува и да изглежда доволен от онова, което са му отредили съдбата и майка му. Помислих си за ярките светлини, пронизителната музика, смеха и разговорите на висок глас. Поклатих съчувствено глава.

— И какво те кара да клатиш така глава, Том Беджърлок?

Гласът на Джина прекъсна размислите ми и си дадох сметка, че мълчанието се е проточило. Поех дълбоко дъх и успях да намеря подходяща лъжа.

— Тази буря сякаш никога няма да престане. Съжалявах онези, на които им се налага да са навън по това време. Благодарен съм, че не съм един от тях.

— Е, ще добавя само, че аз пък съм благодарна за компанията ти — рече тя и се усмихна.

— И аз — смотолевих неловко.

Да прекараш нощта в спокойната компания на приятна жена бе ново изживяване за мен. Котаракът на Джина мъркаше в скута ми, ръцете на домакинята бяха заети с куките за плетене. Уютните топли светлини от огъня се отразяваха в кестенявите отненци на къдравата ѝ коса и луничките по лицето и ръцете ѝ. Имаше хубаво лице — не красиво, но спокойно и мило. Тази вечер разговорът се въртя около какво ли не, като се започне от билките, които тя използваше за чая, мине се по начина, по който някои от дървата горят с разноцветни пламъци, и се стигне до нас самите. Бях разбрал, че е с шест години по-млада от мен, а тя бе изразила учудването си, когато заявих, че съм на четиридесет и две. Това бе със седем години повече от истинската ми възраст — изискваше го ролята ми на Том Беджърлок. Но въпреки това и двамата не отдадохме особено значение на думите си. Долавяше се интересно леко напрежение, докато седяхме пред огъня и разговаряхме тихо. Любопитството към другия бе като бръмченето на деликатно подръпвана струна.

Преди да замина с лорд Златен, бях прекарал следобеда с Джина. Тя ме бе целунала. Никакви думи не съпътстваха жеста ѝ, нямаше нито вричания в любов, нито романтични обяснения. Беше просто една-единствена целувка, прекъсната от племенницата ѝ, която се върна от пазара. А сега никой от двамата ни нямаше представа как да се върнем там, където бе възможен онзи момент на близост. Аз лично не бях сигурен, че искам да поема натам. Не бях готов дори за втора целувка, още по-малко за онова, което би могла да повлече тя. Сърцето ми бе твърде наранено. И в същото време исках да съм тук, да седя до огъня ѝ. Звучи като противоречие — и може би беше. Не желаех неизбежните усложнения, до които биха довели милувките, но въпреки това след тежката ми загуба компанията на тази жена ми беше приятна.

Но все пак не Джина бе причината да съм тук тази вечер. Исих да видя Хеп, моето осиновено дете. Току-що бе пристигнал в Бъкип и бе отседнал при Джина. Исих да се уверя, че чиракуването му при дърводелеца Гиндаст върви добре. Трябваше също да му кажа за смъртта на Нощни очи, колкото и да се ужасявах от това. Вълкът бе отгледал момъка толкова, колкото и аз самият. Но докато трепвах при мисълта, че ще трябва да му кажа, се надявах, че това някак ще успее да облекчи товара на скръбта ми, както бе казал Шутът. Можех да

споделя мъката, колкото и егоистично да изглеждаше. Бяхме споделяли живота и другарството на вълка. Ако все още принадлежах на някого или нещо, това бе момчето ми. Имах нужда да почувствам реалността на това.

— Още чай? — попита Джина.

Не исках още чай. Вече бяхме изпили три чайника и на два пъти бях излизал до нужника. Но предложението ѝ бе, за да ми покаже, че няма нищо против да остана, независимо от късния — или по-скоро ранен — час. Затова приех и тя остави ръкоделието си, за да изпълни за пореден път ритуала с пълненето на котлето с вода и да го окачи на куката над огъня. Бурята заблъска вратата със свеж прилив на сили. После блъскането премина в тропане.

— Джина? — завалено се обади Хеп. — Още ли си будна?

— Будна съм — отвърна тя и се извърна от огъня. — И имаш късмет, че съм будна, иначе щеше да спиш в сайванта при понито. Ида.

Докато вдигаше резето, аз се изправих, като внимателно се отървах от котарака в скута ми.

Малоумник. На котарака му беше удобно — оплака се Фенел, докато скачаше на пода, но бе твърде омаян от топлината тоя голям оранжев пухчо, за да протестира по-остро. Вместо това предпочете да скочи в стола на Джина и да се свие на кълбо, без да ме удостои дори с поглед.

Бурята нахлу през отворената врата заедно с Хеп. Порив на вятъра вкара дъжд в помещението.

— Уф. Залости, момко — сгълча го Джина. Хеп послушно затвори вратата и пусна резето, след което се обърна и се ухили. Беше вир-вода.

— Адски вали — заяви високо. Усмивката му бе блажено пиянска, но очите му блестяха не само от вино. В тях се четеше безумно хлътване, ясно като дъждовните капки, които се стичаха от правата му коса и по лицето му. Нужни му бяха един-два мига, преди да осъзнае, че ме вижда. — Том! Том, най-сетне се върна! — извика той и разпери ръце в пиянски ентусиазъм. Разсмях се, пристъпих напред и го прегърнах.

— Стига си мокрил пода! — смърх го.

— Вярно, не бива. Хм. Добре де, няма — заяви той и смъкна подгизналото си палто. Окачи го на закачалката до вратата и добави

към него и вълнената си шапка. Опитва се да свали ботушите си прав, но изгуби равновесие, така че му се наложи да седне, за да ги изуе. Почти легна, за да ги остави до вратата под мокрото палто, след което се изправи с блажена усмивка.

— Том. Срегнах едно момиче.

— Нима? Аз пък си помислих, че си срещнал бутилка, ако се съди по дъха ти.

— О, да — призна той най-безочливо. — И това също. Но трябваше да пием за здравето на принца, нали разбираш. И за здравето на годеницата му. И за щастливия им брак. И за много деца. И за щастието и на самите нас. — Отпрати към мен широка глуповата усмивка. — Тя каза, че ме обича. Харесвала очите ми.

— Хм. Това е добре. — Колко ли пъти през живота му хората бяха поглеждали различните му очи, едното кафяво, а другото синьо, и бяха правили знак за прогонване на злото? Сигурно бе като мехлем за душата му да срещне момиче, което да ги хареса.

И внезапно разбрах, че сега не е времето да го товаря с мъката си. Заговорих нежно, но твърдо.

— Май е най-добре да си легнеш, синко. Майсторът няма ли да те чака на сутринта?

Той ме погледна, сякаш съм го зашлевил с риба през лицето. Усмивката му изчезна.

— О. Да, прав си. Дъртият Гиндаст държи чираците му да са на линия преди калфите, а калфите трябва вече здравата да работят, когато пристигне. — Събра сили и бавно се надигна от пода. — Том, това чиракуване няма нищо общо с онова, което очаквах. Мета, нося дъски и обръщам дървен материал за сушене. Точа инструменти, почиствам инструменти и смазвам инструменти. После пак мета. Втривам мас в готовите части. Но изобщо не съм хващал инструмент, за да го използвам за работа. Все едно и също: „Гледай как се прави, момче“, „Повтори каквото ти казах току-що“ и „Не това исках. Върни го в склада и ми донеси фината череша. И по-живо“. И освен това ме наричат как ли не. Селяндурче и тъпанар.

— Гиндаст така нарича чираците, Хеп. — Ведрият глас на Джина бе едновременно успокояващ и утешаващ, но бе странно в разговора ни да се намесва трети човек. — Всички го знаят. Един дори си отнесе

прозвището, когато отвори собствена работилница. Така че сега плащаш дори евтино за марката Тъпанарска маса.

Джина се бе върнала при стола си. Плетивото бе в ръцете ѝ, но все още стоеше права. Котаракът бе окупира мястото ѝ.

Опитах се да не покажа колко ме разтревожиха думите на Хеп. Бях очаквал да чуя, че харесва мястото си и ми е благодарен, че съм успял да му го уредя. Вярвах, че поне чиракуването му ще е нещо, което съм направил добре.

— Е, предупредих те, че ще ти се наложи да поработиш здравата — рекох.

— И бях готов за това, Том. Честна дума. Готов съм по цял ден да режа, да напасвам и да шлайфам. Но не очаквах, че ще се отегча до смърт. Само метене, търкане и мъкнене... Спокойно можех да си остана и у дома и да правя същото.

Малко неща могат да жегнат повече от небрежните думи на едно момче. Презрението му към нашия старомоден живот, изказано така откровено, ме остави без думи.

Той ме погледна обвинително.

— А ти къде беше? Защо те нямаше толкова време? Не знаеше ли, че се нуждая от теб? — И изведнъж присви очи. — Защо си си отрязал косата?

— Ами... отрязях я — отвърнах и несъзнателно прокарах ръка през траурно подстриганата си глава. Изведнъж установих, че не смея да кажа нищо повече. Естествено, той бе още момче, склонно да възприема нещата първо по начина, по който се отразяват на самия него. Но самата краткост на отговора ми му подсказа, че спестявам много неща.

— Какво е станало?

Поех дъх. Не помогна.

— Нощни очи умря — рекох тихо.

— Но... аз ли съм виновен? Той избяга от мен, Том, но го търсих, кълна се, Джина ще ти каже...

— Не си виновен ти. Тръгна след мен и ме намери. Бях с него, когато умря. Нищо лошо не си направил, Хеп. Просто беше стар. Беше му дошло времето да си отиде. — Въпреки усилията гърлото ми се стегна и с мъка пропускаше думите.

Облекчението на лицето му, че вината не е негова, бе поредната стрела в сърцето ми. Нима за него невинността бе по-важна от смъртта на вълка? Но когато промълви: „Не мога да повярвам, че го няма“, внезапно разбрах, че говори самата истина. Щеше да мине ден, може би повече, преди да осъзнае, че старият вълк не ще се върне. Нощни очи никога вече нямаше да се просне до него на каменните плочи до огнището, нямаше да побутне с мокрия си нос ръката му, за да бъде почесан зад ушите, нямаше да бъде до него на лов за зайци. Сълзи напълниха очите ми.

— Ще се справиш. Просто трябва малко време — уверих го хрипкаво.

— Щом казваш — тежко отвърна той.

— Лягай си. Трябва да подремнеш.

— Да — съгласи се той. — Май е най-добре да те послушам. — Пристъпи към мен. — Том, толкова съжалявам... — Непохватната му прегръдка прогони повечето болка, която ми бе причинил преди малко. Вдигна настойчиво поглед към мен. — Утре вечер ще дойдеш, нали? Трябва да поговорим. Много е важно.

— Ще дойда. Стига Джина да няма нищо против. — Погледнах я над рамото на Хеп, докато се освобождавах от прегръдката му.

— Джина няма абсолютно нищо против — увери ме тя и с надежда ми се стори, че долавям допълнителна топлина в гласа ѝ.

— Е, значи ще се видим утре вечер. Когато си трезвен. А сега марш в леглото, момче.

Разроших мократа му коса и той промърмори лека нощ. Затътри се към спалнята си и внезапно отново останах сам с Джина. Една цепеница се разпадна в огнището и известно време тихото прашене бе единственият звук в стаята.

— Е. Трябва да тръгвам. Благодаря ти, че ми позволи да изчакам Хеп.

Джина отново остави плетивото си.

— Няма за какво да ми благодариш, Том Беджърлок.

Плащът ми висеше на закачалката до вратата. Свалих го и го наметнах. Тя посегна да го завърже. Вдигна качулката над отрязаната ми коса, усмихна се, дръпна я за краищата и приближи лицето ми до своето.

— Лека нощ — рече с притаен дъх. Вдигна брадичка. Поставих ръце върху раменете ѝ и я целунах. Да, исках да го направя, но въпреки това се запитах защо си го позволявам. До какво друго можеше да доведе тази размяна на целувки, освен до усложнения и неприятности?

Нима тя долови резервите ми? След като устните ни се разделиха, поклати леко глава. Дланите ѝ обгърнаха ръката ми.

— Прекалено се притесняваш, Том Беджърлок. — Вдигна ръката ми към устата си и целуна дланта ми. — Някои неща са много по-прости, отколкото ги мислиш.

— Би било чудесно — успях да смотолевя, въпреки че се чувствах ужасно неловко.

— Ама че изтънчен език. — Отговорът ѝ ме стопли, но тя не беше свършила. — Само че милите думи няма да задържат Хеп да тича насам-натам. Трябва да го държиш изкъсо това момче. Нуждае се от здрава ръка, или ще го изгубиш в Бъкип. Няма да е първият добър селски момък, тръгнал по лош път в града.

— Мисля, че познавам собствения си син — сопнах се аз.

— Може би познаваш момчето. Страх ме е за младежа. — И се засмя на намръщената ми физиономия и добави: — Спести си тези погледи за Хеп. Лека нощ, Том. Ще се видим утре.

— Лека нощ, Джина.

Изпрати ме и не затвори вратата след мен. Погледнах назад — жена, която ме гледаше от правоъгълник топла жълта светлина. Вятърът рошеше косата ѝ и къдриците играеха немирно по кръглото ѝ лице. Махна ми и аз ѝ махнах в отговор, после тя затвори. Въздъхнах и се загърнах по-плътено в плаща. Най-свирепият дъжд бе отминал и бурята бе отслабнала до отделни пориви, които сякаш дебнеха по ъглите на улиците. Времето се беше позабавлявало добре с празничната украса на града. Нападали гирлянди се гърчеха като змии по улицата, знамената се бяха превърнали в раздрани парцали. Обикновено при входовете на кръчмите горяха приканващи потенциалните посетители факли, но в този час те бяха или догорели, или изгасени. Повечето заведения затваряха врати нощем. Повечето почтени жители отдавна бяха в леглата си, както и повечето от непочтените. Бързах по студените тъмни улици, воден повече от усета за посока, отколкото от очите си. Щеше да стане още по-тъмно, след като изляза от града и поема по лъкатушещия път през гората нагоре

към замъка Бъкип, но от дете го познавах. Краката ми сами щяха да ме отвеждат у дома.

Усетих преследвачите си, след като и последните пръснати къщи останаха зад гърба ми. Дебнеха ме, а не бяха случайни пътници в същата посока — когато забавях крачка, те също забавяха своите. Явно нямаха намерение да ме настигат, докато не изляза от града. Това не говореше добре за намеренията им. Бях излязъл невъоръжен — явно провинциалните ми навици ми бяха изиграли лоша шега. Имах нож, какъвто всеки мъж носи за всеки случай, но нищо по-сериозно. Грозният ми меч висеше на стената в малката ми стаичка в очуканата си ножница. Казах си, че най-вероятно са просто обикновени разбойници, търсещи лесна плячка. Сигурно си въобразяваха, че съм пиян и че не подозирам за тях. Щяха да избягат веднага щом им скоча.

Тази мисъл не ме успокои кой знае колко. Нямах абсолютно никакво желание да се бия. Беше ми писнало от кавги и се бях уморил непрекъснато да съм нащрек. Едва ли на тях им пукаше. Затова спрях и се обърнах в тъмното назад към преследвачите си. Извадих ножа и зачаках.

Зад мен цареше тишина, ако не се броеше шепотът на вятъра в клоните на крайпътните дървета. Едва по-късно долових грохота на вълните, които се разбиваха в скалите някъде в далечината. Напрегнах слух за движещи се из храсталака хора или за стъпки по пътя, но не чух нищо. Изгубих търпение.

— Хайде излизайте! — изревах. — Нямам много за вземане освен ножа, а и няма да го хванете за дръжката. Излизайте и да приключваме!

Тишината отново се възцари след думите ми и изведнъж викането в нощта ми се стори глупаво, тъймо бях на път да реша, че съм си въобразил преследвачите, когато нещо изтича през крака ми. Беше малка животинка, гъвкава и бърза — плъх, невестулка, може би катерица. Но не беше диво създание, защото успя да ме ухапе. Това ме накара да отскоча назад. Отдясно чух приглушен смях. Докато се обръщах натам и се мъчех да различа нещо в сумрака, отляво се обади глас, който бе по-близо от смеха.

— Къде е вълкът ти, Том Беджърлок?

В думите имаше присмех и предизвикателство. Зад себе си чух драскане на нокти по чакъла. Беше някакво по-едро животно, може би

куче, но когато се извъртях, създанието се бе сляло с мрака. Обърнах се отново към приглушения смях. Бяха най-малко трима. И две свързани с Осезанието животни. Опитах да се съсредоточа единствено върху предстоящата битка и върху нищо друго. По-късно щях да обмисля случилото се по-подробно. Задишах бавно и дълбоко. Отворих изцяло сетивата си в нощта, като потиснах внезапния копнеж не само за по-добрия усет на Нощни очи, но и за усещането, че вълкът пази гърба ми. Този път чух приближаването на по-малкото животно. Ритнах към него по-буйно, отколкото възнамерявах, но едва успях да го закача. То отново изчезна.

— Ще го убия! — предупредих снишилата се нощ, но заплахата ми бе посрещната от подигравателен смях. После се посрамах, като закрещях яростно: — Какво искате от мен? Оставете ме на мира!

Те оставиха вятъра да отнесе ехото на детинския ми въпрос и молбата ми. Ужасната тишина, която последва, бе като сянка на самотата ми.

— Къде е вълкът ти, Том Беджърлок? — обади се друг глас, този път женски — мелодичен, с потиснат смях. — Липсва ли ти, отстъпнико?

Страхът, който ме бе обзел, внезапно се превърна в ледена ярост. Щях да остана тук, да ги избия и да оставя вътрешностите им да димят на пътя. Юмрукът ми, който стискаше дръжката на ножа, внезапно се отпусна. Чувствах се спокоен и готов. Зачаках ги, готов за удар. Щяха да ми налетят внезапно от всички посоки, животните отдолу и хората отгоре с оръжията си. Разполагах само с ножа. Трябваше да ги изчакам да приблизят. Ако побегнех, щяха да ме ударят в гръб. По-добре бе да чакам и да ги принудя да ми излязат. Тогава щях да ги избия. До последния.

Нямам представа колко време съм стоял така. Този вид готовност може да накара времето да замръзне или да полети като вихър. Чух утринното чуруликане на птица, после друга ѝ отговори, а аз продължавах да чакам. Поех по-дълбоко дъх, когато светлината започна да боядисва нощното небе. Огледах се, напрегнах очи към дърветата, но не видях нищо. Преследвачите ми бяха изчезнали. Малкото животинче, което ме бе ухапало, не беше оставило следи върху мокрите камъни на пътя. От по-голямото, което бе минало зад

мен, имаше един-единствен отпечатък в калта отстрани. Малко куче. И това бе всичко.

Обърнах се и тръгнах към замъка Бъкип. Докато крачех, започнах да треперя — не от страх, а от напрежението, което едва сега започваше да ме напуска, за да отстъпи място на яростта.

Какво искаха? Да ме уплашат. Да ме уведомят за себе си, да ми покажат, че знаят какво съм и къде е бърлогата ми. Какво пък, бяха го постигнали — и не само това. Насилих се да подредя мислите си и се опитах възможно най-хладнокръвно да преценя в пълна степен заплахата, която представляваха. Не само за мен. Знаеха ли за Джина? Бяха ли ме проследили до вратата ѝ, и ако бе така, знаеха ли и за момчето ми?

Наругах собствената си глупост и немарливост. Как изобщо можех да си помисля, че Петнистите ще ме оставят на мира? Те знаеха, че лорд Златен е дошъл от Бъкип и че слугата му Том Беджърлок владее Осезанието. Знаеха, че Том Беджърлок е отсякъл ръката на Лодвайн и им е отмъкнал принца заложник. И щяха да търсят отмъщение. Можеха да го постигнат с лекота, като ме включат в някой от долните си списъци и ме разкрият като практикуващ Осезанието, презряната Зверска магия. Можеше да ме обесят, да ме разкъсат на четири части, че и да ме изгорят заради това. Нима си бях въобразил, че замъкът Бъкип ще ме предпази от подобно нещо?

Трябваше да се сетя, че това ще се случи. Още щом се бях върнал в Бъкип и се бях забъркал в политиката и интригите, бях станал уязвим за всички заговори и кроежи, които властта неизменно привлича. Знаех, че ще се получи точно така, признах си с горчивина. И за близо петнайсет години това знание бе успяло да ме държи настрана от Бъкип. Само Сенч и молбата му да помогна за освобождаването на принц Предан ме бяха подлъгали да се върна. А сега студената реалност се просмукваше в мен. Имах само два пътя. Или трябваше да изгоря всички мостове и да избягам, както бях постъпил и по-рано, или да се хвърля надолу с главата във водовъртежа на интригата, който винаги кипеше в двора на Пророците в Бъкип. Ако останех, можех да започна отново да мисля като убиец, винаги да си давам сметка за рисковете и заплахите към мен и как ще се отразят те на хората около мен.

С усилие насочих мислите си в по-правдива посока. Щеше да ми се наложи отново да съм убиец, а не само да мисля като такъв. Трябваше да съм готов да убивам, когато се сблъскам с хора, заплашващи принца или самия мен. Защото връзката не можеше да бъде пропусната — дошлите да се подиграват на Том Беджърлок заради Осезанието и смъртта на вълка му бяха същите, които знаеха, че принц Предан владее тяхната презряна Зверска магия. Това бе оръжието им срещу принца, лостът, който щяха да използват не само за да сложат край на гоненията срещу Осезаващите, но и за да заграбят властта за себе си. Никак не ми помагаше, че отчасти им симпатизирах. В собствения си живот бях страдал достатъчно от петното на Осезанието. Нямах желание да гледам как някой друг се измъчва от същия товар. Ако не заплашваха принца, може би дори щях да застана на тяхна страна.

Вбесените ми крачки ме отведоха до портата на Бъкип. До нея имаше караулно помещение и отвътре се чуваше бърбенето на хранещи се мъже. Един от пазачите, момък към двайсетте, се бе облегал на вратата с хляб и сирене в едната ръка и халба сутрешна бира в другата. Хвърли ми небрежен поглед и ми кимна да минавам, без да спира да дъвче. Спрях. Гневът течеше през мен като отрова.

— Знаеш ли кой съм? — попитах остро.

Той се сепна и ме огледа по-внимателно. Явно се беше уплашил, че е обидил някой дребен благородник, но облеклото ми му вдъхна кураж.

— Слуга от крепостта. Познах ли?

— Чий слуга? — настоях аз. Глупаво бе да привличам вниманието към себе си по такъв начин, но не бях в състояние да си задържа езика зад зъбите. Колко ли други бяха минали оттук през нощта и сега се спотайваха някъде вътре? Дали нехайният страж не бе пуснал хора, решени да убият принца? Изглеждаше напълно възможно.

— Ами... не знам! — изтърси момчето. Изправи се, но въпреки това му се наложи да вдигне глава, за да ме изгледа в очите. — Откъде да знам? И защо трябва да ме е грижа?

— Защото, глупако нещастен, си поставен тук да пазиш главния вход на замъка Бъкип. Твоята кралица и твойт принц зависят от бдителността ти и очакват от теб да не допускаш враговете им вътре. Затова си тук. Не е ли така?

— Ами... аз... — Момчето тръсна глава в гневно безсилие и рязко се обърна към вратата на караулното. — Кеспин! Би ли дошъл за малко?

Кеспин се оказа по-висок и по-възрастен. Движеше се като опитен с меч човек и очите над прошарената му брада гледаха будно. Прецениха ме за миг и ме отхвърлиха като потенциална заплаха.

— Какъв е проблемът? — Въпросът бе отправен към двама ни. В гласа му нямаше предупреждение, а само увереност, че може да се справи с нас според заслуженото.

Стражът ме посочи с халбата си.

— Ядосан е, че не знам чий слуга е.

— Какво?

— Слуга съм на лорд Златен — обясних аз. — И съм загрижен, че стражите на портата не правят друго, освен да гледат кой влиза и излиза от крепостта. Минавал съм оттук не знам колко пъти, но не са ме спирали нито веднъж. Това не ми се струва правилно. Преди години, когато идвах тук, стражите гледаха сериозно на задълженията си. Беше време, когато...

— Беше време, когато това беше необходимо — прекъсна ме Кеспин.

Преглътнах. Искаше ми се да не бях започвал разправията, но в същото време бях твърдо решен да я доведа докрай.

— Достатъчна е само една грешка и животът на принца може да се окаже в опасност.

— И само една грешка, за да оскърбиш някой благородник от Външните острови. Имам заповед директно от кралица Кетрикен и тя гласи да сме доброжелателни и гостоприемни. А не подозрителни и гадни. Макар че съм склонен да направя изключение за теб.

Усмивката му донякъде смекчи думите му, но въпреки това си оставаше ясно, че не му харесва да подлагам преценките му на съмнение.

Наклоних глава. Бях оплескал всичко. Трябваше да обърна внимание на Сенч да намери начин да накара стражите да си отварят очите повече.

— Разбирам — рекох примирително. — Просто ми се видя странно.

— Следващия път като излизаш оттук с оная висока черна кобила, не забравяй, че не е нужно да говориш много, за да знаеш много. И тъй като ме интересува, как ти е името?

— Том Беджърлок. Слуга на лорд Златен.

— А. Слугата на лорда. — Усмихна се многозначително. — И телохранител също, нали? Дочух туй-онуй. И не само за това. Не очаквах, че ще избере такъв като теб. — Изглежда ме странно, сякаш очакваше да отговоря нещо, но аз премълчах, тъй като не знаех какво има предвид. Той сви рамене. — Добре де. Явно някои чужденци си мислят, че се нуждаят от лична охрана дори когато живеят в замъка Бъкип. Прав ти път, Том Беджърлок. Вече те познаваме и се надявам, че това ще ти помогне да спиш по-добре.

И ме пуснаха в замъка. Чувствах се едновременно и глупак, и неудовлетворен. Реших, че трябва да говоря с Кетрикен и да я убедя, че Петнистите все още представляват реална заплаха за Предан. Съмнявах се обаче, че кралицата ще ми отдели и един момент в близките дни. Гodeжът беше довечера. Мислите й щяха да са изцяло заети с преговорите с гостите от Външните острови.

В кухните кипеше трескав труд. Слуги и слугини приготвяха цели пълчища супници. Миризмите събудиха глада ми. Спрях да взема закуска за лорд Златен. Напълних подноса с пушена шунка, прясно изпечени хлебчета, купичка масло и ягодов конфитюр. Видях кошница круши и подбрах няколко по-здрави. На изхода ме пресрещна една градинарка с поднос цветя в ръка.

— Ти ли си човекът на лорд Златен? — попита ме и когато кимнах, ми направи знак да спра и сложи на подноса букет и малка китка ухаещи бели пъпки. — За негова светлост — обясни ненужно и забърза по пътя си.

Изкачих стъпалата към покоите на лорд Златен, почуках и влязох. Вратата на спалнята му беше затворена, но той се появи напълно облечен още преди да съм приключил с подреждането на масата. Блестящата му коса бе вчесана назад и вързана на тила със синя копринена лента. През ръката си бе праметнал син жакет. Носеше бяла копринена риза с дантели на гърдите и сини панталони, с един нюанс по-тъмни от жакета. Със златната му коса и кехлибарените очи ефектът бе като от лятно небе. Усмихна ми се топло.

— Радвам се да видя, че си разбрал, че задълженията ти изискват да ставаш рано, Том Беджърлок. Остава и вкусът ти към облеклото да е така буден.

Поклоних му се чинно и дръпнах стола, за да се настани. Говорех тихо и непринудено, по-скоро като приятел, отколкото в ролята си на негов слуга.

— Истината е, че не съм лягал. Хеп се върна чак преди зазоряване. А на връщане се натъкнах на неколцина Петнисти, които ме забавиха още мъничко.

Усмивката му се стопи. Не седна на стола, а ме хвана за китката.

— Ранен ли си? — попита настойчиво.

— Не — уверих го и направих знак към масата. Той седна с неохота. Пристъпих към масата и отворих блюдата. — Не това бе намерението им. Искаха само да ми покажат, че знаят кой съм и къде живея и че владее Осезанието. А също и че вълкът ми е мъртъв.

С усилие произнесох последните думи. Сякаш можех да живея с тази истина, стига да не я изказвам на глас. Закашлях се и припряно взех цветята. Подадох му китката и промърморих:

— Ще ги остава до леглото.

— Благодаря — отвърна той също така приглушено.

Намерих ваза в стаята му. Явно градинарката бе по-осведомена от мен за тънките вкусове на лорд Златен. Сипах вода от умивалника и сложих букета на малката масичка до леглото. Когато се върнах, Шутът вече бе облякъл синия жакет, бялата китка бе закрепена на гърдите му.

— Трябва при първа възможност да говоря със Сенч — казах, докато му наливах чая. — Но не мога просто да заблъскам по вратата му.

Той вдигна чашата си и отпи.

— Тайните проходи не ти ли дават достъп до стаите му?

Изгледах го.

— Познаваш старата лисица. Тайните му принадлежат само на него и няма да рискува някой да го шпионира в неподходящ момент. Трябва да има достъп до коридорите, но не зная как. Той до много късно ли остана снощи?

Лорд Златен трепна.

— Още танцуваше, когато реших да си легна. За старец буквално кипи от енергия и това явно му харесва. Ще пратя някой слуга със съобщение. Ще го покана на езда следобед. Това достатъчно скоро ли е? — Беше доловил безпокойството в гласа ми, но не тръгна да задава въпроси. Бях му благодарен за това.

— Ще свърши работа — уверих го. — Тъкмо дотогава умът ми ще се е прояснил. — Тръснах глава, сякаш това щеше да подреди мислите ми. — Изведнъж се появиха толкова много неща, за които трябва да мисля и да се безпокоя. Ако Петнистите знаят за мен, значи знаят и за принца.

— Разпозна ли някого? От бандата на Лодвайн ли бяха?

— Беше тъмно. И се държаха на разстояние. Чух гласове на мъж и жена, но съм сигурен, че бяха най-малко трима. Един бе свързан с куче, а друг с някакъв малък пъргав бозайник — плъх, невестулка или може би катерица. — Поех дъх. — Искam стражите на портата да са нащрек. И някой непрекъснато да е с принца. „Мускулест наставник“, както навремето казваше Сенч. Освен това трябва да се уговоря със Сенч как да се свързвам с него, ако внезапно ми потрябва за помощ или съвет. И крепостта трябва да се претърсва ежедневно за плъхове, особено в покоите на принца.

Той понечи да заговори, но премълча въпросите си и вместо това каза:

— Боя се, че трябва да ти дам още един повод за тревога. Снощи принц Предан ми предаде бележка. Искa да знае кога ще започнеш с уроците по Умението.

— Нима го е написал?

Лорд Златен кимна неохотно. Обзе ме ужас. Добре си давах сметка, че липсвам на принца. След като бяхме свързани чрез Умението, нямаше как да не знам подобни неща. Бях издигнал собствените си магически стени, за да запазя мислите си от младежа, но той не бе така опитен. На няколко пъти бях усетил неумелите му опити да се свърже с мен, но ги бях пренебрегнал с мисълта, че скоро ще се отвори по-подходящо време. Явно обаче принцът не бе така търпелив.

— Ох, това момче трябва да се научи на предпазливост. Някои неща никога не бива да бъдат записвани, а това...

Гласът ми секна. Сигурно съм пребледнял, защото лорд Златен внезапно се изправи и се превърна в моя приятел Шутът, докато ме настаняваше на стола.

— Добре ли си, Фиц? Пристъп ли имаш?

Буквално рухнах в стола. Главата ми се въртеше, докато мислех за дълбините на глупостта си. Едва успях да поема дъх, за да призная собствения си идиотизъм.

— Безумец. Всичките ми свитъци и ръкописи. Така бързах да се отзова на призива на Сенч, че ги заряхах в колибата. Казах на Хеп да заключи, преди да тръгне за Бъкип, но той сигурно не ги е скрил, а само е затворил вратата на кабинета ми. Ако Петнистите са достатъчно умни да ме свържат с Хеп...

Не довърших. Нямаше нужда. Очите му бяха станали огромни. Шутът бе прочел всичко, което бях предал така безразсъдно на хартията. Там разголвах не само себе си, но и много теми за Пророците, за които бе по-добре да си останат забравени. Проклетите ръкописи разкриваха и уязвимите места на отделни хора. Моли, моята изгубена любов. Копривка, незаконната ми дъщеря. Как можеше да съм толкова глупав, че да изложя подобни неща на хартия? Как така бях позволил на измамния уют на писането да ме подлъже да ги разкрия? Някоя тайна не е на сигурно място, освен ако не бъде заключена само в ума. Още преди много време трябваше да изгоря всичко.

— Моля те, Шуте. Свържи се със Сенч. Трябва да ида там. Сега. Веднага.

Шутът постави предпазливо ръка на рамото ми.

— Фиц. Ако ги няма, вече е твърде късно. Ако Том Беджърлок се втурне днес нанякъде, само ще събудиш нежелано любопитство и ще те последва потеря. Може да отведеш Петнистите право при тях. Ще очакват да побегнеш, след като са те заплашили. Ще държат под око портата на Бъкип. Така че мисли трезво. Възможно е страховете ти да са безпочвени. Как могат да свържат Том Беджърлок с Хеп, още повече да знаят откъде е момчето? Не предприемай безразсъдни действия. Първо се виж със Сенч и му кажи от какво се боиш. И говори с принц Предан. Гodeжът му е довечера. Момъкът се държи добре, но това е само крехка и чуплива фасада. Виж се с него, вдъхни му увереност. — Замълча за момент. — Може би някой друг може да иде да...

— Не — прекъснах го твърдо. — Трябва да ида лично. Ще взема някои неща, другите ще унищожа.

Мислите ми се завъртяха около шаржа, който Шутът бе гравирал на писалището ми. Гербът на Фицрицарин Пророка красеше бюрото на Том Беджърлок. Сега дори това ми изглеждаше заплаха. Изгори го, помислих си. Изгори цялата къща. Не оставяй и следа, че си живял някога там. Дори билките в градината казваха твърде много неща за мен. Изобщо не трябваше да оставям черупката си, за да може всеки по-любопитен да наднича в нея. Не трябваше да оставям следите си така небрежно върху каквото и да било.

Шутът ме потупа по рамото.

— Хапни нещо. После се измий и се преоблечи. Не вземай прибързани решения. Ако сме умни, ще оцелеем, Фиц.

— Беджърлок — напомних му аз и се изправих. Ролите трябваше да се спазват стриктно. — Моля за извинение, господарю. За момент ми прималя, но вече съм добре. Извинявам се, че прекъснах закуската ви.

За миг съчувствието на Шута блестеше открито в очите му. После, без да каже нито дума, той отново зае мястото си. Напълних отново чашата му и той продължи да се храни в мълчание. Закрачих из стаята, търсех да се захвана с нещо, но присъщата му спретнатост не оставаше много възможности за ролята ми на слуга. Внезапно осъзнах, че тази прилежност е всъщност част от уединеността му. Беше се научил да не оставя следи, освен онези, които искаше да бъдат видени. Нямах да е зле и аз да се придържам към подобна дисциплина.

— Господарят ще ме извини ли за малко? — попитах.

Той остави чашата си и се замисли за момент.

— Разбира се — отвърна после. — Смятам да изляза след малко, Беджърлок. Погрижи се да разчистиш масата, напълни стомните с прясна вода, изчисти камината и донеси дърва. После те съветвам да упражниш бойните си умения със стражите. Очаквам да дойдеш с мен на следобедната езда. Бъди така добър да се облечеш подobaващо.

— Да, господарю — отвърнах тихо. Оставих го да се храни и се прибрах в сумрачната си стаичка. Премислих бързо. Реших да не оставям тук нищо, освен подobaващите за Том Беджърлок неща.

Наплисках лицето си и сресах окълцаната си коса. Надянах синята одежда на слуга. После събрах всичките си стари дрехи и походния багаж, шперцове, които ми бе дал Сенч, както и някои неща, които бях донесъл от къщата си. Попаднах на една сбръчкана от солена вода кесия с някаква бучка в нея. Каишките бяха изсъхнали и втвърдени. Наложих се да ги срежа, за да я отворя. Когато изтърсих съдържанието ѝ, бучката се оказа странната статуетка, която принцът бе намерил на брега по време на злополучното ни приключение. Прибрах я, за да му я дам по-късно. После затворих външната врата, задействах тайния механизъм и минах през потъналата в мрак стая, за да натисна другото място на стената. Тя безшумно поддаде. Тънките лъчи отгоре издаваха местата, пропускащи дневната светлина в тайните коридори. Затворих плътно вратата зад себе си и започнах стръмното изкачване към кулата на Сенч.

ГЛАВА 2

СЛУГАТА НА СЕНЧ

Хокин Белия имал заек, който много обичал. Заекът живеел в градината му, идвал, когато го викал, и седял неподвижно в скута му часове. Изменящ, сиреч Катализатор, на Хокин била една много млада жена, почти дете. Името ѝ било Реда, но Хокин я наричал Щуроочка, защото едното ѝ око винаги гледало настрани. Не обичала заека, защото винаги щом сядала до Хокин, животинчето се опитвало да я прогони с острите си зъбки. Един ден заекът умрял и когато го намерила в градината, Реда го изкормила, одрала го, нарязала го на парчета и го сготвила. Чак след като се нахранил, Хокин Белия поискал да види любимеца си. Реда със задоволство му казала, че току-що е обядвал с него. Когато той я укорил, дръзкото момиче отговорило: „Но, господарю, ти самият предвиди това. Нима не написа в седмия си свитък: Ясновидецът жадува за топлотата на плътта му, макар да знае, че това означава край за него?“

Книжник Катерен, „За Белия ясновидец Хокин“

Бях изминал половината път нагоре, когато изведнъж си дадох сметка какво всъщност правя. Бяхах, препусках към дупката си и тайничко се надявах, че старият ми наставник ще ме чака и ще ми каже как точно да постъпя, както бе правил навремето, когато бях негов чирак убиец.

Забавих крачка. Онова, което подобава на седемнайсетгодишен момък, не се отразява добре на мъж на трийсет и пет. Време беше да намеря своя път в интригите на двора. Или да го напусна завинаги.

Тъкмо минавах покрай една малка ниша, в която нямаше как да няма шпионка. В нишата имаше малка скамейка. Оставих вързопа с

вещите си на нея и седнах, за да събера мислите си. Трезво погледнато, каква всъщност бе най-добрата ми тактика?

Избий ги всички.

Планът щеше да е чудесен, стига да знаех кои са те. Вторият подход бе по-сложен. Трябваше да пазя от Петнистите не само себе си, но и принца. Във всеки момент можеха да издадат някой от нас като Осезаващ. Владетелите на Шестте херцогства нямаше да позволят подобно петно върху монарха си. Това не само щеше да унищожи надеждата на Кетрикен за мирен съюз с Външните острови, но най-вероятно щеше да доведе до събарянето на трона на Пророците. Но не можех да видя никаква изгода за Петнистите в подобна крайна постъпка. След свалянето на Предан знанието им губеше стойността си. Даже по-лошо — щяха да свалят и кралица, която подбуждаше народа да проявява търпимост към владеещите Осезанието. Не. Заплахата да разобличат Предан беше полезна, докато той оставаше наследник на трона. Нямаше да се опитат да го убият, а само да го подчинят на волята си.

А до какво можеше да доведе това? Какво щяха да поискат? Щяха ли да принудят кралицата да прилага стриктно законите, които забраняваха Осезаващите да бъдат убивани само защото носят тази магия в кръвта си? Щяха ли да поискат нещо повече? Щяха да са глупаци да не се опитат да си осигурят част от властта. Ако имаше херцози или благородници от Старата кръв, може би Петнистите щяха да се опитат да ги направят кралски фаворити. Запитах се дали Бресинга не са дошли да се умилкват около годежа. Нямаше да е зле да проверя. Майката и синът определено бяха от Старата кръв и бяха съдействали на Петнистите при подлъгването на принца. Щяха ли сега да влязат в по-активни роли? И как Петнистите смятаха да убедят Кетрикен, че заплахите им са съвсем реални? Кого или какво можеха да унищожат, за да покажат силата си?

Много просто. Том Беджърлок. За тях бях обикновена пионка, незначителен слуга, но и неприятен тип, който вече им бе осутил плановите и бе осакатил един от водачите им. Бяха ми се показали снощи, уверени, че ще предам „посланието“ на онези, които държаха истинската власт в Бъкип. А после, за да докажат на Пророците, че са уязвими, Петнистите щяха да ми се нахвърлят като хрътки върху елен.

Аз, да, аз щях да изиграя ролята на нагледен урок за Кетрикен и Предан.

Най-добре беше да избягам. Но след като се бях върнал в Бъкип, макар и за толкова кратко, никак не ми се искаше да го напускам отново. Този студен каменен замък бе навремето мой дом и въпреки че бях незаконороден, Пророците си оставаха мои роднини.

Долових приглушен звук. Изправих се и осъзнах, че чувам гласа на момиче — проникваше през дебелината стена до потайното ми място. С отегчение се наведох към шпионката и надникнах. Любопитството ми бе възнаградено с пищно обзаведена спалня. С гръб към мен стоеше тъмнокосо момиче. Възрастен воин се бе разположил на един стол до камината. Някои от белезите по лицето му бяха направени нарочно — фини, натъркани с пепел разрези, както бе прието сред жителите на Външните острови, но други несъмнено бе получил от съвсем истинско острие. Сиви кичури прошарваха косата и късата му брада. Чистеше и подрязваше ноктите си с нож, докато момичето упражняваше танцови стъпки пред него.

— ... и две настрани, и една назад, и... — припываше тя, а малките ѝ стъпала следваха инструкциите. Когато се завъртя леко сред вихъра избродирани тъкани, за момент зърнах лицето ѝ. Беше нарческа Елиания, годеницата на Предан. Явно се упражняваше за първия им танц довечера.

— И пак, и две настрани, и две назад, и...

— Една назад, Ели — прекъсна я мъжът. — После завъртане. Опитай отново.

Тя се закова на място и бързо изрече нещо на родния си език.

— Елиания, упражнявай езика на селяните. Върви с танца им — непреклонно каза мъжът.

— Хич не ми пука — сопна се момичето. — Тъпият им език е блудкав като танца им. — Пусна полата си и скръсти ръце. — Глупаво е. Всички тези стъпки и завъртулки. Също като гълъбите, когато клатят глави нагоре-надолу и се въртят преди сношаването.

— Да. Точно така — съгласи се той спокойно. — И причината е абсолютно същата. А сега го направи. И го направи идеално. Щом можеш да запомниш движенията от упражненията с меч, значи ще овладееш и тези. Или искаш тия надути селяни да си помислят, че

Божииите руни са им пратили непохватна лодкарка за жена на хубавичкия им принц?

Тя му се намръщи и оголи необичайно бели зъби. После отново сграбчи полата си, вдигна я скандално високо, показвайки голи стъпала и крака, и продължи като обезумяла със стъпките.

— И-две-настрани-и-една-назад-и-завъртане-и-две-настрани-и-една-назад-и-завъртане-една-назад-и-завъртане... — Ожесточеното ѝ повтаряне превръщаше изящния танц в лудешко подскачане. Мъжът се ухили, но не се намеси. Божииите руни, помислих си и задълбах в спомените си. В това имаше нещо познато. Така островитяните наричаха разпръснатите късчета земи, които владееха. А на единствената им карта, която бях виждал, имаше руническо представяне на всяко островче.

— Достатъчно! — внезапно изсумтя воинът.

Лицето на момичето бе зачервено от усилие, тя дишаше забързано. Но не спря, докато мъжът рязко не стана и не я улови в прегръдката си.

— Достатъчно, Елиания. Достатъчно. Показа ми, че можеш да го правиш, при това да го правиш идеално. Стига засега. Но довечера трябва да си самото изящество, красота и чар. Покажеш ли се като малката сприхава проклетийка, каквато си, хубавичкият принц току-виж решил да си избере по-кротка булка. А ти не искаш това, нали?

Пусна я на земята и отново седна.

— Точно това искам — тросна се тя.

Гласът му бе твърд.

— Не. Не искаш. Освен ако не предпочиташ дупето ти да опита каиша ми?

— Не. — Отговорът бе толкова бърз, че веднага се сетих, че заплахата съвсем не е шега.

— Знам, че не искаш — съгласи се той. — И на мен не ми се иска да го правя. Но ти си дъщеря на сестра ми и няма да позволя да видя рода на майките ни опозорен. А ти?

— Не искам да опозорявам рода на моите майки. — Детето стоеше изпънато като пръчка. Но след това раменете му затрепериха. — Само че не искам да се омъжвам за този принц. Майка му прилича на снежна харпия. Той ще ме подуе с бебета и те ще са бледи и студени като ледени призраци. Моля те, Пиотре, отведи ме у дома. Не искам да

живея в тази огромна студена пещера. Искам си ниската къща на майките ни и да препускам с понито си на вятъра. И моя си лодка, с която да се нося по Сендалфиорд, и мои си кънки, с които да ходя на риба. А когато порасна, искам да имам моя скамейка в дома на майките и мъж, който знае, че подобава да живее в къщата на майките на жена си. Искам само каквото иска всяко друго момиче на моята възраст. Този принц ще ме откъсне от рода на майките ми като клонка от лоза и ще стана чуплива и суха тук, докато не се пръсна на парченца!

— Елиания, Елиания, мила моя, недей! — Мъжът се изправи с плавното движение на войн, макар тялото му да бе набито и дебело като на типичен островитянин. Вдигна я на ръце и тя зарови лице в рамото му. Разтресе се в ридания и очите на воина също се напълниха със сълзи. — Хайде стига. Стига.

Ако си умна, ако си силна и бърза и танцуваш като лястовичка над водата, никога няма да се стигне дотам. Никога. Днес е само годеж, малко тържество, а не сватба. Никой няма да ти прави бебе довечер нито никоя вечер години наред! А дори тогава това ще стане само ако ти го пожелаеш. Обещавам. Да не мислиш, че бих посрамил рода на майките ни, като позволя да стане иначе? Това е просто танц. И трябва да го изтанцуваме безупречно. — Пусна я и босите ѝ крака стъпиха на пода. Вдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите, и избърса сълзите от бузите ѝ. — Ето така. Така. Усмихни ми се. И не забравяй. Първият танц е с хубавичкия принц. Но вторият е за Пиотре. Така че хайде да ми покажеш как ще изиграем заедно тъпото им селско подрипване.

Започна да тананика монотонно, подаваше ритъма, и тя постави малките си ръце в неговите. Двамата пристъпиха един такт; тя се движеше като перце, той — като фехтовач. Гледах ги как танцуват. Очите на момичето бяха приковани в очите на мъжа, който пък се взираше над главата ѝ в някаква далечина, която само той можеше да види.

Прекъсна ги почукване на вратата.

— Влез — каза Пиотре и на прага се появи прислужница с праметната през ръката рокля. Войнът и Елиания рязко се разделиха и замръзнаха. Едва ли щяха да са повече нащрек, ако в стаята бе влязла змия, въпреки че жената явно бе тяхна сънародница.

Държането ѝ бе странно. Не направи реверанс. Вдигна роклята да я разгледат и я тръсна, за да изправи гънките.

— Довечера нарческата ще носи това.

Погледът на Пиотре пробяга по дрехата. Никога не бях виждал такава дреха. Беше рокля за жена, ушита по мярка за дете. Бе изработена от светлосиня тъкан, с широко деколте. Отпред имаше пищни дантели и платът бе набран хитроумно. Така нарческата сякаш щеше да има гърди, каквито все още нямаше. Елиания се изчерви. Пиотре бе по-директен. Пристъпи между момичето и роклята, сякаш да го предпази от нея.

— Не. Няма да я носи.

— Да. Ще я носи. Господарката я предпочита. Младият принц ще я намери изключително привлекателна.

Това бе по-скоро нареждане, отколкото мнение.

— Няма да я носи. Тази дреха е подигравка с нея. Това не е одежда за една нарческа от Божиите руни, а оскърбление за рода на майките ни. — Пиотре внезапно пристъпи напред, с рязко движение смъкна роклята от ръцете ѝ и тя падна на пода.

Очаквах прислужницата да се свие страхливо пред него или да замоли за прошка. Вместо това тя го изгледа безизразно и след кратко мълчание заговори:

— Господарката каза така: „Това няма нищо общо с Божиите руни. Това е дреха, разбираема за мъжете от Шестте херцогства. Ще я носи“. — Замълча, сякаш обмисляше нещо, после добави: — Не го ли направи, ще изложи на опасност рода на майките ви.

След което се наведе и вдигна роклята, сякаш действието на Пиотре преди малко бе детинска сцена.

Елиания изплака тихо, все едно я бяха ударили. Докато Пиотре се обръщаше към нея, зърнах за миг лицето ѝ. На него бе замръзнало решително изражение, но на челото ѝ бе избила пот и тя бе пребледняла като платно — ярък контраст със зачервените ѝ бузи преди малко.

— Престани! — тихо каза той и първата ми мисъл бе, че говори на момичето. После той погледна през рамо, но когато заговори отново, сякаш изобщо не се обръщаше към прислужницата. — Престани! Обличането ѝ като уличница не е част от уговорката ни. Няма да го направим. Престани или ще я убия, а ти ще изгубиш очите и ушите си тук.

Извади ножа си, пристъпи към прислужницата и опря острието в гърлото ѝ. Жената нито пребледня, нито направи опит да отстъпи. Стоеше неподвижно, а очите ѝ проблясваха, сякаш се надсмиваха над заплахата. Не отговори. Тогава Елиания внезапно пое дълбок треперлив дъх и раменете ѝ се отпуснаха. Миг по-късно ги изправи отново и се изпъна. От очите ѝ не капна нито една сълза.

С плавно движение Пиотре грабна роклята от жената. Ножът му явно бе наточен като бръснач, защото с лекота срязва тъканта по цялата ѝ дължина. Той хвърли още трепкащите парцали на пода и ги стъпка.

— Махай се! — нареди на жената.

— Както заповядаш, господарю — промърмори тя, но в отговора ѝ се долавяше подигравка. Обърна се и излезе, без да бърза, а той я гледаше, докато вратата не се затвори. После се обърна към Елиания.

— Добре ли си, рибчице?

Тя кимна решително и вирна брадичка. Храбра лъжа — изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

Тихо се изправих. Челото ми бе прашно от притискането в стената. Запитах се дали Сенч знае, че нарческата не иска да се омъжва за принца. И че Пиотре не смята годежа за обвързващ. Запитах се какво мъчи нарческата, коя е „господарката“ и защо прислужницата се държа така безочливо. Скътах събраните късчета информация до въпросите си, взех си нещата и продължих да се катеря към кулата на Сенч. Шпионирането поне ми бе помогнало да забравя за известно време собствените ми грижи.

Изкачих последното стръмно стълбище до миниатюрното помещение на върха и бутнах малката врата. От някаква далечна част на замъка дочух музика. Сигурно оркестрантите упражняваха пръстите и инструментите си за вечерното тържество. Пристъпих иззад лавицата с бутилки вино в кулата на Сенч. И замръзнах. Поех тихо дъх, безшумно бутнах лавицата на мястото ѝ и оставих вързопа до нея.

Наведеният над работната маса на Сенч си тананикаше нещо под нос. Пет безшумни стъпки ме отведоха до ъгъла с камината и меча на Искрен. Пръстите ми тъкмо докосваха дръжката, когато мъжът се обърна към мен. Беше слабоумният, когото бях срещнал при конюшнията. Държеше поднос с купи, чукало и чаена чаша и в изненадата си го наклони и всичко се плъзна на една страна. Забързано остави подноса на масата.

Известно време се взирахме напрегнато един в друг. Полуспуснатите му клепачи го правеха да изглежда постоянно сънен. Върхът на езика му се подаваше между зъбите и докосваше горната устна. Имаше малки уши, прилепнали към главата под небрежно подстриганата му коса. Дрехите му бяха провиснали, ръкавите на ризата му и панталоните бяха срязани, сякаш преди са принадлежали на по-едър човек. Беше дребен и дундест и целият му непривичен вид някак те караше да застанеш нащрек. Побиха ме тревожни тръпки. Знаех, че не представлява заплаха, но не исках да съм близо до него. Явно неприязънта бе взаимна, доколкото можеше да се съди по гримасата му.

— Махай се! — Гласът му бе гърлен и някак мек.

Поех дъх и казах спокойно:

— Имам право да съм тук. А ти?

Вече се бях сетил, че е слугата на Сенч — момчето, което мъкнеше дърва и вода и подреждаше след стареца. Нямах обаче представа до каква степен се ползва с доверието на Сенч и затова не споменах името му. Старият убиец едва ли щеше да е така нехаен да поверява тайните си проходи на полуидиот.

Махай се! Не ме виждаш!

Мощният удар на Умението, който ми нанесе, ме накара да се олюлея. Ако вече не бях вдигнал стените си, със сигурност щях да направя каквото ми заповяда — да се махна и да не го виждам. Докато укрепвах и уплътнявах още повече преградата на Умението около себе си, мимолетно се запитах, дали вече не е правил това с мен. Щях ли изобщо да имам спомен?

Остави ме! Не ме наранявай! Махай се, кучешка воня!

Очаквах втория удар и вече не се страхувах толкова от него. Въпреки това не свалих стените си, за да му отвърна с Умението. Заговорих, но гласът ми трепереше въпреки усилията ми да запазя спокойствие.

— Няма да ти направя нищо лошо. Ще те оставя на мира, щом искаш. Но няма да се махна. И няма да ти позволя да ме блъскаш така. — Опитах се да говоря твърдо, сякаш гълча дете, че се държи лошо. Сигурно нямаше представа какво прави; несъмнено просто използваше оръжие, което преди му бе помагало.

Но вместо от огорчение лицето му внезапно пламна от гняв. И може би страх? И без това малките му очи почти изчезнаха в дебелиите му бузи, когато ги присви. За миг челюстта му увисна и езикът му се подаде още повече. После той вдигна подноса и го стовари на масата с такава сила, че съдовете подскочиха.

Махай се! — Умението повтори гневните думи от устата му. — Не ме виждаш!

Отидох до стола на Сенч и седнах решително в него.

— Виждам те — отговорих хладно. — И няма да се махна. — Скръстих ръце на гърдите си. Надявах се, че не вижда колко съм объркан. — А ти просто си върши работата и се преструвай, че *ти* не ме виждаш. И след като свършиш, *ти* ще се махнеш.

Нямаше да отстъпя пред него. Не можех да го направя. Да си тръгна означаваше да му покажа как съм дошъл, а няхах намерение да го правя — стига вече да не го знаеше. Облегнах се в стола и се помъчих да се престоря, че си почивам.

Той ме гледаше кръвнишки. Яростните удари на Умението му бяха ужасни. Наистина беше силен. А щом бе толкова силен, без да е обучаван, какво ли щеше да стане, ако можеше да овладее способностите си? Тази мисъл бе плашеща. Взирах се в студената камина, но продължавах да го следя с крайчеца на окото си. Или бе приключил с работата си, или бе решил да не я върши. Както и да е, взе подноса, мина през стаята и дръпна една лавица със свитъци. Бях виждал навремето Сенч да използва този проход. Изчезна вътре, но докато лавицата се плъзгаше обратно на мястото си, гласът и Умението му отново долетяха до мен. *Вониш на кучешко лайно. Ще те заколя и ще те изгоря.*

Яростта му бе като отлив, който ме остави заседнал на брега. След известно време вдигнах ръце и притиснах слепоочията си. Напрежението от държането на защитните стени бе толкова силно, че започваше да ми се отразява, но все още не смеех да ги сваля. Ако ме усетеше и решеше да ме удари с Умението си, щях да съм лесна плячка, точно както Предан бе станал плячка на импулсивната ми заповед-Умение да не ми се противопоставя. Боях се, че умът му все още носи печата й.

Това бе поредната грижа, на която трябваше да обърна внимание. Дали онази команда все още го ограничаваше? Реших, че трябва да

намеря начин да отменя заповедта. Ако не го направех, тя скоро щеше да се превърне в пречка за истинското приятелство помежду ни. Запитах се дали принцът изобщо има представа какво съм му сторил. Беше случайно, казах си и презрях самия себе си заради тази лъжа. Заповедта-Умение бе запечатана в ума на принца от гневното ми избухване. Срамувах се, че съм го направил, и колкото по-рано го премахнех, толкова по-добре щеше да е и за двама ни.

Смътно осъзнах, че отново чувам музика. Направих колебливо връзка. Докато постепенно свалях стените, звуците в главата ми се засилиха. Запуших уши с длани, но това не я намали. Музика на Умението. Никога не си бях представял подобно нещо, а ето че слабоумният го правеше. Когато откъснах вниманието си от нея, тя заглъхна в приглушената завеса, която винаги чакаше на ръба на моето Умение. По-голямата част от нея беше безформен шепот, дочути мисли на хора, притежаващи дарбата само колкото да пуснат най-тревожните си мисли да се реят в Умението. Ако се съсредоточавах върху тях, понякога можех да доловя цели образи и фрази от умовете им, но те не владееха Умението достатъчно, за да ме усетят, още по-малко да отговорят. Слабоумният обаче бе различен. Той бе бушуващ пожар на Умението, музиката му бе жегата и димът на дивия му талант. Не се опитваше да го скрие; може би нямаше представа как да го крие или пък не виждаше причина да го прави.

Отпуснах се, оставих само стената, която щеше да предпази личните ми мисли скрити от напъпващата дарба на Предан. После изстенах, защото главоболието от Умението заблъска в черепа ми.

— Фиц?

Усетих присъствието на Сенч миг преди да докосне рамото ми. Въпреки това се стреснах и вдигнах ръце, сякаш да посрещна удар.

— Какво ти е, момче? — попита той и се наведе, за да ме огледа. — Очите ти са кървявали! Кога си спал за последно?

— Май току-що. — Успях да докарам немощна усмивка. Целият бях плувнал в пот. Спомнях си само откъслечни моменти от измъчвалия ме кошмар. — Срегнах слугата ти — добавих с треперещ глас.

— Шишко ли? Е, тъпичък е, но ми върши работа. А и не може да издава тайни, след като няма усета да ги разпознае, ако случайно се натъкне на тях. Зарежи го. Дойдох веднага щом получих съобщението на лорд Златен. Каква е тая работа с Петнистите в града?

— Написал го е на хартия ли? — Вбесих се.

— Не точно. Само аз бих могъл да разбера намека. Хайде разказвай.

— Проследиха ме снощи... по-скоро тази сутрин. За да ме сплашат и да ми покажат, че знаят за мен. Че могат да ме намерят по всяко време. Сенч, друго е по-важно. Знаеш ли, че слугата ти... как се казваше? Шишко? Знаеш ли, че Шишко изобщо не е тъп?

— Стига де! — Старецът изсумтя, сякаш бях пуснал най-тъпата шега. Въздъхна шумно и посочи с отвращение студената камина. — Всеки ден трябва да пали огъня. И през ден забравя. Как така да не е тъп.

— Друго ти казвам. Шишко е Умел. Много Умел. Едва не ме помете, когато го стреснах неволно. Ако не бях издигнал стените си, за да пазя ума си от Предан, сигурно щеше да издуха всичко от главата ми. „Махай се“, каза ми, и; „Не ме виждаш“. И: „Не ме наранявай“. И, знаеш ли, Сенч, струва ми се, че го е правил и преди. Дори на мен. Веднъж при конюшните видях едни момчета да го дразнят. И чух съвсем ясно, почти като казано на глас; „Не ме виждаш“. После конярчетата го оставиха на мира, а след това не си спомнях, че съм го *виждал*. Искам да кажа, освен онзи път.

Сенч бавно седна, посегна и хвана ръката ми, сякаш това щеше да направи думите ми по-разбираеми. Или може би проверяваше дали не ме е хванала треска?

— Шишко има Умението — рече предпазливо. — Това ли ми казваш?

— Да. Магията е сурова и необузdana, но гори в него като пожар. Никога не съм виждал подобно нещо. — Затворих очи, притиснах слепоочията си и се опитах да събера черепа си в едно цяло. — Все едно съм ял як пердах.

— Вземи — рязко рече Сенч след малко.

Взех студената мокра кърпа, която ми подаде, и я притиснах до очите си. Не исках да го моля за нещо по-силно. Упоритият старец твърдо бе решил, че болкоуспокояващите ще се отразят на

способността ми да обучавам Предан на Умението. Нямахме смисъл да мечтаем за ефекта на елфовата кора. Дори и да беше останала малко в замъка, несъмнено я бе скрил на сигурно място.

— И какво да правя сега? — промърмори той. Вдигнах крайчеца на кърпата и го погледнах.

— С кое?

— С Шишко и Умението му.

— Какво можеш да направиш? Той си го има.

— Според онова, което преведох от старите ръкописи, това го прави известна заплаха за нас. — Сенч въздъхна. — Той е див, необучен и недисциплиниран талант. Умението му може неволно да засегне Предан точно докато се опитва да се учи. Разгневи ли се, може да използва Умението срещу хора. И явно вече го е правил. Още по-лошото е, че според теб е силен. По-силен и от теб ли?

Махнах отмаляло с ръка.

— Няма как да знам. Дарбата ми винаги е била непостоянна, Сенч. И нямам представа как да я меря. Но не съм се чувствал така притиснат, откакто цялата котерия на Гален не насочи обединената си сила срещу мен.

— Хм. — Сенч се облегна в стола си и се зае да изучава тавана. — Най-благоразумно би било просто да се отървем от него. По най-добрия начин, естествено. Той няма вина, че е опасност за нас. По-малка крайност е да започнем да го тъпчем с елфова кора, за да притъпим или унищожим дарбата му. Но след като безразсъдната ти употреба на елфова кора през последните десет години не успя напълно да изтръгне Умението от теб, не ми се вярва да е толкова ефективна, колкото смятат авторите на свитъците. Склонен съм на трети подход. Може би ще се окаже по-опасен. Чудя се дали именно затова не ми допада — възможностите са толкова големи, колкото и рискът.

— Да го обучавам? — възкликнах. Сенч се подсмихна и изстенах: — Сенч, не! Та ние не сме сигурни, че ще можем да обучим безопасно Предан, а той е възприемчиво момче с остър ум. Твоят Шишко вече е настроен враждебно към мен. Обидите му ме карат да се боя, че някак е доловил, че съм Осезаващ. Освен това вече овладяното от него е достатъчно силно, за да представлява опасност за мен, ако се опитам да го науча на още.

— Значи мислиш, че трябва да го убием? Или да осакатим дарбата му?

Не исках решението да е мое. Дори не исках да знам, че е взето, но ето че отново бях затънал до гуша в заговорите на Пророците.

— Нито едното, нито другото — отвърнах. — Не можем ли просто да го отпратим някъде?

— Оръжието, което изхвърляме днес, утре може да се опре в гърлото ни — неумолимо отвърна Сенч. — Затова навремето крал Умен реши незаконно роденият му внук да му е подръка. Трябва да решим нещо подобно относно Шишко. Да го използваме или да го обезвредим. Среден път няма. Както видяхме в случая с Петнистите.

Не знам дали искаше да ме укори, но думите му така или иначе ме жегнаха. Облегнах се назад и отново притиснах кърпата към очите си.

— Какво искаш да направя? Да избия всички? Не само Петнистите, които отмъкнаха принца, но и първенците от Старата кръв, които ни помогнаха ли? А след това и Ловкинята на кралицата? И фамилията Бресинга? И Сидел, младата годеница на Любезен Бресинга, и...

— Знам, знам — прекъсна той изброяването на все по-разширяващия се кръг убийства, които въпреки всичко нямаше напълно да запазят тайната ни. — Положението обаче е налице. Показаха ни, че са бързи и способни. Тук си от няма и два дни, а вече те държат под око. Прав ли съм? — Кимнах и той продължи: — И моментално са те намерили. И са се погрижили да разбереш, че знаят за теб. Това е съвсем преднамерена маневра. — Пое дълбоко дъх. Видях го как премисля всичко, как се опитва да разбере посланието, което държаха да предадат. — Знаят, че принцът е Осезаващ. Знаят, че ти си Осезаващ. Могат да унищожат някой от двама ви, когато си пожелаят.

— Това вече ни е известно. Мисля, че целят нещо друго. — Поех дъх, подредих мислите си и описах накратко случая. — Сега виждам нещата в друга светлина. Исках да се страхувам и да си мисля какво мога да направя, за да се предпазя от тях. Мога или да бъда заплаха за тях, която да елиминират, или да съм им от полза.

Досега не бях разбирал положението точно така, но изводите изглеждаха очевидни. Бяха ме сплашили, след което ме пуснаха, за да

ми дадат време да осъзная, че не мога да ги избия всичките. Невъзможно бе да разбере колко от тях знаят тайната ми. Единственият начин да оцелея бе да съм им от полза. Какво можеха да искат от мен?

— Може би ще поискат да съм техен шпионин в замъка Бъкип. Или тяхно оръжие в крепостта, вътрешен човек, който може да бъде обърнат срещу Пророците.

Сенч без усилие проследи хода на мислите ми.

— Нима ние не бихме избрали същото? Хм. Да. Съветвам те да си отваряш очите на четири, поне за известно време. И в същото време да си открит. Бъди готов да се свържеш отново с тях. Разбери какво искат и какво предлагат. Ако е нужно, накарай ги да си мислят, че ще предадеш принца.

— Да им се пусна като стръв? — Надигнах се и махнах кърпата.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Именно. — Протегна ръка и взе кърпата. Наклони глава и ме огледа критично. — Изглеждаш ужасно. По-зле и от човек след седмичен запой. Много ли боли?

— Ще го преживея — сопнах се сърдито.

Той кимна удовлетворено.

— Боя се, че ще ти се наложи. Но всеки следващ път отслабва, нали? Тялото ти се научава да се справя. Сигурно е като мускулите на фехтовач — свикват с напрежението след часовете тренировки.

Наведох се с въздишка напред и разтърках възпалените си очи.

— По-скоро като копеле, научаващо се да свиква с болката.

— Е, каквото и да е, аз съм доволен. — Отговорът му бе енергичен. Нямаше да получа съчувствие от стареца. Той се изправи. — Иди да се измиеш, Фиц. Хапни нещо. Покажи се тук-там. Въръжи се, но внимателно. — Замълча за момент. — Сигурен съм, че помниш къде държа отровите и инструментите. Вземи каквото ти трябва, но направи списък, така че да поръчам на чирака да попълни инвентара.

Не отговорих, че няма да взема нищо, че отдавна не съм убиец. Вече си бях помислил за едно-две прахчета, които можеха да са полезни, ако се окажа в неизгодно положение като сутринта.

— Кога ще се видя с новия ти чирак? — попитах небрежно.

— Бива си те. — Сенч се усмихна. — Кога ще се запознаеш с новия ми чирак ли? Не вярвам, че би било разумно или удобно и за двамата ви. Както и за мен. Фиц, ще те помоля да бъдеш почтен в това

отношение. Остави ми тази тайна и не се опитвай да надничаш в нея. Повярвай ми, така е по-добре.

— Като стана дума за надничане, имам да ти кажа и още нещо. Поспях, докато идвах насам, и чух гласове. Надзърнах в стаята на нарческата. Мисля, че трябва да споделя с теб това-онова.

Той наклони глава.

— Изкусително. Много изкусително. Но не успя да отвлечеш напълно вниманието ми. Думата ти, Фиц, преди да се опитах да ме подлъжеш да мисля за други неща.

Честно казано, не ми се искаше да му я давам. Не беше само заради изгарящото ме любопитство, нито дори заради странната ревност, която изпитвах. Беше противно на цялото обучение, което бях получил от стареца. Открий колкото можеш повече за ставащото около теб, така ми казваше навремето. Не знаеш какво може да ти е от полза в даден момент. Зелените му очи се взираха предупредително в мен и накрая сведох поглед. Поклатих глава, но все пак казах:

— Обещавам, че няма нарочно да се опитвам да открия самоличността на чирака ти. Но мога ли да попитам нещо? Той знае ли за мен, има ли представа какъв съм бил?

— Момчето ми, не издавам тайни, които не са мои.

Въздъхнах облекчено. Щеше да е притеснително да си представям как някой в крепостта ме наблюдава и знае кой съм, но остава невидим за мен. Поне бях на равни начала с новия му чирак.

— И тъй. Нарческата?

Докладвах му, макар изобщо да не очаквах, че ще ми се наложи да го правя отново. Сякаш бях някогашното момче — повторих чутото дума по дума, след което той ме разпита какво мисля. Отговорих направо.

— Не знам какъв е мъжът от свитата на нарческата. Но не мисля, че се смята обвързан чрез годежа, а съветът му към нея цели да й внуши, че и тя не бива да се чувства обвързана.

— Крайно интересно. Ценна информация, Фиц, и няма никаква грешка. Странната им прислужница привлече и моето внимание. Когато имаш време, няма да е зле да надзърнеш отново и да ми кажеш каквото откриеш.

— Не може ли с това да се заеме новият ти чирак?

— Отново надничаш, и много добре го знаеш. Но този път ще ти отговоря. Не. Чиракът ми не е така добре запознат с мрежата шпионски проходи в замъка като теб. Това не е работа за чираци. Те имат достатъчно друга работа и свои тайни, за да ги товаря и с моите. Но си мисля да го накарам да обърне специално внимание на прислужницата. Именно тя е най-плашещото парче от мозайката. Тунелите и тайните проходи в Бъкип обаче си остават само между нас. Така че... — на лицето му заигра странна усмивка — най-добре е да смяташ, че си се издигнал до калфа. Не че още си убиец, естествено. И двамата знаем, че не е така.

Закачката ме докосна по чувствително място. Не исках да мисля за това до каква степен съм се въплътил в старата си роля на шпионин и убиец. Вече бях убивал за принца, на няколко пъти. Беше под въздействието на гнева, докато защитавах себе си и спасявах Предан. Щях ли да убивам отново за Пророците — тайно, с отрова и хладнокръвното осъзнаване на необходимостта? Най-тревожното във въпроса бе, че не знаех отговора. Насочих ума си в по-плодоносни насоки.

— Кой е мъжът в стаята на нарческата? Имам предвид, освен че ѝ е роднина.

— Вуйчо ѝ, брат на майка ѝ. Според традициите на Външните острови това е по-важно, отколкото ако ѝ беше баща. За тях е важна майчината линия. Братята на една жена са важните в живота на децата ѝ. Служил съм с техни воини отцепници на борда на „Руриск“ и от тях знам някои неща за земята и обичаите им. Думите му съответстват на спомените ми по въпроса.

Сенч потърка замислено брадичката си.

— Когато се обърна към нас с предложение за съюз, Аркон Кървавия меч се ползваше с поддръжката на хетгурда. Приех предложението, както и това, че в качеството си на баща на Елиания ще може да уреди брака ѝ. Помислих, че може би на Външните острови са изоставили матриархалните си традиции, но сега се питам дали родът на Елиания все още не се придържа към тях. Но пък тогава защо няма жена роднина, която да уговаря условията по годежа? Аркон Кървавия меч като че ли сам се занимаваше с пазарлъците. Пиотре Черната вода играеше ролята на придружител и телохранител на нарческата. Но сега предполагам, че е и неин съветник. Хм. Може би

сме сбъркали, като насочихме вниманието си към баща ѝ. Ще се погрижа да се отнасят към Пиотре с повече уважение. — Смръщи чело, докато набързо преправяше концепцията си относно предложението за женитба. — Знаех за прислужницата. Помислих си, че е довереница на нарческата, може би нейна стара дойка или бедна роднина. А според твоите сведения явно не е в добри отношения нито с Елиания, нито е Пиотре. Нещо не е наред. — Въздъхна тежко и с неохота призна грешката си. — Смятах, че уговаряме брака с Кървавия меч, бащата на Елиания. А може би е трябвало да науча повече за рода на майка ѝ. Но ако те наистина са онези, които предлагат момичето, то дали Кървавия меч не е будала или кукла на конци? Изобщо има ли някаква истинска власт?

Челото му се покри с дълбоки бръчки. Изведнъж си дадох сметка, че заплахата на Петнистите срещу мен е станала незначителна грижа, нещо, с което Сенч очаква да се справя сам. Не можех да реша дали вярата му в мен ме ласкае, или той ме пренебрегва като третостепенна пионка в играта. Миг по-късно той отново ме върна на земята.

— Така. Мисля, че засега решихме колкото можем. Предай поздравите ми на господаря си, Том Беджърлок. Уведоми го, че главоболието не ми позволява да се насладя на удоволствието от компанията му този следобед, но че принцът с радост ще приеме поканата му. Така Предан ще има възможност да прекара с теб известно време, все ми досажда, че те няма. Не е нужно да ти напомням да си сдържан в контакта си с момчето. Не искаме да будим никакви подозрения. — Пое дъх и тонът му се промени. — Фиц. Не подценявай влиянието си върху принца. Когато сме насаме, говори за теб с открито възхищение. Не съм сигурен, че постъпи мъдро, като разкри връзката си с мен, но станалото — станало. Той търси от теб не само наставник в Умението, но и мъжки съвет по всеки въпрос от живота си. Внимавай. Една непредпазлива дума от твоя страна може да го насочи в посока, в която никой от нас да не е в състояние да го последва безопасно. Говори положително за годежа му и го окуражи да поеме с готовност кралските си задължения. Що се отнася до Петнистите и заплахите им... мисля, че днес не е най-подходящото време да бъде товарен с грижи за теб. И без това на някои може да им се стори странно, че принцът ни решава да излезе на езда с

чуждоземен благородник и телохранителя му в такъв важен ден от живота си. — Внезапно замълча. — Не че се опитвам да ти казвам как да се държиш с него. Знам, че сте изградили своя връзка помежду си.

— Така е — казах, като се опитах да не го кажа твърде рязко. В действителност усетих как гневът ми се надига още когато започна да изрежда дългия си списък заповеди. Сега бе мой ред да поема дълбоко дъх. — Сенч. Както сам каза, момчето ме търси за мъжки съвет. Не съм придворен ласкател, нито пък съветник. Ако се мъча да насочвам Предан само за да отговаря на целите на Шестте херцогства... — Оставих думите да заглъхнат, преди да му кажа, че подобен подход ще е погрешен за всички ни. Прочистих гърло. — Искам винаги да съм честен с Предан. Ако поиска съвет, ще му кажа онова, което мисля. Но не е нужно да се страхуваш толкова. Кетрикен добре е възпитала сина си. Мисля, че ще е верен на обучението си. Колкото до мен... предполагам, че момчето не се нуждае толкова от наставник, колкото от слушател. Днес ще го слушам. А относно сутрешната среща с Петнистите, не виждам нужда Предан да научава веднага за нея. Може да го предупредя, че не бива да ги изхвърля изцяло от мислите си. Определено са сила, с която трябва да се съобразяваме. Кое то ме води до един друг въпрос. Бресинга ще присъстват ли на годишната церемония?

— Предполагам. Поканени са и се очаква да пристигнат по някое време днес.

Почесах се по тила. Главоболието не отслабваше, но като че ли преминаваше в обикновено, а не предизвикано от Умението.

— Ако можеш да споделиш подобно нещо с мен, бих искал да знам кой ги съпровожда, както и какви коне яздят, ловните им животни, соколи, дори домашни любимци. Колкото се може повече подробности. А, и още нещо. Мисля, че е най-добре да си вземем пор или куче плъхогон за тези помещения; нещо малко и бързо, което да обикаля за плъхове и други гадини. Едно от животните тази сутрин беше плъх, а може би невестулка или катерица. Подобно създание може да е идеален шпионин в замъка.

Сенч ме погледна смаяно.

— Май ще поискам пор. Те са по-тихи от кучетата и могат да те съпровождат през коридорите. — Наклони глава. — Да не мислиш да го вземеш като обвързано животно?

Трепнах.

— Сенч. Не става по този начин. — Опитах се да си напомня, че задава въпроса от незнание, а не за да ме засегне. — Чувствам се като вдовец. Точно сега нямам желание да се обвързвам с каквото и да било създание.

— Съжалявам, Фиц. Трудно ми е да го разбера. Думите ми може би прозвучаха неуместно, но не беше от неуважение към паметта му.

Смених темата.

— Добре тогава. По-добре да се стегна за следобедната езда с принца. И трябва да помислим какво да правим със слугата ти.

— Май ще е най-добре да уредя среща за трима ни. Но не днес, нито довечера. Нито дори утре, предполагам. Сега най-важен е годежът. Всичко трябва да мине безупречно. Мислиш ли, че въпросът с Шишко може да почака?

— Явно ще се наложи. — Свих рамене. — Успех с останалото.

Станах и взех легена и кърпата, за да се измия в коридора.

— Фиц. — Гласът му ме накара да спра. — Не го казах открито, но можеш да смяташ тези покои като свои. Знам, че човек в твоето положение понякога се нуждае от свое местенце. Ако искаш нещо да се промени... мястото на леглото, завесите или пък да ти бъде донесена храна или бренди... каквото и да е. Само кажи.

По гърба ми пробягаха тръпки. Никога не бях искал тази работна стая на убиец.

— Не. Благодаря, но не. Нека засега оставим всичко както си е. Макар че може би ще оставя някои от нещата си тук. Меча на Искрен, някои лични вещи.

В очите му се четеше някакво спотаено съжаление, но той кимна.

— Щом желает, тъй да бъде. Засега. — Огледа ме критично, но гласът му бе много мек. — Знам, че още скърбиш. Но трябва да ми позволиш да ти подравня косата или да извикам някой да го направи. В този си вид привличаш внимание.

— Сам ще се погрижа. Още днес. О. Има и още нещо. — Странно как почти бях забравил първата си тревога покрай всички останали страхове. Поех дъх. Сега ми се струваше още по-трудно да му призная нехайството си. Направих една глупост, Сенч. Когато напуснах къщата си, очаквах да се върна съвсем скоро. Оставих там неща... може би опасни неща. Ръкописи, в които излагам мислите си,

както и история за това как събудихме драконите... боя се, че е твърде точна, за да бъде разгласена. Трябва да отида възможно най-скоро, за да ги прибера на по-сигурно място или да ги унищожа.

Докато говорех, лицето му ставаше все по-сериозно. Накрая въздъхна тежко.

— Някой неща е най-добре да си останат неписани — отбеляза тихо. Макар и мек, укорът си оставаше болезнен. Взираше се в стената, но сякаш гледаше някъде надалеч. — Но пък признавам, че не е зле истината да бъде записана някъде. Мисля, че това щеше да спаси Искрен в търсенето на Праотците — ако се беше запазила някоя вярна история. Така че събери писанията си, момче, и ги донеси тук. Съветвам те да изчакаш ден-два, преди да тръгнеш. Петнистите може би очакват да побегнеш. Ако тръгнеш сега, най-вероятно ще те последват. Остави аз да уредя кога и как да тръгнеш. Искаш ли да пратя доверени хора с теб? Няма да знаят кой си или каква е целта на пътуването ти, а само че трябва да ти помагат.

Обмислих предложението и поклатих глава.

— Не. И без това вече показах, че имам доста тайни. Сам ще се погрижа за това, Сенч. Тревожи ме обаче и още нещо. Мисля, че стражите на портата са прекалено разхайтени. Покрай Петнистите, годежа на принца и посещаващите чужденци, май няма да е зле да са по-бдителни.

— Май няма да е зле да се погрижа и за това. Странно. Мислех си, че като дойдеш, ще мога да ти прехвърля част от работата си и да имам повече време да бъда старец. А вместо това ти ме товариш с нови задачи. Не, не ме гледай така... предполагам, че е за добро. Работата, казват старците, поддържа човека млад. Но може пък да го казват само защото им се налага да продължават да се трепят. А сега тръгвай, Фиц. И гледай да не ми намериш още някоя криза до довечера.

Оставих го да седи в стола си до студената камина, едновременно замислен и някак доволен от себе си.

ГЛАВА 3

ОТЗВУЦИ

В нощта, когато подлото Осезаващо Копеле убило крал Умен в спалнята му, родената в Планините кралица наследница, съпруга на Искрен, решила да напусне сигурността на замъка Бъкип. Сама и носеща дете, тя побягнала в студената негостоприемна нощ. Някои казват, че шутът на крал Умен от страх за собствения си живот я замолил за закрилата ѝ и тръгнал с нея, но това може би е легенда от замъка, обясняваща изчезването му същата нощ. С тайната помощ на сподвижниците си кралица Кетрикен прекосила Шестте херцогства и се върнала в родния си дом в Планинското кралство. Там тя сама се опитала да открие какво е станало със съпруга ѝ, престолонаследника Искрен. Защото смятала, че ако е жив, той е по право крал на Шестте херцогства и тяхната последна надежда срещу опустошителните набези на Алениите кораби.

Стигнала Планинското кралство, но съпругът ѝ не бил там. Казали ѝ, че напуснал Джаампе и тръгнал на поход. Оттогава от него нямало нито вест. Малцина от хората му се върнали с размътени умове, а някои били ранени като в сражение. Сърцето ѝ познало отчаянието. За известно време намерила подслон сред сънародниците си. Една от трагедиите на тежкото ѝ пътуване бил мъртвороденият наследник на трона на Шестте херцогства. Твърди се, че този удар изпълнил с решимост сърцето ѝ да намери своя крал, защото в противен случай кръвната му линия щяла да загине с него и тронът щял да премине у Славен Претендента. Въоръжена с копие на картата, с чиято помощ крал Искрен се надявал да стигне земята на Праотците, кралица Кетрикен тръгнала след него. Съпровождана от вярната Славей Сладкопойна и неколцина

слуги, кралицата навлязла дълбоко в Планинската твърдина. Тролове, пексита и загадъчната магия на онези страшни земи били само малка част от препятствията, пред които се озовала. Въпреки това тя най-сетне успяла да стигне страната на Праотците.

Диренето било тежко, но накрая кралицата стигнала до тайния замък на Праотците — огромна зала, построена от черен и сребрист камък. Там открила, че кралят ѝ успял да убеди Дракона повелител на Праотците да се притече на помощ на Шестте херцогства. Същият Дракон повелител, спомняйки си древната клетва на Праотците за съюз с Шестте херцогства, коленичил пред кралица Кетрикен и крал Искрен. Отнесъл на гърба си у дома им не само тях, но и вярната Славей Сладкопойна. Крал Искрен се погрижил кралицата и нейната придружителка да стигнат успешно до Бъкип. Преди верните му подчинени да успеят да го поздравят, преди изобицо народът да узнае, че се е завърнал, той ги оставил отново. С блеснал на слънцето меч той яхнал Дракона повелител и двамата се издигнали в небето да се сражават с Алените кораби.

През остатъка от онзи дълъг победоносен сезон крал Искрен водил своите съюзници Праотците срещу Алените кораби. Всеки път, когато виждали искрящите като скъпоценни камъни драконови криле, хората знаели, че техният крал е с тях. Когато силите на Искрен ударили вражеските твърдини и флотилии, езерните херцози последвали примера му. Малкото оцелели Алени кораби избягали, за да отнесат на Външните острови вестта за гнева на Пророка. Когато бреговете били разчистени от мародерстващите нашественици и мирът в Шестте херцогства се възстановил, крал Искрен изпълнил обещанието си към Праотците. Цената за помощта им била той да се установи при тях в далечната им страна и никога повече да не стъпи в Шестте херцогства. Някои казват, че кралят получил смъртоносна рана в края на Войната с Алените кораби и че Праотците отнесли със себе си само трупа му. Същите твърдят, че тялото на крал

Искрен лежи в гробница от абанос и злато в една огромна пещера в планинската им твърдина. Там Праотците отдават почит на доблестния мъж, пожертвал всичко, за да помогне на народа си. Други пък казват, че крал Искрен е все още жив, почитан и приветстван в кралството на Праотците, и че ако Шестте херцогства отново изпаднат в беда, ще им се притече на помощ със славните си съюзници.

Нол Книжникът, „Краткото царуване на Искрен Пророка“

Върнах се в мухлясалата тъмнина на малката си стаичка. Затворих входа към тайния проход и отворих вратата към покоите на Шута с надеждата да получа поне мъничко естествена светлина. Не беше кой знае какво, но пък и нямах много за вършене. Оправих леглото си и огледах аскетичната, си стая. Безопасно анонимна. Всеки можеше да живее тук. Или никой, помислих си саркастично. Препасах грозния си меч и проверих дали ножът ми е в колана, преди да изляза.

Шутът ми бе оставил солидна част от храната. Не бе особено апетитна студена, но гладът ми си каза думата. Довърших закуската му, след което си спомних заръките му към Том Беджърлок и отнесох съдовете в кухнята. На връщане нарах наръч дърва и взех и ведро вода. Излях и избърсах легените за умиване и свърших останалите дребни неща. Отворих широко капациите на прозорците, за да проветря. Небето показваше, че предстои хубав, макар и мразовит ден. Затворих, преди да изляза.

Реших да посветя часовете до следобедната езда на себе си. Помислих дали да не сляза до града, но бързо се отказах. Трябваше да подредя чувствата си към Джина, преди да я видя отново, а освен това ми се искаше да обмисля тревогите й относно младия Хеп. Пък и нямах желание да рискувам — нищо чудно Петнистите да ме проследят. Колкото по-малко интерес проявявах към Джина и сина си, толкова по-добре за тях.

Помъкнах се към тренировъчните игрища. Майстор Кресуел ме поздрави по име и се поинтересува дали Делерий се е оказала достатъчно предизвикателство за уменията ми. Простенах

одобрително, но бях донякъде изненадан, че ме помни така добре. Бе едновременно приятно и обезпокоително. Трябваше да си напомня, че може би най-добрият начин да не бъда разпознат като живелия тук преди шестнайсет години Фицрицарин е да утвърдя образа си на Беджърлок. Затова нарочно спрях да поговоря с него и смирено признах, че Делерий е определено по-добра от мен. Помолих го да ми препоръча партньор за днес и той извика един мъж, който се движеше с лекотата и увереността на боец ветеран.

Брадата на Вим бе прошарена и кръстът му бе станал по-широк от годините. Предположих, че е на около четиридесет и пет, с цели десет години повече от истинската ми възраст, но въпреки това се оказа достоен съперник. Бързината и издръжливостта му бяха по-добри от моите, но пък аз знаех някои трикове, които донякъде компенсираха нещата. Въпреки това той ме победи три пъти, след което бе така мил да ме увери, че с повечко упражнения уменията и бързината ми ще се възвърнат. Не беше особена утеха. Всеки мъж обича да си мисли, че поддържа тялото си в добра форма, а моето всъщност бе заякнало покрай задачите в малкото ми стопанство и честия лов. Мускулите и бързината на един боец обаче са различно нещо и се налагаше да ги възстановявам. Надявах се да не ми се наложи да използвам тези способности, но въпреки това с неохота се примирих с ежедневните упражнения. Когато си тръгнах, въпреки студения ден ризата ми беше залепнала за гърба от пот.

Знаех, че игрищата са територия на стражите и конярите, но въпреки това отидох до банята зад казармите. Смятах, че по това време на деня няма да има много хора и че използването им ще подхожда повече на ролята ми на Том Беджърлок, отколкото да мъкна топла вода посред бял ден. Баните на замъка се намираха в стара ниска и дълга постройка от грубо обработен камък. Свалих подгизналите си от пот дрехи във външното помещение преди горещите стаи и къпалните и ги сгънах на една пейка. Свалих муската за късмет на Джина и я прибрах под ризата. Минах гол през тежката дървена врата, която водеше към същинската баня. Трябваша ми няколко мига, за да могат очите ми да привикнат с полумрака. Покрай стената на помещението имаше подредени една над друга скамейки около ниска каменна пещ. Единствената светлина беше от тъмночервеното сияние на огъня. Пещта бе добре напалена. Както и предполагах, банята бе почти

празна, ако не се брояха трима мъже от Външните острови — стражи от свитата на нарческата. Бяха се събрали на групичка в ъгъла на изпълненото с пара помещение и разговаряха тихо. Хвърлиха ми само един поглед и изгубиха интерес към мен. Нямах нищо против.

Гребнах вода от кацата в ъгъла и я плиснах върху нагорещените камъни. Надигнаха се още кълба пара и вдишах дълбоко. Застанах колкото се може по-близо до димящите камъни, докато не почувствах как потта избива и потича свободно по кожата. Щипеше по заздравяващите драскотини по врата и гърба ми. Наблизо имаше кутия едра сол и няколко морски гъби, точно както помнех от времето, когато бях момче. Натърках тялото си с нея, като трепнах от неизбежната болка, след което я изчистих с гъбите. Почти бях приключил, когато вратата се отвори и влязоха десетина стражи. Ветераните в групата изглеждаха изтощени, а по-младите викаха и се ръгаха дружески с лакти, развълнувани от връщането си от дългия патрул. Двама от младоците се заеха да домъкнат дърва за печката, а друг плисна още вода върху камъните. Парата се вдигна като стена и изведнъж помещението заехтя от гръмки разговори.

След тях влязоха двама възрастни мъже. Движеха се бавно и явно не бяха част от групата. Покритите им с белези тела, създаващи впечатление за чворести дървета, бяха свидетелство за дългите им години служба. Бяха увлечени в разговор — май се оплакваха от качеството на бирата в казармата. Поздравиха ме и изсумтях в отговор, преди да се обърне настрани. Държах главата си сведена, с извърнато лице. Един от старците ме познаваше, когато бях още момък. Казваше се Блейд и навремето ми бе истински приятел. Заслушах се в познатите ругатни, с които даряваше схванатия си гръб. Бих дал какво ли не да го поздравя открито и да поговоря с него. Но вместо това се усмихнах под нос, когато чух как е прекалил с бирата, и от цялото си сърце му пожелах всичко добро.

Следях крадешком как стражите от Бъкип ще реагират на чужденците от Външните острови. Колкото и да е странно, по-младите бяха онези, които ги отбягваха и им хвърляха подозрителни погледи. Онези, които бяха достатъчно стари, за да са участвали във Войната на Алените кораби, изглеждаха по-естествено. Може би когато си войник твърде дълго, войната се превръща в работа и става по-лесно да разпознаеш в другия колега воин, отколкото бивш враг. Каквато и да бе

причината, явно чужденците бяха по-малко склонни да общуват от тукашните стражи. Но пък може би това бе естествената предпазливост на невъоръжените и заобиколени от непознати войници. Задържането ми по-дълго тук щеше да е интересно, но и опасно. Блейд се славеше с остроото си око. Не бих искал да ме разпознае, докато се мотая около него.

Но когато станях да си вървя, един млад страж ме закачи с рамо. Беше съвсем преднамерено и дори не се престори, че сблъсъкът е неволен. А просто повод да викне на висок глас:

— Гледай къде вървиш бе! Кой си ти всъщност? От коя рота? — Беше с пясъчноруса коса, може би от Фароу, мускулест и войнствен младок. Имаше вид на шестнайсетинагодишен — хлапе, жадуващо да се докаже пред по-опитните си другари.

Изглеждах го със смес от презрение и снизходителност, както би постъпил един ветеран с новобранец. Прекалената пасивност означаваше само да си навлека още неприятности. Искях просто да се махна колкото се може по-бързо и да не привличам повече внимание от необходимото.

— Ти гледай къде вървиш, момко — предупредих го учтиво. Минах покрай него, но той ме блъсна отзад по лявото рамо. Обърнах се спокойно, все още без да показвам агресивност. Той вече бе свил юмруци, за да се защити. Поклатих снизходително глава и неколцина от другарите му се изкикотиха.

— Стига с игрите, момко — предупредих го.

— Попитах те нещо — изръмжа той.

— Така е — съгласих се благо. — И ако си бе направил труда да се представиш пръв, може би щях да ти отговоря. Такъв бе обичаят в Бъкип навремето.

Той присви очи към мен.

— Шарл от гвардията на Бляскав. Не се срамувам от името или ротата си.

— Аз също — уверих го. — Том Беджърлок, човек на лорд Златен. Който ме очаква след малко. Приятен ден.

— Слуга на лорд Златен. Трябваше да се сетя. — Изсумтя презрително и се обърна към другарите си, за да потвърди превъзходството си. — Нямах работа тук. Това място е за стражите. А не за пажове, лакеи и „специални слуги“.

— Нима? — Ъгълчетата на устните ми се изкривиха в усмивка и го изгледах пренебрежително. — Без пажове и лакеи. Това ме изненадва.

Вече всички ни гледаха. Нямаше начин да остана незабелязан. Бях се представил като Том Беджърлок. Младокът почервеня от оскърблението и замахна.

Извъртях се настрани, за да избегна удара, след което направих крачка напред. Той бе готов за юмруците ми, но вместо това го подсякох. Тактиката ми подхождаше по-скоро на уличен побойник, отколкото на благороден страж. Изритах го отново, докато падаше, и му изкарах въздуха. Той рухна тежко и остана да лежи опасно близо до нагорещените камъни. Застанах над него и поставих крак върху голите му гърди.

— Стига с игрите, момко — изръмжах. — Преди да са загрубели.

Двама от другарите му пристъпиха напред, но Блейд изкрещя: „Стой!“ и те се заковаха на място. Старият страж излезе, като се държеше с едната ръка за кръста.

— Достатъчно! Няма да позволя такива неща тук. — Изгледа кръвнишки мъжа, който най-вероятно бе командир. — Руфус, веднага да си озаптиш палетата. Дошъл съм да си разкърша гърба, а не да ме дразнят разни недоучени самохвалковци. Разкарай момчето. Беджърлок, махни си крака.

Въпреки годините си, а може би именно заради тях, старият Блейд явно се ползваше с всеобщото уважение на стражите. Отстъпих назад и момчето се изправи. В очите му се четеше смъртна заплаха и огорчение, но командирът му се намеси.

— Вън, Шарл. Днес прекали. Флеч, Лоук, излезте с него, щом сте толкова тъпи да се застъпвате за един глупак.

И тримата се изнизаха тежко и бавно покрай мен, сякаш не им пукаше. Групата замърмори, но повечето явно бяха съгласни, че Шарл е прекалил с грубостите. Седнах отново, за да им дам време да се облекат и да се махнат, преди да си тръгна. За мой ужас Блейд приближи сковано и седна до мен. Подаде ми ръка и когато я стиснах, усетих закоравялата длан на фехтовчик.

— Блейд Хейвършок — представи се той. — И познавам белезите на воин, като ги видя, за разлика от онова пале. Можеш спокойно да използваш банята. Не обръщай внимание на ежните на

хлапето. Новобранец е и още се мъчи да превъзмогне факта, че Руфус го взе заради майка му.

— Том Беджърлок — отвърнах аз. — Много съм ти благодарен. Видях, че се мъчи да се покаже пред другарите си, но не знам защо избра тъкмо мен. Нямах желание да се бия с момчето.

— Това беше ясно, както и че младокът изкара късмет, че не ти се занимаваше. Колкото до въпроса, млад е и прекалено много се вслушва в клюки. А по тях не бива да се съди за човек. Оттук ли си родом, Беджърлок?

Засмях се.

— В общи линии, може да се каже.

— А откъде си докара тези белези? — попита той и показва драскотините по гърлото ми.

— Котка — чух се да отговарям, а той го прие като мръсна шега и се разсмя. И така побъбрихме със стария страж. Гледах покритото му с бръчки лице, кимах и се усмихвах на приказките му, но по нищо не личеше да ме е познал. Вероятно би трябвало да се чувствам по-добре, щом дори стар приятел като Блейд не можеше да види в мен Фицрицарин Пророка. Вместо това се умърлуших. Нима съм бил толкова незначителен за него? Стана ми трудно да следя думите му и накрая изпитах едва ли не облекчение, че го напускам, преди да съм се поддадал на безразсъдния импулс да се издам, да пусна някоя дума или фраза, която да загатне, че навремето ме е познавал. Беше си чисто момчешки подтик, жажда да бъда приет като някой значим — също като импулса, накарал младия Шарл да ми налети на бой.

Отидох в къпалнята, измих остатъците от солта по кожата си и се изсуших. Върнах се в съблекалнята, облякох се и излязох навън; чувствах се чист и съживен. Хвърлих поглед към слънцето — бе почти време за следобедната езда с лорд Златен. Тръгнах към конюшните и по пътя срещнах един коняр, водеше Моя черна, Малта и един сив скопец. И трите животни бяха вчесани, излъскани и оседлани. Обясних, че съм човек на лорд Златен, но той ме изгледа подозрително. В същия миг един женски глас извика:

— Здравсти, Беджърлок! И ти ли ще яздиш с лорд Златен и принца?

— Такъв ми е късметът, госпожо Лоръл — отвърнах на дворцовата Ловкия. Беше облечена в зелено, с ловджийска туника и

панталони, но фигурата ѝ придаваше на дрехите съвсем различен вид. Косата ѝ бе вързана по най-прозаичен начин, който някак успяваше да я направи още по-женствена. Слугата изведнъж се поклони отсечено и ми даде юздите на конете. Когато се отдалечи достатъчно, Лоръл ми се усмихна.

— Как е принцът? — тихо попита тя.

— Убеден съм, че е в добро здраве, госпожо Лоръл. — Извиних се с очи и тя явно не пропусна да забележи как внимателно подбирам думите. Погледът ѝ се стрелна към муската на шията ми. Джина ми я бе направила със своята магия. Целта на амулета бе да накара хората да ме гледат с добро око. Усмивката на Лоръл стана по-топла. Небрежно вдигнах яка, за да скрия амулета.

Тя хвърли поглед настрани и заговори по-официално, като на слуга.

— Хубаво. Надявам се да си изкараш добре на ездата. Много поздравя на лорд Златен.

— Непременно ще му предам, госпожо. И на вас приятен ден. — Докато се отдалечаваше, наругах сърдито ролята, която трябваше да нося като ризата на гърба си. С удоволствие бих поговорил с Лоръл, но конюшните не бяха най-доброто място за подобно общуване.

Поведох конете към голямата порта и зачаках.

И чаках дълго.

Конят на принца явно бе свикнал с подобни забавяния, но Малта определено не я свърташе на едно място, а Моя черна се зае да изпита търпението ми, като дърпаше юздите ту рязко, ту бавно и равномерно. Трябваше да ѝ отделя повече време, ако исках да направя от нея добър кон. Зачудих се откъде ли ще го намеря и накрая зарязах тази мисъл. Времето на слугата принадлежи на господаря му; трябваше да се държа така, сякаш наистина съм слуга. Започна да ми става студено и почнах да се дразня, но накрая внезапната суматоха ме накара да се изпъна и да надяна хрисима физиономия.

Миг по-късно се появиха принцът и лорд Златен, заобиколени от доброжелатели и ласкатели. Сред групата не се виждаше годеницата на Предан, нито пък някой от чужденците. Запитах се дали това не е странно. Имаше няколко млади жени, една от които се цупеше разочаровано. Несъмнено се бе надявала принцът да я покани на ездата. Някои от мъжете също изглеждаха вкиснати. Изражението на

Предан бе любезно, но напрежението в угълчетата на устните му показваше, че полага усилия, за да се сдържа. Любезен Бресинга също бе тук. Сенч бе споменал, че се очаква да пристигне днес. Хвърли ми мрачен поглед и забелязах, че държи да застане по-близо до принца, но от другата страна на лорд Златен. От присъствието му по гърба ми полазиха тръпки на раздразнение и страх. Щеше ли да напусне групата и да побърза да уведоми останалите, че излизам да яздя с принца? Дали шпионираше за Петнистите, или беше невинен, както се твърдеше?

Беше ясно, че принцът желае да се махне колкото се може по-бързо, но въпреки това се забави още малко, докато се прощаваше с отделни изпращачи и обещавахе по-късно да им отдели повече внимание. Справи се превъзходно. Просветна ми, че всъщност нишката на Умението помежду ни ми позволява да доловя раздразнението му от наобиколилите го префърцунени благородници. Хванах се, че мисловно му внушавам да запази спокойствие и търпение, сякаш е неспокоен кон. Той хвърли поглед към мен, но не бях сигурен дали усеща призивите ми.

Един от благородниците взе поводите на коня му от мен и задържа животното, докато принцът го яхваше. Аз помогнах на лорд Златен да се качи на Малта и след като ми кимна, яхнах Моя черна. Последва нова вълна сбогувания и благопожелания, сякаш поемахме на дълго пътешествие, а не на кратка следобедна разходка. Накрая принцът решително дръпна поводите и докосна с пети хълбоците на коня. Лорд Златен го последва и аз потеглих след него. Зад нас продължаваше да вали дъжд от сбогувания.

Въпреки съвета на Сенч нямах особена възможност да предложа накъде да яздим. Принцът водеше и го последвахме към портата на Бъкип, където отново се наложи да спрем, за да приемем официалния поздрав на стражите, след което продължихме. Веднага щом излязохме навън, Предан смуши коня си. Наложеното темпо изключваше каквито и да било разговори. Не след дълго Предан се отклони от пътя по една странична пътека и препусна в лек галоп. Последвахме го и усетих удоволствието на Моя черна от възможността да разгрее мускулите си. Не бе особено очарована, че я задържам — знаеше, че може с лекота да надбяга Малта и коня на принца, стига да й се позволи.

Принцът ни поведе към огрените от слънцето склонове на близките възвишения. Навремето там имаше гори, в които Искрен ходеше на лов за елени и фазани. Сега пред нас неохотно се разбягваха стада овце, докато пресичахме откритите пасища. Продължихме към по-дивите хълмове отвъд тях. Яздехме мълчаливо. Щом подминахме стадата, Предан отпусна юздите и се понесохме в галоп през хълмовете, сякаш бягахме от преследващ ни враг. Когато принцът най-сетне забави ход, Моя черна бе изгубила донякъде нервността си. Лорд Златен се изравни с него. Конете сумтяха и пръхтяха. Аз останах отзад, но принцът се обърна и ми махна раздражено да ида при тях.

— Къде беше? Обеща, че ще ме учиш, а дори не съм те виждал, откакто се върнахме в замъка.

Потиснах първия си порив да отговоря и си напомних, че приказва като принц на слуга, а не, както едно момче би се обърнало към баща си. Но въпреки това краткото ми мълчание сякаш бе като укор за него, също както биха го направили думите. Не че изглеждаше сгълчан, но го разпознах по упорито стиснатите му устни. Поех си дъх.

— Принце, върнахме се само преди два дни. Приех, че сте много зает със задачите на управлението. Междувременно се заех със собствените си задължения. Реших, че ваше височество ще заповяда да ме повикат, когато благоволи.

— Защо ми говориш така? — гневно възкликна той. — Не съм ти „ваше височество“! Не ми говореше по този начин, докато идвахме насам. Какво стана с приятелството ни?

Видях предупреждението на Шута в бързия поглед на лорд Златен, но го пренебрегнах. Отговорих с все така тих и спокоен глас:

— Щом ме гълчите като слуга, ваше височество, приемам, че следва да отговарям както подобава на положението ми.

— Престани! — изсъска Предан, сякаш му се бях подиграл. Може пък наистина да беше така. Резултатът бе ужасен. За момент лицето му се стегна, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Смуши коня си и го оставихме да се отдалечи. Лорд Златен поклати леко глава и ми кимна да го догоня. Чудех се дали да не викна на принца да спре и да ни изчака, но реших, че не бива да прекалявам. Момчешката гордост може да е много кораво нещо.

Пуснах Моя черна да настигне сивия кон, но преди да успее да заговоря Предан, той се обърна към мен.

— Аз оплесках всичко. Чувствам се обграден и безсилен. Последните два дни бяха ужасни... направо ужасни. Трябваше да се държа безупречно любезно дори когато ми се искаше да крещя, и да приемам с усмивки цветисти поздравления, когато ми идеше да избягам. Всички очакват от мен да съм щастлив и възбуден. Наслушах се на тъпи приказки за брачната нощ, до гуша ми дойдоха. Никой не знае, нито го е грижа за загубата ми. Дори не забелязаха, че котката я няма. И нямам с кого да говоря за това. — Изхлипа, дръпна рязко поводите и се обърна към мен. Пое дълбоко дъх. — Съжалявам. Извинявай, Том Беджърлок.

С прямотата на думите си и честно протегнатата ръка така напомняше на Искрен, какъвто го познавах, че бях сигурен, че неговият дух е създал момчето. Почувствах се смирен. Мрачно стиснах ръката му и го дръпнах достатъчно близо, за да поставя длан на рамото му.

— Късно е за извинения — рекох сериозно. — Вече съм ти простил. — Поех дъх и го пуснах. — И аз се чувствах притиснат, господарю, поради което изпуснах нервите си. Напоследък ми се струпаха толкова неща, че едва ми стигна времето да видя моето си момче. Съжалявам, че не те потърсих по-рано. Не съм сигурен как ще успеем да уредим срещите си, без останалите да разберат, че те уча, но си прав. Трябва да го направим, а отлагането не го прави по-лесно.

При думите ми лицето на принца замръзна. Усетих внезапното му дистанциране, но не разбрах причината, докато той не попита тихо:

— *Твоето* си момче?

Интонацията му ме озадачи.

— Осиновеният ми син, Хеп. Чирак е при един дърводелец в Бъкип.

— О. — Краткият отговор сякаш се стопи в тишината. — Не знаех, че имаш син.

Ревността бе любезно маскирана, но я усетих ясно. Не знаех как да реагирам. Реших да говоря истината.

— При мен е, откакто бе на осем или някъде там. Майка му го изоставила и нямаше при кого да иде. Добър момък е.

— Но не ти е истински син — уточни принцът.

Поех дъх и отвърнах твърдо:

— Син ми е във всяко отношение, което е важно.

Лорд Златен задържаше кобилата си настрана. Не смеех да погледна към него за съвет. След известно мълчание принцът сви колене и конят му бавно тръгна напред. Оставих Моя черна да го последва. Давах си сметка, че Шутът нарочно се тутка отзад. Тъкмо когато реших, че трябва да наруша мълчанието, преди да се е превърнало в стена, Предан изтърси:

— Тогава за какво съм ти притрябвал, щом вече си имаш син?

Копнежът в гласа му ме порази. Вероятно и той самият се стресна, защото внезапно смуши коня си и препусна. Не се опитах да го догоня, докато Шутът не прошепна до мен:

— Настигни го. Не му позволявай да се затваря за теб. Вече би трябвало да знаеш колко е лесно да загубиш някого, като просто го оставиш да си иде.

Беше прав, но тъкмо поривът на собственото ми сърце ме накара да смуша Моя черна и да настигна момчето. Защото сега приличаше точно на момче — стиснати устни, устремен право напред поглед, здраво хванал юздите. Не ме погледна, но знаех, че слуша думите ми.

— За какво си ми притрябвал? А аз за какво съм ти? Приятелството не винаги се основава на нуждата, Предан. Но ще ти кажа съвсем откровено, че се нуждая от теб в живота си. Заради онова, което бе баща ти за мен, а и също и заради майка ти. Но най-вече защото ти си ти и помежду ни има твърде много общо, за да си ида. Не искам да те гледам да растеш, без да подозираш за магическите си способности, както стана с мен. Ако мога да ти спестя това мъчение, може би по този начин ще спася и самия себе си.

Изведнъж останах без думи. Може би бях изненадан от собствените си мисли, също като Предан. Истината може да изтече от човек като кръв от рана и да наблюдаваш това е не по-малко тревожно.

— Разкажи ми за баща ми.

Може би за него това искане бе логическа последица от онова, което казах. За мен обаче бе като гръм от ясно небе. Бях престъпил граница. Чувствах, че съм длъжен да му дам каквото мога за Искрен. Но как да разкажа истории за баща му, без да разкрия собствената си самоличност? Твърдо бях решил, че не бива да научава нищо за истинския ми произход. Сега не бе подходящият момент да разбере, че съм Фицрицарин Пророкът, Осезаващото Копеле, нито че моето тяло е създадо неговото. Да обяснявам, че през онези часове плътта ми е била

овладяна от духа на Искрен чрез силата на Умението му, бе твърде сложно за момчето. Всъщност и аз самият едва успях да го приема.

Затова започнах да увъртам, точно както Сенч правеше навремето с мен.

— Какво искаш да знаеш за него?

— Нещо. Всичко. — Пак почти изхлипа. — Никой не ми е говорил много за него. Сенч понякога ми разказва истории от времето, когато бил момче. Чел съм официалните истории за управлението му, а те стават изумително неясни след заминаването му. Чувал съм песните на менестрелите, но в тях той е легенда и като че ли всеки е на различно мнение относно това как всъщност е спасил Шестте херцогства. Когато питам за това или какво е било да го познаваш, всички мълкват. Сякаш не знаят. Или сякаш има някаква срамна тайна, известна на всички, освен на мен.

— Относно баща ти няма никакви срамни тайни. Беше добър и почтен мъж. Не мога да си представя, че знаеш толкова малко за него. Нима майка ти не ти е разказвала? — попитах невярващо.

Той пое дъх и забави коня. Моя черна понечи да дръпне напред, но я спрях.

— Майка ми говори за своя *крал*. От време на време — за съпруга си. Разбирам, че все още скърби по него. Това ме кара да не я тормозя с въпроси. Но все пак искам да знам за баща си. Какъв е бил като личност. Като човек сред хората.

— Аха. — В мен отново отекнаха сходствата помежду ни. И аз бях копнял за същите истини относно собствения си баща. Бях чувал само за Рицарин Отказника, престолонаследника, свален от трона, преди още да го е заел. Бил блестящ тактик и опитен дипломат. Отказал се от престола, за да потули скандалното ми съществуване. И не само че детето му било копеле, ами и било от някаква си неизвестна планинска жена. Това само правеше бездетния му брак още по-болезнен за лишеното от наследник кралство. Това знаех за баща си. Нямах представа какви ястия е харесвал, нито дали се е разсмивал с лекота. Не знаех нищо от нещата, които знае един син, ако всеки ден вижда баща си.

— Том? — подкани ме Предан.

— Мислех си — признах честно. Опитвах се да си представя какво ли щеше да е да познавам собствения си баща. В същото време

оглеждах местността. Следвахме една ловджийска пътека през гъсто обрасла ливада. Изучих дърветата, бележещи подножието на възвишенията, но не видях и не усетих признаци за човешко присъствие. — Искрен. Така. Беше едър, висок почти колкото мен, но с яки гърди и широки рамене. В доспехи приличаше колкото на принц, толкова и на войник, и понякога ми се струва, че би предпочел по-активен живот. Не защото обичаше битките, а защото беше човек, който обича да е на открито, да се движи и да действа. Обожаваше да ловува. Имаше една голяма хрътка, Леон, и тя го следваше като сянка от стая в стая и...

— Значи е бил Осезаващ? — настоятелно попита принцът.

— Не! — Въпросът му ме смая. — Просто много обичаше кучето си. И...

— Тогава защо аз съм Осезаващ? Казват, че се предавало в рода.

Свих рамене нерешително. Умът на момъка скачаше от тема на тема, както бълхата скача от куче на куче. Помъчих се да го последвам.

— Предполагам, че Осезанието е като Умението. Би трябвало да е магия на Пророците, но нищо не пречи да се прояви най-ненадейно и у дете, родено в рибарска колиба. Никой не знае защо човек се ражда с тази магия.

— Любезен Бресинга твърди, че Осезанието се предава по линията на Пророците. Казва, че може би Петнистият принц е получил своето умение колкото от баща си, толкова и от кралската кръв на майка си. Че понякога магията е слаба в два рода, но при пресичането им се проявява с нова сила. Както някое коте може да е с извита опашка, докато останалото котило е здраво.

— Кога пък ти е наговорил тези неща Любезен? — попитах остро.

Принцът ме изглежда странно, но отговори.

— Рано сутринта, малко след като пристигна от Гейлкип.

— Пред свидетели? — Бях ужасен. Забелязах, че лорд Златен е подкарал коня си по-близо до нас.

— Не, разбира се, че не! Беше съвсем рано, още преди да закуся. Лично дойде пред вратата на спалнята ми и умоляваше за аудиенция.

— И ти просто го пусна да влезе?

Известно време Предан се взираше мълчаливо в мен. Накрая рече сковано:

— Любезен ми е приятел. Той ми даде котката, Том. Знаеш какво означаваше тя за мен.

— Знам и каква бе целта на подаръка, също както знаеш и ти! Любезен Бресинга може да е опасен предател, принце, и да е влязъл в заговор с Петнистите да те лишат от престола, а накрая и от плътта ти. Трябва да се научиш на повече предпазливост!

Ушите на принца порозовяха от упрека ми. Въпреки това успя да се овладее.

— Казва, че не е. И че те не са. Заговорничеството имам предвид. Мислиш ли, че би дошъл да ми разкаже, ако бе иначе? Той и майка му не знаеха за... котката. Дори не подозираха, че съм Осезаващ, когато ми я дадох. Ох, малкото ми коте... — Гласът му трепна и беше ясно, че всичките му мисли са се насочили към загубата на партньора му.

Пронизващата скръб лъхна от думите му и изостри собствената ми болка от загубата на Нощни очи. Имах чувството, че бъркам в рана, но попитах неумолимо:

— Тогава защо са го направили? Би трябвало да изглежда странно, нали така. Някой идва, дава им ловна котка и казва — вземете я, дайте я на принца. И така и не казаха кой е дарителят.

Той пое дъх.

— Любезен разговаря с мен поверително. Не бива да предавам доверието му.

— Обеща ли му да не казваш? — попитах остро, очаквах с ужас отговора. Трябваше да знам какво му е казал Любезен, но не можех да искам от него да нарушава обещанието си.

Предан ме изглежда невярващо.

— Том Беджърлок. Един благородник не моли принца си да обещае, че няма да каже. Не подобава на положението ни.

— За разлика от този разговор — иронично отбеляза Шутът. Коментарът му накара принца да се разсмее и с лекота разпръсна съгъстващото се напрежение помежду ни: не бях подозирал за него преди намесата му. Странно бе изведнъж да усетя дарбата му за такива неща, след като се познавахме от толкова години.

— Разбирам те — призна принцът и така в разговора се включихме и тримата, вече яздехме рамо до рамо. Известно време единствените звуци бяха чаткането на копитата и шепотът на вятъра. Предан си пое дъх. — Не поиска да му дам думата си. Но... но се

унизи пред мен. Коленичи и поднесе извиненията си. И си мисля, че всеки, който направи това, има правото да очаква, че няма да се разчува.

— Няма да се разчуе от мен, принце. Нито пък от Шута. Давам ти думата си. А сега моля кажи какво точно си говорихте.

— Шут? — Предан се ухили доволно към лорд Златен.

Той изсумтя пренебрежително.

— Стара шега между стари приятели. При това прекалено изтъркана, за да е все още смешна, Том Беджърлок — добави предупредително.

Сведох глава, но също се ухилих с надеждата, че принцът ще приеме това прибързано обяснение. В същото време сърцето ми се сви и проклех небрежността си. Дали някаква част от мен не копнееше да се разкрия на принца? Усетих старото и познато трепване в корема си. Вина. Тайни, пазени от онези, които ми имаха доверие. Нали навремето си бях обещал никога да не правя подобни неща? Но какъв избор имах? Пазех собствените си тайни, докато лорд Златен се мъчеше да изкопчи тази на принца.

— Но ако ни разкажеш, обещавам езикът ми да не плещи. Също като Том се съмнявам във верността на Любезен Бресинга като приятел и поданик. Боя се, принце, че може би се намираш в опасност.

— Любезен е мой приятел — заяви принцът с тон, който не търпеше възражения. Момчешката му увереност в собствената му правота ме преряза. — Знам го със сърцето си. Обаче — по лицето му пробяга странна сянка — той ме предупреди да се пазя от теб, лорд Златен. Изглежда, изпитва към теб... изключително отвращение.

— Заради едно малко недоразумение помежду ни, когато гостувах в дома му — небрежно отвърна лорд Златен. — Уверен съм, че скоро ще го изясним.

Аз самият бих се усъмнил в това обяснение, но принцът като че ли го прие. Позамисли се за известно време и обърна коня си на запад към гората. Насочих Моя черна да застане между Предан и евентуалната засада, която можеше да са ни устроили. Опитвах се да държа под око едновременно дърветата и принца. Забелязах гарван на един клон наблизко и кисело си помислих дали не е шпионин на Петнистите. Не бих могъл да направя кой знае какво, ако наистина

беше. Другите като че ли не забелязаха птицата. Принцът проговори точно когато птицата запляска с криле и отлетя.

Говореше с неохота.

— Бресинга са били заплашени. От Петнистите. Любезен не каза как точно, а само че било много прикрито. Котката била поднесена на майка му с бележка да ми я даде като подарък. В противен случай щяло да има разчистване на сметките, но Любезен не каза какво точно.

— Мога да си представя — казах безцеремонно. Гарванът не се виждаше никъде. Това не ме накара да се почувствам в по-голяма безопасност. — Ако не ти дадат котката, някой от тях е щял да бъде издаден като Осезаващ. Най-вероятно Любезен.

— И аз така мисля — призна Предан.

— Това не го извинява. Тя има дълг към своя принц. — За себе си реших да намеря начин да държа под око покоите на Бресинга. Нямаше да е зле да му направя и едно тайно посещение и да разровя нещата му. Запитах се дали не е взел и котката си.

Предан ме погледна право в очите и когато заговори, сякаш чух прямотата на Искрен.

— Можеш ли да поставиш дълга си към своя крал пред защитата на член от собственото ти семейство? Това се запитах. Ако майка ми е заплашена, какво ще направя? Ще предам ли Шестте херцогства заради нейния живот?

Лорд Златен ме стрелна с погледа на Шута, явно доволен от момчето. Кимнах, но бях объркан. Думите на Предан не ми даваха покой. Изведнъж изпитах чувството, че трябва да се сетя нещо важно, но не можех да определя какво точно. Не можех да измисля и отговор на въпроса на Предан, така че мълчанието се проточи.

— Внимавай, принце — рекох накрая. — Предупреждавам, те да не се доверяваш много на Любезен Бресинга, нито да се сприятеляваш с него.

— В това отношение няма много място за страх, Беджърлок. Точно сега нямам много време за приятели. Всичко е задължения. Трудно ми бе да изкопча този час от програмата си и казах, че ще изляза да яздя само с вас двамата. Предупредиха ме, че това ще се стори странно на херцозите, а трябва да ги коткам, за да си спечеля подкрепата им. Щяло да е много по-добре, ако съм излезел с някои от синовете им. Но се нуждаех от това време с теб. Имам да те питам

нещо, Беджърлок. — Замълча, след което попита направо: — Ще дойдеш ли на годеща ми довечера? Щом се налага да го изтърпя, бих искал да имам истински приятел наблизо.

Знаех отговора, но се помъчих да се престоря, че го обмислям.

— Не мога, принце. Не подобава на положението ми. Ще изглежда по-странно и от това, че излязохме да яздим заедно.

— Не можеш ли да присъстваш като телохранител на лорд Златен?

Тук се намеси и самият лорд.

— Би излязло, че нямам доверие на гостоприемството и закрилата ви, ваше височество.

Предан дръпна юздите и каза:

— Искам да присъстваш. Намери начин. Тази директна заповед ме изправи на нокти.

— Ще помисля — отвърнах рязко. Все още не бях напълно уверен в своята анонимност в Бъкип. Предпочитах да се установя потвърдо в ролята си на Том Беджърлок, преди да се изправа срещу хора, които можеше да ме помнят от миналото. Мнозина от тях щяха да присъстват на годишната церемония довечера. — Но бих желал да посоча на... хм, твое височество, че дори и да присъствам, за разговор помежду ни не може да става и дума. И че не бива да проявяваш към мен какъвто и да било интерес, който да предизвика нежелано внимание към познанството ни.

— Не съм глупак! — отвърна той, на път да избухне от непрекия ми отказ. — Просто искам да си там. Да знам, че имам поне един приятел в тълпата, която гледа как ме принасят в жертва.

— Мисля, че прекаляваш с драмата — отвърнах тихо. Опитах се думите ми да не прозвучат като обида. — Не забравяй, че и майка ти ще е там. Както и Сенч. И лорд Златен. Все хора, които от сърце ти желаят само най-доброто.

Той се изчерви и хвърли поглед към лорд Златен.

— Не омаловажавам стойността ти като приятел, лорд Златен. Прости, ако думите ми са те засегнали. Колкото до майка ми и лорд Сенч, при тях дългът е преди любовта, също като при мен. Вярно е, желаят ми най-доброто, но голямата им грижа винаги е било управлението. За тях добруването на Шестте херцогства е толкова съществено, колкото и моето собствено. — Внезапно посърна. — И

когато не се съгласявам с нещо, казват, че щом стана крал, ще разбера, че онова, което са ме задължавали да правя, е всъщност в мой интерес. Че през годините управляването на една процъфтяваща и мирна страна ще ми донесе много повече задоволство, отколкото това сам да си избира годеница.

Известно време яздехме мълчаливо. Накрая лорд Златен наруши тишината.

— Принце, боя се, че слънцето не ни чака. Време е да се връщаме към замъка.

— Знам — глухо отвърна Предан. — Знам.

Още преди да го кажа, ми бе ясно, че думите ми не стават за успокоение, но обичаите на обществото влияят силно върху всички ни. Опитах се да го накарам да приеме каквото му предстои.

— Елиания не изглежда чак такъв ужасен избор за годеница. Макар да е съвсем млада, тя все пак е прелестна и има потенциал да стане истинска красавица, като порасне. Сенч говори за нея като за напъпваща кралица и изглежда доволен от предложената от островитяните партия.

— О, наистина е така — съгласи се Предан, докато обръщаше коня си. Моя черна изпръхтя, когато сивият скопец препречи пътя ѝ, и явно нямаше желание да го последва. Хълмовете я примамваха и ѝ се искаше да препуска още. — Тя е на първо място кралица и едва след това — дете или жена. Не ми е казала нито една неправилна дума. Нито пък нещо, което би издало какво се таи зад ярките ѝ черни очи. Поднесе ми дара си безупречно — сребърна верижка, инкрустирана с жълтите диаманти от страната ѝ. Трябва да я нося довечера. Аз пък ѝ дадох онова, което бяха избрали майка ми и Сенч — сребърна коронка със сто сапфира. Малки са, но майка ми хареса сложното им подреждане пред по-големите камъни. Нарческата я прие с реверанс и с премерени думи отбеляза колко ѝ харесва. Но нямаше начин да не забележа колко обща е благодарността ѝ. Говореше за моя „щедър подарък“, без да каже нито дума за изработката или че сапфирите ѝ харесват. Сякаш декламираше наизустена реч, която би свършила работа за какъвто и да е подарък. И се справи безупречно.

Бях почти сигурен, че е направила именно това. Но не ми се струваше правилно да я виня за действията ѝ. В края на краищата тя бе

едва единадесетгодишна и имаше толкова дума в ставащото, колкото и принцът. Казах му го.

— Знам, знам — уморено се съгласи той. — Но въпреки това се опитах да я погледна в очите, за да може да види поне част от самия мен. Когато за пръв път застана до мен, Беджърлок, сърцето ми наистина я зовеше. Изглеждаше така млада и мъничка, и абсолютно не на място в двора ни. Съчувствах ѝ, както бих съчувствал на всяко дете, откъснато от дома и принудено да върши нещо непознато и чуждо за него. Избрах ѝ дар от себе си, а не от Шестте херцогства. Очакваше я в стаята ѝ, когато пристигна. Не каза нищо за него. Нито думичка.

— Какво ѝ подари? — попитах.

— Нещо, което би ми харесало, ако бях на единайсет — отвърна младежът. — Набор марионетки, изработени от Блънтнър. Костюмирани според легендата за Момичето и Снежния жребец. Казах ми, че била много известна на Външните острови, също както и в Шестте херцогства.

— Блънтнър е изкусен майстор — отбеляза лорд Златен. — В легендата не се ли разказваше за момиче, спасено от жестокия ѝ втори баща от вълшебен кон, който я отнесъл в богата страна, където то се жени за красив принц?

— Май не е най-подходящата история за случая — промърморих.

Принцът се сепна.

— Изобщо не го погледнах в тази светлина. Мислите ли, че съм я обидил? Може би трябва да се извиня?

— Колкото по-малко думи, толкова по-добре — рече лорд Златен. — Предполагам, че би било по-разумно да го обсъдите по-нататък, след като се опознаете.

— Сигурно ще е след десетина години — ведро се съгласи принцът, но аз почувствах безпокойството му през връзката ни чрез Умението. Едва сега разбрах, че един от аспектите на неудовлетворението му е, че не е сигурен, че се справя добре с нарческата. Следващите му думи бяха отглас на това.

— Кара ме да се чувствам като непохватен варварин. Тя идва от някакво дървено село край ледовете, а сякаш аз съм некултурният тъпак. Поглежда ме и очите ѝ са като огледала. Не виждам нищо от нея в тях, а само колко глупав и тъп ѝ изглеждам. Възпитан съм добре, от

добър произход съм, но ме кара да се чувствам като мърляв селяк, който ще я изцапа, ако я докосне. Просто не мога да го разбера!

— Ще трябва да преодолеете много различия, докато се опознавате. Може би първото ще е разбирането, че и двамата произлизате от различни, но еднакво стойностни култури — любезно отбеляза лорд Златен. — Преди няколко години бях по лични дела на Външните острови и имах възможност да изуча жителите им. Те са матриархални и отбелязват с татуировки родовете на майките си. Доколкото разбирам, тя вече ви е оказала огромна чест, като е дошла тук, вместо да настоява годеникът ѝ да иде в дома на майка ѝ. Сигурно ѝ е непривично да се сблъска с подобно ухажване без насоките и подкрепата на своите майки, сестри и лели.

Предан кимна замислено, но моето кратко наблюдение на нарческата ме накара да заподозра, че принцът е преценил правилно чувствата ѝ към него. Не го казах на глас.

— Несъмнено е изучавала обичаите на Шестте херцогства. Замислял ли си се да научиш повече за нейната страна и рода ѝ?

Предан ми хвърли гузен поглед като ученик, който е прехвърлил урока отгоре-отгоре и знае, че не го е овладял много добре.

— Сенч ми даде каквото имаме, но ме предупреди, че записите са стари и по всяка вероятност неактуални. На Външните острови не записват историята си, а се доверяват на паметта на бардовете. Всички налични документи са писани от гледната точка на посетители от Шестте Херцогства. Личи си известна предубеденост към различията им. Повечето записи са разкази на пътешественици, които изказват отвращение от храната им, защото медът и маста явно са основни съставки на всяко поднасяно на гости ястие, както и ужас от домовете им, които били студени и постоянно духало. Местните не приютявали изтощени непознати, а по-скоро презирали онези, които са достатъчно глупави да се забъркат в такова положение, че да им се налага да молят за подслон или храна, вместо да я спазарят. Слабите и глупавите заслужават да умрат — като че ли това е основното верую на Външните острови. Дори богът им е суров и безпощаден. Предпочитат морския Ел вместо благодатната Еда на полята. — Принцът въздъхна тежко.

— Слушали ли сте бардовете им? — тихо попита лорд Златен.

— Слушах ги, но не ги разбрах. Сенч настояваше да науча основни неща от езика им и се опитах. Има много общи неща с нашия. Мога да говоря достатъчно добре, за да ме разберат, макар че нарческата вече ми каза, че предпочита да ми говори на моя език, вместо да чува как изопачавам нейния. — Стисна за миг юмрук при спомена за тази обида, след което продължи: — Бардовете са потрудни за разбиране. Явно правилата на езика им са променени заради поетиката и сричките могат да се удължават или скъсяват, за да пасват на ритъма. Наричат го бардски език и добавят към него виещата си музика, така че ми е трудно да схвана нещо повече от основните неща на всяка легенда. Всичко като че ли е свързано със съсичане на врагове и отнасяне на части от телата им като трофеи. Като Ехет Косматото легло, който спял завит с одеяло от скалповете на неприятелите си. Или Шестопръстия, който хранил кучетата си от направени на чаши черепи.

— Хубави хора — подхвърлих. Лорд Златен ми се намръщи.

— Сигурно и нашите песни са не по-малко странни за нея, особено романтичните трагедии за девизи, умиращи от любов към мъжа, когото не могат да притежават и други подобни — любезно посочи Златен. — Трябва заедно да превъзмогнете тези прегради, принце. Подобни неразбирателства най-лесно се изглаждат при непринудени разговори.

— О, да — кисело се съгласи принцът. — Може би след десет години ще можем да водим непринудени разговори. Засега сме така обсадени от нейните хрантутници и моите ласкатели, че разговаряме помежду си през тълпата и се налага да повишаваме глас, за да се чуваме. Всяка дума се чува и обсъжда. Без да броим скъпия вуйчо Пиотре, който я пази като куче кокал. Вчера следобед, когато се опитах да се разходя в градината с нея, имах чувството, че съм повел орда на война. Поне петнайсетина души бърбореха и трополяха зад нас. А когато откъснах едно цвете да ѝ го поднеса, вуйчо ѝ застана помежду ни, взе го и го огледа, преди да ѝ го предаде. Сякаш съм ѝ предложил нещо отровно.

Ухилих се против волята си при спомена за пагубните билки, поднесени ми навремето от самата Кетрикен, когато ме смяташе за заплаха за брат ѝ.

— Подобни коварства не са непознати дори у най-добрите фамилии, принце. Вуйчо й просто си е изпълнил дълга. Не толкова отдавна страните ни воюваха. Дай време на старите рани да се затворят и изцерят. Това ще стане.

— Но засега се боя, че трябва да пришпорим конете, принце. Не споменахте ли, че имате уговорка да се видите с майка си следобед? Мисля, че е по-добре да ускорим малко темпото — обади се лорд Златен.

— Така е — апатично отвърна принцът, след което ме погледна заповеднически. — Та значи, Том Беджърлок, кога ще се видим отново? С нетърпение очаквам да започнем уроците.

Кимнах. Искаше ми се да споделях ентусиазма му. Почувствах се задължен да добавя:

— Умението невинаги е приятна магия, принце. Уроците могат да ти се сторят не тъй привлекателни, след като ги започнем.

— Очаквам го. Засега впечатленията ми са едновременно обезпокоителни и объркващи. — Погледът му стана някак замъглен и отнесен. — Когато ме взе... Знам, че има нещо общо със стълб. Отидохме... някъде. На някакъв бряг. Но когато се опитвам да си спомня момента или събитията там или непосредствено след това, сякаш се мъча да си припомня сън от детството. Нещата някак не пасват, ако разбираш какво искам да кажа. Мислех си, че разбирам всичко, което ми се случва. А когато се опитах да го обсъдя със Сенч и майка ми, всичко се разпадна на парчета. Чувствах се като идиот. — Вдигна ръка и разтърка сбърченото си чело. — Не мога да събера парчетата и да възстановя пълната картина. — Погледна ме право в очите. — Не мога да живея с това, Том Беджърлок. Трябва да го реша. Щом тази магия трябва да е част от мен, трябва да мога да я контролирам.

Думите му бяха много по-разумни от нежеланието ми да се занимавам с това. Въздъхнах.

— Утре, призори. В кулата на Искрен — предложих с надеждата, че ще откаже.

— Става — веднага отвърна той. На лицето му заигра странна усмивка. — Мислех си, че само Сенч нарича Морската кула „кулата на Искрен“. Интересно. Поне можеше да наречеш баща ми „крал Искрен“.

— Моите извинения, принце — успях да смотолея и той изсумтя. После ме погледна с наистина кралски поглед.

— И искам да направиш всичко възможно, за да присъстваш на церемонията, Том Беджърлок.

Пришпори коня си, преди да успея да отговоря. Препусна към Бъкип, сякаш демони го гонеха по петите. Нямахме друг избор, освен да го последваме. Не намали, докато не стигнахме портите. Спряхме, за да ни проверят и да ни пуснат. Нататък яздехме бавно, но Предан мълчеше, а аз не можех да измисля какво да кажа. Когато стигнахме високите врати на главната зала, ласкателите вече се бяха събрали да го посрещнат. Един коняр изтича да поеме коня му, друго момче хвана поводите на Малта. Оставиха ме сам, за което бях благодарен. Лорд Златен официално благодари на принца за изключителното удоволствие от компанията му и Предан отговори любезно. Седяхме в седлата и гледахме как тълпата благородници поглъща принца и го отвежда нанякъде. Обърнах Моя черна и спрях в очакване на господаря си.

— Е, приятна езда беше — отбеляза той и понечи да слезе от Малта.

И падна. Лошо. Никога не бях виждал Шута толкова непохватен. Седна със стиснати устни, после изстена, наведе се напред и се стисна за глезена.

— Боли! Не, не, стой настрана, погрижи се за коня ми — извика заповеднически на конярчето и му махна да се маха. После се обърна рязко към мен. — Стига си стоял като истукан, тъпако! Дай на момчето коня си и ми помогни да стана. Да не искаш да подскачам на един крак до покоите си?

Принцът вече бе отнесен от вълната бърборещи благородници. Не ми се вярваше да е забелязал злополуката с лорд Златен. Някои от антуража му се обърнаха към нас, но вниманието на повечето бе насочено към Предан. Така че приклекнах и лорд Златен се опря на рамото ми.

— Зле ли е? — попитах тихо.

— Повече от зле! — озъби ми се той. — Довечера няма да мога да танцувам, а салонните ми пантофи пристигнаха вчера. Ох, това е непоносимо! Помогни ми да стигна до стаите си, тъпако.

Раздразненият му тон накара неколцина по-дребни благородници да забързат към нас. Поведението му моментално се промени и той отвърна на загрижените им въпроси, че определено ще се оправи и нищо не може да му попречи да присъства на годежа довечера. Облегна се тежко върху мен, но един съчувстващ младеж също го подхвана, а някаква дама прати прислужницата си незабавно да поръча гореща вода и успокояващи билки за покоите на лорд Златен, както и да повика лечител. Двама младежи и три много приятни на вид млади дами ни последваха, докато вървахме през Бъкип.

Докато стигнахме с куцукане и влачене по стълби и коридори до стаите на Златен, бях упрекнат поне сто пъти от господаря си за ужасната си непохватност. Лечителят и горещата вода ни чакаха пред вратата. Лечителят пое лорд Златен, а аз бях пратен да донеса бренди за разклатените нерви на господаря си и нещо от кухнята за раздразнения му стомах. На излизане трепнах съчувствено от острите му викове, докато лечителят внимателно събуваше ботуша му. Когато се върнах с поднос сладкиши и плодове, лечителят вече си бе тръгнал и лорд Златен бе настанен на стола си с вдигнат напред крак, заобиколен от съчувстващи благородници. Оставих храната на масата и му поднесох бренди. Лейди Невен нареждаше нещо за безсърдечния и некадърен лекар. Как можел да си позволи да причинява на лорд Златен такава болка и да твърди, че не вижда следи от нараняване? Младият лорд Дъбрава разказа дълга, подробна и жална история за това как лечителят в дома на баща му едва не го оставил да умре от стомашно неразположение при подобна ситуация. Когато младежът най-сетне приключи със сагата си, лорд Златен ги помоли да му влязат в положението: трябвало да си почине след това ужасно преमेждие.

Изпратих благородниците с поклон, изчаках бърборещите им гласове и стъпките им да заглъхнат и отидох при Шута. Беше се облегнал назад, поставил ухаеща на рози кърпичка върху очите си.

— Зле ли е? — попитах отново.

— Направо ужасно — отвърна той, без да открива очите си.

— Защо, притеснен ли си?

Той свали кърпичката и ми се ухили доволно.

— Страхотно представление, и то изцяло в твоя полза. Можеше поне да ми благодариш.

— Какви ги говориш?

Той стана, отиде небрежно до масата и огледа храната. Дори не куцаше.

— Сега лорд Златен има извинение да вземе слугата си Том Беджърлок довечера. Ще се облягам на теб, когато вървя, а ти ще ми носиш малкото столче за крака и възглавничка. Ще ми прислужваш и ще тичаш да предаваш поздравите и съобщенията от мое име. Предан ще те види, а и не се съмнявам, че ще ти е по-лесно да шпионираш така, вместо да надничаш през разни дупки в стените. — Изглежда критично зяпналата ми физиономия. — За щастие и на двама ни, поръчаните за теб нови дрехи пристигнаха сутринта. Ела. Седни да те подстрижа. Не можеш да се явиш на бал в такъв вид.

ГЛАВА 4

ГОДЕЖЪТ

Използването на опиати може да е полезно при преценяване на склонността на кандидата към Умението, но майсторът трябва да е предпазлив. Макар че малки количества подходящи билки като хебеново листо, синксов, терибска кора или ковария могат да отпуснат начинаещия и да му позволят да използва основни похвати от Умението, в прекалено големи количества те ще го направят неспособен да се съсредоточи и да изяви дарбата си. Макар че отделни майстори съобщават за успешна употреба на билки по време на самото обучение, като цяло Четиримата майстори приемат, че най-често опиатите се превръщат в патерици. Учениците никога не могат да научат как да поставят умовете си в състояние на Приемане без тези билки. Има също данни, че обучените с тяхна помощ ученици така и не развиват способност за дълбоки състояния на Умението и по-сложната магия, която може да се упражнява в тях.

Свитък „Четиримата майстори“, превод Сенч Звездопад

— Никога не съм предполагал, че ще нося райе — промърморих.

— Стига си се оплаквал — успя да ме смърми Шутът въпреки карфиците между устните си. Сваляше ги една по една, докато не закрепил мъничкия джоб на мястото му, след което сръчно започна да го пришива. — Вече ти казах. Стои ти страхотно и идеално подхожда на моето облекло.

— Не искам да изглеждам страхотно. Предпочитам да съм незабележим. — Закачих една карфица в пояса на панталона си и си

убодох пръста. Изругах, но Шутът прихна и това само ме раздразни още повече.

Самият той вече бе нагизден безупречно и дори екстравагантно. Седеше с кръстосани крака в стола си и забързано ми помагаше да добавя към одеждите си джобове на убиец.

— Ще си незабележим — увери ме, без дори да ме поглежда. — Хората ще си спомнят дрехите, а не лицето ти, ако изобщо му обърнат внимание. През по-голямата част от вечерта ще се въртиш около мен и дрехите ясно ще те представят като мой прислужник. Ще те прикрият, точно както ливреята може да направи от една прелестна госпожица просто поредната прислужница на някоя дама. Така. Пробвай ги сега.

Свалих панталона и облякох ризата. Трите малки шишенца от запасите на Сенч, изработени от птича кост, идеално се побрах в новия джоб. Закопчан, маншетът не издаваше нищо. В другия вече имаше няколко хапчета силно сънотворно. Ако ми се представеше случай, щях да се погрижа младият лорд Бресинга да спи добре през нощта, докато прегледам спалнята му. Вече знаех, че не е взел ловната си котка; по-скоро не беше в покоите му, нито приютена при другите животни. Напълно възможно бе да броди из горите около Бъкип. Лейди Бресинга, както бе подочул лорд Златен, не дошла в замъка за годежа. Оплакала се от болки в гърба след лошо падане от кон по време на лов. Запитах се защо е предпочела да си остане у дома в Гейлкип и да прати от свое име сина си. Дали си е мислила, че го праща далеч от някаква опасност? Или към нея, за да спаси себе си?

Въздъгнах. Догадките са безполезни без факти. Докато прибирах шишенцата с отрова в джоба на маншета, Шутът довърши пояса. Там имаше по-голям джоб за тънкото острие. Никой не можеше открито да носи оръжие на годежната церемония. Би било проява на неучтивост към гостоприемството на Пророците. Подобни тънкости обаче не се отнасят за убийците.

Шутът сякаш прочете мислите ми.

— Сенч още ли се занимава с всичко това? — попита, докато ми подаваше раирания панталон. — Малки джобчета, скрити оръжия и тъй нататък?

— Не знам — признах аз. Но пък никак не можех да си го представя по друг начин. За Сенч интригата бе естествена като дишането. Обух панталоните и си глътнах корема, за да ги закопчая.

Бяха по-тесни, отколкото ми се искаше. Пресегнах се назад и с края на нокътя си успях да докосна късата дръжка на оръжието. Измъкнах го и го огледах. Беше от запасите в кулата на Сенч. Цялото бе не по-дълго от пръста ми и едва успях да хвана дръжката му с палец и показалец. Можеше обаче за миг да пререже гърло или да се плъзне между прешлените на гръбнак. Прибрах го в скривалището му.

— Нещо да личи? — попитах и се завъртях.

Шутът ме огледа с усмивка и ме увери мръснишки:

— Всичко личи. Но нищо, за което да се безпокоиш. Хайде сложи жакета и дай да те видя целия.

— А навремето навсякъде в Бъкип можеше да идеш по жилетка с къс ръкав и панталони — отбелязах със съжаление и поех неохотно дрехата.

— Заблуждаваш се — неумолимо отвърна Шутът. — Размина ти се с това облекло, защото беше още хлапе, а Умен не искаше да биеш на очи. Май си спомням как веднъж или два пъти госпожа Чевръстка те облече официално.

— Веднъж или два пъти — съгласих се и трепнах при спомена. — Но знаеш какво искам да кажа, Шуте. Когато растях, хората в Бъкип се обличаха... ами, като хора от Бъкип. Нямаше разни „джамайлийски стилове“ и дълги фароуски плащове с качулки.

Той кимна.

— Да, по онова време Бъкип си беше провинция. Бяхме във война, а когато войната изсмуче ресурсите ти, не ти остава много за обличане. Умен бе добър крал, но имаше интерес Шестте херцогства да си останат затънтено място. Кралица Кетрикен направи всичко по силите си да ги отвори за търговия — не само с нейното Планинско кралство, но и с джамайлийците, бинградските търговци и още по-далечни народи. Нямаше начин това да не промени Бъкип. А промяната не е лошо нещо.

— И някогашният Бъкип не беше лош — отвърнах мрачно.

— Но пък промяната доказва, че си все още жив. Тя често отмерва поносимостта ни към различните от нас. Можем ли да приемем техните езици, облеклото и храната им в собствения си живот? Ако можем, създаваме връзки, а връзките правят войните по-малко вероятни. Ако не успяваме и ако смятаме, че трябва да правим

нещата така, както сме ги правили винаги, ни се налага или да се бием, за да останем каквито сме, или да умрем.

— Много весело.

— Но е самата истина — настоя Шутът. — Бинград току-що мина през подобен катаклизъм. Сега воюват с Халкида, и то най-вече защото халкидците отказват да разберат нуждата от промяна. И тази война може да се разрасне и да въвлече и Шестте херцогства.

— Не ми се вярва. Пък и не виждам какво общо има всичко това с нас. Естествено, южните херцогства веднага ще скочат, но само защото винаги са искали конфликт с Халкида. За тях това е идеален шанс да откъснат малко от територията им за нас. Но да се въвлекат всичките шест... съмнява ме.

Навялякох джамайлийския жакет и го закопчах. Копчетата бяха много повече от необходимото. Стягаше ме в кръста и имаше подобни на пола пешове, стигащи почти до коленете ми.

— Мразя да се обличам в джамайлийски дрехи. И как ще извадя ножа, ако ми потрябва?

— Познавам те. Потрябва ли ти, ще намериш начин. И мога да те уверя, че с тези дрехи си поне с три години назад с модата. В Джамайлия биха те взели за бинградски провинциалист, решил да се облече като местен. Но това е достатъчно. Поддържа мита, че съм джамайлийски благородник. Щом дрехите ми изглеждат достатъчно екзотични, хората приемат останалото като нормално. — Изправи се. Десният му крак бе обут в бродиран танцов пантоф. Левият бе превързан в глезена. Взе украсен бастун. Разпознах го като дело на собствените му ръце. За всички останали щеше да изглежда екстравагантно скъп.

Тази вечер щяхме да сме пурпур и бяло. Като същински репички, помислих си безжалостно. Одеждите на лорд Златен бяха много по-пищни и екстравагантни от моите. Маншетите на раираната ми риза бяха широки в китките, а неговите — богато украсени и покриващи ръцете му. Ризата му бе бяла, но пурпурният джамайлийски жакет, стягащ гърдите му, имаше бродирани пешове, по които блестяха хиляди мънички кехлибари. За разлика от слугата си, той носеше копринен панталон. Беше оставил косата си да пада свободно на раменете му на дълги златисти букли. Нямах представа какво й е сложил, за да постигне подобен резултат. Беше изрисувал лицето си,

както правели според слуховете някои джамайлийски благородници — синя линия над веждите, достигаща през слепоочията до скулите му. Забеляза, че го зяпам.

— Е? — попита с едва доловимо безпокойство.

— Прав си. Наистина изглеждаш като истински джамайлийски лорд.

— Тогава да слезем. Вземи столчето и възглавничката. Ще се извиним с нараняването ми за ранното си пристигане в Голямата зала и ще гледаме как идват останалите.

Взех столчето в дясната си ръка и пъхнах възглавничката под мишница. Предложих му лявата си и той закуцука съвсем убедително. Както винаги, беше всеотдаен актьор. Може би поради връзката чрез Умението помежду ни усещах истинското му задоволство от ролята. Естествено, не го показваше с поведението си — непрекъснато мърмореше и ме укоряваше за несръчността ми, докато слизахме.

Малко преди да стигнем огромните врати на Голямата зала, спряхме. На вид Лорд Златен си поемаше дъх, облегнат тежко на мен, но в ухото ми прошепна Шутът.

— Не забравяй, че си слуга. Смирение, Том Беджърлок. Каквото и да забележиш, не поглеждай към никого с предизвикателство. Няма да ти приляга. Готов ли си?

Кимнах с мисълта, че не се нуждая от това напомняне, и хванах по-здраво възглавничката под мишница. Влязохме в Голямата зала. Тук също имаше промени. В детството ми Голямата зала бе място за среща за цял Бъкип. Бях седял край ей онази камина и разказвах уроците си на Федрен книжника. Често край другите камини из залата също се събираха хора — мъже правеха стрели, жени шиеха и приказваха, менестрели репетираха песни или съчиняваха нови. Въпреки горящите огньове и непрестанно мъкнещите дърва момчета Голямата зала от спомените ми винаги е била леко мразовита и усойна. Светлината сякаш никога не стигаше до ъглите ѝ. През зимата гоблените и знамената по стените се губеха в здрача. Спомнях си, че през повечето време студеният каменен под бе покрит с тръстика, която бързо плесенясваше и бе влажна. Когато по масите се нареждаше храна, под тях се излягаха кучета или обикаляха пейките като гладни акули в очакване на подхвърлен кокал или изпусната коричка. Мястото бе изпълнено с живот, воини и стражи разказваха на висок глас истории.

Бъкип на крал Умен, помислих си, бе военен лагер, замък и крепост на първо място и едва след това — кралски дворец.

Времето или кралица Кетрикен бе причината за тази промяна?

Дори миризмата бе различна — не толкова на пот и кучета, колкото на горящо ябълково дърво и храна. Тъмнината, която камините и свещите така и не успяваха да разпръснат, бе отстъпила — макар и неохотно — пред полилеите, окачени на позлатени вериги над покритите със сини покривки маси. Единствените кучета, които видях, бяха дребни, явно измъкнали се от скута на някои дами, за да се сдърпат или да подушат нечий ботуш. Тръстиките под краката ми бяха чисти и постлани върху пясък. В центъра голяма част от пода бе покрита само с пясък, оформен със сложни украси, които скоро щяха да станат жертва на танцьорите. Никой не седеше на масите, но върху тях вече имаше купи зрели плодове и кошници прясно изпечен хляб. Подранилите гости се бяха събрали на малки групички или седяха на столове и тапицирани пейки край камините, бръмченето от разговорите им се смесваше с тихата музика на единствения арфист на подиума до централната камина.

Цялото помещение излъчваше грижливо създадено усещане за очакване. Високият подиум на няколко нива бе осветен от факли. Ярката им светлина привличаше погледа и сякаш подчертаваше колко важни са онези, които ще се разположат там. На най-високото ниво имаше подобни на тронове кресла за Кетрикен, Предан, Елиания и още двама души. Малко по-простите, но все пак помпозни столове на второто ниво бяха за херцозите и херцогините на Шестте херцогства, които се бяха събрали да присъстват на годежа на принца. Втори подиум със същата височина бе предназначен за благородниците на Елиания. Трети бе заделен за фаворитите на кралицата.

Почти веднага щом влязохме, няколко прелестни дами се отделиха от компанията на ухажващите ги млади благородници и забързаха към лорд Златен. Запърхаха около него като пеперуди. Явно на мода бяха прозрачните тъкани — поредната внесена от Джамайлия глупост, която не предлагаше никаква защита от постоянния хлад в Голямата зала. Загледах се в гъшата кожа на ръцете на лейди Слънцелюбива, която изказваше съчувствието си на лорд Златен, и се запитах кога ли Бъкип е станал така лаком за тези чуждоземни одежди. С неохота си признах, че негодувам срещу промените около себе си не

само защото засенчваха все повече и повече Бъкип от детските ми спомени, но и защото ме караха да се чувствам недодялан и стар. С вайкане и цъкане заради наранения му крак жените придружиха лорд Златен до един удобен стол край една от камините. Покорно поставих столчето пред него и нагласих възглавничката. Младият лорд Дъбрава също се появи и с решителното „Остави на мен, човече“ настоя той да помогне на лорд Златен да настане крака си.

Отстъпих настрана, вдигнах очи и уж хвърлих поглед покрай току-що влязлата групичка от Външните острови. Движеха се плътно един до друг, едва ли не във военен строй. След като се озоваха наред залата, не се разпръснаха, а си останаха заедно. Напомняха ми на воините, с които се бях сражавал на остров Еленов рог преди толкова време. Не само че бяха облечени в кожи, но и някои от по-възрастните се бяха накичили с бойните си трофеи — огърлици от фаланги на пръсти или окачени на коланите плитки, направени от косите на убити неприятели. Жените крачеха неустрашимо като мъжете. Робите им бяха от ярко боядисана вълна, подплатена с кожи от лисица, белка или ледена мечка.

Жените от Външните острови рядко стават воини — те владеят земите. В култура, в която мъжете често заминават на грабителски походи и не се връщат с години, жените са повече от надзиратели на земята. Домове и имоти се предават от майки на дъщери, както и семейното богатство във формата на скъпоценности, накити и инструменти. Мъжете може да се появяват и да изчезват от живота им, но дъщерите винаги са тясно свързани с дома на майка си, а връзката на мъжа с майчиния му дом е по-силна и постоянна от брачната. Жената определя как ще се развива бракът. Ако мъжът изчезва за твърде дълго, тя може да си вземе друг съпруг или любовник в негово отсъствие. Тъй като децата принадлежат на майката и нейния род, няма особено значение кой е бащата.

Гледах делегацията от Външните острови и се питах дали и в техните земи са настъпили промени. Жените им никога не са били подчинени на мъжете. Последните можеха да продават или да откъват у дома млади момичета, хванати при някой набег, но сънародничките им бяха недосегаеми за подобни неща. Нима в такъв случай не бе странно един баща да има правото да предлага дъщеря си като залог за мир и търговия? Наистина ли бащата на Елиания я бе

предложил? Или присъствието ѝ тук бе резултат от кроежите на някоя по-стара и силна фамилия — тази на майка ѝ? Но и така да е, защо да го крият? Защо да изкарват, че е предложена от баща си? Защо Пиотре бе единственият представител от страна на майка ѝ?

Докато наблюдавах островитяните, слушах с половин ухо бърборенето на жените около лорд Златен. Две от тях — лейди Невен и лейди Слънцелюбива — бяха присъствали в стаята му след инцидента. Начинът, по който лорд Дъбрава успяваше непрекъснато да се намърда между лейди Невен и лорд Златен, ме накара да се запитам дали не копнее за повече внимание от нейна страна. Лейди Пестеливост бе по-възрастна от останалите жени, а може би и от мен. Подозирах, че има и съпруг нейде из Бъкип. Проявяваше агресията на зряла жена със солиден брак, която все още се наслаждава на тръпката от преследването, досущ като някои познати ми навремето лисичари. Не че толкова се нуждаеше от плячката, колкото обичаше да доказва, че е в състояние да я догони дори когато е изправена пред най-сериозната конкуренция. Облеклото разголваше гърдите ѝ повече, отколкото бе прието, но това не изглеждаше така дръзко, както би било с някоя по-млада жена. Начинът, по който докосваше лорд Златен, бе едва ли не собственически. Забелязах го на два пъти да улавя ръката ѝ и да я потупва или стиска, след което внимателно я пускаше. Тя явно се чувстваше поласкана, но в моите очи по-скоро излизаше, че се мъчи да отпори ръкава му.

Лорд Лалвик, приятен на вид мъж на средна възраст, също се присъедини към групичката около лорд Златен. Беше спретнато облечен човек с учтиви маниери, който дори ми се представи — рядка любезност по отношение на обикновен слуга. Усмихнах се, докато се покланях в отговор. На няколко пъти се блъсна в мен, докато се мъчеше да се добере до лорд Златен и разговора, но непохватността му бе лесно обяснима. Всеки път се извинявах и отстъпвах назад, а той ми се усмихваше топло и ме уверяваше, че вината била изцяло негова. Разговорът се въртеше около навехнатия глезен на горкия лорд Златен, колко безчувствено се държал лечителят и как всички ужасно съжаляват, че лордът няма да може да се прояви на танците. Тук лейди Пестеливост набра точки пред конкуренцията, като взе ръката на лорд Златен и заяви, че ще му прави компания, докато „момичетата танцуват с поклонниците си“. Лорд Лалвик незабавно оповести, че с радост ще

направи същото, защото изобщо не го бивало в танците. Когато лорд Златен го увери, че знае, че думите му са само проява на скромност и че никога не би си и помислил да лиши дамите на Бъкип от такъв изящен кавалер, мъжът бе разкъсан между разочарованието, че е отпратен, и благодарност за комплимента.

Преди съперничеството между дамите да се разрасне до застрашителни размери, арфистът внезапно спря да свири. Пажът до него явно му бе дал знак, защото менестрелът стана и с обучен глас, който изпълни Голямата зала и се издигна над всички разговори, обяви пристигането на кралица Кетрикен и принц Предан, наследник на трона на Пророците. По знак на лорд Златен му подадох ръка и му помогнах да се изправи. Залата се смълча и всички обърнаха погледи към вратата. Хората край входа се притиснаха назад в тълпата, за да направят място между портата и високия подиум.

Кралица Кетрикен влезе с принц Предан от дясната ѝ страна. Беше научила много неща през годините, откакто за последен път я бях виждал да се появява по такъв начин. Бях неподготвен за сълзите, които изведнъж започнаха да напират в очите ми, и с титанични усилия се опитах да овладеея тържествуващата усмивка, заплашваща да цъфне на лицето ми.

Беше великолепна.

Пищното облекло само щеше да отклонява вниманието от нея. Носеше характерното за Бък синьо, поръбено с контрастиращ самур. Простите линии на роклята ѝ подчертаваха стройната фигура и височината ѝ. Бе изпъната като войник и в същото време — гъвкава като разлюляна от вятъра тръстика. Златото на косата ѝ бе събрано в плитка, навита на венец около главата ѝ и спускаща се надолу по гърба. Короната ѝ изглеждаше невзрачна в сравнение с блестящите къдри. Никакви пръстени не красяха ръцете ѝ, никакви огърлици не обвиваха бледата колона на шията ѝ. Бе царствена с това коя е, а не с това какво носи.

Вървящият до нея Предан бе облечен в проста синя роба. Тя ми напомни как бяха облечени Кетрикен и Руриск, когато ги видях за пръв път. Тогава бях взел наследниците на Планинското кралство за прислужници. Зачудих се дали островитяните няма да приемат простотата на облеклото на принца за израз на смиреност или бедност. Непокорните му черни къдрици се придържаха от проста сребърна

лента. Все още не бе достатъчно голям, за да носи коронката на престолонаследник. До навършването на седемнадесетгодишна възраст той бе просто принц, макар да нямаше други наследници. Единствената друга украса по него бе сребърна верижка с жълти диаманти. Очите му бяха толкова тъмни, колкото светли бяха тези на майка му. Имаше вид на Пророк, но спокойното му изражение бе от планинската школа на майка му.

Мълчаливото преминаване на кралицата между хората бе едновременно достойно и непринудено; озаряващата ѝ усмивка бе истински топла, когато погледът ѝ се задържаше върху събралото се множество. Лицето на Предан бе сериозно. Може би знаеше, че не може да се усмихне, без да проличи колко е измъчен. Подаде ръка на майка си, докато се изкачваха по стъпалата на подиума. Заеха местата си при масата, но не седнаха. Кетрикен заговори с грациозен и едновременно с това ясен глас.

— Мои гости и приятели, моля да посрещнете в Голямата ни зала нарческа Елиания, дъщеря от рода Черната вода от Божиите руни.

С одобрение отбелязах, че не само използва името на майчиния род на Елиания, но и назова родината ѝ по начина, както я наричат на Външните острови. Освен това кралицата бе предпочела да я представи лично, вместо да остави това на менестрела. Направи жест към отворената врата и погледите на всички се обърнаха натам. Менестрелът повтори имената не само на Елиания, но и на баща ѝ Аркон Кървавия меч, както и на Пиотре Черната вода, „брат на майка ѝ“. Начинът, по който изрече последната фраза, ме накара да заподозра, че на Външните острови това е официалното название за „вуйчо“.

След това островитяните влязоха.

Аркон Кървавия меч водеше процесията. Имаше внушителна фигура, подчертана от плаща от жълтеникавобяла кожа на ледена мечка, праметнат през рамото му. Облеклото му бе от вълна и се състоеше от жакет и панталон, но кожената жилетка и широкият кожен пояс му придаваха излъчването на воин въпреки липсата на оръжия. Целият блестеше от злато, сребро и скъпоценни камъни. Носеше ги по врата и китките си, на челото, в ушите. На лявата си предлакътница имаше сребърни гривни, а на дясната — златни. Някои бяха инкрустирани с камъни. Целият му вид превръщаше демонстрацията

на богатство в крещяща безвкусица. Походката му бе комбинация от клатушкането на моряк с арогантното перчене на воин. Реших, че не ми харесва. Огледа помещението с широка усмивка, сякаш не можеше да повярва на късмета си. Погледът му се плъзна по очакващите маси и събралите се благородници, след което се вдигна към Кетрикен на подиума. Усмивката му стана още по-широка, сякаш бе видял очакваща го плячка. Вече знаех, че определено не го харесвам.

Зад него вървеше нарческата. Пиотре я съпровождаше на крачка отзад и отдясно. Бе облечен просто, като войник. Носеше златни обеци и тежка златна торква, но сякаш не забелязваше накитите. Забелязах, че не само е заел мястото на телохранител, но и се държи като такъв. Очите му бдително обхождаха тълпата. Бе готов да убие всеки, който желае зло на нарческата и дръзне да я нападне. В същото време излъчваше аура не на подозрителност, а на спокойна увереност. Момичето вървеше пред него, напълно спокойно под закрилата му.

Запитах се кой ли е избрал облеклото ѝ. Късата ѝ туника бе от белоснежна вълна. Наметалото ѝ се придържаше на рамото от емайлирана фибула във формата на скачащ от вълните нарвал. Плисираната ѝ синя пола падаше почти до пода; докато вървеше, от време на време можеха да се зърнат белите ѝ пухкави пантофи. Пригладената ѝ черна коса бе захваната със сребърна шнола на тила, след което се спускаше надолу като мастиленочерна река. По течението ѝ проблясваха мънички сребърни звънчета. На челото си носеше сребърната коронка със сто сапфира.

Вървеше в свой ритъм — стъпка, пауза, стъпка. Баща ѝ, който явно нямаше нищо против, а може и да не забелязваше, се изкачи енергично на подиума и бе принуден да застане отляво на кралица Кетрикен и да изчака дъщеря си. Пиотре с лекота следваше темпото ѝ. Момичето не гледаше право напред, докато приближаваше издигнатата маса, а завърташе глава наляво и надясно при всяка стъпка. Взираше се напрегнато в гледащите я хора, сякаш искаше да запомни всяко лице. Леката усмивка, красяща лицето ѝ, изглеждаше искрена. Беше изнервящо да видиш подобно държане у дете. Малкото момиче, което бе на ръба на избухването рано сутринта, бе сменено от истинска напъпваща кралица. Когато се озова на две крачки от подиума, Предан се спусна да ѝ предложи ръка. Това бе единственият момент, когато я видях несигурна. Стрелна вуйчо си с крайчеца на очите си, сякаш го

умоляваше той да предложи услугите си. Не знам как успя да ѝ предаде, че трябва да приеме жеста на принца; забелязах само примирението ѝ, когато дланта ѝ предпазливо се отпусна върху протегнатата ръка на Предан. Съмнявам се натискът ѝ да е бил по-голям от този на кацнала на цвете пеперуда, докато изкачваше стъпалата заедно с принца. Пиотре ги следваше с тежка крачка. Не зае място пред някой стол, а остана зад нарческата. След като останалите се настаниха, се наложи кралицата да му направи знак и да го покани тихо, за да седне.

Последваха херцозите и херцогините на Шестте херцогства — бавно прекосиха залата и се настаниха на отредения за тях подиум. Най-напред се появи херцогинята на Беарния заедно със съпруга си. Вяра Беарнийска бе пораснала на поста си. Още я помнех като стройна девойка с окървавен меч в ръка, напразно опитваща се да спаси живота на баща си от нашествениците от Алените кораби. Тъмната ѝ коса бе къса както винаги. Мъжът до нея бе висок и вървеше с гъвкавата стъпка на воин. Връзката между двамата можеше направо да се почувства и се радвах за нея, че е намерила щастието си.

След тях беше херцог Келвар Рипонски, възрастен и сгърчен, хванал с една ръка тоягата си и положил другата на рамото на съпругата си. Лейди Грация се бе превърнала в добре закръглена жена на средна възраст. Ръката ѝ подкрепяше съпруга ѝ по повече от един начин. Облеклото и накитите ѝ бяха прости, сякаш най-сетне бе придобила увереност като херцогиня на Рипон. Следваше неравните му стъпки и явно все още бе много вярна на мъжа, който я бе издигнал от проста селянка в своя съпруга.

Херцог Шемши Шоукски (или Шемшай, както го наричаха във владенията му) вървеше сам, тъй като бе овдовял. За последен път го бях видял да стои с херцог Жилав Беарнийски пред килията ми в тъмницата на Славен. Не ме бе осъдил, но и не показва топлотата на херцога на Беарния. Очите му все още бяха като на ястреб и лекото отпускане на раменете бе единственият признак за изминалите години. Беше поверил воюването с Халкида на своята дъщеря и наследница, докато отсъстваше от владенията си заради годежа на принца.

Следващ бе херцог Бляскав Фароуски. Беше съзрял от дните, когато Славен бе поел защитата на замъка Бъкип на крехките си рамене. Сега приличаше на мъж. Никога не бях виждал херцогинята

му. Изглеждаше наполовина на четиридесетте му години — красива стройна млада жена, усмихваща се топло на по-дребните благородници, които я гледаха как изкачва подиума. Последни се появиха херцогът и херцогинята на Тилт. И двамата ми бяха непознати; кървавата кашлица бе преминала през Тилт преди три години и бе отнесла не само стария херцог, но и двамата му по-големи синове. Разрових паметта си за името на дъщерята, която го наследи. Херцогиня Цветиста Тилтска, обяви менестрелът миг по-късно, и съпругът ѝ херцог Джовер. Нервността ѝ я караше да изглежда по-млада, отколкото бе в действителност, и ръката на спътника ѝ върху нея, изглежда, не само я водеше, но и я успокояваше.

Запазеният за благородниците от Външните острови и съпътстващите нарческата воини подиум ги очакваше. Помпозното появяване очевидно им бе чуждо, защото те просто влязоха на тълпа и се настаниха безразборно по местата си, като се смееха и си говореха. Аркон Кървавия меч им се усмихна широко. Нарческата изглеждаше разкъсвана между верността към сънародниците си и раздразнението, че не си правят труда да следват обичаите ни. Пиотре гледаше над главите им, като че ли ставащото ни най-малко не го интересуваше. Едва след като се настаниха, осъзнах, че това са хора на Аркон, а не негови. Всички носеха по някакво изображение на глиган с бивни. Глиганът на Аркон бе изкован от злато на гърдите му. Една от жените го носеше татуиран на ръката си, а един воин имаше гравирани от кост глиган на колана. Мотивът не се виждаше никъде по нарческата или Пиотре. Припомних си за скачащия нарвал, който бях видял бродиран върху дрехата ѝ, когато я видях за пръв път. Същият символ сега красеше наметалото ѝ. Вгледах се по-внимателно в дрехите на Пиотре и открих нарвала върху колана му. Така. Нима ставаше въпрос за два клана, предлагащи нарческата? Реших да проуча нещата по-подробно.

Онези, които трябваше да заемат масата под високия подиум, влязоха по-скромно. Сенч бе сред тях, както и Лоръл, Ловкинята на кралицата. Беше облечена в алено и изпитах задоволство, че ѝ е отредено подобно място. Не познавах останалите, с изключение на двамата накрая. Сепнах се — подозирах, че нарочно са били избрани да влязат последни в Голямата зала. Тя бе бляскава в зелените си одежди, които ми напомниха за шийката на колибри. Носеше фини дантелени ръкавици, сякаш за да подчертае, че тази вечер е гостенка на

кралицата, а не неин менестрел. И едната ѝ ръка бе отпусната на мускулестата ръка на мъжа, който я съпровождаше. Беше представителен младеж с добре сложено тяло и открито лице. Гордостта от съпругата му ясно личеше в лъчезарната му усмивка и в начина, по който я водеше. Изпитах чувството, че я показва както соколар би вдигнал най-добрата си птица, за да се похвали с нея. Погледнах мъжа, когато неволно бях направил рогоносец. И се изпълних със срам, който би стигнал и за мен, и за Сладкопойна. Тя се усмихваше и докато минаваха покрай нас, нарочно ме погледна в очите. Отместих поглед, сякаш изобщо не я познавах. Той не знаеше нищо за мен и ми се искаше нещата да си останат така. Нямах желание дори да науча името му, но коварните ми уши така и така го доловиха. Лорд Рибар.

Когато и последната двойка зае местата си, хората в залата тръгнаха към масите. Взех столчето и възглавничката на лорд Златен и му помогнах да изкуцука до мястото си, където го настаних. Беше на добро място, като се имаше предвид, че е чуждестранен благородник и отскоро е пристигнал в двора. Подозирах, че лично е уредил мястото му да е между две по-възрастни женени двойки. Благородните госпожи го напуснаха с множество обещания да се върнат и да му правят компания, докато другите танцуват. Докато се обръщаше да си тръгне, лорд Лалвик успя за пореден път да си отърка задника в бедрото ми. Забеляза смайването ми, когато най-сетне разбрах, че го прави нарочно, и в добавка към леката си усмивка вдигна вежда към мен. Отзад лорд Златен се изкашля многозначително. Намръщих се и Лалвик побърза да се омете.

Докато гостите заемаха местата си и прислужниците обикаляха залата, бръмченето на гласовете се засили. Лорд Златен проведе умел и очарователен разговор със сътрапезниците си. Стоях зад него и погледът ми се зарея над събралото се множество. Когато хвърлих око към високия подиум, погледът ми срещна очите на принц Предан. На лицето му бе изписана благодарност. Извърнах очи и той последва примера ми, като се загледа някъде покрай мен. Магическата връзка помежду ни трептеше от благодарност и нервност. Изпитах едновременно унижение и страх, когато разбрах колко важно е присъствието ми за него.

Опитах се да не позволявам на чувствата си да ме откъсват от задълженията. Издирих Любезен Бресинга. Седеше на една маса с по-дребни благородници от Бък и Фароу. Не видях сред жените Сидел и се запитах дали годежът им не е бил развален. Лорд Златен бе флиртувал най-възмутително с нея при гостуването си в Гейлкип, имението на Бресинга. Тази безочливост и явно еднаквият му интерес към Любезен Бресинга бяха провокирали дълбоката неприязън на младежа към него. Всичко бе номер, но Любезен никога нямаше да разбере. Забелязах, че е добър приятел поне с двама от младите мъже на масата, и реших да разбера кои точно са те. В такава навалица Осезанието ми бе почти заглушено и бе невъзможно да определя дали някой притежава дарбата. Но пък и нямаше съмнение, че ако някой владее Осезанието, се е погрижил да го прикрие.

Никой не ме бе предупредил, че лейди Търпение също ще присъства на празненството. Когато погледът ми се спря върху нея на една от по-представителните маси, сърцето ми подскочи и заби лудо. Вдовицата на баща ми водеше оживен разговор с младия мъж до себе си. В смисъл — говореше тя. Той я зяпаше с полуотворена уста и примигваше. Не го винях: аз самият навремето не бях в състояние да се справя с непрестанно бликащия фонтан наблюдения, въпроси и мнения. Побързах да отместя очи, сякаш погледът ми можеше да я накара да усети, че съм тук. През следващите няколко минути я поглеждах крадешком. Носеше рубините, които ѝ бе подарил баща ми и които навремето бе продала, за да облекчи страданията на жителите на Бък. Побелялата ѝ коса бе украсена с есенни цветя — обичай, демодиран като тоалета ѝ, но за мен ексцентричността ѝ бе мила и скъпоценна. Искаше ми се да мога да ида при нея, да коленича до стола ѝ и да ѝ благодаря за всичко, което бе сторила за мен — не само по време на живота ми, но и когато ме бе смятала за мъртъв. Донякъде желанието ми бе егоистично.

А когато отместих поглед от нея, получих втория голям удар за вечерта.

Придворните дами и прислужници на кралицата бяха настанени на почетна маса, почти долепена до високия подиум. Това бе типично за благоволенieto на кралицата, което пренебрегваше ранговете. Някои от дамите познавах от миналите години. Лейди Надеждна и лейди Скромност бяха в свитата на кралицата още навремето. Радвах

се да видя, че все още са до нея. Лейди Бяло сърце помнех единствено по име. Другите бяха по-млади — несъмнено още деца, когато служех на кралицата. Но една от тях ми изглеждаше по-позната от останалите. Може би познавах майка ѝ? И тогава тя обърна кръглото си лице и наклони глава, за да оцени някаква шега. Розмари!

Пухкавото момиченце се бе превърнало в приятно закръглена дама. Беше малката прислужница на кралицата, когато я видях за последно — винаги следваща Кетрикен по петите, винаги на лице, необичайно ведро и добродушно дете. Имаше навика да се унася в краката на Кетрикен, докато се съвещавах с нея. Или поне така изглеждаше. Беше се оказала шпионка на Славен и не само му докладваше, но и по-късно му помагаше в опитите му за покушение срещу живота на кралицата. Не я бях хващал да върши каквото и да било предателство, но впоследствие двамата със Сенч заключихме, че именно тя е била шпионката на Славен. Сенч знаеше; Кетрикен също. Как бе възможно все още да е жива, да се смее и да се храни толкова близо до кралицата, която сега вдигаше чаша да я поздрави? Откъснах очи от нея. Направих опит да успокоя трепета на яростта, който ме бе обхванал.

Известно време зяпах краката си, поемах бавно и дълбоко дъх и ми се искаше лицето ми да не е така червено от гняв.

Проблем?

Тънката мисъл звънна в ума ми като изпусната монета. Вдигнах очи и видях, че принц Предан ме гледа разтревожено. Свих рамене, след което оправих яката си, сякаш жакетът ме стяга. Не го приближих с Умението. Тревожещо бе, че е успял да ме достигне въпреки вдигнатите ми по навик стени. Още по-тревожно бе, че използваше Осезанието ми, за да внуши мисълта, оформена с Умението. Не исках да използва Осезанието. Още повече — да използва двете магии заедно. Можеше да си създаде вредни навици. Почаках малко, после отново срещнах безпокойния му поглед и се усмихнах кратко. Отново отместих очи. Усетих колебанието му, но той последва примера ми. Изобщо нямаше да ми е от полза някой да ни забележи и да се запита защо ли принц Предан разменя многозначителни погледи с някакъв слуга.

Гощавката бе великолепна и безкрайна, но забелязах, че Предан и Елиания едва докосват храната. Аркон Кървавия меч обаче ядеше и

пиеше и за двамата. Докато го наблюдавах, реших, че е сърцат човек с остър ум, но не и дипломатът и тактикът, уредил този годеж. Интересът му към Кетрикен бе очевиден — а може би това бе комплимент според стандартите на Външните острови. Набързо хвърлените ми погледи показваха, че Кетрикен отговаря любезно на думите му, но в същото време се опитва да общува повече с нарческата. Отговорите на момчето бяха кратки, но любезни. Беше по-скоро резервирана, отколкото начумерена. А в разгара на гощавката забелязах, че вуйчо Пиотре като че ли се поотпуска спрямо Кетрикен, може би против волята си. Несъмнено Сенч бе посъветвал кралицата, че ще е добре да обръщаме повече внимание на „брата на майката“ на нарческата. Пиотре определено реагираше на това. Започна, като добавяше по някоя дума към всеки отговор на Елиания, но не след дълго двамата с Кетрикен си приказваха над главата ѝ. Очите на Кетрикен бяха изпълнени с възхищение и тя слушаше думите му с неподправен интерес. Елиания изглеждаше едва ли не благодарна, че е в състояние да опита от храната си и да кима на прелитащите над нея думи.

Като добре възпитан момък, Предан завърза разговор с Аркон Кървавия меч. Момчето явно бе овладяло номера да задава на бърбивия по природа воин най-добрите въпроси, които да го карат да не си затваря устата. От размахването на приборите реших, че Кървавия меч разказва за ловните и бойните си подвизи. Предан изглеждаше надлежно впечатлен и не пропускаше да кима и да се смее във всеки подходящ момент.

Единственият път, когато погледът на Сенч срещна моя, посочих с очи Розмари и се намръщих. Но когато погледнах за реакцията му, той отново бърбеше с дамата от лявата му страна. Изръмжах наум, макар да знаех, че по-късно нещата ще се изяснят.

Усещах как с приближаването на края на гощавката напрежението на Предан расте. Усмивката на принца оголваше прекалено много зъби. Когато кралицата направи знак на менестрела и той призова за тишина, Предан за момент затвори очи, сякаш за да събере кураж пред предизвикателството. Насочих вниманието си към Елиания. Видях как облизва устни, след което май стисна зъби, за да укроти треперенето. Позата на Пиотре ме накара да предположа, че е

стиснал ръката ѝ под масата. Както и да е, накрая тя пое дълбоко дъх и се поизправи в стола си.

Церемонията бе проста. Обръщах повече внимание на лицата на онези, които я следяха. Всички участници минаха в предната част на подиума. Кетрикен застана до Предан, а Аркон Кървавия меч зае място до дъщеря си. Без да бъде поканен, Пиотре се изправи зад нея. Когато Аркон постави ръката на дъщеря си в ръката на кралицата, забелязах, че херцогиня Вяра Беарнийска присвива очи и стиска устни. Може би си спомняше твърде добре как бяха страдали през Войната на Алените кораби. Реакцията на херцога и херцогинята на Тилт бе съвсем различна. Спогледаха се топло, сякаш си спомниха момента на собственото си вричане. Търпение седеше неподвижна и сериозна, със зареян нанякъде поглед. Младият Любезен Бресинга, изглежда, завиждаше и накрая извърна очи от сцената, сякаш не можеше да я понесе. Не видях никой, който да гледа двойката със зложелателство, макар някои като Вяра явно да имаха особено мнение за този съюз.

Ръцете на годениците не бяха съединени; вместо това ръката на Елиания бе положена в тази на Кетрикен, а Предан и Аркон бяха сграбчили китки в древния поздрав на воините. Всички изглеждаха малко изненадани, когато Аркон смъкна една златна гривна от ръката си и я сложи на Предан. Изсмя се, като видя как тя увисва на не така мускулестата предлакътница на момчето. Предан успя да се засмее добродушно и дори вдигна високо ръка, та присъстващите да видят гривната. Делегацията на островитяните явно прие жеста като знак за добър дух у принца и всички одобрително заблъскаха по масата. Лека усмивка изкриви устните на Пиотре. Може би защото върху дарената от Аркон златна пластина бе изобразен глиган, а не нарвал? Дали пък принцът не се обвързваше с клан, който нямаше власт върху нарческата?

Последва единственият инцидент, който за малко да оплеска гладкото протичане на церемонията. Аркон сграбчи ръката на принца и я обърна с дланта нагоре. Предан не възрази, но долових безпокойството му. Аркон явно не си даваше сметка за това и се обърна гръмогласно към множеството:

— Да смесим ли кръвта им сега като знак за децата, които ще дойдат?

Видях как нарческата рязко поема дъх. Не отстъпи зад прикритието на Пиотре. Вместо това мъжът направи крачка напред. С несъзнателен собственически жест постави ръка върху рамото на момичето. Думите му бяха спокойни и прозвучаха като добродушен упрек.

— Сега не е нито времето, нито мястото за това, Кървав меч. Кръвта на мъжа трябва да падне върху камъните на огнището в дома на майка ѝ, за да вещае добро. Но можеш да предложиш своята кръв върху огнището на майката на принца, щом си склонен.

Предполагам, че в думите му имаше някакво скрито предизвикателство, някакъв обичай, който ние от Шестте херцогства не можехме да схванем. Защото когато Кетрикен понечи да вдигне ръка, за да каже, че подобно действие не е наложително, Аркон рязко протегна своята. Дръпна ръкава си, небрежно извади нож от колана си и прокара острието по ръката си. Отначало гъстата кръв само изпълни разреза. Той стисна раната, след което разтърси ръка, та кръвта да потече по-силно. Кетрикен благоразумно не помръдна и остави варварина да направи своя жест в чест на рода си. Той протегна ръка към множеството и всички замърмориха потресено, докато гледаха как кръвта се събира в свитата му шепа. После той внезапно замахна, благославяше ни с червени капки.

Мнозина извикаха, когато алената кръв пръсна по лицата и одеждите на насъбралите се благородници. После настъпи пълна тишина. Аркон Кърравия меч слезе от подиума, отиде до най-голямата камина на Голямата зала, отново остави кръвта си да напълни шепата му и я изсипа в пламъците. Наведе се, размаза длани по камъните и се изправи. Ръкавът му се спусна над раната. Той разпери ръце към множеството. Островитяните заблъскаха по масата и закрещяха приветствено. Миг по-късно последваха аплодисменти и от хората от Шестте херцогства. Дори Пиотре Черната вода се ухили и когато Аркон се върна при него на подиума, двамата сграбчиха китки пред всички.

Гледах ги и си помислих, че отношенията им са много по-сложни, отколкото си бях представял. Аркон бе баща на Елиания, но се съмнявах, че Пиотре изпитва към него някакво уважение заради този факт. Но когато двамата застанаха един до друг като воители, почувствах помежду им другарството на сражавали се рамо до рамо мъже. Значи

уважение все пак имаше, дори Пиотре да не смяташе, че Аркон има правото да предлага Елиания като залог за мира.

Това ме върна обратно към основната загадка. Защо Пиотре позволяваше това? Защо Елиания се бе съгласила? Ако искаха да се облагодетелстват от този съюз, защо родът на майката не заставаше зад него, та да предложи момичето?

Изучавах Елиания, както ме бе учил Сенч. Жестът на баща ѝ я бе завладял. Усмиваше му се, горда от доблестта му и от представлението, което бе изнесъл пред благородниците на Шестте херцогства. Част от нея се наслаждаваше на всичко това — пицността и церемонията, облеклата, музиката и цялото множество, вперило погледи нагоре към нея. Тя жадуваше цялото това вълнение и слава, но искаше да се върне там, където всичко бе безопасно и познато, да живее живота, който очакваше в страната на майка си и в майчиния си дом. Запитах се как Предан би могъл да се възползва от това, за да спечели благоволенieto ѝ. Имаше ли планове да се яви там, за да поднесе дарове и почести? Може би Елиания щеше да го погледне с други очи, ако той покажеше вниманието си към нея пред роднините ѝ по майчина линия. Момичетата обикновено харесват подобни жестове, нали така? Запазих идеите си, за да ги споделя утре с Предан. Запитах се дали са верни и дали могат да му бъдат от полза.

Докато размишлявах, Кетрикен кимна на менестрела и той даде знак на оркестрантите да се приготвят. След това кралицата се усмихна и каза нещо на останалите на големия подиум. Всички се върнаха по местата си и когато музиката засвири, Предан предложи ръка на Елиания.

Изпитвах съжаление към двамата — тъй млади и изложени пред всички, богатството на два народа, предложено като разменна монета за съюза им. Ръката на нарческата едва докосваше китката на Предан, докато той я водеше надолу по стъпалата към чистия пясък на дансинга. В кратък прилив на Умението разбрах, че яката стяга изпотения му врат, но това изобщо не пролича в усмивката и изящния му поклон към партньорката му. Той протегна ръка към нея и тя пристъпи напред толкова, колкото върховете на пръстите му да докоснат кръста ѝ. Не постави ръце на раменете му според традиционната поза; вместо това разпери полите си, сякаш за да ги покаже заедно с краката си. Музиката се усили и двамата затанцуваха

съвършено като майсторски водени марионетки. Предлагаха ни чудесно представление, изпълнено с младост, грация и обещания.

Гледах наблюдаващото ги множество и бях изненадан от широкия спектър емоции, изписани върху лицата на присъстващите. Сенч сияеше от задоволство, но Кетрикен бе по-неуверена и долових тайната ѝ надежда, че Предан ще намери истинска привързаност и солидно политическо преимущество в партньорката си. Аркон Кървавия меч бе скръстил ръце на гърдите си и гледаше принца и нарческата, сякаш бяха доказателство за собствената му мощ. Подобно на мен, Пиотре оглеждаше тълпата като всеотдаен телохранител и пазител на повереницата си. Не се мръщеше, но не се и усмихваше. За миг погледите ни се срещнаха. Не посмях да извърна очи, а продължих да се вирам през него с безизразна физиономия, сякаш изобщо не го забелязвах. Погледът му се върна към Елиания и на устните му заигра слабо подобие на усмивка.

Аз също погледнах натам. Оставих се за момент да бъда завладян от представлението. Двамата пристъпваха и се завъртаха под ритъма на музиката, пантофи и поли се носеха над загладения пясък и оставяха върху него нови шарки. На Предан, нали бе по-висок от нарческата, несъмнено му бе по-лесно да гледа надолу към лицето ѝ, отколкото тя да се вира нагоре към него, да се усмихва и да поддържа темпото. Протегнатите му ръце сякаш пазеха полета на пеперуда, така леко се движеше момчето. И в мен се разгоря искрицата на одобрението и си помислих, че разбирам неволната усмивка на Пиотре. Момчето ми не се опитваше да сграбчи момчето; докосването му по-скоро очертаваше прозореца на свободата ѝ, докато танцуваха. Не предявяваше претенции, не се опитваше да я ограничава; вместо това подчертаваше изяществото и свободата ѝ пред наблюдаващите. Запитах се къде ли Предан е придобил такава мъдрост. Дали го е научил Сенч, или бе някакъв дипломатичен инстинкт, притежаван от някои от Пророците? Накрая реших, че няма значение. Беше доставил удоволствие на Пиотре и подозирах, че в крайна сметка това ще му е от полза.

Принцът и нарческата бяха сами на първия танц. След това към тях се присъединиха и други; първи бяха херцозите и херцогините, както и гостите ни от Външните острови. Отбелязах, че Пиотре е верен на думата си и отне нарческата от Предан за втория танц. Принцът го

прие така, сякаш е в реда на нещата. Сенч отиде да разговаря с него, но след малко бе отмъкнат от една девойка на не повече от двайсет.

Аркон Кървавия меч има безочieto да предложи ръка на кралица Кетрикен. Забелязах сянката, която пробяга по лицето ѝ. За миг сякаш щеше да му откаже, но реши, че това няма да е в интерес на Шестте херцогства, и слезе с него на дансинга. У Кървавия меч нямаше и помен от изтънчеността на Предан по отношение на партньорката: той сграбчи дръзко кралицата през кръста, така че ѝ се наложи да постави ръце на раменете му, за да запази равновесие от буйните му стъпки — в противен случай рискуваше да залитне. Следваше умело партньора си и му се усмихваше, но не мисля, че наистина се наслаждаваше.

Третият танц бе по-бавен. Със задоволство забелязах, че Сенч оставя младата си дама, която се намуси очарователно. Вместо нея покани моята лейди Търпение. Тя замаха ветрило пред него и отначало отказа, но старецът настоя, а и аз знаех, че всъщност ѝ е приятно. Беше изящна като винаги, макар изобщо да не успяваше да влезе в такт с музиката, но Сенч ѝ се усмихваше, докато я въртеше умело по дансинга, и за мен представянето ѝ бе едновременно великолепно и очарователно.

Пиотре спаси кралицата от вниманието на Кървавия меч и той тръгна да танцува с дъщеря си. Кетрикен изглеждаше по-спокойна със стария воин, отколкото със зет му. Разговаряха, докато танцуваха, и интересът в очите ѝ бе неподправен. За миг погледът на Предан срещна моя. Знаех колко неловко се чувства — като самотен елен, — докато годеницата му се върти с баща си по дансинга. Но към края заподозрях, че Кървавия меч го е усетил и изпитва съчувствие към младия принц, защото решително отведе дъщеря си при Предан за четвъртия танц.

Нататък продължи в същия дух. Най-често благородниците от Външните острови избираха партньори измежду своите, макар че една млада жена се осмели да пристъпи към лорд Шемши. За моя изненада старецът, изглежда, бе поласкан от поканата и танцува с нея не веднъж, а цели три пъти. Когато танците по двойки приключиха, висшите благородници се върнаха по местата си и отстъпиха дансинга на дребните аристократи. Стоях мълчаливо и наблюдавах. На няколко пъти господарят ми ме прашаше по задачи в различни части на помещението, обикновено да предам поздравите му на някоя дама и да

изразя искреното му съжаление, че не може да я покани на танц поради тежкото навяхване. Няколко дами се струпяха съчувствено около него. През цялата дълга вечер нито веднъж не видях Любезен Бресинга да излиза на дансинга. Лейди Розмари обаче се изяви и дори изтанцува един танц със Сенч. Гледах ги как разговарят; тя гледаше нагоре към него и се усмихваше палаво, докато неговото изражение си оставаше неутрално, но в същото време и любезно. Лейди Търпение се оттегли рано от празненството, както и предполагах. Никога не се бе чувствала добре сред помпозността на двора. Помислих си, че Предан би трябвало да се чувства почетен, че изобщо си е направила труда да дойде.

Музиката, танците, яденето и пиенето продължиха безкрайно, прекосиха нощните часове и приближиха плитчините на утрото. Опитах се да намеря някакъв начин да доближа чашата или чинията на Любезен Бресинга, но безуспешно. Празненството започна да се протака. Краката ме боляха от стоене и със съжаление си помислих за уговорката ми с принц Предан за утре. Съмнявах се, че ще я изпълни, но въпреки това трябваше да съм готов. Какво си бях въобразил? Щеше да е много по-умно да стоя настрана от момчето за още няколко дни и да използвам това време, за да отида за ръкописите.

Лорд Златен обаче изглеждаше неуморим. С напредването на вечерта, когато масите бяха преместени, за да се освободи повече място за танците, той си намери удобно местенце до една от камините и бе наобиколен от почитатели. Много и най-различни хора дойдоха да го поздравят и спираха да поговорят. За пореден път ми мина мисълта, че лорд Златен и Шутът са две напълно различни личности. Златен бе остроумен и обаятелен, но никога не показваше хапливия хумор на Шута. Освен това бе същински джамайлиец, изискан и понякога нетърпим спрямо „типичното за Шестте херцогства отношение“ към морала и обичаите. Обсъждаше облекла и накити със събеседниците си по начин, който безмилостно разпердушинваше всеки извън кръга на благоволенieto му. Флиртуваше най-открито с жените без значение какво е семейното им положение, пиеше невероятно много, а когато му предложиха „пушек“, величествено отказа с обяснението, че „от всички, освен от най-доброкачествените листа сутрин се чувствам

ужасно. Май съм се разглезил в двора на сатрапа“. Бъбреше за дела в далечна Джамайлия така вещо, че дори аз останах убеден, че не само е оттам, но и е в течение със ставащото в джамайлийския двор.

Постепенно започнаха да се появяват кадилници с пушека — или димчето, — станал популярен по времето на Славен. Сега на мода бяха малки метални мрежи, висящи на верижки и поддържащи чашките с горящия наркотик. По-младите лордове и някои дами си носеха свои, завързани за китките им. Тук-там изпълнителни прислужници стояха до господарите си и люлееха кадилниците, обгръщайки ги в дим.

Никога не си бях падал по този опиат, а и по някакъв начин връзката на пушека със Славен го правеше още по-противен. Но дори кралицата му отдаваше с мярка дължимото, тъй като пушекът бе известен и в Планините, макар там да горяха различна билка. Различна билка, едно и също име, един и същи ефект, помислих си замаяно. Кралицата се бе върнала на подиума. Очите ѝ блестяха ярко. Разговаряше с Пиотре. Той се усмихваше и приказваше нещо, но очите му нито за миг не изпускаха Елиания, която танцуваше с Предан. Аркон Кървавия меч също бе долу на дансинга и сменяше партньорките си. Беше захвърлил някъде наметалото си и бе с разкопчана риза. Енергичен танцьор, не винаги в такт с музиката заради въздействието на пушека и леещото се вино.

Мисля, че от съжаление към мен лорд Златен заяви, че болката в глезена го е изтощила и се бои, че му се налага да се оттегли. Започнаха да го уговарят да остане и той като че ли се замисли, но накрая реши, че навяхването му причинява твърде големи неудобства. Въпреки това мина доста време, докато се сбогува с всички. А когато накрая взех столчето и възглавничката и го поведох към изхода, ни спряха поне четири пъти, за да му пожелаят лека нощ. След като се изкачихме бавно по стълбите и най-последно влязохме в покоите, вече имах много по-ясна представа за популярността му в двора.

Затворих вратата и я залостих, след което хвърлих дърва в угасващия огън. После си налях чаша от неговото вино и се отпуснах в стола до камината, а той седна на пода да свали превръзката от крака си.

— Прекалено много съм я стегнал! Виж горкия ми крак съвсем е посинял и леден.

— Така ти се пада — отвърнах без капка съчувствие. Дрехите ми воняха на пушека. Издишах през носа, за да прогоня миризмата. Погледнах го, докато разтриваше босите си пръсти, и с облекчение открих, че Шутът се е върнал. — Как изобщо измисли този „лорд Златен“? Май никога не съм попадал на по-устат и заговорнически благородник. Ако те бях срещнал за пръв път тази вечер, сигурно щях да те презра. Накара ме да си спомня за Славен.

— Нима? Хм, може би това се дължи на убеждението ми, че трябва да научаваме по нещо от всеки, когото срещаме. — Прозя се неимоверно широко и се наведе напред, докато не докосна с чело коленете си, след което се протегна назад и дългата му коса се разпиля по пода. Протегна ръка и ми помогнах да се изправи. Плъсна се до мен. — Много може да се каже за това да си гаден, ако искаш другите да се чувстват окуражени да се докарат с най-дребните си и злостни мнения пред теб.

— Сигурно. Но защо някой би поискал подобно нещо?

Той посегна и ми отмъкна чашата.

— Безочлив грубиян. Да краде виното на господаря си. Я си вземи чаша. — И докато го правех, отговори: — Като ровя в подобни гадости, откривам най-долните слухове в крепостта. Коя е бремна от чужд мъж? Кой е затънал в дългове? Кой с кого е бил недискретен? И за кого се шепне, че е Осезаващ или има връзка с такъв?

Едва не си разлях виното.

— И какво чу?

— Само онова, което очаквах — успокояващо рече той. — Нито дума за принца и майка му. Нито дума за теб. Интересна е клюката, че Любезен Бресинга е развалил годеча си със Сидел Грейлинг заради предположението, че Осезанието се предава във фамилията й. Миналата седмица от град Бъкип бил изгонен майстор на сребро с жена му и шестте им деца; лейди Есомал била много раздразнена, защото тъкмо му била поръчала два пръстена. Ох. А лейди Търпение имала в имението си три Осезаващи гъсарки и не се интересувала от това. Някой обвинил една от тях, че е омагьосала ястребите му, а лейди Търпение му казала, че Осезанието не само че не действа по такъв начин, но и че ако не престане да пуска птиците си по гургулиците в градината й, щяла да го нашиба с камшик и не й пукало чий братовчед бил.

— Ах. Търпение е дискретна и разумна както винаги — рекох с усмивка и Шутът кимна. Поклатих глава, този път сериозно. — Но ако настроенията срещу Осезаващите се засилят, може да се окаже в опасност, като застава на тяхна страна. Понякога ми се иска предпазливостта ѝ да е голяма поне колкото куража ѝ.

— Липсва ти, нали? — тихо попита той.

Поех дъх.

— Да, липсва ми. — Дори само признанието свиваше сърцето ми. Бе нещо повече от липса. Бях я изоставил. Тази вечер я видях — чезнеща възрастна жена, останала сама, ако не се броят верните ѝ застаряващи слуги.

— Но така и не си се замислял да ѝ съобщиш по някакъв начин, че си оцелял? И че си все още жив?

Поклатих глава.

— Поради причините, които току-що споменах. Тя е непредпазлива. Не само ще го разгласи, но и най-вероятно ще заплаши да нашиба всеки, който откаже да сподели радостта ѝ. Естествено, всичко това ще стане, след като си е изляла яда върху мен.

— Естествено.

И двамата се усмихвахме по онзи горчив начин, по който се усмихва човек, когато си представя нещо, за което сърцето жадува, но умът не смее. Огънят гореше пред нас, пламъците ближеха добавените цепеници. Зад затворените прозорци виеше вятър. Предвестник на зимата. Старите навици ме накараха да си помисля за всички неща, които не бях направил, за да се приготвя за нея. Бях оставил плодовете в градината, не бях събрал достатъчно сено за понито. Това бяха грижите на друг човек в един друг живот. В Бъкип не ми се налагаше да се тревожа за подобни неща. Би трябвало да изпитвам задоволство, но вместо това се чувствах някак лишен.

— Мислиш ли, че принцът ще се появи сутринта в кулата на Искрен?

Очите на Шута бяха затворени, но той обърна глава към мен.

— Не зная. Още танцуваше, когато си тръгнахме.

— Май ще е по-добре да съм там за всеки случай. Искане ми се да не се бях уговарял. Трябва да се върна в къщата си и да подредя там.

Той издаде някакъв звук, нещо средно между въздишка и одобрение. Вдигна крака и се сви в стола като малко дете. Коленете му

се озоваха под брадичката.

— Лягам си — казах. — Няма да е зле и ти да си легнеш.

Той не реагира. Изстенах. Отидох до леглото му, смъкнах завивката и я отнесох при камината. Завих го.

— Лека нощ, Шуте.

Той само въздъхна тежко и придърпа одеялото.

Духнах свещите без една, която отнесох в стаичката си. Закрепих я на малката си ракла и седнах със стон на твърдото легло. Гърбът около старата рана ме болеше. Да стоя неподвижен го раздразваше много повече от ездата и работата. Малкото помещение бе ледено и затворено, въздухът бе застоял и изпълнен със същите миризми, които бях насъбрал през изминалата вечност. Не исках да спя тук. Помислих си дали да не се кача до работната стая на Сенч и да не се опъна на голямото меко легло. Нямаше да е зле, стига да не бяха всичките стъпала дотам.

Свалих хубавите си дрехи и направих усилието да ги сгъна както подобава. Мушнах се под единственото си одеяло и твърдо реших да взема пари от Сенч, за да си купя поне още една завивка, която да не сърби така зверски. И да проверя Хеп. И да се извиня на Джина, че не отидох да я видя тази вечер, както бях обещал. И да се отърва от ръкописите в къщата си. И да науча Моя черна на по-добри обноски. И да преподавам на принца Умението и Осезанието.

Поех дълбоко дъх, издишах, прогоних всичките си грижи и потънах в сън.

Сенковълк.

Призивът не бе силен. Беше като носещ се на вятъра пушек. Това не бе моето име. Някой ме наричаше с него, но това не означаваше, че трябва да отговарям. Обърнах се на другата страна.

Сенковълк.

Сенковълк.

Сенковълк.

Напомняше ми как Хеп ме дърпаше за пешовете, когато бе малък. Неуморимо и настоятелно. Досадно като песента на комар край ухото ти през нощта.

Сенковълк.

Сенковълк.

Нямаше да се махне.

Спя. Внезапно осъзнах, че е точно така, по онзи странен начин, по който осъзнават сънуващите. Бях заспал и това бе сън. Сънищата нямат значение. Нали?

Аз също. Само тогава мога да те достигна. Не го ли знаеш?

Отговорът ми сякаш бе засилил посланието ѝ. Сега почти имах чувството, че се е вкопчила в мен.

Не. Не го знаех.

Огледах се безцелно. Почти разпознах мястото. Беше пролет и ябълките току-що бяха цъфнали. Чувах бръмченето на пчелите между цветовете им. Усещах меката зелена трева под босите си крака и косата ми се развяваше от нежния вятрец.

Често идвам в сънищата ти и гледам какво правиш. Помислих си да те покана в един от моите. Искаш ли?

До мен имаше жена. Не, момиче. Някой. Трудно бе да се каже със сигурност. Виждах роклята ѝ, малките кожени обувки, и загорелите от слънцето ръце, но останалото бе замъглено. Не можех да различа чертите ѝ. Колкото до самия мен... беше странно. Можех да се видя, сякаш стоях отстрани, и в същото време това не бе онзи аз, когото виждах, когато заставах пред огледалото. Бях рошав мъж, много по-висок, отколкото съм в действителност, и много по-силен. Непокорната ми сива коса се спускаше по гърба и падаше върху челото ми. Ноктите на пръстите ми бяха черни, а зъбите в устата ми бяха остри. Обхвана ме безпокойство. Имаше опасност, но не за мен. Защо не можех да си спомня каква точно?

Това не съм аз. Това не е правилно.

Тя се засмя нежно.

Е, щом не искаш да ми позволиш да те видя какъвто си, налага ми се да бъдеш такъв, какъвто винаги съм си те представяла. Сенковълк, защо стоеше настрана? Липсваше ми. И се боях за теб. Чувствах огромната ти болка, а не знаех какво я причинява. Ранен ли си? Изглеждаш някак смален. А също уморен и остарял. Липсваше ми със своите сънища. Така се страхувах, че си умрял, а после престана да идваш. Цяла вечност ми трябваше да откроя, че мога да те достигна, вместо да те чакам да дойдеш при мен.

Бърбореше като дете. Съвсем истински и буден ужас пропълзя през мен. Беше като студена мъгла в сърцето ми... и тогава видях

мъглата в съня да се вдига около мен. Аз я бях призовал, без да знам как точно. Пожелах да стане по-гъста. Опитах се да я предупредя.

Това не е правилно. Нито добро. Стой настрана, махни се от мен.

Не е честно! — изплака тя, когато мъглата помежду ни се превърна в стена. Мислите ѝ започнаха да заглъхват. *Виж какво направи със съня ми. Толкова труд положих, а накрая разваляш всичко. Къде отиваш? Толкова си груб!*

Отскубнах се от отслабващата ѝ хватка и открих, че мога да се събудя. Всъщност вече бях буден и миг по-късно седях на ръба на леглото. Прокарах пръсти през косата си. Бях почти готов за болката на Умението, когато се промъкна през корема и ме блъсна в темето. Задишах дълбоко и равномерно, твърдо решен да не повърна. Когато мина известно време — минута или половин година, не мога да кажа колко — започнах усърдно да подсилвам защитните си стени. Нима си бях позволил да съм нехаен? Или стените бяха отслабнали от изтощението и вдишания пушек?

Или пък дъщеря ми просто бе достатъчно силна, за да ги пробие?

ГЛАВА 5

СПОДЕЛЕНИ СКЪРБИ

*Порой от скъпоценности те
бяха.*

*Блестяха люспести криле.
С очи пламтящи, с дъх горещ
дойдоха драконите.*

*Бе твърде ярко, за да се
запомни,
но обещаното в хиляда песни се
изпълни.*

*Раздиращ с нокти и поглъщащ с
паст,
се върна кралят.*

*„Разплатата на Искрен“, Славей
Сладкопойна*

Раздвижилият се въздух погали бузата ми. Отворих уморено очи. Бях задрямал въпреки отворения прозорец и мразовитата сутрин. Пред и под мен се простираше морската шир. Покрити с бели якички вълни се носеха под сивото небе. Изправих се със стон от стола на Искрен; две крачки ме отведоха до прозореца на кулата. Оттам изгледът бе поширок и пред мен се разкриха стръмните скали и сякаш залепналата за тях гора под тази страна на замъка Бъкип. Долавяше се дъх на буря и вятърът показваше зимните си зъби. Слънцето се беше издигнало на цяла педя над хоризонта. Утрото отдавна бе настъпило. Принцът не беше дошъл.

Не бях изненадан. Предан сигурно все още спеше дълбоко след снощното празненство. Не, нямаше нищо чудно в това да е забравил за срещата ни или може би да се надигне, колкото да реши, че не е чак толкова важна, и да заспи отново. Въпреки това разочарованието бе налице, и то не само защото моят принц бе решил, че сънят е по-важен от уговорката му с мен. А защото бе казал, че ще се срещнем, а не бе удържал на думата си. И дори не бе пратил вест за отлагането на срещата, за да ми спести времето и неприятностите тук. Това бе нещо маловажно за момче на неговите години; нещо, за което той изобщо не се замисляше. Но онова, което подобава на обикновено момче, не подхожда на един принц. Искаше ми се да го укоря за това, както би ме сгълчал Сенч. Или Бърич. Усмихнах се тъжно. Честно казано, бях ли различен на възрастта на Предан? Бърич никога не вярваше, че ще спазва сутрешните уговорки. Много добре си спомням как трополеше гръмовно покрай вратата ми, за да е сигурен, че няма да пропусна урока с брадвата. Е, може би ако ролите ни бяха различни, щях да сляза и да заблъскам по вратата на спалнята му.

Но нещата бяха такива, че трябваше да се задоволя с посланието, изписано в прахта върху малката масичка до стола. „Бях тук. Нямаше те“. Кратко и ясно, чист упрек, ако реши да го приеме по такъв начин. И анонимно. Спокойно би могло да мине за бележка на намусен паж до някоя помайваща се камериерка.

Затворих капациите на прозореца и излязох по пътя, по който бях дошъл, през страничния панел в декоративната полица около камината. Процепът бе тесен и не бе лесно да го затворя след себе си. Свещта ми бе догоряла. Спусках се по дългото сумрачно стълбище, тук-там осветявано от мънички пролуки във външната стена, пропускащи тесни лъчи и студените пръсти на вятъра. Имаше една равна част, която минах в пълна тъмнина; разстоянието ми се стори много по-дълго, отколкото го помнех, и бях радостен, когато дирекцията ми крак напипа следващата стълба. В края ѝ сбърках завоя. Когато за трети път по лицето ми полепнаха паяжини, разбрах, че съм се загубил. Обърнах се и пипнешком тръгнах назад. Когато накрая се появих в стаята на Сенч зад лавицата с вина, бях целият в прах, раздразнен и потен. Изобщо не бях готов за онова, което ме чакаше там.

Сенч се сепна в стола си пред камината и остави чашата си чай.

— А, Фицрицарин — възкликна той и в същия миг вълна на Умението се стовари отгоре ми.

Не ме виждаш. Кучешка воня.

Олюлях се и трябваше да се хвана за масата, за да се задържа на крака. Извърнах се от намръщения Сенч и насочих цялото си внимание към Шишко. Идиотът прислужник стоеше до работната пещ, лицето му беше изпоцапано със сажди. Фигурата му се размазваше пред очите ми, чувствах се замаян. Ако не бях подсилил стените си, за да се предпазвам от човъркането на Копривка, сигурно щеше да успее да изтрие от ума ми всеки спомен за себе си. Но не беше така и заговорих през зъби:

— Виждам те. Винаги ще те виждам. Но това не означава, че ще те нараня. Освен ако ти не опиташ да нараниш мен. Или ако отново си груб с мен. — Ужасно се изкушавах да използвам Осезанието срещу него, да го *отблъсна* с изблик на чисто животинска енергия, но не го направих. Нямах да използвам и Умението. Трябваше да сваля стените си, за да го направя, а това щеше да му разкрие пределите на силата ми. Все още не бях готов за това. Запази спокойствие, казах си. Трябва да овладееш себе си, преди да си в състояние да овладееш него.

— Не, не, Шишко! Престани. Той е добър. Може да е тук. Аз казвам така.

Сенч му говореше като на тригодишно дете. Виждах, че малките очи на кръглото лице, които ме изгаряха, не са очите на равен ми по интелект човек, но забелязах също и проблесналото негодувание, че се обръщат към него по такъв начин. Сграбчих момента. Заговорих на Сенч, без да откъсвам нито за миг очи от лицето на Шишко.

— Не бива да му говориш така. Той не е глупав. Той е... — Затърсих подходящата дума. Интелигентността на Шишко може и да беше ограничена в известно отношение, но я имаше. — Различен — довърших нескъпо. Различен, помислих си, както конят е различен от котката, и както двете животни се различават от човек. Но не понисши. Почти усещах как умът му се насочва в друга посока от моя и придава значимост на неща, които аз подминавах точно както той подминаваше цели области от собствената ми реалност.

Шишко местеше намръщен поглед от мен към Сенч и обратно. Накрая взе метлата и кофата с пепел и сажди от огнището и забърза

навън. След като лавицата със свитъците се плъзна на мястото си, улових откъс от мисълта му. *Миризливец*.

— Не ме харесва. Освен това знае, че съм Осезаващ — казах и се отпуснах в съседния стол. Добавих едва ли не намусено: — Принц Предан го нямаше сутринта в кулата на Искрен. Обеща, че ще дойде.

Думите ми сякаш минаха покрай ушите на стареца.

— Кралицата иска да те види. Веднага. — Бе облечен спретнато, макар и не елегантно, в проста синя роба и с меки кожени пантофи. Дали краката не го боляха от танците?

— Защо? — попитах, докато ставах да го последвам. Върнахме се при лавицата с вино и докато отваряхме скритата врата, отбелязах: — Шишко не изглеждаше изненадан, когато ме видя да влизам оттук.

Сенч сви едно рамо.

— Не мисля, че е достатъчно умен, за да се изненада от нещо подобно. Сигурно дори не е забелязал.

Замислих се и реших, че може и да е прав. За него може би не бе нещо важно.

— А защо иска да ме види кралицата?

— Защото така ми каза — отвърна сприхаво той. Млъкнах и го последвах. Подозирах, че главата му се пръска, също като моята. Нямах представа дали е взел противоотрова за здравето пиене през нощта и знаех колко трудно е да се приготви подобно нещо. Понякога е по-лесно да изтърпиш главоболието, вместо да се трепеш да приготвиш лекарство.

Влязохме в личните покои на кралицата, както го бяхме правили и преди. Сенч поспря да надникне и се послуша, за да се убеди, че няма свидетели, след което ме пусна до една закътана стаичка до дневната на кралицата. Кетрикен ни очакваше. Вдигна очи с уморена усмивка.

Поклонихме се официално.

— Добро утро, кралице — поздрави я Сенч от името на двама ни и тя ни махна гостоприемно да влезем. Последния път, когато бях тук, Кетрикен бе неспокойна, мислите й изцяло бяха заети от изчезналия й син. Сега в помещението бяха изложени нейни произведения. В центъра на малка масичка имаше шест златни листа, подредени върху поднос от проблясващи речни камъчета. От трите високи свещи, горящи до тях, се разнасяше аромат на теменуги. Няколко вълнени килима предпазваха пода от приближаващия зимен студ, а столовете

бяха застлани с овчи кожи. В камината гореше огън, над който къкреше котле. Всичко това ми напомни за дома ѝ в Планините. Освен това имаше и малка маса с храна. Горещ чай димеше от тумбест чайник. Забелязах, че има само две чаши.

— Благодаря, че доведе Фицрицарин, лорд Сенч — рече Кетрикен.

Това бе умело отпращане. Сенч отново се поклони, може би мъничко по-сковано от първия път, и се оттегли. Останах сам пред кралицата, питах се защо е всичко това.

Щом вратата зад Сенч се затвори, тя въздъхна дълбоко, седна на масата и посочи другия стол.

— Сядай, Фиц. — Думите ѝ бяха покана както да седна, така и да забравя за всякакви формалности.

Вгледах се в нея, докато се настанявах на мястото си. И двамата бяхме остарели, но на нея годините ѝ се бяха отразили много по-добре, отколкото на мен. Докато мен ме плашеше, отминаващото време едва я бе докоснало, бе оставило само едва доловими следи в ъгълчетата на очите и устата ѝ. Днес бе облечена в зелено и облеклото ѝ подчертаваше златната ѝ коса и будеше нефритени отблясъци в очите ѝ. Роклята ѝ бе проста, също като прическата ѝ; не носеше никакви накити или козметика.

И не следваше никакви церемонии, докато ми наливаше чай и поставяше чашата пред мен.

— Има и сладки, ако искаш — каза и аз си поисках, тъй като от началото на деня не бях слагал в устата си нито залък. Нещо в гласа ѝ обаче ме накара да оставя чашата още щом понечих да я вдигна. Гледаше настрани, отбягваше погледа ми. Забелязах трепкането на миглите ѝ... и изведнъж една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Кетрикен? — попитах тревожно. Какво беше тръгнало накриво? Може би бе открила нежеланието на нарческата да се омъжи за сина ѝ? Или някой бе отправил поредната свързана с Осезанието заплаха?

Тя пое треперливо дъх и ме погледна в очите.

— О, Фиц, не те повиках за това. Искях да го задържа за себе си. Но... толкова съжалявам... За всички ни. Когато ми казаха, вече го знаех. Събудих се онази сутрин с чувството, че нещо е счупено. Нещо важно. — Преглътна. Изграчваше думите, по бузите ѝ се стичаха

сълзи. — Не можех да назова точно загубата, но после Сенч ми каза. Усетих го как си отива, Фиц. Усетих как Нощни очи ни напуска. — Риданията ѝ станаха неудържими, тя скри лице в шепи и заплака като дете.

Искаше ми се да избягам. Почти бях успял да овладеем мъката си, а сега тя отново отваряше раната. Седях като истукан, вцепенен от болка. Не можеше ли просто да млъкне?

Но тя като че ли не усети хладината ми.

— Годините ще минат, но приятел като него не може да се забрави. — Говореше за себе, беше навела глава. Думите ѝ бяха приглушени и задавени от сълзи. — Преди онова пътуване заедно никога не бях изпитвала такава близост към животно. Но през дългите часове на пътя той бе винаги до нас, отиваше напред, връщаше се, изоставаше да провери дали някой не ни преследва. Беше ми като щит, защото когато се връщаше, винаги знаех, че се е погрижил за всичко и че не ни дебне никаква заплаха. Без неговата подкрепа малкото ми кураж щеше да ме напусне поне сто пъти. Когато тръгнахме, той изглеждаше просто част от теб. Но после започнах да го опознавам. Храбростта и издръжливостта му, дори чувството му за хумор. Имаше моменти, особено в кариерата, когато излизахме на лов и сякаш само той разбираше чувствата ми. Не че просто можех да го притисна до себе си, да плача в козината му и да знам, че никога не би издал слабостта ми. А че той се радваше на силите ми. Когато ловувахме и успях да улуча, чувствах одобрението му като... като решимост, която казваше, че заслужавам да оцелея, че съм заслужила мястото си в този свят. — Пое с мъка дъх. — Винаги ще ми липсва. А не можах да го видя отново, преди...

Бях смаян. Наистина нямах представа колко близки са били. Нощни очи също бе крил добре тайните си. Знаех, че кралица Кетрикен има склонност към Осезанието. Бях усетил слабите му пипала, когато медитираше. Винаги бях подозирал, че нейната планинска „връзка“ с природата има по-нелицеприятно име в Шестте херцогства. Но тя и вълкът ми?

— Разговаряше ли с теб? Чуваше ли го в ума си?

Тя поклати глава, без да вдига лице от дланите си. Пръстите ѝ заглушаваха думите.

— Не. Но го усещах със сърцето си, когато бях безчувствена за всичко останало.

Изправих се бавно. Заобиколих масата. Искях само да потупам отпуснатите ѝ рамене, но щом я докоснах, тя внезапно се изправи и се хвърли в прегръдката ми. Задържах я и я оставих да плаче на рамото ми. Опитах да се овладее, но очите ми също се напълниха със сълзи. После нейната мъка — не съчувствие към мен, а истинска мъка от смъртта на Нощни очи — даде път на моята и чувствата ми се отприщиха. Цялата болка, която се мъчех да скрия от неспособните да разберат дълбочината на загубата ми, внезапно се изля неудържимо. Осъзнах, че сме сменили ролите си, когато тя нежно ме настани на стола си. Предложи ми мъничката си, напълно безполезна кърпичка, след това ме целуна — по челото и бузите. Не можех да спра. Бях заровил лице в гърдите ѝ, а тя стоеше до мен, галеше ме по косата и ме остави да се наплача. Говореше на пресекулки за вълка ми и какво е бил той за нея, но едва чувах думите ѝ.

Не се опита да спре сълзите ми или да ми каже, че всичко ще се оправи. Знаеше, че няма да е така. А когато сълзите ми най-сетне пресъхнаха, се наведе и ме целуна в устата. Целувката ѝ бе като лекарство. Устните ѝ бяха солени от сълзите ѝ. После се изправи.

И въздъхна дълбоко, сякаш се освобождаваше от тежък товар.

— Горката ти коса — промърмори и я приглади. — О, скъпи Фиц. Как жестоко те използвахме! И двама ви. А аз така и не... — Явно усети безполезнаостта на думите. — Но... е... изпий си чая, че ще изстине съвсем.

След малко усетих, че отново мога да се контролирам. Докато тя сядаше на стола ми, взех чашата ѝ и отпих. Чаят все още бе горещ. Бе минало съвсем малко време, но въпреки това чувствах, че съм прекрачил някаква важна повратна точка. Когато поех дъх, въздухът сякаш изпълни дробовете ми по-дълбоко, отколкото бях усещал от дни. Тя взе моята чаша и когато вдигнах очи към нея, ми се усмихна. От плача светлите ѝ очи се бяха зачервили, носят ѝ също. Никога не я бях виждал по-прелестна.

Чаят бе силен и ароматен, благодатен и съживяващ. Имаше ронливи хапки, пълни с кренвирш, бонбони с плодов пълнеж и мънички овесени питки. Хранехме се мълчаливо. Станах веднъж, за да

долея вода в чайника. Изчаках чаят да се запари и напълних отново чашите. Тя тихо каза:

— Е, вече знаеш, че това „петно“ върху сина ми идва от мен.

Каза го, сякаш продължавахме започнат отдавна разговор. Бях се чудил дали ще направи връзката. А сега изпитвах мъка за вината и огорчението, които се долавяха в гласа ѝ.

— И преди Предан е имало надарени с Осезанието Пророци — отвърнах. — В това число и самият аз.

— А майка ти е била от Планините. Нали са те дали на Искрен в Лунно око. Коя жена, освен жена от Планините би могла да те роди там? Личи ти по косата, по това как бързо си спомни езика от детството си, когато дойде в Джаампе. Щом Планините са оставили печата си върху теб по този начин, защо да не са го направили и по друг? Възможно е тя да е била източникът на твоето Осезание. Може би е от планинската ти кръв.

Приблжих се опасно близко до ръба на истината, когато казах:

— Според мен Предан може да е получил Осезанието от баща си със същата вероятност, с която би могъл да го наследи от майка си.

— Но...

— Но това няма чак такова значение — прекъснах я грубо. Искях да отклоня разговора. — Момчето е надарено с него и именно с това трябва да се заемем. Когато поиска да го обучавам на Осезанието, се ужасих. Но сега мисля, че инстинктите му са били верни. По-добре да го науча възможно най-много и на двете магии, доколкото е по силите ми.

Лицето ѝ грейна.

— Значи си се съгласил да го учиш!

Наистина бях изгубил тренинг в интригите. Или пък, помислих си иронично, с годините кралицата бе научила, че финесът и милият подход могат да ѝ разкрият тайни, които дори лукавството на Сенч не е в състояние да изкопчи от мен. Точността, с която разчиташе изражението ми, като че ли подкрепяше втората теория.

— Няма да споменавам нищо пред принца. Ако желае това да си остане между вас, тъй да бъде. Кога ще започнете?

— Веднага когато му е удобно — отвърнах уклончиво. Нямаше да клюкаря, че вече сме пропуснали първия урок.

Тя кимна, явно удовлетворена да остави тази подробност на мен, и продължи:

— Фицрицарин. Причината, поради която те повиках, бе намерението ми да... оправим нещата с теб. Доколкото можем. По цял ред причини не мога да се отнасям към теб по начина, по който заслужаваш. Но държа да направим всичко възможно за удобството ти. Правиш се на слуга на лорд Златен и много добре разбирам защо. Въпреки това ми е мъчно, че един принц от кръвта на Пророците трябва да се крие от собствения си народ. И тъй. Какво можем да направим? Искаш ли други покои, до които да стигаш незабелязан и където да имаш всички удобства?

— Не — отвърнах бързо, но усетих грубостта в отговора си и добавих: — Мисля, че е най-добре нещата да си останат така.

Бях живял и израсъл тук, но не можех да направя този замък свой дом. Безсмислено бе да опитвам. Тази мисъл ме потресе. Домът, помислих си, е споделено място. Плевникът над конюшната с Бърч, къщичката с Нощни очи и Хеп. А покоите, които делих с Шута? Не. И у двамата ни имаше твърде много предпазливост, твърде много ограничения, наложени от ролите ни.

— Ще ти уредя месечна издръжка. Сенч ще се погрижи да я получава. Но искам днес да приемеш това.

И кралицата остави пред мен кесия, украсена със стилизирани цветя. Тупна тежко. Изчервих се — и не успях да го скрия. Вдигнах очи и видях, че и нейните бузи са порозовели.

— Неловко е, нали? Не го приемай погрешно, Фицрицарин. Парите не са отплата за онова, което направи за мен. Няма сума, с която бих могла да ти се отплатя. Но всеки човек има разходи и не подобава да ти се налага да молиш за онова, от което се нуждаеш.

Разбирах я, но не можех да се сдържа.

— Нищо не ми трябва, освен да ти помагам във всичко. И освен това си права. Никаква сума не може да купи онова, което правя за теб.

Друга жена сигурно би приела думите ми за укор. Но те разгоряха горди пламъчета в очите на Кетрикен и тя ми се усмихна.

— Радвам се, че сме роднини, Фицрицарин. Руриск бе единственият ми брат. Никой не може да го замести. Но ти се доближаваш толкова близо до това, колкото е възможно.

Помислих си, че в това отношение наистина се разбираме много добре. Беше ми приятно, че се обръща към мен чрез родството ни, чрез кръвната ми връзка със съпруга си и сина си. Преди много време крал Умен ме направи свой с уговорка, скрепена с една сребърна игла. Иглата и краля вече отдавна ги нямаше. Дали уговорката оставаше? Крал Умен бе избрал да предяви претенциите си към мен по правото си на крал, а не на мой дядо. А сега моята кралица Кетрикен ме призоваваше първо като сродник и след това като брат. При нея нямаше уговорки. Би се намръщила на мисълта за поставяне на условия, гарантиращи верността ми.

— Искане ми се да кажа на сина ми кой си в действителност.

Думите ѝ ме изтръгнаха от краткия ми унес.

— Моля те, не го прави. Това знание е опасно и е тежък товар. Защо да му го стоварваш?

— А защо това знание трябва да се спестява на наследника на Пророците?

Възцари се дълго мълчание.

— Може би след време — рекох накрая.

Изпитах облекчение, когато тя кимна. После продължи мисълта ми.

— Ще разбере, когато моментът е подходящ.

Пресегна се над масата да хване ръката ми. Обърна я с дланта нагоре и сложи нещо в шепата ми.

— Преди много време носеше една сребърна игла, беше ти я дал крал Умен. Тя те бележеше като негов и показваше, че вратата му е винаги отворена за теб. Сега и аз ти давам такава игла.

Погледнах в шепата си. Малка сребърна лисица с намигващо зелено око. Седеше нащрек, с увита около краката опашка, все едно кацнала на дългата игла. Разгледах я внимателно. Беше свършена.

— Ти си я направила.

— Поласкана съм, че помниш, че обичам да работя със сребро. Да. Аз я направих. А лисицата е онази, която ти направи мой символ в Бъкип.

Развързах вървите на синята си риза на прислужник и я разтворих. Кетрикен гледеше как забодох иглата в подплатата. Отвън не се виждаше, но когато завързах ризата, усещах допира на мъничката лисица до гърдите ми.

— За мен е чест. И тъй като каза, че ме приемаш като брат, нека те попитам нещо, което би те попитал и Руrisk. Ще се осмеля да се поинтересувам защо държиш сред придворните си дами онази, която навремето се опита да ти отнеме живота. Да, живота ти, а също и живота на нероденото ти дете.

Тя ме погледна с искрено объркване. После се сепна, сякаш някой я бе боднал с карфица.

— О, имаш предвид лейди Розмари?

— Да, точно нея.

— Беше толкова отдавна... Всичко това бе толкова отдавна, Фиц. Знаеш ли, когато я поглеждам, дори не се замислям за това. Когато Славен и домакинството му се върнаха тук в края на Войната на Алените кораби, Розмари бе сред челядта. Майка ѝ бе загинала и тя беше... пренебрегвана. Отначало не можех да понасям около себе си нито нея, нито Славен. Но трябваше да се държа на положение, а неговите унижителни извинения и клетви за вярност към неродения наследник и мен бяха... удобни. Помогнаха ми да обединя Шестте херцогства, тъй като той ми доведе и благородниците на Тилт и Фароу. А ние се нуждаехме от тази подкрепа, отчаяно се нуждаехме. В Шестте херцогства Войната на Алените кораби лесно можеше да премине във вътрешни раздори. Но влиянието на Славен бе достатъчно да накара благородниците отново да ми станат верни. После той умря, така странно и жестоко. Нямаше начин да не се появят слухове, че съм го убила аз, за да си отмъстя за старите му прегрешения. Сенч ме посъветва да направя жест към хората му и да ги обвържа с мен. И аз го направих. Настаних лейди Търпение в двореца му в Трейдфорд, защото имах чувството, че ще ми е нужна силна подкрепа там. Останалите му имения разпределих справедливо между онези, които най-много се нуждаеха от усмиряване.

— А каква бе ролята на лорд Бляскав? — попитах. Всичко това бе ново за мен. Бляскав беше наследник на Славен, а сега бе херцог на Фароу. Несъмнено голяма част от „разпределеното“ бе от наследеното му богатство.

— Компенсирах го по друг начин. След ужасното му представяне при защитата на Бък и Бъкип положението му бе разклатено. Не можеше да протестира, защото не бе наследил влиянието на Славен върху благородниците. Аз обаче исках не само да е доволен от своя

дял, но и да е по-добър владетел, отколкото би бил иначе. Обърнах се към познанията му в останалите неща, освен доброто вино и облеклото. Прекара повечето си години като херцог на Фароу тук, в Бъкип. Търпение управлява именията му в Трейдфорд от негово име и вероятно се справя доста по-добре, отколкото би успял самият той, защото има здравия разум да назначава хора, които си разбират от работата. Изпраща му всеки месец доклади, които са много по-подробни, отколкото би му се искало, но аз настоявам да ги изчита заедно с някой от хазната не само за да съм сигурна, че разбира прочетеното, но и за да признае, че е доволен от положението там. И си мисля, че вече наистина е доволен.

— Подозирам, че и херцогинята му има пръст в това — подхвърлих.

Кетрикен прояви възпитанието да се изчерви. Леко.

— Сенч си мислеше, че бракът може да му се отрази добре. А и беше време да си осигури наследник. Ако беше останал самичък, щеше да е открита покана за какви ли не дрязги в двора.

— Кой я избра? — Опитах се думите ми да не прозвучат студено.

— Лорд Сенч предложи няколко млади жени от добри фамилии, които имаха... нужните качества. А аз се погрижих да се запознаят с него. И родовете им да разберат, че ще съм доволна херцогът да избере някоя от дъщерите им. Конкуренцията между избраниците не закъсня. Но лорд Бляскав сам си избра булката. Аз само се погрижих да има възможността да избере...

— Някоя, която е предвидима и не чак толкова амбициозна. Дъщеря на някой верен на кралицата — допълних аз.

Тя ме погледна право в очите.

— Да. — Пое си дъх. — Критикуваш ли ме, Фицрицарин? Ти, който беше първият ми наставник как да използвам дворцовите интриги в своя полза?

Усмихнах се.

— Не. Честно казано, гордея се с теб. И ако мога да съдя от лицето на лорд Бляскав снощи, той е повече от доволен от дамата си.

Тя въздъхна едва ли не с облекчение.

— Благодаря ти. Защото ценя мнението ти, Фицрицарин, винаги съм го ценяла. Не бих искала да си мисля, че съм се посрамила пред теб.

— Никога — отвърнах колкото искрено, толкова и галантно. После върнах разговора към интересуващия ме въпрос. — А Розмари?

— След смъртта на Славен повечето от ласкателите му се пръснаха по фамилните си имения, а някои отидоха да наглеждат новите, които им дадох. Никой не прояви претенции към Розмари. Баща ѝ умрял, преди тя да се роди. Майка ѝ носеше титлата му, лейди Целефа Фируудска, но освен титлата нямаше почти нищо друго. Фирууд е съвсем малко имение, направо нищожно. А и защото бе близка с принц Славен, лейди Целефа никога нямаше да дойде в двора. — Въздъхна. — И тъй, оставаше Розмари, сираче от осемгодишна, без да се радва на благоволенieto на кралицата. Едва ли ще ти е трудно да си представиш как се отнасяха в двора с нея.

Трепнах. Много добре си спомнях как се бяха отнасяли с мен.

— Опитах се да я игнорирам. Но Сенч не ми позволи. А и аз не бих успяла.

— Тя беше опасна. Наполовина обучен убиец, подбудена от Славен да те мрази. Не е трябвало да я оставяш край себе си.

— Говориш също като Сенч. Не. Тя бе по-зле. Беше пренебрегвано дете в дома ми, малко момиче, обвинявано от мен, че става онова, на което са я учили. Ежедневен упрек към мен за собственото ми пренебрежение към нея и за коравосърдечието ми. Ако бях за нея всичко онова, каквото една дама би трябвало да бъде за момиченце от свитата си, Славен нямаше да успее да откъсне сърцето ѝ от мен.

— Освен ако не го е получил още преди тя да дойде при теб.

— Дори тогава щях да го знам. Ако не бях толкова съсредоточена върху собствения си живот и проблеми.

— Но тя е била момиче от свитата ти, не твоя дъщеря!

— Забравяш, че съм отраснала в Планините, за да съм Жертва на моя народ, Фиц. А не кралица, каквато очакваш. Настоявам за повече за себе си.

Отстъпих пред този аргумент.

— Значи решението да я задържиш е твое.

— Сенч каза, че или трябва да я задържа, или да се отърва от нея. Ужасих се. Нима трябваше да убия дете, защото прави това, на което е учено? А после думите му ме накараха да видя съвсем ясно всичко. Щеше да е по-добре да я убия, вместо да я измъчвам и

пренебрегвам, което всъщност правех. Така. Същата вечер отидох в спалнята ѝ. Сама. Стаята ѝ беше студена и почти гола, чаршафите ѝ не бяха прани от не знам колко време. Нощницата ѝ беше скъсана и ѝ беше омаляла. Тя се сви в леглото, колкото се може по-далеч, и само се взираше в мен. Тогава я попитах какво предпочита — да я изпратя при лейди Търпение или отново да стане мое момиче.

— И тя избра второто.

— Да. Избухна в сълзи, хвърли се на пода, вкопчи се в полите ми и каза, че си била мислела, че вече не я харесвам. Хлипаше и се тресеше цялата. Фиц, толкова се засрамах, че съм била така жестока с детето, не с делата си, а просто с пренебрегването. Никой освен мен и Сенч не знаеше, че я подозираме, че се е опитала да ми стори зло. Но това, че я отбягвах, бе дало повод на по-нископоставените в крепостта да са жестоки и безсърдечни с нея. Беше толкова дрипава... — Гласът ѝ замря и въпреки нежеланието си изпитах съжаление за Розмари. Кетрикен пое дълбоко дъх и продължи: — Умоляваше ме да ѝ позволя да ми служи отново, Фиц. Нямаше и седем години, когато се опита да изпълни заръката на Славен. Никога не ме е мразила, а и не е разбирала какво прави. Сигурна съм, че за нея това е било игра — да подслушва тайно и да повтаря всичко чуто.

Опитах се да съм прагматичен и твърд.

— А като намаза стъпалата, за да се подхлъзнеш и да паднеш?

— Мислиш ли, че ѝ е било обяснено с каква цел го прави? Просто са ѝ казали да намаже стъпалата с мас, след като се кача в градината на покрива. За едно дете това може да мине за лудория.

— Попита ли я?

— Някои неща е по-добре да се оставят на мира. Дори да е знаела, че намерението е било да падна, едва ли е разбирала напълно значението на това. Мисля, че може би съм била двама души за нея — жената, която Славен иска да свали, и Кетрикен, на която прислужва всеки ден. Онзи, който трябва да бъде обвиняван за поведението ѝ, е мъртъв. И откакто я приех отново, винаги е била вярна и прилежна. — Въздъхна и се загледа покрай мен в стената. — Миналото трябва да си остане минало, Фиц. Това е особено вярно за онези, които управляват. Трябва да оженя сина си за дъщеря на островитянин. Трябва да насърчавам търговия и да сключа съюз с хората, които обрекоха моя

крал на смърт. Трябва ли да се поколебая да взема една малка шпионка под крилото си и да я превърна в придворна дама?

Поех дълбоко дъх. Щом за петнадесет години не бе съжалила за решението си, никакви мои думи не можеха да променят нещата. А може би и не трябваше.

— Е, сигурно трябваше да го очаквам. Не се поколеба да вземеш убиец за свой съветник, когато дойде в двора.

— Не убиец. Мой пръв приятел тук — сърдито ме поправи тя и се намръщи. Когато я видях за първи път, бръчките на челото и покрай очите ѝ ги нямаше. — Изобщо не ми харесва цялата тази шарада, която трябва да поддържа. Бих искала да си до мен, за да ме съветваш и да обучаващ сина ми. Бих те почела като мой приятел и като Пророк.

— Това е невъзможно — казах твърдо. — И така е по-добре. В тази си роля съм ти по-полезен, а и излагам теб и принца на по-малък риск.

— А себе си — на по-голям. Сенч ми каза, че Петнистите са те заплашили буквално пред прага на Бъкип.

Не ми се искаше да го е научавала.

— Ще се оправя с това. Може би ще успея да ги прилъжа да излязат на открито.

— Да, може би. Но ме е срам, че се изправяш пред подобни неща на пръв поглед самичък. Честно казано, не мога да понасям, че в Шестте херцогства все още съществува такъв фанатизъм и че благородниците ни се правят на слепи за него. Направих каквото можах за Осезаващите, но напредъкът е слаб. Когато започнаха да се появяват първите позиви на Петнистите, бях разгневена. Сенч ме посъветва да не се поддавам на гнева си. Сега се питам дали нямаше да е по-добре да го покажа още тогава. Втората ми реакция бе желанието ми Осезаващите да знаят, че могат да разчитат на правосъдието ми. Искях да призова водачите им да дойдат при мен, за да можем заедно да изковем щит срещу жестокостта на Петнистите. — Поклати глава. — Сенч обаче каза, че Осезаващите нямат признати лидери и че не се доверяват достатъчно на Пророците, за да се отзоват на такава покана. Нямахме посредник, на когото да се доверят, и не можехме да им гарантираме, че предложението ни не е план, целящ да ги подмавим и унищожим. Убеди ме да се откажа. — Следващите ѝ думи бяха казани като че ли с неохота. — Сенч е добър съветник, вещ в

политиката и тънкостите на управлението. Но понякога имам чувството, че е готов да ни насочва единствено според това, което прави Шестте херцогства по-стабилни, и не го е много грижа за справедливостта за всички мои поданици. — Намръщи се. — Казва, че колкото по-стабилна е страната, толкова по-голям е шансът справедливостта да възтържествува. Може и да е прав. Но често копнеех за начина, по който обсъждахме подобни въпроси двамата с теб. В това също ми липсваше, Фицрицарин. Не ми харесва, че не можеш да си до мен, когато пожелаеш, а трябва да те викам тайно. Искан ми се да можеш да те поканиш да се присъединиш към мен и Пиотре за играта днес, защото мнението ти за него ми трябва. Той е страшно интересен човек.

— Игра с Пиотре?

— Снощи говорих с него. И докато обсъждахме шанса дали Предан и Елиания могат да са истински щастливи, стана дума за друг вид „шанс“. Така се стигна до игрите. Помниш ли онази планинска игра с картите и руните?

Разрових в паметта си.

— Май веднъж ми спомена. Да, спомням си, че четох нещо за нея, докато се възстановявах от първото покушение на Славен.

— Има карти или плочки, изрисувани върху твърда хартия или гравирани върху тънки дървени плочки. Върху тях има символи от старите ни легенди, като Стария тъкач и Дебнещия ловец. Върху чиповете има руни за Камък, Вода и Пасище.

— Аха. Сетих се.

— Е, Пиотре иска да го науча как се играе. Прояви голям интерес, когато заговорих за нея. Каза, че на Външните острови имат игра с рунически зарове, които се раздрусват и се хвърлят. После играчите местят пулове върху плат или дъска, върху която са изрисувани по-нисши богове като Вятър, Пушек и Дърво. Не ти ли се струва, че може да се окаже нещо подобно?

— Може би — съгласих се.

Лицето ѝ сияеше от перспективата да научи Пиотре на своята игра и виждах в него повече удоволствие, отколкото очаквах. Нима кралицата намираще този груб островитянин за привлекателен?

— Трябва да ми разкажеш повече за тази игра. Бих искал да разбера дали руните върху заровете са подобни на онези върху

чиповете.

— Страшно ще е интересно, нали? Ако си приличат. Особено като се има предвид, че някои от руните в нашата игра са подобни на руните по Стълбовете на Умението.

— Хм. — Кралицата бе все тъй способна да ме изкара от равновесие. Сякаш винаги бе в състояние да мисли едновременно в няколко посоки, да събира на пръв поглед разпокъсани факти и да състави картина, която всеки друг би пропуснал. Точно по този начин бе открила изгубената карта до кралството на Праотците. Изведнъж си дадох сметка, че ми е дала сериозен повод за размисли.

Станах, поклоних се и затърсих думи, с които да ѝ благодаря. Миг по-късно това ми се стори странно — да благодариш на някой, че е оплаквал с теб някого, когото си обичал. Направих нескопосан опит, но тя ме прекъсна, пристъпи към мен и взе ръцете ми в своите.

— Може би единствено ти разбра как се чувствах при загубата на Искрен. Да го видя преобразен, да знам, че ще възтържествува, и в същото време егоистично да плача, че никога вече няма да го видя като мъжа, който беше. Това не е първата ни споделена трагедия, Фицрицарин. И двамата сме вървели сами през по-голямата част от живота си.

Беше невъзпитано, но въпреки това го направих. Прегърнах я и я притиснах силно до гърдите си.

— Толкова те обичаше — казах и гласът ми се задави от думите, които изрекох за своя изгубен крал.

Тя отпусна глава на рамото ми.

— Знам — отвърна тихо. — И тази любов все още ме поддържа. Понякога си мисля, че почти мога да го усетя до рамото си, как ми предлага утеха в тежки моменти. Дано Нощни очи бъде с теб, както Искрен е с мен.

Изгледах дълго жената на Искрен. Нещата можеха да са съвсем различни. Но въпреки това пожеланието ѝ бе добро и изцелително. Пуснах я с въздишка — и кралицата и поданикът се разделиха, за да се заемат с ежедневните си задачи.

ГЛАВА 6

ЗАЛИЧАВАНЕ

... и е почти сигурно, че халкидците са щели да победят бинградските търговци и да завладеят територията им, ако бяха блокирали здраво Бинградския залив.

Две магии им попречили в това начинание, и определено са били магии, въпреки презрителните забележки на някои, защото всички знаят, че бинградските търговци не са воини. Първата била, че те притежават Живи кораби — съдове, които по силата на някаква тайнствена практика чрез жертване на три деца или възрастни членове на фамилия се събуждат за разумен живот. Фигурите на носовете им не само могат да се движат и говорят, но и са надарени с удивителна сила, което им дава възможност да смажат помалките кораби, ако успеят да се доберат до тях. Някои могат да плюят огън на разстояние колкото три корабни дължини.

Втората магия също би могла отначало да се оспори от невежите, но като пътешественик се уверих с очите си и се изправям срещу онези, които я наричат лъжа. Дракон, коварно изработен от сини и сребърни скъпоценни камъни и задвижван от чудно съчетание на магия и... [откъсът не се чете поради повреда в пергаментата] бил набързо създаден от тамошните майстори за защита на залива. Това същество, наречено от създателите си Тинитглиат, се издигнало от димящите развалини на разрушения от халкидците район на складовете и прогонило вражеските кораби от пристанището.

Винфрода, „Моите приключения като пътешественик“

Изминах обратно пътя през лабиринта коридори и отново се озовах в килията си. Спрях да надникна в мрака, преди да вляза. След това затворих тайната врата и заставах напълно неподвижен в тъмното. През затворената врата към покоите на Шута се чуваха гласове.

— Нямам представа кога е станал и излязъл, нито защо, нито пък знам кога ще се върне. Отначало ми се стори очарователна идея да имам подръка силен и умел воин, способен не само да ме защити от уличните разбойници, но и да е мой камериер и да се грижи за останалите ми нужди. Но той се оказа крайно ненадежден в ежедневните си задачи. Ами ето на! Наложил ми се да привикам един минаващ слуга от коридора и да му заръчам да каже на някое момче от кухнята да ми донесе закуска. А нали го взех именно затова! Да, май трябва да го изгоня този Беджърлок, но предвид състоянието на глезена ми сега не е време да оставам без слуга. Може би ще ми се наложи да наема още един-двама, та да се грижат за ежедневните задачи. Вижте само колко прах има по камината! Срамота. Не мога да поканя гости в покоите си, след като са в такъв вид. Почти се радвам, че болката в глезена ме обрича на усамотяване.

Замръзнах. Страшно ми се искаше да разбера с кого разговаря и защо посетителят ме търси, но не можех да се появя, щом лорд Златен вече бе заявил, че ме няма.

— Мога ли в такъв случай да оставя съобщение за слугата ви, лорд Златен?

Гласът бе на Лоръл и раздразнението й личеше ясно. Познаваше ни много добре от съвместното ни пътуване, за да бъде заблудена от думите на Шута. Никога нямаше отново да повярва, че сме просто господар и неговият слуга. Твърде често бяхме сменяли ролите си. Но също така разбирах защо лорд Златен държи да продължим с маскарада. В противен случай рано или късно щяхме напълно да се разкрием за двора.

— Разбира се. Можете също и да наминете довечера, ако сте склонна да заложите на шанса, че може и да си е спомнил за задълженията си и да се е прибрал.

Ако това бе опит да я умилювам, определено не успя.

— Съобщението ще е достатъчно, сигурна съм. Просто, като минавах през конюшните, забелязах у кобилата му нещо, което ме

разтревожи. Ако се срещне с мен там по пладне, ще му обясня.

— А ако не се върне дотогава?... Ха, как мразя подобни неща! Да съм секретар на собствения си слуга!

— Лорд Златен. — Тихият ѝ глас прекъсна театралниченето му. — Тревогата ми е сериозна. Погрижете се да се срещне с мен по пладне или да ми се обади. Приятен ден.

Затвори решително вратата след себе си. Чух трясъка, но въпреки това изчаках още малко, за да се убедя напълно, че Шутът е сам. Тихо откряхнах вратата, но постоянната му бдителност не го подведе.

— Ха! — възкликна с облекчение. — Започвах да се тревожа. — Вгледа се в мен по-внимателно и на лицето му грейна усмивка. — Явно първият урок с принца е минал добре.

— Принцът предпочете да не се яви на първия урок. Съжалявам, че те оставих в това положение. Изобщо не се сетих да се погрижа за закуската ти, лорд Златен.

Той изсумтя пренебрежително.

— Можеш да си сигурен, че последното, което очаквам, е *ти* да си добър слуга. Спокойно мога да се погрижа за закуската си. Наложих се обаче да вдигна подобаващ шум. Мърморих и се оплаквах достатъчно, така че вече мога да добавя към екипа си някое момче, без да предизвиквам каквито и да било коментари. — Наля си чай, отпи и се намръщи. — Изстинал е. — Посочи остатъците от яденето. — Гладен ли си?

— Не. Закусих с Кетрикен.

Той кимна, без да се изненада.

— Принцът ми прати съобщение сутринта. Сега вече разбирам смисъла му. Пишеше: „С тъга забелязах, че нараняването не ви позволи да танцувате на годежа ми. Много добре знам колко е неприятно, когато някоя неочаквана пречка ви лиши от нещо отдавна очаквано. Искрено се надявам скоро да сте в състояние отново да се заемете с любимите си дейности“.

Кимнах, донякъде удовлетворен.

— Изискано и същевременно ясно. Нашият принц се усъвършенства все повече.

— На баща си се е метнал — съгласи се той, но когато го изгледах остро, изражението му бе благо и кротко. — Имаш и още

едно съобщение. От Лоръл.

— Да. Чух го.

— Така си и мислех.

Поклатих глава.

— А то едновременно ме озадачава и тревожи. Ако мога да съдя по тона ѝ, едва ли срещата има нещо общо с кобилата. Все пак ще се видя с нея по пладне да разбере за какво става дума. После бих искал да сляза до Бъкип: да видя Хеп и да се извиня на Джина.

Той повдигна светла вежда.

— Бях ѝ обещал, че ще намина снощи и ще поговоря с Хеп. А както ти е известно, вместо това присъствах на годишното празненство.

Той взе мъничката китка бели цветчета от подноса със закуската и я помириса замислено.

— Толкова много хора, и всеки иска да му отделиш време.

Въздъгнах.

— Трудно ми е. Не знам как да се справям. Бях свикнал със самотния си живот, само с Нощни очи и Хеп. Май не се проявявам на ниво. Не мога да си представя как Сенч успява да върти всичките си задачи толкова години.

Шутът се усмихна.

— Той е паяк. Нишките на паяжината му се простират във всички посоки. А той клечи в центъра и разчита всяко потрепване.

— Точно — съгласих се с усмивка. — Не много ласкателно, но точно.

Той ненадейно килна глава настрани.

— Значи е Кетрикен, така ли? А не Сенч.

— Не разбирам.

Той погледна ръцете си и завъртя букетчето.

— Променил си се. Раменете ти са отново изправени. Гледаш ме, когато говорим. В смисъл, нямам желанието да се озърна през рамо, за да видя дали зад гърба ми няма призрак. — Остави внимателно цветята на масата. — Нещо е свалило част от товара ти.

— Кетрикен — съгласих се и след миг колебание добавих: — Била е по-близка с Нощни очи, отколкото предполагах. И тя скърби за него.

— Аз също.

Обмислих следващите си думи, преди да ги изрека. Запитах се дали се необходими — боях се, че могат да го наранят. Но въпреки това ги казах.

— По различен начин. Кетрикен скърби за Нощни очи като мен, заради самия него и за онова, което е бил за нея. Ти...

Запънах се, тъй като не бях сигурен как да се изразя.

— Аз го обичах чрез теб. Той стана истински за мен чрез връзката помежду ни. Така че в известен смисъл не скърбя за Нощни очи като теб. А оплаквам твоята мъка.

— Винаги си бил по-добър с думите от мен.

— Да — съгласи се той. Въздъхна и скръсти ръце на гърдите си. — Е, радвам се, че някой е успял да ти помогне. Макар и да завиждам на Кетрикен.

Това бе лишено от смисъл.

— Завиждаш й, че скърби?

— Завиждам й, че е успяла да те утеши. — И добави, преди да успея да отговоря: — Вземи да занесеш съдовете в кухнята. И гледай да си сърдит, все едно току-що господарят ти ти е чел конско. После иди при Лоръл и в Бъкип. Смятам днес да прекарам спокоен ден и да се занимавам с моите си неща. Дадох да се разбере, че глезенът ме боли и искам да почивам, без гости. Следобед съм поканен на игра с любимците на кралицата. Така че ако не ме намериш тук, търси ме там. Ще се върнеш ли навреме, за да ми помогнеш да доуцукам до вечерята?

— Предполагам.

Той като че ли внезапно помръкна, сякаш наистина го болеше. Кимна сериозно.

— Е, може би ще се видим тогава. — Стана от масата и тръгна към стаята си. Отвори вратата, без да каже нищо повече. После я затвори тихо, но твърдо след себе си.

Събрах съдовете в подноса. Погрижих се да пооправя стаята му, въпреки думите му относно качествата ми като прислужник. Върнах подноса в кухнята, след което донесох дърва и вода. Вратата към личната стая на Шута си оставаше затворена. Запитах се дали не му е зле. Сигурно щях да почукам, ако не приближаваше пладне. Отидох в стаята си и препасах грозния меч. Взах няколко монети от кесията на Кетрикен и пяхнах останалите под ъгъла на дюшека. Проверих

тайните джобове, свалих наметалото от куката и тръгнах към конюшните.

Заради годежа на принц Предан конюшната бе претърпкана с конете на гостите. В подобни случаи добичетата на по-маловажните като мен се преместваха в Старите конюшни, които се използваха през моето детство. Нямах нищо против. Много по-малко вероятно бе да се натъкна на Хендс или на някой, който би могъл да си спомни за момчето, живяло навремето при Бърич.

Открих Лоръл облегната на вратата на яслите на Моя черна. Говореше й тихо нещо. Може би бях изтълкувал съобщението й неправилно.

— Какво й е? — попитах и със закъснение си спомних, че съм прост слуга. — Добър ден, Ловкиньо Лоръл. Дойдох, както сте наредили.

Моя черна пренебрегна и двамата ни.

— Беджърлок, добър ден. Благодаря, че се отзова. — Огледа се небрежно и като се увери, че нашата част от конюшната е празна, се наведе към мен и прошепна: — Трябва да поговорим. Насаме. Ела.

— Както желаете.

Тръгнах след нея. Минахме покрай редиците ясли до края на конюшната, след което за моя изненада започнахме да се изкачваме по вече паянтовите стъпала, които навремето водеха към плевника на Бърич. Докато бе главен коняр, той твърдеше, че предпочита да живее близо до подопечните си вместо в по-добра квартира в замъка. Аз пък тогава вярвах, че това е истина. През годините реших, че е избрал скромното си жилище, за да ме държи настрана от очите на останалите, както и за да може самият той да не се набива на очи. Сега, докато се изкачвах след Лоръл по стръмните стъпала, се питах какво ли знае тя. Дали не ме водеше тук като прелюдия към разкриването, че е наясно кой съм в действителност?

Вратата не беше заключена. Лоръл я бутна с рамо и тя се отвори, но задра по пода. Ловкинята влезе в сумрачното помещение и ми даде знак да я последвам. Мушнах се под една прашна паяжина. Единствената светлина идваше през малкото прозорче. Изведнъж мястото, където бе преминало детството ми, ми се стори невероятно малко. Оскъдните мебели, които ни бяха достатъчни с Бърич, отдавна бяха изчезнали и вместо тях цареше хаосът на конюшната: части от

стари сбруи, счупени инструменти, протрити чулове — всички свързани с конете отпадъци, които хората прибират с мисълта, че някой ден ще ги поправят или ще им послужат за нещо.

Как само би се ядосал Бърич! Запитах се дали Хендс е позволил да се натрупат всички тези боклуци и реших, че сигурно е имал по-сериозни задачи. Днес конюшните бяха много по-голяма и важна грижа, отколкото през годините на Войната на Алените кораби. Съмнявах се, че Хендс стои до късно през нощта, за да поправя стари сбруи.

Лоръл разчете погрешно изражението ми.

— Знам. Мирише, но пък е скрито. Щях да се срещна с теб в твоята стая, но лорд Златен бе твърде зает да се прави на голям благородник.

— Той е голям благородник — казах, но бързият ѝ поглед ме накара да млъкна. Едва сега се сетих, че лорд Златен бе обръщал доста внимание на Лоръл по време на пътуването, а миналата вечер двамата не размениха нито дума. Ох.

— Щом казваш. — Преглътна раздразнението си и продължи: — Получих вест от братовчед си Диъркин. Не иска да предупреди теб, а мен. Съмнявам се, че би одобрил, че го споделям, защото има сериозни поводи да не те харесва. Кралицата обаче явно има друго мнение за теб. А аз съм положила клетва именно към нея.

— И аз — уверих я. — Сподели ли новината и с нея?

Тя ме погледна.

— Още не. Може би не е и нужно. Може би ти ще се справиш с този въпрос. А и не ми е така лесно да намеря удобен момент насаме с кралицата, както да извикам теб.

— Какво е предупреждението?

— Казва ми да бягам. Петнистите знаят коя съм и къде живея. За тях съм двойна предателка. Заради потеклото ми смятат, че съм от Старата кръв. А служа на омразния режим на Пророците. Ще ме убият, ако им се отвори възможност. — В гласа ѝ не се долавяха емоции, докато описваше заплахата за себе си, но стана по-тих, когато добави: — Същото се отнася и за теб.

Гледах как прашинките танцуват в тънките лъчи през процепите на капациите и размишлявах. Тя заговори отново:

— Лодвайн все още е слаб и се възстановява, след като му отсече ръката. Много от последователите му са го напуснали и са се върнали към традициите на истинската Стара кръв. Родовете упражняват натиск върху младите да се откажат от крайностите на Петнистите. Мнозина смятат, че кралицата наистина възнамерява да подобри положението на Старата кръв. И тъй като вече знаят, че собственият ѝ син е Осезаващ, изпитват към нея по-топли чувства. Склонни са да изчакаат, поне засега, за да видят как ще се отнася с тях.

— А онези, които останат с Петнистите?

Лоръл поклати глава.

— Онези с Лодвайн са най-опасните и най-неразумните. Той привлича всички, които искат да проливат кръв и да всяват хаос. Те жадуват повече за мъст, отколкото за справедливост, искат власт, а не мир. Някои, подобно на самия Лодвайн, са виждали как семействата и приятелите им са били убивани заради престъплението, че са Осезаващи. На други сърцата им изпомпват повече лудост, отколкото кръв. Не са много, но не поставят граници на това, на което са готови за постигане на целите си, поради което са опасни като огромна армия.

— А какви са целите им?

— Прости. Власт за тях. Наказание за онези, които са потискали Осезаващите. Мразят Пророците. А още повече мразят теб. Лодвайн подклажда омразата им. Кипи от омраза и я предлага на последователите си, сякаш е злато. Ти разпали гнева им към онези от Старата кръв, които ти се притекоха на помощ срещу Петнистите. Има изгорени къщи. Пръснати или откраднати стада. Петнистите казват, че ще разкрият всеки, който не се присъедини към тях срещу Пророците. Казват, че всички от Старата кръв трябва или да застанат редом с тях, или да бъдат отхвърлени от общността.

Лицето ѝ бе едновременно сърдито и уплашено. Знаех, че има реална опасност за близките ѝ, и стомахът ми се свиваше при мисълта, че отчасти съм отговорен за това.

Поех си дъх.

— Само част от това, което ми казваш, е ново за мен. Петнистите ме проследиха по пътя от града. Изненадан съм, че ме оставиха жив.

Тя повдигна рамо, с което не пренебрегваше опасното ми преживяване, а само вероятността да съм разбрал Петнистите.

— За тях ти си важен. Отсече ръката на Лодвайн. Освен това си от Старата кръв, служиш на Пророците и открито заставаш срещу Петнистите. — Поклати глава. — Не се успокоявай, че са те оставили жив, след като са можели да те убият така лесно. Това само означава, че имат някаква полза от теб и си им нужен. Братовчед ми намеква нещо такова в предупреждението си. Казва, че може би съм се забъркала в по-лоша компания, отколкото си мисля. Сред Петнистите се говори, че лорд Златен и Том Беджърлок не са такива, за каквито се представят — това за мен не е особена изненада, но Диъркин явно го смята за показателно.

Замълча, сякаш за да ми даде време да отговоря. Не казах нищо, но премислих много неща. Дали някой не беше направил връзка между Том Беджърлок и Осезаващото Копеле от песента и легендата? И ако да, от каква полза можех да им бъда, за да ме оставят жив? Ако искаха да ме вземат за заложник и да ме използват срещу Пророците, можеха да го направят още онази нощ. Но Лоръл прекъсна мислите ми:

— Набезите и атаките срещу собствените им хора настройват Старата кръв срещу тях, дори онези, които са се наричали Петнисти. Изглежда, някой от нападенията са били за разчистване на стари сметки или за лично обогатяване, а не от някакви „високи“ мотиви. Никой не спира Петнистите. Лодвайн е все още твърде слаб, за да си върне авторитета. Най-близките до него те мразят двойно повече заради това. Биха ти отмъстили с бързината на горски пожар. Достатъчно е било да те видят за няколко дни в Бъкип, за да разберат къде точно се намиращ.

Известно време мълчахме, потънали в твърде мрачни мисли, за да ги споделяме. Накрая Лоръл заговори неохотно:

— Знаеш, че Диъркин все още има връзки с някои от Петнистите. Опитват се да го примамят да се върне при тях. Той трябва... да се престори, че е на тяхна страна. За да защити рода ни. Върви по тънко и опасно въже. Чува неща, които е много опасно да повтаря, но въпреки това ми прати вест. — Думите й заглъхнаха. Взираше се в капците на прозореца, сякаш можеше да види какво има зад тях.

— Трябва да говориш с кралицата. Кажи й, че Диъркин трябва да изглежда предател на Короната, за да спаси роднините ви. Ще избягаш ли, както те увещава?

Тя бавно поклати глава.

— При роднините си? Така само ще ги изложи на още по-голяма опасност. Тук поне Петнистите трябва да бръкнат в опасна паст, за да ме измъкнат. Ще остана и ще служа на кралицата.

Запитах се дали Сенч би могъл да я защити.

Тя заговори отново.

— Диъркин чул намеци, че Петнистите образуват съюз с някакви външни лица. „Силни хора, които с радост биха унищожили Пророците и биха оставили властта у хората на Лодвайн“. — Хвърли ми тревожен поглед. — Прилича на глупава хвалба, нали? Не е възможно.

— По-добре кажи на кралицата — отвърнах. Надявах се, че няма да разбере какво мисля за възможно. Знаех, че трябва да разкажа всичко това на Сенч.

— А ти? — попита тя. — Ще избягаш ли? Мисля, че трябва. Защото от теб ще излезе чудесен пример за силата на Петнистите. Ако те разобличат, ще се разбере, че дори сред стените на Бъкип има Осезаващи. Разчленен и изгорен, ще си отличен урок за останалите предатели на Старата кръв. Поука, че онези, които отричат и предават собствените си хора, в крайна сметка биват предадени от тях.

Тя самата не бе Осезаваща. Братовчед ѝ обаче беше. Макар магията да течеше в кръвта на рода ѝ, тя не обичаше Осезанието и хората, които го използват. Като повечето хора в Шестте херцогства, Лоръл разглеждаше способността ми да усещам животните и да се обвързвам с тях като презряна магия. Може би използването на думата „предател“ би трябвало да не ме жегва толкова силно, но въпреки това презрението ѝ ме изгаряше.

— Не съм предател на Старата кръв. Просто се придържам към клетвата, която съм дал на Пророците. Ако Старата кръв не се бе опитала да навреди на принца, нямаше да е нужно да го изтръгвам от ръцете им.

Лоръл каза хладно:

— Това са думите на братовчед ми в писмото му. Не са мои. Казва ми всичко това, за да мога да предупредя кралицата, отчасти защото се чувства задължен към мен. Но и защото тя е най-търпима към Старата кръв от всеки друг от последните Пророци на престола. Не би искал да я види посрамена и с отслабнало влияние.

Предполагам, че си мисли, че кралицата ще се отърве от теб, ако научи, че можеш да бъдеш използван срещу нея. Аз обаче я познавам по-добре. Няма да се вслуша в предупреждението ми и да те отпрати от Бъкип, преди да е станало късно.

Така значи. Това бе истинското ѝ послание за мен.

— Значи смяташ, че това ще е най-доброто? Просто да се махна, без да ѝ се налага да ме кара да го направя.

Тя се загледа някъде покрай мен, после заговори — пак покрай мен:

— Появи се най-неочаквано от нищото. Може би е най-добре да се върнеш там.

За миг наистина се изкуших от тази идея. Можех да оседлая Моя черна и да изчезна. Хеп беше чирак на сигурно място и Сенч щеше да се погрижи положението да си остане такова. Не ми се искаше да обучавам Предан на Умението, а още по-малко на онова, което знаех за Осезанието. Може би това бе най-простото решение за всички ни. Да изчезна. Но.

— Не дойдох в Бъкип по свое желание. Дойдох по повеля на кралицата. Така че оставам. А и заминаването ми няма да премахне опасността за нея. Лодвайн и последователите му знаят, че принцът е Осезаващ.

— Подозирах, че ще кажеш нещо такова — призна Лоръл. — И може би си прав. Въпреки това ще предам предупреждението на кралицата.

— Би било грешка от твоя страна, ако не го направиш. Все пак благодаря, че си направи труда да ме издириш и да ме предупредиш. Знам, че не дадох много поводи на Диъркин да мисли с добро за мен. Бих искал да оставя всичко станало помежду ни да избледнее в миналото. Ако имаш възможност, моля те да му предадеш следното: не изпитвам никакви лоши чувства към него или към когото и да било от следващите традиции на Старата кръв. Но че службата ми на Пророците е винаги на първо място за мен.

— Както и за мен — мрачно отвърна тя.

— Не казваш нищо за намеренията на Лодвайн относно принц Предан.

— Защото в писмото на Диъркин не се казва нищо за тях. Така че отговорът ми е, че не знам.

— Разбирам.

И после като че ли нямахме какво друго да си кажем. Оставих я да излезе първа, за да не ни забележат заедно. Задържах се в старите помещения по-дълго, отколкото бе нужно. Под пращната дъска на прозореца можех да видя следите от острието на детския ми нож. Погледнах към мястото, където се бе намирал сламеникът ми. Все още можех да различа фигурата на бухал в изкривените шарки на дървото. Не бе останало почти нищо от Бърич и мен. Времето и другите обитатели ни бяха заличили. Излязох и затворих вратата.

Можех да оседлая Моя черна и да сляза с нея до града, но предпочетох да вървя въпреки мразовития ден. Винаги съм вярвал, че е по-трудно да следиш придвижващ се пеша човек. Минах през портите без инциденти и коментари. Вървах енергично, но след като се озовах извън полезрението на стражите и другите пътници, кривнах от пътя и влязох в храсталака край него. Спрях и погледнах назад да видя дали някой не ме преследва. Стоях неподвижно и мълчаливо. Раната на гърба ми започна да ме боли. Във вятъра се усещаше влага — до довечера щеше да завали дъжд или сняг. Ушите и носът ми бяха студени. Реших, че днес никой не се прокрадва след мен. Въпреки това повторих маневрата още два пъти, докато слизах до града.

Направих голяма обиколка, преди да стигна до къщата на Джина. Отчасти от предпазливост, отчасти от нерешителност. Исках да ѝ занеса някакъв подарък, едновременно като извинение, че не бях успял да мина предишната вечер, както бях обещал, и в знак на благодарност, че ми помага с Хеп, но не можех да реша какво да ѝ взема. Обещите ми се струаха някак твърде лични и постоянни. Също и яркият шал, който привлече погледа ми на витрината на един тъкач. Прясно пушената съомга подразни апетита ми, но изглеждаше неподходяща. Бях зрял мъж, а ето че се озовах в момчешка дилема. Как да изразя благодарността, извиненията и интереса си към нея, без да изглеждам твърде благодарен, извинителен и заинтересуван? Исках някакъв приятелски подарък и реших, че трябва да е нещо, което бих могъл със същата лекота да поднеса на Шута или Хеп, без да се чувствам неловко. Спрях се на торба сладки орехи от тазгодишната богата реколта и на току-що изпечен хляб с подправки. С тези неща в ръка се чувствах почти уверен, когато почуках на вратата с изрисуваната върху нея разтворена длан.

— Един момент! — разнесе се гласът ѝ, след което тя отвори горната половина на вратата и примижа на ярката слънчева светлина. Стаята зад нея бе сумрачна, капациите на прозорците бяха затворени, а на масата горяха благоуханни свещи. — А, Том. В момента съм с клиент. Можеш ли да почакаш?

— Разбира се.

— Добре — рече тя, затвори вратата и ме остави да стоя отвън. Не беше каквото очаквах, но пък си помислих, че не заслужавам повече. Така че зачаках смирено, гледах улицата и хората и се опитвах да се правя, че не усещам хапещия вятър. Къщата на странстващата вещица се намираше на тиха уличка, но въпреки това потокът минувачи не спираше. Съседната къща беше на грънчар. Вратата беше затворена заради вятъра, но продукцията бе натрупана до нея и чувах тракането на работещото колело. На отсрещната страна живееше жена с внушителен брой малки деца, на някои от които явно им се искаше да излязат на калната улица въпреки мразовития ден. Едно малко по-голямо от тях момиченце търпеливо замъкна дребосъците обратно на верандата. От мястото си едва успях да различа вратата на една кръчма по-нататък. На висящата табела пред входа бе изобразено набучено на кол да се пече прасе. Влизаха и излизаха хора — повечето да си купят бира за вкъщи.

Тъкмо започнах да обмислям дали да си тръгна, или да почукам отново, когато вратата се отвори. На прага се появи натруфена матрона с двете си дъщери. В очите на по-малката имаше сълзи, а по-голямата изглеждаше отегчена. Майката благодари многословно и страшно дълго на Джина, след което остро нареди на момичетата си да не се помайват и да тръгват. Хвърли ми неодобрителен поглед, докато ги отвеждаше.

Макар да си бях помислил, че Джина ме е оставила да вися навън, с цел да ме накаже, топлият ѝ уморен поглед ме накара да забравя тези глупости. Широк жълт пояс я стягаше над кръста и повдигаше гърдите ѝ. Много ѝ отиваше.

— Влизай, влизай. Ох, ама че сутрин. Странна работа. Хората искат да знаят какво виждаш по ръцете им, но често не желаят да повярват.

Затвори вратата зад мен и потънахме в сумрак.

— Съжалявам, че не дойдох снощи. Господарят ми ме натовари с работа. Донесох ти топъл хляб от пазара.

— О, колко мило! Виждам, че си взел и орехи. Тази година дърветата на племенницата ми родиха толкова много, че не знаем какво да ги правим. Съседът ѝ взе малко за прасетата, но повечето изпопадаха и човек направо гази по тях.

Толкова за орехите. Тя взе хляба и го сложи на масата, възкликна колко хубаво мирише и ми съобщи, че Хеп, естествено, е при майстора. Племенницата ѝ взела понито и каруцата, за да събере дърва, нали съм нямал нищо против? Хеп се съгласил, даже казал, че за понито ще е по-добре, вместо да виси в конюшните. Уверих я, че всичко е наред.

— Фенел няма ли го? — попитах. Котаракът липсваше.

— Фенел ли? — Изглеждаше изненадана, че съм попитал. — О, сигурно е излязъл по котешките си работи. Знаеш ги котараците.

Оставих торбата орехи на пода до вратата и окачих наметалото си над нея. Малкото помещение бе топло и студените ми уши започнаха да щипят, докато се връщах към живот. Когато се обърнах към масата, Джина вече поставяше отгоре ѝ две димящи чаши чай. Ароматът му бе примамлив. До хляба чакаше чинийка с масло и мед.

— Гладен ли си? — попита ме усмихнато.

— Да — признах. Усмивката ѝ бе заразителна.

— Аз също — каза тя. После пристъпи напред и изведнъж ръцете ми я прегръщаха, а устата ѝ се вдигаше към моята. Трябваше да се наведе, за да я целуна. Устните ѝ се отвориха приканващо. Имаха вкус на чай и подправки. Изведнъж се почувствах замаян.

Тя прекъсна целувката и притисна буза до гърдите ми.

— Измръзнал си. Не биваше да те държа толкова дълго отвън.

— Вече ми е много по-топло — уверих я.

Тя се усмихна.

— Знам. — И устните ѝ отново намериха моите, а ръката ѝ се спусна надолу, за да провери доказателството. Подскочих при допира ѝ, но ръката ѝ на врата ми продължаваше да държи устните ми до нейните.

Тя ме поведе към спалнята, без нито за миг да прекъсва целувката. Пусна ме, за да затвори вратата. Озовахме се в тъмнина.

Леглото бе застлано с пухен дюшек. Стаичката миришеше на жена. Опитах се да си поема дъх.

— Не е разумно. — Едва успях да го изрека.

— Да. Не е. — Пръстите ѝ развързаха вървите на ризата ми и засилиха желанието ми. Тя ме бутна леко и седнах на ръба на леглото.

Докато смъкваше ризата през главата ми, погледът ми се спря на малка муска върху нощната масичка. Наниз от червени и черни мъниста, увит около скелет от сухи пръчки. Сякаш някой ме плисна със студена вода, уби желанието ми и ме изпълни с чувство за безсилие. Докато развивах пояса ѝ, очите ѝ проследиха погледа ми. Загледа се в лицето ми и усмихнато поклати глава.

— Виж ти. Та не би да си от чувствителните? Не гледай това нещо. За мен е, не за теб. — Взе ризата от ръцете ми и небрежно покри амулета с нея.

В този момент на просветление знаех, че трябва да спра случващото се. Но тя не ми позволи да се предам на здравия разум — ръцете ѝ бяха на колана ми, усетих топлите ѝ пръсти върху корема си и съвсем престанах да мисля. Станах и свалих робата през главата ѝ, при което къдравата ѝ коса се разроши около лицето ѝ като облак. Известно време стояхме и се гушехме един в друг. Тя каза нещо одобрително за муската ми — единственото нещо, което носех в момента. Когато ме попита откъде са ми пресните драскотини по вярата и корема, затворих устата ѝ с моята. Вдигнах я с лекота, обърнах се и я поставих на леглото. Коленичих над нея и я загледах; зърната ѝ бяха розови и жадни, от тялото ѝ се надигаше превъзходен аромат на жена.

Без да кажа нито дума, се качих върху нея и я обладах. Сляпото желание ме изпълни и тя изпъшка: „Том!“, смаяна от свирепата ми страст. Ръцете ми стискаха раменете ѝ, устните ми покриваха нейните и тя се надигна да ме посрещне. Внезапно ме обхвана ужасен копнеж по нея. Да я докосвам, кожата ми да допира нейната, да се отдам напълно на друго същество в близост и страст, да забравя напълно усещането, че съм изолиран в собствената си плът. Не задържах нищо и като че ли я понесох с мен.

Останах да лежа замаян.

— Виж ти — тихичко рече тя. — Доста си припрян, Том Беджърлок.

Тежкото ми дишане, докато лежах отгоре ѝ, сякаш създаваше някаква своя противна тишина. Изпълни ме срам.

След дълго и ужасно мълчание тя се размърда под мен. Чух я да си поема дъх.

— *Наистина* си бил гладен!

Може би съжали за изказаното разочарование, но не можеше да върне думите си. Нежният ѝ опит да ги обърне на шега накара кръвта да нахлуе в лицето ми и допълни унижението ми. Отпуснах глава на възглавницата до нея. Заслушах се във вятъра отвън. Някакви хора минаваха по улицата, точно от другата страна на дъсчената стена. Нечий внезапен смях ме накара да трепна. Горе под керемидите се чу тупване и цвърчене. После Джина ме целуна по врата и ръцете и нежно погалиха гърба ми. Гласът ѝ бе успокояващ шепот.

— Том. Първият път рядко е най-добрият. Показа ми момчешката си страст. А сега ще открием ли мъжките ти умения?

Така ми даде втора възможност да се докажа и се почувствах засрамен и благодарен. Започнах като изкусен майстор по начин, който скоро отново ни разпали. Славей ме беше научила на някои неща и Джина изглеждаше доволна от второто ми изпълнение. Едва на самия край, докато лежахме задъхани, думите ѝ ме изпълниха с опасения.

— И тъй, Беджърлок — рече тя и пое дъх под мен. — Значи това било за една вълчица.

Изненадан, се надигнах над нея, колкото да мога да я погледна невярващо в очите. Тя примигна и на лицето ѝ се появи странна усмивка.

— Никога досега не съм била с Осезавац — призна тя. Отново пое дъх, този път по-дълбоко. — Чувала съм други жени да говорят, че такива мъже са по... — Замълча, търсеше подходящата дума.

— Животински? — подсказах аз. Прозвуча като обида.

Очите ѝ се разшириха, след което тя се разсмя неловко.

— Нямах предвид това, Том. Не приемай като обида нещо, замислено като комплимент. Неопитомен, това щях да кажа. Естествен, както е естествено животното, без да се замисля какво могат да си помислят останалите за него.

— О. — Не знаех какво друго да кажа. Изведнъж се запитах какво представлявам за нея. Нещо непознато? Забранено удоволствие, с някой, който не е съвсем човек? Изнервяше ме мисълта, че може да

ме е видяла като нещо странно и животинско. Нима нашите магии ни разделяха толкова много?

Тя отново ме придърпа върху гърдите си и ме целуна.

— Стига си мислил — предупреди ме и аз се подчиних.

След това се унесе за кратко до мен. Бях я прегърнал, главата ѝ бе отпусната върху рамото ми. Реших, че съм се представил добре. Но докато гледах как слънчевите лъчи се преместват върху стената, осъзнах, че това е просто изпълнение. Никой от двамата ни не спомена за любов. Бе просто нещо, което бяхме направили заедно, нещо, което ни караше да се чувстваме добре, нещо, в което се смятах за вещ. Но ако първото ни съвкупление я бе оставило незадоволена, следващите ме накараха да се чувствам непълен по един по-дълбок начин. От години не бях изпитвал такъв внезапен и силен копнеж по Моли и за това колко прости, хубави и истински бяха нещата помежду ни. Това не бе същото, по-скоро приличаше на партньорството ми със Славея. Не беше дори споделяне на легло. В разгара на недоволството си исках да съм влюбен в някого по начина, по който бе онзи първи път. Копнеех за някой, когото да мога да докосна и да бъда докосван от него, някой, който да прави всичко останало в света да изглежда по-значимо просто със съществуването си.

Тази сутрин Кетрикен ме бе докоснала като приятел и в това имаше повече значение и дори повече истинска страст от станалото току-що. Изведнъж ми се прииска да се махна от тук, защото това помежду ни не биваше да се случва. Двамата с Джина бяхме на път да станем приятели. Едва започвах да я опознавам. А сега какво направих? Хеп също се оказа замесен в тази каша. Ако Джина искаше да продължи по този начин, как щях да се справя? Дали за пореден път открито да се подиграя на всички правила, които му бях набивал в главата за това как един човек трябва да живее живота си? Или да се крия от Хеп и потайно да се вмъквам и измъквам от леглото на Джина?

Бях уморен до смърт от тайни. Сякаш изникваха навсякъде около мен, за да ме задушат и да изсмучат живота ми като студени пиявици. Жадувах за нещо реално, истинско и открито. Можех ли да превърна връзката си с Джина в такава? Не ми се вярваше. Не само че не съществуваха основи за дълбока и искрена любов помежду ни, но и отново се бях замесил в задкулиските дела и интригите на Пророците.

Пак имаше тайни, които трябваше да пазя от нея. Тайни, които в крайна сметка щяха да я изложат на опасност.

Не бях усетил, че се е събудила. Или може би дълбоката ми въздишка я бе изтръгнала от дрямката. Потупа ме леко по гърдите.

— Не бъди угрижен, Том. Вината не е само твоя. Предположих, че може да има проблем, когато муската до леглото едва не те лиши от мъжественост. А сега духът ти се умърлушва и помръква, нали?

Свих рамене. Тя се надигна в леглото. Пресегна се през мен, като отърка топлатата си плът в моята, и вдигна ризата ми от амулета. Тъжното дребно нещо се гушеше там, изоставено и самичко.

— Това е женски амулет. Трудно е да се изработи, защото трябва да е много прецизно настроен към носителката. За да го направиш, трябва да познаваш жената изцяло. Така че една странстваща вещица може да изработи муска за себе си, но не и за друга... или поне не такава, която ще действа със сигурност. Тази е моя, настроена е за мен. Магия против зачеване. Трябваше да се сетя, че ще ти действа. Всеки мъж, който желае така отчаяно деца, че взема подхвърлено и го отглежда като свое собствено, таи този копнеж до мозъка на костите си. Може и да го отречеш, но тази малка надежда гори в теб всеки път, когато лягаш с жена. Подозирам, че именно това буди страстта ти, Том. А този малък амулет ти открадна мечтата още преди да си я пожелал. Каза ти, че съединяването ни ще е напразно и безплодно. Сега се чувстваш така, нали?

Да ти обяснят проблема невинаги означава той да бъде решен. Извърнах поглед.

— Нали — повторих и трепнах от горчивината в гласа си.

— Горкото момче — съчувствено рече тя. Целуна ме по челото, където преди това ме бе целунала Кетрикен. — Разбира се, че не.

— От мен изобщо не става баща. Дори не дойдох да видя Хеп снощи, а той ми каза, че било важно. Нямам желание да зачевам друг живот, който не съм в състояние да защита.

Тя поклати глава над мен.

— По какво копнее сърцето и какво знае разумът са две различни неща. Забравяш, че съм виждала дланите ти, мили мой. Може би знам повече за сърцето ти от самия теб.

— Каза, че истинската любов отново ще се върне при мен. — Думите ми отново прозвучаха обвиняващо, въпреки желанието ми.

— Не, Том. Не съм казала такова нещо. Много добре знам, че онова, което казвам на човек, рядко е същото, което той чува, но ще ти кажа отново какво видях. Ето тук е. — Тя взе ръката ми. Приблужи отворената ми длан до късогледите си очи. Голите ѝ гърди докосваха китката ми, докато пръстите ѝ проследяваха една линия. — Има любов, която се преплита и разделя в живота ти. Понякога напуска, но когато го направи, върви до теб, след което се връща.

Приблужи ръката ми още по-близо до лицето си и я заразглежда. После целуна дланта ми и я свали при гърдата си.

— Това не означава, че трябва да си самотен и бездеен, докато я чакаш — прошепна ми.

Фенел ни спаси от неудобното положение. *Искаш ли плъх?* Погледнах нагоре. Оранжевият котарак се бе свил на една гредка и плячката писукаше между челюстите му, докато той се взираше надолу към нас. *Още може да се поиграе хубаво с него.*

Не. Просто го убий. Усетих червената искра на агонията на плъха. Нямаше надежда да оцелее, но животът в него не се предаваше така лесно. Животът никога не се предава лесно.

Фенел игнорира отказа ми. Скочи от гредата до нас и пусна улова си. Обезумелият гризач се затътри, влачеше осакатения си крак. Джина извика с отвращение и скочи от леглото. Сграбчих плъха и с едно бързо стискане сложих край на мъченията му.

Доста си бърз! — одобрително отбеляза Фенел.

Вземи. Махни го. Подадох му мъртвото животинче.

Той помириса трупчето. *Повредил си го!* Сви се на леглото и ме загледа укорително с кръглите си очи.

Махни го.

Не го искам. Вече не е забавен. Изсъска към мен и скочи от леглото. *Много избърза. Просто не знаеш как да си играеш.* Отиде до вратата и задраска, настояваше да го пуснат. С притисната до голото си тяло роба Джина отвори вратата и котаракът се измъкна навън. Останах да седя гол в леглото ѝ, с мъртъв плъх в ръцете. Кръв се стичаше по дланите ми от устата му.

Джина ми метна гащите и панталоните.

— Внимавай да не изцапаш леглото — предупреди ме, така че не пуснах плъха, а се помъчих да се обуя с една ръка.

Изхвърлих плъха на бунището зад къщата. Когато се върнах, Джина наливаше вода в чайника. Усмихна ми се.

— Предишният чай е успял да изстине, да му се не види.

— Нима? — Опитах се да говоря непринудено като нея. Влязох в спалнята за ризата си. Облякох я и оправих завивките. Постарах се да не гледам към амулета. Преодолях желанието си да се махна и седнах на масата. Хапнахме хляб, масло и мед и пихме чай. Джина заговори за трите жени, които я бяха посетили. Беше гледала на по-малката дъщеря, за да види дали предложението за женитба е добро за нея. Посъветвала я да изчака. Историята бе дълга и изпълнена с подробности и аз я оставих да се носи нежно покрай мен. Фенел дойде до стола ми, изправи се и заби нокти в крака ми, след което се намъкна в скута ми, откъдето огледа масата.

Масло за котката.

Нямам причина да съм добър с теб.

Имаш. Аз съм котката.

Беше толкова изпълнен със самочувствие, че това бе достатъчно да намажа парче хляб и да му го дам. Очаквах, че ще го отнесе. Вместо това той ми позволи да го държа, докато изблизва маслото. *Още.*

Не.

— ... или Хеп ще се озове в същото дередже.

Опитах се да проследя думите ѝ назад, но осъзнах, че съм изгубил безнадеждно нишката на разговора. Фенел с перверзно удоволствие заби нокти в бедрото ми, но не му обърнах внимание.

— Е, смятах да поговоря днес с него — рекох с надеждата, че коментарът ми не е абсолютно неуместен.

— Трябва. Разбира се, няма смисъл да го чакаш тук. И снощи да беше дошъл, щеше да ти се наложи да го почакаш дълго. Всяка вечер се прибира късно и всяка сутрин закъснява за работа.

Загложди ме безпокойство. Подобно поведение бе странно за Хеп.

— И какво предлагаш?

Тя пое дъх и издиша, леко раздразнена. Сигурно си го заслужавах.

— Каквото казах преди малко. Иди в работилницата и говори с майстора. Виж се с Хеп. Притисни го и му набий правилата в главата. Кажи му, че ако не ги спазва, ще настояваш да спи при майстора като

останалите чираци. Това ще му даде възможност да командва или да бъде командван. Защото ако се премести при чираците, ще открие, че има свободна вечер само два пъти месечно.

Хванах се, че слушам внимателно.

— Значи всички други чираци живеят при майстор Гиндаст?

Тя ме погледна изумено.

— Разбира се! И той ги държи изкъсо, от което Хеп може би ще има полза... но пък ти си му баща, така че би трябвало най-добре да знаеш какво е добро за него.

— Никога не се е налагало да го държа изкъсо — отбелязах.

— Това е било, докато сте живели на село. А там няма кръчми и момичета на всяка крачка.

— Ами... да. Изобщо не мислех, че трябва да живее в дома на майстора си.

— Квартирите на чираците са зад работилницата. Така им е по-лесно да стават сутрин, да се умият, да закусят и да почнат работа. Ти не спеше ли при твоя майстор?

Точно така си беше. Само че никога не го бях приемал по такъв начин.

— Никога не съм бил официално чирак — излъгах. — Всичко това е ново за мен. Смятах, че трябва да осигуря на Хеп квартира, докато се учи. Ето, донесох пари. — Отворих кесията и изсипах монетите на масата.

И внезапно се почувствах неловко. Нямаше ли да си помисли, че се опитвам да си платя за нещо друго?

Тя ме гледаше мълчаливо.

— Том, почти не съм докоснала онова, което донесе предишния път. Колко мислиш струва да се изхрани едно момче?

Успях да свия извинително рамене.

— Поредното градско нещо, което ми е неизвестно. У дома отглеждахме каквото ни трябваше или ходехме на лов. Знам, че Хеп здравата похапва след цял ден работа. Предположих, че може да е скъпо. — Сигурно Сенч бе уредил да й пратят кесия. Нямах представа колко пари е имало в нея.

— Добре. Когато ми потриват, ще ти кажа. Отстъпването на понито и каруцата означава много за племенницата ми. Винаги е

искала да има свои, но знаеш колко е трудно да заделиш пари за такова нещо.

— Както е казал и Хеп, за Детелина е много по-добре да се движи, отколкото да стои в конюшната. Обаче и тя яде, нали.

— Не е трудно да се справим с това, а и изглежда съвсем честно да се грижим за животно, което използваме. — Тя помълча и се огледа. — Значи ще се срещнеш с Хеп днес?

— Разбира се. Затова дойдох. — Започнах да събирам монетите, за да ги прибера в кесията. Чувствах се неловко.

— Разбирам. Значи затова намина — отбеляза тя, но се усмихваше закачливо. — Добре тогава. Ще те пусна да вървиш.

И изведнъж ми просветна, че ми намеква, че е време да се махам. Напъхах монетите в кесията и станах.

— Е. Благодаря за чая — казах и се запънах. Тя се разсмя високо и бузите ми пламнаха, но успях да се усмихна. Накара ме да се чувствам млад и глупав, което не бе в нейна полза. Не разбихах защо трябва да е така, но пък и не ме беше грижа. — Така. Май по-добре да ида да видя Хеп.

— Да — съгласи се тя и ми подаде наметалото.

Сега пък трябваше отново да спра, за да се обуя. Тъкмо приключих, когато на вратата се почука.

— Един момент! — извика Джина и аз излязох, като кимнах пътьом на клиента й. Беше млад мъж с неспокойно изражение. Поклони ми се в отговор и влезе забързано. Вратата се затвори и отново се озовах самичък на ветровитата улица.

Закрачих към работилницата на Гиндаст. Денят ставаше все по-студен и във въздуха замириса на сняг. Лятото се бе задържало до късно, но зимата вече наближаваше. Погледнах небето и реших, че здравата ще вали. Вървах със смесени чувства. Само преди няколко месеца подобна гледка щеше да ме накара да проверя запасите дърва и за последен път да преценя какво съм натрупал за зимата. А сега за мен се грижеше тронът на Пророците. Вече не се налагаше да мисля за своето добруване, а само за това на властта. Тази сбруя все още стоеше неудобно на раменете ми.

Гиндаст бе известен в Бъкип и нямаше проблеми с намирането на работилницата му. Табелата пред нея бе богато украсена и нагиздена, сякаш за да покаже по подобаващ начин уменията му. В предната част

на постройката имаше уютна дневна с удобни столове и голяма маса. В камината буйно гореше огън, подхранван от отпадъчни парчета добре изсушено дърво. Няколко от най-добрите му работи бяха изложени на показ, за да примамят потенциални клиенти. Човекът, който командваше тук, изслуша искането ми и ми махна да вляза в работилницата.

Приличаше на хамбар с множество изделия на различен етап от изработката им. Огромна рамка на легло се бе настанила до серия благоуханни кедрови сандъци, украсени с нечий печат с бухал. Един калфа бе коленичил и ги боядисваше. Гиндаст го нямаше. Бил излязъл с трима калфи до имението на лорд Косач, за да вземе мерки и да обсъди изработката на изящна рамка за камина с подходящи й столове и маси. Един от старшите калфи, малко по-млад от самия мен, ми позволи да поговоря за малко с Хеп. Освен това сериозно ме посъветва да се обадя отново и да си уговоря среща с майстор Гиндаст, за да обсъдим развитието на момчето. Предложението ми прозвуча зловещо.

Открих Хеп зад работилницата с четирима други чираци, всичките по-малки и дребни от него. Пререждаха изсъхналия материал, обръщаха и преместваха всяка греда. Отъпканата земя ми подсказва, че това е третата им купчина. Другите две бяха покрити и опаковани в зебло. Лицето на Хеп бе намръщено от наложената му тъпа, но необходима задача. Наблюдавах го известно време, преди да ме забележи, и видяното ме разтревожи. Хеп винаги бе работил енергично, когато беше край мен. А сега виждах у него потиснат гняв: той явно губеше търпение, че му се налага да работи с по-малки и слаби момчета. Стоях мълчаливо, докато най-сетне не ме забеляза. Изправи се над талпата, която бе оставил току-що, каза нещо на другите чираци и тръгна към мен. Гледах как се приближава и се питах каква част от поведението му е израз на истинските му чувства и каква — поза пред по-малките. Не ме бе грижа особено за презрението му към сегашната му задача.

— Здравей — поздравих го сериозно.

— Здравей — отвърна той.

Стиснахме си ръцете и той каза тихо:

— Виждаш какво имах предвид.

— Виждам да обръщаш дървения материал, за да изсъхне добре — отвърнах. — Това ми се вижда необходима работа за една дърводелска работилница.

Той въздъхна.

— Нямаше да имам нищо против, ако го правех от време на време. Но всяка задача, с която ме натоварват, изисква много от гърба ми и съвсем малко от главата.

— А към останалите чираци по друг начин ли се отнасят?

— Не — неохотно отвърна той. — Но те са още малки, както виждаш.

— Това няма значение, Хеп. Не става въпрос за възраст, а за познание. Бъди търпелив. Тук има неща за овладяване, дори и да е само как да подреждаш правилно материала и да се учиш от него, като го гледаш в това състояние. Освен това тази работа трябва да се свърши. Кой друг да накарат да я свърши?

Той беше забил поглед в земята, не особено убеден от думите ми. Поех дъх.

— Мислиш ли, че няма да е по-добре да живееш тук с другите чираци, вместо при Джина?

Той рязко вдигна глава, в очите му се четеше гняв и ужас.

— Не! Защо предлагаш подобно нещо?

— Защото научих, че такъв е обичаят. Може би ако живееш по-близо до работата ти, ще ти е по-лесно. Няма да ти се налага да вървиш дълго сутрин, за да дойдеш навреме, и...

— Ще полудея, ако ми се наложи да живея тук като чирак! Момчетата ми казаха какво е. Всяко ядене е като предишното, а жената на Гиндаст брои свещите, за да е сигурна, че не стоят до късно през нощта. Всяка седмица трябва да изтупват дюшеците и да перат одеялата и бельото си, да не говорим, че Гиндаст им дава допълнителни задачи след края на работния ден — да изсипват стърготините в розовата градина на жена му, да събират парчетата за огъня и...

— Не ми изглежда чак толкова ужасно — прекъснах го, защото забелязах как се разпалва все повече и повече. — Прилича ми на дисциплина. Същото прави и един войник по време на обучението си. Нищо няма да ти стане, Хеп.

Той гневно разпери ръце.

— Но и няма да ми помогне. Ако исках да разбивам глави, за да си изкарвам хляба — да, ще очаквам да ме дресират като тъпо животно. Но не очаквах, че чиракуването ми ще е нещо подобно.

— Значи си решил, че не ти е по сърце? — попитах и затаих дъх в очакване на отговора. Ако беше променил решението си, нямах представа какво да правя с него. Не можех да го взема със себе си в замъка, нито да го върна сам в къщата.

— Не — навъсено отвърна той. — Не съм се отказал. Това искам. Но по-добре да започнат в най-скоро време да ме учат на нещо, или...

Зачаках да продължи с „или“-то, но Хеп не каза нищо повече. Той също нямаше представа какво ще прави, ако напусне Гиндаст. Реших да приема това като положителен знак.

— Радвам се, че все още го искаш. Опитай да си смирен, търпелив, да работиш добре, да слушаш и да се учиш. Мисля, че ако го правиш и се покажеш като свестен момък, скоро ще ти възложат по-интересни задачи. Ще се опитам да те видя довечера, но не смея да обещавам. Лорд Златен ме държи доста зает и едва успях да се освободя. Знаеш ли къде е ханът „Трите платна“?

— Да, но нека не се срещаме там. Хайде да е в „Набученото прасе“. Съвсем близо до Джина е.

— И? — натиснах аз. Знаех, че има и друга причина.

— И ще можеш да се запознаеш със Сваня. Живее наблизко и се харесваме. Ако може, понякога се виждаме там.

— Ако успее да се измъкне от къщи ли?

— Ами... нещо такова. Майка й няма много против, но баща й ме мрази.

— Не ми прилича на особено добро начало за ухажване, Хеп. С какво си заслужил омразата му?

— С това, че целунах дъщеря му. — Хеп ми се ухили вироглаво и въпреки желанието си се усмихнах.

— Така значи. Тази вечер ще обсъдим и това. Мисля, че си още млад за ухажване. По-добре изчакай, докато ни се отворят по-солидни перспективи и съберем средства да издържаш съпруга. Може би тогава баща й няма да има нищо против една-две откраднати целувки. Ако се освободя довечера, ще дойда.

Хеп изглеждаше донякъде успокоен. Махна ми за довиждане и се върна към работата си. Аз обаче си тръгнах с още по-натежало

сърце. Джина бе права. Градският живот променяше момчето ми по начин, който не бях предвидил. Нямах чувството, че наистина изслуша съветите ми, а още по-малко вероятно бе да ги изпълни. Е, може би довечера щеше да се наложи да съм по-твърд с него.

Докато вървах през града, започнаха да падат първите снежинки. Когато стигнах стръмния път към замъка, вече валеше гъст мек сняг. На няколко пъти спирах край пътя и се вглеждах назад, но нямаше и следа от преследвачи. Изглеждаше ми безсмислено Петнистите да ме заплашват, след което да изчезнат напълно. Би трябвало или да ме убият, или да ме вземат за заложник. Помъчих се да се поставя на тяхно място и да си представя причина, поради която да оставиш жертвата си на мира. Не успях. Когато стигнах портите на замъка, пътят вече бе покрит с дебел снежен килим и вятърът започваше да вие във върховете на дърветата. Беше притъмняло. Очертаваше се неприятна нощ. Не бих имал нищо против да я прекарам на закрито.

Изтръсках мокрия сняг от краката си пред входа на залата, покрай която бяха кухните и помещението на стражите. Бях уморен и ми се искаше да мога да вляза и да споделя простата им храна, груби шегички и нехайно поведение. Но вместо това изправих рамене и забързах нагоре към покоите на лорд Златен. Нямаше го и си спомних, че сигурно играе с любимците на кралицата. Би трябвало да го потърся там. Отидох в стаята си да се отърва от мокрото наметало и намерих на леглото си парче пергамент. Върху него бе изписана една-единствена дума. „Горе“.

Малко по-късно бях в стаята на Сенч в кулата. Нямаше никого. На стола обаче ме чакаха топли дрехи и тежко зелено наметало с огромна качулка. На гърдите имаше непознат за мен знак с изображение на видра. Обърнато наопаки, наметалото изглеждаше домашно изтъкано, боядисано в обичайното за слугите синьо. До него имаше кожена пътна чанта с храна и бутилка бренди. Под чантата беше сгънат кожен калъф за свитъци. Върху всичко това се мъдреше бележка с почерка на Сенч. „Взводът на Хефам излиза довечера от северната порта да патрулира пътищата. Тръгни с тях и после се отклони. Надявам се, че няма да имаш нищо против, че ще изпуснеш Празника на жътвата. Върни се колкото се може по-бързо, моля те“.

Изсумтах. Празникът на жътвата. С такова нетърпение го очаквах като момче. А сега дори не се бях сетил, че е довечера. Несъмнено

годежът на принца бе нарочно насрочен преди празника на изобилието в Бъкип. Е, бях го пропуснал през последните петнайсет години. Един път повече или по-малко нямаше значение.

В края на масата имаше щедра порция студено месо, сирене, хляб и пиво. Налагаше се да приема, че Сенч е уредил изчезването ми от служба при лорд Златен. Нямах време да го търся и да му казвам, нито пък ми се искаше да му оставям някаква бележка. Със съжаление си помислих, че отново трябва да отложа срещата си с Хеп, но и без това вече го бях предупредил, че може и да не успея да дойда. А внезапно появилата се възможност самият аз да направя нещо ме привличаше силно. Исках да пропъдя подозренията си, че Петнистите са намерили бърлогата ми. Дори да я намерех претърсена, щеше да е по-добре, отколкото да се измъчвам от страхове тук.

Нахраних се и се преоблякох. Когато слънцето залязваше, вече бях яхнал Моя черна и приближавах северната порта. Бях придърпал качулката напред, за да се предпазя от хапещия вятър и заслепяващия сняг. При изхода се събираха и други ездаци в зелени наметала; някои мърмореха, че им се налага да обикалят, докато празненствата са в разгара си. Приблжих ги и кимнах мълчаливо на един приказлив тип, който изпълваше нощта с вайканията си. Той започна да ми разказва някаква дълга история за жена, най-топлата и дашна, която съм можел да си представя. Щяла да го очаква напразно довечера в някаква кръчма в града. Оставих го да говори. Всички се свихахме в наметалата си в сгъстяващия се мрак и снежната виелица. Лицата ни бяха скрити от шалове и сумрака.

Хефам се появи, когато слънцето вече бе залязло и бе станало съвсем тъмно. Изглеждаше недоволен и заяви, че трябва да яздим бързо до Първи брод, да сменим стражата за през нощта и на сутринта да започнем редовната обиколка по пътищата. Войниците явно бяха добре запознати със службата. Построихме се в две колони зад него. Постарах се да заема място колкото се може по-назад. Той ни поведе през портата към нощта и бурята. Известно време се спускахме стръмно надолу, след което завихме по крайречния път, който щеше да ни отведе на изток.

Когато светлините на Бъкип останаха далеч зад нас, постепенно започнах да задържам Моя черна. Мракът и лошото време не й се нравеха особено и тя нямаше нищо против да забави ход. В един

момент я спрях, слязох от седлото и се престорих, че затаявам един ремък. Патрулът продължи без мен във вилицата. Качих се отново в седлото и го настигнах, като този път останах последен. Отново забавих ход. Разстоянието до войниците постепенно се увеличаваше. Когато най-сетне един завой ги скри напълно от поглед, спрях Моя черна. Отново слязох и се засуетих със стремената. Чаках с надеждата, че няма да усетят отсъствието ми в лошото време. Когато никой не се върна да види защо се помайвам, обърнах наметалото наопаки, яхнах кобилата и поех назад по пътя, по който бяхме дошли.

Бързах, както бе заръчал Сенч, но имаше неизбежни забавяния. Наложих се да изчакам до сутринта за сала, за да пресека река Бък, а после бурният вятър и ледът по въжетата и палубата забавиха товаренето и пътуването. Открих, че пътят от другата страна е поширок и в по-добро състояние, както и по-оживен, отколкото го помнех. Покрай него беше изникнало търговско градче, кръчмите и къщите бяха сгущени една до друга, за да се пазят от приливите и бурите. По пладне градчето вече беше далеч зад мен.

Пътуването ми бе еднообразно. На няколко пъти почивах в малки ханове. Само веднъж бях разтревожен през нощта. Отначало сънят бе спокоен. Топло огнище, звуците на семейство, занимаващо се с вечерните си дела.

Уф. Слизай от скута ми, момиче. Вече си пораснала, за да ми седиш в скута.

Никога няма да съм достатъчно пораснала за скута на татко.
— В гласа й имаше смях. — *Какво правиш?*

Поправям обувката на майка ти. Или поне се опитвам. Дръж. Вдени конеца. От огъня ухото на иглата играе. Младите очи ще се справят по-добре.

И точно това ме събуди. Внезапният пристъп на ужас от признанието на таткото, че зрението му отслабва. Опитах се да не мисля за това и отново се унесох в неспокоен сън.

Като че ли никой не забеляза преминаването ми. Имах време да обърна повече внимание на поведението на Моя черна; премерихме волите си с няколко дребни номера. Времето продължаваше да е все така лошо. Нощем валеше и валеше. През деня бурята утихваше, но мъждукащото слънце едва стопяваше снега и превръщаше пътищата в кални кишави ивици, които на следващата сутрин се превръщаха в

коварни ледени пързалки. Изобщо не бе приятно да се пътува в такива условия.

Но въпреки това част от студа, който ме мъчеше по време на пътуването, нямаше нищо общо с времето. Нямах вече вълк, който да избързва напред да провери дали пътят е чист или да се забави, за да види дали не ни преследват. За защитата си можех да разчитам единствено на собствените си сетива и на мечата си. Чувствах се гол и непълен.

Следобеда, когато стигнах пътеката към колибата ми, слънцето проби облаците. Снегът бе спрял още сутринта и краткото затопляне превръщаше пътя в лепкава каша. От време на време от гората се чуваха тъпи звуци — дърветата се отърсваха от натрупалото се върху тях бreme. Пътеката бе гладка, виждаха се само заешки следи и дупки от паднал от клоните сняг. Малко вероятно бе някой да е минавал по нея от началото на валежите. Това вдъхваше известна увереност.

Но щом стигнах къщата, безпокойството се върна с пълна сила. Ясно се виждаше, че някой е идвал, при това неотдавна. Вратата зееше. Малките могилки отпред бяха от мебелите и вещите, изхвърлени на купчина в двора. Парчета пергамент се подаваха от снега, неравен под прясно навятата покривка. Оградата около градината при кухнята беше съборена, както и муската на Джина на нейния стълб.

Къщата беше празна, студена и тъмна. Напомняше ми за нещо и лошото предчувствие ми помогна да се сетя — напомняше ми за времето, когато се бях върнал при една къща, разпердушинена от Претопените. На отслабващата светлина видях по пода кални следи от свински копита. Няколко любопитни животни бяха посетили колибата. Имаше и кални следи, от ботуши, които очертаваха пътека до вратата. Явно някой бе влизал и излизал неведнъж.

Всичко преносимо и полезно липсваше. Одеята от леглата, пушената и консервирана храна от лавиците, готварските съдове — всичко беше изчезнало. Някои свитъци бяха използвани за разпалване на печката. Някой бе ял тук и вероятно сега се наслаждаваше на запасите, които бяхме събрали с Хеп за зимата. Върху огнището все още се виждаха пръснати рибешки кости. Имах чувството, че знам кой е идвал. Свинските следи бяха най-добрата улика.

Бюрото ми беше останало — неграмотният ми съсед едва ли се нуждаеше от писалище. Мастилниците в малкия ми кабинет бяха

преобърнати, свитъците бяха хвърлени на пода. Това ме разтревожи. При целия този хаос беше невъзможно да определя дали някои от ръкописите не са изнесени. Нямаше начин да кажа дали Петнистите не са се ровили тук покрай отглеждания свине съсед. Картата на Искрен все още висеше накриво на стената; изумих се как сърцето ми прескочи от облекчение, че я намирам непокътната. Не бях предполагал, че я ценя толкова много. Свалих я и я навих, след което обиколих с нея опустошения си дом. Насилих се да огледам внимателно всяко помещение, в това число конюшната и кокошарника, преди да си позволя да събера каквото мога, за да го отнеса.

Малкият запас зърно и всички инструменти в конюшната липсваха. Под работния навес имаше безразборно разхвърляни неща, явно сметнати за ненужни. Малко вероятно бе това да е дело на Петнистите. Подозренията ми за неприятния ми съсед вече бяха почти сигурни. Той гледаше свине и веднъж ме бе обвинил, че съм му откраднал прасенца. Когато се наложи да замина набързо оттук, бях заръчал на Хеп да отнесе при него билетата — не от добри чувства, а защото щеше да ги храни и да се грижи за тях заради яйцата им. Това ми се бе сторило по-добра възможност, отколкото да ги оставя на хищници. Естествено, това му беше подсказало, че ще липсваме за дълго време. Стоях със стиснати юмруци и оглеждах малката конюшня. Съмнявах се, че някога ще се върна тук. Дори инструментите да си бяха останали на място, щях да замина без тях. За какво можеше да ми послужи кирка или мотика? Кражбата обаче бе нещо, което трудно можех да пренебрегна. Жадувах за отмъщение, макар да си казвах, че нямам време за това, че крадецът може би ми е направил услуга, като е разпердушинил дома ми, преди да го сторят Петнистите.

Прибрах Моя черна на завет и ѝ дадох малкото останало сено. Домъкнах ѝ и кофа вода. После се заех със спасяване и унищожение.

Купчината вещи под снега се оказа рамка от легло, маса, столове и няколко лавици. Вероятно съседът възнамеряваше да се върне за тях с каруца. Щях да ги изгоря. Поразчистих снега, погледнах със съжаление елена, който Шутът бе изрязал върху масата, после влязох вътре за подпалки. Сламеният от леглото ми, който лежеше хвърлен на пода, свърши чудесна работа. Скоро вече си имах чуден огън.

Помъчих се да съм методичен. Докато имаше светлина, най-старателно събрах всеки свитък, изхвърлен на двора. Някои бяха безнадеждно съсипани от влагата, други — разкъсани и стъпкани от кални копита, а от много бяха останали само парченца. Помнех думите на Сенч и направих опит да изгладя и навия някои тях, дори и някои от фрагментите, но повечето полетяха в огъня. Разрових снега, докато не се уверих със сигурност, че навън не е останало нищо написано от ръката ми.

Междувременно беше започнало да се смрачава. Запалих огън в огнището, едновременно за светлина и топлина. Залових се за работа. Повечето от вещите ми отидоха направо за храна на пламъците. Стари работни дрехи, перодръжки и други дреболии полетяха в огнището. Бях по-мил с нещата на Хеп — знаех, че пумпалът, с който отдавна не си играеше, все още е важен за него. Направих вързоп от едно старо наметало и го напълних с подобни неща. После седнах до огъня и внимателно прегледах свитъците от лавиците. Бяха много повече, отколкото бях очаквал, и много от тях трябваше да взема.

Реших на първо място да спася онези, които не бях писал аз самият. Картата на Искрен отиде в калъфа, естествено, и скоро към нея бяха добавени ръкописи, които бях събрал при пътуванията си или пък ми бяха донесени от Славей. Някои бяха наистина стари и редки. Бях благодарен, че ги намирам непокътнати, и твърдо реших да им направя копия, когато се върна в Бъкип. Но иначе подборът ми бе безмилостен. Нищо излязло изпод моето перо не бе недосегаемо. Ръкописите по билкарство с подробните ми рисунки подхраниха огъня. Тези знания все още бяха в главата ми; ако се наложеше, можех да ги запиша отново. Запазих само някои. Въпреки убеждението ми в чантата отидоха свитъците, в които се разказваше не само за времето ми в планините, но и личните ми размисли за собствения ми живот. Бързият прочит на част от тях накара бузите ми да пламнат. Младежки и блудкави, изпълнени със самосъжаление, с високопарни предположения за собствената ми значимост и с декларации за неща, които никога няма да направя отново. Зачудих се за какъв ли съм се мислил, когато съм ги писал.

Писанията ми за Умението и Осезанието отидоха в калъфа, както и обширният ми разказ за пътуването през Планинското кралство до страната на Праотците и издигането на Искрен Дракона. Поетичните

ми напъни, посветени на Моли, полетяха в огъня, за да изгорят в последния пожар на страстта. Последваха ги учебниците, които бях съставил, за да помогна на Хеп да се научи на писане и смятане. Пресях писанията си, но въпреки това останаха прекалено много. Подложих ги на втори, още по-безмилостен подбор, и накрая калъфът успя да се затвори.

Станах, затворих очи и се опитах да преценя дали съм помислил за всичко. Накрая си казах, че задачата е безнадеждна. Бях проявил здрав разум да унищожа някои от свитъците само няколко дни след написването им. Други бях дал на Славей да ги занесе на Сенч. Не можех да определя дали нещо липсва. Когато и да накараш да си спомни какво е писал цели петнайсет години, задължително ще има пропуски. Бях ли описал времето ми с Черния Ролф и хората от Старата кръв? Сигурен съм, че бях разказвал за онези месеци, но дали бяха в отделен свитък, или отделни фрагменти, пръснати в останалите писания? Не бях сигурен. И не можех да знам какво е използвал свинарят, за да запали печката. Въздъхнах и се предадох. Бях направил всичко по силите си. В бъдеще щях да съм много по-внимателен каквоверявам на перото.

Върнах се в двора и разбутах горящите мебели. Засилващият се вятър и снегът щяха скоро да угасят огъня, но еленът вече бе обгорен до неузнаваемост. Останалото нямаше особено значение. Отново се върнах при малката къщичка, която бе мой дом толкова години. Не бях оставил в нея нито следа от себе си. Присъствието ми тук бе заличено. Помислих си дали да не подпала и самата постройка, но се отказах. Беше се издигала тук, преди да пристигна; по-добре беше да си остане и след мен. Може би някой друг нуждаещ се щеше да я използва.

Оседлах Моя черна и я изведох навън. Натоварих калъфа със свитъци и вързопа с вещите на Хеп. Последните неща, които сложих в него, бяха две добре запушени гърнета, едното с елфова кора, а другото — с омайниче. После яхнах кобилата и оставих тази част от живота си зад гърба си. Огънят на изгарящото ми минало хвърляше странни извиващи се сенки пред нас.

ГЛАВА 7

УРОЦИ

По този начин се създават най-добрите Котерии. Нека Майсторът на Умението събере онези, които ще обучава. Нека те бъдат най-малко шестима, макар че е за предпочитане по-голям брой, ако са налични достатъчно ученици. Нека Майсторът ги събира всеки ден не само за уроци, но и за хранене и забавления; нека дори да използват общо спално помещение, ако реши, че това няма да е причина за разсейване. Да ги остави да прекарват времето си заедно, да оформят свои връзки помежду си — и в края на годината котерията ще се е оформила. Онези, които не са оформили връзки, нека служат на краля като Самотници.

За някои Майстори може да е трудно да се ограничат от намеса в образуването на котерия. Изкушаващо е да се поставят най-добрите с най-добрите и да се оставят онези, които изглеждат бавни или трудни по характер. Най-мъдрите Майстори ще се въздържат от подобно нещо, тъй като единствено котерията може да знае какви сили ще вземе от всеки свой член. Онзи, който изглежда бавно схващащ, може да осигури спокоен ритъм и предпазливост. Трудният член на групата може да показва и проблясъци на вдъхновение. Нека всяка котерия намери собствените си членове и да избере свой собствен лидер.

„Котерии“, Майстор Оклеф (превод на Трийний)

— Къде беше? — остро попита Предан още от прага.

Затвори вратата, пристъпи в средата на помещението и скръсти ръце пред гърдите си. Станах бавно от стола на Искрен. Бях наблюдавал белите върхове на вълните. В гласа на принца имаше

нетърпеливост и раздразнение, лицето му бе намръщено. Не изглеждаше добър знак за начало на отношенията ни като учител и ученик. Поех дъх. Като начало ръката трябва да е лека. Заговорих учтиво:

— Добро утро, принц Предан.

Той се кротна като жребче. Гледах го как се овладява. Пое дъх и започна отначало:

— Добро утро, Том Беджърлок. Доста време мина от последната ни среща.

— Важни лични дела ме отведоха далеч от Бъкип за известно време. Вече са уредени и очаквам през остатъка от зимата по-голямата част от времето ми да бъде на твое разположение.

— Благодаря. — И последните остатъци от раздразнението му сякаш си намериха някакъв отдушник. — Предполагам, че не мога да питам за подробности.

Потиснах усмивката си.

— Би могъл. Но няма да получиш отговор.

Усмивката на Искрен цъфна на момчешкото лице.

— Откъде се взе такъв? — възкликна Предан. — Никой друг в тази крепост не смее да ми говори така.

Нарочно не разбрах въпроса.

— В момента идвам от стария си дом, където прибрах или се освободих от някои свои вещи. Не обичам да оставям неразбории. Сега всичко е готово. Вече съм в Бъкип и ще те уча. Така. Откъде да започнем?

Въпросът като че ли го изнерви. Озърна се. Сенч бе добавил мебелировка — и неразбория — в Морската кула, откакто Искрен я бе превърнал в стражеви пост на Умението срещу нашествениците от Алените кораби. Тази сутрин бях направил своя принос — на стената висеше картата на Искрен на Шестте херцогства. В центъра на помещението имаше голяма маса от тъмно дърво. Четири масивни стола очакваха до нея. Испитах съжаление към онези, които бяха качвали всичко това по тясното вито стълбище. Покрай една от заоблените стени на кулата се издигаше пълна със свитъци лавица. Знаех, че Сенч би твърдял, че са в идеален ред, но така и не успях да разбера логиката зад начина, по който подреждаше нещата си. Имаше също и няколко сигурно заключени шкафове, в които се пазеха

подбрани ръкописи на майстор Настоятелност върху Умението. Със Сенч бяхме решили, че е опасно да се оставят открити за любопитни очи. Дори в момента долу на стълбището имаше стража. Достъпът до тази стая бе ограничен и единствено съветник Сенч, принцът и кралицата имаха право да влизат тук. Нямаше да рискуваме отново да изпуснем контрол върху тази библиотека.

Преди много години, когато майстор Настоятелност умряла, всички тези свитъци преминали у ученика ѝ Гален. Той заел майсторския ѝ пост, макар обучението му да било недовършено. Уж „завършил“ подготовката на принц Рицарин и принц Искрен, но двамата със Сенч подозирахме, че преднамерено е орязал обучението им. След това не преподавал на никого до времето на крал Умен, който настоял да създаде котерия. И през цялото време на майстор Гален достъпът до тези свитъци бе затворен за всеки. Накрая той дори оспорваше съществуването на подобна библиотека. След смъртта му от нея не бе намерена нито следа.

След това свитъците попаднаха по някакъв начин у Славен Претендента. Накрая, след смъртта му, те бяха открити и върнати на кралицата и съответно предадени за съхранение на Сенч. Двамата с него предпологахме, че някога библиотеката е била значително по-голяма. Сенч имаше теория, че много от най-подбраните свитъци, свързани с Умението, с драконите и с Праотците, са били продадени на търговци от Външните острови по време на първите набези на Алените кораби. Нито Славен, нито Гален изпитваха особена лоялност към Крайбрежните херцогства, които страдаха най-силно от нападенията. Може би не биха имали скрупули да търгуват с враговете ни или с техните посредници. Ръкописите несъмнено бяха осигурили добра сума на Славен. Когато хазната на Шестте херцогства бе на път да се изчерпа напълно, на Славен сякаш никога не му липсваха пари за забавления и за херцозите от Вътрешността. А и нашествениците от Алените кораби, бяха получили отнякъде познания върху Умението и възможното използване на черния камък. Дори бе възможно да са открили в някой от пръснатите свитъци как да Претопяват хора. Вероятността обаче със Сенч да намерим доказателства за всичко това беше съмнителна.

Принцът върна зареяните ми в миналото мисли към настоящето.

— Помислих си, че си го планирал. Откъде да започнем и тъй нататък. — Несигурността в гласа на момчето беше мъчителна. Страшно ми се искаше да му вдъхна увереност, но вместо това реших да съм честен.

— Вземи един стол и седни до мен — казах и се отпуснах в старото кресло на Искрен.

За момент Предан се взираше в мен малко объркано. После взе един от тежките столове и го дотътри до мен. Не казах нищо, докато се настаняваше. Не бях забравил разликата в положенията ни, но вече бях решил, че на това място ще го третирам като мой ученик, а не като мой принц. Поколебах се за момент, чудех се дали откровените думи няма да подронят авторитета ми пред него. Накрая поех дъх и ги изрекох:

— Преди двадесет години седях в тази стая на пода, в краката на баща ти. Той седеше тук, на този стол, гледаше към морето и прилагаше Умението. Използваше дарбите си без капка милост, както към враговете, така и към собственото си тяло. От това място той използваше силата на ума си, за да се пресегне навън, да открие Алените кораби и екипажите им, преди да са стигнали нашите брегове, и да всява смут сред тях. Превърна морето и водата в наш съюзник, объркваше щурманите им да насочват корабите към скалите или вдъхваше у капитаните лъжлива увереност, която ги караше да навлязат в сърцето на бурите. — Замълчах за миг. — Несъмнено си чувал за майстора на Умението Гален. Той трябваше да създаде и обучи котерия, обединена група Умели, която да използва своята сила и дарби в помощ на престолонаследника Искрен срещу Алените кораби. Да, той създаде котерията, но тя бе неистинска и верността ѝ бе към Славен, амбициозния по-малък брат на Искрен, твой чичо. Вместо да подпомагат баща ти, те го спъваха. Забавяха съобщения или пък съвсем не ги предаваха. Направиха така, че баща ти да изглежда неспособен. За да пречупят верността на херцозите към него, предадоха народа ни в ръцете на нашествениците и хората ни биваха убивани или „претопявани“.

Очите на принца не се откъсваха от лицето ми. Не можех да отвърна на настойчивия му поглед. Взирах се покрай него, през високия прозорец към сивите морски талази. Накрая набрах решимост и тръгнах по опасната пътека между убийствената истина и долната измислица.

— Аз бях един от учениците на Гален. Презираше ме, защото бях незаконороден. Научих каквото можех от него, но той бе жесток и несправедлив учител и не ме допускаше до знанието, което не искаше да сподели с мен. Под неговото грубо наставничество научих основите на Умението, но само това. Не можех да овладеея таланта си и затова се провалих. Той ме отпрати заедно с останалите ученици, които не отговаряха на изискванията му... Продължих да работя като слуга в крепостта. В най-тежките моменти от борбата баща ти почти непрекъснато беше тук; моя задача бе да му нося храната. И именно тук открихме, че макар да не мога да използвам Умението сам, той може да черпи сила от мен. А по-късно, през краткото време, което можеше да ми отдели, той ме научи, доколкото можеше, на Умението.

Обърнах се към Предан и зачаках. Тъмните му очи ме гледаха съсредоточено.

— Когато замина, ти с него ли тръгна?

Поклатих глава и казах истината.

— Не. Бях млад и той ми забрани.

— И не си се опитал да го последваш? — Не можеше да повярва, въображението му бе пламнало от онова, което самият той би направил на мое място.

Трудно ми бе да изрека следващите думи.

— Никой не знаеше къде е отишъл и по какви пътища. — Затаих дъх с надеждата, че това ще сложи край на въпросите му. Не исках да го лъжа.

Той се извърна и погледна към морето. Беше разочарован от мен.

— Питам се колко ли различни щяха да са нещата, ако беше заминал с него.

Често си казвах, че ако го бях направил, кралица Кетрикен никога нямаше да преживее управлението на Славен в Бъкип. Но вместо това отговорих:

— И аз често съм си задавал този въпрос, принце. Но няма начин да се разбере какво би могло да се случи. Можех би щях да съм в състояние да му помогна, но сега, като гледам към онова време, си мисля, че бих могъл и да съм пречка за него. Бях много млад, избухлив и буен. — Поех дъх и насочих разговора в желаната от мен посока. — Казвам ти тези неща, за да разбереш добре, че не съм майстор на Умението. Не съм изучавал всички тези свитъци... Прочел съм само

някои от тях. Така. В известен смисъл сега и двамата сме ученици. Ще правя всичко по силите си да се образовам от свитъците, докато те уча на основните неща, които знам. Пътят е рискован и за двама ни. Разбираш ли?

— Разбирам. А Осезанието?

Не исках днес да обсъждаме това.

— Осезанието. То дойде при мен почти като при теб — натъкнах се случайно на него, когато се обвързах с едно пале. Бях вече зрял мъж, преди да срещна човек, който да се опита да постави разхвърляните ми познания в подредена схема. Отново времето бе мой враг. Научих много от него, но не всичко... далеч не всичко, ако трябва да съм искрен. Така че и при Осезанието ще ти предам онова, което знам. Но ще се учиш от несвършен учител.

— Увереността ти е страшно вдъхновяваща — промърмори сърдито Предан. И миг след това се засмя. — Чудна двойка ще сме, като се препъваме заедно. Откъде започваме?

— Боя се, принце, че ще се наложи да започнем, като най-напред тръгнем назад. Трябва да бъдеш отучен от някои от нещата, които си овладял сам. Осъзнаваш ли, че когато опитваш Умението си, смесваш с него Осезанието?

Той ме погледна неразбиращо.

— Добре — казах след момент на несигурност. — Първата ни стъпка ще е да разплетем магическите ти способности. — Сякаш знаех как да го направя. Дори не бях сигурен, че собствените ми способности действат независимо една от друга. Заряхах тази мисъл. — Бих искал да продължим, като ти предам основите на Умението. Засега ще оставим Осезанието, за да избегнем евентуално объркване.

— Познавал ли си други като нас?

Отново ме натика в небрано лозе.

— В какъв смисъл като нас?

— Които владеят и Осезанието, и Умението.

Поех дълбоко дъх и издишах. Истина или лъжа. Истина.

— Мисля, че веднъж срещнах такъв човек, но не го разпознах. Мисля, че той дори не знаеше какво прави. Тогава реших, че е просто много силен в Осезанието. По-късно понякога се чудех колко добре разбираше какво става между моя вълк и мен. Подозирам, че е бил

носител на двете магии, но ги е смятал за едно и също нещо и затова ги е използвал заедно.

— Кой е той?

Изобщо не трябваше да започвам да отговарям на въпросите му.

— Казах ти, че беше отдавна. Беше човек, който се опитваше да ми помогне да овладее Осезанието. А сега да се заемем с онова, заради което сме тук.

— Любезен.

— Какво? — Умът на момъка подскачаше като бълха. Трябваше да го науча да се съсредоточава.

— Любезен е бил добре обучен на Осезание, когато е бил малък. Може би не би имал нищо против да ме учи. Вече знае, че съм Осезаващ, така че няма да е разгласяване на тайна. И...

Мисля, че изражението ми го накара да млъкне. Изчаках, докато се овладее и съм в състояние да говоря нормално. После се престорих на по-мъдър, отколкото съм. Опитах се да го изслушам, преди да взема думата.

— Разкажи ми за Любезен. Защо мислиш, че е безопасно да му се довериш?

Хареса ми, че не отговори незабавно. Челото му се сбърчи и когато заговори, сякаш си спомняше събития от някакъв минал живот.

— За пръв път се срещнах с Любезен, когато ми подари котката. Както знаеш, тя бе дар от Бресинга. Мисля, че лейди Бресинга е идвала в замъка Бъкип и преди, но не си спомням да съм виждал Любезен. Имаше нещо в начина, по който ми даде котката... Мисля, че определено го беше грижа за добруването ѝ; не ми я подари като някаква вещ, а като приятел. Може би защото и той е Осезаващ. Каза, че може да ме научи как да ловувам с нея, и още на следващата сутрин излязохме заедно. Тръгнахме сами, Том, за да не се разсейва котката. И той наистина ме научи как да ловувам, като обръщаше повече внимание на това, отколкото на факта, че е сам с принц Предан.

Млъкна и лицето му леко се изчерви.

— За теб това може да изглежда суетност, но е нещо, с което трябва да се занимавам непрекъснато. Приемам покана за нещо, което изглежда интересно, само за да открия, че поканилият ме повече се грижи да спечели вниманието ми, отколкото да сподели нещо с мен. Лейди Вес ме покани на представление с кученца, водено от майстори

от Тилт. После седна до мен и през цялото време ми говореше за някакъв спор за земя със съседа й. Любезен не беше такъв. Научи ме как да ловувам с котката. Не мислиш ли, че ако ми мислеше злото, нямаше да се възползва от момента? Ловните злополуки не са чак такава рядкост. Едно падане от скала например. А ние ловувахме, и то не само онази сутрин, но през цялата седмица, докато той беше в Бъкип. И всеки ден беше едно и също. Само че по-добро, тъй като ставах по-умел. А най-хубавото стана, когато взе своята котка с нас. Наистина си помислих, че най-сетне съм намерил истински приятел.

Старият номер на Сенч ми послужи добре. Мълчанието е способно да задава въпроси, които е много неловко да се изразят с думи. Дори и такива, които човек не знае, че задава.

— Така. Когато... когато си помислих, че се влюбвам, когато смяхах, че трябва да избягам от този годеж, аз... се обърнах към Любезен. Пратих му съобщение, защото когато се разделихме, той ми каза, че ако може да направи нещо за мен, трябва само да се обадя. Така че му пратих съобщение и дойде отговор, в който ми казваше къде да ида и кой може да ми помогне. И тук е странното, Том. Любезен твърди, че никога не е получавал вест от мен, нито ми е отговарял. Не съм го виждал, след като напуснах Бъкип. Дори когато стигнах Гейлтон и отседнах там, не го видях. Нито пък лейди Бресинга. А само слуги. Те настаниха котката ми сред техните.

Замълча и този път усетих, че няма да продължи, без да го подбутна.

— Но ти остана в имението?

— Да. Стаята беше наскоро подготвена, но не мисля, че това крило от сградата се използваше много. Всички подчертаваха нуждата от секретност, щом съм се измъкнал. Затова ми носеха храната, а когато пристигна вестта, че... че идваш, бе решено да се махна. Но онези, които трябваше да ме вземат, още не бяха пристигнали. Двамата с котката излязохме същата нощ и... твоят вълк ме намери.

Отново замълча.

— Останалото ми е известно — казах. Изпитвах съжаление и за двама ни. Но все пак попитах, за да съм сигурен: — И сега Любезен твърди, че изобщо не е знаел, че си там?

— Нито той, нито майка му са знаели. Закле се. Подозира, че един от слугите е задържал съобщението ми и го е предал на някой

друг, който е отговорил и е уредил всичко останало.

— А въпросният слуга?

— Няма го. Изчезнал същата нощ, когато се магнах оттам. Преброихме дните назад и излезе така.

— Явно двамата с Любезен сте обсъдили подробно всичко — отбелязах, без да мога да скрия неодобрението в гласа си.

— Когато Лодвайн се разкри с истинските си намерения, си помислих, че Любезен трябва да е част от това. Чувствах се предаден. Това бе отчасти причина за отчаянието ми. Не само бях изгубил котката си, но и открих, че приятелят ми ме е предал. Не мога да ти опиша колко чудесно се почувствах, когато научих, че съм сгрешил. — На лицето му беше изписано облекчение и искреност.

Значи се доверяваше на Любезен Бресинга до такава степен, че вярваше, че той може да го учи на незаконната магия на Осезанието и да не го предаде. Или да го изложи на опасност. Каква ли част от това доверие се дължеше на болезнената му нужда от истински приятел? Направих сравнение с готовността му да се довери на мен и трепнах. Определено не му бях дал особени основания да се обвързва с мен, а ето че го бе направил. Сякаш бе толкова изолиран, че всеки близък контакт се превръщаше в ума му в приятелство.

Задържах езика си зад зъбите. Седях мълчаливо и се чудех какво мога да направя. Изпълни ме студена решимост. Щях да разуча из основи този Любезен Бресинга и лично да проверя какво се спотайва в ума му. Ако беше прояден от предателство, щеше да си плати. А ако беше предал принца и после го бе излъгал, ако бе използвал доверчивостта му, щеше да си плати двойно. Но засега не можех да споделя подозренията си с момъка.

— Разбирам — казах сериозно.

— Предложи ми да ме учи на Осезание... Старата кръв, така я нарича. Не съм го молил, сам предложи.

Това не ме успокои особено, но отново задържах мислите си за себе си. Реших да съм откровен.

— Принц Предан, бих предпочел засега да не започваш каквито и да било уроци за Старата кръв. Както вече ти казах, трябва да отделим тези две магии една от друга. Мисля, че ще е най-добре да оставим за момент Осезанието и да се съсредоточим върху развиването на твоето Умение.

Известно време той се взираше в морето. Знаех, че с нетърпение очаква Любезен да започне да го учи, че жадува за тези знания. Но накрая пое дъх и отговори тихо:

— Щом мислиш, че така е най-добре, ще го направя. — Обърна се и ме погледна в очите. На лицето му нямаше неохота. Приемаше дисциплината, която му предлагаш.

Беше с добър характер, приветлив и готов да се учи. Погледнах откритите му очи и си пожелах да съм му достоен наставник.

Започнахме веднага. Седнах на масата срещу него и му казах да затвори очи и да се отпусне. Поисках да сваля всички прегради между себе си и външния свят, да се опита да е открит за всички неща. Говорех тихо, успокояващо, сякаш бе жребче, на което предстои за пръв път да усети сбруята. Седях и наблюдавах неподвижното му гладко лице. Беше готов. Беше като бистро езеро, в което можех да се гмурна.

Стига да можех да се насиля да скоча.

Защитните ми стени се бяха превърнали в мой навик. Може би бяха изтънели от нехайството ми, но не ги бях занемарил съвсем. Достигането до принца бе нещо различно от това просто да се потопя в Умението. Имаше риск от излагане. Не бях предавал Умение от един човек на друг. Дали щях да се разкрия повече, отколкото ми се искаше? Още докато се питах подобни неща, усетих как защитните прегради около мислите ми стават по-плътни. Пълното им сваляне бе по-трудно, отколкото изглеждаше. От толкова време бяха моя закрила, че ми бе трудно да преодолеея рефлексите си. Беше като да погледнеш към яркото слънце и да се опитваш да заповядаш на очите ти да не се присвият. Бавно изблъсквах стените надолу, докато не изпитах чувството, че стоя гол пред него. Разстоянието помежду ни бе само колкото ширината на масата. Знаех, че мога да достигна мислите му, но въпреки това се поколебах. Не исках да го съкруша, както бе направил Искрен при първото докосване на умовете ни. Значи трябваше да действам бавно. И нежно.

Поех дъх и пристъпих към него.

Той се усмихна, без да отваря очи.

— Чувам музика.

За мен това бе двойно откровение. Момчето използваше Умението с лекотата, с която ми казаха, че ще го прави. И

чувствителността му бе голяма, много по-голяма от моята. Плъзнах се широко около нас и долових музиката на Шишко. Ромонеше в някакво затънтено кътче в ума ми. Беше като вятър от другата страна на прозореца — нещо, което неволно се бях научил да пренебрегвам, подобно на всички останали откъси от мисли, които се носят в етера като есенни листа по повърхността на горски поток. А ето че когато докоснах с ума си Предан, той чу музиката на Шишко ясно и чисто, подобно на гласа на менестрел, изпъкващ на фона на хор. Шишко бе наистина силен.

Талантът на принца също бе голям, тъй като при плахото ми докосване с Умението той обърна вниманието си към мен и аз го усетих. Бе момент на споделено проникновение — разпознахме се един друг чрез връзката. Погледнах в сърцето му и не видях в него нито помен от измама или коварство. Откритостта му към Умението бе толкова чиста, колкото и към живота му. Почувствах се едновременно малък и тъмен в негово присъствие, защото аз самият оставах маскиран и му позволявах да види само онова, което можех да споделя с него, единствено онази моя страна, която бе негов учител.

Преди още да го подканя да ме достигне, мислите му се смесиха с моите. *Чрез музиката ли ме изпитваш? Чувам я. Чудесна е.* Мислите му достигаха до мен ясни и силни, но долових в тях нюанс на Осезание. Именно така беше избрал да приема Умението ми. Използваше Осезателното си усещане за мен, за да открие моите мисли от цялата плетеница мисли в Бъкип и отвъд него. Запитах се как ли ще успея да го отуча от това. *Мисля, че съм чувал тази мелодия, но не я помня.* Размишленията му ме върнаха към настоящия момент. Привлечен от музиката, той сякаш направи крачка настрани от себе си.

Това реши въпроса. Сенч беше прав. Шишко или трябваше да бъде обучен, или да се приключи с него. Скрих тази мрачна мисъл от принца. *А сега внимателно, момко. Не бързай. Това, че чуваш музиката, е ясно доказателство, че можеш да владееш Умението. Това, което усещаш сега, музиката и различните мисли, е по-скоро като носещи се в потока боклуци. Трябва да се научиш да не им обръщаш внимание и да се съсредоточаваш върху чистата вода, където можеш да пратиш мислите си както пожелаеш. Онова, което чуваш, откъслечните шепоти и емоции, идват от хора, които имат съвсем малки способности на Умели. Трябва да се научиш да*

игнорираш тези звуци. Колкото до музиката, тя идва от един по-силен в Умението, но засега той също трябва да бъде пренебрегван.

Но музиката е тъй хубава...

Така е. Но музиката не е Умение. Музиката е само посланието на един човек. Тя е като есенен лист по течението. Красив и изящен, но под него се крие студената сила на реката. Ако позволиш на листа да те разсее, може да забравиш за реката и да бъдеш пометен от нея.

С цялата си глупост насочих вниманието му към нея. Трябваше да се сетя, че талантът му изпреварва контрола му. Той се насочи към музиката и се съсредоточи върху нея, преди да успея да се намеся. И със същата скорост се отдалечи от мен.

Беше като да гледаш как течението внезапно грабва и отнася нагазило в плитчините дете. Отначало замръзнах от ужас. После се хвърлих след него, като много добре си давах сметка колко ще ми е трудно да го настигна.

По-късно се опитах да опиша всичко това на Сенч.

— Представи си някое от онези големи събирания, на които едновременно се водят много разговори. Заслушваш се в един, а после вниманието ти се привлича от нечий коментар зад гърба ти. След това пък чуваш фраза от трети. Изведнъж се изгубваш и започваш да се препъваш в думите на останалите. И не можеш да си спомниш кого си започнал да слушаш първо, нито пък да намериш собствените си мисли. Всяка чута фраза грабва вниманието ти и не можеш да различиш коя е по-важна от друга. Всички съществуват едновременно, еднакво привлекателни са и всяка като че ли откъсва парченце от теб и го отнася.

В Умението няма зрение, звуци и докосване. А само мисъл. В един момент принцът беше до мен — силен, непокътнат и самият той. В следващия бе насочил вниманието си твърде много към силна мисъл, която не бе негова. Както човек може бързо да разплете голяма плетка, като просто дръпне свободния край на нишката, така принцът започна да изчезва. Настигането на нишката и навиването ѝ не възстановява дрехата. Но въпреки това се хвърлих във вихъра разпокъсани мисли и се пресегнах към него; мъчех се да уловя нишките му, да ги събирам и дърпам, като в същото време трескаво търсех тяхното отслабващо сърце и източник. Попадах бях и в много по-силни течения на

Умението и успях да се запазя непокътнат. Но опитът на принца бе много по-ограничен от моя. Раздиращото течение на съзнанията бързо го разкъсваше на парчета. За да го върна, трябваше да изложам на риск себе си, но вината беше моя, така че го заслужавах.

Предан! Пуснах мисълта широко и отворих ума си за отговор. Получих буря от объркване, когато по-слабо надарените с Умението усетиха намесата на мисълта ми в умовете си и се зачудиха какво ли и кой съм. Тежестта на внезапното им внимание се стовари върху мен и ме повлече, сякаш внезапно в мен се закачиха хиляди кукички и задърпаха в различни посоки.

Усещането бе силно, едновременно тревожещо и ободряващо. Може би най-странното бе колко ясно възприемах всичко. Може би Сенч бе прав да ми спре елфовата кора. Но тази мисъл бързо профуча покрай мен и се съсредоточих върху онова, което трябва да направя. Отърсих се от останалите, както вълкът отърсва водата от козината си. Усетих краткото им изумление и объркване, докато се откъсваха от мен, и отново се съсредоточих. *ПРЕДАН!* Мисълта изрева не името му, а концепцията за него, формата, която видях така ясно, когато мислите ми за първи път докоснаха неговите. Отговорът му дойде като питащо ехо, сякаш едва си спомняше кой е бил само преди няколко мига.

Улових го в плетеницата, пресях нишките му и ги задържах, като оставих другите да минат през представата ми за него. *Предан. Предан. Предан.* Почукването на мисълта ми бе като удари на сърце и потвърждение за него. После го задържах за момент, успокоявах го, и накрая усетих как се връща при себе си. Бързо се прибра около централните си нишки, които не бях възприел като част от него. Около принца цареше неподвижно спокойствие, което му помагаше да задържи мислите на света, докато се възстанови.

Том? — попита най-сетне. Онова, което ми отправи, беше частица от истинското ми аз, онази единствена страна, която му бях показал.

Да — потвърдих. — Да, Предан. За днес е достатъчно. Даже повече от достатъчно. Сега излез оттук. Върни се при себе си.

Заедно се отделихме от мъчителното течение, откъснахме се един от друг и се прибрахме в собствените си тела. Но докато се отдалечавахме от реката на Умението, сякаш някой друг ми проговори с далечно ехо от мисъл.

Добре сторено. Но следващия път бъди по-внимателен. И със себе си, и с него.

Посланието бе насочено към мен, аз бях целта на тази мисъл. Не вярвам Предан изобщо да я е доловил. Когато отворих очи при масата и видях колко е пребледнял, загърбих всички грижи за това чуждо Умение. Беше се отпуснал в стола, с клюмнала настрани глава и притворени очи. Капчици пот се стичаха по лицето му, устните му бяха полуотворени и се движеха вяло, когато вдишваше и издишваше. Първият ми урок за малко да стане последен.

Заобиколих масата и клекнах до него.

— Предан. Чуваш ли ме?

Той едва пое дъх. *Да.* На отпуснатото му лице заигра ужасна усмивка. *Беше тъй прекрасно. Искам да се върна там, Том.*

— Не. Не го прави. Дори не си и помисляй. Стой тук и сега. Съсредоточи се върху това да останеш в собственото си тяло.

Огледах набързо стаята. Нямаше какво да му предложи — нито вода, нито вино.

— След малко ще се оправиш — казах, но не бях съвсем сигурен, че е така. Защо не бях предвидил подобна възможност? Защо не го предупредих от самото начало за опасностите на Умението? Защото не бях очаквал, че ще се справи така добре още на първия си урок ли? Не подозирах, че ще се окаже достатъчно способен, за да успее да се забърка в неприятности. Е, сега вече знаех. Обучаването на принца се очертаваше по-опасно, отколкото бях предполагал.

Поставих ръка на рамото му, за да му помогна да се изправи. Вместо това сякаш всеки от нас скочи в ума на другия. Бях свалил стените си, за да го уча, а Предан нямаше никакви прегради. Главозамайването на Умението ме заля. Заедно с него чувах приглушения рев на мислите като бушуването на придошла река в далечината. *Стой надалеч от това* — посъветвах го и някак успях да го върна от ръба. Беше изнервящо да усещам омайването му. Навремето аз също бях усетил това притегляне на течението. То все още ме привличаше силно, но познавах неговите опасности и това уравновесяваше положението. Принцът бе като бебе, посягащо към пламъка на свещ. Отдръпнах го назад, застанах между течението и него и накрая усетих как закрива ума си от него.

— Предан. — Изрекох името му и в същото време го излъчих с Умението. — Време е да спреш. Беше достатъчно за един ден и твърде много за първия урок.

— Но... Аз искам... — Думите му бяха едва доловим шепот, но бях радостен, че ги изрече на глас.

— Достатъчно — казах и свалих ръка от рамото му. Той въздъхна и вдигна глава. Преборих се със собствените си изкушения. Трябваше ли да споделя силата си с него, за да му помогна да се възстанови? Трябваше ли да му издигна стени и да го защитавам, докато не се научи да плава в теченията на Умението? Трябваше ли да премахна наложената с Умението команда да не се опълчва срещу мен?

Когато за първи път ми бе предложено да се науча да използвам Умението, за мен това бе като нож с две остриета. От едната страна се намираше невероятната възможност да овладее магията, но от другата неизменно дебнеше опасността, че майстор Гален може да научи, че съм Осезаващ, и да ме унищожи. Никога не бях подхождал към Умението така открито и настойчиво като Предан. Много скоро опасността и болката бяха притъпили любопитството ми към кралската магия. Бях я използвал с неохота, привлечан от пристрастяващото ѝ обаяние и в същото време уплашен, че може да ме погълне. Когато открих, че пиенето на чай от елфова кора е в състояние да умъртви повика на Умението, не се поколебах да я използвам въпреки лошата ѝ репутация. А сега бях свободен от опияняващото и въздействие и ентусиазмът ми към Умението се разпали от ентусиазма на принца и достъпа до свитъците. Също като Предан копнеех да се хвърля в главозамайващото течение. Стегнах се. Не биваше да позволявам да усети това от мен.

Бърз поглед към издигащото се в небето слънце ми показва, че времето ни почти е изтекло. Лицето на Предан бе възвърнало до голяма част цвета си, но косата му бе прилепнала от пот.

— Хайде, момко, стегни се.

— Уморен съм. Имам чувството, че мога да спя цял ден.

Не споменах за собствената си болка, която вече пускаше филизи.

— Знам. Но не бива. Искам да останеш буден. Заеми се с нещо активно. Излез да пояздиш или се упражнявай с меча. И най-вече — не мисли за първия урок. Не позволявай на Умението да те подлъже

отново да се обърнеш към него днес. Докато не те науча да балансираш съсредоточаването си върху него и да го удържаш, то е опасно за теб. Умението е полезна магия, но има силата да привлича човека както медът привлича пчелата. Навлезеш ли сам, бъдеш ли разсеян от него, ще се озовеш на място, откъдето няма да може да те върне никой, дори аз. А тялото ти ще трябва да остане тук като някакво огромно лигавещо се бебе, което не забелязва нищо.

Отново го предупредих, че не бива да се опитва да използва Умението без мен, че трябва да извършва всичките си експерименти в мое присъствие. Сигурно прекалих, защото накрая той почти гневно заяви, че също е бил там и знае, че е изкарал късмет да се върне здрав и невредим.

Казах му, че се радвам, че го разбира. След това се разделихме. Той обаче спря на вратата и се обърна към мен.

— Какво има? — попитах го, когато мълчанието му се проточи.

Изглеждаше смутен.

— Искам да те попитам нещо.

Изчаках, но накрая трябваше да се обадя.

— Какво по-точно?

Той прехапа устна и се загледа в прозореца.

— За теб и лорд Златен — промълви най-сетне. И отново млъкна...

— Какво де, кажи! — попитах нетърпеливо. Сутринта отминаваше, а имах работа. Например да намеря начин да уталожя главоболието, което се бе стоварило отгоре ми с пълна сила.

— Ти... харесва ли ти да работиш за него?

Моментално разбрах, че не това е въпросът, който искаше да ми зададе. Запитах се какво го е обезпокоило. Нима ревнуваше заради приятелството ми с Шута? Дали не се чувстваше по някакъв начин изолиран?

— Той ми е приятел от много време — казах меко. — Вече ти казах, в онзи хан, докато се прибирахме. Ролите на господар и слуга, които играем сега, са само за удобство. Така имам възможност да присъствам на събития, на които не се очакват такива като мен. Това е.

— Значи не му... служиш наистина.

Свих рамене.

— Само когато подобава на ролята ми или когато ми е приятно да го полаская. От много време сме приятели, Предан. Почти няма нещо, което да не направя за него, или той за мен.

Видът му показваше, че не съм успокоил тревогите му, но ми се искаше засега да се задоволи с това. Можех да изчакам, докато намери подходящите думи. Той като че ли също бе склонен да остави темата, защото се обърна към вратата. Но когато постави ръка върху дръжката, внезапно заговори отново. Гласът му бе дрезгав, изричаше думите сякаш против волята си.

— Любезен казва, че лорд Златен харесва момчета.

Не казах нищо и той добави мъчително:

— В леглото. — Продължаваше да гледа към вратата. Тилът му бе станал ален.

Изведнъж се почувствах ужасно уморен.

— Предан. Погледни ме, моля те.

— Съжалявам — каза той и се обърна, но не можеше да ме погледне в очите. — Не биваше да питам.

Искаше ми се да не го бе правил. Искаше ми се да не откривам, че слухът е плъзнал толкова широко, че е стигнал и до неговите уши. Време беше да изясня нещата.

— Предан. Лорд Златен и аз не спим заедно. Всъщност никога не съм го виждал да си ляга с никого. Действията му спрямо Любезен бяха номер, целящ да накара лейди Бресинга да поиска да си тръгнем. Това е. Естествено, не можеш да споделиш това с Любезен. Трябва да си остане между нас.

Той пое дълбоко дъх и издиша.

— Не исках да си мисля така за теб. Но двамата изглеждате толкова близки. А и лорд Златен е джамайлиец, а всички знаят, че там не ги е грижа за подобни неща.

За момент се зачудих дали да не му кажа истината, но реших, че ще го натоваря прекалено много.

— Може би най-добре би било да не обсъждаш лорд Златен с Любезен. Ако стане дума за това, смени темата. Можеш ли да го направиш?

Той ми се усмихна криво.

— Все пак и аз съм ученик на Сенч.

— Забелязах, че напоследък отношението ти към лорд Златен стана по-хладно. Ако това е причината, на път си да загубиш, че не го познаваш по-добре. Стане ли ти приятел, никой не би могъл да намери по-верен от него.

Той кимна, но не каза нищо. Подозирах, че не съм разпръснал всичките му колебания, но поне бях направил всичко по силите си.

Той излезе и го чух да завърта ключа в ключалката, преди да се спусне по дългата спирална стълба. Ако го попитаха какво е правил тук горе, щеше да отговори, че е избрал кулата като място за сутрешно медитиране.

Отново огледах стаята и се зарекох да я оборудвам с неща, които да помогнат при опасности като днешната. Бутилка бренди, ако Предан трябва да си възвърне силите. И дърва за камината, тъй като зимата напредваше. Не споделях суровото мнение на Гален, че на учениците трябва да им бъде неудобно, за да се учат добре. Трябваше да говоря със Сенч по въпроса.

Прозях се широко. Искаше ми се да се върна в леглото си. Бях се прибрал в Бъкип предната вечер. Горещата баня и дългият доклад пред Сенч бяха отнели часове, които можех да прекарам в сън. Сенч взе свитъците и ръкописите, които донесох. Не бях особено ентусиазиран, но в тях едва ли имаше нещо, за което вече да не знае или да не се е сетил. След като стоплих костите си в банята, останах при Сенч до камината и разговаряхме дълго.

Едно младо кафяво порче вече се бе настанило в стаята. Казваше се Гили и беше обсебено от собствената си младост, собствената си територия и от слуховете за гризачи. Интересът му към мен се ограничи с това да подуши обстойно ботушите ми и да разузнае съдържанието на багажа ми. Бързо стрелкащият се ум на животинката беше приятен контрапункт на меланхолията на помещението. Мнението му за мен бе, че съм прекалено голямо за ядене същество, с което се налага да дели територията си.

Клюките на Сенч покриваха всичко: от това как херцогът на Тилт въоръжава и обучава на военни похвати избягали халкидски роби, до Кетрикен, която била призвана да посредничи между лорд Песнопоен от Прашното езеро, който твърдял, че лорд Достоен от Тимбъри прелъстил и отвлякъл дъщеря му. Лорд Достоен възразил, че момичето отишло при него по своя воля и че тъй като двамата са вече женени,

обвиненията в съблазняване вече нямат никакво значение. Сенч ми разказа и за новите докове, които искал да построи някакъв търговец от Бъкип. Двама други се оплакали, че доковете ще отрежат достъпа по вода до складовете им. Тривиалният спор, който би могъл да се реши от градския съвет, се превърнал във всеобщ дебат и се наложило да се обсъжда пред кралицата. Сенч разказа за още куп други досадни и уморителни теми и това ми напомни, че проблемите, с които се занимават ежедневно с Кетрикен, са едновременно широки и дълбоки.

Когато го отбелязах, той отговори:

— И именно затова сме щастливи, че се върна в Бъкип и принц Предан е единствената ти грижа. Кетрикен смята, че единственият подобър начин би бил да можеш да го съпровождаш открито, но все още смятам, че способността ти да наблюдаваш двора, без да бъдеш твърде пряко свързан с принца, си има своите предимства.

Не беше установил ново раздвижване от страна на Петнистите. Нямахше нови разобличения на Осезаваци, нелегални позиви или заплахи към кралицата.

— А предупреждението на Лоръл за слуховете на Диъркин? — попитах.

За момент той се смути.

— Значи знаеш за това? Е, говорех само за преките действия на Петнистите срещу кралицата. Приехме сериозно информацията на Лоръл и направихме всичко възможно да я предпазим, възможно най-дискретно. Сега обучава нов ловец и помощник. Доста е мускулист и много вещ с меча, съпровожда я почти навсякъде. Имам голяма вяра в него. Освен това наредих на стражите при портите да са по-подозрителни към непознати, особено ако ги съпровождат животни. Знаем, че Петнистите и Старата кръв не се погаждат. Шпионите ми донесоха слухове за изклани в съня си семейства, след което къщите им били изгаряни, за да се заличат следите. Толкова по-добре, биха казали някои. Нека се ядат един друг и да ни оставят на мира. О, престани да ми се мръщиш. Казах — някои биха казали, а не че на мен ми се иска да се избият помежду си. Какво искаш да направя? Да пратя стражата ли? Никой не е дошъл да настоява за намесата на кралицата. Нима трябва да гоним сенки, които никой не е обвинил в престъпление? Нужно ми е нещо солидно, Фиц. Човек или хора, назовани по име и обвинени за извършването на убийствата. Докато

някой от Старата кръв не дръзне да излезе и да говори, не мога да направя нищо. Ако от това ще се почувстваш по-добре, слуховете бяха достатъчни да вбесят кралицата.

След което насочи разговора в друга посока.

Любезен Бресинга бе все още в двора, все още се виждаше всеки ден с Предан и все още не показваше знаци да е бил предател или заговорник. Останах доволен, че по време на отсъствието ми Сенч е пуснал шпиони след момчето. Празникът на жертвата минал добре. Островитяните явно го харесали. Официалното ухажване между Предан и Елиания продължило под зорките очи на всички. Разхождали се заедно, яздели заедно, вечеряли заедно, танцували заедно. Менестрелите на Бъкип пеели песни за красотата и грацията на момичето. На повърхността всичко било като по ноти, но Сенч подозираше, че младите изобщо не изпитват любов един към друг. Надяваше се, че ще запазят любезното поведение, докато нарческата замине за родината си. Преговорите с търговците от делегацията й минали много добре. Двоумението на Беарния — нейните жители си я наричаха Беърнс — относно съюза донякъде намаляло, когато кралицата официално дала разрешение на Сийлбей изключителното право да е търговско пристанище за кожи и масло. Стоките от Вътрешните херцогства щели да се изнасят през Бъкип, предимно вина, бренди и зърно. Шоукс и Рипон поемали по-голямата част от търговията с вълна, памук, кожа и тъй нататък.

— Мислиш ли, че херцогствата ще уважават лицензите на останалите? — попитах разсеяно и разклатих брендито в чашата си.

— Разбира се, че не — изсумтя Сенч. — Контрабандата е стара и тачена професия във всеки пристанищен град, който съм посещавал. Но херцозите си получиха по кокал, над който да си ръмжат; и вече изчисляват какви печалби ще им донесе съюзът с Външните острови. А ние целим точно това. Да ги убедим, че всичките Шест херцогства ще се облагодетелстват. — Въздъхна и си потърка носа. След това възкликна: — Уф!

И извади от някаква гънка на робата си фигурката от брега. Люлееше се на верижката си, малка и съвършена. Лъскавата й черна коса бе увенчана със синя диадема.

— Намерих го в едни парцали в ъгъла. Твое ли е?

— Не. Но „купчината парцали“ сигурно са старите ми работни дрехи. Украшението е на принца.

Сенч ме погледна объркано и добавих:

— Разказах ти вече. За онзи странен бряг. Там го намери. Трябва да му го върна.

Сенч се намръщи.

— Когато ми разказа за приключенията си, не каза почти нищо за пътуването през стълбовете-Умение, нито за случилото се на брега. И определено не спомена за фигурката.

— Не е искал да те излъже. Дори за опитен Умел минаването през стълб-Умение е обезпокояващо. Преведох го до брега без предупреждение. Нямах представа какво се е случило. А на връщане го прекарах през *три* стълба. Не съм изненадан, че спомените му са замъглени. Радвам се, че запази разсъдъка си. Повечето от младите Умели на Славен не се справиха така добре.

Той сбърчи чело.

— Така. Значи неопитен Умел не може да премине сам през стълб?

— Не зная. Първия път, когато преминах аз, стана съвсем случайно. Но бях прекарал целия ден в нещо като ступор, на пътя на Праотците... Сенч. Какво си мислиш?

Въпросителният му поглед бе твърде невинен.

— Сенч, стой далеч от тези стълбове. Опасни са. Може би още по-опасни за теб, отколкото за обикновените хора, защото може би имаш следи от Умението в кръвта си.

— Тогава от какво се боиш? — попита тихо той. — Че мога да открия, че притежавам дарба към Умението ли? Че може би бих могъл да го владя, ако са ме обучавали като малък?

— Вероятно би могъл. Но се боя, че ще прочетеш някой пращен стар свитък и ще рискуваш себе си в глупав експеримент точно когато Шестте херцогства най-много се нуждаят от теб.

Сенч изсумтя неодобрително, стана и постави фигурката на полицата над камината.

— А, има и още нещо. Кралицата ти праща това. — Взе от полицата малък свитък и ми го подаде. Разгърнах го и веднага познах ъгловатия почерк на Кетрикен. Така и не беше свикнала със заоблените ръкописни букви, които използвахме в Шестте херцогства. Имаше

дванадесет грижливо изрисувани руни и под всяка бе изписана една-единствена дума. „Пристанище, бряг, ледник, пещера, планина, майчин дом, ловец, воин, рибар, всемайка, ковач, тъкач“.

— Това е от някаква игра, която е играла с Пиотре. Разбирам защо ти го праща. А ти?

Кимнах.

— Руните изглеждат подобни на руните по Стълбовете на Умението. Не са същите, но изглеждат така, сякаш са от една и съща писменост.

— Добре. Но най-малкото една от тях е почти идентична. Ето. Това са руните върху стълба, който сте използвали с принца. Онзи край старите могили.

Сенч взе от масата друг свитък. Личеше си, че е работа на истински писар. Виждаха се четири внимателно копирани символа с означения от коя страна на стълба се намират, както и бележки за големината и местоположението на оригиналите. Явно Сенч беше изпратил работните си пчелички да му съберат информация.

— Коя ви отведе до брега? — попита той.

— Тази. — Приличаше на руната за „бряг“ от свитъка на Кетрикен, като се изключат една-две заврънкулки.

— И същата ли ви върна?

Намръщих се.

— Нямах много време да я разгледам подробно. Явно не си стоял със скръстени ръце, докато ме е нямало.

Той кимна.

— В Шестте херцогства има и други каменни стълбове. През следващите няколко седмици ще събера информация и за тях. Явно са били използвани от Умели, но по един или друг начин с времето знанието за това как работят се е изгубило. А сега имаме възможност да си го възвърнем.

— На цената на огромна опасност. Сенч, мога ли да ти напомня, че при пътуването ни в крайна сметка двамата с Предан се оказахме под водата? А можеше да е и много по-лошо. Представи си, че някой от стълбовете е паднал на тази си страна. Или е разбит на парчета. Какво ще стане с онзи, който го използва?

Сенч не изглеждаше обезсърчен.

— Е, предполагам, че ще разбереш, че пътят е блокиран, и ще се върнеш.

— Аз пък смятам, че ще бъда изхвърлен от стълба като камък. Това не ти е праг, пред който да спреш и да надникнеш. Просто те изхвърля някъде.

— Разбирам. Е, значи ще се наложи да бъдат проучени много внимателно. Но докато четем свитъците, може и да успеем да разберем какво означава всяка руна и да установим къде се е отваряла всяка „порта“. Така в крайна сметка ще определим кои можем да използваме безопасно. И може би да вдигнем или поправим останалите. Така ще си върнем онова, което са правили другите Умели в миналото.

— Сенч. Изобщо не съм сигурен, че стълбовете са дело на Умели. Може някои от тях да са ги използвали, но при всяко преминаване объркването и... — Затърсих подходящата дума. — Чуждостта — измислих накрая. — Именно тя ме кара да се питам дали Умелите са създали стълбовете. И дали изобщо са дело на хора.

— Праотците? — предположи той след кратко мълчание.

— Не знам — отвърнах.

Разговорът отекна в ума ми, докато гледах подредените свитъци и заключените сандъци в кулата. Може би отговорите бяха в тях и ме очакваха.

Избрах три свитъка от онези, които изглеждаха най-нови. Тоест онези, написани на познат ми език и писменост. Не открих трудове на Настоятелност, което ми се стори странно. Последната ни майсторка определено би трябвало да е оставила част от мъдростта си на хартия; обикновено се приемаше, че достигналият този пост би трябвало да разполага с нещо уникално, което да предаде на онези след него. Трите свитъка бяха от някой си Трийний и бяха отбелязани като преводи на по-стар ръкопис от майстор Оклеф. Никога не бях чувал тези имена. Пъхнах свитъците под мишница и излязох през фалшивия панел в рамката на камината.

Смятах да ги оставя в стаята в кулата на Сенч. Нямаха място в спалнята на Том Беджърлок. Но преди да отида там, направих кратко отклонение през тайните коридори, докато не стигнах една неравна цепнатина в стената. Приблжих тихо и надникнах. Стаята на Любезен Бресинга бе празна. Това потвърди казаното ми от Сенч снощи — че младият Любезен ще язди заедно с групата, съпровождаща принца и

годеницата му. Добре. Може би щеше да ми се отвори възможност да обиколя покоите му, макар да не очаквах, че ще намеря нещо. Едва ли държеше в тях друго, освен дрехи и обичайните дребни предмети. Вечер стаята му бе или празна, или бе сам в нея. Когато бе там, най-често се развличаше с малката си флейта (свиреше лошо) или се отдаваше на пушека и след това гледаше през прозореца. В целия ми шпионски опит Любезен бе най-отегчителният обект, когото съм следял.

Тръгнах нагоре към стаята на Сенч, но преди да задействам скрития механизъм, спрях, за да се послушам и после да надникна вътре. Чух някакво приглушено мърморене и звук от стоварени на пода дърва. Едва не си тръгнах с мисълта да оставя свитъците в коридора до по-късен момент. После реших, че в живота ми има твърде много по-късни моменти и оставям твърде много неща за Сенч. Поех дълбоко дъх, за да се успокоя, съсредоточих се и свалих стените си.

Моля те, не се стряскай. Влизам в стаята.

Не помогна. Вълната ме удари веднага щом минах през вратата. *Не ме виждаш, кучешка воня! Не ме наранявай! Махай се!*

Но стените ми вече бяха вдигнати и бях подготвен.

— Престани, Шишко. Вече трябва да си разбрал, че това не ми действа и че нямам намерение да те наранявам. Защо толкова те е страх от мен? — Оставих свитъците на работната маса.

Шишко се беше изправил и ме гледаше. В краката му имаше кофа с дърва. Половината бяха подредени в сандъка до камината. Присви сънените си очи към мен.

— Не ме страх. Просто не харесвам те.

Изреченията му бяха като на съвсем малко дете. Загледа ме свирепо, а езикът му докосваше долната му устна. Въпреки дребния си ръст и детинския глас и поведение не беше малък. Не можех да говоря с него като с дете.

— Така ли? Аз се опитвам да опознавам хората, преди да реша, че не ги харесвам. Не мисля, че съм ти дал причина да ме мразиш.

Той се намръщи. После посочи стаята.

— Много причини. Правиш повече работа. Вода за баня. Носене на храна, отнасяне на съдове. Много повече работа, отколкото само за стареца.

— Е, не мога да го отрека. — Поколебах се. — С какво мога да се реванширам?

— Реванширам? — Присви подозрително очи към мен. Много предпазливо свалих гарда си и се опитах да усетя какво чувства. Нямаше нужда да си правя труда. Беше очевидно. През целия му живот му се бяха подигравали и го бяха дразнили. И беше сигурен, че ще си остане така.

— Мога да ти дам пари за нещата, които правиш за мен.

— Пари?

— Монети. — Имах няколко в кесията си. Вдигнах я и подрънках с нея.

— НЕ. Не монети. Не искам монети. Той удря Шишко, взема монети. Удря Шишко, взема монети. — Докато го повтаряше, имитира движението, като размахваше месестия си юмрук.

— Кой го прави това?

Той отново присви очи към мен, после тръсна упорито глава.

— Някой. Не знаеш. Не съм казвал на никого. Удря Шишко, взема монети. — Замахна отново, явно в плен на запомнения гняв. Задиша по-бързо.

Опитах да го прекъсна.

— Шишко. Кой те удря?

— Удря Шишко, взема монети. — Замахна отново, вече изплезил език още повече и с почти напълно затворени очи.

Пристъпих напред. Поставих ръце на раменете му с намерението да го успокоя, за да мога да поговоря с него. Той обаче изкрещя и отскочи. В същия момент в ума ми се разнесе *НЕ МЕ ВИЖДАШ! НЕ МЕ БИЙ!*

Трепнах от удара.

— Шишко. Не ме бий! — повторих и успях да си поема дъх. — Обаче не действа всеки път, нали? Някои хора не усещат как ги отблъскваш. Но има и други начини, по които аз мога да ги спра.

Така значи. Някои от другите слуги или бяха напълно недосегаеми за докосването на Умението, или го усещаха само колкото да се ядосат. Интересно. Със сила като неговата би трябвало да е в състояние да наложи волята си почти върху всеки. Трябваше да споделя това със Сенч. Оставих тази мисъл за по-нататък. Главоболието от удара му преди малко ме караше да изпитвам

чувството, че очите ми кървят. С мъка изрекох думите през пронизителната червена болка в черепа ми.

— Мога да ги накарам да спрат, Шишко. Ще ги накарам да спрат.

— Какво? Какво да спреш? — подозрително попита той. — Да спреш Шишко?

— Не. Другите. Ще ги накарам да спрат да бият Шишко и да вземат монетите му.

— Ммм — изсумтя недоверчиво Шишко. — Той каза: „Вземи си бонбон“. А после взе монетите. Удря Шишко, взема монети.

— Шишко. — Трудно ми бе да стигна до ума му. — Чуй ме. Ако ги накарам да спрат да те удрят, ако ги накарам да не ти взимат бонбоните, ще спреш ли да ме мразиш?

Стоеше, без да казва нищо, но продължи да се мръщи. Реших, че двете идеи не се връзват в ума му. Опитах по-просто.

— Шишко. Мога да ги накарам да престанат да те тормозят.

Той отново изсумтя.

— Ти не знаеш. Не съм ти казвал.

Прехвърли останалите дърва от кофата в сандъка и се затътри навън. Щом останах сам, се отпуснах за малко в стола и стиснах главата си с ръце. Едва успях да събера сили да стана и да оставя свитъците на нощната масичка. Седнах на ръба на леглото, полегнах само за момент... Главата ми потъна в прохладната възглавница. Заспах.

ГЛАВА 8

АМБИЦИИ

Така всяка магия има своето място в магическия спектър и заедно те образуват великия кръг на силата. Цялото магическо знание се обхваща от този кръг, от уменията на скромния странстващ магьосник с неговите амулети и гадателя с неговата купа или кристал до зверската магия на Осезанието, небесната магия на Умението и простите магии на огнището и сърцето. Всички могат да бъдат поставени, както ги показах, в един широк спектър и на всеки трябва да е ясно, че всички те са свързани с обща нишка.

Но това не означава, че човек може или трябва да овладява целия кръг от магии. Такъв широк обхват в изкуството не е даден на никой смъртен, и с основание. Никой не бива да е майстор на всички сили. Използващият Умението може да разшири знанията си в гадателството и има легенди за Осезаваци, овладели донякъде огнената магия и уменията да се намира вода на странстващите магьосници. Както е показано в графиката, всяка от тези по-нисши области на магията е свързана с по-висшите и така магьосникът може да разшири своите сили, като включи към тях и тези по-маловажни умения. Но да се хранят по-големи амбиции от тези е огромна грешка. Онзи, що гадае през кристал, не бива да се мъчи да призовава огъня. Тези магии не са сродни и напрежението от поддържането на техните различия може да разстрои ума му. Унизяването на Умел със зверската магия на Осезанието означава да се стигне до развала и упадък на по-висшата му магия. Такива долни амбиции следва да се заклеят.

„Кръгът на магията“, Майстор Оклеф (превод на Трийний)

Всъщност мисля, че в първия урок по Умението на Предан научих повече от него. Научих се на страх и уважение. Бях дръзнал да се поставя в ролята на учител по нещо, от което аз самият едва имах представа. И така дните и нощите ми станаха по-заети, отколкото очаквах, защото трябваше да съм едновременно ученик и наставник, а в същото време не можех да се откажа от другите си роли — на слуга на лорд Златен, баща на Хеп и шпионин на Пророците.

Зимата скъсяваше дните и уроците ми с Предан започваха по тъмно сутринта. Обикновено напускахме кулата на Искрен, преди изгревът да освети небето. И момчето, и Сенч настояваха да продължаваме, но аз бях твърдо решен да заложа на предпазливостта след разминаването на косъм от катастрофата.

В същия дух отлагах исканията на Сенч поне да оценя способностите на Шишко. Не беше трудно. Шишко имаше толкова желание да контактува с мен, колкото бе моето да го уча. На три пъти Сенч ни уреди срещи в покоите си. Всеки път слабоумният не се явяваше в уречения час. А и аз не го чаках. Отивах, виждах, че го няма, и си тръгвах. Всеки път Шишко обясняваше на Сенч, че е „забравил“ за срещата, но не можеше да скрие от стареца своите опасения и неприязън.

— Какво си му направил, че те мрази толкова? — настояваше да разбере Сенч. Съвсем честно му отговорях, че не съм правил нищо. Нямах представа защо слабоумният се страхува от мен. Но се радвах, че е така.

Уроците ми с Предан бяха пълна противоположност на това. Момчето ме посрещаше топло и ревностно всеки път и очакваше уроците си с нетърпение. Това ме изумяваше. Понякога тъжно си мислех какво ли щеше да е, ако принц Искрен бе моят първи наставник в Умението. Дали щях да отговоря със същата готовност, с каквато отговаряше синът му? Спомените ми от уроците на майстор Гален бяха болезнени до крайност. Не виждах мъдрост в повтарянето на рутинните похвати и умствени упражнения, целящи подготвянето на ученика за Умението. Всъщност Предан като че ли нямаше абсолютно никаква нужда от тях. За принца използването на Умението бе естествен изблик на душата му. Скоро вече се питах дали не съм се облагодетелствал от собствените ми ранни опити да овладее магията. Налагаше ми се да си пробивам път през собствените ми стени; за

Предан сякаш не съществуваша никакви прегради. Беше еднакво склонен да сподели с мен колкото разстроения си корем, толкова и мислите си. Когато се отваряше, сякаш отприщваше всички пръснати и носещи се безцелно мисли в света и това почти ме смазваше. Него пък го плашеше, но и го очароваше, и двете емоции заедно му пречеха да постигне пълно съсредоточаване върху онова, което се опитваше да направи. Още по-лошо бе, че когато използваше Умението към мен, сякаш се опитваше да вдене въже в карфица. Искрен веднъж ми бе казал, че да изпиташ Умението на баща ми Рицарин било като да те сгази кон — върхлитал в тебе, хвърлял каквото имал да предаде и изчезвал. Същото бе с Предан.

— Ако успее да овладее таланта си, за нула време ще издуха учителя си — оплаках се на Сенч една много късна вечер, когато се случи да посети старите си покои. — Изпитах едва ли не облекчение, когато започнах да го уча на играта на камъчета на Кетъл. Отначало му бе трудно да я проумее, но вече започва да я схваща. Надявам се това да го забави малко и да го научи да търси в магията по-дълбоки модели. Всичко останало като че ли му се удава с лекота. Използва Умението, както малко куче инстинктивно забива нос в следата. Сякаш си припомня как се прави, а не го учи.

— И това лошо ли е? — сърдечно попита старият убиец и затършува сред билките по горните лавици, билки, винаги запазени за най-опасните му и силни буламачи. Усмихнах се, докато го гледах как се качва на една табуретка, и се запитах дали все още смята, че са на сигурно място.

— Може да е опасно. Щом ме надмине и започне да експериментира с другите сили на Умението, ще навлезе в области, в които нямам опит. Няма да мога дори да го предупредя за опасностите, да не говорим да го защитавам. — С отвращение бутнах настрана един свитък и тромавия ми превод към него. Тук Предан също ме надминаваше. Момъкът имаше дарбата на Сенч за писмености и езици. Моите опити бяха бавно и упорито превеждане дума по дума, докато Предан четеше изречение по изречение и измъкваше смисъла в кратки стегнати пасажки. Годиците на откъсване от подобна работа бяха притъпили езиковите ми способности. Питах се дали не завиждам на ученика си за бързия му напредък. Това нямаше ли да ме направи лош учител?

— Може да го е получил от теб — замислено отбеляза Сенч.

— Какво да е получил?

— Умението. Знаем, че докосвате умове, откакто бе съвсем малък. А ти казваш, че Осезанието като магия не позволява това. Така че би трябвало да е Умението. Тоест, че може би си го научил да използва Умението още от най-ранна възраст, или най-малкото си подготвил ума му за него.

Посоката на мислите му не ми харесваше. Моментално в ума ми изникна Копривка и ме заля чувство за вина. Нима бях изложил на опасност и нея?

— Просто се опитваш да ме изкараш виновен. — Помъчих се да го кажа шеговито, сякаш тонът ми можеше да прогони внезапно обхваналия ме ужас. Въздъхнах и неохотно придърпах превода към себе си. Ако исках да имам някаква надежда да продължа като учител на Предан, трябваше самият аз да науча повече за Умението. В този свитък се предлагаше серия упражнения, които да помогнат на ученика да подобри съсредоточаването си. Надявах се да ми е полезен.

Сенч надникна над рамото ми.

— Хм. А какво мислиш за другия свитък? Онзи за болката и Умението?

Погледнах го объркано.

— Кой свитък?

— Знаеш кой — малко раздразнено отвърна той. — Оставих ти го.

Погледнах многозначително претрупаната маса. Върху нея бяха скупчени поне десетина свитъка и десетки листове.

— Кой по-точно?

— Тук някъде е. Показах ти го, момче. Сигурен съм.

Аз бях също толкова сигурен, че не е, но си премълчах. Паметта на Сенч му изневеряваше. Знаех го. Той също, макар че никога не би го признал. Бях открил също, че дори споменаването на тази възможност е в състояние да го вбеси, което за мен бе по-обезпокоително от факта, че умът на стария ми наставник вече не е остър както някога. Затова мълчаливо го гледах как рови сред бъркотията писания, докато не измъкна свитък с декоративен син ръб.

— Видя ли? Ето го, точно където ти го оставих. Изобщо не си го погледнал.

— Прав си, не съм — признах с готовност и с надежда да избегнем въпроса дали ми го е показвал. — Какво пише в него?

Той ми хвърли изпълнен с възмущение поглед.

— За свързаната с Умението болка. Като главоболията ти. Предлагат се някои лекарства, упражнения и билки, но също така се казва, че след време главоболията просто престават. Най-много обаче ме заинтригува бележката накрая.

Трийний твърди, че някои майстори използвали болезнена преграда, за да попречат на учениците си да експериментират на своя глава. Не казва, че може да бъде направена толкова силна, че напълно да попречи на човек да използва Умението. Заинтересувах се поради две причини. Първо се запитах дали Гален не ти е наложил такава преграда. А също и дали не може да се използва за контролиране на Шишко.

Не спомена, че подобни предпазни мерки могат да се приложат и върху принца.

Значи отново се започваше с Шишко. Какво пък, старецът бе прав. Рано или късно щеше да се наложи да се заемем с него. И все пак...

— Не бих искал да използвам болката като юзда за никого. Шишко излъчва музика почти непрекъснато. Да бъде лишен от нея, да изпитва болка, че го прави... Не знам как би му се отразило.

Сенч изсумтя пренебрежително. Още преди да ме попита, знаеше, че няма да го направя. Аз обаче знаех, че Гален не би имал особени скрупули да ме спъне по подобен начин. Зачудих се. Сенч разгъна свитъка пред мен и изкривените му пръсти посочиха въпросния откъс. Прочетох го, но в него не се казваше почти нищо повече от онова, което вече бях чул. Облегнах се назад.

— Опитвам се да си спомня кога започнах да изпитвам болка при използване на Умението. Винаги след това съм се чувствал изтощен. Когато Искрен за пръв път взе сила от мен, направо припаднах. Всяко истинско усилие направо ме изсмукваше. Но не си спомням използването на Умението да има болезнени последици до... — Замислих се, после поклатих глава. — Не мога да определя. Първия път скитах чрез Умението, съвсем случайно. Събудих се треперещ от слабост. Използвах елфова кора, самодивско биле, и продължих така. И след време към слабостта започна да се прибавя и болка. —

Въздъгнах. — Не. Не мисля, че болката е преграда, наложена ми от някого.

Сенч отново беше отишъл при лавиците си. Върна се с две запушени бутилки.

— А възможно ли е да се дължи на Осезанието? В свитъците се говори много за опасностите при използването на двете магии.

Нима старецът се опитваше да ми напомни за всички неща, които не знаех? Мразех въпросите му. Бяха резки предупреждения, че вода принца през непозната територия. Поклатих уморено глава.

— И това не знам, Сенч. Ако принцът започне да изпитва болка след използването на Умението, може и да приемем нещо такова.

— Мислех си, че ще отделиш неговото Осезание от Умението му.

— Бих го направил, ако знаех как. Единственото, което мога да направя, е да го накарам да използва Умението по начини, които го принуждават да го прави, независимо от Осезанието. Не знам как да го накарам да раздели двете магии, както и нямам представа как да премахна командата, която му наложих на брега.

Той вдигна бяла вежда, докато отмерваше билките.

— Командата да не се опълчва срещу теб ли?

Кимнах.

— Е, това не ми се вижда толкова сложно. Просто я обърни.

Стиснах зъби. Не казах, че не му се вижда сложно, защото нито носи магията в себе си, нито знае за какво говори. Уморен съм, рекох си, и обезсърчен. Не бива да си го изкарвам на стареца.

— Не съм съвсем сигурен как му наложих командата и затова не знам как да я отменя. Изобщо не е лесно „просто да я обърна“. Какво да му заповядам? „Опълчи ми се?“ Не забравяй, че Рицарин е направил същото с Гален. В гнева си е запечатал команда в него. И после нито той, нито Искрен успяха да намерят начин да я премахнат.

— Но Предан е твой принц и твой ученик. Това определено те поставя в различно положение.

— Не виждам какво общо има — отвърнах, мъчех се думите ми да не прозвучат сприхаиво.

— Щом казваш. Просто си мисля, че би могло да ти помогне да я свалиш.

Капна няколко капки нещо в чайника. Помълча, после попита деликатно:

— Принцът наясно ли е какво си му направил? Знае ли, че си му заповядал да не ти се опълчва?

— Не! — Този път показах раздразнението си, но поех дъх и се овладях. — Не знае. Срамувам се, че го направих, срамувам се и че признавам, че се боя да му кажа. В много отношения тепърва го опознавам, Сенч. Не искам да му давам поводи да изпитва недоверие към мен. — Потърках чело. — Нали знаеш, не се срещаме при най-добрите обстоятелства.

— Знам, знам. — Потупа ме по рамото. — Така. Какво правиш с него?

— Предимно го опознавам. Превеждахме свитъци заедно. И „взех назаем“ няколко учебни оръжия от оръжейните, за да се упражняваме. Добър е с меча. Ако синините по мен са добър показател, сигурно съм успял по някакъв начин да отслабя командата, може би дори съм я заличил.

— Но не си сигурен?

— Не съвсем. Когато се упражняваме, не се опитваме наистина да се нараним един друг. Това просто е игра. Въпреки това нито веднъж не съм забелязвал да се въздържа или да ме оставя да побежда с лекота.

— Аха. Знаеш ли, мисля си, че е добре, че тренирате. И уроците по Умение също. Мисля, че в живота му липсва този вид грубо приятелство. — Сенч взе големия чайник от огъня и изсипа гореща вода върху сместа от листа в малкия. — Е, само времето ще покаже. Хм. Изобщо използвате ли Умението?

Вдигнах ръка пред носа си. Ароматът на чая насълзяваше очите ми, но Сенч сякаш не забелязваше.

— Да. Правим някои упражнения, които да му помогнат да фокусира магията си.

— Да фокусира? — Сенч разклати чайника и му сложи похлупака.

— Когато използва Умението, направо крещи, да го чуят. Опитваме се да ограничим този вик, да го превърнем в шепот, предназначен само за мен. Работим също и върху това да ми предава само каквото иска да ми каже, а не цялата информация в ума си. Правим различни упражнения. Карам го да се опитва да докосне ума ми, докато седи на масата и разговаряме. След това продължаваме:

може ли да достигне до мен и да предава какво яде, а същевременно да ми спестява кои се хранят с него? После си поставяме други цели. Може ли да огради ума си за моя? В състояние ли е да издигне стени, които да не мога да пробия дори посред нощ, докато спи?

Сенч взе една чаша, намръщи се и я избърса с края на широкия си ръкав. Опитах се да не се усмихна. Понякога, когато оставахме само двамата, се случваше да се превърне от голям благородник в съсредоточения старец, който ме бе научил на първия ми занаят.

— Мислиш ли, че това е разумно? Да го учиш как да затваря ума си за теб.

— Трябва да знае как да го прави, ако му се случи да попадне на човек, който не изпитва особено добри чувства към него. За момента съм единственият Умел, с когото може да се упражнява.

— Освен Шишко — посочи Сенч, докато си наливаше. Горещата зеленикавочерна течност почти шупна в чашата. Той я изгледа с отвращение.

— Мисля, че точно сега мога да се справя само с един ученик — казах сдържано. — Направи ли нещо за проблема на Шишко?

— Какъв проблем?

Усетих моментна тревога. Опитах се да я прикрия с по-небрежен тон.

— Мисля, че ти казах. Има проблеми с другите слуги. Бият го и му взимат парите.

— А, това ли? — Облегна се в стола си, сякаш това нямаше значение. Поех си облекчено дъх. Не беше забравил разговора ни. — Намерих предлог готвачът да му даде отделна квартира. Води се, че работи там, нали разбираш. В кухнята. Сега си има собствена стая до килера. Малка е, но доколкото знам, за първи път си има нещо само за себе си. Мисля, че му харесва.

— Е, това е добре. — Помълчах за момент. — Замислял ли си се да го отпратиш от Бъкип? Поне докато принцът не овладее Умението по-добре? Понякога необузданото му излъчване е доста разсейващо. Сякаш да се опитваш да направиш сложно изчисление, докато някой до теб смята на глас.

Сенч отпи от противната си напитка. Направи физиономия, после преглътна решително. Трепнах от съчувствие и не казах нищо,

когато протегна дългата си ръка към чашата ми и отпи глътка вино, за да премахне гадния вкус. После заговори, гласът му бе дрезгав.

— Докато Шишко е единственият друг кандидат в Умението, с който разполагаме, никъде не го отправям. Искам да е тук, където можем да го държим под око. И където можеш да се помъчиш да спечелиш уважението му. Правил ли си някакви опити с него?

— Не ми се е удавала възможност. — Станах за друга чаша и налях още вино за двама ни. Сенч се върна при масата. Остави чашите с отварата и виното една до друга и ги изглежда печално. — Не знам дали ме отбягва, или има други задачи, които просто не му позволяват да дойде.

— Напоследък има и други задачи.

— Е, това обяснява защо не го е грижа за работата тук — отбелязах кисело. — Един ден се сеща да смени изгорелите свещи с нови, на следващия не. Понякога камината е почистена и заредена с дърва, друг път има само пепел и въглени. Мисля, че го прави от неприязън към мен. Прави колкото се може по-малко.

— Не може да чете, така че не мога да му дам списък със задачи. Понякога изпълнява всичко, което му кажа, понякога не. Това го прави само лош прислужник, но не и мързелив или злобен. — Сенч отново отпи от отварата си и този път не успя да се сдържи и се закашля. Бързо дръпнах свитъците от полетелите пръски. Той избърса уста с кърпата си и попи течността по масата. — Моля за извинение — каза сърдито, очите му бяха насълзени. Надигна чашата с вино.

— Каква е тази отвара?

— Горски лист. Вещерско масло. Морски креп. И някои други билки. — Отново отпи от сместа и преглътна с помощта на виното.

— За какво е? — Някъде в мен се размърда спомен.

— Имам си едни проблеми — уклончиво отговори той, но аз станах и разрових свитъците на масата. Почти моментално намерих онзи, който ми трябваше. Илюстрациите бяха все още ярки, въпреки изминалите години. Развих го и посочих рисунката на горския лист.

— Тези билки се споменават тук като полезни за откриване на кандидата за Умението.

Той ме изглежда безизразно.

— И какво?

— Сенч. Какво правиш? Какво си намислил?

Известно време той продължи да ме гледа мълчаливо. После запита хладно:

— Да не ревнуваш? И ти ли мислиш, че нямам право на даденото ми по рождение?

— Какво?!

Странен гняв се изля от него в порой думи.

— Не ми беше даден шанс дори да ме проверят за Умението. Копелетата не се учат на него. За теб Умен направи изключение. Да, аз съм Пророк не по-малко от теб. И владее някои от по-нисшите магии, както би трябвало да си разбрал досега.

Беше разстроен, а аз не знаех защо. Кимнах и казах успокояващо:

— Като гадаенето по вода. Така разбра за атаката на Алените кораби срещу Нитбей навремето.

— Да — със задоволство отвърна той. Седна в стола, пръстите му шареха по ръба на масата като краката на паяк. Запитах се дали билките не са го хванали. — Да, владее някои магии. И може би, ако ми се отвори възможност, бих могъл да имам и магията на своята кръв, магията, на която имам право. Не се опитвай да ми го отказваш, Фиц. През всичките онези години собственият ми брат забрани дори да ме проверят. Добре бе да пазя гърба му, добре бе да уча синовете и внука му. Но не и да ми бъде дадена полагащата ми се по право магия.

Зачудих се колко ли дълго се е трупало това негодувание в него. После си спомних радостната му възбуда, когато Умен позволи да се уча, и отчаянието, когато се провалях и дори не обсъждах уроците си с него. Това бе много стар гняв, който едва сега се разкриваше пред мен.

— Но защо сега? — попитах. — Свитьците за Умението са у теб от петнайсет години. Защо си чакал?

Мислех си, че зная какъв ще е отговорът — че е искал да съм близо до него и да му помагам. Отново бях изненадан.

— Какво те кара да мислиш, че съм чакал? Вярно, положих повече усилия напоследък, защото сега отчаяно се нуждая от магията. Вече говорихме за това. Знаех си, че няма да поискаш да ми помогнеш.

Вярно бе. Но ако ме беше попитал защо, нямаше да успея да му отговоря. Избегнах въпроса.

— Защо ти е необходима точно сега? Страната е сравнително мирна. Защо да се излагаш на риск?

— Фиц. Погледни ме. Погледни ме! Остарявам. Времето ми изигра коварен номер. Когато бях млад и способен, бях заключен в тези покои, принуден да остана скрит и безсилен. А сега, когато имам възможност да поставя трона на Пророците на солидна основа, когато фамилията ми се нуждае най-много от мен, съм стар и изнемощявам. Умът ми се препъва, гърбът ме боли, спомените ми се замъгляват. Мислиш ли, че не виждам ужаса на лицето ти всеки път, когато ти кажа, че трябва да прегледам записките си, за да ти намеря една или друга информация? Е, представи си аз как се чувствам. Представи си какво е да нямаш собствени спомени, които да са ти винаги на разположение. Да се мъчиш да се сетиш някое име, внезапно да изгубиш нишката на разговора наред някоя шега. Отчайваше се като момче, когато си мислеше, че тялото ти те предава и не е в добра форма. Но пък винаги си имал своя ум. А аз си мисля, че започвам да губя своя.

Беше ужасно откровение, сякаш бях открил, че самите основи на замъка Бъкип са отслабнали и се рушат. Едва напоследък започнах да оценявам цялостно всички хитрини, които Сенч беше направил за Кетрикен. Заплетената мрежа от отношения, образуващи политиката на Бъкип, ме беше уловила и ми бе трудно да я възприема изцяло, докато се намирах в нея. Когато бях момче, Сенч ми обясняваше всичко ставащо в замъка и аз се задоволявах да приема думите му. Сега виждах нещата с очите на зрял мъж и сложността на всичко това бе зашеметяваща.

И пленителна. Беше като играта с камъчета на Кетъл, само че много по-мащабна. Движеха се пионки, променяха се съюзи, силата преминаваше от един на друг понякога в рамките само на няколко часа. Това правеше дълбочината на познанията на Сенч още по-изумителна, тъй като той беше водил балансиращите действия на кралица Кетрикен при осигуряването на лоялността на благородниците. Не бях в състояние да съм в течение на всички тези неща, но те все пак си оставаха взаимосвързани.

От завръщането си в Бъкип, се възхищавах как старецът успява да съчетае всичко това и се ужасявах от деня, в който не би могъл да го прави. Нищо вече не бе толкова лесно за него, колкото навремето. Наличието на „записките“ му — дебели подвързани в джамайлйски стил томове — беше знак, че вече не се доверява на собствената си

памет. Имаше шест еднакви тома с червена, синя, зелена, жълта, лилава и златиста корица, по един за всяко херцогство. Как решаваше коя информация към кой се отнася бе непосилен за мен въпрос. В седмия том, който бе бял с елена на Пророците на корицата, водеше ежедневните си записки. Най-често се съвещаваше с него и прелистваше откъсите от слухове, разговори и обобщения на шпионски доклади. И макар да го пазеше в тайна и да го държеше в скритата си стая, бележките му бяха на неговия си език. Не ми предложи достъп до томове, а и аз не поисках. Сигурен съм, че вътре имаше много неща, за които не бих искал да научавам. А беше и побезопасно за шпионите в Шестте херцогства, защото бих могъл случайно да издам тайни, за които нямам представа. Но опасенията на Сенч за отслабващата му памет все още не обясняваха действията му.

— Знам, че напоследък ти е все по-трудно. Но защо тогава се товариш още повече, като се опитваш да усвоиш Умението?

Ръцете му на ръба на масата се превърнаха във възлести юмруци.

— Заради онова, което прочетох. Заради онова, което ми разказа, че си постигнал с него. В текстовете се казва, че един Умел може да възстанови собственото си тяло, да удължи годините си. Колко стара бе онази Кетъл, с която пътува? На двеста? На триста? А е била достатъчно яка, за да издържи зима в Планините. Ти самият си ми казвал, че си докосвал вълка си и сте ставали едно цяло, поне за известно време. Ако можех да се отворя за твоето Умение, не би ли го сторил за мен? Или ако откажеш, както мисля, че би направил, не мога ли да го направя за себе си?

И сякаш, за да покаже силата на решението си, грабна чашата и я пресуши на един дъх. Задави се и се закашля. Устните му бяха потъмнели от тъмната отвара.

— Забелязвам, че не гориш от желание да ми предложиш помощта си — отбеляза горчиво, докато бършеше уста.

Въздъгнах тежко.

— Сенч. Едва познавам основните неща, на които се мъча да науча принца. Как мога да ти предложа да те уча на нещо, което самият аз почти не разбирам? Ами ако...

— Това е най-голямата ти слабост, Фиц. През целия ти живот. Твърде много предпазливост. Недостатъчно амбиция. Умен харесваше това. Никога не се е страхувал от теб, както се страхуваше от мен.

Зяпнах го, изпълнен с болка, а той продължи, сякаш не забелязваше какъв удар ми е нанесъл.

— Не очаквах от теб да го одобриш. Не че се нуждая от одобрението ти. Мисля, че е по-добре сам да изследвам покрайнините на тази магия. Отворя ли вратата... е, тогава ще видим какво ще си помислиш за стария си наставник. Може и да те изненадам, Фиц. Мисля, че я имам, че може би винаги съм я имал. Ти самият ми загатна за това, когато спомена за музиката на Шишко. Чувам я. Така ми се струва. В покрайнините на съзнанието си, точно когато се унасям в сън нощем. Мисля, че имам Умението.

Не знаех какво да кажа. Сенч ме чакаше да реагирам на твърдението му, че притежава Умението. А аз си мислех, че никога не ми е липсвала амбиция, а само че стремежите ми не съответстват на неговите намерения относно мен. Така че мълчанието се проточи и стана още по-неловко. И когато той го наруши, като смени темата, нещата само се влошиха.

— Е, май нямаш какво да ми кажеш. Така. — Усмихна се насила и попита: — Как се справя момчето ти с чиракуването?

Станах.

— Зле. Предполагам, че му липсва амбиция, също като на баща му. Лека нощ, Сенч.

Излязох и прекарах остатъка от нощта в слугинската си стая. Не заспах. Не посмях да заспя. Напоследък избягвах леглото си и се предавах единствено когато пълното изтощение си казваше тежката дума. Не само защото трябваше да прекарвам тъмните часове в изучаване на свитъците, но и защото когато затворех очи, бивах буквално обсаден. Всяка нощ издигах защитните си стени преди сън и почти всяка нощ Копровка ги атакуваше. Силата и упоритостта ѝ ме безпокояха. Не исках дъщеря ми да използва Умението. Нямах начин да я доведа в Бъкип да я уча и се страхувах за нея заради опитите, които прави на своя глава. Смятах, че да я пусна означава само да я окуража още повече в овладяването на магията. Докато не знаеше, че е Умела, докато мислеше, че просто общува с някакъв приятел в съня си, с някакво въображаемо същество от друг свят, може би можех да я държа в безопасност. И разочарована. Боях се, че дори веднъж да я достигна, та било то и само за да я отблъсна, тя може по някакъв начин да проумее кой съм и къде се намирам. По-добре бе да си остава в

неведение. Може би след време неуспешните ѝ опити да достигне до мен щяха да я накарат да се откаже. Може би щеше да си намери някакво друго занимание — красив съседски момък или интерес в някой занаят. Така се надявах. Но всяка сутрин ставах почти толкова изтощен, колкото когато си лягах.

Личният ми живот бе също толкова обезсърчаващ. Усилията ми да намеря време да говоря с Хеп бяха не по-успешни от опитите на Сенч да ми уреди среща с Шишко. Беше съвсем хлътнал по Сваня. Три седмици прекарвах повечето си свободни вечери в „Набученото прасе“ с надеждата, че ще мога да говоря с Хеп насаме. Неугледното общо помещение и калпавата бира с нищо не подпомагаха търпението ми към моя син. Често се случваше да чакам напразно. А когато идваше Хеп, водеше Сваня. Тя бе прелестно младо създание, цялото черна коса и огромни очи, стройна и гъвкава като върбова клонка, но в същото време около нея се носеше ореол на сила. И обичаше да говори, като почти не ми даваше възможност да вметна някоя дума, още по-малко да разговарям с Хеп на четири очи. Синът ми седеше до нея и се топеше от милото ѝ отношение и красотата ѝ, докато тя ми разказваше надълго и нашироко за себе си и родителите си, за плановите си за бъдещето и какво мисли за Хеп, Бъкип и живота като цяло. Разбрах, че майка ѝ е вдигнала ръце от вироглавата си дъщеря и се радва, че е намерила млад мъж с някакви перспективи. Мнението на баща ѝ за Хеп не бе толкова благосклонно, но Сваня очаквала в най-скоро време да го накара да започне да мисли като нея. Ако ли пък не можел да приеме, че тя сама избира с кого да бъде, може би щяло да е по-добре да стои настрана от живота ѝ. Това изглеждаше чудесно становище за независима млада жена, решила да разпери дръзко криле, само че и аз бях баща и не одобрявах напълно избора ѝ. Самата Сваня явно не я бе особено грижа за мнението ми. Открих, че харесвам духа ѝ, но не и пренебрегването на чувствата ми.

Накрая една вечер Хеп пристигна сам, но тази единствена възможност за разговор насаме далеч не бе задоволителна. Беше унил, че Сваня я няма, и горчиво се оплака, че баща ѝ станал по-твърд и я принуждавал вечер да си стои у дома. Когато насила обърнах разговора към чиракуването, той само повтори онова, което вече ми бе казал. Беше недоволен от начина, по който се отнасяли с него. Гиндаст го смятал за тъпак и му се подигравал пред калфите. Нагърбили го с най-

отегчителните задачи и не му давали възможност да се докаже. А когато го натиснах да ми даде примери, останах с впечатлението, че Гиндаст е взискателен, но не и лишен от здрав разум майстор.

Оплакванията му не ме убедиха, че се отнасят зле с него. От разговора си създадох различно мнение. Момчето ми бе влюбено в Сваня и тя бе истинският център на мислите му. Много от непрестанните му грешки и закъснявания можеха да се припишат на това разсейване. Бях сигурен, че ако Сваня не съществуваше, Хеп щеше да е по-целеустремен и може би по-доволен от обучението си. По-строг баща сигурно би му забранил да се вижда с момичето. Не го направих. Понякога си мислех, че е заради начина, по който се бях чувствал самият аз при подобни ограничения; друг път се питах дали не се страхувам, че Хеп няма да се подчини на подобна заповед и затова не смея да я дам.

Виждах и Джина, но какъвто си бях страхливец, се осмелявах да посещавам дома ѝ само когато присъствието на понито и каруцата показваше, че най-вероятно и племенницата ѝ е там. Искях да забавя безразсъдната ни страст, макар че топлината на леглото ѝ бе примамка, на която не можех да устоя. Опитах се. Всеки път, когато ѝ се обаждах, посещенията ми бяха кратки и се извинявах, че господарят ми ме е натоварил с неотложни задачи. Първия път Джина като че ли прие обяснението. Втория път се поинтересува кога бих могъл да очаквам свободен следобед. Макар питането ѝ да бе отправено в присъствието на племенницата ѝ, в очите ѝ се четеше друг въпрос. Измъкнах се, като казах, че господарят ми е доста своенравен и не би ми позволил сам да определям свободното си време. Изкарах го като оплакване и тя кимна съчувствено.

При третото ми посещение племенницата я нямаше. Беше отишла да помогне на приятелка в града, която карала тежко раждане. Джина ми го съобщи, след като ме посрещна с топла прегръдка и продължителна целувка. Пред страстта ѝ моята решимост за въздържане се разтопи като сол под дъжд. Без много прелюдии тя залости вратата, хвана ме за ръка и ме помъкна към спалнята.

— Момент — предупреди ме и се заковах на прага. — Вече можеш да влезеш.

Видях, че е наметнала тежък шал върху муската. Пое дълбоко дъх като гладник, предвкушащ вкусна гозба, и изведнъж не можех да

мисля за нищо друго, освен за напирашите под дрехата ѝ гърди. Казах си, че е глупава грешка, но въпреки това я направих. Няколко пъти. А когато и двамата останахме без сили и тя дремеше на рамото ми, направих още по-глупава грешка.

— Джина — попитах я тихо, — мислиш ли, че е разумно да го правим?

— Глупаво, разумно — сънено отвърна тя. — Какво значение има? На никого не вреди.

Въпросът ѝ бе зададен ей така, но отговорих сериозно.

— Да. Мисля, че има. Значение, искам да кажа. И че може би вреди.

Тя въздъхна тежко, седна и отметна къдриците от лицето си. Вгледа се в мен с късогледите си очи.

— Том. Защо винаги се мъчиш да го направиш сложен въпрос? И двамата сме големи хора, не сме се вричали един на друг и ти обещах, че не можеш да ми направиш дете. Защо просто да не се отдадем на простото и искрено удоволствие, докато можем?

— Може би защото не ми се струва нито просто, нито искрено. — Мъчех се доводите ми да прозвучат разумно. — Правя онова, което си мисля, че не е хубаво да прави Хеп — да бъда с жена, на която не съм дал думата си. Ако ми беше казал, че правят със Сваня същото, което направихме току-що ние с теб, щях да го смъмря жестоко, да му кажа, че няма право да...

— Том — прекъсна ме тя. — Създаваме правила за децата си, за да ги защитим. Когато пораснем, ние знаем опасностите и избираме какви рискове поемаме. Нито ти, нито аз сме деца. Никой не заблуждава другия какво му предлага. От каква опасност се боиш, Том?

— Аз... ами ужас ме хваща какво може да си помисли Хеп за мен, ако разбере. А и не ми харесва да го лъжа, като правя онова, което съм забранил на него. — Извърнах поглед и добавих: — И би ми се искало в това да имаше нещо повече от просто... удоволствие за възрастни.

— Разбирам. Е, може би след време ще има — рече тя, но си пролича, че е наранена. И разбрах, че може би тя *наистина* се заблуждава относно онова, което споделяме.

Какво можех да отговоря? Не знам. Влязох в ролята на страхливеца.

— Може би след време ще има — повторих, но не повярвах на собствените си думи. Полежахме още известно време, след което станахме да изпием по чаша чай до камината. Когато накрая казах, че трябва да тръгвам, и тромаво обясних, че не мога да ѝ кажа кога точно ще намина отново, тя извърна поглед и каза тихо:

— Е, тогава ела, когато решиш, Том Беджърлок.

И ме целуна за довиждане. Излязох, погледнах ярките звезди на зимната нощ и въздъхнах. Докато вървах към замъка, се чувствах виновен. Лъжех Джина за нещо — не като ѝ отказвах фалшиво обяснение в любов, а като способствах за привличането помежду ни. Съмнявах се, че ще изпитвам към нея повече чувства, отколкото изпитвах в момента. Най-лошото бе, че не можех да обеща на себе си, че ще престана да я виждам, макар че единственото, което бих могъл да ѝ предложа, бе едно похотливо приятелство. Не гледах добре на себе си и се почувствах още по-зле, когато се принудих да приема, че Хеп сигурно се е сетил, че от време на време споделям леглото на Джина. Това бе лош пример за момчето ми и тази нощ пътят до замък Бъкип изглеждаше много студен и черен.

ГЛАВА 9

ЗАЛОГ НА КАМЪНИ

С укрепването на силата и усъвършенстването на Умелия расте и съблазънта на Умението. Добрият наставник следва да бъде предпазлив с кандидатите, стриктен към учениците и непреклонен с калфите си. Твърде много обещаващи Умели са били изгубени за самото Умение. Предупредителните признаци, че ученикът се изкушава от Умението, включват разсеяност и раздразнителност, когато се занимава с нормалните си ежедневни заръки. Когато използва Умението, той влага повече сила от нужното за задачата заради удоволствието от струящата в него мощ и прекарва повече време в това състояние, отколкото се изисква за постигане на целта. Наставникът трябва да е нащрек за такива ученици и незабавно да ги смърдя за поведението им. По-добре да е жесток в началото, отколкото после напразно да му се иска да върне ученик, обречен да остане лигавец се и мънкац, докато тялото му не загине от глад и жажда.

„Задължения на наставник в Умението“, превод на Трийний

Зимните дни идваха и си отиваха непреклонно като вълните, които прииждаха и се отдръпваха от бреговете на град Бъкип — и също така монотонно. Приближаваше Зимният празник, в който се честваше най-дългата нощ и денят след нея, който започваше да нараства. Навремето го очаквах с радост и нетърпение. А сега имах твърде много задачи и недостатъчно време, за да се справя добре. Сутрин бях наставник на принца. През основната част от деня надявах маската на слуга на лорд Златен. Той бе наел двама лакеи да се грижат

за гардероба му и да му носят закуската, но от мен все още се изискваше да излизам на езда с него и да го следвам при обществените му прояви. Хората бяха свикнали да ме виждат до него и затова го съпровождах, макар глезенът му вече да се беше оправил напълно. За мен това беше удобно. Понякога Златен започваше разговори, за да провери мнението на някой благородник за отношенията с островитяните или за начина, по който са разпределени търговските пълномощия. Дочувах доста небрежно изразени становища и събирах за Сенч много информация от този род.

Освен това лорд Златен показваше интерес към Осезанието и разпитваше за странната магия. Злоствните отговори на някои шокираха дори мен. Ожесточението срещу магията беше дълбоко и не се поддаваше на никаква логика. Когато питаше каква вреда нанася магията, му отговаряха, че Осезаващите правят какво ли не — от съвкупяване с животни, за да могат да говорят на езика им, до проклинане на стадата на съседите. Твърдеше се, че можели да се превръщат в животни, за да достигнат онези, които искали да прелъстят, или по-лошо — да изнасят и убият в зверския си облик. Говореха гневно против снизходителността на кралицата към Зверската магия — или Дивата магия, както я наричаха — и обясняваха на лорд Златен, че Шестте херцогства били по-добро място по времето, когато било по-лесно да се разправят с Осезаващите. Научих много повече, отколкото исках да знам, за нетърпимостта на собствените ми сънародници към съседите им през вечерите, когато бях зает като слуга на лорд Златен. През свободните си часове се опитвах да продължа изучаването на свитъците. По-често, отколкото ми се иска да си призная, зарязвах заниманията си и слизах в града, но не за да видя момчето си. Понякога го зървах за момент докато излизаше от дома на Джина, за да се срещне със Сваня. Разговорите ни се свеждаха до кратки поздрави и празни обещания да се прибере по-рано, за да можем да се видим наистина. Доста често забелязвах на лицето му да се появява замислена физиономия, докато ни гледаше с Джина, и също толкова често изпитвах облекчение, че не се прибира толкова рано, колкото беше обещал.

Имаше опасност да вляза в рутина, която бе ако не удобна, то най-малкото предсказуема. Въпреки намеренията ми да остана нащрек за Петнистите, мълчанието и бездействието им приспиваше

бдителността ми. Почти се осмелявах да се надявам, че Лодвайн е умрял от раните си. Може би последователите му се бяха пръснали и заплахата вече не съществуваше. Въпреки начина, по който ме бяха заплашили онази вечер по пътя към замъка, ми бе трудно непрекъснато да си отварям очите на четири, след като не се появяваха. Самодоволството беше опасно. От време на време Сенч се интересуваше от разследването ми, но няхах какво да му съобщя. Доколкото можех да определя, Петнистите ни бяха забравили.

Шпионирах редовно Любезен Бресинга, но все още не намирах нищо, което да оправдае подозренията ми. Най-обикновен дребен благородник, пристигнал в двора с надеждата да се издигне сред себеподобните си. Не открих нито следа от котката му в приюта за животни. Често излизаше да язди с коняря си, но в малкото случаи, когато го следях, просто упражняваше коня си. На няколко пъти претърсих стаята му, но най-интересното, което открих, бе кратко писмо от майка му, в което го уверяваше, че е добре и че предпочита да остане в двора, защото „всички тук много се радваме на доброто ти приятелство с принц Предан“. И наистина, приятелството с принца се развиваше успешно въпреки честите ми настоявания Предан да се отнася по-предпазливо с Любезен. Обсъдих въпроса със Сенч. И двамата предпочитахме да се сложи край на отношенията им, но се питахме как от Старата кръв ще изтълкуват подобно нещо.

Нямахме никаква пряка връзка с никакъв Осезаващ, бил той от Старата кръв или от Петнистите. Мълчанието им бе необичайно.

— Спазихме своята част от уговорката — навъсено отбелязва веднъж Сенч. — Откакто принцът се върна при нас, в Бък не е езекутиран нито един Осезаващ. Може би са искали единствено това. Колкото до онова, което могат да сторят Петнистите с тях... какво пък, не можем да ги защитим от собствените им хора, освен ако не ни се оплачат. Всичко сякаш замира, но в сърцето си се опасявам, че това е само затишие пред буря. Внимавай, момче. Внимавай.

Сенч беше прав за публичните езекуции. Кралица Кетрикен бе издала простото и хитро постановление, че нито един човек в Бък не може да бъде езекутиран за каквото и да било престъпление, освен след кралски декрет, и че подобни присъди ще се извършват единствено в Бъкип. Засега нито един град не бе подал искане за езекутиране. Бумашината обезсърчава дори и най-разпалената жажда

за мъст. Времето минаваше, за Петнистите не се чуваше нищо, но не изпитвах облекчение. Дори Петнистите да престанеха да ни безпокоят, не можех да забравя, че много от Старата кръв вече знаеха, че принцът е Осезаващ. А това бе лост, който можеха да използват срещу нас по всяко време. Отнасях се подозрително към по-странните животни и се радвах, че малкият Гили патрулира зад стените на Бъкип.

А после дойде вечерта, която отново ме накара да застана нащрек. Бях слязъл до града. Когато почуках на вратата на Джина, племенницата ѝ ми каза, че леля ѝ отишла да занесе няколко амулета на семейство, чиито кози станали крастави. Съмнявах се, че амулетите ще имат някакво действие срещу подобно нещо, но ѝ спестих колебанията си и я помолих да предаде на Джина, че съм минавал. Когато попитах за Хеп, тя направи кисела физиономия и каза, че сигурно ще го намеря в „Набученото прасе“ с „онова момиче на Хартсхорн“^[1]. Лошото ѝ мнение за приятелката на сина ми ме жегна. Тръгнах към кръчмата в ясната зимна нощ, като обмислях какви стъпки да предприема. Страстното ухажване на Хеп не бе нито умерено, нито приемливо. Съмнявах се, че ще изслуша съветите ми да се поукроти.

Влязох в неугледното общо помещение на кръчмата. От Хеп и Сваня нямаше и следа. Зачудих се къде ли са, но веднага забравих за това, защото видях Лоръл да седи на една от мръсните маси. Ловкинята на кралицата пиеше сама. Намръщих се — много добре помнех, че Сенч ѝ бе назначил телохранител. Докато я гледах, момчето от кръчмата дойде да напълни отново халбата ѝ. Начинът, по който я надигна, ми подсказа, че чашата ѝ е била пълнена няколко пъти тази вечер.

Взех си бира и огледах присъстващите. Двама мъже и една жена в ъгъла сякаш се бяха настанили така, че да я държат под око. Но докато се питах дали нямат никакви лоши намерения, единият мъж и жената станаха, сбогуваха се с третия и излязоха, без да погледнат назад. Той махна на сервитьорката. Доколкото можех да преценя, явно се опитваше да си поръча нещо по-сгряващо от бира. Грубото му държане успокои опасенията ми.

Пресякох претъпканото помещение. Лоръл се сепна, когато оставих халбата си, и извърна поглед, когато се настаних на пейката до нея.

— Не очаквах да видя кралската Ловкиня да пие на подобно място — казах тихо и огледах многозначително долнопробната кръчма. — И къде се е дянал ученикът ти?

Бях успял да зърна един-два пъти човека на Сенч. Мускулите му биха накарали всеки да се замисли, преди да предприеме някоя грубост. Нямах толкова високо мнение за интелекта му, особено в този момент.

— Не ти ли се струва малко неразумно да посещаваш града без него?

— Неразумно? Тогава къде е твойт пазител? Опасността е по-голяма за теб, отколкото за мен — укори ме горчиво тя. Очите ѝ бяха зачервени, но не можех да определя дали от сълзи, или от пиенето.

— Може би съм свикнал с подобен род опасности — отвърнах все така тихо.

— Е, може и така да е. Не те познавам достатъчно. Колкото до мен, нямам намерение да свиквам. Нито пък да ограничавам изборите в живота си, като непрекъснато ходя и се озъртам.

Изглеждаше уморена и в ъгълчетата на устните и покрай очите ѝ имаше бръчки, които не бях виждал. Вървеше в непрекъснат страх, въпреки че го отрече така храбро.

— Имало ли е други заплахи? — попитах тихо.

Тя се усмихна и зъбите ѝ лъснаха.

— Защо? Една не ти ли стига?

— Какво е станало?

Лоръл поклати глава и си допи бирата. Направих знак на момчето да донесе още.

— Първото никой не би разпознал като заплаха — рече тя след малко. — Просто лаврова клонка, вързана за яслите на коня ми. Окачена на малка връвчица.

После добави неохотно:

— И перо. Разрязано на четири и обгорено.

— Перо?

Отне ѝ доста време, за да реши как да отговори.

— Един важен за мен човек е свързан с гъска.

За миг сърцето ми замря. После отново заби със сила.

— Значи ти показват, че могат да се доберат до теб и зад стените на крепостта. — Тя кимна, докато момчето пълнеше халбите ни от

тежка кана. Дадох му монета и то се отдалечи. Лоръл вдигна незабавно чашата си и малко от бирата се разля върху ръката ѝ. Бе леко пияна.

— Поискаха ли нещо от теб? Или просто ти показаха, че могат да те достигнат в дома ти?

— Поискаха, и то съвсем ясно.

— Как?

— Малък свитък, оставен сред чесалата на коня ми. Всички в конюшната знаят, че държа сама да се грижа за Белогривка. Пишеше, че ако знам какво е добро за мен, ще оставя черната ти кобила и Малта в крайните ясли за през нощта.

Студ плъзна от стомаха ми и изпълни цялото ми тяло.

— Не си го направила.

— Разбира се, че не съм. Оставих един коняр, на когото имам доверие, да ги наглежда.

— Каза ли на кралицата?

— Не. На никого не съм казвала.

— Но защо? Как можем да те предпазим, ако не знаем, че те заплашват?

Известно време тя не каза нищо.

— Не желая да ги карам да мислят, че могат да ме използват срещу кралицата. Искях, ако ме завлекат, да завлекат само мен. Би трябвало да се защитя, Том, а не да се крия зад полите на кралицата и да позволя страховете ми да се предадат и на нея.

Храбро. И глупаво. Задържах това мнение за себе си.

— И какво стана?

— С тях ли? Нищо. Но на сутринта Белогривка бе мъртва в яслите си.

За момент изгубих дар слово. Белогривка беше кобилата на Лоръл, великолепно и отзивчиво създание, нейна гордост. Продължих да мълча и тя ме изгледа кръвнишки.

— Знам какво си мислиш. — Гласът ѝ се превърна в гаден заядлив шепот. — „Тя не е Осезаваща. За нея конят е бил само кон, просто животно, което е яздела“. Обаче не е вярно. Отгледах Белогривка от малко конче и тя бе моя приятелка. Не беше нужно да докосваме умове, за да споделяме сърца.

— Не съм си помислял подобно нещо — промълвих съвсем тихо.

— Наричал съм свои приятели много животни, без да споделям с тях

специалната връзка на Осезанието. Всеки, който те е виждал с Белогривка, знае, че тя те боготвореше. — Поклатих глава. — Чувствам се отвратително, че си спасила нашите коне и си платила за това със своя.

Не зная дали изобщо ме чу. Взираше се в издрасканата маса.

— Тя... умряла е бавно. Дали са й нещо... някак... Заседнало в гърлото й, подуло се и я задушило. Мисля... не, зная. Това е най-голямата им подигравка — че съм от фамилия от Старата кръв, но не нося магията в себе си. Ако я имах, щях да знам, че тя е в беда. Щях да ида и да я спася. Когато я намерих, беше паднала, муцуната и гърдите й бяха целите в пяна и кръв... Умряла е бавно, Том, а аз дори не съм била до нея да облекча мъките й или да се сбогувам.

Шокът, че някой Осезаващ е в състояние да извърши такава жестокост, ме смрази като ледена вълна. Такова зло надхвърляше всякакво въображение. Чувствах се опетнен, че споделящи моята магия хора са способни на подобни неща. Те даваха основа на всички лоши неща, които се казваха за Осезаващите.

Внезапно тя пое рязко дъх и се обърна към мен. Лицето й бе изкривено от паническа болка, която искаше да признае. Вдигнах ръка и тя скри лице в гърдите ми, а аз я прегърнах.

— Съжалявам — прошепнах в ухото й. — Страшно съжалявам, Лоръл.

Не плачеше, само поемаше неравномерно дъх и се тресеше в прегръдката ми. Вече бе отвъд плача и почти бе преминала границата на страха. Помислих си, че ако Петнистите успеят да я убият, ще си имат много по-силен неприятел, отколкото са възнамерявали. Стига да не я убиеха преди това. Размърдах се. По навик бях седнал с гръб към стената. А сега преднамерено исках да имам пълен изглед към помещението и всеки, който би могъл да я проследи тук.

И тогава видях Джина. Сигурно бе говорила с племенницата си и бе дошла да ме потърси в кръчмата. Стоеше край входа, току-що бе влязла. Погледите ни се срещнаха за съвсем кратък миг. Взираше се поразена в жената в обятията ми. Гледах я умолително, но лицето й стана студено. После погледът й се плъзна покрай мен, сякаш не ме беше забелязала. Обърна се и излезе. Скованият й гръб бе повече от красноречив.

Безсилие сви сърцето ми. Не бях направил нищо лошо, но начинът, по който излезе, показваше колко е обидена. Не можех да оставя Лоръл сама и пияна, за да изтичам след нея и да ѝ обясня, дори и да исках да го направя. Така че останах да се варя в собственото си неудобство, докато Лоръл не пое дълбоко дъх и не се стегна. Изправи се рязко, като почти ме отблъсна. Пуснах я от прегръдката си. Тя разтърка очи, вдигна халбата си и я пресуши. Аз почти не бях докоснал моята.

— Беше глупаво от моя страна — обяви Лоръл. — Тук съм, защото дочух слух, че на това място се събират Осезаваци. Дойдох с надеждата някой да ми посегне и да го убия. Сигурно щяха да убият мен. Не знам да се бия по такъв начин.

Видях нещо тревожно в очите ѝ. Беше станала студена и пресметлива, докато обмисляше как точно може да се бие.

— По-добре да оставиш боя на онези, които...

— Не трябваше да докосват кобилата ми — прекъсна ме тя и разбрах, че каквото и да кажа по темата, няма да ме чуе.

— Да се прибираме — предложих ѝ.

Тя кимна уморено и излязохме от кръчмата. Студените улици се осветяваха единствено от процеждащата се от прозорците светлина. Скоро къщите останаха зад нас и започнахме дългото изкачване по тъмния път към крепостта.

— Какво ще правиш? — попитах неохотно. — Ще напуснеш ли Бъкип?

— И къде да ида? Да отнеса всичко това при семейството ми? Не. — Пое дъх и издиша. В студения въздух се вдигна пара. — И все пак може би си прав. Не мога да остана тук. Каква ще е следващата им стъпка? Кое е по-лошо от убийството на Белогривка?

И двамата можехме да посочим няколко отговора на този въпрос. През останалата част от пътя вървахме мълчаливо. Усещах я как напряга очи в слабата лунна светлина, главата ѝ се завърташе и при най-малкия звук. Собствената ми бдителност не отстъпваше на нейната. Само веднъж наруших мълчанието.

— Вярно ли е, че в „Набученото прасе“ се събират Осезаваци?

Тя сви рамене.

— Така казват. Подобни неща се говорят за много вертепи. „Тъкмо за Осезаваци“. Несъмнено си чувал тази фраза и друг път.

Не бях, но си го отбелязах. Може би в израза имаше зрънце истина. Това ли бе градската кръчма, в която се събираха Осезаващите? Кой можеше да знае? Какво можех да науча там?

Малко след портите на замъка видях „ученика“ й — бързаше да ни посрещне. На лицето му бе изписана тревога, която се смени със зъбене, когато ме видя. Лоръл въздъхна и пусна ръката ми. Приблужи с несигурни стъпки към него и той буквално я сграбчи. Каквото и да му каза, за да го успокои, здравенякът ме изгледа кръвнишки и подозрително, след което я поведе към покоите. Преди да се прибера в стаята си, направих едно бързо и тихо посещение на конюшната. Моя черна ме поздрави с обичайното си топло безразличие. Не можех да я виня; напоследък няха много време за нея. Всъщност за мен тя бе „просто кон“. Яздех я, когато лорд Златен излизаше с Малта, но през останалото време я оставях на грижите на конярите. Изведнъж ми се стори грубо да се държа така с нея, но знаех, че не съм в състояние да й дам повече. Запитах се какво ли е било намерението на Петнистите. Ако бяха оставили конете ни в крайните ясли, щяха ли да ги откраднат? Или нещо по-лошо?

С обтегнато Осезание обиколих всяка ясла и огледах всяко сънено момче и работник в конюшната. Не разпознах никого, а и Лодвайн не се спотайваше под стълбата или край вратата. Въпреки това се чувствах неспокоен, докато не се озовах в покоите на Сенч. Нямахме го, така че му оставих пълен писмен доклад.

На следващия ден обсъдихме случилото се, но не стигнахме до никакви реални заключения. Той щеше да скастри телохранителя на Лоръл, че я е оставил да се измъкне сама. Не можеше да измисли друг начин да я предпази, без да я ограничи още повече.

— А и тя няма да го приеме. Не й харесва, че поставих човек до нея. Но какво повече мога да направя, Фиц? Ценна е за нас, защото именно тя може да накара Петнистите да излязат наяве.

— Но на каква цена? — попитах рязко.

— На колкото се може по-ниска — сърдито отвърна той.

— Защо са искали моята кобила и кобилата на лорд Златен?

Сенч вдигна вежда.

— По-запознат си от мен с магията на Осезанието. Могат ли да ги омагьосат да ви хвърлят на земята или по някакъв начин да ви подслушват чрез тях?

— Осезанието не работи по такъв начин — рекох уморено. —
Защо нашите коне? Защо не коня на Предан? Едва ли не излиза, че
Шутът и аз сме мишените, а не принцът.

Сенч изглеждаше смутен. Заговори почти с неохота.

— Предпазливият би пожелал да проследи тази мисъл и да види
къде води тя.

Вперих поглед в стария убиец, питах се какво ли ми казва по
своя смътен начин. Той сви устни и поклати глава, сякаш съжаляваше,
че го е казал. Малко по-късно намери повод да си тръгне. Останах да
размишлявам пред огъня.

През следващите дни се чувствах твърде неудобно, за да се обадя
на Джина. Знаех, че е глупаво, но не можех да направя нищо. Не
изпитвах чувството, че ѝ дължа обяснение, но бях сигурен, че ще
очаква подобно нещо. Не се сецах за никаква приемлива лъжа защо
съм прегръщал Лоръл в крчмата. Изобщо не исках да обсъждам
Лоръл с Джина. Така много лесно можеше да се стигне до опасни
теми. Ето защо изобщо не посетих дома ѝ.

Когато се случваше да сляза до града, посещавах Хеп на
работното му място. Разговорите ни бяха кратки и незадоволителни.
Момчето, изглежда, много добре си даваше сметка, че другите чираци
ни гледат, и говореше с мен така, сякаш изразяваше пред тях гнева си
към майстора. Освен това беше обезсърчен от застоя в отношенията си
със Сваня. Баща ѝ му пречел всякак да я вижда и отказвал да говори с
него на улицата. Усещах, че част от гнева на Хеп е насочен срещу мен.
Изглежда, мислеше, че го пренебрегвам, но когато намираше време да
се видим вечер, предпочиташе компанията на Сваня. Реших, че ще е
по-добре да се държа по-мило с момчето и да оправя нещата с Джина,
но дните някак се изнизваха, а така и не намирах време да изпълня,
която и да е от двете задачи.

В замъка празнуването и преговорите около годеща на принца
продължаваха. Зимният празник дойде и отмина, честван по-пищно от
когато и да било. Гостите ни от Външните острови се забавляваха
неимоверно. След празника преговорите продължаваха всеки ден, а
аристократичните веселия — всяка вечер. Кукловодите, менестрелите,
жонгльорите и другите артисти от Шестте херцогства благоденстваха.
Островитяните се превърнаха в позната гледка в залите на Бъкип.
Някои завързаха искрени приятелства както с отседналите в замъка

благородници, така и с търговците от града. Старата търговия с Външните острови започна да се съживява. Пристигаха и заминаваха кораби, разменяха се стоки и новини и вече не се смяташе за неприемливо да признаеш, че имаш един-двама братовчеди оттатък морето. Плановете на Кетрикен като че ли се изпълняваха безупречно.

Продължаващите до късна нощ веселби ми показаха Бъкип в една съвсем нова за мен светлина. Като слуга бях почти толкова невидим, колкото навремето, когато бях безименно малко момче. Разликата бе, че като човек на лорд Златен го съпровождах на какви ли не важни събития, когато благородниците ловуваха, вечеряха или танцуваха. Видях най-хубавите им дрехи и най-лошото им поведение. Пияни от виното или омаяни от пушека, заслепени от похот или трескаво желание да си възстановят загубите на комар... Дори да бях предполагал, че нашите лордове и дами са замесени от по-фино тесто от рибарите и шивачите, изпълващи градските кръчми, тази зима илюзиите ми щяха да се разбият на парчета.

Млади и стари, самотни и семейни жени се тълпяха около чаровния лорд Златен; не липсваха и млади мъже, жадуващи да се изтъкнат като „приятели на джамайлийския лорд“. Донякъде ми стана смешно, че дори Славей и лорд Рибар не останаха неподвластни на светското обаяние на Златен. Често сядаха с него на масата за комар. На два пъти дори идваха в покоите му, за да дегустират изтънчени джамайлийски напитки с останалите му гости. Беше ми трудно да се държа като безразличен слуга в нейно присъствие. Съпругът ѝ бе любящ мъж и често я привличаше към себе си и по момчешки открадваше някоя целувка. Тя го смърмряше игриво за неприличното му поведение в обществото, но често успяваше и да ми хвърли поглед, сякаш за да се увери, че съм забелязал колко страстно я обича съпругът ѝ. Понякога не ми оставаше друго, освен да запазя стоическа физиономия. Не че сърцето или плътта ми жадуваха за нея. Болеше ме, че нарочно парадира с щастието си по такъв начин, че да ми напомни какъв самотен живот вода. Стоях в разгара на приемите с техните веселби и забавления — мълчалив слуга, свидетел на удоволствието на другите.

По този начин се нижеше дългата тъмна зима. Непрекъснатият вихър от мероприятия вземаше своето от принца, както и от самия мен. Една сутрин и двамата се качихме в кулата без абсолютно никакво

желание за каквото и да било учене или упражнения. Принцът бе останал до късно през нощта в игри с Любезен и другите млади благородници, отседнали в крепостта.

Аз бях проявил здравия разум да си легна в по-нормален час и бях успял да поспя, преди Копривка да се промъкне в сънищата ми. Сънувах, че ловя риба в някаква река — бавно потапах ръце във водата и рязко изхвърлях спотайващата се риба на брега зад мен. Сънят бе хубав, създаваше чувство за покой. Нощни очи бе с мен — невидим, но го усещах. Изведнъж ръцете ми напипах в ледената вода дръжка на врата. Потопих глава да я разгледам. Докато се взирах в зеленикавата светлина, вратата се отвори и ме повлече навътре. Внезапно се озовах в малка спалня, а от мен се стичаха струйки вода. Къщата бе смълчана, само една малка свещичка осветяваше стаята. Зачудих се как съм попаднал тук и се обърнах да изляза. Пред мен стоеше момиче, решително подпряло вратата с гръб и разперило ръце, сякаш да ми препречи пътя. Беше с дълга памучна нощница и тъмната ѝ коса се спускаше на дълга плитка над рамото ѝ. Вперих изумен поглед в нея.

— Щом не ме пускаш в своите сънища, ще те уловя в моите — тържествуващо заяви тя.

Стоях абсолютно неподвижно. Мълчах. По някакъв начин усещах, че както и да реагирам, било то с дума, жест или поглед, само ще засиля властта ѝ над мен. Извърнах очи, тъй като с разпознаването ѝ навлизах още по-дълбоко в съня ѝ. Забих поглед надолу, към собствените си ръце. Със странно замайване видях, че всъщност не са моите. Беше ме уловила, както си ме представяше, а не какъвто бях в действителност. Ноктите ми бяха къси и широки. Дланите и пръстите ми бяха черни и груби като вълчи лапи, а опакото им и китките ми бяха покрити с черна козина.

— Това не съм аз. — Изговорих думите на глас и те излязоха от устата ми като странно ръмжене. Вдигнах ръце към лицето си и напипах муцуна.

— Точно ти си! — възрази тя, но аз вече избледнявах, отдалечавах се от формата, в която си ме представяше. Капанът бе неправилен, за да ме задържи. Момичето скочи напред и ме сграбчи за китката, но вместо нея улови само празна вълча кожа.

— Следващия път ще те хвана! — гневно заяви тя.

— Не, Копривке. Няма да ме хванеш.

Замръзна, когато споменах името ѝ. Докато отваряше уста да попита откъде знам как се казва, изчезнах от съня ѝ и се събудих. Обърнах се в твърдото си легло, отворих за миг очи и видях познатата тъмнина на слугинската си стая.

— Не, Копривке. Няма да ме хванеш. — Изрекох думите на глас, за да се уверя, че са истина. Но не спях добре през остатъка от нощта.

И тъй, на следващото утро в кулата двамата с Предан се гледахме мълчно един друг от двете страни на масата. Утро бе само по име. През прозореца се виждаше черно небе и свещите напразно се мъчеха да осветят ъглите на стаята. Бях запалил огъня в камината, но той все още не бе успял да прогони студа.

— Има ли нещо по-гадно от това едновременно да ти се спи и да ти е студено? — попитах риторично.

Той въздъхна и ми се стори, че дори не е чул въпроса ми. Зададеният от него ме смрази още повече, но по различен начин.

— Използвал ли си някога Умението, за да накараш някого да забрави нещо?

— Аз... не. Не, никога не съм правил подобно нещо. Защо? — попитах и с ужас зачаках отговора.

Той въздъхна дълбоко.

— Защото ако може да се използва по такъв начин, животът ми би могъл да стане много по-прост. Боя се, че... че казах нещо снощи, без изобщо да... дори нямах *предвид* това, но тя...

Думите му замряха и той ме погледна нещастно.

— Започни отначало — предложих му.

Той пое дълбоко дъх и изпуфтя, бесен на самия себе си.

— Двамата с Любезен играехме на камъни и...

— Камъни? — прекъснах го.

Той отново въздъхна.

— Сам направих платното и фигурките. Помислих си, че ще я усвоя по-добре, ако играя срещу някой друг, освен теб.

Потиснах възражението си. Имаше ли някаква причина да не запознае приятелите си с играта? Не можех да откроя такава. Но въпреки това бях недоволен.

— Изиграх една-две игри с Любезен и той изгуби. Очаквах, че ще стане така — никой не играе добре каквото и да било веднага след като му покажат. Но той заяви, че му било достатъчно, че не си падал

по подобни игри, след което стана от масата и отиде до камината да разговаря с някого. Лейди Преди ни гледаше как играем и каза, че иска да се научи, но бяхме насред играта, така че нямаше начин да се включи. Но тя остана до масата да гледа и когато Любезен си тръгна, седна на мястото му, вместо да тръгне след него — мислех си, че ще го направи, защото изглеждаше доста заинтересувана от него. Понечих да прибера платното, но тя ме хвана за ръката и заяви, че трябва да наредя отново фигурите, защото сега било неин ред.

— Лейди Преди?

— О, ти не си я срещал. Тя е на седемнадесет, доколкото мога да преценя, и е доста красива. Цялото ѝ име е Предимство, но го смята за твърде дълго. Много е дружелюбна, разказва весели истории и, не знам как да го кажа, но просто компанията ѝ е по-приятна, отколкото на повечето момичета. Разбираш ли, сякаш не винаги си дава сметка, че е момиче. Държи се като всеки друг. Племенница е на лорд Шемши Шоукски. — Сви рамене, като видя загрижената ми физиономия. — Както и да е, искаше да играем и макар да я предупредих, че най-вероятно ще изгуби първите няколко игри, заяви, че не я е грижа и че дори се обзалага, че ако изиграем пет последователни игри, ще спечели поне последните две. Една от приятелките ѝ чу това, дойде при масата и попита какво ще заложи. И лейди Преди каза, че ако спечели, ще поиска да яздя с нея утре — тоест днес, — а ако аз спечеля... ами, мога да си кажа залога. И по начина, по който го каза, сякаш ме... предизвикваше да поискам нещо, което би могло да е... ами... непристойно или...

— Като целувка — предположих аз със свито сърце. — Или нещо подобно.

— Знаеш, че не бих стигнал толкова далеч!

— И докъде стигна? — Сенч знаеше ли за това? Или кралица Кетрикен? По кое време на нощта се бе случило? И колко е било изпитото вино?

— Казах, че ако изгуби, ще трябва лично да сервира закуска на Любезен и мен в Огледалната зала и да си признае, че казаното от мен е истина, тоест, че камъните не са игра за момиче.

— Какво? Предан, на тази игра ме научи жена!

— Ами... — Прояви достатъчно благоприличие да се направи на смутен. — Не знаех. Нали ми каза, че е част от обучението ти в

Умението. Помислих си, че баща ми те е научил. Та... момент. Значи в обучението ти е участвала жена? Мислех си, че си се учил само от баща ми.

Наругах непредпазливостта си.

— Остави това — наредих му сърдито. — Довърши си разказа.

Той изсумтя и ме изгледа, сякаш ми обещаваше, че по-късно ще се върне отново на този въпрос.

— Добре. И между другото, не аз го казах на Елиания, а Любезен. И...

— Какво е казал на Елиания? — Обхвана ме ужас.

— Че играта не е за момичешки ум. Любезен ѝ го каза. Двамата играехме, а тя дойде и каза, че иска да се научи. Но... ами, Любезен не харесва особено Елиания. Казва, че била същата като Сидел, момичето, което го оскърбило и се подиграло с чувствата му, че се интересува единствено от това да се омъжи по сметка. Така. Не обича да стои край нас, докато разговаряме или играем хазартни игри. — Трепна под намръщения ми поглед и добави кисело: — Е, тя не е като лейди Преди. Елиания винаги си е момиче, винаги много добре си дава сметка как трябва да се държи и какви любезности да говори. Толкова е правилна, че винаги греши. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Че е чужденка в двора и се опитва да се съобразява с обичаите ни. Продължавай нататък.

— Да. Любезен знае това ѝ качество. Знае, че тя винаги се стреми да е абсолютно безупречна в маниерите си. И затова знаеше, че най-бързият начин да се отърве от нея е да ѝ каже, че в Шестте херцогства играта на камъни се смята за мъжка работа. Обясни ѝ го по начин, който уж бе любезен, но в същото време и ужасно забавен и посвоему жесток, защото тя не говори достатъчно добре езика и не познава дотолкова обичаите ни, за да осъзнае колко нелепо е извинението му... Не ме гледай така, Том. Не аз го направих. А след като вече беше започнал, нямаше начин да го спра, без да влоша нещата още повече. Така. Както и да е. Каза ѝ, че тази игра не е за момичета, и Елиания ни остави и отиде при вуйчо си. Той играеше на хвърли-кост с баща ѝ на една маса в другия край на залата. Така. Не беше наблизко, когато лейди Преди седна срещу мен. Подредих фигурите и започнахме да играем. Първите две игри минаха точно както предполагах. На третата допуснах глупава грешка и тя победи.

Четвъртата спечелих аз. И после — мисля, че заслужавам признание за това — наред петата игра осъзнах колко непристойно би било, ако изгуби и наистина ѝ се наложи да ни сервира закуска. Искам да кажа, дори херцог Шемши би могъл да приеме като обида, че хубавата му племенница е в ролята на прислужница, дори и да не направи впечатление на Елиания или на майка ми. Така. Реших, че ще е по-добре да я оставя да победи. Ще се наложи да яздя с нея, но ще се погрижа с нас да има и други, може би дори и Елиания.

— Значи си я оставил да победи — изрекох тежко.

— Да. Оставих я. И тъй като беше много развълнувана, че е спечелила третата игра, тя се смееше и викаше, така че накрая около нас се бяха насъбрали доста хора. И след като спечели последната игра и ликуваше, една от приятелките ѝ ми каза: „Е, милорд, май сериозно сгрешихте, когато казахте, че тази игра не е за момичета“. А аз казах... само исках да се покажа остроумен, Том, кълна се, не за да обидя някого. Казах...

— Какво каза? — грубо го подтикнах.

— Че може и да не е за момиче, но че явно това не се отнася за една прекрасна жена. Всички се разсмяха и вдигнаха чаши да прием за това. Пихме, свалихме чашите. И едва тогава видях, че и Елиания е дошла. Не пи с нас, не каза нито дума. Просто ме гледаше, с абсолютно неподвижно лице. После се обърна и се отдалечи. Не зная какво е казала на вуйчо си, но той незабавно стана и сложи край на играта, макар да имаше натрупан доста голям куп монети. И двамата излязоха от залата и отидоха право в покоите си.

Изсумтах, мъчех се да намеря решение. Накрая поклатих глава.

— Майка ти знае ли за това?

Той въздъхна.

— Не мисля. Снощи се оттегли рано.

— Сенч?

Той трепна, вече ужасен от мнението на съветника за безразсъдството му.

— Не. Той също си тръгна рано. Изглежда уморен и разсеян напоследък.

Това ми бе повече от известно. Поклатих бавно глава.

— Това нещо не може да се реши с Умението, момко. По-добре да го споделиш незабавно с онези, които владеят най-добре

дипломацията. И после направи, каквото ти кажат.

— Какво мислиш, че ще искат от мен? — В гласа му се долавяше ужас.

— Не знам. Мисля, че откритото извинение би било грешка; така само ще потвърдиш, че си я обидил. Но... Ох, не знам, Предан. Дипломацията никога не ми е била силна страна. Но може би Сенч ще знае какво да се направи. По някакъв начин да покажеш, че намираш Елиания за прекрасна жена.

— Но това не е така.

Подминах горчивото му безсмислено възражение.

— И най-вече не излизай да яздиш сам с лейди Преди. Предполагам, че би било най-добре напълно да избягваш компанията ѝ.

Той стовари отчаяно длан върху масата.

— Не мога да се отметна, и да не изпълня облога!

— Тогава тръгвай — отвърнах рязко. — Но на твоє място бих се погрижил Елиания да язди до мен и да разговарям само с нея. Ако Любезен е такъв добър приятел, за каквото го представяш, направи да изглежда така, че той е кавалерът ѝ.

— Ами ако не искам вниманието ѝ да се отклонява от мен?

Вече звучеше просто като инатливо момче, разсърдено точно като Хеп на последната ни среща. Изгледах го безизразно, докато не извърна очи.

— По-добре върви — казах му.

— Ще дойдеш ли с мен? — съвсем тихо попита той. — Да говориш с майка ми и със Сенч?

— Знаеш, че не мога. А и да можех, мисля, че е най-добре да го направиш сам.

Той прочисти гърлото си.

— А на ездата? Ще дойдеш ли поне на нея?

Поколебах се.

— Покани лорд Златен. Това не е гаранция, че ще дойда, а само че ще си помисля.

— И да направя както Сенч смята за най-добре.

— Да. Винаги е бил по-добър от мен в подобни тънкости.

— Тънкости. Пфу. Повдига ми се от тях, Том. Точно затова е толкова по-лесно с лейди Преди. Тя е просто себе си.

— Разбирам — отвърнах, но не споделих мнението си. Запитах се дали лейди Преди просто е хвърлила око на принца, или е нечия пионка, целяща да провали играта на Кетрикен. Е, скоро щяхме да разберем.

Принцът излезе и заключи. Останах сам, мълчалив и замислен, слушах как стъпките му по каменните стъпала постепенно заглъхват. Дочух гласа на стража, който го поздравяваше долу. Огледах стаята, духнах свещта и излязох, като взех друг свещник, за да си светя по пътя.

На връщане към стаята си спрях при кулата на Сенч. Излязох през тайната врата и замръзнах изненадано — Сенч и Шишко бяха заедно. Старецът явно ме очакваше. Шишко изглеждаше начумерен и сънлив, тежките му клепачи бяха още по-отпуснати от обикновено.

— Добро утро — поздравих.

— Добро да е — отвърна Сенч. Очите му сияеха и изглеждаше много доволен от нещо. Зачаках да сподели, но вместо това той рече: — Поръчах на Шишко да дойде по-рано. За да можем да поговорим.

— О. — Не знаех как иначе да реагирам. Сега не бе моментът да кажа на Сенч, че бих искал първо да ме беше предупредил. Нямах да обсъждам главата на Шишко в негово присъствие. Много добре помнех как веднъж бях подценил коварството на едно малко момиче и бях говорил прекалено открито. Тогава Розмари беше лукавата малка любимка на Славен. Покрай разговора си с Предан за лейди Преди се сетих и друго: че цялото й име всъщност беше Розмарин. Сега тя беше лейди Розмарин. Съмнявах се, че Шишко е нечий шпионин, но пък не можеше да повтори онова, което не съм казал пред него.

— Как е принцът тази сутрин? — неочаквано попита Сенч.

— Добре — отвърнах предпазливо. — Но има нещо, което трябва да ти съобщи. Нещо неотложно. Може би ще поискаш да си... въъ... някъде, където да те открият лесно. И в най-скоро време.

— Принц тъжен — сериозно потвърди Шишко и поклати тежко и съчувствено глава.

Сърцето ми се сви, но реших да го изпробвам.

— Не, Шишко, принцът не е тъжен. Радостен е. Отиде на чудна закуска с всичките си приятели.

Шишко ми се намръщи. За миг езикът му се подаде повече от обикновено и долната му устна се отпусна още надолу.

— Не. Днес принцът е тъжна песен. Глупави момичета. Тъжна песен. Ла-ла-ла-ли-ло-ло-ло-ло-о — изпя скръбно слабоумният.

Хвърлих поглед към Сенч. Той внимателно следеше разговора ни. Очите му не се откъснаха от мен, докато питах Шишко:

— А как е Копровка днес?

Запазих безизразна физиономия. Опитвах се да дишам нормално, но изведнъж открих, че не си спомням как става.

— Копровка е разтревожена. Мъжът от съня не ѝ говори вече, а баща ѝ и брат ѝ се карат. Да, да, да, да, главата я боли от това и песента ѝ е тъжна. На-на-на-на, на-на-на-на. — Тъгата на Копровка бе в друга мелодия, изпълнена с напрежение и безпокойство. Внезапно Шишко млъкна наред изпълнението си. Погледна ме и се ухили тържествуващо. — Кучешка воня не харесва това.

— Да. Не харесва — съгласих се хладно.

Скръстих ръце на гърдите си и преместих поглед от Шишко към Сенч.

— Не е честно — казах. И веднага затворих уста, понеже си дадох сметка колко детински са думите ми.

— Наистина не е — невъзмутимо се съгласи Сенч. — Шишко, можеш да вървиш, ако желаеш. Мисля, че приключи със задачите си тук.

Шишко сви замислено устни.

— Донесе дърва. Донесе вода. Отнесе чинии. Донесе храна. Смени свещи. — Вдигна нос. — Да. Задачи изпълнени. — И понечи да си върви.

— Шишко — обадох се и той спря намусено. — Другите слуги още ли удрят Шишко и му вземат монетите? Или вече е по-добре?

Той се намръщи и сбърчи чело.

— Другите слуги? — Изглеждаше смътно разтревожен.

— Другите слуги. Преди те „удрят Шишко, вземат монети“, помниш ли?

Опитах да имитирам тона и жеста му. Но вместо да събудя спомена му, движенията ми го накараха да отскочи уплашено.

— Спокойно, спокойно — побързах да кажа. Опитът ми да му напомня, че може би ми е задължен, само влоши мнението му за мен и той издаде долната си устна и се дръпна.

— Шишко. Не забравяй подноса — меко го подсети Сенч.

Прислужникът се намръщи, но се върна за съдовете с остатъците от закуската на Сенч. Взе подноса и побърза да се омете, сякаш щях да го напада.

Когато винената полица се прибра на мястото си, седнах на стола и попитах:

— Е?

— Е? — отвърна Сенч. — Щеше ли изобщо да ми кажеш?

— Не. — Облегнах се назад и реших, че няма какво повече да добавя. Реших да сменя темата. — Споменах, че Предан иска да говори спешно с теб. Трябва да си налице.

— За какво става въпрос?

Изгледах го.

— Мисля, че ще е най-добре да го научиш от самия него. — Задържах езика си, преди да добавя: „Разбира се, би могъл да попиташ и Шишко“.

— Значи трябва да се върна в покоите си. И то възможно най-бързо. Фиц. Копровка в опасност ли е?

— Определено не знам.

Забелязах как се помъчи да се овладее.

— Знаеш какво имам предвид. Използва Умението, нали? Без никакъв наставник. Но въпреки това явно те е намерила. Или ти си започнал контакта?

Бях ли го направил? Не знаех. Бях ли се намесил в сънищата ѝ, когато беше малка, както бях направил с Предан? Дали неволно не бях положил основите на връзка на Умението, която тя сега се опитваше да изгради? Замислих се, но Сенч взе мълчанието ми за инат.

— Фиц, как може да си толкова късоглед? Опитваш се да я защитиш, а я излагаш на опасност. Копровка би трябвало да е тук, в Бъкип, за да получи подходящо обучение и да овладее дарбата си.

— За да бъде поставена в служба на трона на Пророците.

Той ме изгледа студено.

— Разбира се. Щом магията е дар на кръвната ѝ линия, значи службата е неин дълг. Двете вървят ръка за ръка. Или би ѝ го отказал, защото и тя е копеле?

Задуших внезапно надигналия се в мен гняв. Когато си възвърнах дар слово, казах тихо:

— Не го виждам по този начин. Като отказване на нещо. Опитвам се да я защита.

— Виждаш го по друг начин единствено заради упоритото ти решение на всяка цена да я държиш по-далеч от Бъкип. Каква е огромната заплаха за нея, ако дойде тук? Че ще познае в живота си музиката и поезията, танците и красотата ли? Че може да срещне някой младеж с благородническа кръв, да се омъжи подобаващо и да живее добре? Че внуците ти ще растат на място, където ще можеш да ги виждаш?

Изрече всичко това така, че да изглежда много разумно от негова страна и много егоистично от моя. Поех дъх.

— Сенч. Бърич вече каза не на предложението дъщеря му да дойде в Бъкип. Ако го притиснеш, или по-лошо — ако го принудиш, ще заподозре, че за това има някаква причина. И как ще разкриеш на Копривка, че е Умела, без да я накараш да попита — а откъде е дошла тази магия? Тя знае, че Моли е нейна майка. А това означава, че остава единствено да е по бащина линия...

— Понякога се откриват деца с Умението, без да имат ясна връзка с рода на Пророците. Би могла да го е получила от Моли или Бърич.

— Но пък никой от братята ѝ не го притежава — посочих аз.

Сенч тупна по масата.

— Казах ти го и преди. Твърде си предпазлив, Фиц. „Ами ако това, ами ако онова?“ Криеш се от беда, която може никога да не почука на вратата ни. Ами ако Копривка е открила, че някой от Пророците е истинският ѝ баща? Толкова ужасно ли е това?

— Ако дойде в двора и открие, че е не само копеле, но и копеле на Осезаващ Пророк ли? Да. Какво ще стане тогава с добрия съпруг и чудесното бъдеще? Как ще се отрази това на братята ѝ, на Моли и Бърич, ако им се наложи да се сблъскат с това минало? Не можеш да вземеш Копривка тук, без да позволиш на Бърич да идва да я вижда, да е сигурен, че е добре. Знам, че съм се променил, но белезите ми не могат да заблудят Бърич, нито годините ми. Види ли ме, ще ме познае и това ще го унищожи. Или ще се опиташ да пазиш тайни от него, да кажеш на Копривка, че никога не бива да казва на майка си и баща си, че се учи на Умението, а още по-малко, че наставник ѝ е някакъв мъж със счупен нос и белег на лицето? Не, Сенч. По-добре да си остане

там, където е, да се омъжи по любов за някой млад селянин и да живее нормално.

— Много пасторално звучи — мрачно отбеляза Сенч. — Сигурен съм, че всяка твоя дъщеря би се радвала на подобен спокоен и нормален живот. — Сарказмът направо струеше от думите му. — А какво става с дълга ѝ към принца? Какво става с котерията, от която се нуждае Предан?

— Ще ти намеря някой друг — обещах безразсъдно. — Някой силен като нея, но без да е свързан с мен. Нито опетнен по някакъв друг начин.

— Някак ме съмнява, че лесно ще се намерят подобни кандидати. — Внезапно той се намръщи. — Или си срещнал такива, но не си сметнал за нужно да ми го кажеш?

Забелязах, че не предложи себе си.

— Сенч, кълна се, не съм срещал нито един кандидат за Умението. Освен Шишко.

— А. Значи него ще го обучаващ?

Въпросът му беше насмешлив, опит да ме накара да призная, че няма други реални кандидати. Знаех, че очаква категорично да откажа. Шишко ме мразеше и се боеше от мен, при това беше и слабоумен. Едва ли бих могъл да си представя по-нежелан ученик. С изключение на Копривка. И може би още някой. Отчаянието измъкна следващите думи от устата ми.

— Може да има и още един.

— И не си ми казал? — Гласът му трепереше на ръба на яростта.

— Не бях сигурен. Още не съм сигурен. Аз самият едва напоследък започнах да се питам дали е така. Срещнах го преди години. И може да е не по-малко опасен за обучение от Шишко, а може би дори повече. Защото не само има голямо самомнение, но и е Осезаващ.

— Името му! — Беше заповед, не въпрос.

Поех дъх и прекрачих ръба на бездната.

— Черния Ролф.

Сенч се намръщи. После примижа и се разрови из прашните тавани на ума си.

— Мъжът, който ти предложи да те научи на Осезанието? Когато си срещнал по пътя към Планините?

— Да. Използваше Осезанието по начини, които не бях виждал никога. Само той като че ли разбираше какво си казвам насаме с Нощни очи. Никой друг Осезаващ не е показвал подобна способност пред мен. Някои биха могли да познаят дали използваме Осезанието, ако не сме много внимателни, но не и да разберат какво си казваме. А Ролф го можеше. Дори когато се опитвахме да го пазим в тайна от него, винаги подозирах, че знае повече, отколкото показва. Нищо чудно да е използвал Осезанието, за да ни намери, и Умението, за да подслушва мислите ми.

— Не би ли трябвало да го усетиш?

Свих рамене.

— Не го усетих. Така че може и да греша. А и не изгарям от желание да го намеря и да разбера истината.

— Така или иначе, не би могъл. Със съжаление трябва да ти съобщя, че умря преди три години. Разболя се от треска и крайт не закъсня.

Замръзнах зашеметен както от новината, така и от факта, че Сенч знае за това. Успях да отида до стола си и да седна. Сенч мълчеше.

Отношенията ми с Черния Ролф винаги бяха някак обтегнати. Но сега чувствах съжаление. Нямаше го. Запитах се как ли се оправя Холи без него и как ли е понесла смъртта му мечката му Хилда. Известно време се взирах в стената, сякаш виждах малката къщичка далеч оттук.

— Откъде научи? — успях да попитам накрая.

— Стига, Фиц. Нали разказа за него на кралицата. Освен това съм чувал от теб името му и преди, когато беше в треска и бълнуваше. Разбрах, че е важен. А аз държа под око важните хора.

Беше съвсем като играта на камъни. Току-що бе преместил по дъската поредната пионка, която разкриваше старата му стратегия. Допълних всичко онова, което бе спестил.

— Значи знаеш, че съм се връщал там. И че известно време съм се учил от него.

Той кимна.

— Не бях сигурен. Но подозирах, че си ти. Приех новината с радост. Преди това последните вести за теб бяха от Славей и Кетрикен, когато са те оставили в кариерата. Да чуя, че си жив и добре... Месеци наред почти очаквах да се появиш на прага ми. Страшно ми се искаше да чуя от твоите уста какво се е случило, след като Искрен Дракона е

оставил кариерата. Толкова много неща не знаехме! Стотици пъти си представях срещата ни. Естествено, знаеш, че чаках напразно. И накрая разбрах, че никога няма да се върнеш при нас по собствено желание. — Въздъхна, спомнил си старата болка и разочарование. И добави тихо: — Все пак се радвах, че си жив.

Думите му не бяха упрек. А само признание за болката му. Изборът ми го бе наранил, но той бе уважил правото ми на него. След пребиваването ми при Ролф бе пратил шпиони да ме следят. Не бяха знаели, че търсят Фицрицарин, но несъмнено ме бяха намерили. Как иначе Славей бе открила пътя до вратата ми преди толкова много години?

— Винаги си ме държал под око, нали?

Той заби поглед в масата и отвърна упорито:

— Друг би го приел като ръка на закрилник. Както вече ти казах, Фиц, винаги държа под око важните хора. — След това заговори, сякаш беше прочел мислите ми. — Опитах се да те оставя на мира, Фиц. Да намериш своя покой, дори това да ме изключваше от живота ти.

Преди десет години не бих могъл да разбера болката в гласа му. Щях да видя в него единствено един пресметлив и намесващ се в живота ми старец. Едва сега, когато имах син, решил да пренебрегва всичките ми съвети, можех да разбера какво му е струвало да ме пусне да вървя сам и да вземам свои собствени решения. Сигурно бе изпитвал същото, което и аз по отношение на Хеп — че очевидно поема по лош път. Но ме бе оставил да се оправям сам.

В този момент взех решението си. И то изкара стареца от равновесие.

— Сенч. Ако искаш, бих могъл да... искаш ли да опитам да те уча на Умението?

Погледът му изведнъж стана непроницаем.

— А. Значи сега ми предлагаш, така ли? Интересно. Но мисля, че и сам се справям достатъчно добре с проучванията си. Не, Фиц. Не искам да ме учиш.

Сведох глава. Може би заслужавах презрението му. Поех дъх.

— Тогава този път ще направя, както искаш. Ще уча Шишко. Ще намеря някакъв начин да го убедя да ми позволи. Колкото е силен, може би ще успее да замести цяла котерия за Предан.

Той се усмихна кисело.

— Съмнявам се, Фиц. А ти дори не се съмняваш. Изобщо не вярваш. Въпреки това засега ще оставим нещата така. Ще започнеш да обучаваш Шишко. В замяна на това ще оставя Копривка, където е. Имаш моята благодарност. А сега трябва да видя в каква каша се е забъркал Предан.

Стана, сякаш гърбът и коленете го боляха. Гледах го, без да кажа нищо повече.

---

[1] Еленов рог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

ТВЪРДИ РЕШЕНИЯ

Според всички сведения Кебал Тестото и Бледата жена загинали през последния месец. Отплавали за Хьоликей с последния Бял кораб и екипаж от най-заклетите си последователи. Повече не ги видели, нито пък намерили следи от корабокрушение. Приема се, че драконите им налетели, както станало с много други кораби от Външните острови, хвърлили екипажа в празноок ступор и унищожили съда със силния вятър и вълни, създадени от крилете им. Тъй като бил тежко натоварен с „драконов камък“, както може да се преведе от езика на Островите, корабът най-вероятно потънал бързо.

Доклад до Сенч Пророка, написан в края на Войната на Алените кораби

Бавно слизах към покоите на лорд Златен. Опитах се да се съсредоточа върху трудностите на принца, но безуспешно; през цялото време се питах какъв ли по-сериозен проблем съм създал за самия себе си. Едва успявах да обучавам принца, а той бе схватлив и ревностен ученик. Щях да изкарам късмет, ако Шишко не ме убие, когато се опитам да го уча. Но към това имаше и една по-черна сянка.

Сенч бе успял да ме изкуси. Копривка в Бъкип, където да мога да я виждам всеки ден, да гледам как разцъфтява в жена и може би да й очертая един по-лесен живот, отколкото биха могли да й дадат Бърич и Моли. Опитах се да изтръгна тази идея от ума си като себичен копнеж.

По пътя си по тайните коридори направих кратко отклонение до едно от местата за шпиониране. Стоях известно време колебливо до него. Щеше да е първият път, когато нарочно съм дошъл тук да гледам

и слушам. Накрая седнах тихомълком на прашната пейка и надникнах в покоите на нарческата.

Късметът ми се усмихна. Закуската бе все още подредена на масата между Пиотре и момичето, макар да не изглеждаше, че са яли много. Вуйчо ѝ вече бе облякъл дрехите си за езда. Елиания носеше хубава рокличка в синьо и бяло, с много дантели на маншетите и гърдите. Пиотре тъкмо клатеше тежката си глава.

— Не, мъничката ми. То е като при риболова — първо трябва да подготвиш стръвта. Покажи ми недоволството си сега и той ще избяга от горчивия му вкус, за да тръгне след ярките пера и сладките червейчета на нечия друга примамка. Не можеш да му покажеш какво чувстваш, Ели. Остави засега обидата. Дръж се, сякаш не си я забелязала.

Тя изтрака с лъжица в чинията и от нея подскочиха пръски каша.

— Не мога. Снощи направих всичко по силите си, за да се преструвам на спокойна. А сега не бих могла да му покажа истинските си чувства към него по друг начин, освен с нож, вуйчо.

— О, колко добре ще се отрази това на майка ти и малката ти сестра. — Каза го тихо, но лицето на Елиания замръзна, сякаш говореше за смърт и болест в съседната стая. Отпусна гордата си малка брадичка и склони глава пред него със сведени клепачи. Усетих силата на волята ѝ, докато се мъчеше да се овладее, и внезапно забелязах колко се е променила през прекараните в Бъкип месеци. Пиотре продължаваше да я нарича „рибке“, но това бе различно момиче от онова, което зърнах за първи път. Последните следи от детето бяха избити от нея от безмилостното общество на замъка. Сега тя говореше с решимостта на жена.

— Ще направя каквото трябва за дома на майка ми, вуйчо. Знаеш го. Ще сторя всичко, за да „засека“ рибата.

Вдигна поглед към него. Устните ѝ бяха твърдо стиснати, но в очите ѝ имаше сълзи.

— Не това — тихо рече той. — Все още не, а може би никога. Поне така се надявам. — Въздъхна. — Но трябва да бъдеш топла с него, Ели. Не можеш да му покажеш гнева си. Сърцето ми се къса, че трябва да ти го казвам, но трябва да изглеждаш незасегната от обидата му. Усмихвай му се. Дръж се, сякаш нищо не се е случило.

— Трябва да направи повече от това.

Не виждах кой говори, но познах гласа на прислужницата. След малко се появи в полезрението ми. Този път я огледах по-внимателно. Изглеждаше горе-долу на моята възраст и бе облечена просто като слугиня. Но въпреки това се държеше, сякаш тя командва тук. Косата и очите ѝ бяха черни, скулите — широки, носът — малък. Поклати глава.

— Трябва да изглежда смирена и благоразположена.

Пиотре стисна зъби. Реакцията му накара жената да се усмихне. Продължи да говори с очевидно задоволство:

— И да го накараш да си мисли, че ще му... отстъпиш. — После гласът ѝ стана по-дълбок. — Накарай принца на селяните да клекне пред теб, Елиания, и го дръж в това положение. Не бива да поглежда към друга, не бива дори да си помисля за друга в леглото си, преди да се ожени. Трябва да е единствено твой. Трябва да го направиш свой, и телом, и духом. Чу предупреждението на Господарката. Ако се провалиш, ако той кривне и направи дете на някоя, ти и близките ти сте обречени.

— Не мога да го направя — избухна момичето. Изтълкува погрешно ужасения поглед на вуйчо си като укор и продължи отчаяно: — Опитях, вуйчо Пиотре. Опитях. Танцувах с него, благодарих му за подаръците и се мъчех да изглеждам очарована от отегчителните му приказки на селския му език. Но всичко това е безсмислено, защото ме мисли за малко момиченце. Презира ме като дете, като дар от баща ми просто заради успеха на преговорите.

Вуйчо ѝ се облегна в стола си и побутна недокоснатата си закуска. Въздъхна тежко, после изгледа свирепо прислужницата.

— Чу я, Хеня. Тя вече опита дребната ти противна тактика. Не я иска. Той е момче без огън в кръвта. Не знам какво повече можем да направим.

Елиания внезапно изправи рамене.

— Аз знам. — Вирна брадичка и в черните ѝ очи отново блеснаха пламъчета.

Той поклати глава.

— Елиания, ти си...

— Не съм дете, нито просто момиче! Не съм момиче, откакто ме натовариха с този дълг. Вуйчо. Не можеш да се отнасяш към мен като с дете и да очакваш останалите да ме виждат като жена. Не можеш да ме обличаш като кукла, да ме увещаваш да съм сладка и послушна като

малкото съкровище на леля и да очакваш, че ще съм привлекателна за принца. Той е израснал в този двор, сред всички тези жени, сладки като разглезени рибки. Ако съм просто поредната, няма дори да ме забележи. Нека направя каквото трябва. И двамата знаем, че ако продължа по същия начин, ще се провалим. Затова нека опитам по свой начин. Ако и тогава се проваля, какво повече ще изгубим?

Известно време той седеше и се взираше в нея. Тя извърна очи от пронизващия му поглед и загледа недокоснатите чаши чай. Взе своята и отпи, като през цялото време избягваше да го погледне в очите. Накрая той заговори; в гласа му се долавяше ужас.

— Какво предлагаш, дете?

Тя остави чашата си.

— Не каквото предлага Хеня, ако от това се боиш. Не. Тази жена предлага да му кажеш възрастта ми. Днес. Според неговите селски години, а не според моите на Божиите руни. И също поне за днес да ми позволиш да се облека и държа като дъщеря от майчиния ни дом, да бъда обидена, че е предпочел красотата на друга пред моята, и да го обявя пред всички. Да ме оставиш да го накарам да клекне, както нареди. Но не със сладникави увещания, а с камшик, като куче, както си заслужава.

— Елиания! Забранявам! — заповеднически отсече прислужницата.

Пиотре рязко се изправи и вдигна високо ръка.

— Махай се, жено! Махай се от очите ми, или си мъртва. Кълна се. Ако не се махнеш, ще те убия!

— Ще съжаляваш за това! — озъби се Хеня, но побърза да се изнесе. Чух как вратата се затваря.

Пиотре заговори отново. Думите му бяха бавни и тежки, сякаш можеха да предпазят Елиания от някаква пропаст.

— Няма право да ти говори така. Но аз имам, нарческа. Забранявам ти.

— Забраняваш ми? — попита тя и разбрах, че Пиотре е изгубил.

На вратата се почука и влезе баща ѝ. Елиания веднага се оттегли с обяснението, че трябва да се облече подходящо за ездата с принца. Веднага щом тя излезе от стаята, баща ѝ започна да говори нещо за закъсняла пратка стоки. Пиотре отговаряше, но погледът му все се задържаше върху вратата, зад която бе изчезнала Елиания.

Малко по-късно излязох предпазливо в слугинската си килия и още по-предпазливо пристъпих в топлите и просторни покои на лорд Златен. Той седеше на масата и довършваше своята част от обилната закуска, която ежедневно поръчваше за двама ни. Сигурно целият двор се чудеше как кръстът му си остава все така стегнат въпреки огромния му сутрешен апетит.

Златният му поглед се обърна преценяващо към мен.

— Хм. Сядай, Фиц. Няма да ти пожелаая добро утро, защото явно вече е твърде късно за това. Ще споделиш ли какво е помрачило така настроението ти?

Безсмислено бе да лъжа. Седнах на стола срещу него, напълних чинията си от подноса и заразказвах за светския гаф на Предан. Нямаше защо да не го правя. Имало бе достатъчно свидетели и бях сигурен, че Шутът щеше да научи новината съвсем скоро, ако не бе видял случката със собствените си очи. Не споменах нищо за Копривка. Дали от страх, че ще се съгласи със Сенч? Не съм сигурен. Просто исках да запазя това за себе си. Не казах и какво съм видял през шпионката. Трябваше ми време да го обмисля, преди да го споделя с когото и да било.

Когато най-сетне приключих, той кимна.

— Снощи не бях там. Предпочетох да чуя един островен менестрел, който пристигна наскоро. Но вестта ме настигна още тогава, малко преди да се оттегля. Вече ме поканиха да яздя с принца тази сутрин. Ти ще дойдеш ли? — Кимнах и Шутът се усмихна. После лорд Златен попи устни с кърпата си. — Ама че неприятен гаф. Слуховете ще са възхитителни. Чудя се как ли кралицата и съветникът ѝ ще успеят да оправят бъркотията?

На това не можеше да се отговори лесно. Знаех, че ще използва суматохата и ще задълбае там, където бе истинската му преданост.

Щом изядохме всичко, отнесох празните съдове в кухнята и се задържах малко там. Да, слугите вече клюкарстваха и си подхвърляха, че може би между лейди Преди и принца има нещо повече от обикновена игра на камъни. Някой вече твърдеше, че ги е видял да се разхождат сами в заснежените градини преди няколко вечери. Една прислужница каза, че херцог Шемши бил доволен, и цитира думите му, че не виждал съществена пречка пред двамата. Сърцето ми се сви. Херцог Шемши бе силен. Ако потърсеше подкрепата на

благородниците за връзката между племенницата му и принца, това би могло да сложи край на годежа и на съюза с островитяните.

Видях и още нещо, което ме направи още по-подозрителен. Прислужницата на нарческата, която бях видял да се кара с Пиотре, забърза през вратата на кухнята и излезе в двора. Беше облечена топло, с тежко наметало и ботуши, сякаш щеше да излиза на дълга разходка в студения ден. Предположих, че сигурно господарката ѝ я е пратила с някаква задача в града, но пък не носеше пазарска кошница. Нито пък приличаше на човек, когото да избереш за подобно нещо. Ако не бях обещал на принца, че ще присъствам на ездата, щях да я проследя. Но вместо това забързах нагоре да се облека.

Лорд Златен вече довършваше костюмирането си. За миг се запитах дали джамайлийските благородници наистина се обличат така пищно. Плътни тъкани покриваха пласт след пласт стройната му фигура. На стола го очакваше тежка кожена пелерина. Шутът определено не понасяше студа и лорд Златен явно споделяше същата слабост. В момента вдигаше дебелата си яка. Дългата му тясна ръка ми махна да побързам към стаята си, докато продължаваше да се кипри пред огледалото.

Хвърлих поглед към одеждите върху леглото ми и запротестирах:

— Но аз вече съм облечен!

— Не и както искам да бъдеш облечен. Дочух, че някои от младите лордове от двора също са се обзавели със слуги телохранители в бледите си опити да имитират стила ми. Време е да им покажем, че никоя имитация не може да се сравни с оригинала. Обличай се, Том Беджърлок.

Озъбих му се и в отговор той ми се ухили.

Дрехите бяха в синия цвят на слугите и с отлично качество. Разпознах стила на Скрандън. Всъщност след като вече разполагаше с мерките ми, лорд Златен можеше да ми поръчва изискано облекло когато си пожелае. Тъканта беше чудесна, много топла, в което разпознах загрижеността на Шута за удобството ми. Беше достатъчно добър да поръча дрехите да бъдат така скроени, че да мога да се движа свободно. Но когато разперих ръкава на странно ушитата риза, открих плисета в редуващи се оттенъци на синьото. Цялостният ефект бе като от разперено птиче крило, разкриващо различно оцветени пера. Облякох я и забелязах, че на няколко интересни места са пришити

хитроумно скрити джобове. Огледах ги одобрително, макар да трепнах при мисълта, че лорд Златен е заръчал на шивача да ги добави. Бих предпочел никой друг да не знае, че се нуждая от тайни скривалища в дрехите си.

Лорд Златен сякаш усети тревогите ми и се обади от другата стая:

— Ще забележиш, че поисках Скрандън да добави джобове, за да можеш да носиш някои малки, но необходими неща за мен като сол за смъркане, билки за храносмилане козметични принадлежности и допълнителни кърпи. Дадох му най-точни мерки.

— Да, милорд — отвърнах сериозно и се заех да напълня джобовете с неща, отговарящи на собствените ми нужди.

Когато вдигнах зимното наметало, то разкри последната добавка към одеждите. Ножницата и ефесът бяха толкова пищно украсени, че трепнах. Но когато извадих оръжието, то прошепна смъртоносно и бе леко като птичка в ръката ми. Въздъхнах и вдигнах очи. Шутът стоеше на прага. Изражението ми определено му хареса. Ухили се на изненадата ми. Поклатих глава.

— Уменията ми не заслужават оръжие като това.

— Заслужаваш да носиш открито меча на Искрен. Е, това е само бледа компенсация.

Жестът бе твърде голям, за да благодаря. Гледаше ме как препасвам ножницата и като че ли изпитваше не по-малко удоволствие от самия мен.

Излязохме на двора. Събралата се група се оказа по-голяма, отколкото бях очаквал. Неколцина благородници вече очакваха Предан. Любезен Бресинга също бе тук и разговаряше оживено с лейди Преди. Недоволна ли изглеждаше докато сочеше чакащите коне, далеч по-многобройни, отколкото беше очаквала? Други две млади жени — нейни близки приятелки, както личеше по поведението им — й съчувстваха. Всички поздравиха топло лорд Златен, когато се присъедини към тях. С изненада открих, че изглежда само с няколко години по-възрастен от тях — красив, богат и малко странен чуждоземен благородник над двайсетте. Всички жени го наобиколиха и заговориха. Трима млади благородници също се мотаеха наблизо; единият явно бе роднина на Шемши, ако можеше да се съди по приликата. Лейди Преди вече бе успяла да създаде свой собствен

миниатюрен двор. Ако успееш да спечели принца, новите ѝ придворни щяха да се издигнат покрай нея.

Слуги държаха поводите на конете. Подплатената възглавница за котката на Любезен зад седлото беше празна. Лично аз се съмнявах, че я е оставил в Гейлкип, както твърдеше — никой Осезаващ не би се разделил доброволно с партньора си за толкова дълго. Може би котката бродеше из хълмовете около Бъкип. Любезен сигурно я посещаваше редовно. Твърдо реших някой път да го проследя. Може би една малка конфронтация с него и котката му щеше да ми осигури още малко информация за Старата кръв и връзките му с Петнистите.

Нямах време да мисля за това обаче. Взех Моя черна и Малта от конярчето и зачаках. Не можех да гледам пряко благородниците, но имах възможност да изучавам конете им и да разбера кой ще язди с нас. Една кобила беше толкова натруфена, че сигурно беше предназначена за самата кралица. Познах и коня на Сенч. До коня на принца имаше други три, нагиздени почти като неговия. Изглежда, Аркон Кървавия меч и вуйчо Пиотре също щяха да са част от групата. Червеникавокафявата кобила със звънчета в гривата сигурно бе за нарческата.

Край вратата се чу оживен разговор и смях и се появиха основните участници. Принцът беше ослепителен в синьото на Бъкип, подплатено с бяла лисица — цветовете на майка му. Кралицата също се бе спряла на синьо и бяло, подчертани от златистите ивици на мантията. Но въпреки яркостта на цветовете, които така добре подхождаха на синьото и бялото на зимния ден, кройката на облеклото ѝ бе проста, за разлика от екстравагантните дрехи на придворните. Сенч бе елегантен в сините оттенъци, поръбени с черно; носеше сребърни накити. Принцът се усмихваше, но разбрах, че са го гълчали — личеше по начина, по който се задържа на стълбите да говори с майка си и Сенч, вместо да се присъедини към по-младите си спътници. По никакъв начин не показва, че ездата е плащане на изгубен облог. Може би се надяваше, че случката ще бъде омаловажена и в очите на другите. Лейди Преди се усмихваше към него и за момент погледите им се срещнаха. Той кимна любезно, но погледът му веднага се отклони към Любезен. Кимането му към него бе същото като първото. Дали само ми се стори, че бузите на лейди Преди станаха порозови, отколкото бяха преди малко? Принцът тръгна надолу едва

когато Сенч и кралицата заслизаха по стъпалата, но и след това остана близко до майка си.

След това се появиха неколцина благородници и търговци начело с Аркон Кървавия меч. Бяха възприели най-екстравагантните модни течения в Бъкип. Дантели и ленти се вееха около тях като вимпели; тежките кожуси от родната им земя бяха сменени с богати тъкани от Бинград, Джамайлия и още по-далечни пристанища. Кетрикен, Сенч и Предан ги посрещнаха. Размениха се любезности, коментари за чудесното време, комплименти за облеклото и тъй нататък. Всички очакваха нарческата и Пиотре.

И продължихме да чакаме.

Беше уловка, предназначена да изнерви всички ни. Очите на Кетрикен непрекъснато се стрелкаха към вратата. Смехът на Предан на любезностите на Сенч беше пресилен. Аркон се намръщи и грубо каза нещо на един от сънародниците си. Забавянето бе толкова дълго, че всички си помислихме — ето как ще покаже нарческата недоволството си от Предан. Щеше да го унизи пред всичките му приятели и семейството му, като го остави да стои и да чака. А като поставяше в неудобно положение и баща си пред кралицата, това нямаше ли също да създаде търкане?

И тогава на вратата се появи Пиотре.

За разлика от другите островитяни, той бе облечен изцяло в традиционните си дрехи. Ефектът обаче бе не за варварство, а за чистота. Панталоните му бяха от кожа, наметалото — меко и топло. Накитите бяха от кост, злато и нефрит. Простотата на кройката показваше, че е готов да язди, да ловува, да пътува или да се бие, без да му пречат разни труфила. Появи се на стъпалата над нас и спря, сякаш бе застанал в центъра на сцена. Не изглеждаше да е щастлив, че е там, но бе изпълнен с решимост. Стоеше мълчаливо със скръстени ръце и цялата група също се умълча. Погледите на всички се впериха в него. Накрая той заговори тихо, с тон, който бе любезен, но показваше, че няма да търпи възражения.

— Нарческата желае да известя, че в Божиите руни възрастта се пресмята по различен начин. Бои се, че незнанието за това може да накара хората да преценят неправилно положението й сред сънародниците ни. Тя не е дете според нашите стандарти, а подозирам, че и по вашите. На нашите острови, където животът е по-суров,

отколкото във вашата мека и приятна страна, смятаме за лош късмет детето да се води член от семейството през първите дванадесет месеца, когато крехкият му живот лесно може да залинее. Не му даваме и име, преди да измине тази критична първа година. Ето защо, според пресмятането на Божиите руни, нарческата е само на единадесет, почти на дванадесет. Но според вашите тя е на дванадесет и скоро ще навърши тринадесет. Приблизително на една и съща възраст с принц Предан.

Вратата зад него се отвори. Не я задържа слуга — нарческата я отвори сама и пак сама я затвори решително зад себе си. Застана до Пиотре, облечена в същия стил като него. Беше захвърлила префинените облекла на Бъкип. Панталоните ѝ бяха от петниста тюленова кожа, горната дреха — от червена лисица. Наметалото, което я покриваше от раменете до коленете, бе от бял хермелин, малките черни опашки висяха като пискюли. Вдигна качулката си и се усмихна студено надолу към нас. Рюшът бе от вълча козина. Докато се взираше от дълбините му, тя отбеляза:

— Да, аз съм почти на една и съща възраст с принц Предан. В нашата страна годините се броят по различен начин. Както и званията. Защото, макар да не съм имала име и да не са броили дните ми, докато навърша една година, аз въпреки това съм била нарческата. А принц Предан, както разбирам, няма да стане крал, няма да бъде дори очакващ короната престолонаследник, докато не навърши седемнадесет. Права ли съм?

Въпросът беше зададен към Кетрикен, сякаш нарческата не беше сигурна в думите си. Кралицата погледна нагоре и отвърна невъзмутимо:

— В това отношение си права. Синът ми няма да се смята за готов за тази титла, докато не навърши седемнадесетата си година.

— Разбирам. Интересна разлика с обичаите в родината ми. Може би в моята страна вярваме повече в силата на рода — че новородената вече е онази, която ще бъде, и съответно достойна за титлата си от първия си дъх. Докато вие, във вашия селски свят, чакате да видите дали котилото се е размножило подходящо. Разбирам.

Отговорът ѝ не можеше да се изтълкува точно като обида. Покрай силния ѝ акцент и странното разполагане на думите можеше да се приеме просто като недотам сполучливо формулиране на мисъл. Но

аз бях сигурен, че не е. Също както бях сигурен, че тихите й ясни думи, отправени към Пиотре, докато двамата слизаха по стълбите, са предназначени за ушите и на останалите.

— Може би в такъв случай не трябва да се женя за него, докато не съм сигурна, че наистина ще стане крал? Мнозина се надяват да яхнат престола, но са били събаряни, преди да го заемат. Може би същинската сватба трябва да се отложи, докато собствените му хора не решат, че е достоен.

Усмивката на Кетрикен не изчезна, но стана скована. Очите на Сенч за момент се присвиха. Предан обаче не успя да се овладее и лицето му пламна. Стоеше мълчалив, унижен от пренебрежителното й отношение. Помислих си, че си е отмъстила равностойно; той беше посрамен като самата нея, пред почти същата компания. Но грешах — тя още не бе приключила с него.

Когато принцът приближи да й помогне да се качи на коня, тя му махна с ръка да се отдръпне.

— Оставете това на вуйчо ми. Той е мъж с опит, както с конете, така и с жените. Ако се нуждая от помощ, ще съм в най-голяма безопасност в неговите ръце.

Но когато Пиотре пристъпи към нея, тя се усмихна и го увери, че ще се справи и сама.

— Защото не съм дете, нали знаеш. — И скочи леко в седлото, макар високият кон да бе много по-едър от яките дребни понита на островитяните.

После приближи коня си до Кетрикен и я заговори. С богатото си и същевременно просто облекло двете бяха в силен контраст с натруфените дрехи на останалите. По някакъв начин одеждите им оставяха впечатление, че не само са си близки, но и са единствените, които споделят желанието да се насладят на ездата в зимния ден. Можеха спокойно да се приберат пеша, ако случайно конят им окуцее. В сравнение с тях накичените благородници изглеждаха глупави и лекомислени. Сбърчих чело при тази мисъл. Като допълваше простото облекло на Кетрикен и същевременно оставаше вярна на традициите на народа си, нарческата се показваше равна на самата кралица.

Принцът застана от лявата страна на нарческата. Тя почти не му обърна внимание. Малкото пъти, когато се обръщаше в седлото към него и казваше нещо, се държеше като човек, който учтиво се мъчи да

включи в разговора някакъв аутсайдер. Предан не успяваше да се включи с нещо друго, освен кимане и усмивка, преди да бъде отново загърбен.

Сенч яздеше непосредствено зад тях, между Аркон Кървавия меч и Пиотре Черната вода. Лорд Златен се намести сред младите приятели на принца. Аз потеглих след тях. Яздеха накуп и разговаряха високо. Сигурен съм, че принцът много добре си даваше сметка, че го гледат и обсъждат как годеницата му му е натрила носа. Лорд Златен се показва изкусен събеседник и поддържаше разговора с интереса си, но без да добавя към него свои коментари, които биха могли да отклонят темата. Забелязах, че макар лейди Преди да изглежда радостна и да обръща особено внимание на лорд Любезен, погледът ѝ често и замислено се отклонява към посрамения принц. Запитах се дали амбициите ѝ са нейни собствени, или на лорд Шемши.

Преживях смущаващ момент, когато Предан най-неочаквано проби преградите и достигна мислите ми. *Не заслужавам това! Беше случайна забележка, а тя смята, че съм я унизил нарочно. Почти ми се иска да го бях направил!*

Ударът на мисълта му бе достатъчно силен шок, но още по-лошо бе да видя как лорд Златен трепва в същия миг. Обърна се към мен с вдигната вежда, сякаш му бях казал нещо. Не беше единственият, макар реакцията му да бе най-силна. Неколцина други ездаци от групата рязко се озърнаха, сякаш бяха чули далечен вик. Поех дъх, стесних съсредоточаването си като върха на топлийка и излъчих обратно към момъка.

Млъквай. Овладей чувствата си и не го прави отново. Елиания няма как да знае, че не си искал нарочно да я унизиш. И не е единствената, която може да мисли така. Виж реакцията на момичетата, които яздят с Любезен. Но засега запази мислите за себе си. Не контролираш добре Умението си, когато си развълнуван. Сдържай се да го използваш в подобни моменти.

От остро ми смърмяне принцът сведе глава. Видях го да поема дълбоко дъх, след което разкърши рамене и седна по-изправен в седлото. Огледа се, сякаш се наслаждаваше на красотата на деня.

Омекнах и се опитах да го успокоя. *Знам, че не го заслужаваш. Но понякога се налага и някой принц да понесе незаслуженото също*

като всеки мъж. Както се е случило и на Елиания снощи. Научи се на търпение.

Той кимна сякаш на себе си и отговори на някакъв кратък коментар на нарческата.

Ездата през снежните полета бе кратка, но със сигурност не и за Предан. Той понасяше мъжки наказанието си, но когато спряхме, погледите ни за момент се срещнаха и видях облекчението в очите му. Край. Свърши се. Беше изкупил гафа си и вече всичко можеше да се върне там, където си е било.

Трябваше да му кажа, че никога не става така.

За следобедна беше предвидено представление, но пиесата щеше да се играе от костюмирани актьори в джамайлийски стил, а не с кукли. Не виждах как подобно нещо може да бъде направено сполучливо, но лорд Златен ме увери, че е виждал много подобни изпълнения в южните градове и че могат да се направят много хитроумни неща, за да се отклони вниманието на публиката от гаfoвете. Изглеждаше много доволен, че предстои подобно забавление, а пристигането на кораба с актьорите го зарадва още повече. Продължаващата война между Бинград и Халкида се отразяваше зле на доставките и пътуванията. Явно халкидският флот бе отблъснат само временно, защото този ден на пристанището хвърлиха котва два кораба и се носеха слухове, че ще дойдат и други. Видях как лицето на лорд Златен грейна, когато чу новината. Пред приятелите си наричаше войната неудобство, което нанася поражения на запасите му кайсиево бренди, но забелязах, че успелите да избегнат вражеските патрули кораби често му носеха, освен бренди и пакети писма, които Шутът незабавно отнасяше в стаята си. Подозирах, че го безпокоят много повече неща от доставката на напитките. Той обаче не споменава нито дума за съдържанието на посланията и аз не смеех да питам. Проявата на любопитство към нещо винаги бе най-сигурният начин да накарам Шута да прекъсне каквато и да било информация.

Така че прекарах следобед до него в затъмнената зала. Историята бе типично джамайлийска: все за жреци, благородници и интриги, а накрая се появи и двуликият им бог, за да въдвори ред и да

раздаде правосъдие. Изпълнението повече ме смути, отколкото ми достави удоволствие. Не можех да свикна хора да изпълняват различни роли. Куклата няма свой живот, освен пиесата, за която е изработена. Беше объркващо да видиш, че мъжът, който в началото играе прислужник, после е един от жреците. Трудно успях да се съсредоточа върху действието и причината за това не беше само смущението ми. А защото страданието на принца бе плъзнало като зловонно изпарение, което ме докосваше в полутъмната зала. Не го излъчваше нарочно; струеше от него като влага, просмукваща се от тях. Актьорите на сцената ръкомахаха, крещяха и заемаха странни пози. Но принцът седеше до майка си, самотен и нещастен в собственото си смущение. През последния месец подновените веселби в замъка Бъкип го принудиха да се среща с много благородници на неговата възраст. Покрай Любезен беше започнал да се докосва до другарството и флирта. А сега всичко това трябваше да бъде ограничено в името на политическия съюз, който се стремеше да изкове майка му. Усещах го да си мисли колко нечестно и същевременно необходимо е това. Не беше достатъчно, че бе сгоден за нарческа Елиания. Трябваше и да се прави, че обвързването е негов избор.

А не беше.

Привечер лорд Златен ми отпусна няколко свободни часа. Преоблякох се в удобни дрехи и тръгнах към града и „Набученото прасе“. Предвид случилото се в крепостта бях склонен да съм по-търпим към забезките на Хеп. Докато вървах през падащия сняг, си помислих, че може би в широкия свят се постига някакво по-висше равновесие, щом Хеп можеше свободно да се отдаде на нещо, което бе абсолютно забранено за принца.

В кръчмата бе тихо. Бях идвал достатъчно пъти, за да разпозная редовните посетители. Бяха си по местата, но освен тях нямаше почти никой друг. Несъмнено валящият сняг и надигащата се буря бяха накарали мнозина да предпочетат топлината на домовете си. Огледах се. От Хеп нямаше и следа. Малко ми поолекна: може би вече се беше прибрал и си бе легнал. Може би вълнението от новите емоции в града бе отслабнало и момчето започваше да подрежда живота си по-разумно. Седнах в любимия на Хеп и Сваня ъгъл и едно момче ми донесе бира.

Размишленията ми бяха прекъснати от някакъв червендалест мъж на средна възраст, който се появи на вратата. Беше без връхна дреха. Гневно тръсна глава, за да махне снежинките и капките от косата и брадата си, след което се загледа свирепо към моя ъгъл. Като че ли се изненада, когато ме видя; обърна се към кръчмаря и гневно го попита нещо. Той само сви рамене, но когато новодошлият стисна юмруци и заговори отново, забързано ме посочи и почна да обяснява нещо.

Мъжът се обърна, погледна ме с присвити очи и гневно закричи към мен. Изправих се, но благоразумно останах от другата страна на масата. Той стовари юмруци върху издрасканото дърво.

— Къде са? — попита ме остро.

— Кой? — попитах, но сърцето ми се сви. Знаех кого има предвид. Сваня имаше веждите на баща си.

— Знаеш кои. Кръчмарят казва, че си се срещал с тях тук. Дъщеря ми Сваня и твойто селско хлапе с очи на демон, дето я прилъгва от родното огнище. Синът ти, както казва кръчмарят. — Думите на господин Хартсхорн прозвучаха като обвинение.

— Има си име. Хеп. И да, той е мой син. — Моментално ме залягнав — студен гняв, чист като лед. Съвсем леко преместих тежестта на краката си и заех стойка. Щеше да се запознае отблизо с меча ми, ако решише да заобиколи масата.

— Твой син. — Каза го с презрение. — На твое място щях да се срамувам да го призная. Къде са?

Изведнъж чух в гласа му не само яростта, но и отчаянието му. Така значи. Сваня не си е вкъщи, а и не е тук с Хеп. Къде можеха да отидат в снежна и тъмна нощ като тази? Да не говорим какво правят. Сърцето ми отново се сви, но гласът ми бе спокоен.

— Не знам къде са. Но не се срамувам да нарека Хеп свой син. Нито пък мисля, че е „прилъгал“ дъщеря ти за каквото и да било. Ако има подобно нещо, то е точно обратното. Твоята Сваня учи сина ми на градски нрави.

— Как смееш! — изрева той и вдигна юмрук.

— Украти си тона и свали ръката — посъветвах го ледено. — Първото, за да опазиш репутацията на дъщеря си. А второто, за да опазиш живота си.

Стойката ми го накара да насочи поглед към грозния меч на кръста ми. Гневът му не се уталожи, но вече бе подправен с предпазливост.

— Седни — поканих го, но прозвуча по-скоро като заповед. — Овладей се. И да поговорим за онова, което безпокои и двамата ни като бащи.

Той бавно придърпа един стол, без да откъсва очи от мен. Аз също така бавно се отпуснах на мястото си. Направих знак на кръчмаря. Не ми харесваше, че погледите на останалите посетители са приковани към нас, но нямаше какво да направя. Момчето притича до масата, остави халба бира пред господин Хартсхорн и побърза да се махне. Бащата на Сваня погледна с презрение чашата.

— Наистина ли си мислиш, че ще седя и ще пия с теб? Трябва да намеря дъщеря си.

— Значи не си е у дома с жена ти?

— Не. — Той сви устни. Следващите му думи бяха гневни и с тях се откъснаха частици от гордостта му. — Каза, че си ляга в плевника. Малко по-късно забелязах, че не е свършила нещо, и я извиках да слезе. Тя не отговори и се качих горе. Няма я. — Думите сякаш стопиха гнева му, останаха единствено разочарованието и страхът на бащата. — Дойдох право тук.

— Дори без да вземеш наметало или шапка. Разбирам. Може ли да е отишла някъде другаде? При роднини, при някоя приятелка?

— Нямаме роднини в Бъкип. Пристигнахме миналата пролет. А и Сваня не е от момичетата, дето имат много приятелки. — С всяка дума яростта му намаляваше за сметка на отчаянието.

Заподозрях, че Хеп не е първият увлякъл се по нея младеж, нито че за първи път баща ѝ я търси по нощите. Запазих това за себе си. Вдигнах халбата си и я пресуших.

— Знам само едно друго място, където да ги потърсим. Ела. Ще идем заедно. Синът ми е на квартира там, докато работя в крепостта.

Той остави бирата си недокосната, но също се изправи. Всички ни гледаха как излизаме заедно от кръчмата. Снегът бе завалял по-силно. Бащата на Сваня присви рамене и скръсти ръце на гърдите си. Заговорих през вятъра. Ужасявах се от отговора му, но трябваше да го чуя.

— Значи си категорично против Хеп да ухажва дъщеря ти?

Де можех да видя лицето му в сумрака, но яростта отново пламна в гласа му.

— Против? Разбира се, че съм против! Дори не прояви смелост да дойде при мен, да се представи и да заяви намерението си! А дори да го беше направил, пак щях да съм против. Казва й, че е чирак... добре де, защо тогава не живее в къщата на майстора си, ако е вярно? И ако наистина е вярно, какво си мисли — че ще може да ухажда жена, преди да е в състояние да осигури собствения си живот? Няма право. Той е абсолютно неподходящ за Сваня.

Хеп не би могъл да направи нищо, за да промени мнението му.

Пътят до вратата на Джина бе съвсем кратък. Почуках. Страхувах се толкова от срещата си с нея, колкото и от това да открия, че Хеп и Сваня не са вътре. Миг по-късно Джина се обади отвътре.

— Кой е?

— Том Беджърлок — отвърнах. — И бащата на Сваня. Търсим ги с Хеп.

Джина отвори само горната половина на вратата — ясен знак колко ниско съм паднал в очите й. Гледаше повече господин Хартсхорн, отколкото мен.

— Няма ги — рече рязко. — А и не бих позволила да стоят заедно тук, макар че няма как да попреча на Сваня да чука на вратата ми и да пита за Хеп. Премести укорителния си поглед към мен. — Тази вечер изобщо не съм виждала Хеп.

Скръсти ръце на гърдите си. Нямаше нужда да казва, че ме е предупреждавала, че ще се стигне дотук. Обвинението се четеше в очите й. Не можех да я погледна. Бях я избягвал, откакто ме бе забелязала да прегръщам Лоръл. Така и не й предложих каквото и да било обяснение и това ме караше да се срамувам. Бях се държал едновременно детински и като страхливец.

— Е, тогава по-добре да тръгна да ги търся — промърморих объркано. Чувствах се засрамен от поведението си, както и от това на сина ми. Бях наранил Джина и тази вечер внезапно трябваше да се изправа пред това. Истината ме пронизваше. Не беше заради никакви възвишени морални причини. А защото бях уплашен, защото разбрах, че ще стане част от моя живот, която не бих могъл да контролирам. Също като Хеп.

— Проклет да е! Проклет да е, че съсипа момичето ми! — разбесня се внезапно Хартсхорн, Обърна се и закричи яростно във виелицата. Преди да изчезне в тъмното, се обърна и разтърси юмрук. — Дръж го далеч от нея! Дръж обладания си от демони син далеч от моята Сваня!

Още няколко стъпки и се стопи в нощта и отчаянието. Копнеех да го последвам, но се чувствах като уловен в светлината.

Поех дълбоко дъх.

— Джина, трябва да намеря Хеп. Но мисля...

— И двамата знаем, че няма да го намериш. Нито пък Сваня. Съмнявам се, че искат да бъдат намерени тази нощ. — Замълча, но преди да успея да отворя уста, добави: — И мисля, че Рори Хартсхорн е прав. Дръж Хеп далеч от Сваня. За доброто на всички ни. Но как ще го направиш, нямам представа. По-добре изобщо да не бе позволявал на сина си да стига дотук, Том Беджърлок. Надявам се да не е станало късно.

— Той е добро момче — чух се да казвам. Думите прозвучаха кекаво, като извинение на човек, пренебрегнал сина си.

— Така е. Именно затова заслужава по-добро отношение от теб. Лека нощ, Том Беджърлок.

И затвори вратата, и отнесе със себе си светлината и топлотата. Стоях в тъмното, студът се просмукваше в мен. Снежинките си търсеха път през яката ми.

Нещо топло се отърка в глезена ми. *Отвори вратата. Котаракът иска да влезе.*

Наведох се да го погала! Студеният сняг бе посипал козината му, но през нея се долавяше топлината на тялото му. *Сам ще трябва да си намериш пътя, Фенел. Тази врата вече не се отваря за мен. Сбогом.*

Глупак. Просто трябва да помолиш. Ето така. Изправи се на задните си лапи, задраска усърдно дървото и измяука.

Звукът от молбите му ме последва, докато се отдалечавах в мрака и студа. Чух как вратата се отваря и разбрах, че са го пуснали.

Тръгнах към замъка Бъкип. Завиждах на котарака.

ГЛАВА 11

ВЕСТИ ОТ БИНГРАД

„Минавай Халкида с опънати платна“. Тази стара поговорка има солидна основа. Щом корабът ти се окаже край халкидските пристанища и техните стари и зли градове, опъвай платната и плавай бързо. Прокълнатите брегове на юг от Халкида са назовани подходящо. Водата от Дъждовитата река разяжда бъчвите и изгаря гърлата на екипажа. Плодовете от онези земи горят устата и предизвикват язви по ръцете. След като минеш Дъждовитата река, не взимай никаква вода, що идва от вътрешността. За един ден ще зеления, а за три ще се напълни с лигави гадини. Ще съсипе буретата ти и няма да можеш да ги използваш отново. По-добре да намалиш дажбите на екипажа, отколкото да слизаш на брега по каквото и да било повод. Не е безопасно дори да изчакаш буря или да спреш за един ден почивка в примамливо заливче. Сънища и видения ще отровят умовете на моряците и корабът ти ще бъде тормозен от убийства, самоубийства и безумни бунтове. Примамливият залив може да се изпълни със свирепи морски змии, преди нощта да е изминала. Морски девици се подават над вълните и примамват с голи гърди и сладки гласове, но скочилият да търси наслада моряк бива завлечен под водата, за да стане храна за острозъбите им другари.

Единственото безопасно пристанище в цялата тази област е Бинград. Заливът е добър, но се пази от доковете, където омагьосани кораби могат да прокълнат твоите съдове от чисто дърво. Най-добре да стоиш настрана от тях. Хвърли котва в Залива на търговците и гребя до брега; по същия начин товари стоките на кораба си. Водата и храната от пристанището са добри, но някои стоки от

магазините им са непривични и могат да донесат лош късмет на пътуването. В Бинград могат да се купят и продадат всякакви стоки и предлаганото там не прилича на нищо друго по широкия свят. Но ти дръж екипажа си на кораба и нека само собственикът и капитанът да слизат на брега и да общуват с местните. По-добре простите и невежи моряци да не стъпват на онази земя, защото тя може да омагьоса мъже с по-неразвит ум и разум. Вярно е казано за Бинград: „Каквото и да си представи човек, може да го види за продан“. Не всичко, що човек може да си представи, е благоразумно, а там наистина се продава всичко. На най-лош късмет е, ако някой от Забуления народ прекоси пътя на капитана, докато се връща на кораба си. По-добре да прекараш нощта на брега и да се върнеш на кораба си на следващия ден, отколкото да отплаваш веднага след такава поличба.

След Бинград остави сигурността на брега и изведи кораба си в открито море. По-добре да рискуваш с бурите и лошото време, отколкото да изкушаваш пирати, змии, морски девици и Другите от онези води, да не говорим за движещите се дъна и коварни течения. Нека следващата ти спирка бъде чак в Джамайлия с многобройните ѝ шумни пристанища. И тук дръж екипажа изкъсо, защото е известно, че там отвличат моряци.

Капитан Банроп, „Съвети към морските търговци“

Оставих бележка на принц Предан в Кулата на Умението. В нея пишеше само: „Утре“. Преди сутрешната стража да се смени, вече бях пред къщата на майстор Гиндаст. Светлината от прозорците разрязваше затрупания със сняг двор. В сумрака се чуваха скърцащите стъпки на чираците, които мъкнеха вода и дърва за дома на майстора и работилницата и разчистваха снега от покривалата на купчините дървен материал и пътеките. Напразно се мъчех да открия Хеп сред тях.

Появи се чак когато небето бе изсветляло. Един поглед ми беше достатъчен да разбере как е прекарал нощта. В очите му още блестеше

почуда, сякаш не можеше да проумее собствения си късмет; вървеше и се олюляваше като пиян. И аз ли бях изглеждал така на сутринта, след като Моли ми се бе отдала? Опитах да съм коравосърдечен.

— Хеп! — викнах му. — Ела да поговорим.

Усмиваше се, докато приближаваше.

— Разговорът трябва да е кратък, Том. Вече съм закъснял.

Денят около нас бе целият в синьо и бяло, във въздуха имаше свеж мраз, а синът ми стоеше ухилен пред мен. Почувствах се като предател на всичко това, когато заговорих.

— Знам защо си закъснял. Бащата на Сваня също знае. Снощи ви търсихме.

Очаквах да се засрами. А той само се ухили още по-широко и ме погледна многозначително, както се споглеждат мъже.

— Виж ти. Радвам се, че не сте ни намерили.

Прииска ми се да го ударя, да изтрия ухилената му физиономия. А той сякаш стоеше в горящ плевник и се радваше на топлината, без да помисля за гибелната опасност, надвиснала над него и Сваня. Внезапно осъзнах, че именно това ме вбесява — той сякаш изобщо не си даваше сметка на каква опасност я излага. В гласа ми се промъкна гневна нотка.

— Така значи. Разбирам, че и господин Хартсхорн не ви е намерил. Но съм сигурен, че ще чака Сваня да се прибере у дома.

Надявах се да подкастрия безразсъдството му, но напразно.

— Тя знаеше, че ще стане така — тихо рече той. — И реши, че си заслужава. Не гледай така сериозно, Том. Тя знае как да се справи с баща си. Всичко ще е наред.

— Да бе, „наред“. — Едвам се сдържах. Как можеше да е толкова нехаен? — Не мислиш, момче. Как ще се отрази това на семейството им, на живота им оттук нататък, ако знаят, че дъщеря им е направила този избор? И какво ще правиш ти, ако е забременяла?

Усмивката най-сетне изчезна от лицето му, но той се изпъна пред мен.

— Мисля, че това е моя грижа, Том. Вече съм достатъчно голям, за да поема собствения си живот. Но все пак да те успокоя. Тя каза, че жените знаят начини да се предпазват от подобно нещо. Поне докато не сме готови за него, докато не мога да я направя своя съпруга.

Може би боговете ни наказват, като ни карат да се изправяме пред собствените ни глупави грешки и ни осъждат да гледаме как децата ни попадат в същите капани, в които сме влизали и ние. За цялата сладост на часовете с Моли си имаше цена. Тогава си мислех, че я споделяме, че единствената цена, която плащаме, е пазенето на любовта ни в тайна. Моли бе мислела друго, вече бях сигурен. Тя бе онази, която щеше да плати много повече от мен. Ако не беше Бърич, който да ги приюти и закриля, дъщеря ми също щеше да плати. И може би това все още й предстоеше, тъй като бе като кукувиче в чуждо гнездо, различна от братята си. Запитах се дали бях могъл да предупредя Хеп и дали щеше да ме послуша — та аз самият не бях послушал нито Бърич, нито Искрен. Загърбих гнева си и споделих страховете си и за двамата.

— Хеп. Моля те, чуй ме. Няма сигурни и безопасни начини жена да избегне забременяване. Всички носят риск и си имат цена. Всеки път, когато ляга с теб, тя трябва да се пита — ще зачена ли? Ще посрамя ли семейството си? Знаеш, че не бих те изхвърлил от дома си, каквато и грешка да направиш, но животът на Сваня не е така сигурен. Трябва да я пазиш, а не да я излагаш на опасност. А ти искаш от нея да рискува всичко заради удоволствието да е с теб, без да има никакви гаранции. Какво ще правиш, ако баща ѝ я изхвърли? Или я пребие? Какво ще правиш, ако внезапно се окаже изолирана и осъдена от приятелите си? Как можеш поемеш отговорност за това?

Лицето му помръкна. Упоритостта му, която тъй рядко се събуждаше, го бе овладяла. Пое дъх няколко пъти, все по-дълбоко и по-дълбоко, и накрая думите изригнаха от гърдите му.

— Ако я изхвърли, ще я прибера и ще направя каквото е нужно, за да я подкрепям. Ако я пребие, ще го убия. А ако приятелите ѝ я изоставят, значи никога не са били истински приятели. Не се безпокой за това, Том Беджърлок. Това вече е *мой* проблем. — Натърти последните думи, сякаш съм го предал, дори само защото съм изразил тревогите си. Извърна се. — Вече съм мъж. Могам сам да решавам и да вървя по своя път. А сега, ако ме извиниш, трябва да се залавям за работа. Сигурен съм, че майстор Гиндаст чака своя ред да ми чете конско за отговорностите ми.

— Хеп — казах рязко и когато момчето се обърна към мен, стреснато от тона ми, се усилих да довърша онова, което знаех, че

трябва да кажа. — Да се любиш с момиче не те прави мъж. Нямах право да го правиш. Не и докато двамата не можете да се обявите открито за съпрузи и да се грижите за децата, които ще дойдат. Не бива да се срещаш с нея, Хеп. Не по този начин. Ако не отидеш възможно по-бързо при баща ѝ и не го погледнеш право в очите, никога няма да те приеме като истински мъж. И...

Той ми обърна гръб и си тръгна. Стоях като зашеметен и гледах след него. Мислех си, че ще спре и ще се върне, за да ме помоли за прошка и да му помогна да вкара живота си в правия път. А вместо това той влезе в работилницата на майстор Гиндаст, без да погледне назад.

Известно време останах да стоя на снега. Не бях спокоен. Тъкмо обратното — гневът в мен сякаш бе достатъчно горещ да прогони зимата. Юмруците ми бяха стиснати. Мисля, че за първи път бях наистина вбесен от Хеп до такава степен, че да искам да му набия малко ум в главата, ако не се вслуша в думите ми. Представих си как влизам в работилницата и го измъквам навън, за да го накарам да проумее какви ги върши.

После се обърнах и си тръгнах. Щях ли на неговата възраст да се вслушам в здрав разум? Не. Не го направих дори когато Търпение за хиляден път ми обясняваше защо трябва да стоя настрана от Моли. Но това не намали гнева ми към Хеп, нито закъснялото презрение към момчешката ми себичност. Вместо това се изпълних с чувство за безсилие, че трябва да гледам как осиновеният ми син върши същите глупави и себични неща, които бях правил и самият аз. Също като мен той вярваше, че любовта им оправдава рисковете, които поемат — и изобщо не се замисляха, че може да се наложи детето им да плаща за тяхната невъздържаност. Всичко можеше да се повтори, а аз не бях в състояние да му попреча. Мисля, че точно тогава разбрах страстта, която задвижваше Шута. Той вярваше в ужасната сила на Белия ясновидец и Изменящия, вярваше, че ще изведат бъдещето от коловоза на настоящето и ще го насочат по някакъв по-добър път. Вярваше, че някое наше действие би могло да предпази другите от повтаряне на грешките на миналото.

Когато стигнах Бъкип и се качих в Кулата на Умението, гневът ми вече се бе уталожил. Но противната му тежест си оставаше и тровеше деня ми. Испитах едва ли не облекчение, че Предан се е

отказал и си е тръгнал. Бележката ми бе променена с едно просто подчертаване на думата. Момчето се учеше да е изкусно. Може би поне с него можех да успея и да не допусна да повтори грешките от миналото. Тази блуждаеща мисъл само ме накара да се почувствам още по-малодушен. Нима щях да вдигна ръце от Хеп и да го оставя да си троши главата? Не. Нямаше да го направя. Но решението не ми помогна да разбера какво трябва да сторя.

Върнах се в покоите на лорд Златен точно за закуска с Шута. Но когато влязох, той не се хранеше. Седеше на масата и смаян въртеше мъничка китка цветя между палеца и показалеца си. Беше необичаен букет, цветята бяха овързани с бяла и черна лента. Изглеждаше не на място в този сезон без цветя и ми припомни старата шега на Шута за зимата. Видя, че го наблюдавам, усмихна се на изумлението ми и внимателно закрепил китката на гърдите си. После посочи храната на масата.

— Сядай и яж бързо. Викат ни. По изгрев пристигнал кораб с посланици от Бинград. И не какъв да е, а един от техните Живи кораби, с техните говорещи и движещи се фигури на носа. Казва се „Златна дюна“. Не мисля, че във водите на Бък се е появявал подобен кораб. На борда му имало пратеници от Бинградския съвет на търговците. Искали спешно да се срещнат с кралица Кетрикен, при първа възможност.

Новината ме стресна. Обикновено контактите между Шестте херцогства и Бинград бяха контакти между отделни търговци и предприемачи, а не между техния управляващ съвет и Пророците. Помъчих се да си спомня дали от града-държава бяха идвали пратеници по времето на Умен, но се отказах. Като момче не бях посветен в подобни въпроси. Седнах на масата.

— И ти ще присъстваш на срещата?

— И двамата ще присъстваме, по предложение на съветник Сенч. Не видимо, разбира се. Трябва да ме заведеш през лабиринта на Сенч. Той лично дойде да ми го каже. Признавам, че с нетърпение очаквам да го видя. Не съм влизал в него, ако не се брои краткото посещение онази нощ, когато с Кетрикен избягахме от Славен.

Бях смаян. Нямаше начин да не знае за съществуването на шпионските коридори, но не бях предполагал, че Сенч ще му предложи достъп до тях.

— Кралицата съгласна ли е? — попитах колкото се може по-деликатно.

— Да, но с известни резерви. — После заряза аристократичните обноски и добави: — Тъй като съм живял известно време в Бинград и имам представа как действа съветът им, Сенч се надява, че оценката ми на думите им ще му помогне да се ориентира по-добре. А ти, разбира се, си допълнителен чифт очи и уши за него и сигурно ще уловиш някои нюанси, които други биха пропуснали.

Докато говореше, сервираше ловко на двама ни и премести подноса, за да ми послужи като чиния. Имаше пушена риба, меко сирене, прясно изпечен хляб и масло. В средата на масата димеше чайник. Отидох до стаята си да си взема чашата.

— Защо кралицата просто не те е поканила на приема? — попитах, когато се върнах.

Шутът сви рамене и си бодна парченце пушена риба. След малко отбеляза:

— Не мислиш ли, че посланиците ще погледнат подозрително, ако кралицата на Шестте херцогства кани чуждоземен благородник на първата среща с тях?

— Може да погледнат, а може и не. Мисля, че са минали десетилетия, откакто Съветът е изпращал официално обръщение към двора на Шестте херцогства. А и сега имаме кралица от Планините, жена от напълно непозната им земя. За тях ще е едно и също, ако ги посрещне с клане на пилета в тяхна чест или пръсне рози пред краката им. Каквото и да направи, ще приемат, че такъв е обичаят ѝ, и ще се опитат да го приемат по най-любезния начин. — Отпих глътка чай и добавих: — Същото се отнася и до каненето на чуждоземни благородници на първата среща.

— Може би. Но имам свои причини да не присъствам видимо — неохотно призна той.

— И какви по-точно?

Той задъвка, без да бърза. После отпи глътка чай.

— Може би ще познаят, че не приличам на човек от нито една джамайлийска благородническа фамилия, която са виждали. Бинградските търговци водят много по-оживена търговия с Джамайлия от което и да било от херцогствата. Ще усетят преструвката ми и ще развалят всичко.

Приех обяснението му, но останах с особено мнение дали това е истинската причина. Не попитах дали се страхува, че може да го познаят. Беше ми казал, че е живял известно време в Бинград. Дори облечен като благородник бе достатъчно уникален, за да го познае всеки, който го е срещал. От много време не го бях виждал толкова смутен. Смених темата.

— Кой друг ще „присъства видимо“ на първия прием?

— Не знам. Представител на всяко от Шестте херцогства, предполагам. — Отново взе хапка храна, задъвка прилежно, преглътна и добави: — Ще видим. Ситуацията може и да се окаже деликатна. Доколкото разбирам, имало е размяна на съобщения, но само от време на време. Тази делегация всъщност трябвало да пристигне преди месеци, но конфликтът с халкидците се ожесточил. Войната се отразила печално на доставките до всички центрове южно от Шоукс. Доколкото разбирам, кралицата и Сенч изгубили всякакви надежди. До днес.

— Съобщения? — Всичко това бе съвсем ново за мен.

— Бинград се обърнал към кралицата с предложение за съюз, който да обуздае Халкида веднъж завинаги. Обещали търговски привилегии в Бинград и ново сближаване между двете страни. Кетрикен с право сметнала предложенията за кухни. Не може да съществува свободна търговия, докато Халкида не престане да тормози корабите, пътуващи от и за Бинград. След разбиването на халкидците Бинград отново ще бъде отворен за търговия, без значение дали Шестте херцогства са допринесли или не за победата. Страната живее от търговия. Не е в състояние дори да се изхранва. Затова хладнокръвната преценка е, че Шестте херцогства рискуват да събудят старите си търкания с Халкида, без да получат големи изгоди от това. Ето защо Кетрикен учтиво отклонила поканата им за включване във войната. Но сега Съветът наемква, че е склонен да предложи и нещо друго — нещо толкова поразително и тайно, че не можело дори да се спомене на хартия. Затова са и пратениците. Хитър ход от тяхна страна: да се заиграват с любопитството на кралицата и благородниците. Аудиенцията се очертава интересна. Ще тръгваме ли?

Довършихме бързо храната, след което отнесох съдовете в кухнята. Там цареше пълна суматоха. В чест на неочакваната делегация бе поръчан изумителен обяд и необичаен пир вечерта. Дори

старата готвачка Сара се бе хвърлила в разгара на кулинарната схватка и обяви, че лично ще приготви всичко, та бинградците да не посмеят да кажат, че в Шестте херцогства липсвала една или друга храна. Побързах да напусна врявата и да се върна в покоите на лорд Златен.

Вратата беше залостена. Почуках и тя се отвори. Прекрачих прага, затворих я и замръзнах потресен. Шутът стоеше пред мен. Но не Шутът в одеждите на лорд Златен, а почти същият, какъвто го познавах, когато и двамата бяхме момчета. Промяната му се дължеше на дрехите — тесни панталони и широка туника в плътно черно. Единствените му украшения бяха една обеца и малката черно-бяла китка. Дори пантофите бяха черни. Сякаш единствено ръстът и цветът на кожата му се бяха променили от онова време. Почти очаквах да размаха скиптър с глава на плъх към мен или да извърти някакъв номер. Вдигнах въпросително вежди.

— Не исках да рискувам гардероба на лорд Златен в прашните ти тунели — почти невъзмутимо рече той. — А и ще се движа по-тихо в просто облекло.

Не коментирах. Запалих свещ и му дадох две допълнителни. Отведох го в моята стая. Затворих външната врата и задействах механизма, осигуряващ достъп до лабиринта на Сенч.

— Къде ще ги приема кралицата? — попитах със закъснение.

— В Западната зала за аудиенции. Сенч заръча да ти предам, че коридорът минавал през външната стена.

— Можеше да даде и по-конкретни указания. Няма значение, ще го намерим.

Оптимизмът ми се оказа неоправдан. Никога не бях изследвал тази част от тайния лабиринт на замъка. Обезсърчих и двама ни, когато намерих помещението над приемната зала и онова до него, преди да се сетя, че трябва да се спусна на по-долно ниво и после да се изкача във външната стена. Коридорът имаше един много тесен завой и едва успях да се промъкна през него. Когато стигнахме шпионския пост, и двамата бяхме целите в паяжини. Единственото място за наблюдение се оказа тясна хоризонтална цепка. Покрих пламъчето на свещта и махнах коженото покривало, което скриваше цепнатината от нашата страна. Дишането на Шута в ухото ми ми се струваше ужасно шумно. Трябваше да напрегна слух, за да доловя едва достигащите скривалището ни думи.

Бяхме закъснели. Посланиците вече бяха приети и поздравени. Не можех да видя Кетрикен или Сенч. Предположих, че Кетрикен е седнала на високия трон с Предан до нея, а Сенч стои на долното стъпало на подиума. От нашето място се разкриваше гледка към залата, може би над главите на кралицата и принца. В дъното на помещението бяха настанени херцозите и херцогините на Шестте херцогства или техни представители в двора. Естествено, Славей също беше там. Нито едно важно събиране не минаваше без присъствието на менестрела. Беше облечена великолепно, но лицето ѝ бе по-скоро сериозно и официално, отколкото грейнало от интерес, както очаквах. Изглеждаше някак разсеяна и замислена. Запитах се какво ли я тревожи, след което решително насочих поглед там, където трябваше.

В центъра на зрителното поле се намираха четиримата посланици от Бинград. Както подобаваше на богат търговски град, гостите бяха търговци, а не херцози и лордове. Въпреки това пищното им облекло ги правеше да изглеждат равни на който и да било благородник. Дрехите им блестяха от украшения и в полутъмната зала някои от скъпоценните камъни сякаш блестяха със своя собствена светлина. Една дребна жена бе облечена в роба, която се стичаше по тялото ѝ като вода — толкова мека и фина бе тъканта. На рамото на един от мъжете бе кацнала птица. Перата ѝ бяха във всички оттенъци на червеното и оранжевото, а главата беше гола, набръчкана и бяла, с огромен синьо-черен клюн.

Зад внушителните търговци имаше втора редица хора, най-вероятно прислужници, въпреки елегантното им облекло. Носеха кутии и сандъчета с дарове. Двама изпъкваха в редицата им. Едната беше жена с покрито с татуировки лице. В татуировките нямаше изкуство и равновесие, не се различаваха отделни мотиви — само последователни драсканици, които пълзяха по бузите ѝ. Знаех, че това означава, че е била робиня, че всяка татуировка е знакът на собственика ѝ. Запитах се какво ли е направила, за да бъде купувана и продавана толкова често. Другият странен слуга бе покрит и забулен. Тъканта на покривалото му бе богата и сложно украсена, воалът на лицето бе изработен от фина и същевременно тежка дантела. Не можех да различа чертите му; дори ръцете му бяха скрити в ръкавици, сякаш не искаше да показва никаква част от кожата си. Видът му ме изпълни с безпокойство и реших да го следя по-внимателно.

Бяхме дошли точно за поднасянето на даровете. Бяха общо пет, всеки по-завладяващ от предишния. Бяха поднесени с цветисти комплименти и елегантни обръщения, сякаш благосклонността на кралицата можеше да се купи с добре подбрани думи и ласкателства. Отнесох се със съмнение към речите, но подаръците ме завладяха. Първият бе висока стъкленица с парфюм. Докато татуираната прислужница пристъпваше да я поднесе на кралица Кетрикен, една висока жена обясни, че благовонието можело да донесе сладки сънища и на най-неспокойния нощем. Не мога да гарантирам за сънищата, но когато отвориха за момент стъкленицата, ароматът изпълни залата и достигна дори до Шута и мен в скривалището ни. Не беше тежък, а по-скоро като полъх от лятна градина. Въпреки това видях как израженията на благородниците в дъното на залата се промениха. Усмивките станаха по-широки, сбърчените чела се изгладиха. Дори моята бдителност като че ли отслабна.

— Опиат? — прошепнах на Шута.

— Не. Просто парфюм, аромат от едно по-хубаво място. — На лицето му играеше тънка усмивка. — Помня го от едно време, когато бях дете. Много надалеч пътувах, за да го доставят.

Напред излезе следващият слуга, положи кутията си в краката на кралицата и я отвори. Извади прост набор звънчета, каквито могат да се видят във всяка градина, само дето тези изглеждаха направени не от метал, а от люспесто стъкло. Задържа ги неподвижно в ръка и по знак на мъжа с птицата ги разтърси съвсем леко. Тоновите им бяха кристалночисти и отначало безразборният им звън бързо премина в ромолеща песен. Слугата рязко ги заглуши — много по-бързо, отколкото ми се искаше. Но след това ги разклати отново и се разнесе трептяща мелодия, толкова различна от първата, колкото прашенето на огъня от ромона на потока. Остави ги да звънят — и те не показаха никакъв признак за спиране. Когато слугата отново ги спря, мъжът с папугала заговори:

— Прекрасна кралице Кетрикен, най-благородна лейди на Планините и Шестте херцогства, надяваме се този звук да ти доставя удоволствие. Никой не знае колко мелодии таят тези звънчета. Всеки път сякаш пеят различна песен. Земите ти са просторни и великолепни, вкусовете ти несъмнено са изтънчени, но се надяваме този скромнен подарък да бъде достоен за теб.

Кетрикен сигурно даде някакъв благосклонен знак, защото звънчетата бяха прибрали в кутията си и изчезнаха от полезрението ми.

Третият подарък бе тъкан, подобна по вид, но не и по цвят на онази, която носеше жената. Поднесоха я в малко сандъче, но когато дребната жена и мъжът с папагала излязоха напред да го вземат от слугата и го отвориха, тъканта се разви, после отново и отново, докато не се разкри достатъчно дълго платно, за да покрие и най-дългата маса в Голямата зала и пак да се спуска до пода. Заблещука, когато я разгънаха, преминаваше през всички оттенъци на синьото, от почти черно до бледия цвят на лятното небе. А след това я сгънаха без никакво усилие в стегнато топче и я прибраха в сандъчето, което също се озова пред кралицата. Четвъртият подарък отново бяха звънци, подредени по големина. Звукът им бе приятен, но само толкова. Изумителното при тях бе, че металът им заблестяваше със своя светлина при всеки звън.

— Това е джидзин, ваше най-милостиво величество кралице Кетрикен, владетелко на Шестте херцогства и наследнице на Планинския трон — каза дребната жена. — Такова съкровище може да дойде единствено от Бинград. Уверени сме, че не заслужаваш по-малко от най-доброто, което можем да ти предложим. Джидзинът е сред най-скъпите ни съкровища. Както и това. — Махна с ръка към забуления мъж и той пристъпи напред. — Пламенни накити, прекрасна кралице Кетрикен. Най-редки от най-редките, за най-превъзходната кралица.

Мускулите ми се стегнаха, когато забуленият приближи подиума с Кетрикен и Предан. Сенч е там, напомних си, макар че стомахът ми се сви в очакване. Старият убиец щеше да е не по-малко нащрек от мен; нямаше да позволи да се случи нещо с кралицата или принца. Въпреки това излъчих с Умението към принца.

Бъди нащрек.

Ще бъда.

Не бях очаквал принцът да отговори на предупреждението ми. Мисълта му бе излъчена с широк замах, вместо внимателно да е насочена с Умението. Настръхнах, като видях забуления да трепва, сякаш са го сръчкали. За миг застана напълно неподвижен. Усещах нещо от него. Нещо, което не можех да назова.

Шит — предупредих мислено принца. — Не помръдвай.

Отчаяно исках да видя лицето на забуления. Дали се взираше в принца? Дали оглеждаше залата и се мъчеше да ме открие?

Който и да бе, контролираше се майсторски. Превърна рязкото си спиране в церемониална пауза. След това се поклони ниско и представи подаръка си. Остави сандъчето на пода пред себе си. Погали го с ръка и то сякаш се отвори само. Бръкна вътре и извади по-малка кутия. Отвори я. Вътре имаше златна огърлица, инкрустирана със скъпоценни камъни. Показа я на кралицата, след което я вдигна високо, за да я видят и събралите се благородници. В същото време разтърси украшението. Внезапно всички камъни оживяха и изпълниха полутъмната зала с неземно синьо. Докато мъжът се обръщаше към кралицата и ѝ поднасяше накита, чух Шута тихо да ахва от великолепието на предмета. Забуленият заговори ясно въпреки воала си и гласът му бе младежки, почти момчешки.

— Сините са най-редките от пламенните накити, най-любезна кралице. Бяха избрани за теб, тъй като това е цветът на херцогство Бък. А за всеки благороден и любезен владетел на всяко от твоите благородни и любезни херцогства...

В залата се чува въздишки, когато мъжът извади от сандъчето още пет кутии. Отвори ги една по една, показваше огърлиците; за разлика от първата, те бяха тесни и златни. Имаха само по един камък, но и така спираха дъха. Явно някой беше направил сериозно проучване — всеки камък бе в цвета на съответното херцогство и дори бе уловена разликата между светложълтото цвете на Беарния и наситеното златно на Фароу. След като кралицата прие накита си, забуленият слуга отиде при събралите се благородници, поклони се тържествено на всеки и му предложи бинградския дар. Въпреки необичайните му одежди забелязах, че никой не се поколеба да приеме подаръка.

Докато раздаването продължаваше, огледах внимателно пратениците.

— Кой ли е водачът им? — промърморих под нос. Никой не изглеждаше по-висшестоящ от останалите.

Шутът помисли, че въпросът е към него.

— Виждаш ли жената със зелените очи, по-високата от двете? — прошепна в ухото ми. — Това трябва да е Серила. По рождение е от Джамайлия, била е придружител на техния сатрап. С други думи, съветник на владетеля на цяла Джамайлия, вещ познавач в своята

област — Бинград и околните територии. Пристигнала в Бинград при много странни обстоятелства и останала там. Носят се слухове, че изпаднала в немилост и сатрапът я пратил в заточение. Някои казват, че се опитала да му отнеме властта. Но вместо да приеме заточението като наказание, тя направила Бинград свой дом и се издигнала до професионален посредник на търговците. Въпреки лошите ѝ отношения със сатрапа дълбоките ѝ познания върху двете страни дали преимущество на Бинград при сделките с Джамайлия.

— Шшт — прекъснах го. Запитах, се откъде знае всичко това и исках да науча още, но разказът му можеше да почака. Сега трябваше да долавям и най-малката подробност от казаното. Той млъкна, но усещах вълнението му. Прохладната му буза бе долепена до моята, докато надничавме един до друг през тясната цепнатина. Постави ръка върху рамото ми, за да запази равновесие, и почувствах напрежението на потиснатата му възбуда. Явно тази среща имаше много дълбоко значение за него. По-късно щях да го попитам за останалите. Засега насочих цялото си внимание към сцената долу. Искаше ми се да мога да виждам кралицата, Предан и Сенч.

Слушах как Кетрикен благодари за подаръците и отново приветства пратениците с добре дошли. Думите ѝ бяха прости. Не отговори с екстравагантни комплименти и претрупани титли, а предпочете откритата искреност на обикновените фрази. Била поласкана от дълго очакваното им посещение. Надявала се да се насладят от престоя си в Бъкип и че пратеничеството полага началото на по-оживени контакти между Шестте херцогства и Бинград. Високата жена, Серила, стоеше спокойно и слушаше внимателно думите на кралицата. Татуираната жена бе стиснала устни и явно сдържаше някакъв напирещ отговор. Мъжът до нея ѝ хвърли неспокоен поглед. Беше широкоплещест и груб тип, с късо подстригана къдрава коса и изсечено лице. Явно предпочиташе физическата работа и реалните действия пред протоколите и размяната на любезности. Докато чакаше кралицата да приключи речта си, юмруците му сякаш сами се свиваха и отпускаха. Птицата на рамото му не стоеше на едно място. Другият мъж, типичен книжен плъх с тесни рамене, приличаше повече на Серила по поведение. Несъмнено бе по-склонен Кетрикен да определя ритъма на срещата.

След Кетрикен думата взе Серила. Благодарил на кралицата и Шестте херцогства за радушното приемане и каза, че всички приветстват възможността да починат в мирната ни страна, далеч от ужасите на войната, започната от Халкида. Известно време говори какво им се е наложило да изтърпят; разказа за постоянните нападения срещу корабите им — те разстройвали търговията, единствения поминък на Бинград, както и за негодите, които създавали атаките за града, който разчитал на търговията, за да изхрани населението си. Спомена и за халкидски набези срещу селищата около Бинград.

— Не знаех, че имат селища около Бинград — прошепнах на Шута.

— Малобройни са. Но тъй като населението набъбва от освободените роби, хората се опитват да намерят годна за обработка земя.

— Освободени роби?

— Шшт — отвърна Шутът. И беше прав. Сега трябваше да слушаме, въпросите можеха да се задават по-нататък.

Долепих чело до студения камък на стената.

Серила изреждаше текущия списък беди покрай войната с Халкида. Бях много добре запознат с повечето от тях — приличаха на неприятностите, които си имаха и Шестте херцогства с ненаситния ни южен съсед. Нападения, гранични спорове, тормоз и пиратство в морето, нелепо високи мита на търговците, които не желяеха да търгуват с Халкида — всичко това беше познато. Но след това тя започна да разказва как Бинград се надигнал срещу поквареното халкидско влияние и дал на всички роби свобода и пълни граждански права. Бинград не трябвало вече да допуска робски кораби в пристанището си, независимо дали пътували на север към Халкида или на юг към Джамайлия. По споразумение с новите съюзници от така наречените Пиратски острови спиращите там робски кораби се задържали, товарите им се отнемали и робите се освобождавали.

Разстройването на халкидската търговия с роби било в основата на конфликта. Той довел до нови спорове около точното определяне на границата между двете страни. Серила изказа надежда, че Шестте херцогства ще признаят законността на бинградската позиция и по двата въпроса. Знаела, че Шоукс приема избягалите на негова територия роби като свободни хора и че херцогството също страда от

опитите на Халкида да завладее негови територии. Можел ли Бинград в такъв случай да се надява, че Шестте херцогства ще приемат предложенията на предишните пратеничества до нейно най-милостиво величество кралица Кетрикен? Съюз и подкрепа във войната с Халкида? В замяна Бинград и съюзниците му можели да предложат много на Шестте херцогства. Свободна търговия с Бинград и дял от търговските споразумения с така наречените Пиратски острови, който можел да е от огромна полза за всички. Поднесените днес дарове били съвсем малка част от разнообразните стоки, които щели да станат достъпни за жителите на страната.

Кралица Кетрикен я изслуша сериозно. Но в речта си Серила не предлагаше нищо ново за нас. Това бе посочено от Сенч в ролята му на съветник. Великолепието на стоките им било всеизвестно, при това с пълно право. Но дори такива чудеса не били в състояние да накарат Шестте херцогства да се замислят за влизане във война. Завърши със следните думи:

— Нейно най-милостиво величество кралица Кетрикен трябва винаги да се грижи на първо място за добруването на народа ни. Знаете, че отношенията ни с Халкида са най-малкото обтегнати. Неприятностите ни с тях са многобройни, но въпреки това се въздържахме от започване на същинска война. Всички са чували поговорката „Рано или късно винаги има война с Халкида“. Халкидците са свадлив народ. Но войната е скъпа и разрушителна. Войната по-късно е винаги за предпочитане пред войната сега. Защо да рискуваме и да предизвикаме целия им гняв от името на Бинград? — Сенч остави въпроса да увисне за момент във въздуха, след което продължи още по-прямо: — Какво предлагате на Шестте херцогства, различно от онова, което ще получим така или иначе, независимо от изхода на тази ваша война?

Херцозите в дъното кимнаха сериозно. Всички разбираха, че с търговци се работи само по този начин. Търговците разбират единствено от пазарлъци и размяна. Очакваха Сенч да се пазари и той не ги разочарова.

— Най-милостива кралице, благородни принце, мъдри съветнико и знатни херцоzi и херцогини, предлагаме ви... — Серила млъкна, явно объркана от директния въпрос на Сенч. — Предлагаме ви нещо деликатно и може би ще е по-подходящо да го разгледате в тесен кръг,

преди да потърсите съгласието на благородниците. Може би ще е по-добре... — Серила не се обърна към благородниците в дъното на залата, но паузата ѝ бе красноречива.

— Моля, Серила Бинградска. Говори направо. Направи предложението си пред всички, за да мога да го обсъдя свободно с моите благородници и съветници.

Очите на Серила се разшириха. Запитах се що ли за място е Джамайлия, щом откровеният отговор на кралицата я изненада дотолкова, че едва не изпадна в шок. Докато се маеше, мъжът с папагала на рамото неочаквано прочисти гърлото си. Серила го изгледа предупредително, но той все пак пристъпи напред.

— Най-милостива кралице, мога ли да се обърна направо към теб?

— Разбира се — малко озадачено отвърна Кетрикен. — Ти си търговец Йорбан, предполагам?

Той кимна сериозно.

— Точно така. Най-милостива кралице Кетрикен, владетелко на Шестте херцогства и наследнице на Планинския трон. — Почувствах се неловко за младия мъж, докато нанизваше тромаво титлите една след друга. Явно подобни обръщения бяха нещо ново за него, но въпреки гневния поглед на Серила той бе твърдо решен да продължи. — Вярвам, че сте човек, кралица, искам да кажа, способен да оцени прямотата. Изгубих търпение от цялото това забавяне. Но сега, след като чух, че и вие храните не повече любов към Халкида от нас, осмелявам се да се надявам, че ще погледнете благосклонно на предложението ни веднага щом го чуете.

Отново прочисти гърлото си и продължи:

— Дойдохме, за да сключим съюз срещу общия ни неприятел. Вече от три години сме във война с Халкида. Тя изцежда силите ни и първоначалната ни надежда за бърз край на конфликта избледня. Халкидците са упорит народ. Всяко поражение, което им нанасяме, сякаш само разпалва решимостта им да ни наранят още повече. Те процъфтяват, когато са във война, и за разлика от нас обожават набезите и разрушенията. Бинград се нуждае от мир, за да благоденства, от мир и безопасни морета. Ние зависим от търговията за всичко, дори и за най-основните си нужди. Може и да имаме всякакви вълшебства и чудеса, но не сме в състояние да изхраним

децата си само с тях. Нямаме огромни поля, в които да отглеждаме зърно и да пасем говеда. Халкида ще ни превземе от чиста алчност. Ще ни избият, за да отнемат онова, което имаме, без да разбират какво изисква от нас богатството ни. Ще унищожат онова, което търсят, дори само с опита си да го постигнат. Онова, което имаме, не може да бъде отнето от нас, но то все пак съществува. То е... — Думите му замряха и мъжът се запъна като кораб, попаднал на неочаквана плитчина.

Кетрикен изчака, сякаш му оставяше време да си възвърне дар слово, но мъжът само разпери безпомощно ръце.

— Аз съм търговец и моряк, госпожо. Най-милостива кралице. — Добави обръщението, сякаш си го припомни в последния момент. — Говоря за нуждите ни, а ето че не мога да се изразя добре.

— Какво искаш, търговецо Йорбан? — Въпросът на кралица Кетрикен бе прост и в същото време милостив.

Надеждата заблестя в очите на мъжа, сякаш непосредствеността на Кетрикен му вдъхна увереност.

— Знаем, че народът на твоето херцогство Шоукс има неспокойна граница с Халкида. Вие ги задържате и вашата бдителност изисква много от тяхното внимание. — Обърна се неочаквано и се поклони ниско на благородниците в дъното на залата. — За което ви благодарим.

Херцогът на Шоукс прие благодарността със сериозно кимане. Търговец Йорбан се обърна отново към кралицата.

— Но трябва да поискаме повече от това. Молим твоите кораби и воители да натиснат Халкида от север. Да тормозят и потопяват корабите, които пречат на търговията ни с вас. Бихме могли да... сложим край на проточилата се поколения борба, наложена на всички нас от Халкида. — Пое дъх. — Бихме могли да покорим напълно тази страна и да сложим край на борбата. Щом не могат да ни търпят като съседи, то нека приемат властта ни.

Джамайлийката Серила неочаквано го прекъсна.

— Търговецо Йорбан, отиваш твърде далеч. Прекрасна и милостива кралица Кетрикен, дойдохме само да посочим възможност, не да предлагаме завоевание.

Йорбан се окопоти и заговори веднага щом Серила млъкна.

— Не посочвам възможности. Дошъл съм да се пазаря с потенциален съюзник. Търся начин да сложа край на безкрайната

война на Халкида срещу нас. Ще кажа открито онова, което е в сърцата на повечето търговци. — Сините му очи проблеснаха, когато срещна погледа на Кетрикен. Говореше прямо, с чувство. — Да покорим напълно Халкида и да разделим територията ѝ помежду си. Всички ще спечелим. За Бинград това означава обработваема земя и край на тормоза. Херцогът на Шоукс ще може да разшири владенията си и ще има зад гърба си не враг, а съюзник и търговски партньор. Търговията с Юга ще стане още по-достъпна за Шестте херцогства.

— Да покорим напълно Халкида?

По гласа на Кетрикен личеше, че подобна мисъл изобщо не ѝ е минавала през ума, че предложението е противно на всичките ѝ традиции от Планините. Но херцогът на Шоукс се усмихваше широко. Би приел с радост такава война, за да утоли жаждата за възмездие, която го изгаряше толкова време. Може би дори прекрачи допустимите граници, когато вдигна юмрук и заговори.

— Да включим и херцога на Фароу в поделянето. А може би баща ти крал Ейод Планински също би искал да участва, кралице. Той също има граница с Халкида и по всичко личи, че никога не е харесвал особено халкидците.

— Мир, Шоукс — смъмри го тя, но много по-умерено, отколкото очаквах.

Може би тук имаше история, която не познавах. Колко ли разгорещени са били граничните спорове между Планинското кралство и Халкида? Дали Кетрикен не бе внесла някаква по-стара омраза в този конфликт? Отговорът ѝ към делегацията обаче бе резервиран.

— Предлагате ни дял от вашата война, сякаш е стока, за която копнеем. Но не е така. Вече водихме една война и дори в този момент се опитваме да превърнем някогашните си врагове в приятели. Вашата война не ни изкушава. Предлагате ни халкидски земи, ако ги победим. А това е далечна и несигурна победа. Удържането на тази територия може да се окаже по-скоро товар, отколкото преимущество. Покорен народ рядко приема с охота чуждата власт. Предлагате ни свободна търговия с Юга, ако постигнем тази победа. Но Бинград винаги се е домогвал до такава търговия с нас и не виждам това като нова придобивка. Ще ви попитам отново. Защо ни е изобщо да обмисляме това?

Видях как бинградските пратеници се споглеждат и се усмихнах. Така значи. Предложението за разделяне на територията на Халкида не беше последно. Но каквото и да таяха, нямаше да го кажат, освен ако не бъдат принудени. Не изпитвах съчувствие към тях. Не биваше да провокират любопитството на Сенч колко дълбока ще се окаже кесията им. Търговец Йорбан направи жест с дланта нагоре, сякаш предлагаше някой друг да успее в пазарлъка, в който се бе провалил.

Сякаш по даден знак бинградските търговци отстъпиха настрани и направиха път на забуления мъж да застане точно пред кралица Кетрикен.

Бързо промених мнението си за него. Не беше слуга. Може би никой от тях не беше, дори и жената с робските татуировки. Трепнах, когато забуленият пристъпи напред. Очаквах едва ли не някаква атака, но вместо това той само отметна качулката си. Закрепената за нея дантела се вдигна от лицето му. Ахнах, когато видях какво има под булото, но другите — сред които и Сенч — не бяха така сдържани.

— Еда, милост! — чух възклицанието на стария убиец. От дъното на залата също се разнесоха ужасени възгласи.

Пратеникът бе млад, по-млад от Предан и Хеп, макар и много по-висок. Люспи обрамчваха очите и устата му. Не бяха някаква екзотична козметика. Рехави кичури висяха от долната му челюст. Изправи се в цял ръст. Дотогава си мислех, че качулката преувеличава височината му. А сега видях, че костите на ръцете и краката му са неестествено дълги, но въпреки това успяваше някак си да излъчва грация, не непохватност. Погледна направо към Кетрикен, без да се смущава от ранга ѝ, и заговори с ясен момчешки тенор.

— Аз съм Селден Вестрит, от рода на бинградския търговец Вестрит, осиновен от фамилията Хурпус от търговците от Дъждовитите равнини.

Втората част от представянето му ми се стори безсмислена. Никой не живееше в Дъждовитите равнини. Земите край реката бяха само блата, тресавища и мочурища. Това бе една от причините за липсата на точно определена граница между Бинград и Халкида. Реката и блатистите ѝ брегове оставаха недостъпни и за двете страни. Но следващите думи на момчето бяха още по-поразителни.

— Чухте Серила, която говори от името на Бинградския съвет. Тук има и други, които могат да говорят от името на татуираните, на

някогашните роби и сегашни граждани, както и от името на бинградските търговци и Живите кораби. Аз говоря от името на търговците от Дъждовитите равнини, но също така и от името на Тинтаглия, последния истински дракон, заклела се да помогне на Бинград в момент на нужда. Нейните думи предавам.

От името на дракона ме побиха тръпки. Не знаех защо.

— Тя е уморена от постоянното дърлене на халкидците с хората от Бинград. То ги отвлича и спъва едно голямо начинание, което е замислила за тях. Войната, започната от Халкида, излага на опасност нещо много по-велико. — Говореше, сякаш бе изпълнен с презрение към дребните човешки грижи. Тонът му бе едновременно смразяващ и вдъхновяващ. Погледът му обходи всички. Едва сега осъзнах, че от очите му струи слабо синкаво сияние. — Помогнете на Бинград да унищожи Халкида и да сложи край на войната и Тинтаглия ще ви се отплати със своето благоразположение. И не само с него, но и с благоразположението на потомството си, което бързо расте в размер, красота и мъдрост. Помогнете ни и един ден легендите ви за драконите, надигнали се да защитят Шестте херцогства, ще бъдат сменени от истински съюз с дракон.

Думите му бяха последвани от потресено мълчание. Сигурен съм, че пратениците го изтълкуваха погрешно. Търговец Йорбан прибързано се ухили, вероятно на изписаното смайване на лицето на Кетрикен, и се осмели да добави:

— Не ви виня, че се съмнявате в нас. Тинтаглия обаче е истинска точно толкова, колкото и самият аз. Ако не трябваше да се грижи за потомството си, тя щеше да сложи край на халкидския тормоз още преди години. Не сте ли чували слухове за битката в Залива на търговците и как бинградски дракон, целият в синьо и бяло, се спуснал да прогони халкидците от бреговете ни? Бях там онзи ден и се сражавах, за да освободя пристанището от нашествениците. Слуховете не са нито преувеличения, нито измислици, а самата истина. Бинград има рядък и изключителен съюзник, последния истински дракон на света. Помогнете ни да покорим Халкида и тя ще е и ваш съюзник.

Едва ли беше очаквал, че така само ще разпали гнева на Кетрикен. Съмнявам се, че би могъл да разбере колко дълбоки са чувствата ни към нашите дракони на Шестте херцогства.

— Последният истински дракон! — възкликна тя.

Чух шумоленето на дрехата ѝ, когато рязко се изправи. Спусна се от подиума към бинградските парвенюта и спря на последното стъпало над тях. Гласът на моята разсъдлива и милостива кралица стържеше от ярост и изпълни цялата зала.

— Как смееете да говорите така! Как смееете да подминавате Праотците като легенди! Виждала съм небето да искри не от един, а от цяла орда дракони, надигнали се да защитят Шестте херцогства. Аз самата възседнах дракон, най-истинския от всички, и с него долетях тук, в замъка Бъкип. Няма зрял човек в тази зала, който да не е виждал широките им криле над водите ни, когато разпръсваха Алените кораби. Нима искате да кажете, че нашите дракони са фалшиви в сърцето или делата си? Момчето може да бъде извинено заради младостта и неопитността си, не само защото сигурно не е било родено, когато водихме тази война, но и защото не е възпитано на дължимото уважение към тези създания. А вие можете да се позовете единствено на невежеството си по отношение на нашата история. Последният истински дракон, как ли пък не!

Съмнявам се, че каквато и да било друга обида би предизвикала такава яростна реакция у кралицата. Никой от пратениците не можеше да знае, че тя пази честта на своя крал Искрен, на своята любов. Дори някои от нашите благородници, изглежда, се сепнаха, когато видяха своята обикновено спокойна кралица да кастри така остро посланик, но изненадата им не означаваше, че не са съгласни с нея, и те закимаха на думите ѝ. Някои от херцозите и херцогините станаха, представителката на Беарния дори хвана дръжката на меча си. Люспестото момче се огледа, зяпнало от потрес, а Серила вдигна очи към тавана от гафа му. Бинградските пратеници инстинктивно се скупчиха по-близо един до друг. Люспестият момък направи крачка към кралицата. Сенч понечи да го спре, но момчето се отпусна на коляно и вдигна очи към нея.

— Моля за прошка, ако съм ви обидил. Говоря само това, което знам. Както сама каза, аз съм млад. Но именно Тинтаглия ни каза с голямо прискърбие, че тя е последният истински дракон на света. Ако това не е така, с радост ще ѝ отнеса тази новина. Моля те. Нека видя вашите дракони, нека говоря с тях. Ще им обясня нашата нужда.

Гърдите на Кетрикен все още се издигаха и спускаха бързо от напора на силните чувства. Накрая пое по-спокойно дъх и когато

заговори, вече отново бе себе си.

— Не изпитвам негодувание към теб, че говориш за неща, които не знаеш. Колкото до разговор с драконите, и дума да не става. Те са дракони на Шестте херцогства и само на тях. Млади господине, позволяваш си твърде много. Но ти прощавам именно заради младостта ти.

Момчето остана коленичило, но в това нямаше никакво раболепие. Гледаше кралицата със съмнение.

Наложи се Сенч да успокои залата. Пристъпи напред към бинградската делегация.

— Може би е напълно естествено да се съмнявате в думите на нашата кралица, както и ние се съмняваме във вашите. Последният истински дракон, казвате вие, а след това говорите за нейно потомство. Това озадачава ума: защо не смятате и потомството за „истински дракони“? Щом вашият дракон съществува, защо не е дошла с вас, за да се покаже пред нас и да ни подтикне да застанем на ваша страна? — Твърдият му зелен поглед обходи посланиците. — Моите извинения, но в предложението ви има нещо много чудато. Има много неща, които премълчавате. Несъмнено смятате, че имате основателни причини да постъпвате така. Но пазенето на тайните ви може да ви лиши не само от нашия съюз, но и от уважението ни. Преценете добре тази сделка.

Макар да го виждах в гръб, знаех, че в момента Сенч подръпва замислено брадичката си. Хвърли поглед към кралицата. Каквото и да бе изражението ѝ, явно му помогна да вземе решение.

— Господа и дами, предлагам засега да сложим край на тази аудиенция. Нека прекрасната ни и милостива кралица обсъди предложението ви със своите благородници. Покоите ви очакват. Насладете се на гостоприемството ни. — Долових тънката усмивка в гласа му. — Всеки от менестрелите ни с радост ще ви осветли, в песен или с разказ, относно драконите на Шестте херцогства. Може би на следващата среща духовете ни ще бъдат уталожени от песен и почивка.

При такова твърдо отпращане на бинградските пратеници не им оставаше друго, освен да се оттеглят. Кралицата и принц Предан си тръгнаха след тях. Сенч се задържа сред благородниците; явно уговаряше кога да се срещнат и да обсъдят предложението на Бинград. Херцогът на Шоукс крачеше видимо развълнуван напред-назад, а херцогинята на Беарния стоеше изправена и мълчалива, скръстила

ръце на гърдите си, сякаш изобщо не се интересувахе от станалото. Отдръпнах се от шпионката и пуснах коженото покривало.

— Да вървим — прошепнах на Шута. Той кимна мълчаливо.

Отново взех свещта и тръгнахме обратно през тесните проходи в стените на Бъкип. Не отведох Шута направо в моята спалня, а спрях в старата стая на Сенч в кулата. Шутът се закова на място. Затвори очи за момент и пое дълбоко дъх.

— Почти същата е като последния път, когато бях тук — каза задавено.

Запалих свещите на масата и хвърлих една цепеница във въглените в камината.

— Предполагам, че Сенч те е довел тук в нощта, когато бе убит крал Умен.

Той бавно кимна.

— Бях го срещал и преди, общувахме през годините. За пръв път го видях малко след като дойдох при Умен. Сенч дойде през нощта да говори с краля. Понякога играеха на зарове, знаеше ли го? Най-често седяха пред камината, пиеха бренди и разговаряха за поредната заплаха за кралството. Така научих за твоето съществуване. В един разговор пред камината. Сърцето ми се разтуптя и едва не припаднах, когато разбрах какво означават думите им за мен. Те почти не ме забелязваха. Мислеха ме просто за дете, може би дори не от най-умните, а и отначало се опитвах да се преструвам, че не знам добре езика ви. — Поклати замислено глава. — Ама че странно време от живота ми беше. Толкова важно и знаменателно, а в същото време под закрилата на крал Умен бе и най-близкото подобие на истинско детство, което съм имал.

Намерих две чаши и бутилката бренди на Сенч. Налях и на двама ни. Шутът погледна напитката.

— Толкова рано?

Свих рамене.

— Може пък на мен да ми се струва по-късно. Денят ми започна рано. С Хеп. — Седнах тежко, когато тази грижа отново ме налегна. — Шуте. Случвало ли ти се е да ти се иска да върнеш живота си и да направиш нещо различно?

Той седна, без да докосва чашата.

— На всеки се случва. Глупава игра, на която играем всички без изключение. Какво те тревожи, Фиц?

И аз му разказах. Излях сърцето си като малко дете, всичките си страхове и разочарования, сякаш можеше вместо мен да намери някакъв смисъл в тях.

— Поглеждам назад, Шуте, и понякога ми се струва, че моментите, в които съм бил най-сигурен, че постъпвам правилно, съм допускал най-големите си грешки. Когато настигнах Джъстин и Ведра и ги убих пред херцозите, след като бяха убили краля. Виж какво ни причини това, каква лавина от събития последва.

Той кимна.

— И? — подкани ме, докато си наливах още бренди.

Пресуших чашата и реших, че мога да говоря.

— И Моли. — Въздъхнах, но не се почувствах по-спокоен. — Изглеждаше ми толкова правилно. Толкова сладко, истинско и скъпоценно. Единственото нещо на света, което принадлежеше изцяло на мен. Но ако не беше...

Той чакаше да продължа.

— Ако не беше... ако не беше заченала от мен, нямаше да ѝ се наложи да напусне Бъкип, за да скрие бременността си. Дори когато направих другата си глупава грешка, щеше да може да се погрижи за себе си. Бърич нямаше да изпита чувството, че трябва да иде при нея, да се грижи за нея до раждането на детето. Нямаше да се влюбят; нямаше да се оженят. Когато... След драконите можех да се върна при нея. И сега можех да имам нещо.

Не плачех. Болката бе отвъд плача. Единственото, което ми оставаше, бе да си призная на глас.

— Аз сам съсипах всичко това. Всичко е по моя вина.

Шутът се наведе над масата и дългата му прохладна длан докосна моята.

— Това е глупава игра, Фиц — меко рече той. — А ти приписваш твърде много сила на себе си и твърде малко на пороя събития. И на Моли. Ако можеше да се върнеш назад и да зачеркнеш онези решения, кой знае какви други щяха да заемат техните места? Откажи се, Фиц. Остави го да отmine. Действията на Хеп сега не са наказание за онова, което си правил в миналото. Не ти си го накарал да направи този избор. Но това не те освобождава от дълга ти на баща, да се опиташ да

го отклониш от този път. Да не мислиш, че защото си взел същото решение, това те лишава от правото да му кажеш, че е грешно? — Пое дъх и попита: — Замислял ли си се някога да му разкажеш за Моли и Копривка?

— Аз... не. Не мога.

— Стига, Фиц. Тайни и премълчани неща... — Гласът му замря печално.

— Като за бинградските дракони — казах тихо.

Той пусна ръката ми.

— Какво?

— Онази нощ пихме и ти ми разказа една история. За змии, които влизали в пашкули на пеперуди и излизали като дракони. Но поради някаква причина били малки и хилави. Мислеше си, че поради една или друга причина вината е твоя.

Той се облегна назад. Изглеждаше по-скоро прежълтял, отколкото златен.

— Бяхме пили. И то много.

— Да. Така е. Ти беше достатъчно пьян, за да говориш. А аз бях все още достатъчно трезвен, за да слушам.

Зачаках, но той просто седеше, мълчеше и ме гледаше.

— Е? — подканих го.

— Какво искаш да знаеш? — тихо попита той.

— За бинградските дракони. Истински ли са?

Седях и гледах как стига до някакво решение. Накрая той се поизправи в стола си и наля още бренди и за двама ни. Пи.

— Да. Толкова истински, колкото и драконите на Шестте херцогства, но по различен начин.

— В какъв смисъл?

Той пое дъх.

— Преди много време спорихме за това. Помниш ли? Аз казах, че някога е трябвало да има дракони от плът и кръв, за да вдъхновят котериите да създадат дракони от камък и памет.

— Това беше преди години! Съвсем смътно си спомням разговора.

— Не е и нужно. Достатъчно е да знаеш, че бях прав. — На лицето му заигра усмивка. — Някога, Фиц, е имало истински дракони. Драконите, вдъхновили Праотците.

— Драконите са били Праотците — възразих аз.

Той се усмихна.

— Прав си, Фиц, но не и по начина, по който възприемаш тези думи. Поне така мисля. Това е като счупено на парчета огледало, което все още се мъча да сглобя. Драконите, които събудихме с теб, драконите на Шестте херцогства... те бяха сътворени. Изваяни от котерии или Праотци, паметните камъни приели формата, която им дали, и оживели. Като дракони. Или крилати глигани. Или пък като летящи елени. Или като момиче върху дракон.

Свързваше нещата толкова бързо, че едва го следвах. Въпреки това кимнах.

— Продължавай.

— Защо Праотците са изваяли каменните дракони и са запазили живота си в тях? Защото са били вдъхновени от истински дракони. Дракони, които имат два етапа в развитието си, подобно на пеперудите. Излюпват се от яйца, в образа на морски змии. Бродят из моретата, достигат до огромни размери. И когато дойде времето, когато са минали достатъчно години, за да станат големи колкото дракони, се връщат в дома на предците си. Възрастните дракони ги посрещат и ги съпровождат нагоре по реките. Там те изтъкават своите пашкули от пясък — пясък, който е стрит паметен камък — и от собствената си слюнка. В миналото възрастните дракони са им помагали с приготвянето им. И със слюнката си предавали и своята памет, за да помага във формирането на младите дракони. Цяла зима те спят и се изменят, а възрастните ги наглеждат и ги пазят от хищници. Излюпват се под горещите лъчи на лятното слънце, като поглъщат голяма част от пашкула си. Така поглъщат и запазената в него памет. Появяват се млади дракони, напълно оформени и силни, готови сами да се грижат за себе си, да се хранят, да ловуват и да си съперничат за партньори. И накрая да снесат яйца на далечен остров. На острова на Другите. Яйца, от които се излюпват змии.

Говореше, а аз почти виждах описваната картина. Може би сънищата ме бяха настроили така. Колко често си бях представял насън какво е да си дракон като Искрен, да летиш в небето, да ловуваш и да се храниш. Нещо в думите му докосваше тези сънища и изведнъж те ми изглеждаха мои съвсем реални спомени, а не плод на въображението. Шутът бе замълчал.

— Разкажи ми останалото — подканих го.

Той въздъхна.

— Нещо ги убило. Преди много време. Не зная какво точно. Някакъв огромен катаклизъм, който погребал цели градове само за няколко дни. Бреговете потънали, пристанищните градчета се озовали на дъното, реките променили теченията си. Тази катастрофа помела драконите, а подозирам, че унищожила и Праотците. Всичко това са предположения, Фиц. Не само от онова, което съм видял и чул, но и от твоите разкази и прочетеното в дневниците ти. Онзи пуст полуразрушен град, който си посетил, собственото ти видение за спускащ се в реката дракон и за странните му посрещачи. Някога онези хора и драконите са живеели заедно. Когато настъпила катастрофата, която сложила края им, хората се опитали да спасят някои от драконовите пашкули. Замъкнали ги в своите сгради. Пашкулите и хората били погребани живи заедно. Хората загинали. Но неоформените дракони останали да спят в пашкулите си, недокоснати от светлината и топлината, която да отбележи, че е време да се събудят.

Слушах странната му приказка, прехласнат като малко дете.

— Накрая били открити от други хора. Търговците от Дъждовитите равнини, издънки на бинградските, разкопавали погребаните древни градове в търсене на съкровища. Много неща намерили там. Много от онова, което видя днес да се поднася на Кетрикен — Пламенните накити, джидзинът, дори тъканта — е намерено в онези домове на Праотците. Открили също и дракони в пашкули. Разбира се, нямали представа какво всъщност представляват. Помислили... кой знае какво са си помислили отначало? Може би са ги взели за огромни части от стволоче на дърво. Така ги наричат всъщност — вълшебническо дърво. Разрязвали ги и използвали пашкулите като дървен материал, като се отървавали от недооформените дракони. Именно от този материал построили своите Живи кораби и жизнените корени на тези странни съдове са в съществата, каквито са били някога. Предполагам, че повечето дракони са били мъртви много преди да разрежат пашкулите им. Но най-малко един бил все още жив. И след верига събития, с които не съм напълно запознат, пашкулът се оказал на слънчева светлина. Излюпил се. От него се появила Тинтаглия.

— Слаба и зле оформена. — Опитвах се да свържа разказа му с онова, което ми бе разказал навремето.

— Не. Яка и силна, толкова арогантно създание, колкото не можеш да си представиш. Тръгнала да търси други от своя вид. Накрая се отказала. Вместо дракони намерила змии. Били стари и огромни, защото — тук отново само предполагам, Фиц — защото онова, което унищожило възрастните дракони, променило света дотолкова, че змиите не могли да достигнат местата, на които правели пашкулите си. Десетилетие след десетилетие, а може би век след век, те правели периодични опити да се върнат и много от тях загивали. Но този път Тинтаглия ги водела, хората от Бинград прокопали по-дълбоко речните корита и някои от змиите оцелели при миграцията. В средата на зимата оформили пашкулите си. Били стари, отслабнали и болни и имало само един дракон, който да ги пази и да им помага. Много загинали по пътя нагоре по реката; други заспали в пашкулите си, за да не се събудят никога. Когато настъпило лятото, излюпилите се на слънчевата светлина били хилави. Може би змиите били твърде стари, може би не били прекарвали достатъчно време в пашкулите си, може би не са били в добро състояние, когато настъпило времето им за промяна. Те са окаяни създания. Не могат да летят, нито да ловуват самостоятелно. Те отвличат вниманието на Тинтаглия, защото за драконите е характерно да презират слабостта и да оставят недостатъчно силните да загинат. Но ако ги остави да умрат, тя ще е винаги съвсем сама, последна от своя вид, без надежда да го съживи. Затова Тинтаглия изразходва цялото си време и сили да ловува за тях и да им носи плячката си. Вярва, че ако може да ги нахрани достатъчно, те може и да укрепнат и да станат истински дракони. Тя иска... не, изисква от търговците от Дъждовитите равнини да ѝ помагат в това. Но те имат свои собствени деца за изхранване и война, която пречи на търговията им. И така всички те водят една трудна борба. Така беше преди две години, когато за последен път посетих Дъждовитата река и равнините. Предполагам, че и сега положението е същото.

Известно време седях мълчаливо и се опитвах да проумея странния му разказ. Не можех да се съмнявам в него; разказвал ми бе твърде много странни неща през годините. И в същото време приемането на разказа му внезапно караше собствените ми преживявания да приемат различна форма и значение. Опитах се да

обмисля какво означава историята му за Бинград и Шестте херцогства сега.

— Сенч и Кетрикен запознати ли са с всичко това?

Той бавно поклати глава.

— Във всеки случай не от мен. Възможно е Сенч да има други източници. Но аз никога не съм разговарял с него за това.

— Еда и Ел, но защо? Сега преговарят на сляпо с бинградците, Шуте. — Хрумна ми още по-лоша мисъл. — Разказвал ли си изобщо на някой за драконите? Бинградските търговци наясно ли са с истинското естество на драконите на Шестте херцогства?

Той отново поклати глава.

— Слава на Еда. Но защо не си говорил за тези неща със Сенч? Защо си ги крил от всички?

Той ме гледа толкова продължително, че си помислих, че няма да отговори. Когато най-сетне отвори уста, думите му излизаха с неохота.

— Аз съм Белият ясновидец. Целта ми в този живот е да поведе света по по-добър път. И в същото време... не съм Катализатор, не съм Изменящ, не съм онзи, който прави промени. Ти си Изменящият, Фиц. Споделянето със Сенч определено ще промени посоката на преговорите с бинградците. Не мога да кажа дали промяната ще помогне, или ще попречи на онова, което трябва да направя. Точно в момента съм по-несигурен от когато и да било за посоката.

Млъкна и зачака, сякаш се надяваше, че мога да кажа нещо полезно. Не знаех какво. Мълчанието се проточи. Шутът отпусна ръце в скута си и сведе поглед към тях.

— Мисля, че може би направих грешка. В Бинград. И се боя, че през годините ми там и... на други места не съм изпълнил правилно предопределението си. Страхувам се, че съм сбъркал и че всичко, което правя сега, ще е объркано. — Въздъхна. — Фиц, аз чувствам пътя си през времето. Не стъпка по стъпка, а от момент до момент. Какво ми се струва най-вярно? Досега не чувствах, че е добре да говоря за тези неща със Сенч. И затова не го направих. Днес и сега чувствам, че е време ти да ги научиш. Затова ти ги разказах. С това ти предадох и решението. Да кажеш или да не кажеш, Променящ. От теб зависи.

Странно бе да чуя името, с което ме наричаше Нощни очи, произнесено от човешки глас. Бодна ме неприятно.

— Нима винаги си вземал жизненоважните решения по такъв начин? Според това как „чувстваш“?

Тонът ми бе по-остър, отколкото исках, но Шутът не трепна; вместо това ме изгледа и попита:

— А как иначе?

— Според познанията си. По поличбите и знаците, по сънищата, по собствените ти пророчества... Не знам. Но трябва да е нещо повече от това как го чувстваш. В името на Ел, Шуте, та и една развалена риба може да те накара да се „чувстваш“.

Замислих се. Беше прехвърлил решението върху мен. Какво трябваше да направя? Внезапно изборът ми се стори по-труден, отколкото когато укорявах Шута. Как щеше да се отрази разказът на отношението на Сенч към Бинград и евентуалния съюз? Истински дракони. Заслужаваше ли си война заради споделяне на истински дракон? Какво щеше да стане, ако не сключим съюз, а бинградците победят и се сдобият с фаланга дракони на своя страна? Да кажа на Кетрикен? Въпросите щяха да са същите, но най-вероятно отговорите щяха да са много различни. Въздъхнах.

— Защо остави решението на мен?

Усетих ръката му върху рамото си и когато вдигнах очи, видях странната му полуусмивка.

— Защото се справяше добре досега. Още откакто излязох да търся едно момче и му казах: „Фиц фаворизира финеса“.

Опулих се срещу него.

— Но ти ми каза, че си сънувал.

Той се усмихна загадъчно.

— Наистина сънувах. И го записах. Когато бях на осем години. И когато почувствах, че му е дошло времето, ти го казах. И ти знаеше какво да правиш. Още тогава бе мой Изменящ. И вярвам, че ще си такъв и сега.

Седна отново и продължи:

— Но тогава нямах представа какво правя. Не знаех какви ще са последствията.

— А сега, когато знаеш?

— Бих искал да не знам. Само става по-трудно да се реши.

Облегна се назад с надменна усмивка.

— Виждаш ли? — Внезапно се наведе напред. — А как реши какво да правиш тогава? Как да постъпиш?

Поклатих бавно глава.

— Не съм решавал. Така трябваше да се действа и просто действах. Ако нещо е определяло решението ми, то се е основавало на онова, което съм смятал за най-добро за Шестте херцогства. Никога не съм се замислял за него повече.

Винената лавица се раздвижи и от тайния коридор зад нея влезе Сенч. Изглеждаше измъчен. Погледът му се спря върху брентито. Без да каже нито дума, дойде до масата, взе чашата ми и я изпи. После пое дъх.

— Помислих си, че може да се криете тук.

— Чак пък да се крием — възразих аз. — Водим си кротък разговор на сигурно място, където да сме сами.

Той седна и пак си пое дъх. Явно беше бързал по тайната стълба на кулата.

— Искане ми се с Кетрикен да бяхме приели бинградците насаме. Хората вече говорят и котелът завира.

— За това дали да се съюзим с тях и да се включим във войната с Халкида. Нека позная. Шоукс е готов да прати бойните кораби още утре.

— Мога да се оправя с Шоукс — раздразнено отвърна Сенч. — Не. Много по-неприятно е. С Кетрикен тъкмо бяхме влезли в покоите ѝ и започвахме да обсъждаме какво всъщност иска и предлага Бинград, когато почука един паж. Пиотре Черната вода и нарческата настоявали незабавно да се срещнат с нас. Не молели — настоявали. — Замълча, за да ни даде време да схванем. — Съобщението беше предадено като крайно спешно. Какво друго ни оставаше, освен да приемем? Кралицата се боеше, че нарческата пак се е обидила от нещо казано или сторено от Предан. Но когато влязоха в личната ѝ гостна, Пиотре каза, че с нарческата били силно разтревожени, че Шестте херцогства приемат пратеници на бинградските търговци. И наистина бяха много развълнувани. Но най-интересното бе, че Пиотре твърдо заяви, че ако Шестте херцогства сключат какъвто и да било съюз с „онези драконовъди“, щял да развали годеща.

— Значи са дошли нарческата и Пиотре Черната вода, а не Аркон Кървавия меч?

И почти в същия миг се обади Шутът:

— Драконовъди? — попита с напрегнат интерес. — Черната вода ги е нарекъл „драконовъди“?

Сенч ни изгледа.

— Кървавия меч го нямаше — отвърна на моя въпрос и се обърна към Шута. — Всъщност нарческата използва тази дума.

— Какво каза кралицата? — попитах аз.

Сенч пое дълбоко дъх.

— Надявах се да каже, че ни трябва време да се посъветваме. Но явно бе по-раздразнена от унижаването на принца, отколкото предполагах. Понякога забравям, че освен кралица е и майка. Доста твърдо и незабавно каза на нарческата и на вуйчо й, че отношенията ни с бинградските търговци ще се определят от интереса на Шестте херцогства, а не от заплахи. От когото и да било.

— И?

— И те си тръгнаха. Нарческата беше бясна. А Пиотре се беше прегърбил като пребит.

— Скоро трябва да се върнат на Външните острови, нали?

— След няколко дни. Всичко се случва точно навреме, за да изкара нещата от равновесие. Ако кралицата не отговори по-бързо на бинградците, нарческата ще замине и годежът ще остане несигурен. Цялата работа по укрепване на отношенията ни ще е съсипана, ако не и по-лошо. А в същото време не бива да бързаме с решението как да отговорим на бинградците. Предложението им трябва да се обмисли много внимателно. Това говорене за дракони... заплаха ли е? Подигравка с нашите дракони? Празно предлагане на нещо несъществуващо, защото отчаяно се нуждаят от помощ? Трябва да изясня това. Трябва да пратя шпиони и да купя информация. Не бива да отговаряме, преди да имаме собствени източници.

Двамата с Шута се спогледахме.

— Какво има? — остро попита Сенч.

Поех дълбоко дъх и зарязах всякаква предпазливост.

— Трябва да говоря с теб и с кралицата. Може би няма да е зле да присъства и Предан.

ГЛАВА 12

ЙЕК

Не съм страхливец. Винаги съм приемал волята на Богородения. Повече от десет пъти съм отдавал живота си в пълно подчинение на херцог Сидер за доброто на славната Халкида. Не съжалявам за тези рискове. Но когато моят най-милостив и божествено справедлив херцог намира вина в нас, че не успяхме да удържим пристанището на Бинград, той, уви, основава преценката си на разказите на хора, които не са били там. Ето защо нашият най-милостив и божествено справедлив херцог не може да бъде винен по какъвто и да било начин, че е стигнал до неверни заключения. С настоящето се заемам да поправа онези разкази.

Книжник Вертин пише, че „боен флот с опитни екипажи бе победен и прогонен от роби и рибари“. Това не е така. Наистина, робите и моряците бяха отговорни за много коварства срещу корабите ни, извършвани тайно и под прикритието на нощта, а не в истинско сражение. Но след като капитаните ни не бяха предупредени, че бинградските търговци могат да разполагат с такива организирани сили, как можеше да се очаква да сме готови за тях? Мисля, че вината в случая не е на нашите капитани, а на онези бинградски емисари, писари и счетоводители, не воини, които не ни информираха достатъчно добре. Да се обесят е много меко наказание за тях. Мнозина храбри воини загинаха недостойно заради неточните им доклади.

Книжник Вертин предполага също, че може би съкровищата са били натоварени от складовете преди унищожаването им и някои капитани са ги задържали след поражението. Това най-категорично не е вярно. Складовете с трофеите, събирани така усърдно за теб, бяха изгорени до

основи с цялото им съдържание от бинградските фанатици. Защо на книжниците им е толкова трудно да повярват в това? Имаше също и сведения за бинградци, предпочели да убият своите роднини и себе си, отколкото да се изправят срещу нас. Предвид нашата известност мисля, че това може да се приеме за вярно.

Но най-сериозната и несправедлива грешка на книжник Вертин е отричането на дракона. Мога ли да попитам най-любезно и смирено на какво основава той твърдението си? Всеки достигнал до нашите брегове капитан съобщава, че е видял дракон в бяло и синьо. Всеки до един. Защо думите им се подминават като извинения на страхливци, а приказките на някакъв мекушав евнух се приемат за истина? Наистина имаше дракон. Претърпяхме катастрофални поражения от него. Твоят книжник най-нелепо твърди, че няма доказателства за това, че сведенията за дракони са „извинения на страхливци, избягали от сигурна победа, а може би и хитрост, с която да лишат херцог Сидер от съкровището и данъка“. Какво доказателство, питам аз, може да е по-сигурно от онези стотици мъже, които така и не се завърнаха в родината си?

„Капитан Слайк отхвърля смъртната си присъда“, превод на Сенч Звездопад от халкидски

Часове по-късно уморено изкачих стъпалата до стаята на лорд Златен. Аудиенцията при кралицата бе дълга. Сенч бе отхвърлил искането ми да присъства и принц Предан.

— Знае, че двамата с теб се познаваме от много време. Но не мисля, че е разумно да засилваме тази връзка в ума му. Все още е рано.

Всъщност може би беше прав. Защото Сенч бе брат на дядо ми, макар никога да не бях възприемал и двамата като мои дядовци. И открай време — мой наставник. Той бе стар, аз — покрит с белези, но въпреки това помежду ни оставаше известна роднинска прилика. Предан вече беше изказал подозренията си, че му се падам някакъв роднина. Най-добре бе да не ни вижда заедно и това само да подкрепи теориите му.

Срещата ми със Сенч и кралицата се проточи. Сенч никога досега не бе имал възможността да ни пита за истинското естество на драконите на Шестте херцогства, докато сме заедно. Отпиваше от поредната си чаша противна отвара и прилежно си водеше записки, докато кокалестата му ръка не се умори. Тогава предаде перото на мен и ми нареди да пиша, докато говоря. Както винаги, въпросите му бяха стегнати и сериозни. Новото в поведението му бе очевидният му ентузиазъм и разпаленост. Чудото на каменните дракони, съживени с кръв, Умение и Осезание, за него бе проява на разширените сили на Умението. Забелязах копнежа в очите му, когато изказа предположението, че може би създателите на магията са били хора, опитващи се да избегнат студената прегръдка на смъртта.

При тези му думи Кетрикен се намръщи. Предположих, че лично тя предпочита да смята, че каменните дракони са били създадени от котерии на Умели с надеждата някой ден да послужат на Шестте херцогства. Може би вярваше, че и по-старите дракони са били изваяни за някаква по-възвишена цел. Когато възразих, че създаването им може би е резултат от пристрастяване към Умението, двамата ми се намръщиха.

Доста намръщени погледи изтърпях. Разказът ми за бинградските дракони бе посрещнат отначало със скептицизъм, а после с раздражение, че не съм споделил това по-рано. Не мога да кажа защо защитих Шута от неодобрението им. Не излъгах директно — Сенч ме бе обучил твърде добре.

Вместо това свих рамене и казах нехайно, че не съм предполагал, че подобни истории имат някакво отношение към нас в Бъкип. Не беше нужно да добавям, че навремето всичко това ми се е видяло измислица. И двамата все още се колебаеха дали да приемат чутото.

— Това поставя нашите дракони в нова светлина — тихо и замислено рече Кетрикен.

— И прави думите на забуления не чак толкова обидни — осмелих се да добавя.

— Може би. Макар все още да се чувствам оскърбена, че се осмели да изкаже съмнение, че драконите ни са истински.

Сенч прочисти гърлото си.

— Засега трябва да оставим това, скъпа моя. Миналата година придобих някои книжа, в които се говори за дракон, защитил Бинград

от халкидския флот. Стори ми се измислица като онези, към които често се прибягва, за да се оправдае някое поражение. Предположих, че слуховете за нашите истински дракони са подсетили халкидците да твърдят, че са били победени от бинградски дракон. Може би трябва да разгледам по-внимателно всичко това; ще видя каква друга информация мога да открия. Но засега нека обмислим собствените си източници. — Отново впери поглед в мен, сякаш подозираше, че спестявам нещо жизненоважно. — Погребаните градове, за които ти е разказал Шутът... може ли да са свързани с изоставения град, който си посетил?

Зададе въпроса си, сякаш бе по-важен от коментара на кралицата за оскърблението.

Свих рамене.

— Няма как да знам. Градът, който посетих, не беше погребан. Вярно, беше разрушен от някакъв огромен катаклизъм. Приличаше на разцепена с брадва торта. А после през него е текла реката, за да запълни бездната.

— Онова, което разцепва земята на едно място, може да доведе до потъването ѝ на друго — замислено рече Сенч.

— Или да събуди гнева на планината — добави Кетрикен. — В Планинското кралство имаме подобни истории. Земята се разлюлява и някоя от огнените планини се събужда, за да излее лава и пепел, като се случва да закрие небето и да изпълни въздуха със задушлив дим. Понякога надолу по склоновете се спуска само кална вода, тиня и камъни, които запълват долините докрай и се изливат в равнините. Има също и разкази, при това не много стари, за един град в долина край дълбоко езеро. В деня преди земетресението всичко вървяло добре. Градчето било пълно с живот. Пътниците, пристигнали два дни след труса, намерили само мъртви хора по улиците, и животните до тях. По никое от телата нямало никакви рани. Сякаш просто внезапно били умрели.

Настъпи тишина. После Сенч ме накара отново да повторя всичко, което ми беше разказал Шутът за бинградските дракони. Зададе ми също и въпроси за драконите на Шестте херцогства, на повечето от които не можех да отговоря. Имало ли е родени от змии дракони сред онези, които събудих? Ако родените от змии бинградски дракони се надигнат срещу Шестте херцогства, дали нашите могат да

бъдат убедени да ни защитят отново? Или ще застанат на страната на люспестите си роднини? И като стана въпрос за люспи, какво мисля за онова гущероподобно момче? Дали Шутът е чувал нещо за хора от такъв вид?

Когато най-накрая ме отпратиха, бях страшно гладен. Напуснах личните покои на Кетрикен по тайни пътища и слязох в кухнята да намеря нещо за хапване. Врявата и бъркотията бяха неописуеми и изобщо не ме пуснаха да вляза. Оттеглих се и направих набег в залата на стражите, където намерих хляб, месо, сирене и бира — единственото, което ми трябваше, за да задоволя стомаха и душата си.

Тръгнах нагоре по стълбите. Чудех се дали ще мога да открадна малко време за сън, докато лорд Златен и останалите благородници вечерят с бинградския контингент. Знаех, че трябва да се преоблека и да сляза, да стоя до рамото му и да следя как се развива вечерта, но знаех и че умът ми не е в състояние да поеме още информация. Бях оставил нещата на Кетрикен и Сенч — те да му мислят. А и кашата с Хеп пронизваше сърцето ми. Не можех да измисля никакъв начин, по който да оправа положението с това момче.

Сън, реших твърдо. Сънят ще ме предпази за известно време от всичко това, а може би като се събудя, някои неща ще са по-ясни.

Почуках и влязох. Някаква млада жена стана от един от столовете до камината. Огледах се за лорд Златен, но от него нямаше и следа. Може би беше в някоя от другите стаи? Едва ли — малко вероятно бе да остави гостенка сама. Не виждах също така храна и вино, а той със сигурност щеше да нареди да поднесат.

Беше поразителна жена. Не само заради екстравагантното облекло; повече заради размерите си. Беше висока поне колкото мен, с дълга руса коса, светлокафяви очи и мускулисти като на воин ръце и рамене. Дрехите ѝ бяха подбрани специално да подчертаят това. Черни ботуши до коленете, а над тях широки панталони вместо пола. Ризата бе от лен с цвета на слонова кост, а пищно украсеният жакет — от мека еленова кожа. Ръкавите на ризата бяха плисирани, по маншетите имаше дантели, но не толкова, че да ѝ пречат. Кройката на дрехите бе проста, но пък бяха с богата бродерия. Имаше по няколко обеци на ушите, някои от дърво, други — от злато. В навитите на спирала украшения разпознах ръката на Шута. Злато имаше и на шията и китките ѝ, но накитите бяха прости и бих се обзаложил, че ги носи по-

скоро за собствено удоволствие, отколкото за показ. На едното ѝ бедро висеше обикновен меч, на другото — практичен нож.

В първия момент на изненада се гледахме очи в очи. После погледът ѝ се плъзна по мен по начин, който ми бе до болка познат. Когато очите ѝ отново срещнаха моите, тя се усмихна обезоръжаващо. Зъбите ѝ бяха ослепително бели.

— Вие трябва да сте лорд Златен. — Протегна ръка. Облеклото ѝ може и да беше чуждестранно, но акцентът ѝ бе шоушки. — Аз съм Йек. Може би Янтар ви е споменавала за мен.

Инстинктивно поех ръката ѝ.

— Съжалявам, милейди, но имате грешка. Аз съм прислужникът на лорд Златен. Том Беджърлок. — Здрависването ѝ бе енергично, ръката ѝ — мазолеста и силна. — Съжалявам, че не бях тук да ви посрещна. Не знаех, че лорд Златен очаква гости. Да ви поднесе нещо?

Тя сви рамене, пусна ръката ми и се върна при стола си.

— Лорд Златен едва ли ме очаква. Дойдох да го потърся и един слуга ме упъти насам. Почуках, никой не отговори, така че влязох да почакам. — Седна, кръстоса крак върху крак и се усмихна многозначително. — И тъй, как е Янтар?

Нещо не беше наред. Хвърлих поглед към другите врати.

— Не познавам никого на име Янтар. Как влязохте?

Бях между нея и вратата. Изглеждаше страховито, но облеклото ѝ беше в ред и косата ѝ не беше разрошена. Ако беше направила нещо на Шута, щеше да има поне някакви следи от борба. А и в стаята всичко изглеждаше на мястото си.

— Отворих вратата и влязох. Не беше заключено.

— Тази врата винаги се заключва. — Опитах се да възразя учтиво, но тревогата ме обхващаше все повече и повече.

— Е, днес не беше, Том. Имам важна работа с лорд Златен. Тъй като ме познава добре, едва ли би имал нещо против, че съм влязла в покоите му. Свърших доста неща от негово име през последната година, с Янтар като посредник. — Наклони глава. — И не мога да повярвам, че не познаваш Янтар. — Наклони глава на другата страна и ме огледа преценяващо. Ухили се. — Знаеш ли, повече те харесвам с кафяви очи. Отиват ти много повече, отколкото сини като на Образцов.

Гледах я втрещено. Усмивката ѝ стана още по-широка. Сякаш ме гледаше някаква голяма, прекалено дружелюбна котка. Не усещах

обаче нищо животинско у нея. По-скоро тя потискаше веселието си и нарочно ме караше да се чувствам неудобно, но по приятелски, закачлив начин. Не можех да я разбера. Опитах се да реша дали ще е по-добре да я изхвърля, или да я задържа докато се върне лорд Златен. Все повече и повече ми се искаше да отворя вратата на спалнята му и да надникна, за да съм сигурен, че нищо не му се е случило в мое отсъствие.

Изпитах огромно облекчение, когато ключът му щракна в ключалката. Отидох до вратата, отворих и обявих, преди да е прекрачил прага:

— Лорд Златен, имате гостенка. Лейди Йек. Казва, че е...

Преди да успее да довърша, той почти ме избута и нахълта вътре. Затръшна вратата, все едно се боеше лейди Йек да не избяга в коридора. Залости я и едва тогава се обърна към нея. От години не бях виждал лицето му така бледо.

— Лорд Златен? — възкликна Йек. Взираше се в него сякаш цяла вечност. Накрая се разсмя от сърце и се заудря с юмрук по бедрото. — Ама разбира се! Лорд Златен! Как не се сетих?! Трябваше да се сетя от самото начало!

Тръгна към него, напълно уверена в топлото му посрещане, прегърна го, после отстъпи назад. Хвана го за раменете и възхитеният ѝ поглед обходи лицето и косата му. Лично на мен той ми се виждаше замаян, но усмивката му не изчезна.

— Великолепно. Ако не знаех, никога нямаше да се сетя. Но не разбирам. Защо е нужен този номер? Така не ви ли е трудно да сте заедно?

Погледна ме. Беше очевидно, че въпросът се отнася и за двама ни. Загатването ѝ бе ясно, макар да не можех да проумея момента с „номера“. Чаках лорд Златен да направи някакъв разясняващ коментар, но той запази мълчание. Явно физиономията ми я озадачи, защото тя отново погледна лорд Златен.

— Янтар — несигурно рече тя. — Не се ли радваш да ме видиш?

Лицето на лорд Златен беше като парализирано. Накрая устните му успяха да се размърдат. Гласът му бе тих и спокоен, но въпреки това бе някак напрегнат.

— Том Беджърлок, за днес нямам повече нужда от услугите ти. Свободен си.

Никога не ми е било по-трудно да остана в ролята си, но долових отчаяние в официалния тон на лорд Златен.

Стиснах зъби и се поклоних сковано, потиснах кипналото си възмущение от очевидното предположение на Йек за нас двамата. Гласът ми бе леден.

— Както желаете, милорд. Ще използвам възможността да си почина. — Обърнах се и тръгнах към стаята си. Докато минавах покрай масата, взех една свещ. Влязох и затворих вратата след себе си. Почти.

Не се гордея с онова, което направих след това. Може би трябва да обвинявам обучението на Сенч? Бих могъл, но няма да е честно. Изгарях от възмущение. Йек явно смяташе, че с лорд Златен сме любовници. Той не си бе направил труда да разсее заблудата й; думите и поведението й ми показаха, че самият той я е подвел. И продължаваше да я заблуждава с някаква своя цел.

Йек ме бе гледала така, сякаш знаеше за мен много повече, отколкото аз за нея. Явно познаваше лорд Златен от друго място и от друго време. Бях сигурен, че не съм я виждал никога. Така че каквото и да знаеше за мен, беше го научила от него. Оправдах шпионирането си с довода, че имам правото да знам какво говори за мен Шутът на непознати. Особено когато някой непознат мести поглед от него към мен и се усмихва така многозначително и оскърбително. Какво й бе наговорил за мен, че да я накара да предположи подобно нещо? Защо? Защо му беше да го прави? Яростта ми бе на път да избухне, но я потиснах. Трябваше да има причина, някаква движеща цел зад подобни приказки. Трябваше да има. Щях да се доверя на приятеля си, но имах правото да знам каква е тя. Насилих се да пропъдя всички емоции. Колкото и противна да бе ситуацията, трябваше да остана разсъдлив в преценките си. Заслушах се. Разговорът едва достигаше наострените ми уши.

— Какво правиш тук? Защо не ме предупреди, че идваш? — В гласа на Шута имаше нещо повече от изненада или раздразнение. Беше почти отчаяние.

— Как бих могла да те предупредя? — весело отвърна Йек. — Халкидците продължават да потапят всички кораби, пътуващи насам. От малкото твои писма, които получих, беше ясно, че половината от моите са отишли на вятъра.

Последва пауза, после:

— Е, признай си. Ти ли си лорд Златен? Значи през цялото време съм работила за теб?

— Да — раздразнено отвърна той. — И в Бъкип съм известен само с това име. Затова мисля, че е по-добре да не го забравяш.

— Но ти ми каза, че отиваш да видиш стария си приятел лорд Златен и че цялата ми кореспонденция с теб трябва да бъде адресирана до него. А докладите, които направих в Бинград и Джамайлия? Всички разследвания и информация, която ти пратих? Нима и те са били всъщност за теб?

— Ако искаш да знаеш, да — сопнато отвърна той. После гласът му стана умолителен. — Йек, гледаш ме, сякаш съм те предал. Не съм. Ние сме приятели и хич не ми харесва да те заблуждавам. Но е необходимо. Този номер, както се изрази, е необходим. И не мога да ти обясня защо, нито мога да ти разкажа всичко. Мога само да повторя, че е необходим. Държиш живота ми в ръцете си. Разкажеш ли го случайно в някоя кръчма, все едно си ми прерязала гърлото.

— Излъга ме. А сега ме обиждаш. След всичко, през което сме преминали, наистина ли се съмняваш, че не мога да си сдържа езика?

— Не съм възнамерявал да правя нито едното, нито другото — каза някой. И целият настръхнах, защото гласът не бе нито на лорд Златен, нито на Шута. Този бе по-висок, без никакъв джамайлийски акцент. Гласът на Янтар, предполагам. Поредната фасада на човек, когото си мислех, че познавам. — Просто... изненада ме, а и ме уплаши здравата. Влизам в стаята и ето те тук, ухилена, сякаш е някаква чудесна шега, докато всъщност... Ох, Йек, не мога да ти го обясня. Просто трябва да се доверя на приятелството ни и на всичко, през което сме преминали заедно, на всичко, което сме били един за друг. Натъкна се на моя постановка и се боя, че сега ще се наложи да поемеш роля в нея. Докато си тук, трябва да говориш за мен, сякаш наистина съм лорд Златен, и да се представяш за мой агент в Бинград и Джамайлия.

— Лесна работа, нали съм тъкмо агент. И говориш истината, като казваш, че сме приятели. Боли ме обаче, че помежду ни трябва да има заблуда. Въпреки това предполагам, че мога да я простя. Но ми се иска да я разбера. Когато твойт човек, този... Том Беджърлок, когато дойде и познах лицето му, страшно се зарадвах за теб. Гледах как извайваш

фигурата му. Не отричай чувствата си към него. Помислих си: най-сетне отново са заедно. Но когато му се озъби и го отпрати като слуга... Всъщност той самият ми каза, че е слуга на лорд Златен. Защо е този маскарад? Не ви ли е труден и на двамата?

Последва дълго мълчание. Не чух стъпки, но разпознах звъна на чаша под гърлото на бутилка. Шутът явно наливаше вино, докато Йек и аз чакахме отговора му.

— За мен е трудно — отвърна Шутът с гласа на Янтар. — Но не чак толкова за него, защото не е много наясно. Що за глупост: да спомена тази тайна, още повече да ѝ придам форма. Ама че чудовищна суета от моя страна.

— Чудовищна? Безмерна! Извая носова фигура по негово подобие и си мислиш, че никой няма да се досети какво означава той за теб? Ах! Така добре се справяш с живота и тайните на всеки, а когато се стигне до твоите собствени... Добре де. И той дори не знае, че го обичаш?

— Мисля, че е избрал да не знае. Може би подозира... е, след като е разговарял с теб, вече със сигурност подозира. Но го подминава. Такъв си е.

— Значи е кръгъл глупак. Е, хубав кръгъл глупак. Въпреки счупения нос. Обзалагам се, че е бил още по-хубав, преди да му го счупят. Кой му съсипа лицето?

Последва тих смях.

— Мила моя Йек, видя го. Никой не може да съсипе лицето му. Не и за мен. — Кратка въздишка! — Но стига. Предпочитам да не говоря за това, ако нямаш нищо против. Разказвай. Как е Образцов?

— Образцов? Корабът или пиратското князче?

— И двамата. Моля те.

— Е, за наследника на трона на Пиратските острови не знам почти нищо, освен обичайните слухове. Жизнено и енергично момче, същинско подобие на крал Кенит и радост за майка си. Всъщност радост и удоволствие за целия Гарванов флот. Това е второто му име, нали разбираш. Принц Образцов Гарванов Късметлийски.

— А корабът?

— Унил както винаги. Но по различен начин. Не е онази опасна меланхолия, в която потъваше, а по-скоро като угризенията на младеж, който се смята за поет. Поради което намирам за много по-досадно да

съм около него, когато е оклюмал. Разбира се, вината не е изцяло негова. Алтея е бременна и корабът е обсебен от мисли за детето.

— Алтея е бременна? — Тази „Янтар“ реагираше на новината с чисто женска радост.

— Да — потвърди Йек. — И е бясна, въпреки че Стремителен направо лети и през ден избира ново име за детето. Всъщност май това е половината от причината да е така раздразнителна. Ожениха се в Голямата зала на търговците от Дъждовитите равнини... Нали ти писах за това? Мисля, че го направиха по-скоро за да укротят Малта, която се чувстваше унижена от нехайното отношение на сестра си към годежа ѝ със Стремителен, а не защото Алтея е изгаряла от желание да се омъжва. А сега е бременна, повръща си червата всяка сутрин и ругае Стремителен всеки път, когато прояви загриженост към нея.

— Но нали трябва да е била наясно, че рано или късно ще забременее?

— Съмнявам се. Търговците трудно зачеват и в половината случаи не износват плода докрай. Сестра ѝ Малта вече изгуби две. Мисля, че това е едната причина за гнева на Алтея — ако знаеше, че ще роди дете след всичкото това повръщане и болки, щеше да ги приеме, може би дори с удоволствие. Но майка ѝ иска да се прибере вкъщи да го роди, корабът настоява бебето да се роди на палубата му, а Стремителен е готов да я остави да ражда и на някое дърво, стига да има бебе за дундуркане. Постоянните съвети и предложения направо я влудяват. Точно това казах на Стремителен. „Просто спри да ѝ говориш за това — рекох му. — Преструвай се, че не забелязваш, и се отнасяй с нея, както си се отнасял винаги“. А той отговори: „И как да го направя, когато гледам корема ѝ да се жули във въжетата, докато вдига платната?“ Естествено тя ни чу и сигурно сега му трие сол на главата.

И продължиха да си говорят в същия дух, досущ като клюкарки на пазара. Обсъдиха коя е бременна, на коя ѝ се искало да забременее, как вървят нещата в джамайлийските пристанища и дворове, политиката на Пиратските острови и войната между Бинград и Халкида. Ако не знаех кой е в другата стая, сигурно никога нямаше да се сетя. Янтар с нищо не напомняше на лорд Златен или Шута, толкова пълна бе промяната.

И това бе второто, което ме попари тази вечер. Не само че бе говорил на непознати за мен, при това с такива подробности, че Йек

успя да ме разпознае и да повярва, че сме любовници, но и че в него се спотайваше личност или личности, за които нямах представа. Странно е как да те държат извън някаква тайна може да се приеме за предателство.

Седях самичък до светлината на свещта и се питах кой всъщност е Шутът. Събрах в купчинка всички събрани през годините дребни намеци и следи и ги обмислих. Безброй пъти бях оставял живота си в негови ръце. Беше чел всичките ми дневници, беше настоявал подробно да му разказвам за всичките си пътувания — и аз го правех. А какво ми предлагаше той в замяна? Главоблъсканици, загадки и тук-там по някое парченце информация за себе си.

И подобно на изстиващ катран, чувствата ми към Шута започнаха да се втвърдяват и да стават все по-студени. Обидата растеше в мен. Беше ме изключил. Сърцето познава една-единствена реакция на това. Сега аз щях да го изключа. Станах и отидох до вратата на стаята си. Затворих я плътно — не шумно, но без да ме е грижа дали е забелязал, че е била само притворена. Задействах скритата врата и влязох в шпионския лабиринт. Искаше ми се да мога да хлопна вратата и да оставя тази част от живота ми зад нея. Опитах.

Малко неща са по-уязвими от мъжкото достойнство. Оскърблението, което изпитвах, бе едновременно болезнено и бъдещо гняв, тежест, която растеше в гърдите ми, докато изкачвах стъпалата. Вървах и броях болките си една по една.

Как смееше да ме поставя в това положение? Беше изложил на риск собствената си репутация, когато спряхме в Гейлкип, докато търсехме принц Предан. Беше целунал Любезен Бресинга и преднамерено създаде суматоха, която подведе лейди Бресинга относно целта на посещението ни, и в крайна сметка бяхме прогонени от дома й. И досега Любезен го избягваше с отвращение и знаех, че действията му бяха породили в Бъкип буря от слухове и оживени спекулации относно личните му предпочитания. Мислех си, че съм успял да остана настрана от тези приказки. Сега премислих. Принц Предан ме беше питал. И изведнъж видях сблъсъка си със стражите в банята в съвсем друга светлина. Лицето ми пламна. Щеше ли Йек да стане източник на още унижителни приказки въпреки уверенията си, че ще си държи езика зад зъбите? Ако можеше да се вярва на думите й, Шутът бил извалял портрета ми на носа на кораб. Чувствах се

безкрайно засегнат, че е направил подобно нещо без съгласието ми. И какво ли бе говорил, докато е работел, че да накара Йек да стигне до това заключение?

Не можех да напасна стореното от него нито с познатия ми Шут, нито с лорд Златен. Това бе дело на Янтар — личност, за която нямах абсолютно никаква представа.

Следователно изобщо не го познавах. И никога не го бях познавал.

И неволно разбрах, че съм стигнал до най-дълбокия източник на обидата си. Да открия, че най-истинският приятел, който съм имал, е непознат, бе като забит в сърцето ми нож. Шутът бе поредното увлечение, погрешна стъпка в тъмното, фалшиво обещание за топлина и близост. Поклатих глава.

— Идиот — наругах се тихо. — Ти си самичък. По-добре свиквай с това.

Но несъзнателно се стремях натам, където някога имаше спокойствие.

И в следващия миг липсата на Нощни очи избухна като ужасна физическа болка в гърдите ми. Стиснах очи, изкачих още две стъпала и седнах на малката пейка до шпионката към покоите на нарческата. Примигнах, за да прогоня парещите момчешки сълзи, които напиреха в очите ми. Сам. Винаги се връщах към самотата. Беше като зараза, лепнала ми се, откакто на майка ми не й стигнал кураж да се опълчи срещу баща си и да ме задържи и откакто баща ми предпочел да се откаже от короната и именията си, вместо да ме признае.

Опрях чело в студения камък и се усилих да се овладее. Успокоих дишането си и изведнъж си дадох сметка за приглушените гласове оттатък стената. Въздъхнах. И по-скоро за да се махна от собствения си живот, отколкото по друга причина, надникнах през шпионката и се заслушах.

Нарческата седеше на ниско столче в средата на стаята. Плачеше тихо и се люшкаше напред-назад. Сълзите се стичаха по бузите ѝ и капеха от брадичката ѝ. На раменете ѝ бе наметнато мокро одеяло. Запитах се дали не е понесла някакво наказание от баща си или Пиотре.

И докато се чудех, Пиотре влезе в стаята. Щом го видя, нарческата изхлипа. Той беше стиснал зъби и лицето му бе

пребледняло. Носеше наметалото си увито като вързоп. Пусна го на пода и коленичи пред нея. Хвана я за ръка и попита тихо:

— Коя е?

Тя пое дъх и изпъшка:

— Зелената. Така мисля. — Отново пое дъх. — Не знам точно. Започне ли да гори, боли толкова силно, че сякаш и другите са пламнали.

След което вдигна ръка към устата си и захапа палеца си. С все сила.

— Не! — възкликна Пиотре.

Вдигна капещия край на одеялото, сгъна го два пъти, измъкна пръста от устата ѝ и го натика между зъбите ѝ. Без да отваря очи, тя впи зъби в него.

— Съжалявам, че закъснях. Трябваше да се промъкна тайно, за да не ме види никой и да не започне да задава въпроси. Освен това исках да е пресен и чист. Хайде, завърти се насам, към светлината. — Хвана я за раменете и я извъртя с гръб към мен. Мокрото одеяло се свлече от раменете ѝ.

Над панталоните си от еленова кожа Елиания не носеше нищо. Беше татуирана от раменете до кръста. Това само по себе си ме потресе, но още по-силно впечатление ми направи рисунката — никога не бях виждал такава. Знаех, че жителите на Външните острови се татуират, за да означат от кой клан са, да се похвалят с победите си и дори да покажат положението на жената със специални знаци за брак и за родените деца. Но всички те приличаха на татуировката на челото на Пиотре — проста шарка от сини знаци.

Татуировките на Елиания нямаха нищо общо с това. Никога не бях виждал такива. Бяха великолепни, с ярки цветове и изчистени и ясни форми. В цветовете имаше метален отблясък, отразяваха светлината на лампата като полирано острие. Създанията, които се извиваха и усукваха по раменете, по гръбнака и по ребрата ѝ, сияеха и проблясваха. Едната — изящно нарисувана зелена змия, която започваше от тила и се спускаше на меандри надолу сред останалите — беше подпухнала като мехур от изгаряне. Беше странно и прелестно, създаваше впечатлението, че съществото се намира непосредствено под кожата ѝ. Пиотре възкликна съчувствено. Развърза наметалото и видях купчина свеж бял сняг. Той загреба с шепа и допря

снега до главата на змията. За мой ужас чух съскане като от нажежено желязо. Снегът моментално се разтопи и потече по гръбнака на Елиания на тясна струйка. Тя извика от облекчение.

— Ей сега — рязко каза Пиотре. — Момент.

Разгъна наметалото и разстла снега на равномерен пласт.

— Лягай.

Елиания легна по гръб в снега и изскимтя. Виждах лицето ѝ, потта на челото ѝ и сълзите ѝ. Лежеше неподвижно, със затворени очи, мъничките ѝ гърди се издигаха и отпускаха с всеки треперлив дъх. Започна да трепери, но не се махна от снега. Пиотре бе взел захвърленото одеяло и го мокреше с вода от каната. После го остави до нея.

— Отивам за още сняг — каза ѝ. — Ако този се стопи и престане да действа, опитай с одеялото. Ще се върна колкото се може по-скоро.

— Побързай — помоли задъхано тя.

— Ще побързам, мъничката ми. Ще побързам. — Стана и добави мрачно и тържествено: — Майките ни те благославят за това, което понасяш. Проклети да са Пророците и твърдоглавието им. И проклети да са онези драконовъди.

— Просто... просто искам да знам какво искаше. Какво очаква да направя, освен всичко, което направихме.

Пиотре обикаляше стаята, търсеше нещо, в което да донесе още сняг. Вдигна легена за миене, но го отхвърли. Накрая взе наметалото на нарческата.

— И двамата знаем какво очаква — отвърна грубо.

— Но аз още не съм жена — тихо рече тя. — Това е против законите на майките ни.

— Това е против моя закон — уточни Пиотре, сякаш волята му беше единственото, което имаше значение. — Няма да позволя да те използват по този начин. Трябва да има и друг. — После попита: — Хеня идва ли? Каза ли ти защо са тези мъчения?

Тя кимна.

— Настоява, че трябва да го обвържа. Да разтворя краката си, за да съм сигурна в него, преди да си тръгна. Това е единственият начин, в който вярва. — Говореше през зъби. — Зашлевих я и тя си отиде. И тогава болката стана четворно по-силна.

Гневът смрази лицето му.

— Къде е тя?

— Няма я. Взе наметалото си и излезе. Може би, за да избегне гнева ти, но мисля, че пак е слязла в града, за да подкрепи каузата си там. — Усмихна се с мъка. — Толкова по-добре. Положението ни тук е достатъчно трудно и без да се налага да обясняваме защо си убил прислужницата ми в пристъп на ярост.

Мисля, че думите ѝ го накараха отново да започне да мисли практично, макар и да не го успокоиха.

— Добре, че тая курва е далеч от ръцете ми. Но не е ли малко късно да ме увещаващ да се сдържам? Храбра моя рибке, наследила си характера на вуйчо си. Постъпката ти не е била мъдра, но не намирам сили да те укоря заради нея. Бездушна кучка. Наистина смята, че това е единственият начин една жена да впримчи мъжа.

Невероятно, но нарческата успя да се изсмее.

— Това е единственият начин, в който тя вярва, вуйчо. Не съм казала, че не знам други. Гордостта може да обвърже мъжа дори когато няма любов. Точно на това се уповавам сега. — Челото ѝ се намръщи от болка. — Донеси още сняг, моля те — изпъшка тя и той кимна отсечено и излезе.

Нарческата бавно се надигна. Събра разтопения сняг на по-тясна купчина. Татуировките на гърба ѝ продължаваха да блестят, голата плът около тях бе яркочервена от студа. Елиания внимателно пак легна върху снега. Пое дъх и докосна веждите си с опакото на дланите си. Спомних си за един свитък, в който се казваше, че островитяните се молят в тази поза. Но единствените ѝ думи бяха: „Майко моя. Сестро моя. За теб. Майко моя. Сестро моя. За теб“. Думите се сляха в монотонно припяване в ритъм с дишането ѝ.

Треперех, колкото от благоговение към куража ѝ, толкова и от съчувствие. Запитах се какво точно виждам и какво е значението му. Свещта ми бе догоряла наполовина. Взех я и бавно изкачих останалите стъпала до стаята на Сенч в кулата. Бях изтощен и обезверен и търсех някакво познато и утешително кътче. Но стаята бе празна, а огънят бе угаснал. На масата имаше невдигната чаша от вино. Изругах небрежността на Шишко и запалих огъня.

Взех лист и перо и записах каквото бях видял. Добавих разказа към предишната наблюдавана сцена между Елиания, Пиотре и прислужницата Хеня. Ясно беше, че Хеня трябваше да се държи под

око. Поръсих написаното с пясък, изтръсках листа и го оставих на стола на Сенч. Надявах се, че по-късно ще мине оттук. Отново с горчивина си помислих за глупостта, че ми отказа начин да се свързвам директно с него. Знаех, че видяното току-що е важно; надявах се, че той знае защо.

С нежелание тръгнах към стаята си. Известно време се вслушвах. Не чух нищо. Ако бяха все още тук, Йек и лорд Златен или седяха мълчаливо, или се бяха оттеглили в спалнята му. След намеците ѝ за мен второто не ми се струваше вероятно. Накрая открехнах едва-едва вратата. Стаята бе полутъмна, в камината гореше огън. Добре. Нямах желание точно сега да се изправам пред никого от двамата. Имах какво да им кажа, но все още не бях достатъчно спокоен, за да го направя.

Свалих наметалото си от закачалката и напуснах покоите на лорд Златен. Имах нужда да прекарам известно време извън замъка, далеч от всичките преплетени паяжини на интриги и измами. Имах чувството, че се давя в лъжи.

Слязох по стълбите и тръгнах към входа за прислугата. Но когато влязох в главната зала, внезапно усетих потръпване в Осезанието. Вдигнах очи. От другия край на помещението към мен вървеше забуленият бинградски младеж. Булото скриваше чертите му, но улових слабото синьо сияние на очите му. Мускулите на врата ми се стегнаха. Исках да свия настрани или дори да се обърна и да се отдалеча, само и само да го избегна. Но подобно действие щеше да изглежда странно. Стегнах се и решително тръгнах към него. Извърнах глава настрани, но усетих погледа му. Той забави крачка. Когато бях съвсем до него, кимнах, както подобава на слуга. Но преди да го подмина, той каза:

— Здравей.

Замръзнах и се превърнах в благовъзпитан бъкипски прислужник. Поклоних се.

— Добър вечер, господине. Мога ли да ви помогна?

— Аз... Да... Мисля, че можеш.

Вдигна булото и разкри люспестото си лице. Не можех да се сдържа и го зяпнах. Отблизо изглеждаше още по-необичайно. Не бях преценил правилно. Беше с години по-малък от Хеп и Предан, макар да не можех да определя точната му възраст. Височината му правеше

момчешкото му лице някак нелепо. Сребристият блясък на люспите по скулите и челото му ми напомни за татуировките на нарческата. Изведнъж осъзнах, че шарката е същата, каквато понякога имитираше лорд Златен с джамайлийските си гримове. Странен дребен проблясък, който оставих при другите важни неща, които Шутът така и не си бе направил труда да ми обясни. Несъмнено щеше да ми разкаже, когато имаше изгода от това. Несъмнено. Горчилката ме изпълни като кръв от прясна рана. Бинградецът ми направи знак да се приближа, като в същото време отстъпи назад. Последвах го с неохота. Той надникна в една малка ниша и ми направи знак да вляза. Изнервяше ме. Повторих въпроса си като прилежен слуга.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз... Имам чувството, че би трябвало да те познавам.

Вгледа се внимателно в мен. Отвърнах уж объркано на погледа му и той опита отново:

— Разбираш ли за какво говоря? — Сякаш се опитваше да ми помогне да започна разговор.

— Не, господине. Какво ще обичате? — Това бе единственото, което ми идваше наум.

Той се огледа и заговори неспокойно:

— Аз служа на дракона Тинтаглия. Дойдох с пратениците от Бинград и представителите от Дъждовитите равнини. Те са мои сънародници. Но аз служа на дракона Тинтаглия и нейните грижи са първостепенни за мен. — Говореше, сякаш думите му трябваше да ми предадат някакво дълбоко послание.

Надявам се, че на лицето ми не се е изписало какво чувствам. Бях смутен, но не от странните му думи, а от особеното чувство, което пробяга през мен от това име. Тинтаглия. Вече го бях чул, но сега, когато той го произнесе пред мен, беше като остър връх на сън, пробил си път в будния свят. Отново долових вятъра под крилете си, усетих в устата си вкуса на нежни утринни мъгли. После внезапният спомен отшумя и остави след себе си смуцаващото чувство, че през някакъв момент от живота си съм бил нещо друго, различно от мен самия. Повторих единственото, което ми идваше наум.

— Господине? Какво ще обичате?

Той ме погледна напрегнато и се боя, че му отвърнах със същото. Висящите под долната му челюст неща се оказаха назъбена тъкан.

Месестите висулки бяха твърде равномерни, за да са белег или някакъв неестествен израстък. Сякаш си бяха на мястото, също като носа или устните му. Въздъхна и докато го правеше, ясно забелязах как ноздрите му за момент се затварят. Явно реши да започне отначало, защото ми се усмихна и попита учтиво:

— Някога сънувал ли си дракони? Да летиш като дракон или... самият ти да си дракон?

Попадението бе твърде точно. Кимнах енергично като слуга, поласкан от вниманието на вишестоящ.

— О, нима не го сънуваме всички, господине? Искам да кажа, ние, от Шестте херцогства. Достатъчно стар съм и видях драконите, които дойдоха да защитят страната ни, господине. Предполагам, че е съвсем естествено да ги сънувам от време на време. Великолепни бяха, господине. А също ужасяващи и опасни, но не това запомнят онези, които са ги видели. Величието им остава в ума ми, господине.

Той се усмихна.

— Именно. Великолепие. Величие. Може би точно това усетих в теб.

Погледна ме и почувствах, че синкавото сияние в очите му е по-пронизващо и от изпитателния му поглед. Опитах се да се измъкна. Извърнах очи.

— Не само аз съм така, господине. Мнозина в Шестте херцогства видяха драконите в небето. А някои са видели много повече от мен, защото тогава живеях далеч от Бъкип, в селския дом на баща ми. Отглеждахме овес. Овес и прасета. Други биха могли да ви разкажат много по-хубави неща от мен. Но и един кратък поглед към драконите е достатъчен да възпламени душата на човек.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Не се съмнявам, че ги е имало. Но имам предвид нещо друго. Имам предвид истински дракони. Дракони, които дишат, хранят се, растат и се размножават като всяко друго живо същество. Сънувал ли си такъв дракон? Дракона Тинтаглия?

Поклатих глава.

— Рядко сънувам, господине.

Той се взира някъде покрай мен толкова дълго, че реших, че ме е забравил. Помислих си дали просто да не го оставя и да се измъкна, но долавях нещо във въздуха. Магията тананика ли? Не, не беше точно

тананикане, а вибрация без думи, която чувстваш не с тялото си, а с онази своя част, с която правиш или възприемаш магия. Осезанието шепне. Умението пее. Това нещо приличаше и на двете, но беше и различно. Пълзеше по нервите ми и ме караше да настръхвам. Внезапно очите му се стрелнаха отново към мен.

— Казва, че лъжеш — обвини ме той.

— Господине! — Бях толкова оскърбен, колкото позволяваше ужасът, който изпитвах. Нещо замаха гневно към мен. Сякаш през тялото ми преминаха нокти. Някакъв инстинкт ме предупреди да оставя защитните си стени, както си бяха, че всеки опит да ги подсиля само ще ме разкрие пред нея. „Нея“, защото онова, което се мъчеше да се добере до мен, бе определено женско. Поех дъх. Напомних си, че съм прислужник. Но всеки прислужник в Бъкип би се обидил на подобни думи от чужденец. Поизпънах се. — Кралицата ни има добра изба, господине, както е известно навсякъде в Шестте херцогства. Може би твърде добра за чувствителния ви вкус. Подобни неща се случват с чужденци. Може би е по-добре да се оттеглите за известно време в покоите си.

Той сякаш не ме чу. В собствените му думи се долавяше отчаяние.

— Трябва да ни помогнеш. Трябва да ги накараш да ни помогнат. Сърцето ѝ се къса. Ден след ден тя се мъчи да ги нахрани, но е само една. Не може да изхрани толкова много, а те не могат да ловуват сами. Самата тя слабее и се изтощава от тежката задача. Отчаяна е, че няма да пораснат достатъчно големи и силни. Не я обричай да е последната от вида си. Ако тези ваши дракони са по някакъв начин истински, ще ѝ се притекат на помощ. Във всеки случай, най-малкото, което можеш да направиш, е да убедиш кралицата си, че трябва да се съюзи с нас. Да ни помогне да сложим край на халкидската заплаха. Тинтаглия е вярна на думата си. Удържа корабите им далеч от Дъждовитата река, но не може да направи повече. Не смее да се отдалечи и да ни защитава, защото тогава малките дракони ще умрат. Моля те! Ако имаш сърце, говори с кралицата си. Не позволявайте драконите да изчезнат от този свят само защото хората не могат да спрат разприте си, та да им помогнат поне мъничко.

Пристъпи напред и се опита да хване ръката ми. Побързах да се отдръпна.

— Господине, боя се, че сте прекалили с напитките. Бъркате ме с човек, който има влияние. Аз нямам. Аз съм прост слуга. И сега трябва да изпълня поставените ми от господаря задачи. Приятна вечер, господине. Приятна вечер.

И докато той се взираше в мен, отстъпих назад с непрекъснати поклони, сякаш главата ми бе на конци. Щом се озовах в залата, се обърнах и забързано се отдалечих. Усещах синия му поглед с гърба си. С облекчение завих по коридора, излязох и с още по-голямо облекчение затворих вратата.

Огромни бели снежинки се спускаха от вечерното небе. Излязох от крепостта, като едва кимнах на стоящите на пост стражи, и поех по дългия път към града. Нямах точно определена цел, само ми се искаше да съм колкото се може по-далеч от замъка. Вървах в стъгстващия се мрак и засилващия се снеговалеж. Имаше много неща, за които трябваше да мисля — за татуировките на Елиания и какво означават те, за Шута и Йек, за онова, което си мислеше тя за мен заради някакви негови думи, за дракони и люспести момчета, за това какво ще кажат Сенч и Кетрикен на бинградците и островитяните. В същото време колкото повече приближавах града, толкова по-настоятелни ставаха тревогите ми за Хеп. Опитах се да измисля как да го вразумя, да го накарам да се посвети с готовност на обучението си, да остави Сваня, докато не е в състояние открито да поиска ръката ѝ, да се установи да живее при майстора си — да живее подреден живот и да следва всички онези правила, които щяха да му осигурят безопасност... но не и успех или щастие.

Прогоних тази последна предателска мисъл. Тя ме разгневи и обърнах гнева си към момчето. Трябваше да постъпя, както ме бе посъветвала Джина. Трябваше да покажа твърда ръка, да го накажа, че не се подчинява на волята ми. Да го лиша от пари и сигурност, докато не се съгласи да изпълнява каквото му кажа. Да го изкарам от Джина и да му кажа, че трябва да живее при майстора си или сам да се грижи за себе си. Да го принудя да спазва правилата. Намръщих се. Да бе, сякаш това бе подействало с мен на неговата възраст. Но все пак трябваше да се направи нещо. Трябваше да го вразумя по някакъв начин.

Мислите ми бяха прекъснати от тропот на конски копита зад мен. Моментално на първо място в ума ми изскочи предупреждението на Лоръл. Отстъпих настрана, докато конят и ездачът ме настигаха, и

ръката ми докосна дръжката на ножа. Очаквах да ме подмине, без да каже нищо. Едва когато ездачът спря, видях, че е Славея. Известно време гледаше мълчаливо. После се усмихна.

— Качвай се зад мен, Фиц. Ще те откарам до града.

Сърцето е готово да избяга, където и да е, когато търси утеха. Знаех това и се овладях.

— Благодаря, но не. Пътят може да е коварен в тъмното. Конят ти може да пострада.

— Тогава ще сляза и ще повървя с теб. Отдавна не сме говорили, а тази вечер не бих отказала приятелско ухо.

— Мисля, че бих предпочел тази вечер да остана сам, Славея.

Тя помълча. Конят ѝ затанцува нетърпеливо и Славея дръпна рязко юздите. Не направи опит да скрие раздразнението си.

— Тази вечер? Защо казваш „тази вечер“, след като имаш предвид „винаги бих предпочел да съм сам, отколкото с теб?“ Защо намираш извинения? Защо просто не кажеш, че не си ми простил и че никога няма да ми простиш?

Вярно беше. Не ѝ бях простил. Но би било глупаво да ѝ го кажа.

— Не можем ли просто да зарежем това? И без това вече няма значение — казах аз, и това също бе вярно.

Тя изсумтя.

— А. Разбирам. Няма значение. Аз нямам значение. Правя една грешка, не ти казвам нещо, което изобщо не те засяга, и ти решаващ не само че никога няма да ми простиш, но и че няма повече да говориш с мен?

Гневът ѝ се засилваше изумително бързо. Стоях и гледах нагоре към нея. Отслабващата светлина едва осветяваше лицето ѝ. Никога не я бях виждал по-стара и изтощена. И по-ядосана. Бях зашеметен от потока на гнева ѝ.

— И защо е това, питам се? Защо „Том Беджърлок“ ме захвърля с такава лекота? Може би защото никога не съм означавала нещо за теб, с едно-единствено изключение. Едно удобно малко нещо, което ти го поднесох на прага, едно нещо, което си мислех, че споделяме в приятелство, привличане и, да, дори в любов. Но ти реши, че не го искаш повече от мен и затова ме захвърляш. Правиш всичко онова помежду ни, след което се освобождаваш от него заедно с мен. И защо? Признавам, мислех за това много повече, отколкото би трябвало.

И ми се струва, че открих отговора. Дали защото си намерил друго място, на което да утоляваш похотта си? Да не би новият ти господар да те е научил на джамайлийските си обичаи? Или навремето съм грешила? Може би Шутът е бил истински мъж и ти просто си се върнал към онова, което си предпочитал винаги. — Отново дръпна рязко юздите. — Отвращаваш ме, Фиц. Ти си срам за името на Пророците. Радвам се, че си се отказал от него. Сега, след като знам какъв си, ми се иска никога да не бях лягала с теб. Чие лице виждаш сега, когато затвориш очите си?

— На Моли, тъпа кучко. Винаги съм виждал единствено Моли.

Това не беше вярно. Никога не бях лъгал нея или себе си по този начин. Но това бе най-болезнената обида, която можех да измисля в отговор на нейната. Може би не го заслужаваше. И се засрамах, че използвам името на Моли по този начин. Но тази вечер кипящият в мен гняв най-сетне беше намерил мишена.

Тя пое дълбоко дъх, сякаш я бях полял със студена вода. После се изсмя пискливо.

— Не се съмнявам, че споменаващ името й, докато твоят лорд Златен те язди. О, да, много добре си го представям. Жалък си, Фиц. Жалък.

Не ми даде възможност да отвърна на удара, а пришпори жестоко коня си и препусна в галоп в снежната нощ. За миг ми се прииска конят да се препъне и тя да си счупи врата.

И точно когато се нуждаех най-много от яростта си, тя ме напусна. Чувствах се зле, тъжен и самотен на тъмния път. Защо Шутът постъпи така с мен? Защо? Продължих да крача надолу.

Не отидох в „Набученото прасе“. Знаех, че няма да намеря Хеп и Сваня там. Вместо това отидох в „Куче и свирка“ — старата кръчма, в която често се отбивахме с Моли. Седнах в ъгъла, гледах как клиентите влизат и излизат и изпих две големи халби бира. Беше добра, много по-добра от онази, която можех да си позволя, когато бяхме идвали с Моли. Пиех и си мислех за нея. Тя поне ме беше обичала истински. Но утехата от тези спомени постепенно се изпари. Опитах се да си спомня какво е да си на петнадесет и влюбен, и толкова сигурен, че любовта дава мъдрост и оформя съдбата. Припомних си го твърде добре и мислите ми отново се насочиха към положението на Хеп. Запитах се дали, след като бях спал с Моли някой можеше да ме убеди по какъвто

и да било начин, че нито имам право, нито ми е писано да го правя. Съмнявам се. Най-добре, реших една халба по-късно, бе изобщо да не бях допуснал Хеп да среща Сваня. И Джина ме беше предупредила точно това, а аз не бях обърнал внимание. Точно както Бърич и Търпение ме предупреждаваха навремето да не започвам с Моли. Били са прави. Отдавна трябваше да го призная. Щях да им го кажа сега, на момента, стига да можех.

И мъдростта на трите халби бира след безсънна нощ и дълъг ден с обезпокоителни новини ме убеди, че най-добре ще е да ида при Джина и да ѝ кажа, че е била права. Това някак си щеше да оправи нещата. Неяснотата как точно не ме разубеди. Тръгнах към къщата ѝ в тихата нощ.

Беше спряло да вали. Снегът бе покрил градчето с чиста, почти недокосната бяла завивка. Надипляше се по стрехите, заглаждаше изровените улици и скриваше всички грехове. Скърцаше под ботушите ми. Когато стигнах до вратата на Джина, бях почти изтрезнял, но въпреки това почуках. Може би просто отчаяно се нуждаех от приятел, от какъвто и да било приятел.

Чух как котаракът скочи от скута ѝ, след което се разнесе звукът от стъпките ѝ. Тя надникна през горната половина на вратата.

— Кой е?

— Аз съм. Том Беджърлок.

Тя затвори. Сякаш измина цяла вечност, преди да вдигне резето и да отвори вратата.

— Влизай — каза, но прозвуча, сякаш не я беше грижа дали ще го направя.

Останах навън на снега.

— Не е нужно да влизам. Просто исках да ти кажа, че беше права.

Тя се вгледа в мен.

— А ти си пиан. Влизай, Том Беджърлок. Не искам да пускам нощния студ в къщата си.

И аз влязох. Фенел вече се бе свил на топлото местенце на стола ѝ, но седна и ме изгледа неодобрително.

Риба?

Нямам риба. Извинявай.

„Извинявай“ не е риба. Каква полза от „извинявай“? Отново се сви на кълбо и скри муцуна в опашката си.

Съгласих се.

— Няма особена полза от извинения, но само това мога да предложа.

Джина ме погледна сърдито.

— Е, това е много повече от всичко, което ми предлагаш напоследък.

Снегът от ботушите ми се топеше по пода. Огънят пращеше.

— Беше права за Хеп. Трябваше да се намеся много по-рано, а не го направих. Трябваше да те послушам.

Тя помълча.

— Искаш ли да поседнеш за малко? Не мисля, че е добре точно сега да опитваш да се върнеш в замъка.

— Не мисля, че съм чак толкова пиян! — отвърнах язвително.

— Не мисля, че си достатъчно трезвен, за да знаеш колко си пиян — отвърна тя. И докато се мъчех да схвана думите ѝ, добави: — Сваляй наметалото и сядай.

Наложи се да махне ръкоделието от единия стол и котарака от другия, след което и двамата седнахме.

Известно време гледахме мълчаливо огъня.

— Трябва да знаеш нещо за бащата на Сваня — рече тя.

С неохота посрещнах погледа ѝ.

— Не е като теб — тихо каза тя. — Трябва му повече време, за да се успокои. В момента изпитва само мъка за онова, което прави дъщеря му. Но когато се разчуе, ще се намерят хора, които да започнат да му подмятат. Мъката ще се смени със срам, а скоро след това — с ярост. Но тя няма да е насочена към Сваня. А към Хеп, тъй като той е виновникът, подлъгал и прелъстил дъщеря му. И ще бъде колкото прав, толкова и гневен. Освен това е силен като бик.

Продължих да мълча и тя добави:

— Казах го и на Хеп.

Фенел отиде при нея и скочи в скута ѝ. Тя го потупа разсеяно.

— Какво каза Хеп?

Джина изсумтя с отвращение.

— Че не го било страх. Казах му, че това няма нищо общо със страха. И че понякога да си глупав и да не те е страх са две клонки на

един и същ храст.

— Поласкал се е, не се и съмнявам.

— Излезе. Не съм го виждала оттогава.

Въздъхнах. Тъкмо започвах да се стоплям.

— Кога?

Тя поклати глава.

— Безсмислено е да тръгваш след него. Преди часове, слънцето още не беше залязло.

— И без това не знам къде да го търся — признах аз. — Не успях да го намеря снощи, а предполагам, че и сега са на същото място.

— Може би — тихо се съгласи тя. — Е, поне и Рори Хартсхорн не успя да ги открие. Така че засега сигурно са в безопасност.

— Не може ли просто да държи дъщеря си вкъщи вечер? Тогава никой нямаше да има проблем.

Тя присви очи към мен.

— Никой нямаше да има проблем, ако ти беше държал сина си вкъщи, Том Беджърлок.

— Знам, знам — примирено се съгласих. — Наистина не трябваше да се забъркваш във всичко това.

Малко по-късно остатъкът от тази мисъл се оформи в ума ми.

— Когато бащата на Сваня реши да потърси Хеп, ще дойде тук. — Свъсих вежди. — Изобщо не съм искал да ти докарам тази беля, Джина. Просто в началото търсех приятел. А сега всичко се превърна в каша, изцяло по моя вина. — Обмислих заключението. — Предполагам, че ще е най-добре да ида при Рори Хартсхорн.

— Въргаляй се в самосъжалението си, Том Беджърлок — рече тя с отвращение. — И какво ще му кажеш? Защо трябва да поемаш цялата вина за всичко нередно по този свят? Доколкото си спомням, аз срещнах Хеп и се сприятелих с него много преди да се запозная с теб. А Сваня си беше беля, която се чудеше къде да избуи още откакто семейството ѝ пристигна в Бъкип, ако не и от по-рано. При това си има двама родители. И Хеп не е невинен. Не ти си се закачал с дъщерята на Хартсхорн. Така че спри да се оплакваш каква каша си забъркал и започни да настояваш Хеп да си поеме отговорността. — Настани се по-удобно в стола си. И добави, сякаш на себе си: — Сам си забъркал достатъчно свои каши за оправяне, без да е нужно да поемаш и тези на другите.

Зяпнах я изумен.

— Просто е — тихо рече тя. — Хеп трябва да открие последиците. Докато твърдиш, че вината е твоя, защото си лош родител, на Хеп няма да му е нужно да признае, че сам си е навлякъл голяма част от неприятностите. Разбира се, все още не го възприема като проблем, но когато му просветне, веднага ще дотича при теб да види дали можеш да го оправиш. И ти ще се опиташ, защото си мислиш, че вината е твоя.

Седях неподвижно, попивах думите и се мъчех да открия здрав разум в тях.

— И какво да правя? — попитах накрая.

Тя се засмя безпомощно.

— Не зная, Том Беджърлок. Но със сигурност не бива да казваш на Хеп, че всичко е по твоя вина. — Вдигна котарака и го пусна на пода. — Има обаче нещо, което и аз трябва да направя.

Отиде в спалнята си. След малко се появи с кесия. Подаде ми я. Не я взех и тя я тръсна пред лицето ми.

— Вземи. Това са парите, които не съм похарчила за Хеп. Връщам ти ги. Като се върне, ще му кажа, че го гоня от дома ми, защото не искам да си навличам неприятности. — Разсмя се, когато видя физиономията ми. — Нарича се последица, Том. Хеп би трябвало да ги посреща по-често. И когато дойде да ти плаче, ще е най-добре да го оставиш сам да си троши главата.

Помислих си за последния ни разговор.

— Не вярвам, че ще дойде да ми плаче — отвърнах.

— Още по-добре — хапливо отвърна тя. — Да се оправя тогава. Свикнал е да спи на закрито. Няма да му е нужно много време да разбере, че ще е по-добре да се установи при чираците. И мисля, че би било разумно от твоя страна да го оставиш сам да поговори с майстор Гиндаст.

Котаракът отново се бе настанил в скута ѝ. Тя тръсна плетката си над него и дръпна още прежда. Нишката се плъзна между мързеливите лапи на Фенел.

Трепнах при мисълта колко от гордостта си ще трябва да преглътне Хеп. Миг по-късно ме обзе странно облекчение. Хеп можеше да го направи. Нямаше да е нужно да се унижавам вместо него. Мисля, че Джина прочете това по лицето ми.

— Не всеки проблем на света е твой, Беджърлок. Позволи и на другите да получат своя дял.

Замислих се над думите ѝ.

— Джина, ти си истински приятел — казах с благодарност.

Тя ме изглежда косо.

— Виж ти. Сети се значи?

Трепнах от тона ѝ, но кимнах.

— Ти си истински приятел. Но все още си ми ядосана.

Тя кимна.

— Някои проблеми наистина са си твои, Том Беджърлок. Изцяло.

Загледа ме с очакване.

Поех дъх и се стегнах. Ще лъжа колкото се може по-малко, рекох си. Това не ме утеши особено.

— Жената онази вечер в „Набученото прасе“. Е, не сме... тоест, тя е просто приятел. Не спя с нея.

Думите издрънчаха непохватно като изпуснати съдове и се пръснаха на остри парчета помежду ни.

Последва дълго мълчание. Джина ме гледаше, после погледна огъня, накрая отново се обърна към мен. Малките гневни искрици още танцуваха в очите ѝ, но в ъгълчето на устните ѝ заигра и съвсем тънка усмивка.

— Аха. Е, предполагам, че е добре да го зная. И сега имаш *двама* приятели, с които не спиш.

Нямаше как да не разбере намека ѝ. Тази утеха нямаше да ми бъде предложена тази вечер, а може би и никога вече. Признавам си, че изпитах разочарование. Но също и облекчение. Ако ми беше предложила, щях да откажа. За вечерта вече се бях сблъскал с последствията от отказване на жена. Кимнах бавно.

— Водата е вряла — каза тя и посочи котлето. — Ако искаш да останеш, можеш поне да направиш чай.

Това не бе прошка. А втора възможност да бъдем приятели. Приех с радост. Станах да взема чайника и чаши.

ГЛАВА 13

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА

Ето как следва да се изработват картите на морето и на сушата. Картата на сушата трябва се направи от кожата на сухоземно животно и трябва само да показва къде се намира морето. Морската карта може да се чертае единствено върху кожата на морско създание и макар че сушата трябва да се отбелязва, грешно е да се показват особеностите ѝ върху нещо, посветено на морето. Това е оскърбление към бога, създал света, какъвто е.

Нашите острови са както богът ги е създал. Така е написал преди много време върху моретата на света. Островите са негови руни и затова когато се рисуват на картата на огромното море, трябва да се чертаят с кръвта на сухоземно животно. И ако искаш да отбележиш добро пристанище, изобилие от риба, скрити плитчини или друга особеност, принадлежаща на морето, трябва да го направиш с кръвта на морско създание. Защото така богът е създал света, а кой е човекът, че да се опитва да прави иначе?

Нашите острови са руните на бога. Не всички са ни ясни, защото сме просто хора и не ни е дадено да познаваме всяка руна, която може да изписва бог, нито какво е написал върху морската шир. Някои острови са скрити от лед за нас и трябва да уважаваме това. Затова начертай леда, що скрива руната, с кръвта на създание от леда, но не на такова, което лети. Кръвта на тюлен е подходяща, но кръвта на бялата мечка е най-добра.

Ако някой пожелае да изобрази небето, тогава е времето да използва кръвта на птица за мастило и да чертае съвсем леко върху кожата на чайка.

Това са много стари закони. Всяка жена с добра майка ги познава. Записвам ги само защото синовете на нашите синове и техните потомци са станали глупави и нехайни за божията воля. И ще навлекат беди върху всички ни, ако не им напомняме, че сме учени по-добре от тях и че тези закони са от устата на самия бог.

„Изработване на карти“, превод на Сенч Звездопад от стар свитък от Външните острови

Изпитвах облекчение, че отново съм в добри отношения с Джина. Онази нощ не споделихме леглото ѝ, нито я целунах за довиждане. Но и двете неща бяха облекчение за ума ми, ако не и за копнеещото ми тяло. Когато си тръгнах, твърдо реших да се отнасям нежно към закърпеното ни приятелство и да го държа в граници, в които мога да се оправя. Мисля, че тя все още смяташе това за недоверие от моя страна, но пък винаги съм си бил такъв. Или поне Сенч ми го казваше често.

Последваха три тежки дни. Останалата част от живота ми си оставаше несигурна. Нямах никаква вест от Хеп. Ужасявах се от мисълта, че момчето ми спи някъде на снега, макар и да си повтарях с отвращение, че не е чак толкова глупав. Кралицата и Сенч се срещаха всеки ден с първенците на Шестте херцогства и задълбочено обсъждаха бинградското предложение за съюз. Не ме извикаха да споделят мислите си. Бинградската делегация силно изпъкваше в замъка Бъкип и пратениците усърдно ухажваха херцозите и херцогините с всевъзможни подаръци и проява на внимание. От наша страна банкетите и забавленията продължаваха с намерението да се успокоят накърнените чувства на островитяните и в същото време да бъдем благосклонни към бинградските ни гости. Успехът на тези вечери бе противоречив. Странно, но Аркон Кърлавия меч и неговите островни търговци изглеждаха очаровани от бинградците и открито разговаряха с тях за разширяване на търговските договори покрай годежа на принц Предан и тяхната нарческа. Същевременно Елиания и Пиотре Черната вода почти винаги отсъстваха от празненствата. В малкото случаи, в които се появяваше, Елиания бе мрачна и мълчалива.

Нарческата и Пиотре внимателно избягваха бинградците. Елиания показва явно отвращение към люспестото момче, Селден Вестрит от търговците от Дъждовитите равнини. Веднъж я видях как видимо се отдръпна, когато момъкът мина покрай нея. Но не бях сигурен, че това е неин избор, защото след това остана да седи много скована на мястото си, а по челото ѝ изби пот. Не след дълго двамата с Пиотре се оттеглиха от кукленото представление с извинението, че нарческата е уморена, а Пиотре трябва да наглежда събирането на багажа им. Това бе неприкрито напомняне за предстоящото отпътуване на островитяните. Бинградските търговци трудно биха успели да намерят по-неподходящ момент да се появят в Бъкип.

— Седмица закъснение и щяха да са си заминали преди да пристигнат бинградците. И не се съмнявам, че щяхме да замажем малкия гаф на принца с Елиания и да ги изпратим радостни и щастливи. А сега излиза, че трупаме отказа си да не водим преговор с Бинград върху оскърбяването на нарческата. Всичко става съмнително.

Това бяха думите на намусения Сенч, докато седяхме една вечер на чаша вино. Имаше маса причини да е кисел. Славея се бе опитала да му даде бележка за мен. Направила го на четири очи, но въпреки това бе крайно недискретно от нейна страна да признае, че е наясно за поддържаната връзка между стария убиец и мен. Вината за това се оказваше моя. Когато Сенч отказал, тя му казала: „Тогава просто му кажи, че съжалявам. Бях се скарала със съпруга си и търсех утехата на приятелството му. Бях пила в крепостта, преди да тръгна за града, за да се донапия. Знам, че не биваше да му говоря онези неща“.

Докато все още го гледах зяпнал, Сенч деликатно се поинтересува дали със Славея все още имаме някаква „уговорка“ и когато гневно отвърнах, че отношенията ни са единствено наша работа и ничия друга, ме изненада с думите, че само глупак би предизвикал гнева на менестрел.

— Не съм предизвикал гнева ѝ. Всичко е заради отказа ми да спя с нея, след като научих, че е омъжена. Мисля, че имам право да решавам с кого да спя. А ти?

Очаквах да се стресне от това откровение. Почти се надяхах, че това ще е достатъчно, за да го смути и да го накара никога повече да не наднича в личния ми живот. А той само се плесна по челото.

— Разбира се. Е, би трябвало да очаква, че си я изтръскал от чаршафите си, след като си разбрал, че е омъжена, но... Фиц, разбираш ли какво означава това за нея? Мисли.

Ако не беше така силното му желание да ме научи на нещо, сигурно щях да се обидя. Изражението му обаче ми бе толкова познато, че не можех да приема въпроса му като друго, освен като въведение към урок. Навремето често ми бе говорил така, когато се опитваше да ме научи да видя всички възможни мотиви за едно или друго деяние, а не само първите, които ми изникнат в главата.

— Засрамена е, защото знам, че е омъжена и същевременно продължава да спи с мен, и така е паднала в очите ми?

— Не. Мисли, момче. Наистина ли е паднала в очите ти?

Поклатих неохотно глава.

— Просто се почувствах глупаво. Сеч, в известен смисъл дори не се изненадах. Славей винаги си е позволявала подобни неща. Знам го още откакто се запознах с нея. Не съм очаквал да промени поведението си на менестрел. Просто не исках да съм част от всичко това.

— Фиц, Фиц — въздъхна той. — Най-големият ти проблем е в неспособността ти да си представиш, че някой може да те вижда по различен начин от това как сам гледаш на себе си. Какво си ти, *кой* си ти за Славей?

Свих рамене.

— Фиц. Копелето. Някой, когото е познавала петнайсет години.

На лицето му заигра съвсем тънка усмивка.

— Не — меко рече той. — Ти си Фицрицарин Пророкът. Непризнатият принц. Беше съчинила песен за теб още преди да те познава. Защо? Защото си завладял въображението ѝ. Копелето Пророк. Ако Рицарин те беше признал, щеше да имаш шанс да заемеш престола. Отхвърлен и подминат от баща си, ти все пак оставах верен, все още си героят от битката при Кулата на Еленов рог. Умря в позор в тъмницата на Славен и се върна като отмъстителен дух, за да тровиш дните му като претендент. Тя те последва, когато тръгна да спасиш краля си, и макар резултатът да бе съвсем различен от очаквания, все пак всичко свърши с триумф. И тя не само е видяла с очите си всичко това, но и е била част от него.

— Разказано по този начин, изглежда чудесна история. Без никаква мръсотия, болка и нещастия.

— Наистина е чудесна история, дори с мръсотията, болката и нещастията. Чудесна и славна история, която би направила знаменит всеки менестрел, стига да я възпее. А ето че Славейя никога няма да може да я изпее. Защото ѝ е забранено. Великото ѝ приключение, прекрасната ѝ песен — затворени под ключ. Все пак знае, че поне е била част от нея, както и част от живота на кралското копеле. Става негова любовница, част от тайните му. Мисля, че е очаквала, че когато някой ден се върнеш в Бъкип, отново ще си в центъра на интриги и необичайни събития. И е очаквала да е част и от това, да накара всички да обръщат глави към нея и да се къпе в споделената слава. Любовницата менестрел на Осезаващото Копеле. Щом не може да изпее тази песен, поне е щяла да си осигури място в тази история, стига тя някога да бъде разказана. И не си и помисляй, че не я е съчинила вече като песен или поема. Виждала е себе си като част от своята история, докосната от своята слава. А ти ѝ отнемаш това. Не само че си тръгваш от нея, но и се връщаш в Бъкип като жалък слуга. Не само завършваш историята си разочаровано, но и превръщаш нея в абсолютно нищо. Тя е менестрел, Фиц. Как си мислиш, че ще реагира на подобно нещо? Изящно ли?

Изведнъж я видях в различна светлина. Жестокостта ѝ към Хеп, обидите ѝ към мен.

— Не мисля за себе си по този начин, Сенч.

— Знам, че не мислиш — по-мекото рече той. — Но не разбираш ли, че тя би могла да мисли така? И че си разбил всичките ѝ мечти?

Кимнах бавно.

— Но не мога да направя нищо. Няма да вкарам омъжена жена в леглото си. И не мога да се върна като Фицрицарин Пророка. Направя ли го, пак ще ми надянат примката на врата.

— Най-вероятно. Съгласен съм, че вече не можеш да бъдеш познат като Фицрицарин. Колкото до другото... какво пък. Държа обаче да ти напомня, че Славейя знае твърде много неща. Всички сме уязвими за нея. Очаквам, че ще поддържаш доброто ѝ отношение към нас.

Преди да измисля какво да отговоря, той поиска да знае защо съм отменил обучението на принца до заминаването на бинградските

пратеници. Самият принц вече ми бе задал този въпрос. Казах на Сенч същото, каквото и на Предан — че се боя, че люспестото момче има някаква чувствителност към Умението и че до заминаването на делегацията ще ограничим уроците си до превеждане на свитъци. Принцът губеше търпение от тези досадни занимания. Подозренията ми за забуления търговец заинтригуваха и него, и Сенч. На три пъти старият убиец предъвка разговора ми със Селден Вестрит. Но така и не попаднахме на нищо. Започвах да научавам, че понякога е по-лесно да държа Сенч в неведение, отколкото да му давам откъслечна информация, която той не може да потвърди. Като тази за татуировките на нарческата например.

Знаех, че и той е прекарал часове зад шпионката, но не бе видял татуировките ѝ. Тъй като напоследък тя не се бе оплаквала от здравето си, Сенч не можеше да прати в покоите ѝ лечител, който да потвърди видяното от мен. Елиания остро бе отказала няколко покани за езда или игри с принца, така че Предан не можеше да определи дали годеницата му изпитва болка. А кралицата не смееше да настоява с поканите, за да не би да излезе, че Шестте херцогства имат повече интерес от годежа, отколкото Външните острови. В крайна сметка останаха единствено с моя разказ какво съм видял. А то озадачаваше всички ни. Както и прислужницата Хеня.

Тази жена оставаше пълна загадка за нас. Думите ѝ за някаква господарка бяха неясни, освен ако нямаше предвид някаква стара роднина с власт върху Елиания. Дискретните проучвания в тази област не доведоха до нищо. Шпионите на Сенч също не помогнаха. На два пъти Хеня бе проследявана до града. И двата пъти беше успяла да се изплъзне — веднъж в тълпата на пазара, а втория път просто като завила на един ъгъл. Нямахме представа с кого се вижда, нито дори дали това има някакво значение. Тайнственото наказание на изгарящите татуировки говореше за магия, за която не бяхме чували. Може би трябваше да сме радостни от невидимата сила, подтикваща нарческата да приеме годежа. Вместо това и двамата бяхме смаяни от мрачната ѝ жестокост.

— Сигурен ли си, че лорд Златен не би могъл да хвърли светлина върху това? — внезапно попита Сенч. — На една вечеря спомена, че навремето бил изучавал историята и културата на Външните острови.

Свих рамене.

Сенч изсумтя.

— Питал ли си го?

— Не — отговорих кратко. Той свъси вежди към мен и добавих:
— Казах ти. Оттегли се в спалнята си и почти не излиза. Дори храната му носят там. Спуснал е завесите и на прозорците, и около леглото си.

— Но не мислиш, че е болен?

— Не е казал, че е болен, но оставам с впечатлението, че е поръчал на прислужника да разправя така в крепостта. Понякога си мисля, че това е донякъде причината да наеме Чар — за да може момчето да разпространява слуховете. Смятам, че предпочита да не се явява на публични места до заминаването на бинградците. Живял е в Бинград известно време и там със сигурност не е бил известен като Шута или лорд Златен. Струва ми се, че се бои да не би някой от пратениците да не го познае и да му създаде неприятности в двора.

— Виж ти. Е, в такъв случай може би постъпва разумно. Но е страшно неудобно за мен. Фиц, не можеш ли просто да влезеш и да поговориш с него? Да разбереш дали смята, че тоя Селден Вестрит е Умел?

— Той самият не е Умел и не мисля, че би доловил подобна аура около Вестрит.

Сенч остави чашата си.

— Но не си го питал, нали?

Вдигнах моята чаша и отпих глътка вино, за да спечеля малко време.

— Не — отвърнах най-сетне. — Не съм.

Той впери поглед в мен. После рече смаяно:

— Вие двамата да не сте напърдели гащите?

— Предпочитам да не говоря за това — отвърнах сковано.

— Хм. Сякаш всеки е избрал точния момент. Да смесим бинградски търговци с островитяни, наред бъркотевницата обиждаш любимия менестрел на кралицата, а като капак на всичко заформяш с Шута някаква глупава кавга, която прави и двама ви напълно безполезни. — Облегна се с отвращение в стола си, сякаш бяхме направили всичко с единствената цел да му създадем главоболия.

— Не вярвам да помогне с нещо за това — казах аз.

Напоследък почти не си говорехме с Шута, но няхах намерение да споделям това със Сенч. Лорд Златен беше наредил на Том

Беджърлок да отпраца гостите, докато не се почувства по-добре, и аз правех точно това. Прекарвах колкото се може по-малко време в общата стая. На няколко пъти обаче забелязах в дневната малки знаци, че някой е идвал, докато ме е нямало — и че не е бил Чар с неговите задачи. Йек беше посещавала покоите му — разпознавах миризмата на парфюма ѝ.

— Е, може и така да е. — Сенч ме изглежда намръщено. — Както и да е, по-добре да си оправите отношенията колкото се може по-скоро. Не струваш и пукната пара, когато нещо подобно ти е овесено на шията.

Поех дъх, за да се овладеея.

— Това не е единственото, което ме тормози — оправдах се.

— Знам. Има куп неща, които тормозят всички ни. Какво искаше момчето ти, когато дойде завчера в замъка? При него всичко наред ли е?

— Не точно.

Бях смаян, когато едно от момчетата от кухнята бе почукало на вратата да ми съобщи, че ме търси някакъв младеж. Забързах надолу. Хеп чакаше на двора. Изглеждаше едновременно гневен и смутен. Не, нямало да влезе дори в помещението на стражата, макар да го уверих, че никой няма да има нищо против. Напоследък бяха свикнали да ме виждат там. Не искам да отнема от времето ми, защото знаел, че си имам достатъчно работа. И при тези думи чувството ми за вина започна да се засилва — наистина бях зает напоследък, често твърде зает, за да го видя, въпреки че знаех, че трябва да го направя. Докато успее да събере кураж да каже, че Джина го е отпратила и защо го е сторила, решимостта ми вече беше започнала да се разклаща.

Гледаше покрай рамото ми и сякаш говореше на смръщеното небе.

— И тъй като нямам пари, последните две нощи спях където сваря. Но няма да мога да изкарам по този начин до края на зимата. Нямам друг избор, освен да се преместя в спалнята при другите чираци. Само че... неудобно ми е да моля, след като майстор Гиндаст го предлагаше толкова често, а аз все отказвах.

Това бе нещо ново за мен.

— Предлагал ти е? Защо? Би трябвало да е доволен, че спестява малко пари, като не му се налага да ти осигурява закуска и вечеря.

Хеп изскимтя нещастно. Пое дъх.

— Предлага го всеки път, когато не се справям с работата. Казва, че ако съм бил спял с другите и съм ставал навреме за работа, ще съм много по-добър. — Извърна поглед. Когато заговори отново, в гласа му имаше мрачна гордост. — Каза, че вижда, че мога да се справям по-добре, много по-добре, стига да не съм така недоспал. А пък аз винаги настоявах, че мога да се оправя. И е така. Вярно, закъснявал съм един-два пъти, но съм бил на линия всеки ден, откакто пристигнахме в града. Всеки ден.

Каза го, сякаш можеше да не му повярвам. Премълчах съмненията си.

Оставих мълчанието малко да се проточи.

— Е, и какво? Какъв е проблемът в такъв случай? Щом ти го е предлагал на няколко пъти, сигурно ще е доволен, че приемаш.

Хеп не отговори. Ушите му почервеняха. Чаках. Накрая той се предаде.

— Ами... дали не можеш да се отбиеш и да му кажеш, че си решил, че така е по-добре за мен. Просто ще стане по-лесно. Не толкова неловко.

Заговорих бавно, като се питах дали думите ми са разумни.

— Може би за да не излезе, че се подчиняваш на искането му? Или за да не излезе, че Джина те е изгонила, защото не иска да си навлича неприятности?

Лицето на Хеп пламна и разбрах, че съм улучил. Понечи да се обърне. Сложих ръка на рамото му и когато се опита да се освободи, стиснах по-силно. Той се сепна, когато не успя да се измъкне. Явно от ежедневните ми упражнения с меча все пак имаше някаква полза. Вече можех да държа скимтящ момък против волята му. То пък едно постижение! Изчаках, докато престана да се съпротивлява. Не се опита да ме удари, но и не се обърна към мен. Заговорих тихо, само за неговите уши, а не за онези, които се бяха обърнали да наблюдават малкото ни съревнование.

— Сам иди при Гиндаст, синко. Можеш да си спестиш срама пред останалите чираци, като кажеш, че баща ти ти е заповядал да се преместиш при тях. Но за в бъдеще Гиндаст ще те уважава повече, ако сам идеш при него и му кажеш, че си премислил и си решил, че ще е по-добре, ако живееш в работилницата. И няма да е зле да си

припомниш, че Джина беше добра. Не само с теб, а и с двама ни. Много повече от онова, което може да се купи с каквито и да било пари, и много повече, отколкото заслужаваме. Не я отбягвай, защото не е искала неприятности в дома си. Липсата на неприятности не бива да е цената, на която да бъде наша приятелка.

Охлабих хватката си и го оставих да се отскубне от мен и да се отдалечи. Не знам какво е направил. Не отидох да проверя. Трябваше да го оставя да се оправя сам. Имаше храна и покрив над главата, ако реши да ги приеме наред с вървящите към тях условия. Не можех да направя повече от това за него. Върнах се към разговора със Сенч.

— Хеп има известни проблеми със свикването с градския живот — признах на стария убиец. — У дома беше свикнал сам да си решава какво да прави след изпълняването на задачите. Животът беше прост. По-малко сиво ежедневие, повече възможности за избор.

— И по-малко бира и момичета — добави Сенч и за пореден път заподозрях, че както обикновено е осведомен много по-добре, отколкото показва. Но думите му бяха придружени от усмивка, така че не реагирах. Не само защото не искаше да обиди Хеп или мен, но и защото за мен бе облекчение да видя, че умът на стареца е остър както винаги. Сякаш колкото повече се заплиташе интригата в замъка, толкова по-добре се чувстваше. — Е, добре тогава. Надявам се знаеш, че в каквато и каша да се забърка Хеп, винаги можеш да се обърнеш към мен за помощ. Ако е нужно. И без никакви уговорки.

— Знам — отвърнах малко грубо и разговорът приключи. Трябваше да се подготвим за следобеда. Сенч трябваше да се облече подходящо за официалната церемония по случай заминаването на островитяните. Отчаяно се надяваше, че поднесените довечера почести и дарове ще замажат пукнатините и неравностите и че утре те ще отпътуват с потвърден годеж. Колкото до мен, трябваше да събера нещата си и да се настаня на шпионското си място, където да попивам всичко, което би могло да се изплъзне от очите на Сенч.

Той се оттегли в покоите си. Собствените ми приготовления бяха доста по-различни от неговите. Взех достатъчно свещи, възглавница и одеяло от леглото му, бутилка вино и храна. Очаквах да клеча на поста си няколко часа и бях твърдо решен този път да се настаня по-удобно. През последните няколко дни зимата беше сковала замъка и тайните проходи и коридори бяха мразовити и неуютни.

Събрах всичко във вързоп, като на няколко пъти вадах Гили от него. Напоследък порчето беше станало общително малко приятелче и при всяка среща из тайния лабиринт ме поздравяваше с трепкащи мустачки и душеща муцуна. Наслаждаваше се на лова и въпреки многобройните си трофеи, които оставяше като демонстрация на уменията си, често ме изненадваше, като си просеше стафиди или корички. Май повече предпочиташе да ги крие зад лавицата със свитъци или под столовете, отколкото да ги яде. Умът му се стрелкаше като колибри, вечно любопитен и неуморен. Подобно на повечето животни, не проявяваше абсолютно никакъв интерес да се свързва с човек. Осезанията ни често се докосваха, но нищо повече. Въпреки това беше дружелюбно заинтригуван от това какво правя и ме последва с любопитство през тесните тунели.

Стигнах достатъчно рано за прощалния банкет. Сложих възглавницата на паянтовия стол, който бях подбрал по пътя, оставих храната на прашния под до мен, а по-нататък разположих свещите. Седнах, увих се в одеялото и се настаних удобно до шпионката. Със задоволство открих, че мястото е подбрано добре. Оттук виждах подиума и близо една трета от залата.

Зимната премяна на Голямата зала бе подновена. Вечнозелени клонки и гирлянди красяха входовете и камините, музикантите свиреха тихо, докато поканените влизаха и заемаха местата си. Като цяло всичко ми напомняше доста за годишната церемония, само че гледана от друг ъгъл. Върху дългите маси имаше избродирани покривки, чинии и чаши. Във въздуха се носеше сладък аромат на някакво южно благовоние, подарък от бинградците. Този път церемониите около появата на херцозите и херцогините бяха по-скромни. Предполагам, че дори благородниците бяха започнали малко да се уморяват от непрекъснатите празненства и цялата помпозност. С интерес забелязах, че бинградската делегация влезе с по-дребните аристократи и бе настанена доста надалеч от подиума на островитяните. Запитах се дали разстоянието ще се окаже достатъчна пречка за прелитащите искри.

И докато си мислех за това, в залата се появи контингентът на Аркон Кървавия меч. Изглеждаха с приповдигнат дух и отново се бяха

накичили с екстравагантни версии местни облекла. Тежките кожуси бяха заменени от сатен и кадифе, дантелите изобщо не се спестяваха, а цветовете се придържаха предимно към червената и оранжевата част от спектъра. Странно, но им отиваше — и на мъжете, и на жените. Варварските ексцесии при заимстването на нашата мода създаваха техен характерен стил. И фактът, че бяха избрали да подражават на някои от порядките ни, показваше, че скоро вратите за търговията с всевъзможни стоки ще се отворят широко. Стига Аркон Кървавия меч да продължеше в същия дух.

Пиотре Черната вода и Елиания не бяха с тях.

Нямаше ги и когато кралицата и принцът тръгнаха към подиума, следвани от престорено скромния Сенч. Видях как очите на кралицата смаяно се разширяват, но смущението не наруши усмивката ѝ. Принц Предан се държеше надменно резервирано, все едно не бе забелязал, че годеницата му не е сметнала за нужно да вземе участие в церемонията в чест на заминаването ѝ. Когато Пророците заеха местата си, последва неловко закъснение. Обикновено кралицата би трябвало да нареди на слугите да разлеят виното и да започне с наздравица в чест на почитаемите гости. Хората тъкмо щяха да замърморят, когато на входа се появи Пиотре Черната вода. Беше облечен в традиционните за страната си кожи, но богатството на облеклото и златото по ръцете му надминаваше всичко. Остана да стои на входа, докато изненаданото мърморене при появата му не стихна. После отстъпи мълчаливо настрани, за да направи път на нарческата. Нарвалът, символ на майчиния ѝ род, беше изобразен с мъниста от слонова кост върху кожената ѝ жилетка. Дрехата бе поръбена с бяла козина, може би на снежна лисица. Носеше пола и пантофи от тюленова кожа. На ръцете и пръстите ѝ нямаше никакви накити. Косата ѝ бе свободно разпусната по раменете и гърба, а на главата си носеше интересно синьо украшение, почти като корона. Приличаше ми на нещо, но не можех да определя какво точно.

Спря за момент на прага. Погледът ѝ срещна очите на Кетрикен и се задържа върху тях. С вирната глава нарческата закрачи през залата към високия подиум, следвана от Пиотре Черната вода. Вуйчо ѝ се задържа на достатъчно разстояние, за да не отклонява вниманието на присъстващите от нея, но и бе достатъчно близко, за да я защити от всеки възможен нападател. Докато вървеше, нарческата нито за миг не

свали очи от кралицата. Гледаха се дори докато изкачваше стъпалата на подиума. Когато най-сетне застана пред Кетрикен, направи тържествен реверанс, но без да сведе глава нито за миг.

— Много съм радостна, че се присъедини към нас — любезно рече Кетрикен. Тонът ѝ бе искрено дружелюбен.

За момент ми се стори, че по лицето на нарческата пробяга съмнение. Но след това решимостта ѝ сякаш се засили. Когато заговори, младият ѝ глас бе ясен и висок, произношението — кристално ясно. Думите ѝ не бяха предназначени само за домакинята.

— Тук съм, кралице Кетрикен от Шестте херцогства. Но се боя, че започнах да се съмнявам, че наистина ще се присъединя към вас като съпруга на сина ти.

Обърна се и погледът ѝ обходи множеството. Баща ѝ стоеше абсолютно изпънат. Предполагам, че думите ѝ го бяха изненадали, но се мъчеше да не го покаже. Първоначалното смайване на лицето на кралицата се смени със студена и вежлива маска.

— Думите ти ме разочароват, нарческа Елиания Черната вода от Божиите руни.

Не каза нищо повече. Не зададе въпрос, който би предизвикал някакъв отговор. Видях как Елиания се поколеба, мъчеше се да намери начин да започне предвидената си реч. Предполагам, че беше очаквала по-бурна реакция от страна на кралицата, включително настояване за обяснение. А сега нямаше друг избор, освен да пригоди думите си да съответстват на любезното съжаление на Кетрикен.

— Откривам, че този годеж не съответства на очакванията ми, които са очаквания на майчиния ми дом. Беше ми казано, че трябва да дойда тук и да обещая ръката си на крал. Вместо това се оказва, че ръката ми се предлага на младеж, който е просто принц, дори не престолонаследник, както наричате онзи, който се учи на задълженията на короната. Това не ме удовлетворява.

Кетрикен не отговори веднага. Изчака думите на момичето да затихнат. После заговори съвсем простичко, сякаш обясняваше на дете, което може да се окаже твърде малко, за да разбере чутото. Ефектът бе на зряла и търпелива жена, говореща на капризно момиченце.

— Жалко, че не си била научена на нашите обичаи по този въпрос, нарческа Елиания. Принц Предан трябва да стане поне на седемнадесет, преди да бъде провъзгласен за престолонаследник. След

това херцозите решават кога може да бъде коронясан като пълновластен крал. Не мисля, че ще му отнеме много време да заслужи тази отговорност. — Докато говореше, вдигна очи и погледна към херцозите и херцогините. Почиташе ги с признанието на ролята им и те много добре разбраха това. Повечето кимнаха. Ходът бе добре премерен.

Елиания като че ли усети, че моментът ѝ се изплъзва. Гласът ѝ стана почти писклив и тя заговори мъничко по-рано от необходимото.

— И все пак. Ако приема сега годеща си с принц Предан, никой не може да отрече, че рискувам да обвържа съдбата си с принц, който може никога да не бъде обявен за крал.

И докато поемаше дъх, Кетрикен спокойно я прекъсна.

— Това е много малко вероятно, нарческа Елиания.

Усетих наранената гордост на Предан, сякаш бях засегнат аз самият. Под хладнокръвната му планинска външност се спотайваше избухливостта на Пророците. Връзката на Умението помежду ни завибрира от надигналия се гняв.

Спокойно. Остави кралицата да се справи с това. Държах нишката помежду ни съвсем тънка и стегната.

Налага се — отвърна ядосано той. — Колкото и да не ми харесва. Точно както трябва да търпя уговорения брак и всичко останало.

Беше разгорещен и изобщо не се контролираше. Трепнах и хвърлих поглед към забуления бинградски търговец.

Селден Вестрит беше напрегнат, но вероятно напрежението му бе предизвикано единствено от интереса, с който всички следяха ставащото. И въпреки това изглеждаше прекалено неподвижен, сякаш слушаше с всяка пора на тялото си. Страхувах се от него.

— И все пак! — повтори нарческата, но този път акцентът ѝ пролича и думите прозвучаха по-остро. Личеше, че губи самоувереност, но въпреки това продължи упорито. Несъмнено беше репетирала дълго речта си, но сега я произнасяше без финес и жестове. Оставаха единствено думите, подобни на гневно хвърляни камъчета. Сигурен бях, че мнозина си мислеха, че целта ѝ е да се спаси от годеща. Моите подозрения бяха различни.

— И все пак, ако трябва да приема този ваш обичай за добър и да обещавам да се омъжа за принц, който може и никога да не стане крал,

ми се струва справедливо и добре в замяна да поискам от него да почете обичая на моята страна и народ.

Трябваше да гледам реакцията на твърде много хора едновременно. За Аркон Кървания меч бях сигурен — думите на дъщеря му бяха абсолютна изненада за него. В същото време като че ли му хареса, че поставя условия. Но пък и явно беше човек, който се радваше на предизвикателствата и хазарта, както и на изнасянето на представления. Нямаше нищо против да я остави да разбърка гърнето, докато самият той чака да види какво ще изскочи отгоре. Може би щеше да му е от полза. Някои от седящите до него не изглеждаха толкова оптимистично настроени. Размениха загрижени погледи — явно се опасяваха, че наглостта на момичето ще изложи на опасност годежа и ще провали търговските им уговорки.

Принц Предан се изчерви. Виждах и усещах как полага усилия да запази хладнокръвие. Кетрикен запазваше спокойствие почти без усилие.

— Може пък да се окаже приемливо — тихо рече тя и отново го каза така, сякаш говореше на малко дете. — Би ли ни обяснила този обичай?

Нарческа Елиания явно разбираше, че не се представя добре. Изправи се още повече и пое дъх.

— В моята страна, в Божиите руни, има обичай, ако някой мъж иска да се ожени за жена и ако нейните майки не са сигурни в кръвта или характера му. Тогава могат да му предложат предизвикателство, в което да се докаже достоен за брака.

Това беше. Обидата бе толкова явна, че никое херцогство не би обвинило кралицата, ако незабавно развали годежа и съюза. Не, не биха я обвинили, но на лицата на мнозина гордостта се бореше с тревогата за евентуалните търговски загуби. Стрелкаха се погледи, херцозите и херцогините се съвещаваха мълчаливо помежду си с безизразни лица и плътно стиснати устни. Преди кралицата да поеме дъх и да каже нещо, нарческата продължи:

— Тъй като съм сама пред вас и майките ми не могат да говорят от мое име, сама ще предложа предизвикателство, което да докаже, че принцът е достоен за мен.

Познавах Кетрикен по времето, когато бе дъщеря на Жертвата на Планините, преди да стане кралица на Шестте херцогства. Познавах я

по времето, когато се превръщаше от девойка в жена и кралица. Други може би бяха по-дълго до нея, особено през последните години, но мисля, че именно познаването на младостта ѝ ми позволяваше да я разбирам по-добре от всеки друг. По лекото помръдване на устните ѝ разбрах колко е разочарована. Всички месеци на усилена работа за сключването на съюз между Шестте херцогства и Външните острови бяха заличени от необмислените думи на едно момиче. Защото Кетрикен нямаше да позволи да се поставя под въпрос достойнството на сина ѝ. Като се отнасяше с подозрение към Предан, Елиания принизяваше цялото кралство. Това не можеше да се позволи — не заради майчината гордост, а заради опасността от обезценяване на съюза между херцогствата. Затаих дъх и зачаках да чуя как Кетрикен ще сложи край на преговорите. Бях се съсредоточил изцяло върху нейното лице и забелязах само с крайчеца на окото си как Сенч тайно се опита да попречи на принца да скочи.

— Ще приема предизвикателството ти.

Гласът на Предан прозвуча звънко, млад и силен. В пълно нарушение на протокола той заобиколи стола си и пристъпи напред към нарческата, сякаш това бе наистина сблъсък между любовници. Действието му изключваше кралицата, сякаш тя изобщо нямаше думата.

— Ще го направя, но не за да докажа, че съм достоен за ръката ти, нарческа. Няма да се доказвам нито на теб, нито на никого. Ще го направя, защото няма да позволя дългите преговори за мир между народите ни да бъдат изложени на опасност само защото някакво горделиво момиченце се съмнява в мен.

Гордостта ѝ не отстъпваше с нищо на неговата.

— За мен няма какво значение защо го правиш — отвърна тя и изведнъж безупречната ѝ дикция и произношение се върнаха. — Стига да изпълниш задачата.

— И тя е? — остро попита той.

— Принц Предан — обади се кралицата.

Всеки син би разпознал значението на тези думи. С произнасянето на името му тя му заповядваше да замълчи и да се върне на мястото си. Но принцът сякаш изобщо не я чу. Цялото му внимание бе съсредоточено върху момичето, което го бе унизило, а след това презрително бе отхвърлило опитите му да се извини.

Елиания пое дъх. И когато заговори, разпознах полираната дикция на предварително подготвената реч. Хвърли се напред като ловджийско куче, намерило здрава почва под краката си.

— Знаеш малко неща за нашите Божии руни, принце, а още по-малко познаваш легендите ни. Защото мнозина ще нарекат легенда дракона Айсфир, макар да те уверявам, че е истински. Толкова истински, колкото и вашите дракони на Шестте херцогства, когато налетяха върху селата ни, изскубвайки спомени и разум от онези, които живееха в тях.

Горчиви думи, способни единствено да събудят горчиви спомени у хората от Шестте херцогства. Как смееше да се оплаква какво са направили драконите на народа й след годините набези и Претопяване, които ни бяха провокирали да стигнем дотам? Нарческата стъпваше по много тънък лед и следите й се пълнеха с черна вода. Мисля, че я спаси само драматичността на момента. Дори бинградските търговци изведнъж заслушаха още по-внимателно.

— Според „легендата“ Айсфир, черният дракон на Божиите руни, спи дълбоко в сърцето на един ледник на остров Аслева. Дрямката му е магическа и запазва пламъка на живота му, докато не го събуди някаква огромна нужда на народа ни. — Замълча и бавно огледа залата. Гласът й бе студен. — Нима не би трябвало да се събуди, когато вашите дракони ни нападнаха? В онзи час наистина сме се намирали в огромна нужда. А ето че нашият герой не се появи. И заради това заслужава да умре, както заслужава всеки герой, загърбил дълга си. — Погледна Предан в очите. — Донеси ми главата на Айсфир. Тогава ще знам, че за разлика от него ти си достоен герой. Ще се омъжа за теб и ще бъда твоя съпруга във всяко отношение, дори никога да не станеш крал на Шестте херцогства.

Почувствах моментната реакция на Предан. *НЕ*, забраних му и за първи път, откакто неволно му бях впечатал заповедта да не ми се опълчва, се надявах с цялото си сърце командата да е все още силна.

И тя се оказа силна. Усетих как се блъска в преградата като заек, търсещ изход от примката. Точно като уловен заек. Замята се срещу задушавашото ограничение на командата. Но за разлика от заека, усетих как преценява пречката въпреки обхваналата го паника и ярост. Действията му бяха бързи като мисълта му. Вдига глава и почувствах как проследява заповедта до мен, сякаш я следваше с пръст.

Скъса я. Не с лекота. Преди да изгубя контакт с него, усетих как потта избива от порите му. За мен беше като удар с наковалня по челото. Олюлях се от сблъсъка, но няхах време да мисля за болката. Защото изведнъж осъзнах, че светлосините очи на забуления търговец наистина се виждат през дантеленото му покривало. И той се взираше, но не към принца, а право към шпионката. Бих дал какво ли не да видя изражението му. И докато се молах това да е някакво странно съвпадение, копнеех да се свия на земята, да затворя очи и да се скрия, докато погледът му не се отмести.

Но не можех да го направя. Имах дълг — не само като Пророк, но и като допълнителни очи на Сенч. Продължих да следя залата. Главата ми пулсираше от болка, а Селден Вестрит продължаваше да се взира в стената, която би трябвало да ме скрива. Тогава Предан заговори.

Гласът му прогърмя и това бе мъжкият глас на Искрен.

— Приемам предизвикателството!

Всичко стана страшно бързо. Чух как Кетрикен ахна. Не й бе дадено време да оформи отказа. След думите на Предан последва зашеметено мълчание. Островитяните, сред тях и Аркон Кървавия меч, се спогледаха разтревожено при мисълта принц от Шестте херцогства да повали дракона им. Над масите на сънародниците ми осезаемата мисъл бе, че е глупаво Предан да посреща предизвикателството на чужденците. Видях как Сенч трепна. А миг по-късно очите на стария убиец се отвориха широко и в тях заблестя надежда. Защото избухнаха радостни викове, както от масите на Шестте херцогства, така и от тези на островитяните. Ентусиазмът, че един младеж е изревал като бик, че ще приеме хвърлената ръкавица, заглуши всеки остатък от здрав разум в залата. Дори аз изпитах прилив на гордост от младия Пророк. Би могъл да откаже, при това с пълно право и без да опетни честта си. Но вместо това той се бе отзовал, за да опровергае пренебрежителното мнение на чужденците, че не е достоен за ръката на тяхната нарческа. Подозирах, че на масата на островитяните вече се правят облози дали момчето ще се провали. Но дори да се провалеше, готовността му да приеме предизвикателството на Елиания вече го бе издигнала в очите им. Може би в крайна сметка не омъжваха нарческата си за селски принц. Може би във вените му все още течеше поне малко гореща кръв.

Чак сега забелязах смаяните, дори ужасени лица на бинградските търговци. Забуленият вече не се взираше в стената ми. Селден Вестрит жестикулираше оживено и говореше възбудено на останалите, мъчеше се да надвика изпълващия Голямата зала рев.

Зърнах за момент Славей Сладкопойна. Беше се качила на една маса и главата ѝ се въртеше като ветропоказател — опитваше се да улови всяка подробност от ставащото, да отбележи реакцията на всеки човек и да чуе всеки коментар. От ставащото тук щеше да се получи песен и тя щеше да е нейният автор.

— И! — извика принц Предан сред врявата. Нещо в присвитите му очи ме накара да застана нащрек.

— Еда, милост — замолих се, но знаех, че никакви богове или богини не биха могли да го спрат. В очите му имаше див и упорит блясък и аз се страхувах какво ще каже в следващия момент. При вика му ревът в залата внезапно замря. Когато принцът заговори отново, думите му бяха предназначени за нарческата, но всички го чуваха ясно в ехтящата тишина.

— И аз имам свое предизвикателство. Защото щом трябва да се покажа достоен да се ожения за нарческа Елиания, която няма шанс да стане кралица на каквото и да било, освен ако не ми даде ръката си, според мен тя първа трябва да се докаже достойна да е кралица на Шестте херцогства.

Сега беше ред на Пиотре да се сепне и да пребледнее. Елиания го изпревари.

— Кажи си тогава предизвикателството!

— Да! Ще го кажа!

Принцът пое дъх. Двамата не откъсваха очи един от друг. Със същия успех можеха да се намират наред някоя пустиня, толкова внимание обръщаха на останалите. Погледите им не бяха враждебни, бяха изпълнени с живот, сякаш двамата се виждаха за първи път в този двубой на воли.

— Баща ми, както може би знаеш, е бил „само“ престолонаследник, когато поел на път да спаси Шестте херцогства. Воден единствено от собствената си храброст, той тръгнал да търси Праотците, за да ни се притекат на помощ и да сложат край на войната, започната срещу нас от твоя народ.

Направи пауза, сякаш за да види дали думите му са улучили целта. Елиания запази ледено мълчание; чакаше напрегнато. Той продължи.

— Когато минали месеци и от него нямало никаква вест, майка ми, която междувременно била обсадена, но законна кралица на Шестте херцогства, тръгнала след него. Само с шепа спътници тя търсила и намерила баща ми, след което му помогнала да събуди драконите на Шестте херцогства.

Отново пауза. И отново Елиания отказа да я наруши.

— Струва ми се подходящо, че както тя е доказала себе си, присъединявайки се към диренето на баща ми и събуждането на драконите, така и ти трябва да изиграеш подобна роля в моята задача да поразя дракона на вашата страна. Ела с мен, нарческа Елиания. Сподели негодите и виж с очите си делата, с които ме натоварваш. Ако се окаже, че няма никакъв дракон, лично се убеди в това.

Огледа залата и изкрещя:

— Нека никой в тази зала да не каже, че единствено волята на Шестте херцогства е поразила Айсфир. Нека вашата нарческа, която ми даде задачата, да види изпълнението ѝ редом с мен. — Отново се обърна към нея и гласът му се сниши до захаросан шепот. — Ако смее.

Устните ѝ се свиха презрително.

— Смея.

Дори да бе казала още нещо, никой не би чул думите ѝ. Залата избухна. Пиотре стоеше блед и неподвижен като ледена статуя, а всички останали островитяни, в това число бащата на Елиания, блъскаха с юмруци по масата. Изведнъж започнаха да припяват ритмично на своя език — песен, изпълнена с решимост и кръвожадност, подхождаща повече за гребците на боен кораб, отколкото на преговаряща делегация в чужда страна. Господарите и господарките на Шестте херцогства също викаха един през друг. Коментарите като че ли варираха от твърденията, че нарческата си е заслужила презрителното предизвикателство на принца, до становището, че е отвърнала храбро и че може би в момичето от Външните острови се крие достойна кралица.

Насред всичко това моята кралица стоеше неподвижна и горда и мълчаливо гледаше сина си. Видях устните на Сенч да се движат, сякаш се опитваше да я успокои. Тя само въздъхна. Мисля, че знам

какво ѝ казваше. Че е твърде късно за промяна; че Шестте херцогства трябва да последват принца. До тях Пиотре се мъчеше да прикрие огромния си смут. А принцът и нарческата продължаваха да стоят един срещу друг, все така вкопчени в двубоя с погледи.

Кралицата заговори с нисък глас и първите ѝ думи целяха само да потуши шума в залата.

— Мои гости, дами и господа. Чуйте ме, моля.

Ревът бавно утихна и завърши с тропането от масата на островитяните, което постепенно се забави и спря. Кетрикен пое дълбоко дъх и видях твърдата решимост в чертите ѝ. Обърна се, но не към Аркон Кървавия меч и неговата маса, а натам, където вече се намираще истинската власт. Погледна надолу към нарческата, но знаех, че вниманието ѝ всъщност е насочено към Пиотре Черната вода.

— Изглежда, вече имаме твърда уговорка. Принц Предан е сгоден за нарческа Елиания Черната вода от Божиите руни. При условие, че принц Предан успее да ѝ донесе главата на черния дракон Айсфир. И при условие, че нарческа Елиания ще го съпроводи и ще бъде свидетел как той изпълнява задачата си.

— ТЪЙ ДА БЪДЕ! — изрева Аркон Кървавия меч, без изобщо да си дава сметка, че никога не е имал възможност да решава.

Мрачен и мълчалив, Пиотре кимна два пъти. А нарческа Елиания се обърна към кралицата и вирна брадичка.

— Тъй да бъде — тихо рече тя и всичко бе свършено.

— Донесете храната и виното! — нареди кралицата. Това съвсем не бе подобаващият начин да се даде начало на угощение, но подозирам, че Кетрикен имаше нужда да седне и да се подкрепи с чаша вино. Аз самият треперех, не само от страх от онова, което рано или късно трябваше да се случи, но и от ужасната болка, която ми бе причинил Предан със скъсването на командата. По знак на Сенч музикантите засвириха и прислужниците нахлуха в залата. Всички си седнаха на местата, дори Славей изящно пристъпи от масата в очакващата я прегръдка на съпруга ѝ. Той я завъртя, явно заразен от приповдигнатото настроение. Изглежда, караницата им беше забравена, на каквото и да се беше дължала.

Предан сякаш усети недоумението ми как е успял да се освободи от командата ми и внезапно нахлу в главата ми. *Том Беджърлок. По-късно ще ми дадеш обяснение за това.* И също така внезапно изчезна.

Когато направих неуверен опит да го достигна, той просто бе недостъпен за мен. Знаех, че е там, но не можех да намеря начин да отворя ума му за моя. Поех дълбоко дъх. Това не вещаеше нищо добро. Беше ми страшно ядосан и най-вероятно доверието помежду ни бе сериозно нарушено. Нямах да ми е лесно да продължа да го обучавам. Придърпах по-плътно одеялото около раменете си.

Бинградските търговци обаче се бяха смълчали. Кое то не им попречи да напълнят щедро чиниите и чашите си. Селден седеше изолиран, явно потънал в мисли. Чинията и чашата му бяха празни и той сякаш се взираше в нищото.

На всички останали маси разговорите бяха оживени и гостите се хранеха лакомо като завърнали се от битка войници. Вълнението бе ясно доловимо, както и усещането за триумф. Свърши се. Поне засега между Шестте херцогства и Външните острови имаше твърдо разбирателство. Кралицата го бе направила — е, и принцът, разбира се. Хвърляните към него погледи изглеждаха по-положителни отпреди. Явно момъкът беше доказал духа си както на своите лордове и лейди, така и на островитяните.

Гостите се съсредоточиха върху храната и виното. Зазвуча жизнерадостна мелодия и разговорите започнаха да утихват. Отворих бутилката вино и разгънах кърпата, в която бях сложил хляб, месо и сирене. Порчето се материализира до мен и постави лапички на коляното ми. Откъснах му парченце месо.

— Наздравица! — изкрещя някой в залата. — За принца и нарческата!

Думите бяха последвани от енергични радостни възгласи.

Надигнах бутилката си, ухилих се криво и пих.

ГЛАВА 14

СВИТЪЦИ

На руническия остров Федоис живял рибарят Ован. Майчиният му дом бил от дърво и камък, разположен далеч над линията на прилива, защото приливите там са много високи, а отливите ниски. Било добро място. Имало миди по плажа на север и достатъчно голямо пасище под глетчера, на което жена му можела да изхранва три кози от многобройното стадо, макар да била една от по-малките дъщери. Тя му родила двама синове и дъщеря и всички му помагали в риболова. Имали достатъчно и би трябвало да са довольни от това. Но не били.

В ясен ден човек със зорки очи може да види от Федоис остров Аслева с синия му ледник, проблясващ под лазурното небе. Днес всички знаят, че при най-ниските зимни отливи може да се влезе с лодка под полите на ледника и да се стигне до сърцето на острова. Там, както се знае, спи драконът, а около него е пръснато огромно съкровище. Някои казват, че който дръзне, може да иде там и да поиска услуга, от Айсфир, докато той спи заключен в ледения студ, а други твърдят, че само алчните и глупавите биха направили подобно нещо. Защото се казва, че Айсфир ще даде на човека не само каквото иска, но и каквото заслужава, а това не винаги е късмет и злато. За да посети Айсфир по този път, човек трябва да е бърз, да изчака отливът да оголи леда и да се хвърли напред веднага щом лодката му е в състояние да се провре между водата и ледения покрив. А след като попадне в онова студено сапфирено място, трябва да брои ударите на сърцето си, защото ако се помайва прекалено, ще дойде приливът и ще го смаже заедно с лодката между водата и леда. И това не е най-лошото, което може да го сполети. Малцина са онези,

които разказват за посещения на това място, а на още по-малко може да се вярва.

Ован знаел всичко това, защото го бил научил от майка си. Знаели го и жена му и нейната майка. „Нищо не те кара да идеш и да просиш на вратата на дракона — предупредили го те. — Защото Айсфир няма да ти даде нещо повече от онова, което ти би дал на нахален просяк пред твоята врата“. Дори малкият му син знаел, че е така, а той бил момче само на шест зими. Но по-големият бил на седемнадесет и сърцето и слабините му копнеели за Гедрена, дъщеря на Синдре от Линсфолските майки. Тя била богата мома и било под достойнството ѝ да избере сина на прост рибар. Затова големият син бръмчал край ухото на Ован като комар през нощта и все му припявал, че ако имали смелостта да идат при Айсфир, и двамата можели да станат богати.

„Леговището на Айсфир“, свитък от Външните острови

На следващия ден островитяните отплаваха със сутрешния отлив. Не им завиждах. Денят бе намръщен и студен, от гребените на вълните летяха пръски. Те обаче като че ли не обръщаха внимание на лошото време, а го приемаха като нещо обичайно. Чух, че имало процесия до доковете и официално прощаване, докато Елиания се качвала на кораба, който щял да я върне на Божиите руни. Предан целунал ръката ѝ с поклон. Тя направила реверанс на принца и кралицата. Кървавия меч се сбогувал официално, благородниците му също. Пиотре последен се простил с Пророците. Той бил и човекът, съпроводил нарческата на борда на кораба. Всички стояли на палубата и махали, докато корабът излизал от пристанището. Мисля, че насъбралите се изпращачи са останали разочаровани от липсата на драми в последния момент. Било едва ли не като затишие след буря. Може би Елиания е била все още замаяна от предишната вечер и съдбовните решения, за да продължи с изпълненията си.

Научих, че след официалния банкет имало среща на кралицата и Сенч с Черната вода и Кървавия меч. Била организирана набързо и продължила до ранните часове на утрото. Несъмнено е било обсъдено

поведението на своенравния принц и нарческата, но по-важното е, че походът на принца се бе превърнал само в един елемент от голямо посещение на Външните острови. По-късно Сенч ми каза, че убиването на предполагаемия дракон било обсъждано по-скоро като част от програмата на принца, включваща не само среща с хетгурда на Външните острови, но и посещение на майчиния дом на рода на Елиания. Хетгурдът беше рехав съюз на първенци и племенни вождове и функционираше по-скоро като търговски посредник, отколкото като някакъв вид правителство. Майчиният дом на Елиания бил съвсем различно нещо. Сенч сподели, че Пиотре изглеждал много неспокоен, когато родът му спокойно приел, че гостуването на Предан трябвало да е част от посещението му на Външните острови, сякаш щял да го откаже, ако можел. Принцът и свитата му трябвало да заминат за островите през пролетта. Лично аз си помислих, че това дава на Сенч скъпоценно време за събиране на допълнителна информация.

Не бях свидетел на набързо уредените преговори, нито на изпращането. За най-голямо раздразнение на Сенч лорд Златен все още се въздържаше от всякакви публични изяви, като се позоваваше на разклатеното си здраве. Аз също се радвах, че не присъствам. Бях схванат и вдървен от вечерта, прекарана във виране през шпионката, и ездата до града и обратно в това лошо време изобщо не ме привличаше.

След заминаването на островитяните мнозина от по-дребните благородници от Шестте херцогства също започнаха да напускат двора. Годешните празненства бяха приключили и те трябваше да се върнат във владенията си. Замъкът Бъкип се опразни като надигната бутилка. Конюшните и помещенията за прислугата изведнъж станаха по-просторни и животът мина в по-спокойно зимно темпо.

За мой ужас бинградските търговци останаха. Това означаваше, че лорд Златен ще продължи да се прави на болен, за да не го познаят, а пък аз рискувах по всяко време да се сблъскам с Йек. Неща като благоприличие и добри обноски не означаваха нищо за нея. Тази израснала в сурова обстановка дъщеря на рибари определено бе запазила безгрижния си начин на поведение. На няколко пъти я срещях из залите на замъка. Неизменно ми се ухилваше и ме поздравяваше приветливо. Веднъж, когато се оказа, че вървим в една и съща посока, ме тупна по гърба и ме посъветва да не съм чак толкова сериозен.

Измърморих нещо неутрално, но преди да успея да се отдалеча, тя ме сграбчи за ръката и ме замъкна настрана.

Огледа се, за да се увери, че коридорът е празен, и заговори тихо:

— Сигурно ще си навлека неприятности, но вече не издържам да ви гледам. Отказвам да повярвам, че не знаеш тайната на „лорд Златен“. А щом я знаеш... — Млъкна за момент, след което продължи още по-тихо и настоятелно: — Отвори си очите, човече, и виж какво може да е твое. Не чакай. Любов като тази не...

Прекъснах я.

— Може би „тайната на лорд Златен“ не е онова, за което си мислиш. Или пък си живяла твърде дълго сред джамайлийци. — Наистина бях дълбоко засегнат.

Тя само се разсмя на киселата ми физиономия и каза:

— Виж какво. Спокойно можеш да ми се довериш. „Лорд Златен“ от години таи тези чувства. Повярвай в приятелските ми чувства и към двамата ви и знай, че и аз като теб мога да пазя тайните на приятели, когато заслужават да бъдат пазени. — Завъртя глава и ме изгледа като птица, оглеждаща червей. — Но други тайни направо си просят да бъдат разкрити. Като тайната на неизказаната любов. Пълна глупост от страна на Янтар да не сподели чувствата си към теб. И за двамата ви няма нищо добро в това да игнорирате подобно нещо.

Впери настойчив поглед в мен, продължаваше да стиска ръката ми.

— Не знам за каква тайна става дума — отвърнах сковано, като в същото време се питах неспокойно колко ли от тайните ми е споделил Шутът с нея. В този момент в края на коридора се появиха две прислужници и тръгнаха към нас.

Тя пусна ръката ми, въздъхна и поклати глава в насмешливо съжаление.

— Разбира се, че не знаеш. И дори не виждаш какво ти се поднася на тепсия. Мъже. Ако завали супа, ще излязат навън с вилици в ръце.

Тупна ме по гърба и за мое най-голямо облекчение пътищата ни се разделиха.

След тази случка закопнях да изясня нещата с Шута. Мъчително започнах да си повтарям отново и отново какво ще му кажа. Най-обезсърчаващото бе, че не ме допускаше в спалнята си, макар че

приемаше Йек да разговарят на четири очи. Не че чуках на вратата му и настоявах да вляза. Мълчах начумерено и с нетърпение чаках да поиска обяснение какво ме тормози. Проблемът бе, че той не го правеше. Като че ли бе съсредоточен върху нещо друго; сякаш изобщо не забелязваше мълчанието и нацупената ми физиономия. Нима има нещо по-провокиращо от това да чакаш някой да започне надвиснала разправия? Настроението ми стана още по-мрачно. Това, че Йек смяташе, че Шутът е някаква жена на име Янтар, с нищо не успокояваше раздразнението ми. А само правеше ситуацията още по-смахната.

Напразно се опитвах да се разсея с други загадки. Лоръл беше изчезнала. Забелязах отсъствието ѝ, когато зимата започна да клони към края си. На дискретните ми запитвания къде може да е чух, че била заминала да навести семейството си. Предвид обстоятелствата се съмнявах, че е така. Когато попитах направо, Сенч ме информира, че не е моя грижа дали кралицата е решила да изпрати Ловкинята си подалеч от евентуални неприятности. Когато попитах къде точно, той ме погледна язвително.

— И за теб, и за нея ще е по-безопасно да не знаеш.

— А има ли някаква опасност, за която трябва да знам?

Той се замисли за момент, след което въздъхна тежко.

— Не зная. Тя си измоли среща насаме с кралицата. Нямам представа какво ѝ е казала, Кетрикен отказва да сподели. Дала е някакво глупаво обещание на Лоръл, че казаното ще си остане само между тях. След това Лоръл изчезна. Не знам дали кралицата я е отпратила, дали тя самата е помолила за разрешение да напусне, или просто е избягала. Казах на Кетрикен, че не е разумно да ме оставя в неведение по този въпрос. Но тя не иска да наруши обещанието си.

Помислих си за Лоръл, каквато я видях за последно. Подозирах, че е тръгнала да се бори с Петнистите по свой начин. Нямах представа по какъв точно. Но се боях за нея.

— Имаме ли някакви новини за Лодвайн и последователите му?

— Нищо, което да е абсолютно достоверно. Но три слуха могат и да са истина, както се казва. А има много слухове, че Лодвайн се е възстановил и отново ще застане начело на Петнистите. Най-близкото до добра новина е, че някои могат и да оспорят правото му да е техен водач. Можем само да се надяваме, че си има свои проблеми.

И аз ревностно се надявах на това, но сърцето ми не го вярваше.

Останалите неща не правеха живота ми по-весел. Принцът не дойде в Кулата на Умението на сутринта преди заминаването на нарческата. Не обърнах особено внимание на това. Беше останал до късно през нощта и трябваше в ранни зори да бъде на пристанището. Но следващите две сутрини го очаквах напразно. Пристигах в уговорения час, чаках, трудех се сам върху преводите на свитъците и си тръгнах. След като покъкрих в собствения си гняв, на втората сутрин твърдо реших да не се свързвам с него. Казах си, че не ми е работа. Опитах се да се поставя на мястото му. Как щях да се чувствам, ако бях открил, че Искрен ми е заповядал с Умението да му бъда верен? Много добре знаех какво изпитвах към майстор Гален, когато замъгляваше ума ми и криеше дарбата ми от мен. Предан беше напълно прав и в гнева си, и в царственото си презрение към мен. Трябваше да ги оставя да отшумят. А когато бъдеше готов, щях да му дам единственото обяснение, което можех — истината. Не бях искал да го принуждавам да ми се подчинява, а само да попреча на опитите му да ме убие. При тази мисъл въздъхнах и отново се захванах с работа.

Беше вечер и седях в кулата на Сенч. Бях там от следобеда и чаках Шишко. Това бе поредната среща, на която не се появяваше. Както бях посочил на Сенч, не можех да направя нищо, щом слабоумният не идва доброволно при мен. Все пак не си губех времето. Освен няколко от по-старите и трудноразбираеми свитъци, които разчитахме парче по парче, Сенч ми бе дал и два свързани с Айсфир, дракона на Божиите руни. В тях се разказваха легенди, но старият убиец се надяваше, че може би ще успее да извлека зрънцето истина в основата им. Вече беше изпратил шпиони на Външните острови. Единият бе отплавал тайно на кораба на нарческата с обяснението, че използва случая да посети свои роднини. Истинската му мисия бе да стигне до Аслева или поне да научи колкото се може повече за острова и да докладва на Сенч. Старецът се боеше, че след приемането на предизвикателството Предан е длъжен да замине. Но бе твърдо решен принцът да потегли добре подготвен и със сигурни спътници. „Аз самият може да тръгна с него“ — каза ми при последната ни случайна среща в кулата. Изстенах, но наум. Дворцовият убиец беше твърде стар за подобно пътуване. С огромно усилие на волята успях да му спестя и тези думи. Защото знаех какво ще последва — „Тогава кого

да изпратя?“ Лично аз изгарях от желание да посетя Аслевял толкова, колкото ми се искаше да го направи Сенч. Или пък Предан.

Бутнах настрана свитъка за Айсфир и разтърках очи. Беше интересен, но не ми се вярваше нещо в него да подготви принца за пътуването му. От онова, което знаех за нашите каменни дракони и дори от разказа на Шута за бинградските създания, ми се струваше крайно съмнително на някой от Външните острови да има заспал под ледник дракон. Много по-вероятно бе да са го измислили, за да му приписват земетресенията и откъсването на айсберги. Освен това вече ми бе дошло до гуша от дракони. Колкото повече работех върху свитъка, толкова по-тревожни мисли за забуления бинградец тормозеха съня ми. И в същото време ми се искаше това да бяха единствените ми грижи.

Погледът ми се спря върху една тежка керамична купа, обърната наопаки в ъгъла на масата. Под нея имаше умрял плъх. Добре де, по-голямата част от умрял плъх. Снощи го бях отнел от пора. Писък на Осезанието ме беше събудил от дълбокия ми сън. Не беше просто угасване на живота на някое малко създание. Всеки Осезаващ рано или късно свиква с тези непрекъснати вълнички. Обикновено малките същества си отиват като пукащи се мехури. Смъртта е ежедневие сред животните. Само свързан с друго живо същество човек би могъл да нададе такъв рев на ужас, ярост и мъка за нечия смърт.

Та това ме събуди и нямах никаква надежда да заспя пак. Сякаш раната ми от загубата на Нощни очи внезапно се беше отворила. Станах и тръгнах към кулата. По пътя се натъкнах на пора, който влачеше плячката си. Плъх. Най-едрият и здрав плъх, който бях виждал. След кратко преследване и борба порът се предаде. Нямах начин да докажа, че мъртвото животно е било свързано с някой Осезаващ, но подозренията ми бяха силни. Запазих го, за да го покажа на Сенч. Знаех, че в стените на крепостта слухти шпионин. Лавровата клонка на Лоръл беше достатъчно доказателство. Сега изглеждаше, че плъхът и неговият Осезаващ не само са проникнали в кралската резиденция, но и знаят нещо за тайните ни леговища. Надявах се старецът да се появи тази вечер в кулата.

Заех се с двата стари свитъка за Умението, които бяха прикрепени един към друг. Те бяха по-сериозно предизвикателство от текстовете за Айсфир и работата върху тях носеше много по-голямо

удоволствие. Поради видимата възраст на пергаментата и изписването на буквите Сенч смяташе, че са част от един труд. Според мен бяха две отделни разработки, доколкото можеше да се съди по подбора на думите и стила на илюстрациите. И двата бяха избледнели и напукани, с изличени части от думи или цели изречения. И двата бяха изписани с архаични букви. До всеки свитък имаше ново парче пергамент с дословните преводи, направени от Сенч и мен. Едва сега осъзнах, че моят почерк се среща по-често. Погледнах последния принос на Сенч. Беше изречение, започващо с „Използването на елфова кора“. Намръщих се и намерих съответния ред в стария свитък. Думата, преведена от Сенч като „елфова кора“, бе частично заличена от петно. Но след като се вгледах по-внимателно, се съгласих, че това е най-вероятното съчетание на буквите. Само че нямаше смисъл. Освен ако илюстрацията не се отнасяше за тази част на текста. В такъв случай преведеният от мен откъс можеше да е абсолютно погрешен. Въздъгнах.

Винената лавица се отмести. Влезе Сенч, следван от Шишко, който носеше поднос с храна и напитки.

— Добър вечер — поздравих ги и внимателно отместих нещата си настрана.

— Добър вечер, Том — поздрави ме Сенч.

— Вечер, господарю — повтори като ехо Шишко. *Кучешка воня.*

Стига си ме наричал така.

— Добър вечер, Шишко. Мислех си, че ще се видим по-рано днес.

Слабоумният остави подноса на масата и се почеса.

— Забравил — рече той и сви рамене, но малките му очи се присвиха, докато го казваше.

Погледнах примирено Сенч. Навъсеният поглед на стареца обаче сякаш казваше, че не съм положил достатъчно усилия. Опитах се да измисля начин да се отървем от Шишко, за да поговоря със Сенч за плъха.

— Шишко? Следващия път ще донесеш ли повече дърва за камината? Понякога вечер тук става доста студено. — Посочих угасващите пламъци.

Мръзни, кучешка воня. Ясно долових мисълта, а той просто стоеше и ме гледаше вяло, сякаш не беше разбрал думите ми.

— Шишко? Два товара дърва довчера. Разбра ли? — каза Сенч малко по-високо от необходимото, изричаше отчетливо всяка дума. Не можеше ли да усети колко много се дразни Шишко от подобни неща? Беше прост, но не и глух. Нито пък глупав.

Шишко кимна бавно.

— Два товара.

— Можеш да ги донесеш още сега — каза му Сенч.

— Сега — съгласи се Шишко. И докато се обръщаше, ме изгледа косо. *Кучешка воня. Още работа.*

Изчаках да излезе, преди да заговоря. Сенч беше преместил подноса на масата срещу свитъците.

— Вече не се опитва да ме атакува с Умението. Но го използва, за да ме обижда. Наясно е, че не можеш да го чуеш. Не знам защо е тази негова неприязън към мен. Нищо не съм му направил.

Сенч сви рамене.

— Е, ще ви се наложи да го преодолеете и да работите заедно. И трябва да започнеш в най-скоро време. Принцът трябва да има нещо като котерия, която да го съпровожда, дори и да се състои само от слуга, от когото да може да черпи сили. Ухажвай Шишко и го спечели. Нужен ни е.

Посрещнах думите му с мълчание. Той въздъхна и се огледа.

— Вино?

Посочих чашата си на масата.

— Не, благодаря. Тази вечер съм на чай.

— О. Добре. — Заобиколи масата да види върху какво работя. — Хм. Свърши ли със свитъците за Айсфир?

Поклатих глава.

— Още не. Не мисля, че ще намерим нещо полезно в тях. Твърде смътно се говори за самия дракон. Разказват предимно за земетресения, които доказвали, че драконът ще накаже някой, ако вършел несправедливи неща. И така в крайна сметка човек разбира, че е най-добре да играе по правилата.

— Все пак е по-добре да ги дочетеш. Може да се крие нещо в тях, някаква подробност, която да се окаже полезна.

— Съмнявам се. Сенч, мислиш ли, че наистина има дракон? Не може ли просто Елиания да се мъчи по този начин да отложи брака си, като прати принца да победи нещо несъществуващо?

— Задоволявам се с мнението, че някакво същество е затворено в лед на остров Аслевиал. В някои много стари свитъци има доста споменавания, че е било видимо. Няколко по-сурови зими и някоя и друга лавина явно са го затрупали. Но известно време пътуващите в онзи район често се отклонявали доста от пътя си, за да гледат ледника и да се чудят какво виждат в него.

Облегнах се в стола си.

— Хубаво. Значи може би задачата ще е по-скоро за лопатите и трионите за лед, отколкото за принцове с мечове.

На лицето на Сенч се появи мимолетна усмивка.

— Е, ако се наложи бързо да прехвърляме купища лед и сняг, бих могъл да предложа и по-добра техника. Но все още се нуждае от изпитване.

— Аха. Значи онова на брега миналия месец е твоя работа? — Бях чул слухове за паднала мълния, забелязана от няколко кораба в пристанището. Експлозията се случила посред нощ по време на снежна буря. Всички били объркани. Никой не видял блясък в небето, нито пък очаквал подобно нещо в такава нощ. Но никой не можел да отрече, че е чул взрива. А и той изхвърлил голямо количество камъни и пясък.

— На брега ли? — уж объркано попита Сенч.

— Няма значение. — Нямах намерение да участвам в експериментите му с гърмящи прахове.

— Прав си, няма — съгласи се Сенч. — Защото имаме други неща за обсъждане. Много по-важни неща. Как напредва принцът с уроците?

Трепнах. Не бях съобщил на Сенч, че принцът не идва на уроците. Започнах да увъртам.

— Не ми се искаше да му разрешавам да използва Умението, докато люспестият бинградец е все още тук. Затова само изучавахме свитъците... — Осъзнах, че няма никакъв смисъл да му спестявам истината, още по-малко пък да го лъжа. — Всъщност не е идвал на уроци от прощалния банкет. Мисля, че е все още ядосан от откритието, че съм му наложил команда.

Сенч се намръщи.

— Така значи. Ще се погрижа за това. Колкото и да е наежен, по-добре да се залавя за работа. Утре ще дойде. Ще уредя да прекарва по

един час повече с теб всяка сутрин и да не отсъства. А сега за Шишко. Трябва да започнеш да учиш и него, Фиц, или поне да го накараш да ти се подчинява. От теб зависи как ще го постигнеш, но предполагам, че подкупите ще свършат по-добра работа от заплахите и наказанията. И следващата задача — как предлагаш да започнем да търсим други кандидати за Умението?

Скръстих ръце и се опитах да овладеея гнева си.

— Значи си намерил майстор, който да учи и други кандидати, ако намериш такива?

Той свъси вежди.

— Имаме теб.

Поклатих глава.

— Не. Обучавам принца по негова молба. А ти ме принуждаваш да се опитвам да уча и Шишко. Но аз не съм майстор. Дори да имах нужните знания, нямаше да стана майстор. Не мога. Искаш от мен да се посветя на нещо до края на живота си. Искаш накрая да избира ученик, който да поеме задълженията на майстор след смъртта ми. Няма начин да поема цяла група ученици и да ги обучавам на Умението, без да им разкрия кой съм. А това няма да го направя.

Сенч ме зяпна, изненадан от едва сдържания ми гняв. Това като че ли ме окуражи още повече.

— Освен това бих предпочел сам да си уредя разправията с принца. Ще го направя по-добре. Въпросът е личен, между него и мен. Колкото до това кога и къде ще мога да обучавам Шишко? Никога и никъде. Той не ме харесва. Неприятен е, държи се гадно и мирише. И освен това е слабоумен, ако не си забелязал. Малко опасно е да му се довери магията на Пророците. Но дори и да не беше така, той отхвърля всичките ми усилия да го уча.

Това беше вярно. Шишко бързо слагаше край на всичките ми вяли опити за разговор и ме оставяше в облак от обиди в Умението.

— На всичкото отгоре е силен. Ако го натисна, неприязънта му към мен може да стигне до насилие. Честно казано, плаши ме.

Ако се бях надявал да провокирам гнева на Сенч, грешах. Той бавно седна срещу мен и отпи глътка вино. Известно време ме гледаше мълчаливо, след което поклати глава.

— Без тия, Фиц — каза тихо. — Знам, че се съмняваш, че си в състояние да обучиш принца и да му създадеш котерия за времето, с

което разполагаме, но тъй като е нещо, което трябва да направим, вярвам, че ще намериш начин.

— *Ти* си убеден, че принцът има нужда от котерия, преди да тръгне. Дори не съм сигурен, че това е истинско приключение. А още по-малко, че една котерия ще му е по-полезна от взвод войници с лопати.

— И въпреки това рано или късно принцът ще има нужда от котерия. Би могъл да започнеш създаването ѝ още сега. — Облегна се назад и също скръсти ръце на гърдите си. — Имам идея как да намерим подходящи кандидати.

Гледах го мълчаливо. Най-нехайно беше игнорирал отказа ми да стана майстор. А от следващите му думи кипнах.

— Просто мога да попитам Шишко. С лекота откри Копровка. Може би ако се заеме с това и бъде награждаван за всеки успех, ще открие и други.

— Не искам да имам нищо общо с Шишко — казах тихо.

— Жалко — също така тихо отвърна Сенч. — Защото се боя, че това вече не е въпрос за обсъждане между теб и мен. Да се изразя ясно — така ни заповядва кралицата. Срегнахме се, за да говорим за Предан и пътуването му. Тя споделя мнението ми, че трябва да има котерия, която да го съпровожда. Попита с какви кандидати разполагаме. Казах ѝ за Шишко и Копровка. Тя желае обучението им да започне незабавно.

Бях смаян и дори ужасен, и то не само защото във всичко това се включваше и Копровка. Знаех, че в Планинското кралство такива като Шишко обикновено се умъртвяват малко след раждането им. Предполагах, че кралицата ще е ужасена от мисълта, че подобен мъж може да служи на сина ѝ. Всъщност дори разчитах на отказа ѝ. А ето че тя отново успя да ме изненада.

— Изпратила ли е да доведат Копровка? — попитах, след като бях сигурен, че ще мога да го кажа спокойно.

— Още не. Държи сама да се заеме с този въпрос, възможно най-тактично. Знаем, че ако отправи искане, Бърич може отново да откаже. А ако заповяда... е, никой не знае как може да реагира. Затова иска и Бърич, и момичето да са съгласни. Всъщност трябва да се действа точно по този начин, но засега бинградските пратеници отнемат цялото ѝ време. След като си заминат, ще покани Бърич и Копровка тук, за да

им обясни защо се нуждаем от нея. А може би ще покани и Моли. — И добави много предпазливо: — Разбира се, освен ако не желаяш ти да им обясниш вместо кралицата. Така Копривка би могла да започне уроците си по-скоро.

Поех дъх.

— Не. Не желая. И Кетрикен не би трябвало да си губи времето в мисли как да се обърне към тях. Защото няма да обучавам Копривка на Умението.

— Предполагах, че ще реагираш така. Но чувствата в случая нямат никакво значение, Фиц. Кралицата заповяда. Нямаме друг избор, освен да се подчиним.

Въздъгнах. Горчилката на поражението се надигна като черна жлъч в гърлото ми. Така значи. Кралицата бе заповядала дъщеря ми да бъде жертвана за нуждите на наследника на Пророците. Мирният й живот и сигурността на дома й бяха нищо пред нуждите на трона, на Пророците. И аз някога бях в това положение. И бях повярвал, че нямам друг избор, освен да се подчиня. Но тогава бях още момче.

Обмислих положението. Кетрикен, моята приятелка, жената на чичо ми Искрен, беше Пророк по брак. Клетвите, които бях положил като дете, юноша и млад мъж, ме обвързваха с Пророците, задължаваха ме да им служа, както ми заповядат, дори да жертвам живота си за тях. За Сенч дългът ми изглеждаше ясен. Но какво е една клетва? Казани на глас думи и обещанието да бъдат спазени. За някои клетвата е само това — думи, които могат да бъдат забравени, когато ситуацията или настроението се промени. Мъже и жени полагат клетви за вяност, а после си харесват други или просто изоставят половинките си. Положили клетва войници дезертират в студените гладни зими. Благородници, заклели се в някаква кауза, зарязват задълженията си, когато другата страна им предлага по-изгодни възможности. И тъй, наистина ли бях задължен да ѝ се подчинявам?

Открих, че ръката ми неволно опипва малката карфица с лисицата от вътрешната страна на ризата ми.

Имаше стотици причини да не желая да ѝ се подчинявам. Причини, нямащи нищо общо с Копривка. Умението, както бях казвал на Сенч, е магия, която е по-добре да бъде оставена да умре. А ето че бях позволил да ме убедят да обучавам Предан на нея. Четенето на свитъците не ме бе направило по-уверен в решението ми да съм негов

учител. Размахът на Умението, който можеше да се зърне в древните свитъци, надхвърляше всичко, което би дръзнал да си представи Искрен. Даже още по-лошо — колкото повече четях, толкова повече осъзнавах, че това, с което разполагаме, не е библиотека на Умението, а само малко запазени фрагменти от нея. Имахме свитъци, в които се говореше за задълженията на учителите, както и свитъци, очертаващи най-сложните приложения на Умението. Трябваше да има и други, в които да се описват основните неща и как Умелият може да изгради способностите и контрола си до равнището, необходимо за най-високите нива. Те обаче липсваха. Един Ел знае какво бе станало с тях. Отделните късчета познание ме убеждаваха, че магията предлага възможности, сравними едва ли не със силите на боговете. С нейна помощ Умелият можел да наранява или да лекува, да ослепява или да просветлява, да окуражава или да смазва. Не се смятах за достатъчно мъдър, за да придобия подобна власт, още по-малко да решавам кой би трябвало да я наследи. Колкото повече четеше, толкова по-жаден и алчен ставаше Сенч за магията, отказана му като на незаконороден. Често ме плашеше с ентузиазма си относно всичко, което сякаш предлагаше Умението. Плашеше ме и настояването му сам да се заеме с овладяването на магията.

И в същото време не смеех да мисля, че решението е в мои ръце. Можех да откажа и да избягам, но Сенч щеше да продължи да изучава магията и без мен. Волята му бе силна, както и желанието му да овладее Умението. Щеше да се опита да учи не само себе си, но и Предан и Шишко. А също и Копривка. Защото Сенч гледаше на Умението не като на опасност, а като на нещо желано. Смяташе, че има право на него. Той беше Пророк и магията на Пророците му се полагаше по право, но му бе отказана, защото е копеле. Също като дъщеря ми.

Изведнъж бях сложил пръст в рана, която зрееше в мен от години. Магията на Пророците. Това бе Умението. Според общото мнение Пророците имаха „право“ на нея. И с това мнение вървеше идеята, че Пророкът има мъдростта да прилага магията в света. Роденият в неподходящото легло Сенч бил определен за недостоеен и най-коравосърдечно му било отказано каквото и да било обучение в Умението. Може би никога не е имал дарба за него; може би е залиняла и увехнала, след като е била лишена от грижи. Но несправедливостта

на отнемането на възможността продължаваше да гложди стареца след всички тези години. Сигурен бях, че зад обсебилото го желание да възстанови прилагането на Умението се крие именно тази осуетена амбиция. Може би виждаше в лишаването на Копривка от Умението повторение на същата несправедливост? Погледнах го. Ако Искрен, Сенч и Търпение не се бяха застъпили за мен, сигурно щях да съм същият като него.

— Много си мълчалив — тихо рече Сенч.

— Мисля — отвърнах.

Той се намръщи.

— Фиц. Това е заповед на кралицата. Не молба, за която може да се помисли. А нареждане, което трябва да се изпълни.

Не молба, за която може да се помисли. През младините ми имаше твърде много неща, за които не се бях замислял. Просто изпълнявах дълга си. Но тогава бях момче. А сега бях мъж. И се разкъсвах, но не между дълга и неспазването му, а между правилното и неправилното. Отстъпих крачка назад от въпроса. Правилно ли бе да се учи още едно поколение на Умението и запазването на магията в нашия свят? Правилно ли бе това знание да се изостави и да стане недосегаемо за хората? Щом винаги щеше да има някой, на когото да му бъде отказан достъпът до него, нямаше ли да е по-справедливо да бъде отказано на всички? Беше ли пазеното притежаване на магията същото като трупането на богатства, или бе просто талант, който никой друг няма или не е имал, като точната стрелба с лък или безупречното изпълняване на песен?

Чувствах се притиснат от бушуващите в главата ми въпроси. А сърцето ми се вълнуваше от друг въпрос. Нямаше ли начин да предпазя Копривка от това? Защото нямаше да го понеса. Нямаше да понеса да видя как всичките ми жертви се обезсмислят, когато тайните около раждането ѝ и моето оцеляване изведнъж се разкрият за онези, които са най-уязвими за тях. Можех да откажа да преподавам Умението, но това нямаше да запази нейния мир. Можех да я отвлека от дома ѝ и да избягам, но това щеше да е точно толкова унищожително, колкото и онова, от което се страхувах.

След като Кетъл ме научи на играта с камъни, един ден получих внезапна промяна във възприятията. Вълкът беше с мен. Бях видял малките камъчета по местата им върху пресичащите се линии не като

неподвижна ситуация, а само като една точка от разширяващ се поток възможности. Не можех да спечеля играта на Сенч, като кажа не. А ако кажа да?

Винаги си избирал да си обвързан от онзи, който си. А сега избираш да се освободиш от себе си.

Затаих дъх, когато неканената мисъл се зарея в ума ми. *Нощни очи?* Пресегнах се след нея, но тя се носеше без източник, като вятър. Не бях сигурен дали Умението я бе донесло от някой друг човек, или си бе мое убеждение, скрито някъде в потайните кътчета на ума ли. Откъдето и да бе дошла, в нея имаше истина. Задържах я внимателно, сякаш се страхувах, че ще ме разсече. Значи бях обвързан от онзи, който съм. А аз бях Пророк. И по някакъв странен начин именно това ме освобождаваше.

— Искам едно обещание — казах бавно.

Сенч усети промяната в мен. Остави внимателно чашата си.

— Обещание?

— Нещата между крал Умен и мен винаги са вървели в двете посоки. Аз бях негов. И в замяна на това той се грижеше за мен и уреди да бъда обучаван. Грижеше се много добре — нещо, което осъзнах изцяло едва когато възмъжах. И сега ще поискам подобно обещание.

Сенч свъси вежди.

— Липсва ли ти нещо? Знам, че настоящата ти квартира не е от най-добрите, но вече ти казах, че тази стая може да бъде променена както пожелаеш, за да отговаря на нуждите ти. Сегашният ти кон изглежда добър, но ако предпочиташ още по-добър, мога да уредя...

— Копривка — казах аз.

— Искаш да се полагат грижи за Копривка? Най-лесно би станало, ако е тук, за да се обучава, да ѝ се даде възможност да срещне младеж с добро положение и...

— Не. Не искам да се полагат грижи за нея. Искам да я оставите на мира.

Той бавно поклати глава.

— Фиц, Фиц. Знаеш, че не мога да ти обещаю това. Кралицата заповяда да я доведем тук и да я обучаваме.

— Не искам обещанието от теб. Искам го от кралицата. Ако се съглася да стана неин майстор в Умението, тя трябва да се съгласи да

ме остави да преподавам по мой начин, при това тайно. И трябва да обещае да остави дъщеря ми на мира. Завинаги.

Вълна емоции премина по лицето му. Очите му грейнаха с надежда, че мога да поема ролята на майстор. Но назованата цена го стресна.

— Искаш обещание от своята кралица? Не мислиш ли, че си позволяваш твърде много?

Стиснах зъби.

— Може би. Но пък може би твърде много време Пророците си позволяват твърде много неща с мен.

Сенч вдиша дълбоко през носа. Знаех, че потиска гнева си заради надеждата. Думите му бяха ледено официални.

— Ще запозная Нейно величество с предложението ти и ще ти предам отговора й.

— Моля — отвърнах любезно.

Той се надигна и тръгна, без да каже нито дума повече. От мълчанието му разбрах, че гневът му е много по-дълбок, отколкото предполагах. Нужно ми бе известно време, за да го установя. Не бях като него, нито като Пророк, нито като убиец. Не бях сигурен, че това ме прави по-добър от него. Много ми се искаше да го оставя да излезе веднага, но имаше и други належащи въпроси за обсъждане.

— Преди да тръгнеш, имам да ти казвам и още нещо. Мисля, че сме имали шпионин в тайните коридори.

Сенч веднага забрави гнева си, просто го отхвърли. Когато се обърна, вдигнах купата и му показах плъха.

— Порът го уби снощи. Усетих как някой скърби за смъртта му. Мисля, че е бил свързан с някой Осезаващ в Бъкип. Може да е същото животно, което срещнах на пътя вечерта преди годежа на принца.

Сенч с отвращение се наведе над плъха и го побутна.

— Има ли начин да се разбере чий е бил?

Поклатих глава.

— Не със сигурност. Но случилото се силно ще разстрои някого. Предполагам, че ще му е нужен най-малко ден или повече, за да дойде на себе си. Така че ако някой изчезне от светските събирания за известно време, няма да е зле да се поинтересуваш каква е причината.

— Ще направя каквото е нужно. Значи мислиш, че нашият шпионин е благородник?

— Това е най-трудното. Може да е мъж или жена, благородник, слуга или бард. Може да е живял тук през целия си живот или пък да е някой, дошъл само за годишните празненства.

— Подозираш ли някого?

Сбърчих чело.

— Не би било зле да държим под око най-вече групата на Бресинга. Но само защото знаем, че поне някои от тях са Осезаващи и симпатизират на други като тях.

— Групата е съвсем малка. Любезен Бресинга е тук с един слуга, един паж и коняр, ако не се лъжа. Ще ги проуча.

— Интересно е, че остава тук, след като повечето благородници се върнаха в именията си. Можем ли по някакъв дискретен начин да разберем защо?

— Стана близък приятел на принца. В интерес на фамилията му е да се възползва от тази връзка. Но ще поразпитам как са нещата в Гейлкип. Знаеш, че имам свой човек там.

Кимнах и зачаках.

— Каза, че през последния месец имението изглежда западало. Старите слуги напуснали, а новите били невъзпитани и недисциплинирани. Някои от новите помощници в кухнята слезли в избата и се напили. Готвачката пък казала, че от известно време се краде, и понеже лейди Бресинга не изгонила виновниците, напуснала, а работела в имението от години. Освен това имало промяна и в посетителите. Вместо земевладелците и дребните благородници лейди Бресинга приела няколко ловни дружини, които лично на мен ми се струват доста неизтънчени, да не кажа просташки.

— Какво мислиш, че означава това?

— Че може би лейди Бресинга създава нови съюзи. Подозирам, че новите ѝ приятели са в най-добрия случай Осезаващи, а в най-лошия — Петнисти. Но пък може и да са там въпреки желанието на домакинята. Моят човек там казва, че лейди Бресинга прекарва все повече и повече време в покоите си, дори когато „гостите“ ѝ вечерят.

— Да сме прихванали някакви писма между нея и Любезен?

— Не и през последните два месеца. Като че ли изобщо не си кореспондират.

Поклатих глава.

— Крайно любопитно. Нещо става там. Трябва да следим младия Любезен още по-внимателно. — Въздъхнах. — Този плъх е първото доказателство за дейността на Петнистите след случката с Лоръл. Надявах се, че са се кротнали.

— Имаше и други знаци — тихо рече Сенч. — Не толкова очевидни.

Това бе ново за мен.

— Нима?

— Кралицата успя да сложи край на екзекуциите на Осезаваци в Бък. Или поне на публичните. Подозирам, че в по-малките градчета и села може и да се изпълняват, без вестта да достига до нас. Или да се прави под предлог, че са виновни за други престъпления. Но на мястото на екзекуциите имаме убийства. Но дали граждани убиват Осезаваци, или Петнистите се мъчат да принудят своите да им се подчинят? Не можем да кажем. Знаем само, че смъртните случаи продължават.

— Вече обсъждахме това. Както сам каза, кралица Кетрикен не може да направи много по въпроса.

— Страшно би ми помогнал, ако можеше да я убедиш. Това много я притеснява, Фиц. И не само защото синът и е Осезаваш.

Сведох глава в знак, че оценявам загрижеността ѝ за мен.

— А извън Бък? — попитах тихо.

— Там е по-сложно. Херцогствата винаги са негодували, когато короната започне прекалено много да се интересува от неща, които те смятат за „лични“ въпроси на власт и правосъдие. Да се настоява Фароу или Тилт напълно да прекратят екзекуциите на Осезаваци е все едно да се иска Шоукс да сложи край на всички сблъсъци по границите им с Халкида.

— Шоукс винаги е имал гранични разправии с Халкида.

— А Фароу и Тилт винаги са ексекутирали Осезаваци.

— Не е точно така. — Бях се възползвал добре от достъпа си до колекцията свитъци на Сенч и до библиотеката на Бъкип. — Преди времето на Петнистия принц на Осезанието се е гледало по същия начин като на магията на странстващите магьосници. Не особено силна магия, но има ли я човек, нека си я има. Това не го прави лош и отвратителен.

— Така е — съгласи се Сенч. — Но настроенията сега са такива, че е почти невъзможно да бъдат променени. Лейди Търпение прави всичко по силите си във Фароу. Когато не успява да предотврати екзекуция, най-усърдно се грижи след това участниците да бъдат наказани. Никой не може да я обвини, че не се опитва. — Задъвка устна. — Миналата седмица кралицата получи анонимно съобщение.

— Защо не ми беше казано? — Моментално се наежих.

— А защо трябва да ти се казва? — наежи се и Сенч. Изгледах го намръщено и той смекчи тона си. — Няма много за казване. Просто се изброяваха имената на екзекутираните като Осезаващи през последните шест месеца в Шестте херцогства. — Въздъхна. — Доста дълъг списък. Четиридесет и седем имена. — Погледна ме. — Не беше подпечатан с петнистия кон. Затова смятаме, че е дело на различна фракция Осезаващи.

Замислих се.

— Мисля, че Осезаващите знаят, че са привлекли вниманието на кралицата. Може би я уведомяват какво се случва, за да видят как ще постъпи. Сенч, ще е грешка да не се направи нищо.

Той кимна, макар и с неохота.

— И аз си помислих същото. Кралицата смята съобщението за доказателство, че започваме да печелим доверието на Осезаващите. Нямаше да ѝ изпратят списъка, ако не смятаха, че ще направи нещо. Опитваме се да открием роднини на екзекутираните. След това кралицата ще съобщи на всяко херцогство, че трябва да им плати кръвнина.

— Не ми се вярва, че търсенето на роднини ще има успех. Хората предпочитат да не признават, че са свързани по някакъв начин с Осезаващ.

Той отново кимна.

— Все пак успяхме да намерим неколцина. А кръвнината за останалите ще се пази в Бъкип от кралските ковчежници. Ако не се намери близък роднина, кралицата ще нареди да бъде оповестено, че и далечни роднини на екзекутираните могат да дойдат в Бъкип, за да получат обезщетението.

Замислих се.

— Повечето ще ги е страх да го направят. А и златото може да се приеме като студен отговор. Някои благородници могат дори да решат,

че цената си заслужава, стига да очистят земите си от Осезаваци. Все едно да платиш за изчистване от плъхове.

Сенч разтърка слепоочията си. Лицето му бе уморено.

— Правим всичко по силите си, Фицрицарин. Имаш ли по-добри предложения?

— Не — отвърнах след кратък размисъл. — Но бих искал да видя свитъците, които са пратили. Този с имената и по-ранните. Особено онзи, който е пристигнал непосредствено преди изчезването на принца.

— Щом желаеш.

Имаше нещо в гласа му, от което настръхнах.

— Вече казах, че искам да ги видя. Няколко пъти. Наистина искам да ги видя, Сенч. Кога ще стане това?

Той ме изгледа изпод вежди, после стана и с нарочно бавни стъпки тръгна към рафтовете.

— Все пак накрая всичките ми тайни трябва да преминат у теб — рече неохотно. Не видях по какъв точно начин успя да отвори някаква ключалка. Декоративната корона върху шкафа се плъзна надолу, Сенч бръкна вътре и извади три свитъка. Бяха малки и навити стегнато, човек можеше да ги скрие в юмрук. Станах, но той затвори скривалището, преди да видя какво още се пази там.

— Как го отвори? — попитах.

Усмивката му бе едва доловима.

— Казах „накрая“, Фиц. Не „днес“. — Говореше с тона на някогашния ми наставник. Като че ли беше забравил раздразнението си. Подаде ми трите свитъка. — С Кетрикен си имахме причини. Надявам се, че ще ги сметнеш за достатъчно основателни.

Взех свитъците, но в този миг влезе Шишко. Скрих свитъците в ръкава си с умело движение, почти инстинктивно.

— Трябва да тръгвам, Фицрицарин — каза Сенч и се обърна към Шишко. — Шишко. Трябваше по-рано да се срещнеш с Том. Но тъй като сега и двамата сте тук, искам да прекарате известно време заедно. Искам да станете приятели. — Старият убиец ми хвърли последен смразяващ поглед. — Сигурен съм, че ще си поприказвате добре. Лека нощ и на двама ви.

И ни остави. Облекчение ли долових в гласа му? Побърза да излезе, преди лавицата да се е затворила зад Шишко. Малоумният

слуга носеше двоен товар дърва. Огледа се, може би изненадан от бързото оттегляне на Сенч.

— Дърва — обясни ми. Тръшна товара си на пода, изправи се и се обърна да си върви.

— Шишко. — Гласът ми го спря. Сенч беше прав. Трябваше най-малкото да го науча да ми се подчинява. — Знаеш, че не се прави така. Подреди дървата до камината.

Той ме изгледа кръвнишки, търкаше късите си ръце. После грабна края на клупа и помъкна дървата към камината, като ръсеше след себе си цепеници, кора и пръст. Не казах нищо. Приклекна до купчината и с много повече трясък и енергичност от необходимото започна да подрежда дървата. Често поглеждаше през рамо към мен, но не можех да определя дали ме гледа с неприязън, или със страх. Налях си чаша вино и се опитах да не му обръщам внимание. Трябваше да има начин да се отърва от него. Не го исках около мен, още по-малко да го обучавам. Честно казано, донякъде изпитвах погнуса от уродливото му тяло и слабоумието му.

Същото беше изпитвал и Гален към мен. И той не искаше да ме обучава.

Тази мисъл ме жегна в раната, която никога нямаше да се излекува. Изпитах срам, докато го гледах как се труди начумерено. Също като мен, той не бе искал да става инструмент на короната на Пророците. Също като при мен, дългът бе стоварен отгоре му. И не сам беше избрал да е уродлив и слабоумен. Започнах да се досещам, че има един въпрос, който никой не му е задавал и който внезапно ми се стори изключително важен. Въпрос, който можеше да постави проблема за котерията на Предан в съвсем друга светлина.

— Шишко.

Той изсумтя. Не казах нищо, докато не се обърна да ме изгледа кръвнишки. Може би не бях избрал най-подходящото време да го питам каквото и да било. Но пък се съмнявах, че изобщо ще се намери подходящо време. Заговорих отново. — Шишко. Искаш ли да те уча на Умението?

— Какво? — Изгледа ме подозрително, сякаш очакваше, че ще му погодя някакъв номер.

Поех дъх.

— Имаш способност.

Намръщи се още повече.

— Нещо, което можеш да правиш, а другите не могат — обясних аз. — Понякога го използваш, за да накараш хората да „не те виждат“. Понякога ме наричаш с разни имена, които Сенч не може да чуе. Като „кучешка воня“.

Той се ухили. Подминах го.

— Искаш ли да те науча да го използваш и по други начини? По добри начини, които ще ти помогнат да служиш на твоя принц?

Не се замисли дори за миг.

— Не. — Обърна се и продължи да трупя дървата на купчина.

Бързината на отговора му донякъде ме изненада.

— Защо не?

Той пак се обърна и ме погледна.

— Имам си достатъчно работа. — Премести многозначително поглед от мен към дървата.

Кучешка воня.

Престани.

— Е, всички имаме работа. Такъв е животът.

Не отговори нито на едното, нито на другото, а продължи да тряска цепеница върху цепеница. Поех дъх и реших да не реагирам. Запитах се какво може да го накара да стане поне малко по-сговорчив. Защото изведнъж ми се прииска да го уча. Можех да започна с него като знак за отговорността ми към кралицата. Можеше ли Шишко да бъде подкупен, както предложи Сенч? Можех ли да купя безопасността на дъщеря си, като примамя него?

— Шишко. Какво искаш?

Това го накара да спре. Обърна се към мен и челото му се смръщи.

— Какво?

— Какво искаш? Какво ще те направи щастлив? Какво искаш от живота?

— Какво искам? — Присви очи към мен, сякаш можеше да разбере думите ми, ако ме вижда по-добре. — Искаш да кажеш, да имам? Нещо мое?

Кимах на всеки въпрос. Той бавно се изправи и се почеса по тила. Издаде устни напред, езикът му се показва между тях.

— Искам... Искам червения шал на Роуди. — Млъкна и ме загледа начумерено. Май очакваше да му кажа, че не може да го получи. Дори не знаех кой или коя е Роуди.

— Червен шал. Мисля, че мога да ти намеря червен шал. Какво друго?

Дълго време той само се взираше в мен.

— И сладкиш с розова глазура, само за мен си. Не прегорял. И... и цяла купчина стафиди. — Отново млъкна и ме загледа, този път по-предизвикателно.

— И какво друго? — попитах аз. Нищо от това не изглеждаше особено сложно.

Той впери поглед в мен и пристъпи напред. Мислеше си, че му се подигравам. Опитах се да говоря възможно най-благо.

— Ако имаш всичко това още сега, какво друго ще пожелаеш?

— Ако... стафиди и сладкиш?

— Стафиди и сладкиш, и червен шал. Какво още?

Устните му се раздвижиха, малките му очи се присвиха още повече. Сигурно никога не беше помислял, че може да иска нещо повече от това. Трябваше да го науча да е алчен, ако се налагаше да използвам подкупи. В същото време простотата на нещата, за които копнееше като нещо недостижимо, направо разкъса сърцето ми. Не искаше по-висока надница или повече лично време. А съвсем дребни неща, малките удоволствия, които правят тежкия живот по-поносим.

— Искам... нож като твоя. И едно от онези пера, големите пера с очи по тях. И свирка. Червена свирка. Имах си... мама ми даде червена свирка, червена свирка на зелена връв.

Намръщи се още повече, докато мислеше.

— Но те ми я взеха и я счупиха.

Замълча и задиша тежко. Запитах се преди колко ли време се е случило това. Малките му очи почти се бяха затворили от усилието да си спомни. Мислех го за твърде глупав, за да има спомени чак от детството си. Но сега бързо преразглеждах мнението си. Умът му определено не работеше като моя или като ума на Сенч, но все пак работеше. Накрая той примигна няколко пъти и пое треперливо дъх. Изхлипа. Думите му, които в най-добрия случай бяха замазани, сега едва се различаваха.

— Дори не поискаха да я надуют. Казах им: „Надуйте я. Но после ми я върнете“. А те дори не я надуха. Просто я счупиха. И ми се смяха. Червената ми свирка, дето ми я даде мама.

Може би имаше нещо смешно в това дребен дундест мъж с изплезен език да плаче за изгубената си свирка. Познавам мнозина, които биха се разсмели с глас. Аз обаче затаих дъх. Болката се излъчваше от него като топлина от огън и подпали стари, отдавна погребани спомени от собственото ми детство. Как ме буташе Славен, докато минаваше край мен по коридора, или как тъпчеше играчките ми, които си бях подредил в ъгъла на Малката зала. Болката му пречупи нещо в мен, разби някаква стена, която бях издигнал между Шишко и себе си заради всичките различия помежду ни. В края на краищата той беше слабоумен и тлъст, и грозен. Рошав, мръсен и груб. И толкова прокуден в този замък на богатства и удоволствия, колкото и аз, когато бях Безименния, момчето-куче. Нямах значение, че беше мъж по години. Изведнъж видях момчето — момчето, което никога нямаше да стане мъж, никога нямаше да каже, че подобни обиди са били част от миналото му, когато е бил уязвим. Шишко винаги щеше да е уязвим.

Исках да го подкупя. Исках да разбера какво иска и да му го дам, за да го накарам да прави каквото искам. Не по жесток начин, а да се спазаря с него да се подчинява на волята ми. Нямах да е много по-различно от начина, по който дядо ми ме бе купил навремето. Крал Умен ми бе дал една игла и обещание за образование. Никога не ми предложи любовта си, макар да смятам, че накрая го беше толкова грижа за мен, колкото и мен за него. Но въпреки това винаги бях искал съчувствието му да е първото предложено нещо, а не последното. Подозирах, че накрая споделяхме това напразно желание.

И така се открих да изговарям думи, преди още да съм ги помислил.

— Ох, Шишко. Не сме се държали добре с теб, нали? Но вече ще сме добри. Обещавам ти. Ще се държим по-добре с теб, преди да поискам да се учиш от мен.

ГЛАВА 15

РАЗПРАВИЯ

На Външните острови има само три места, които си заслужава да бъдат посетени. Първото от тях е Ледената костница на Гибелния остров. Там островитяните погребват от векове най-великите си воители. Прието е жените да се погребват в рамките на фамилната им земя. Смесването на човешка кръв, плът и кости със слабата почва на повечето именения се смята за последното споделяне, което предлагат на фамилиите си. От друга страна, според обичая мъжете се погребват в морето. Само най-великите им герои намират място на Гибелния остров.

Паметниците над всеки гроб са изработени от лед. Най-старите са безвъзвратно разрушени, макар че от време на време като че ли се подновяват от жителите на острова. Предвид неизбежното заглаждане и изветряне на леда паметниците се изработват многократно по-големи от реален ръст. Обикновено изобразяват съществата, които са символи на клана на героя. Така посетителят ще открие там гигантски мечки, страховити тюлени, огромни видри и риби, които не биха се побрали и в каруца.

Второто достойно за посещаване място е Пещерата на ветровете. Там живее Оракулът на Външните острови. Някои казват, че Оракулът бил млада девица, Атлантида, на възраст за женене, и ходела гола въпреки ледените ветрове. Други твърдят, че била съсухрена старица на незапомнена възраст, винаги облечена в тежка дреха от птичи кожи. Трети пък твърдят, че е и двете едновременно. Тя не излиза да поздрави всеки, който идва на прага ѝ. Всъщност посетителят не я вижда. Земята около входа на пещерата е покрита с дарове за Оракула. Говори се, че дори да се наведеш и да докоснеш някой от тях носи смърт.

Третото място, което пътешественикът трябва да види, е огромният леден остров Аслева. Докато по много от Външните острови има отделни ледници, Аслева е скован целият. До него може да се стигне само по време на отлив, когато от източната страна на острова се оголва ивица черен скалист бряг. Там човек трябва да се спусне по ледника с помощта на въже и брадва. Водачи и помощници могат да се наемат на остров Рогеон. Скъпи са, но до голяма степен намаляват риска при спускането. Пътят до Ледниковото чудовище е коварен. Онова, което прилича на твърд лед, може да се окаже сняг, навят върху някоя цепнатина и покрит с измамна крехка коричка. Но въпреки студа, несгодите и опасностите си заслужава рискът човек да се изправи пред уловеното в леда Чудовище. След пристигането очаквай помощниците ти известно време да почистват снега от ледения прозорец на звяра. После пътешественикът може да зяпа до насита. Макар да се вижда само гърбът, рамото и крилете на звяра и гледката да е неясна, огромните размери на Чудовището са несъмнени. С всяка година се трупа все повече и повече лед и някой ден това странно място ще изчезне, за да остане единствено в човешката памет.

Крон Хевколдвел, „Пътуване из Северните земи“

След като Шишко си тръгна, останах в стаята може би около час, загледан в отново разпаления огън. Разговорът ме бе оставил с натежало сърце. Нещастникът носеше огромен товар от мъка, все заради жестокостта на хора, неспособни да търпят това, че е различен. Свирка. Червена свирка. Е, щях да направя всичко възможно да му намеря червена свирка, без значение дали това щеше да го направи поговорчив и склонен да изучава Умението.

Седях и се питах какво ще каже кралицата на Сенч, когато ѝ предаде условията ми. Вече съжалявах — не за решението си, а защото не му казах, че ще ѝ представя искането си лично. Изглеждаше ми малодушно да изпращам стареца вместо мен, сякаш се страхувам да застана пред нея. Е, това вече не можеше да бъде променено.

Бях потънал в подобни мрачни мисли, когато се сетих за трите малки свитъка в ръкава си. Извадих ги. Бяха записани върху тънка кора, ставаща чуплива и твърда с времето, и вече се развиваха трудно. Внимателно разгънах единия на масата и го изгладих. Наложих се да взема още един свещник, за да различа неясния избледняващ почерк. Сенч не ми бе казал нищо за това съобщение. В него просто се казваше: „Грим Лендхорн и жена му Гелн от Бъкип са Осезаващи. Той има хрътка, а тя — териер“. Отдолу имаше набързо нарисован петнист кон. Нищо не показваше откога е съобщението. Запитах се дали е било изпратено направо до кралицата, или е пример за предателствата, с които Петнистите издаваха онези от Старата кръв, които не искаха да се съюзят с тях. Трябваше да попитам Сенч.

Вторият свитък се оказа онзи, за който ми беше споменал. Той бе най-новият и се разви по-лесно. В него пишеше „Кралицата казва, че да си Осезаващ не е престъпление. Защо тогава бяха екзекутирани тези хора?“ Следваше списъкът с имена. Прочетох го и забелязах най-малко две семейства, избити до крак. Стиснах зъби. Надявах се да не е имало деца, макар да не можех да кажа защо смъртта би трябвало да е по-лека за възрастния или за стареца. Стори ми се, че разпознах само едно име, но не бях сигурен дали става въпрос за същата жена. Релдита Камъш можеше и да не е Рели Камъш. Имаше една жена от Старата кръв с това име, живееше недалеч от Сврачиврат. Бях я срещал няколко пъти в дома на Черния Ролф. Тогава подозирах, че жената на Ролф Холи си мисли, че се харесваме, но Рели винаги бе само хладно любезна с мен. Най-вероятно не е тя, опитах да се самоубедея и се опитах да не си представям как къдравата ѝ кестенява коса се сбръчкава, докосната от пламъците. Отдолу нямаше нито подпис, нито някакъв друг знак.

Последният свитък бе навит толкова стегнато, че приличаше едва ли не на твърда пръчица. Сигурно беше най-старият. Докато се мъчех да го разтворя, той се натроши на парчета — две, три, накрая пет. Съжалявах, че го направих, но това бе единственият начин. Ако беше останал навит още малко, щеше да се разпадне съвсем и никога нямаше да бъде прочетен отново.

Прочетох го и се запитах дали това не е било надеждата и намерението на Сенч.

Този свитък беше пристигнал преди изчезването на принца. Именно той бе накарал Сенч да прати конника до дома ми с настояване незабавно да дойда в Бъкип. Беше ми казал какво пише в анонимната заплаха. Сега прочетох думите лично. „Направете каквото трябва и никой няма да научи. Пренебрегнете ли това предупреждение, ще действате сами“.

Сенч обаче беше спестил думите преди тези. Мастилото беше попило неравномерно в кората и заради неравната повърхност текстът се четеше трудно. Упорито събрах парчетата. Накрая се облегнах назад и се помъчих да си спомня как се диша.

„Осезаващото Копеле е жив. Знаете го, както го знаем и ние. Жив е и го пазите от беди, защото ви служеше. Защиатавте го, а в същото време оставяте почтени мъже и жени да умират само защото са от Старата кръв. Те са наши съпруги и съпрузи, синове и дъщери, сестри и братя. Може би ще спрете клането, когато видите какво е да изгубите един от своите. Колко дълбока трябва да е раната, за да ви боли като нас? Знаем много неща, за които менестрелите, не пеят. Осезанието все още остава в кръвта на Пророците. Направете каквото трябва и никой няма да научи. Пренебрегнете ли това предупреждение, ще действате сами“.

Бавно дойдох на себе си. Премислих всичко, което бе направил Сенч, и защо ми беше спестил тази заплаха. Веднага след изчезването на принца, веднага щом бе разбрал, че заплахата е сериозна, Сенч ме бе призовал. Беше ме подвел да си мисля, че Петнистите са заплашили принца малко преди той да изчезне. Съобщението определено можеше да се тълкува по този начин. Но явната заплаха беше насочена към мен. Нима ме беше повикал, за да ме защити? Или за да предпази трона на Пророците от скандал? Пропъдих мислите за действията на Сенч и отново се наведох да разгледам избледнелия текст върху кората. Кой го беше изпратил? Петнистите явно обичаха да подписват посланията си със своя знак. Този свитък обаче беше неподписан, подобно на онзи със списъка на убитите. Поставих съобщенията едно до друго. Някои от буквите изглеждаха еднакви. Може би ги бе написала една и съща ръка. Подписаният с петнистия кон текст бе с по-плътни и по-големи букви с повече заврънкулки. Явно беше писан от различен човек, но това не доказваше почти нищо. И в трите случая беше избран един и същ материал. Нищо чудно — добрата хартия

беше скъпа, а всеки можеше да си направи хартия от парче брезова кора. Това не означаваше, че съобщенията са само от един или дори от два източника. Сравних версиите. Дали още преди отвлечането на принца сред Осезаващите е имало две фракции, стремящи се да сложат край на гоненията срещу събратята си? Или си мислех така само защото ми се искаше да е истина? Достатъчно лошо бе, че Черния Ролф и приятелите му бяха заподозрели кой съм и съответно се бяха досетили, че Осезаващото Копеле не е умряло в тъмницата на Славен. Не исках Петнистите да знаят, че Фицрицарин е жив.

Отново прегледах списъка на мъртвите. В него имаше още едно име, Нат от Мочурищата. Можеше да е някой от онези, с които се срещнах при престоя ми у Черния Ролф. Не бях сигурен. Забарабаних с пръсти по масата. Чудех се дали да не посетя групата Осезаващи край Сврачиврат. И какво да правя там? Да ги попитам дали не са пратили съобщение до кралицата със заплаха за живота ми? Не ми се виждаше най-добрата стратегия. Може пък да е било само блъф. Ако отидех там и ме видеха, това само щеше да потвърди, че наистина съм все още жив след всичките тези години. Най-малкото щях да стана ценен заложник и затруднение за Пророците, независимо дали съм жив, или мъртъв. Не. Сега не бе време за стълкновения. Може би Сенч наистина бе постъпил по възможно най-правилния начин. Беше ме махнал от дома ми, като външно се преструваше, че заплахата е несъществена. Раздразнението ми към него се стопи. Но все пак трябваше да го убедя, че това спестяване на истината не е било добра идея. От какво се беше страхувал? Че няма да се притека на помощ на принца, че ще избягам, за да започна живота си някъде другаде? Това ли си бе помислил за мен?

Поклатих глава. Явно бе време да се изясня със Сенч. Щеше да му се наложи да приеме, че вече съм мъж, напълно контролиращ живота си и способен да взема свои решения. И с Кетрикен също. Трябваше да накарам Сенч да ми уреди среща, за да споделя с нея страховете си за дъщеря ми и да я помоля да обещае, че Копривка ще бъде оставена на мира. А също и с Шута. Най-добре бе да се заема и с тази гноясваща рана. С тези мисли напуснах кулата на Сенч и отидох да си легна.

Не спях добре. Копривка се блъскаше в сънищата ми като нощна пеперуда, мъчеща се да се унищожи в светлината на фенер. Спях, но

това бе като почивката на човек, който спи и същевременно подpira с гръб врата, за да попречи на неприятелите му да нахълтат. Много добре я усещах. Отначало беше твърдо решена, после гневна. Към сутринта се отчая. С най-голяма мъка удържах стените си срещу молбите ѝ. „Моля те. Моля те!“ Само това повтаряше. Но Умението ѝ сякаш вдигаше жален вятър в ума ми.

Събудих се с тъпо пулсиращо главоболие. Всичките ми сетива бяха като ожулени. Жълтата светлина на свещта ми се струваше твърде ярка, всеки звук — прекалено висок. Гложещото ме чувство за вина, че съм я отблъснал, не подобряваше положението ми. Определено тази сутрин заслужавах малко елфова кора и нямаше да започна деня без нея, независимо със или без одобрението на Сенч. Станах, наплисках лицето си и се облякох. Шокът от студената вода и нуждата да се наведе, за да завържа обувките си, беше като побой.

Слязох бавно до кухнята. По пътя срещнах прислужника на лорд Златен, Чар. Освободих го за сутринта и му казах, че аз ще отнеса закуската на лорда. Доволната му усмивка и многобройните благодарности ми напомниха, че навремето бях момче, което лесно можеше да запълни всеки свободен час с какво ли не. Почувствах се стар. Сърдечните му благодарности ме накараха да изпитам срам. Искях да се нахраня сам в стаите ни и отнасянето на закуската на лорд Златен беше най-добрият ми предлог да го направя.

Дрънченето, парата и глъчката в кухнята с нищо не помогнаха на главоболието ми. Напълних подноса, добавих към него голямо гърне гореща вода и тръгнах нагоре по стълбите. Бях преполовил разстоянието, когато ме настигна една задъхана жена.

— Забрави цветята за лорд Златен — каза ми тя.

— Но сега е зима — измърморих и спрях неохотно. — Никъде не могат да се намерят цветя.

— А, не е така — рече тя с топла усмивка, която отново я направи младо момиче. — Винаги ще има цветя за лорд Златен.

Поклатих глава при мисълта за странните прищевки на Шута. Тя остави малка китка на подноса — букетче от чисто черни клонки с бяла лента, защита като мънички пъпки. Творението се довършваше от две тесни фльонги, черна и бяла. Благодарих ѝ, но тя ме увери, че за нея било удоволствие, след което тръгна по своите си задачи.

Когато влязох в покоите, с изненада открих Шута в един от столовете до камината. Беше облечен в един от пищните костюми на лорд Златен, но косата му бе разчорлена. В момента не се преструваше на благородник. Присъствието му ме изкара от равновесие. Смятах да взема малко храна в стаята си и да почукам на вратата му, за да му съобщя, че закуската е пристигнала. Е, поне Йек я нямаше. Може би най-сетне щях да имам възможност да поговоря насаме с него.

Шутът бавно завъртя глава към мен и каза отпаднало:

— Ето те и теб.

— Да — кратко отвърнах аз.

Тупнах подноса на масата и се върнах да залостя вратата. После разделих закуската за двама ни. Моментът да застана срещу него бе настъпил, а ето че не знаех откъде да започна. Страшно ми се искаше да приключа с тази история. Но вместо това първите ми думи бяха:

— Трябва ми червена свирка. На зелена връв. Мислиш ли, че можеш да ми направиш?

Той се надигна с доволна, но малко объркана усмивка. Пристъпи бавно към масата.

— Предполагам. Спешно ли е?

— Да. — Гласът ми звучеше безизразен и твърд дори в собствените ми уши. Сякаш ми беше болно да го помоля за услуга. — Не е за мен. За Шишко е. Имал такава навремето, но някой му я взел и я счупил. Явно само за да му причини болка. Така и не я е забравил.

— Шишко — повтори той. — Странен тип, нали?

— Предполагам — съгласих се сковано. Той като че ли не забеляза резервираното ми държане.

— Всеки път, като го срещна, все ме зяпа. А ако погледна към него, бърза да се махне като сритано куче.

Свих рамене.

— Лорд Златен не е от най-милите хора в крепостта, поне що се отнася до прислугата.

Той пое рязко дъх и издиша.

— Така е. Необходима заблуда, но все пак ме боли, като го гледам как реагира. Червена свирка на зелена връв. Добре, при първа възможност — обеща Шутът.

— Благодаря — рекох отсечено. Думите му за пореден път ми напомниха, че лорд Златен е просто ролята, която играе. Вече ми се

искаше да не го бях молил. Моленето за услуга не е добър начин да започнеш разправия. Отнесох чашата в стаята си, изсипах в нея мярка елфова кора и се върнах при масата. Междувременно Шутът смаяно въртеше китката в пръстите си, а на лицето му играеше бегла усмивка. Налях гореща вода върху елфовата кора. Той ме гледаше. Усмивката изчезна от устните и очите му.

— Какво правиш?

Изстенах и заговорих отривисто:

— Главоболие. Копровка ми тропа по кепенците цяла нощ. Става все по-трудно и по-трудно да я задържам.

Вдигнах чашата и я разклатих. От наkisнатата елфова кора плъзнаха черни като мастило нишки. Отварата потъмня и отпих глътка. Горчеше. Но пулсирането в главата ми спря почти моментално.

— Трябва ли да го пиеш това? — попита Шутът.

— Ако не трябваше, нямаше да го пия — троснах се.

— Но Сенч...

— Сенч не притежава Умението и не знае какви болки причинява, нито пък разбира лековете за тях. — Неочаквано отново се раздразних и тонът ми излезе по-остър, отколкото възнамерявах. Осъзнах, че още ме е яд на Сенч, че ми беше спестил пълното съдържание на бележката. Все още се опитваше да контролира живота ми, както бе правил винаги. Странно е да откриеш, че емоцията, която си мислиш за загърбена, все още къкри някъде дълбоко в теб. Отпих втора глътка от горчивата отвара. Както винаги, елфовата кора щеше да ме вкара в лошо настроение и в същото време да ме изпълни с безпокойство. Лоша комбинация, но по-добре от това да се мъчиш да изкараш цял ден с чувството, че някой те бие с чук по главата.

За няколко дълги мига Шутът остана абсолютно неподвижен. После отмести поглед към чайника.

— Елфовата кора няма ли да попречи на заниманията ти с принц Предан?

— Принцът сам си пречи, като не идва на уроците през последните няколко дни. Елфова кора или не, не мога да преподавам на ученик, който не идва при мен.

Отново ме бодна изненадата колко съм разстроен от това. Някак си самото седене на масата със стария ми приятел и осъзнаването, че смятам да си изясним отношенията, караше всички тези странни и

болезнени истини да бликнат от мен. Сякаш бяха по негова вина, задето бе стоял така настрана от мен през изминалата седмица и в същото време оставяше приятелката си да вярва в небивалици за двама ни.

Шутът се облегна в стола си, обвинил чашата с дългите си изящни пръсти. Гледаше някъде покрай мен.

— Е, изглежда, ще трябва да изясниш този въпрос с принца.

— Така е. Но искам да изясня и един въпрос с теб. — Чух как в тона ми прозвучават обвинителни нотки, но не бях в състояние да го овладея.

Настъпи дълго мълчание. За момент Шутът сви устни, сякаш за да попречи на думите да излязат от устата му. После отпи глътка чай. Вдигна очи към мен и останах изненадан от пребледнялото му лице.

— Нима?

Въпреки нежеланието си се усилих да говоря.

— Да. Искам да зная какво си казал на онази Йек, за да си мисли, че аз, че ние, че... — Мразех се, че не мога да оформя думите. Сякаш се страхувах да изразя мисълта, сякаш самото ѝ изказване щеше да я направи някак реална.

На лицето му се появи странно изражение.

— Нищо не съм ѝ казвал, Фиц. „Онази Йек“, както се изрази, е способна да скалпи свои теории за какво ли не. Тя е от онези хора, които никога не е нужно да лъжеш; просто спестяваш малко информация и тя сама си съчинява историите. Някои от тях абсолютно погрешни, както сам се убеждаваш. Точно като Славей, в известен смисъл.

Точно сега не исках да чувам името на Славей. Тя също беше повярвала, че връзката ми с Шута е преминала отвъд границите на приятелството. Сега разбрах, че я е подвел чрез същата техника, която е използвал при Йек. Не отричаш, пускаш подвеждащи коментари и остроумия и окуражаваш човека да си състави погрешно мнение. Преди ми изглеждаше смущаващо и в същото време смешно да гледам как се мъчи със заблудението си. А сега ми се струваше унизително и подло, че я е оставил да смята така.

Той остави чашата си на масата.

— Мислех, че съм укрепнал, но явно не съм — каза с аристократичния глас на Златен. — Ще се оттегля в стаята си. Никакви

посетители, Том Беджърлок.

Понечи да се надигне, но аз изръмжах:

— Сядай! Трябва да поговорим.

Той се изправи.

— Не мисля.

— Настоявам.

— Отказвам. — Погледна покрай мен към някаква далечина, която не можех да видя. Вирна брадичка.

Станах.

— Трябва да знам, Шуте. Понякога ме поглеждаш, казваш разни неща, явно на шега, но... Накарал си Славея и Йек да повярват, че сме любовници. — Думата се получи остра, сякаш бе неприличен епитет. — Може би смяташ, че не е толкова важно, че Йек те смята за жена, при това влюбена в мен. Но аз не мога да съм толкова шеговито небрежен към такива предположения. Вече ми се наложи да се справям със слухове за вкусовете ти в леглото. Дори принц Предан ме попита. Знам, че Любезен Бресинга го подозира. И мразя това положение. Мразя, че хората в крепостта ни гледат и се питат какво ли правиш с прислужника си нощем.

Той потръпна от острите ми думи и се олюля като фиданка, усетила първия удар на брадвата. Гласът му бе съвсем слаб.

— Ние знаем как стоят нещата помежду ни, Фиц. Какво мислят другите си е техен проблем, не наш. — И се обърна бавно, за да приключи разговора.

Едва не го оставих да си иде. Отдавна ми беше станало навик да приемам решенията на Шута по подобни въпроси. Но изведнъж за мен вече имаше значение какво си клюкарстват другите и каква груба шега може да подочуе Хеп в някоя кръчма в града.

— Искам да знам! — изревах. — Има значение и искам да знам, веднъж завинаги. Кой си ти? Какво си ти? Виждал съм Шута, виждал съм лорд Златен, чух те и да говориш на онази Йек с глас на жена. Янтар. Признавам, че това ме озадачава най-много. Защо е трябвало да живееш като жена в Бинград? Защо си оставил Йек да повярва, че си жена и си влюбена в мен?

Не ме погледна. Помислих си, че ще остави въпросите ми без отговор, както бе правил толкова често. Но той пое дъх и заговори тихо.

— Станах Янтар, защото тя подхождаше най-много на целите и нуждите ми в Бинград. Подвизавах се там като чужденка, която не заплашва никого и няма сила. В този ми образ всеки можеше да разговаря свободно с мен, бил той роб или търговец, мъж или жена. Ролята подхождаше на нуждите ми, Фиц. Също както лорд Златен сега.

Думите му направо ме пронизаха в сърцето. Студено казах онова, което ме нараняваше най-силно.

— Значи Шутът също е само роля? Превърнал си се в него, защото „подхожда на целта ти“? И каква е тази цел? Да спечелиш доверието на изкуфелия крал? Да се сприятелиш с кралско копеле? Нима си станал онова, от което се нуждаехме най-много, за да се сближиш с нас?

Все така не ме погледна, но видях как затвори очи.

— Разбира се, че станах. Образ на онова, което повеляваш.

Думите му сякаш пришпориха яростта ми.

— Ясно. Значи нищо не е истинско. Значи никога не съм те познавал, така ли?

Не очаквах отговор и за момент тихомълком задуших гнева и обидата си.

— Не. Познаваш ме. Познаваш ме повече от всеки друг в живота ми.

Сведе очи и стана още по-неподвижен.

— Ако това е вярно, значи мисля, че ми дължиш истината за себе си. Каква е истината, Шуте, а не онова, с което се шегуваш или оставяш другите да си мислят? Кой и какво си ти? Какви са чувствата ти към мен?

Той най-сетне ме погледна. В очите му имаше болка. Но докато продължавах да се взирам в него, за да получа отговор, видях как гневът му набира сила. Внезапно се изпъна и изсумтя презрително, сякаш не можеше да повярва, че съм го попитал. Тръсна глава и пое дъх. Думите се понесоха като порой.

— Знаеш кой съм. Дори ти казах истинското си име. Колкото до какво съм, това също ти е известно. Търсиш лъжлива утеха, когато искаш да ти дам с думи някакво определение за себе си. Думите не съдържат и не определят никого. Сърцето може, стига да го желае. Но се боя, че твоето не го желае. Знаеш повече за мен от всеки друг дишащ човек, но въпреки това продължаваш да настояваш, че това не

може да съм аз. Какво искаш да откъсна и да захвърля от себе си? И защо трябва да се правя на парчета, за да ти доставя удоволствие? Никога не бих поискал подобно нещо от теб. И с тези думи признай и една друга истина. Знаеш какво чувствам към теб. Знаеш го от години. Да не се преструваме, че не е така. Знаеш, че те обичам. Винаги съм те обичал. И винаги ще те обичам.

Говореше всъщност спокойно. Изрече думите, сякаш бяха неизбежни. В гласа му нямаше следа нито от триумф, нито от срам. После зачака. Думи като тези винаги изискват отговор.

Поех дълбоко дъх и преборих мрачното настроение от елфовата кора. Заговорих честно и прямо.

— Знаеш, че те обичам, Шуте. Както човек обича най-скъпия си приятел. Не чувствам срам от това. Но Йек, Славей и не знам кой още да мисли, че сме преминали отвъд границата на приятелството, че спиш с мен, е, това... — Замълчах. Чаках да се съгласи. Не го направи. Вместо това кехлибарените му очи срещнаха моите. В погледа му нямаше отрицание.

— Обичам те — тихо рече той. — Не поставям граници за любовта си. Абсолютно никакви. Разбираш ли ме?

— Твърде добре, боя се! — отвърнах и гласът ми трепна. Поех дълбоко дъх и изграчих: — Никога не бих... разбираш ли ме? Никога не бих те пожелал като партньор в леглото. Никога.

Той извърна поглед от мен. Лека червенина плъзна по бузите му, но не от срам, а от някаква друга дълбока страст. Заговори тихо, с овладян глас.

— И това също е нещо, което знаем от години. Нещо, което изобщо не бе нужно да се изрича. Сега ще трябва да нося тези думи до края на живота си. — Обърна се към мен, но очите му бяха като слепи. — Можехме да прекараме целия си живот заедно и никога да не водим този разговор. А сега ти обрече и двама ни да го помним завинаги.

Обърна се и бавно тръгна към спалнята си. Крачката му бе колеблива, сякаш наистина бе болен. Спря и се обърна към мен. В очите му пламтеше гняв и се смаях, че може да ме гледа по такъв начин.

— Наистина ли можеш да повярваш, че бих поискал от теб нещо, което ти самият не желаеш? Много добре знам колко противно би ти се видяло. Много добре знам, че да го пожелае от теб означава да разваля

непоправимо всичко друго, което споделяме. Затова винаги съм избягвал точно този разговор, който ти наложи върху приятелството ни. Всичко е свършено, Фиц. Зле свършено и ненужно.

Направи още една-две стъпки като замаян. После внезапно спря. Колебливо бръкна в джоба си и извади черно-бялата китка.

— Не е от теб, нали? — попита пресекнало. Не ме погледна.

— Разбира се, че не.

— Тогава от кого? — Гласът му трепереше.

Свих рамене, раздразнен от странния въпрос наред с сериозния ни разговор.

— От градинарката. Всяка сутрин ти слага китка в подноса.

Той пое по-дълбоко дъх и затвори очи.

— Разбира се. Изобщо не са били от теб, нито една. Но тогава от кого?

Последва дълга пауза. Шутът пребледня и внезапно се уплаших, че ще припадне.

— Разбира се — рече той. — Трябва да е от човек, който вижда отвъд външния ми образ. И ако има такъв, то трябва да е жена. — Отново отвори очи. — Градинарката. Тя е горе-долу на твоята възраст. С лунички по лицето и ръцете. Косата ѝ е с цвета на чиста слама.

Припомних си образа на жената.

— Лунички, да. Косата ѝ е светлокестенява, не златна.

— Значи е потъмняла с времето. Беше златно момиче навремето, когато ти още беше момче.

Кимнах.

— Спомням си я. Бях ѝ забравил името. Прав си. И какво?

Той се изсмя кратко, почти горчиво.

— И такава. Любовта и надеждата заслепяха всички ни. Мислех си, че цветята са от теб, Фиц. Нелепа идея. А те са от момиче, което преди много време бе хлътнало по кралския шут. Хлътнало, така си мислех. Но също като мен, тя обича там, където любовта не се завръща. Но ето че е останала достатъчно ярна в сърцето си, за да ме разпознае въпреки всички промени. Достатъчно ярна, за да запази тайната ми и в същото време да ми покаже дискретно, че я знае. — Отново вдигна китката. — Черно и бяло. Моите зимни цветове, Фиц, от времето, когато бях смешникът на краля. Гарета знае кой съм. И все още храни чувства към мен.

— Мислел си, че аз ти нося цветята? — Не можех да повярвам на хрумването му.

Той внезапно извърна поглед от мен и усетих, че думите и тонът ми са го засрамили. Тръгна бавно, с наведена глава, към спалнята си. Не отговори и изведнъж изпитах съжаление към него. Обичах го като приятел. Не можех да променя нагласата си спрямо неестествените му желания, но не желаех да го видя засрамен или наранен. И съответно оплесках нещата още повече, като изтърсих:

— Шуте, защо не оставиш желанията си да идат там, където са добре дошли? Гарета е много привлекателна жена. Може би, ако се отзовеш на вниманието й...

Той рязко се извъртя към мен и гневът в очите му ги накара да заблестят като златни. Лицето му пламна.

— И тогава? — язвително рече той. — Тогава какво? Тогава ще мога да стана като теб, да се задоволявам с когото ми падне само защото ми го поднася случаят? Ето това аз намирам за „отвратително“. Никога не бих използвал нито Гарета, нито никого по такъв начин. За разлика от едно лице, което и двамата познаваме.

Специално наблегна върху последните думи. Направи още две крачки към стаята си и отново се извърна. Лицето му бе разкрито в ужасна горчива усмивка.

— Чакай. Разбирам. Предполагаш, че никога не съм познавал подобна близост. Че съм се „пазил“ за теб. — Изсумтя презрително. — Не се ласкай, Фицрицарин. Съмнявам се, че чакането би си струвало.

Сякаш ме удари и ми изкара дъха, но той бе онзи, който внезапно подбели очи и се свлече безжизнено на пода. За миг останах замръзнал, едновременно от ярост и ужас. Бяхме улучили най-уязвимите си места, както могат да правят само приятели. Лошата ми половина ме убеждаваше да го оставя да си лежи — не му дължах нищо. Но миг по-късно бях коленичил до него. Очите му бяха почти затворени, виждаха се само тънки бели цепки. Дишаше задъхано, сякаш току-що бе участвал в надбягване.

— Шуте? — повиках го и гордостта вля раздразнение в гласа ми. — Сега пък какво ти стана?

Докоснах колебливо челото му.

Беше топло.

Значи не се беше преструвал на болен през последните няколко дни. Знаех, че обикновено тялото на Шута е хладно, много по-хладно от това на обикновен човек, така че леката му топлина бе равносилна на треска. Надявах се да е едно от онези странни състояния, в които изпадаше понякога, когато е отслабнал и болнав. От опит знаех, че се оправя за ден-два, кожата му започва да се бели и отдолу се появи посмугла здрава кожа. Може би припадъкът се дължеше именно на подобна слабост. Но въпреки това сърцето ми се сви от страх, че може би е сериозно болен. Наистина бях избрал възможно най-лошия момент за малката ни кавга. Той бе трескав, аз — под въздействието на елфовата кора; нищо чудно, че думите, които си казахме, бяха оплескали нещата още повече.

Вдигнах го и го понесох към стаята му, отворих вратата с ритник. В спалнята се носеше тежка угнетяваща миризма. Чаршафите бяха намачкани, сякаш се бе мятал цяла нощ. Що за безчувствен дръвник съм бил да не се поинтересувам дали наистина не се чувства зле? Положих отпуснатото му тяло върху леглото. Бухнах възглавницата и тронаво я пхнах под главата му, след което се опитах да опъна чаршафите. Какво да правя? Знаех, че не мога да изтичам за лечител. През всичките години в Бъкип Шутът никога не бе позволявал да го докосват лекари. Случваше се от време на време да отива при Бърич за един или друг цяр, но сега тази помощ бе недостижима за мен. Потупах го леко по бузата, но той не показва признаци, че идва на себе си.

Отидох до прозореца. Дръпнах тежките завеси и отворих капациите. Чист мразовит въздух изпълни стаята. Намерих една от кърпичките на лорд Златен и събрах в нея сняг от перваза. Сгънах я на компрес и се върнах при леглото. Седнах до него и внимателно поставих кърпичката на челото му. Шутът леко се размърда, а когато допях компреса до шията му, оживя тъй внезапно, че ме стресна.

— Не ме докосвай! — изръмжа и блъсна ръката ми.

Отхвърлянето на загрижеността ми подпали изпълнението ме безпокойство в гняв.

— Както искаш. — Изправих се рязко и плеснах компреса върху нощната масичка.

— Моля те, върви си — отвърна той с тон, който превърна любезната молба в кухи думи.

Излязох.

В пристъп на ярост подредих другата стая и с трясък върнах чиниите в подноса. И двамата не бяхме докоснали храната. Голяма работа. И без това от апетита ми не беше останала и следа. Върнах подноса в кухнята и го изчистих. Домъкнах вода и дърва. Вратата на спалнята на Шута беше затворена. Чух как капациите на прозорците се затварят. Почуках силно на вратата.

— Лорд Златен, донесох дърва и вода за стаята ви.

Не отговори, така че заредих камината в дневната и долях вода в умивалника. Останалото сложих до вратата му. Болка и гняв вряха в сърцето ми. Голяма част от гнева беше към самия мен. Защо не бях разбрал, че наистина е болен? Защо бях настоял да проведе този разговор въпреки възраженията му? И най-вече, защо не се бях доверил на инстинктите на приятелството ни, а се бях поддал на слуховете? А болката, която ме ядеше, беше от осъзнаването на онова, което Сенч ми повтаряше така често — извинението не оправя нещата. Страшно се опасявах, че съм нанесъл поражения, които няма да мога да възстановя; че, както ме беше предупредил Шутът, днешният разговор е нещо, което и двамата ще носим до края на дните си. Оставаше ми само да се надявам, че с времето острите ръбове на думите ми ще се затъпят. Неговите все още режеха като бръсначи.

Спомням си следващите три или четири дни като потънало в мизерия време. Изобщо не видях Шута. Все още пускаше малкия прислужник в спалнята си, но доколкото знам, самият той изобщо не излезе от нея. Йек се бе срещала с него поне още един път преди заминаването на бинградската делегация, защото ме спря още веднъж на стълбите и с ледена вежливост ми съобщи, че лорд Златен напълно е премахнал всичките погрешни представи, които си била създадала за отношенията ми с него. Помоли ме за извинение, ако предположенията ѝ са ме разстроили по някакъв начин. След това ми изсъска, че съм бил най-тъпият и жесток тип, когото била срещала. Това бяха последните ѝ думи. Бинградците си заминаха на следващия ден. Кралицата и херцозите не им дадоха твърд отговор за съюза, но бяха приели от тях дузина пощенски птици и им дадоха в замяна толкова наши гълъби. Преговорите щяха да продължат.

Веднага след заминаването на бинградците в крепостта настъпи суматоха, защото самата кралица излезе късно през нощта с личната си

гвардия. Сенч ми каза, че дори той намерил действията ѝ за доста крайни. Явно херцозите бяха още по-впечатлени. Целта ѝ била да спре някаква екзекуция в Бидуел, малко селце недалеч от границата между Бък и Рипон. Излязоха късно през нощта, най-вероятно в отговор на съобщението на някой шпионин, че на следващата сутрин щели да обесят и изгорят някаква жена. Тръгнаха бързо с димящи факли и пръхтящи коне. Облечена в пурпурно наметало и туника от бяла лисица, кралицата препускаше в средата на отряда. Стоях на прозореца и безсилно копнеех да съм сред конниците. Ролята ми на слуга на лорд Златен сякаш непрекъснато ме обричаше да съм там, където най-малко ми се иска.

Върнаха се на следващата вечер. На седлото на един кон се олюляваше опърпана жена. Явно бяха пристигнали в последния момент и буквално бяха срязали въжето от врата ѝ. Събралата се тълпа не оказала съпротива на въоръжената гвардия. Кетрикен не се задоволила само да събере местните първенци и да ги мъмри — заповядала всеки жител от всяка колиба да излезе на малкото площадче и да я изслуша.

Лично застанала пред тях и прочела кралския указ, с който забранява екзекутирането на хора само защото са Осезаващи. След това всички можещи да държат перо — дори и децата — били накарани да се подпишат под прокламацията, с което да свидетелстват, че са присъствали, чули са кралската заповед и ще ѝ се подчинят. Поради липса на градска управа Кетрикен заявила, че подписаното копие трябва да бъде изложено на показ в единствената кръчма в селото. Дала да се разбере, че пътните стражи ще се отбиват често, за да са сигурни, че заповедта си е на мястото и е недокосната. Освен това ги уверила, че ако някой от подписалите участва отново в подобно посегателство срещу Осезаващ, ще бъде лишен от цялото си имущество и прогонен не само от Бък, но и изобщо от територията на Шестте херцогства.

Обвинената жена беше откарана в лечебницата, където се погрижиха за раните ѝ. Селяните не били добри с нея. Пристигнала наскоро и не познавала почти никого. Дошла да посети своя братовчедка, която след това я обвинила пред първенците, че уж я хванала да разговаря с гълъби. Говореше се нещо и за спорове около наследство, което ме накара да се зачудя дали обвинената изобщо е

Осезаваща, или просто е представлявала заплаха за братовчедка си. Веднага щом жената се оправи достатъчно, за да може да пътува, кралицата ѝ даде пари и кон, а според някои дори ѝ отпуснала малко земя далеч от селото на братовчедка ѝ. Така или иначе, жената при първа възможност напусна Бък.

Случката се превърна в обект на разгорещени спорове. Някои твърдяха, че кралицата е превишила правата си, че Бидуел всъщност се намирал на самата граница между Бък и Рипон и че тя не би трябвало да предприема действия без най-малкото да се посъветва с херцога на Рипон. Самият херцог като че ли прие личната ѝ намеса като критика и оскърбление. Макар самият той да не изрече подобни думи, понесоха се слухове, че може би Планинската кралица е твърде ревностна в създаването на връзки с чужденци като островитяните и бинградските търговци, а в същото време не се отнася с достатъчно уважение към владетелите на Шестте херцогства. Нима не вярвала, че благородниците ѝ са способни да се справят със собствените си вътрешни работи? Слуховете и мърморенето обхванаха и други въпроси. Нима смятала, че годеница от Шестте херцогства не е достатъчно добра за нейния полупланински син? Тръгнаха и още по-коварни приказки — че родът на херцог Шемши бил оскърбен, защото принцът показал явен интерес към лейди Преди, а майка му го скастрила. Защо ѝ било да ухажва надменната нарческа от Външните острови, след като дори принцът виждал, че съвсем наблизо има много по-подходяща девица?

Никое от тези оплаквания не бе изказано официално и на Кетрикен ѝ бе трудно да им отговори по какъвто и да било начин. Знаеше обаче, че такива приказки не могат да бъдат пренебрегнати, тъй като така само щеше да разпали недоволството на Рипон и Шоукс, а може би и на останалите херцогства. И Кетрикен заповяда всеки херцог да изпрати свой представител в един новосформиран съвет, чиято цел бе да намери решение как да се сложи край на гоненията срещу Осезаващите. Резултатите бяха точно каквито предполагам — членовете на съвета предложиха да се състави списък на всички Осезаващи, за да е сигурно, че не са преследвани несправедливо. Второто предложение бе Осезаващите да бъдат заселени в отделни села и да живеят само там, заради собствената им безопасност. А най-щедрото гласеше на всички Осезаващи да бъде осигурен свободен

достъп до Халкида или Бинград, където със сигурност щели да бъдат приети по-добре, отколкото в Шестте херцогства.

Знаех собствената си реакция на подобни предложения. И най-безнадеждният тъпак би се сетил, че подобно регистриране и преселване лесно може да стане прелюдия за мащабно клане. Колкото до „достъпа“ до Халкида или Бинград, това си беше живо изгнание. Кралицата язвително каза на съветниците, че решенията им са лишени от въображение, и им заръча да опитат отново. Точно тогава един млад мъж от Тилт по невнимание даде на кралицата огромно предимство. Каза шеговито, че екзекуциите на Осезаващи „изобщо не притесняват повечето хора. Всъщност практикуващите Зверската магия сами си навличат неприятностите. Тъй като екзекуциите притесняват само Осезаващите, може би трябва да потърсите решението от тях“.

Кралицата с готовност прие предложението му. Насмешливата физиономия на съветника посърна и смехът на останалите замря, когато тя обяви: „Е, най-накрая да чуя нещо и с въображение, и с достойнство. Ще се вслушам в предложението ви“. Може би само двамата със Сенч знаехме, че Кетрикен отдавна лелее тази идея. Тя състави кралско въззвание и заповяда на пратениците да го разнесат из Шестте херцогства, за да бъде разгласено във всяко градче и изложено на видно място. С възванието канеше Осезаващите, известни също като Старата кръв, да съставят делегация за среща с нея, за да обсъдят как може да се сложи край на незаконните гонения и убийствата. Избра нарочно тези думи въпреки увещанията на Сенч да е поумерена. Мнозина благородници се засегнаха от индиректното ѝ обвинение, че санкционират убийства във владенията си. Аз обаче подкрепих позицията ѝ и предположих, че същото ще направят и останалите Осезаващи, макар да се съмнявах да съставят делегация, която да говори от тяхно име. Защо им бе да рискуват живота си, като станат известни?

След катастрофалния ми опит да изясня различията си с Шута най-сетне придобих мъдростта да бъда по-внимателен със Сенч, кралицата и принца. Оставих парчетата от свитъка на работната маса, където Сенч щеше да ги види. Една случайна среща в кулата ми даде възможност да го попитам — съвсем спокойно — каква е била причината да ми спести това. Отговорът му на убиец бе нещо, което не очаквах.

— Предвид обстоятелствата бе твърде лично, за да го знаеш. Трябваше ми, за да помогнеш да намерим принца и да го върнеш в Бъкип. Ако ти бях показал съобщението, никога нямаше да се съсредоточиш върху задачата си. А щеше да посветиш цялата си енергия на това да откриеш кой е пратил бележката, макар че не можехме да я свържем абсолютно сигурно с изчезването на принца. Искях да запазиш хладнокръвие, Фиц. Много добре помня темперамента ти от едно време и как често те караше да правиш най-неразумни постъпки. Затова ти спестих онова, което можеше да те разсее от най-важната част на задачата ни.

Думите му не ме убедиха съвсем, но ме накараха да осъзная, че Сенч често може да погледне един проблем от съвсем неочаквана за мен гледна точка. Мисля, че спокойното ми приемане на доводите му почти го смути. Беше очаквал разправия — аз всъщност я бях планирал, преди да реша да променя поведението си. Изглеждаше едва ли не засрамен, когато без настояване от моя страна ме увери, че вече знае, че съм зрял мъж, и че е било некоректно от негова страна да премълчава.

— А ако сега насоча вниманието си към това? — попитах спокойно.

— Би ни било от полза да знаем кои са изпращачите — призна той. — Но не с цената да изгубим или да разсеем майстора на Умението. Доста усърдно проследих всички следи, които биха могли да ни отведат до тях. Но сякаш са изчезнали като мъгла. Не съм забравил за плъха, но въпреки всичките ми усилия не намерих нито една следа от Осезаващ шпионин. Знаеш, че следенето на Любезен не ни даде нищо. — Въздъхна. — Умолявам те, Фиц, остави ме аз да се заема с това и ми позволи да те използвам там, където си ни най-нужен.

— Значи си говорил с кралицата. И тя се е съгласила с условията ми.

Зелените му очи проблеснаха с цвета на медна руда.

— Не. Не съм. Надявах се, че ще размислиш.

— Всъщност размислих — казах и се опитах да не се насладя на смаяната му физиономия. Добавих, преди да си е помислил, че съм капитулирал: — Реших, че лично трябва да обсъдя въпроса с нея.

— Ами... По този въпрос мненията ни съвпадат. Ще я помоля да ти отдели малко време още днес.

И така се разделихме — на различни позиции, но без да се караме. Изглежда ме странно на излизане, сякаш все още го озадачавах. Останах доволен от себе си и ми се прииска да бях научил този урок по-рано.

Затова когато ме уведоми за уговорената среща с кралицата, подходах към срещата спокойно. Кетрикен беше подготвила малка масичка с вино и сладкиши. Реших на всяка цена да си сдържам нервите. Може би именно хладнокръвието ми позволи да видя, че Кетрикен е неспокойна и предпазлива.

Кралицата ме посрещна права и неподвижна, но веднага видях, че позата ѝ е нейната броня. Тя също очакваше от мен разгорещени думи и гневни изблици. Нагласата ѝ едва не ме провокира да изразя наранените си чувства за очевидното ѝ мнение относно темперамента ми. Но вместо това поех дълбоко дъх и потиснах надигналото се негодувание. Насилих се да я поздравя спокойно, да изчакам, докато ме покани да седна с нея и дори да разменим няколко вежливи коментари за времето и здравословното ни състояние, преди да заговоря за онова, което наистина ме тревожеше. Въпреки това забелязах лекото присвиване в ъгълчетата на очите ѝ — сигурен признак, че очаква гневна тирада. Кога всичките ми познати бяха решили, че съм толкова неблагоприятен и избухлив? Отказах се дори да се замислям кой е виновникът за това. Погледнах кралицата в очите и попитах спокойно:

— Какво ще правим с Копривка?

За миг синьо-зелените ѝ очи се разшириха от изненада. После дойде на себе си. Облегна се назад и ме загледа.

— Какво ти е казал Сенч?

Ухилих се въпреки желанието ми. За момент всичките ми тревоги за дъщеря ми изчезнаха.

— Каза ми да се пазя от жени, които отговарят на въпроса с въпрос — чух се да отговарям.

За миг си помислих, че съм прекалил с духовитата си забележка. Но на лицето ѝ се появи усмивка. За жалост, заедно с усмивката кралицата свали гарда си. Изведнъж видях, че зад спокойната си фасада кралицата е уморена и разтревожена.

Твърде много грижи я гонеха напоследък като джавкащи кутрета. Годежът на принца с непредсказуемата нарческа и нелепото му „приключение“, проблемът с Осезаващите, политическите проблеми с Петнистите, свадливите ѝ благородници и дори Бинград с неговата война и дракони — всичко това се трупаше на главата ѝ. Както случаен полъх на вятъра може да разпали угасващ въглен, така изтощеното ѝ изражение събуди у мен далечно ехо на любовта, която бе изпитвал Искрен към тази жена. Връзката на Умението, която споделяхме някога с краля, от време на време ми беше давала възможност да надникна в чувствата му. Въпреки това бе странно да изпитам онази далечна вълничка на любовта му. Заради него, а и заради собствената ми привързаност, изпитах внезапна и непреодолима загриженост за нея. Докато се облягаше назад, явно облекчена, че нямам намерение да се карам с нея, изпитах срам. В кашата на собствените ми грижи често забравях, че и другите мъкнат не по-леки товари.

Тя издиша затаения си дъх.

— Фиц, радвам се, че сам дойде да обсъдим това. Сенч е мъдър съветник, изпитан и верен на трона на Пророците. Като такъв вижда ясно държавните работи. Освен това е и добър сърцевед. Съветите му са далновидни и основателни. Но когато разговаря с мен за Копривка, винаги го прави като съветник на трона на Пророците. — Пресегна се през масата и грациозната ѝ длан докосна грубата ми ръка. — Аз обаче бих предпочела да говоря с баща ѝ като приятел.

Моментът ми се видя много подходящ да запазя мълчание.

Кралицата не отдръпна ръката си.

— Фиц, Копривка трябва да бъде обучена на Умението — простичко рече тя. — Знаеш го в сърцето си. Не само за да бъде предпазена от опасностите на магията в необучени ръце — да, чела съм някои от онези свитъци, докато се чудехме какво да правим с потенциала на Предан, — но и заради това коя е. А тя е евентуален наследник на Пророците.

Думите ѝ ме оставиха без дъх. Очаквах да обсъждаме доколко мъдро е да се обучава Копривка на Умението, а не да се връщаме към тази по-стара и по-смъртна опасност за нея. Не можех да намеря думи да изразя ужаса си, но това бе за добро, защото кралицата още не беше приключила.

— Не можем да променим кои сме, Фиц. Аз завинаги ще си остана кралицата на Искрен. Ти си син на Рицарин — незаконороден, но въпреки това Пророк. Но в същото време си мъртъв за хората, а Сенч е възрастен и непризнат като Пророк. Август, както и двамата знаем, така и не се оправя, когато Искрен достигна чрез него до мен. Сигурна съм, че моят крал никога не е имал намерение да наранява по такъв начин братовчед си, но резултатът е налице. Не можем да променим кои сме, а Август, макар името му да го прави Пророк, е преждевременен старец с объркан ум. Не може да бъде смятан за вероятен наследник на трона в случай, че с коляното на Искрен се провали.

Внимателното подреждане на логиката й привлече вниманието ми. Улових се, че кимам в съгласие, въпреки че виждах някъде води нишката на разсъжденията й.

— А в същото време трябва, винаги трябва да има някой, който да стои в резерва, готов да поеме трона, ако с всички останали се случи нещо. — Погледна някъде покрай мен. — Дъщеря ти, макар и невидима за народа си, е следващата в редицата. Не можем да променим коя е Копривка. Никакви пожелания от страна на когото и да било не може да я направят по-малко Пророк. Появи ли се нужда, Фицрицарин Пророк, дъщеря ти трябва да служи. Така се уговорихме преди много години. Знам, че тогава се възпротиви — когато съставихме онзи документ в Джаампе. Знам, че все още си против. Но тя е признат Пророк според теб като неин баща, според мен като кралица, а също и според присъстващия менестрел, на когото каза истината. Този документ все още съществува, Фиц, както и би трябвало да бъде. Дори да се случи ти, аз, Сенч и Славея Сладкопойна да умрем едновременно, документът ще бъде открит в съкровищницата, а към него и допълнение, в което се казва къде може да бъде намерена Копривка. Така трябва, Фиц. Не можем да променим произхода й. Не можем да отменим раждането й. А и би ли го пожелал наистина? Не мисля. Само мисълта за подобно нещо е оскърбление към боговете.

И ето че отново се случи. Изведнъж я видях с други очи. Внезапното проникновение в разсъжденията на кралицата задуши гнева ми. За Кетрикен беше неотменим факт, че Копривка има място в редицата наследници на трона. За нея нямаше значение какви са моите

или нейните собствени желания. Просто си беше факт, в който не можехме да се месим. Копривка не бе обект на пазарлъци. Кралицата не можеше да я освободи от дълга, с който се беше родила — така виждаше нещата.

Поех дълбоко дъх, но тя вдигна пръст, молеше ме да я оставя да довърши.

— Знам, че се ужасяваш от мисълта, че Копривка може да стане Жертва. Аз също се моля никога да не се стига до това. Помисли какво би означавало това за мен — че единственият ми син е мъртъв или поради някаква причина не е в състояние да служи. Като майка поставям подобна възможност колкото се може по-далеч от ума си, точно както на теб ти се иска съдбата никога да не натовари Копривка с тежестта на короната. Но колкото и да се надяваме подобно нещо никога да не се случи, ние сме длъжни да се подготвим и при необходимост тя трябва да е готова да служи добре на народа си. Тя трябва да бъде обучена — не само на Умението, но и да знае езици, историята на страната и народа, да бъде обучена и на обноските и традициите, които вървят с трона. Небрежност от наша страна е, че с теб позволихме да остане невежа в тези неща, а още по-непростима небрежност е, че няма представа за собствения си произход. Ако се случи да дойде време, в което да ѝ се наложи да служи, мислиш ли, че ще ни благодари, задето сме я оставили в това положение?

И това бе поредният удар върху убеждението ми. Светът се люшна около мен и изведнъж открих, че се съмнявам във всяко свое решение за Копривка. От истината ми приля. Изрекох я.

— Сигурно ще ме намрази, че съм позволил да остане в неведение. Но не виждам как мога да променя това чак сега, без да нанеса още по-големи поражения. — Посърнах. — Кетрикен, колкото и пренебрежително да ти се вижда, все пак те умолявам. Нека си остане както си е. Ако кажеш да, обещавам ти с всички сили и цялото си сърце да направя така, че тя никога да не трябва да служи като Жертва.

Преглътнах и отново положих клетва. Още веднъж стоях пред монарх от Пророците и му посвещавах живота си. Този път го направих не като момче, а като мъж.

— С готовност ще се опитам да изградя котерия за Предан. Ще служа като майстор на Умението.

Кралицата ме изгледа спокойно.

— И защо това трябва да бъде ново предложение от теб, Фицрицарин? Или ново искане?

Във въпросите й имаше укор. Сведох глава и го приех.

— Може би защото сега наистина ще положа усилия.

— А ще приемеш ли думата на твоята кралица, без да искаш да бъде потвърждавана отново? Ще го кажа ясно. Ще позволя дъщеря ти, Копровка Пророк, да остане където си е, като доведена дъщеря на Бърич, докато е безопасно да го правим. Ще приемеш ли, че ще удържа на думата си към теб?

Отново укор. Нима бях наранил чувствата й, като повторих искането си Копровка да бъде оставена на мира? Може би.

— Приемам — отвърнах тихо.

— Добре — рече тя и напрежението помежду ни отслабна. Останахме още известно време мълчаливи на масата, сякаш мълчанието ни бе потвърждение на думите. След това, без да казва нито дума, тя ми наля вино и постави пред мен малък сладкиш. Хапнахме и поговорихме, но само за незначителни неща. Не й казах, че Предан ми е сърдит. Този въпрос трябваше да уредя със самия принц. По някакъв начин.

Когато станах да си вървя, тя ме погледна и се усмихна.

— Жалко, Фицрицарин, че толкова рядко имам възможност да разговарям с теб. Съжалявам за преструвките, които трябва да правим, защото ни държат разделени. Липсваш ми, приятелю.

Оттеглих се, но когато излязох, отнесох тези думи със себе си като благословия.

ГЛАВА 16

БАЩИ

Ако капитанът има достатъчно силни връзки в Джамайлия, напълно е възможно да напълни там трюмовете си със скъпи товари от далечни чуждоземни пристанища. Ще има предимството да се снабди с екзотични стоки, без да му се налага да изправя екипажа и кораба си пред неизменните рискове на плаването в открито море. Разбира се, ще се наложи да плати спестените си тревоги с пари, но един мъдър търговец винаги трябва да приеме подобна сделка.

Джамайлия е не само най-северното пристанище, посещавано редовно от търговците от Острова на подправките, но и единственото по нашите брегове, в което хвърля котва Великият ветроходен флот. Тези кораби посещават накуп Джамайлия (наричана на варварския им език Западно пристанище), но само веднъж на три години. Рисковете на пътуването личат по скъсаните им платна и изнурените моряци. Стоките им са едновременно екзотични и скъпи. Тези кораби са единственият източник на червен дафин и успоклей. Тъй като цялото количество от тези стоки винаги се изкупува от двореца на сатрапа и на пазара се пуска съвсем малка част, спокойно можем да ги наречем недостъпни за обикновените търговци. Но други техни стоки могат да бъдат придобити от добрия търговец, който има късмета и мъдростта да е в Джамайлия заедно с пристигането на Великия ветроходен флот.

Капитан Банроп, „Съвети към морските търговци“

Минаха и отминаха още няколко дни. Лорд Златен се яви от спалнята си, издокаран и изтънчен както винаги, за да оповести на всички и всичко, че отново се радва на чудесно здраве. Джамайлийският му грим, грижливо нанасян всяка сутрин, стана още по-екстравагантен. Понякога ходеше напудрен дори през деня. Предположих, че по този начин се опитва да скрие потъмнялата си кожа. Явно беше успял, защото никой не забеляза нищо. Дворът приветства оздравяването му с ентузиазъм и популярността му си остана все тъй висока. Отново поех задълженията си на слуга. Понякога лорд Златен правеше следобедни приеми в покоите си, с хазартни игри и наети менестрели. Младите благородници от двата пола копнееха да бъдат поканени. При тези събирания оставах на повикване в малката си стаичка или бях освобождаван. Все още съпровождах лорд Златен на увеселителните му излети с други благородници и все така стоях зад стола му по време на изтънчени вечери. Тези събития обаче вече се случваха по-рядко. Със заминаването на островитяните и бинградските търговци населението на замъка Бъкип беше намаляло и се върна към по-нормалното ежедневие; повечето благородници на Шестте херцогства също се върнаха в имененията си. Имаше по-малко игри, куклени представления и други забавления. Вечерите станаха по-дълги и тихи. Ако получавах по някой и друг свободен час вечер, най-често го прекарвах в Голямата зала. Децата от крепостта все така учеха уроците си до камините, плетачките плетяха, а оръжейниците изработваха стрели. Покрай преждата вървяха клюки и разкази. Сенките се настаняваха по ъглите и ми бе съвсем лесно да си представя, че това е Бъкип от времето на моето детство.

Шута обаче го нямаше никакъв. Лорд Златен по абсолютно никакъв начин не показва, че сме нещо различно от онова, за което ни смятаха в Бъкип — господар и слуга. Нито веднъж не се обърна към мен по нехарактерен за лорд Златен начин. И ако му пусках някаква шега отвъд границите на ролите ни, я подминаваше, без да й обърне внимание.

Бездната, която се отвори в душата ми от тази изолация, ме изненада. С всеки ден тя зейваше все по-широко. Когато веднъж се върнах от упражнения с Вим, намерих на леглото си малък пакет. В платнена кесия имаше червена свирка на зелена връв. Написаната с

равния почерк на Шута бележка гласеше „За Шишко“. Надявах се, че това е някакво предложение за помиряване, но когато се осмелих да благодаря на лорд Златен, той вдигна очи от свитъка за билки, който четеше, и ме погледна едновременно разсеяно и раздразнено.

— Нямам представа за какво ми благодариш, Том Беджърлок. Не си спомням да съм ти давал какъвто и да било подарък, още по-малко пък червена свирка. Ама че нелепица. Намери си някакво друго глупаво занимание, човече. Чета.

И аз се оттеглих; разбрах, че свирката е била изработена не за мен, а като искрен подарък за Шишко от някой, който добре знае какво е да бъдеш подминаван и подиграван. Наистина нямаше нищо общо с мен. И при тази мисъл сърцето ми се сви още мъничко в гърдите ми.

Най-лошото бе, че нямаше пред кого да излея нещастieto си, освен ако не исках да споделя пълните дълбини на глупостта си със Сенч. Затова го понасях мълчаливо и правех всичко по силите си да го крия от останалите.

В деня, в който Шутът ми даде свирката, реших, че съм готов да се заема с блудните си ученици. Бинградските търговци си бяха заминали, а с тях и Селден Вестрит. Време беше да направя онова, което бях обещал на кралицата.

Първо посетих кулата на Сенч, след което се изкатерих до Кулата на Умението. Както обикновено, Предан не се появи и отворих широко прозореца към мразовитата тъмна зимна утрин. Настаних се в стола на Искрен и се загледах безрадостно в чернотата. Знаех, че Сенч е наредил на Предан да идва и дори уреждаше светската програма на принца по такъв начин, че да има повече време за уроците. Това не промени нищо. Откакто Предан откри командата и се освободи от нея, не дойде на урок нито веднъж. Бях го оставил да иде много по-надалеч с поведението си, отколкото би ми позволил Искрен. Оставен сам на себе си, принцът нямаше да се върне при мен. Заряхах мислите за мъдростта на постъпките си. Няколко пъти бавно и дълбоко вдишах студения морски въздух и затворих очи. Насочих Умението си в тънка настойчива нишка.

Предан. Ела при мен.

Не усетих отговор. Или не се отзова, или ме игнорираше. Разширих възприятията си за него. Трудно ми бе да го достигна. Реших, че нарочно ме спира и е издигнал защитните си стени срещу

мен. Облегнах се на тях и се уверих, че спи. Проверих силата на защитата му. Знаех, че мога да я пробия, ако реша. Поех дъх и събрах сили да го направя. После изведнъж промених стратегията си. Вместо да пробивам стените, се облегнах на тях и ги натиснах коварно. Някак отнесено усетих как устните ми се разтягат в усмивка. Техниката на Копривка, помислих си, докато се промъквах през защитата му в спящия му ум.

И да сънуваше нещо, не можех да доловя какво. Единствено неподвижността на неподозиращия му ум се простираше около мен като тихо езеро. Скочих в него като хвърлено камъче. *Предан.*

Рязко трепна и ме усети. Моменталната му реакция бе ярост. *Махай се!* Опита се да ме изхвърли от ума си, но вече бях зад защитите му. Отвърнах със спокойна съпротива — не агресия, а просто отказ да бъда прогонен. Точно както първия път, когато се упражнявахме в борба, той се хвърли срещу мен яростно и без стратегия. Удържах, поемайки умствените му удари, докато не се умори. Когато спря задъхан и вцепенен от изтощение, заговорих отново.

Предан. Моля те, ела в кулата.

Ти ме излъга. Мразя те.

Не съм те лъгал. Без да искам, ти причиних зло. Сгреших. Опитах се да го отменя. Вярвах, че съм го отменил. И във възможно най-лошия момент и двамата открихме, че не съм успял.

Ограничаваше ме. Подчинявал си ме на волята си, откакто се срещнахме. Сигурно си ме принудил да те харесвам.

Претърси спомените си, Предан. Ще откриеш, че не е така. Но няма повече да обсъждам този въпрос по такъв начин. Ела в Кулата на Умението. Моля те.

Няма.

Ще те чакам.

След което се оттеглих от съзнанието му.

Известно време останах неподвижен, събирах сили и мисли. Главоболието отново се стовари отгоре ми, настояваше за внимание. Бутнах го настрана. Поех дълбоко дъх и отново се пресегнах.

Не ми беше трудно да открия Шишко. Музика се изливаше от съзнанието му — уникална по свой начин, защото бе музика без звук. Когато я пуснах да потече свободно в ума ми, тя стана още по-странна, защото не се състоеше от звуци на флейта или арфа. За момент бях

пленен от нея. На едно ниво „нотите“ на песента бяха откъси от обикновените шумове на всекидневния живот. Чаткане на копито, дрънчене на чиния на масата, свирене на вятър в комина, звън на изпусната монета. Музиката бе съставена от звуците на живота. Промъкнах се по-дълбоко в нея и открих, че на друго ниво не е музика, а мотив. Звуците се различаваха по височина, но в подреждането им имаше мотив, а също и в начина, по който се повтаряха. Беше като да приближаващ гоблен. Отначало виждаш цялата картина, но ако се вгледаш по-отблизо, забелязваш материала, изграждащ образите.

Още по-внимателно разглеждане разкрива отделните бодове, различните цветове и качество на нишките.

С мъка се освободих от песента на Шишко. Зачудих се как един толкова прост ум може да съчини такава сложна и заплетена музика. И в следващия миг го разбрах. Тази музикална бродерия бе рамката на неговите мисли и свят. Именно към нея бе насочено вниманието му и той слагаше всеки чут звук на съответното му място в огромната композиция. Нищо чудно, че се замисляше и съсредоточаваше така малко върху досадните проблеми на света, както го възприемахме Сенч и аз. Какво внимание обръщах на ромона на течащата вода или звъна на острието върху точилото?

Дойдох на себе си в стола на Искрен. Имах чувството, че умът ми е като гъба, потопена в езеро от музика. Трябваше да оставя песента на Шишко да изтече от мен, преди да си спомня собствените си мисли и намерения. След известно време отново напълних дробовете си с въздух, съсредоточих се и се пресегнах.

Този път се постарях само да докосна краищата на музиката му. Поколебах се там, опитвах се да реша как да го накарам да ме усети, без да се стресне. Свързах с него колкото се може по-нежно. *Шишко?*

Усетих удара на страха и гнева му като юмрук в корема. Сякаш бях смушкарал спяща котка. Избяга, но не и преди да забие нокти в мен. Потресен, отворих очи към неспокойното море. Въпреки това ми бе трудно да се върна в тялото си и да се убедя, че там ми е мястото. Пригади ми се. Е, първият опит мина успешно, помислих си кисело. Останах да седя обезсърчен. Предан не идваше, а Шишко нямаше да приеме каквото и да било обучение от мен. Към тази верига от неуспехи добавих и факта, че не съм чувал нищо за Хеп, откакто му

казах сам да се помири с майстора си. Възхитих се на навика си да сея разочарование и негодувание сред онези, които обичах най-много.

Още един опит, зарекох се. След това ще се върна в неприветливата си стаичка и ще съобщя на лорд Златен, че смиреният му слуга си взема почивен ден. После ще сляза до града и ще се опитам да се свържа с Хеп. Извадих червената свирка и я огледах. Шутът беше надскочил самия себе си. Беше много по-хубава от всяка свирка, която бях виждал. Бе украсена с миниатюрни птички. Допрях я до устните си и я изпробвах. Като малък Търпение ме бе научила да свиря на няколко инструмента. Не постигнах особени успехи с никой от тях. Въпреки това успях да улуча нотите на проста детска песничка. Изсвирих ги няколко пъти, като напразно се опитвах да изгладя грубото звучене. Облегнах се назад и без да спирам да свиря, отново се пресегнах към Шишко и се опитах да му предам само звуците на свирката, а не мисли или намеци за присъствието ми. Мелодията се смеси с неговата музика и известно време двамата дрънчахме в дисхармония. После мелодията му затихна и той се съсредоточи върху моята.

Какво е това?

Мисълта не беше предназначена за мен — той просто се оглеждаше да види откъде идва звукът. Опитах се да му отговоря възможно най-деликатно. Не спрях да свиря.

Червена свирка. На зелена връв. Твоя е, ако искаш да дойдеш и да я вземеш.

Дълга предпазлива пауза. Къде?

Това ме накара за миг да се замисля. Долу пред входа на кулата имаше дежурен страж. Не можех да кажа на Шишко да дойде по този път. Щяха да го отпратят. Сенч му бе разкрил поне част от лабиринта от проходи в крепостта. Знаех, че трябва да се посъветвам с него, преди да му разкрия и други, но възможността бе твърде добра, за да я изпускам. Исках да видя дали мога да преведа Шишко през коридорите само с мисловната ни връзка. Така не само щяхме да проверим границите на Уменията си, но и щях да разбера по-добре на какво е способен. Реших да не губя повече време в колебания. *Ела по този път.* Показах му мислен образ на стаята в кулата на Сенч. После му показах един по един коридорите, по които трябваше да мине, за да стигне до Кулата на Умението. Не профучах през тях, но и не се бавех

много. Накрая завърших с *Ако се изгубиш, потърси ме. Ще ти помогна.*

След това внимателно прекъснах връзката. Облегнах се назад и отново заразглеждах свирката. Надявах се стръвта да е достатъчна. Оставих свирката на масата, а до нея сложих женската фигурка, която принцът бе намерил на брега, където ни беше запратил Стълбът на Умението. Бях я донесъл без ясна идея от кулата на Сенч, за да я върна на принца. Изведнъж се сетих за перата, които бях намерил на същото място. Така и не бях разказал на Шута за откритието си. Все моментът не ми се виждаше подходящ. А сега се чудех дали изобщо ще го направя. Пропъдих тази мисъл. Трябваше да се съсредоточа върху онова, което правех в момента.

Избърсах потта от челото си. Станах и открих, че леко треперя. От доста време не бях използвал Умението толкова много. Главоболието бе сякаш прекалено голямо за черепа ми. Ако имах чайник, чаша, вода и елфова кора, сигурно щях да се възползвам. Наложих ми се да се задоволя с малко бренди и да се облегна на перваза за известно време.

Когато чух стъпките по стълбата, реших, че е стражът. Взех бутилката и чашата, оттеглих се в един полутъмен ъгъл на помещението и замрях. Чух как ключът бавно се завърта в ключалката, след което вратата се отвори. На прага се появи Предан. Затвори и огледа привидно празната стая. Раздразнението бе ясно изписано на лицето му. Отиде до масата и отново се огледа. И тогава бавно осъзнах, че макар да е Осезаващ, принцът не е силен в Осезанието колкото мен. Макар и да се намирахме в едно помещение, той не долавяше присъствието ми. Това бе нещо ново за мен — че също както при Умението, хората притежават магията на Осезанието с различна сила. Оставих тази мисъл за по-нататък.

— Тук съм.

Той подскочи при думите ми, обърна се и ме видя да излизам от сенките с бутилка и чаша в ръка. Изглежда ме свирепо как отивам до масата и оставям чашата.

— Добро утро, принце.

Говореше твърдо, с открито презрение.

— Том Беджърлок, свободен си. Вече не желая да ме учиш на каквото и да било. Ще говоря с майка си да бъдеш отстранен от Бъкип.

Запазих спокойствие.

— Както пожелаеш, принце. Несъмнено така би било най-лесно и за мен.

— Не става въпрос за „най-лесното“ за мен. А за предателство и измяна. Ти използва Умението срещу мен, твоя законен принц. Мога да поискам да те прогонят. Или дори да те екзекутират.

— Би могъл, принце. Би могъл обаче да поискаш и моето обяснение.

— Никакво обяснение не може да извини постъпката ти.

— Не казах извинение. Казах обяснение.

И тук разговорът спря. Отказах да сведа очи. Посрещнах спокойно погледа му. Бях твърдо решен, че ще му се наложи да поиска — при това любезно — обяснението ми, преди да чуе и една дума от мен. Той изглеждаше също толкова твърдо решен да ме сплаши с царствения си поглед, докато не започна да го моля за прошка.

Не издържа на напрежението обаче.

— Обяснението е много закъсняло.

— Може би — съгласих се и отново зачаках.

— Обясни, Том Беджърлок.

Не бих отказал едно „моля“, но усетих, че повече от това не може да се огъне. Момчешката гордост е чупливо нещо.

Отидох до масата и напълних чашата си. Вдигнах въпросително бутилката към него, но той поклати глава, категорично отказваше да пие с тип като мен. Въздъхнах.

— Какво си спомняш от брега? Онзи, на който попаднахме през изправения камък?

По лицето му сякаш премина сянка. Погледна ме предпазливо.

— Аз... — Беше на крачка да излъже, но спря. — Спомням си само отделни моменти. Избледнява като сън, а после отделни образи отново се връщат ясни и свежи. Знам, че използва Умението, за да ни отведеш там. Магията някак ме отслаби и обърка. Предполагам, че тогава си наложил заклинанието си върху мен.

Въздъхнах. Щеше да се окаже по-трудно, отколкото се опасявах.

— Помниш ли как ме нападна при огъня? Когато се нахвърли върху мен, за да ме убиеш?

Той извърна поглед за момент и кимна, сякаш бе изненадан, че помня подобно нещо.

— Но това не стана изцяло по моя воля. Знаещ го! Пеладайн се опитваше да овладее тялото ми. А не те познавах. Мислех си, че си мой враг!

— И аз не те познавах. Не че сега е различно. Но въпреки това вече бяхме свързани чрез Умението, защото преди това трябваше да тръгна след душата ти и да я домъкна обратно в тялото ти. — Поколебах се, но реших да не говоря за другото същество, което бях срещнал. Великото същество, което бе помогнало и на двамата ни да се върнем. Споменът бе мъглив дори и за мен. По-добре бе да не споменавам нещо, което не можех да обясня. Поех дъх. — Знаех, че Пеладайн е в теб. И че не би се спряла пред нищо, за да ме убие, дори това да означаваше да нарани и теб. Това ме уплаши. И тогава, от гняв и страх за живота си, ти заповядах: „Предан, спри да се биеш с мен“. Това бе заповед чрез Умението. И тя се впечати в ума ти с много по-голяма сила, отколкото възнамерявах. Не исках да го правя, Предан. Беше злополука, за която съжалявам и която се опитах да поправя. И си мислех, че съм успял. — Усетих, че въпреки желанието ми устните ми се извиват в усмивка. — Мислех си, че съм премахнал заповедта — до момента, когато се опитах да ти попреча да направиш онова глупаво изявление в залата. Едва тогава разбрах, че са останали някакви сенки от нея. И едва тогава ти успя да я разбиеш.

— Да. Разбих я. — Каза го със самодоволство. После отново ме изгледа сърдито. — Но след като знам, че я е имало, след като знам, че можеш отново да постъпиш така с мен, как мога да ти се доверя отново?

Докато се чудех как да му отговоря, Шишко бутна тайната врата зад камината. Входът бе много тесен за набитото му тяло. Целият бе покрит с прах и паяжини. Остана за момент да примигва със сънените си очи към стреснатия принц и към мен. Долната му челюст бе издадена напред, езикът му замислено се подаваше между устните. Накрая заговори.

— Дойдох за свирката.

— Ето я — казах кротко.

Взех я от масата и я вдигнах, държах я за зелената връв. Добавих все така кротко:

— Много добре използваш Умението, Шишко. Последва указанията ми, и ето те тук.

Той се затътри подозрително към нас. Съмнявам се, че позна принц Предан без трона и официалните одежди. Включи и него в намръщения си поглед.

— Ама много дълго ходих. — Грабна свирката и я приближи до късогледите си очи. Намръщи се. — Това не е моята свирка!

— Вече е — казах му. — Нова е, направена специално за теб. Виж птичките.

Той я огледа.

— Обичам птички — призна неохотно. Притисна свирката към гърдите си и се обърна да си върви.

Принцът се взираше в него смаяно, почти с отвращение. Знаех как се постъпва в Планините с бебета като Шишко — там щеше да бъде предаден на бърза и може би милостива смърт, също както Бърич би удавил някое уродливо кутре. Но кралица Кетрикен бе заповядала да обуча този човек. Щяха ли планинските традиции да попречат на Предан да го приеме? Опитах се да не се надявам, че принцът ще откаже Шишко да е член на котерията му. Искаше ми се обаче да задържа слабоумния.

— Няма ли да я пробваш, Шишко?

— Не. — Вече тътреше крака към изхода.

— Опитай онази мелодия, която си свириш за теб си. Нали знаеш, ето тази... — Докато се опитвах да имитирам мелодията, която вече бях научил наизуст, Шишко рязко се извъртя към мен. Малките му очички блеснаха яростно.

— Моя! — изрева той. — Моя песен! Песента на мама! — Тръгна заплашително към мен. Вдигна свирката, сякаш бе нож и бе готов да го забие в сърцето ми.

— Извинявай, Шишко. Не знаех, че ти е толкова скъпа. — А трябваше да го знам. Отстъпих назад. Тялото му бе дебело, крайниците — къси и тромави, коремът — голям. Знаех, че при физически сблъсък мога да се справя с него. Знаех също, че ще се наложи да го пребия, защото това беше единственият начин да го спра. Но не исках да го правя. Трябваше ми доброжелателството му. Бързо минах зад масата.

— Моя песен! — повтори Шишко. — Кучешка воня крадлива!

Принцът избухна в неволен смях. Мисля, че беше едновременно ужасен и очарован от сцената — малоумник да ме напада заради

някаква си песен. После се намръщи. И докато обикалях масата, като се мъчех да стоя по-далеч от Шишко, внезапно възкликна:

— Знам я тази песен! — Затананика я, а Шишко се намръщи още повече. — Това е първото нещо, което чувам всеки път, когато се опитвам да използвам Умението. От теб ли идва? — попита невярващо.

— Моя песен! — отново заяви Шишко. — На мама! Не можеш да я чуеш. Само аз!

И изведнъж се втурна към принца като бик. Сграбчи бутилката и я вдигна да го удари, без да обръща внимание на стичащото се по ръката му бренди. Принцът се стресна, но глупавата му гордост не му позволи да отстъпи. Остана на място, присвит в бойна стойка, както го бях учил. Ръката му посегна към ножа на кръста му. В отговор долових откъм Шишко замъгляващото ума *Не ме виждаш, не ме виждаш, не ме виждаш* — и вече врълхиташе върху принца. Видях как Предан се съпротивлява на Умението му, усетих как се кани да нанесе ответен удар.

— Не! — изревах. — Спрете!

В заповедта ми трептеше острието на Умението. Двамата трепнаха и се завъртяха към мен с вдигнати ръце, сякаш това можеше да ги предпази от магията. Почти видях как тя отскочи от тях, но все пак успя да ги зашемети за миг. Инстинктивно отхвърлиха командата към мен и тя ме замая, но дойдох на себе си по-бързо от тях. Принцът залитна крачка назад, а Шишко изпусна бутилката и вдигна ръце да скрие очите си. Ужасих се от онова, което бях направил; но въпреки това, докато двамата стояха неподвижно и засега укротени, повторих:

— Спрете. Забранявам ви да се биете. Не и ако искате да продължите заедно овладяването на Умението. — Горд бях, че гласът ми не трепери.

Предан тръсна глава и възкликна замаяно.

— Пак го направи! Осмели се да използваш Умението срещу мен!

— Наистина го използвах — признах и попитах остро: — А какво друго можех да направя? Да гледам как се лишавате от разум един друг? Да си виждал случайно чичо си Август, Предан? Дето само точи лиги и мънка? Онова с него беше злополука. Но е имало случаи Умели да се осакатяват в двубой като този, който се канехте да си

спретнете. И не само да се осакатяват — да се убиват. И двамата. Без да остане победител.

Предан се подпря на масата. Шишко бавно свали ръце от очите си. Беше си прехапал езика и от него капеше кръв. Предан заговори и на двама ни:

— Аз съм вашият принц. Положили сте клетва пред мен. Как смееете да ме нападате?

Поех дъх и неохотно се заех със задачата, която ми бе възложил Сенч.

— Не тук — казах тихо. — Вярно е, че съм положил клетва към Пророците. Служа им, колкото е по силите ми. И за да им служа по най-добрия начин, искам много добре да разбереш едно, Предан. В тази стая ти не си мой принц, а мой ученик. И точно както учителят ти по фехтовка ти прави синини с учебния меч, за да те научи, така и аз ще използвам всяка сила, която намеря за нужна.

Погледнах Шишко. Той се цупеше кисело и на двама ни.

— В тази стая Шишко не е слуга. Тук той е мой ученик.

Изглеждах ги двамата и им надянах хомота, който трябваше да споделят.

— Тук сте равни. Тук сте ученици. Ще ви уважавам и ще настоявам да се уважавате един друг. Но не се заблуждавайте. В тази стая, през часовете на преподаване, моята власт е абсолютна. — Отново ги изглеждах. Разбрахте ли ме?

Принцът гледаше инатливо, Шишко — подозрително.

— Не слуга? — бавно попита той.

— Не, ако искаш да си мой ученик тук. За да научиш каквото трябва да те науча. За да можеш после да помагаш на принца.

Той се намръщи и бавно превъртя мисълта в главата си.

— Да помагам. На принца. Пак слуга. Още работа за Шишко. — Малките му очи проблеснаха злобно, докато изобличаваше „коварството“ ми.

Поклатих глава.

— Не. Да помагаш на принца. Като приятел в неговата котерия.

— О, не — с отвращение изстена принцът.

— Не слуга. — Идеята явно харесваше на Шишко. Това ми разкри още нещо за него. Мислех си, че е прекалено тъп, за да го е

грижа какво е мястото му в този свят. А ето че определено предпочиташе да не е слуга.

— Да. Обаче само ако си ученик. Ако не идваш тук всеки ден и не се опитваш да научиш каквото ви уча, не си ученик. Тогава Шишко пак слуга. Носи дърва и мъкне вода.

Той вдигна празната бутилка и я сложи на масата. Забързано надяна свирката на врата си.

— Свирката си е моя — каза настоятелно, сякаш това бе много важна част от пазарлъка.

— Свирката си е твоя — потвърдих. — Без значение дали си слуга или ученик.

Това като че ли го затрудни в проумяването на ситуацията и той изплезил език още повече, докато напрягаше ума си.

— Майтапиш се — тихо се обади принцът. — Това да бъде член на котерията ми?

За миг изпитах и съчувствие, и раздразнение от отвращението му от Шишко.

— Той е най-добрият кандидат, който успяхме да открием със Сенч — отговорих хладно. — Разбира се, освен ако не си попаднал на други с подобна естествена склонност към Умението?

Той помълча, после поклати неохотно глава. Стана ми малко смешно, че е по-разстроен от идеята Шишко да е негов съученик, отколкото от заявлението ми, че ще се отнасям към тях по един и същи начин по време на уроците. Реших да се възползвам от временното му разсейване.

— Добре. Значи се разбрахме. И мисля, че за тази сутрин всички научихме достатъчно неща. Очаквам ви утре в уреченото време. Засега сте свободни.

Шишко бе щастлив да си тръгне. Закрачи към камината, стиснал свирката. Щом тайната врата зад него се затвори, принцът попита тихо:

— Защо ми причиняваш това?

— Защото съм се заклеял в трона на Пророците. Да му служа с всичките си сили. Свободен си, Предан.

Очаквах да тръгне към вратата, но той не го направи. Защото в същия миг някой рязко потропа на нея. И двамата се сепнахме. Погледнах принца.

— Кой е? — извика той.

От другата страна на дебелия дъски се разнесе гласът на млад паж.

— Съобщение за вас, принц Предан, от съветник Сенч. Моли за извинение, но каза, че било изключително спешно.

— Момент.

Отстъпих в сумрачния ъгъл. Принцът отиде до вратата, отключи, откряна я съвсем малко и взе малък запечатан свитък. Гледах го и кисело си мислех, че въпреки всичките си гадости майстор Гален е бил прав в някои неща. Никой от учениците му не бе посмял да нападне свой другар, още по-малко да оспорва властта му над нас. Той моментално бе въдворил сурово равенство между всички, макар че аз бях изключение: всички знаеха, че съм под тях. Колкото и да ми бе противно, трябваше да възприема поне отчасти становищата му, макар и да отричах грубия му подход. Дисциплина и наказание са две различни неща, помислих си и усетих отгласа на някакви отдавна чути думи на Бърич.

Принцът вече беше затворил вратата и махаше восъчния печат. Намръщи се, когато разви свитъка — вътре имаше друг, също запечатан.

— Мисля, че е за теб.

С почерк, който никога не бих разпознал като почерк на Сенч, на свитъка бе изписано: „За учителя“. Видях собствения си печат с нападащия елен на Пророците и взех свитъка от ръката на принца.

— Да, за мен е — казах само. Обърнах се с гръб към него, счупих печата и прочетох написаното. После хвърлих свитъка в огъня.

— Какво пишеше? — заповеднически попита принцът.

— Викат ме — отвърнах. — Трябва да тръгвам. Но очаквам утре да си тук, готов да се учиш. Приятен ден, принце.

Потресеното му мълчание ме последва, докато се промушвах зад камината и затварях малката врата. Щом се озовах в тесния коридор, забързах. Проклинах наум ниския таван, ъглите, покрай които трябваше да се провирам, и заплетените лабиринти, по които трябваше да вървя, когато ми се искаше да тичам по възможно най-правата линия.

Когато стигнах до шпионката към личната приемна на кралицата, устата ми беше пресъхнала и бях оплезил език като гонче. Поех

дълбоко дъх, седнах на малкото столче и надникнах през тясната пролука. Бях закъснял. Сенч и Кетрикен вече бяха там; кралицата седеше, а съветникът ѝ стоеше прав до нея. Бяха с гръб към мен. Пред тях стоеше дългнесто момче на десетина години. Тъмните му къдри бяха прилепнали за черепа му от пот, от наметалото му капеше кален топящ се сняг. Ниските му обувки изобщо не бяха подходящи за пътуване през зимата. Откъдето и да идваше, явно бе вървяло през цялата нощ. Тъмните му очи бяха огромни и гледаха спокойно кралицата.

— Разбирам — тихо рече тя.

Отговорът ѝ сякаш му вдъхна смелост. Искаше ми се да бях чул целия разговор.

— Да, госпожо — съгласи се момчето. — И като чух, че няма да позволите с Осезаващите да се правят такива неща, дойдох при теб. Може би в Бъкип ще мога да бъда какъвто съм, без да ме бият заради това. Обещавам, че никога не ще го използвам за долни цели. Ще се закълна на Пророците и ще ти служа, както ми заповядаш.

Погледът му бе открит, но не и дързък — пряк поглед от момче, уверено, че е направило правилен избор. Взирах се в сина на Бърич и виждах Моли в скулите и миглите му.

— А баща ти одобрява ли това? — строго и същевременно любезно попита Сенч.

Момчето извърна поглед, после каза тихо:

— Баща ми не знае, господине. Просто тръгнах, понеже разбрах, че не мога да издържам повече. Няма да им липсвам. Ти беше вкъщи. Той има други синове. Добри синове, които не са Осезаващи.

— Това не означава, че няма да му липсваш, Чев.

Момчето явно се подразни.

— Не съм Чев. Чевърст няма Осезанието. Аз съм Пъргав, другият близък. Ето виждате ли, още една причина да не липсвам на баща си. Вече си има друг мен, при това съвършен.

Последва напрегнато мълчание. Сигурен съм, че момчето изтълкува причината погрешно. Кетрикен заговори, за да се опита да оправи положението.

— Познавах Бърич преди години. Колкото и да се е променил, сигурна съм, че ще му липсваш, независимо дали си Осезаващ, или не.

— Когато говорих с Бърич, той ми се видя много горд и щастлив от всичките си деца — добави Сенч.

За миг си помислих, че момчето ще се пречупи. Но то пое дъх и каза направо:

— Е, да, но това беше преди. — Сенч явно го беше погледнал неразбиращо, защото то обясни: — Преди петното да падне върху мен. Преди да разбере, че имам Осезанието.

Кетрикен и Сенч се спогледаха — разбрах го по това как обърнаха глави един към друг. А после кралицата рече тихо:

— Тогава, Пъргав, сине на Бърич, чуи какво ще ти кажа. Готова съм да те взема на служба при мен. Но мисля, че е най-добре да го направя със съгласието на баща ти. Той трябва да знае къде си. Не е честно родителите ти да се страхуват, че с теб е станало нещо лошо.

Още докато говореше, всички чухме надигналата се глъчка в коридора пред приемната. На вратата се почука и преди някой да отговори, се почука пак — този път доста по-силно. Кетрикен кимна на малкия си паж и той забърза да отвори. На прага стоеше страж, готов да докладва. Зад него се извисяваше Бърич, мрачен и намръщен — и въпреки всичките изминали години усетих как се свивам пред погледа му. Черните му очи горяха.

— Сенч. За минутка, ако обичаш — обади се той, без изобщо да обръща внимание на стража.

— Бърич. Влез, ако обичаш — каза кралицата и се обърна към пажа. — Свободен си. Затвори вратата хубаво. Не, страж Сена, всичко е наред, уверявам те. Засега не се нуждаем от теб. И ти си свободен.

Бърич вече крачеше гневно напред, но кротките й любезни думи и спокойното й държане като че ли го укротиха. Все така накуцваше.

Коленичи пред Кетрикен, а тя възкликна:

— О, Бърич, недей. Моля те. Стани.

Беше му доста трудно да се изправи, но не изпъшка. Когато вдигна поглед към нея, насмалко да ахна. Тъмните му очи бяха забулени от пердата.

— Ваше величество. Лорд Сенч. — Поклони се официално. После, сякаш нямаше какво повече да им каже, се обърна към Пъргав. — Момче. Вкъщи. Веднага.

Момчето се осмели да погледне към кралицата за потвърждение.

— Казах: веднага вкъщи! — изръмжа Бърич. — Да не си забравил кой ти е баща?

— Не, господине. Не съм. Но как... как ме намери? — попита слисаният Пъргав.

Бърич изсумтя презрително.

— Ха! Попитал си ковача в Трура по кой път се стига до Бъкип. Пътувах дълго и измръзнах, а и ти достатъчно досади на тези хора тук. Връщаш се с мен вкъщи.

Изпитах възхищение към момчето, когато дръзко се изправи пред надигания се гняв на баща си.

— Помолих кралицата за убежище. И ако ми го даде, смятам да остана.

— Глупости. Не ти трябва убежище. Майка ти се побърка от тревоги, сестра ти по цяла нощ плаче. Връщаш се у дома, сядаш си на задника и се заемаш със задълженията си. Без никакви възражения.

Пъргав сведе глава. Не беше съгласие, а само потвърждение, че е чул думите му. Вдигна мълчаливо очи към кралицата. Беше странна гледка — Бърич, вече стар и побелял, а до него — синът му, повтарящ едно към едно упорития поглед на баща си.

— Ако ми позволите да предложа... — започна Сенч, но Кетрикен го прекъсна.

— Пъргав, изминал си дълъг и тежък път, при това бързо. Мокър си, премръзнал и уморен. Кажи на стража пред вратата да те заведе в кухнята и да се погрижи да се нахраниш, след което да те сложи при печката, за да се стоплиш и изсушиш. Искам да говоря с баща ти.

Момчето се поколеба и Бърич се намръщи още повече.

— Изпълнявай, момче! — рязко рече той. — Тя е твоята кралица. Щом не можеш да покажеш синовна смиреност и да слушаш баща си, поне покажи, че си възпитан да се подчиняваш на законната си кралица! Поклони се и прави каквото ти се казва.

Видях как надеждите на момчето умират. Пъргав се поклони сковано, после тръгна към вратата. Но не забърза, а излезе с достойнство, сякаш бе тръгнал към собствената си екзекуция.

Щом вратата се затвори, Бърич се обърна към Кетрикен.

— Ще ме прощавате, ама... Добро момче е... обикновено. Просто е... на трудна възраст.

— Няма нищо. Честно казано обаче, наистина съм разтревожена, че трябваше да се стигне дотук, за да ни посетиш. Няма ли да седнеш, Бърич? — И му посочи един от няколкото празни стола пред нея.

Бърич остана прав.

— Много мило от твоя страна, но нямам време да се бавя, милейди. Обещах на жена си, че ще се върна колкото се може по-бързо с момчето, и...

— Трябва ли да ти заповядам да седнеш, инат такъв? Милата ти съпруга ще ти прости, че си се забавил, за да си починеш поне малко, сигурна съм.

Той не отговори. После, сякаш беше куче, на което са му заповядали да седи и да не мърда, отиде до един от столовете и седна. И зачака.

След кратка пауза Кетрикен заговори пак.

— След всичките тези години е доста неловко за всички ни да се съберем по такъв начин. Но както и да е, радвам се да те видя. Да, а също и да видя, че имаш син с горд дух като на баща си.

Друг мъж би се разтопил от този комплимент, но Бърич само забодде поглед в пода и изсумтя:

— Хм, мисля, че има и много от недостатъците на баща си, милейди.

Кетрикен не спести нито думи, нито време.

— Искаш да кажеш Осезанието.

Бърич трепна, сякаш го беше проклела.

— Пъргав ни каза, Бърич. Не виждам нищо срамно в това. Каза ми, че е дошъл при мен, защото съм забранила да се преследват Осезаваци. Поиска да ми служи. Честно казано, бих се радвала да имам за паж такъв храбър момък. Но му казах, че това трябва да стане със съгласието на баща му.

Той завъртя глава.

— Не го давам, милейди. Още е малък, за да живее сред непознати. Ако се издигне толкова бързо и толкова високо, това ще го развали. Трябва да остане още някоя и друга година при мен, докато не се научи да владее момчешките си пориви.

— И докато не угасиш Осезанието в него — обади се Сенч.

Бърич се намръщи.

— Не мисля, че това е възможно. Много години се опитвах да го изтрия от себе си. А то си остава. Но ако човек не може да се очисти от него, все пак може да се научи да го отрича. Точно както трябва да се научи да отрича всякакви други пороци.

— И си толкова сигурен, че това е порок и нещо, което трябва да се презира? — кротко попита Кетрикен. — Но заради твоето Осезание преди години щях да умра от ръцете на Славен. Заради твоето Осезание Фиц трябваше да загине в тъмниците му.

Бърич рязко пое дъх и почти се задави. Пое дъх отново, явно се мъчеше да се овладее. Вдигна очи, примигна и с болка видях, че по миглите му има сълзи.

— Изричаш името му — прегракнало каза той. — И в същото време не разбираш, че именно заради него реших това. Кралице, та нали ако не беше Осезанието, Фиц щеше да овладее добре Умението! Ако не беше Осезанието, нямаше да го хвърлят в тъмницата на Славен. Ако не беше Осезанието, сигурно още щеше да е жив. Осезанието го обрече на гибел, при това дори не като човек. А като животно.

Пое треперливо дъх. Гласът му секна, но той преглътна и успя да се овладее.

— Всеки ден живея с провала си. Моят принц, принц Рицарин, ми повери едничкия си син с единствената заръка да го възпитам добре. Провалих се пред него. Провалих се пред Фиц, провалих се пред себе си. Защото бях слаб. Защото нямах волята да съм суров с момчето, когато се налагаше да съм суров. Затова Фиц тръгна по пътя на тази гнусна магия, започна да я използва и тя го доведе до... до смъртта му. Той плати цената за меката ми душа. Умря ужасно, самотен, като животно. Кралице, обичах Фиц. Първо като син на приятел, после като приятел. Обичах го, както обичам собствения си син. И няма да оставя още едно момче на тази долна магия. Няма!

Гласът му трепереше. Силните му юмруци се свиваха и отпускаха. Той се взираше в тях със замъглените си очи.

— Бърич. Приятелю — глухо рече Сенч. — Преди много време ми прати вест, че Фиц е загинал. Тогава се усъмних. И все още се съмнявам. Как може да си сигурен в смъртта му? Спомни си какво ни каза той. Че смята да замине на юг, в Халкида и още по-надалеч. Може би е направил точно това и...

— Не. Не го стори.

Ръцете на Бърич бавно се вдигнаха към шията му. Разтвори яката си и извади нещо малко и блестящо. Сърцето ми прескочи и очите ми се напълниха със сълзи. Бърич отвори шепата си.

— Познахте ли я? Това е иглата, която му даде крал Умен, когато го взе за свое момче. — Подсмръкна шумно и после се изкашля. — Когато го намерих, беше отдавна мъртъв. Бяха го ръфали животни. Но иглата си беше на мястото, на яката на ризата му... Да умре като животно, като се бие със зверове почти като него... Беше син на принц, син на най-чудесния мъж, когото съм познавал, а умря като куче! — Рязко затвори длан около иглата и я забодe в яката си, без да каже нито дума повече.

Седях в тъмното зад стената, притиснал устата си с ръка. Мъчех се да сподавя риданията си и да не се издам. Трябваше да запазя тайната си. Трябваше да остана мъртъв за него. Не бях имал представа какво е означавала смъртта ми за него. Почти не се бях замислял колко мъка и какво чувство за вина е изпитвал заради начина, по който смяташе, че съм умрял. Бърич все още вярваше, че съм бил погълнат от Осезанието, че съм се превърнал в човек-звяр и съм живял в горите, докато Претопените не са ме нападнали и убили. Не беше много далеч от истината. За известно време *наистина* се бях превърнал във вълк в човешко тяло. Но бях успял да се измъкна от това и отново да стана човек. Когато Претопените нападناха дома ми, успях да избягам. Минаха дни, преди да открия, че съм оставил безценната си игла. Бърич бе открил тялото на един Претопен, когото бях убил. Ризата с иглата в яката беше върху него. И той го беше взел за мен. През всичките тези години ми беше изгодно да го оставя в неведение за оцеляването ми. Мислех си, че така е най-добре за всички ни. Двамата с Моли бяха открили любовта и съвместния живот. Ако откриеше, че съм жив, това само щеше да разруши връзката между тях. Всичко трябваше да остане както си е. Трябваше. Заше метен и неподвижен, стоях и се взирах в човека, който се чувстваше отговорен за смъртта ми. Трябваше да продължи да носи тази вина. Не биваше да променям нищо.

— Бърич. Не мисля, че си се провалил пред никого — меко рече Кетрикен. — И не виждам Осезанието като порок у сина ти. Остави го при мен. Моля те.

Бърич поклати бавно и тежко глава.

— Нямахте да го кажеш, ако беше твой син. Ако на него не му се налагаше всеки ден да се опасява, че хората ще разберат какъв е.

Видях как раменете на Кетрикен се стягат, докато поемаше дъх, и разбрах, че се кани да му каже, че синът ѝ е Осезаващ. Сенч също осъзна опасността и ловко се намеси.

— Разбирам становището ти, Бърич. Не го споделям, но го разбирам. — Замълча за момент, след което попита: — Какво ще правиш с момчето?

Бърич го зяпна, след което се изсмя дрезгаво.

— Какво? Да не се страхуваш, че ще му съдере кожата? Не. Ще го върна у дома, ще го държа далеч от животни и ще го карам всеки ден да работи, докато не се умори дотолкова, че да заспива още преди да стигне леглото. Само толкова. Езикът на майка му сигурно ще го накаже по-лошо и от каиша. А и сестра му няма да му прости лесно за тревогите, които ни създаде. — Изведнъж се намръщи още повече. — Да не би момчето да е казало, че се страхува да не го убия или осакатя? Защото това е лъжа и той го знае, и заради това ще опита каиша.

— Нищо такова не е казвал — тихо рече Кетрикен. — Каза само, че не може да издържа повече да живее у дома и да му се забранява Осезанието.

Бърич изсумтя.

— Никой не е умрял от забраняване на Осезанието. Има чувство за самота от отказването, знам го много добре. Но никой не умира, ако избягва Осезанието. Умира се от използването му. — Рязко се изправи. Чух как коляното му изпука и трепнах. — Кралице, прости ми, но ако седя твърде много, ще се схвана и обратният път ще ми се види още по-тежък.

— Тогава остани за деня, Бърич. Иди в банята да отпуснеш крака си, наранен два пъти при защита на живота на Пророк. Нахрани се добре, наспи се на меко легло. Утре ще тръгнеш към дома си.

— Не мога, милейди.

— Можеш. Трябва ли да ти заповядвам и това? — с обич попита кралицата.

Бърич я погледна право в очите.

— Кралице, би ли ми заповядала да наруша думата си към съпругата си?

Кетрикен кимна сериозно.

— Бърич, само честта ти може да се сравнява с ината ти. Не, никога не бих ти заповядала да нарушиш думата си. Много пъти собственият ми живот зависеше от нея. Ще те пусна, щом държиш. Но ще те задържа още малко, за да приготвя даровете, които искам да занесеш на семейството си. И докато го правя, можеш да хапнеш гореща храна и да се постоплиш до печката.

Бърич помълча за момент.

— Както пожелаеш, милейди — отвърна накрая и отново тежко и мъчително коленичи.

Стана и зачака позволение да излезе. Кетрикен въздъхна.

— Добре, приятелю, върви.

Бърич излезе. Кетрикен и Сенч се спогледаха. После Сенч се обърна и погледна към шпионката. Гласът му бе мек.

— Имаш малко време, докато яде. Мисли здравата. Да го извикам ли пак тук? Можете да се срещнете насаме. Можеш да облекчиш сърцето му. — Помълча. — Решението е твое, момчето ми. Нито Кетрикен, нито аз ще го вземем вместо теб. Но... — Думата увисна във въздуха. Може би знаеше колко не исках съвета му за това. Добави тихо: — Ако искаш да кажа на Бърич да се върне тук, кажи на лорд Златен да ми прати съобщение. Ако ли не, тогава... не прави нищо.

Кралицата стана и Сенч я изпрати към изхода, преди да излезе. Кетрикен хвърли умолителен поглед към стената.

Не знам колко време останах да седя в прахта и полумрака. Когато свещта ми започна да се дави в собствения си восък, станах и тръгнах към малката си стаичка. Коридорът ми се виждаше безкраен и потискащ. Вървах невидим, през прахоляк, паяжини и миши изпражнения. Като призрак, помислих си и се усмихнах мрачно. И през живота си вървах така.

Върнах се в стаята си и свалих наметалото от куката му. Заслушах се край вратата и излязох в главната стая на покоите на лорд Златен. Седеше сам на масата. Беше бутнал подноса със закуската настрана. Като че ли не беше хапнал нищо. Не ме поздрави. Заговорих направо.

— Бърич е тук. Дошъл след сина си Пъргав, близнака на Чевръст. Пъргав е Осезаващ и потърси убежище и служба при кралицата. Бърич отказа да й остави момчето. Ще го върне у дома, за да го научи да не

използва Осезанието. Все още мисли, че Осезанието е зло. Обвинява него за смъртта ми. Обвинява и себе си, че не е успял да го избие от мен.

След малко лорд Златен обърна лениво глава към мен и ме погледна.

— Интересна клюка. Този Бърич... бил е коняр тук навремето, нали? Не мисля, че съм го срещал.

Стоях и го гледах мълчаливо. Той отвърна на погледа ми без никакъв интерес.

— Днес отивам до града — казах студено.

Той отново се зае да съзерцава масата.

— Както желаш, Том Беджърлок. Днес нямам нужда от услугите ти. Но бъди готов утре да излезеш на езда с мен. Лейди Пестеливост и племенницата ѝ ми предложиха да ме вземат на лов със соколи. Не държа своя птица, както знаеш. Ноктите им съсипват ръкавите на дрехите ми. Но може би ще успея да прибавя няколко пера към колекцията си.

Ръката ми беше върху дръжката на вратата още преди да е свършил отвратителната си шарада. Затворих и заслизах енергично по стълбите. Предизвиквах съдбата и себе си. Ако се сблъсках с Бърич в коридора, щеше да ме познае. Нека боговете да решат кое е по-добре: вината и незнанието или болезнената истина. Но не попаднах на него в залите на Бъкип, нито пък в столовата на стражите. Изсумтях на собствената си глупост. Естествено, че като гост на кралицата щяха да го отведат в главната зала и да го нахранят добре заедно с непослушния му син. Не си позволих да се замислям за други изкушения. Излязох на двора и тръгнах надолу към града.

Денят беше чудесен, ясен и мразовит. Студът щипеше скулите и ушите ми, но ходенето ме стопляше. Прехвърлих десетина сцени какво би било да се изправа пред Бърич. Ще ме прегърне. Ще ме удари и ще ме наругае. Няма да ме познае. Ще припадне. В някои сцени ме посрещаше топло с радостни сълзи, а в други ме проклинаше за всичките години, през които е трябвало да живее с вината си. Но в нито една не можех да си представя как ще говорим за Моли и Копривка, нито какво ще последва. Ако Бърич откриеше, че съм жив, щеше ли да може да скрие това от Моли? И би ли го направил?

Понякога честта му дотолкова взимаше връх, че немислимото за всеки друг ставаше единствено правилното за него.

Изведнъж открих, че вече съм в центъра на града. Мъже и жени ме заобикаляха отдалеч и осъзнах, че се мръщя и че сигурно съм си говорил сам. Опитах се да надяна по-приятна физиономия, но лицето ми сякаш не се сещаше как се прави. Не можех и да реша къде искам да ида. Минах покрай дърводелската работилница, в която чиракуваше Хеп. Помотах се отвън, докато не го зърнах. Държеше някакви инструменти. Запитах се дали това означава гласувана по-голяма отговорност, или просто ги носи на някого. Е, поне беше там, където му е мястото. Днес нямаше да го безпокоя.

Оттам отидох при магазинчето на Джина, но то беше затворено. Бързата проверка на навеса показва, че понито и каруцата липсват. Явно ѝ се беше наложило да замине нанякъде. Не бях сигурен дали изпитвам облекчение, или разочарование. Нямаше да се отпусна, ако уталожа самотата си с нея, но ако си беше у дома, сигурно щях да се поддам на изкушението.

Затова взех следващото по глупост решение — да отида в „Набученото прасе“. Кръчма тъкмо за Осезаващи и за Осезаващи копелета. Влязох и докато стоях на прага с ярките лъчи на зимното слънце зад мен, си помислих, че това е едно от онези места, които винаги изглеждат по-добре на светлината на фенери. Денят разкриваше не само умората на паянтовите маси и мократа слама, която се извиняваше от пода, но и безрадостните лица на хората, които посещават подобни кръчми по това време. Хора като мен, помислих си кисело. Дядка и мъж с изметнат крак и една ръка седяха на маса край камината и играеха някаква игра със зарове. На друга маса се бе настанил мъж с насинено лице и мърмореше нещо над халбата си. Една жена погледна към мен, когато влязох. Вдигна въпросително вежда, но аз поклатих глава. Тя ми се намръщи и се обърна да се взира в огъня. Момче с кофа и мръсен парцал търкаше масите и пейките. Когато седнах, избърса ръце в панталоните си и дойде при мен.

— Бира — казах не защото ми се пиеше, а защото бях в кръчма и трябваше да поръчам нещо. Момчето се поклони, взе монетата, донесе ми халба и отново се зае със задачите си. Отпих глътка и се опитах да си спомня защо съм слязъл в града. Реших, че просто от нужда да не стоя на едно място. А ето че сега седях в кръчма. Ама че глупост.

Влезе бащата на Сваня. Мисля, че отначало не ме видя — беше влязъл в полутъмното помещение от яркия зимен ден. Когато го познах, забих поглед в масата, сякаш по този начин можех да се направя невидим. Не се получи. Чух тежките му стъпки по клисавата слама, после той седна срещу мен. Кимнах му предпазливо. Той ме гледаше мътно. Очите му бяха зачервени, но не можех да определя дали от плач, недоспиване или пиене. Тъмната му коса този път беше сресана, но бе пропуснал да се обръсне. Зачудих се, че не работи. Момчето забърза към него с чаша бира, прибра му монетата и продължи да търка дъските. Хартсхорн отпи глътка и почеса четината си.

— Е.

— Е — съгласих се кротко и отпих. Толкова ми се искаше да съм някъде другаде, че направо не можех да повярвам, че тялото ми остава на мястото си.

— Момчето ти. — Хартсхорн се размърда в стола си. — Смята ли да се жени за момичето ми, или просто да я съсипе?

Гласът му си остана спокоен, но виждах как гневът и болката набъбват в него като мехури на дъното на застояло езерце. Разбрах, че може и да се стигне и до бой. Беше нещо като просветление. Този човек трябваше да направи нещо, за да възстанови самоуважението си, а аз му предоставях възможност. Старчето и сакатият бяха забравили играта си и ни наблюдаваха с интерес. И те много добре разбираха накъде вървят нещата. Щяха да са свидетели на Хартсхорн.

Нямаше изход от предстоящото, но все пак се опитах да намеря. Гласът ми бе тих, спокоен и искрен. Опитах се да стигна до него, както говорят баща с баща.

— Хеп ми каза, че обича Сваня. Така че няма намерение да я съсипва или да я използва и да я зареже. И двамата са много млади. Но да, има опасност от съсипване — както на дъщеря ти, така и на сина ми.

Направих грешка, като замълчах. Мисля, че ако бях продължил да говоря, щеше да обърне поне малко внимание на думите ми. Смятах да го питам какво според него можем да направим като родители, за да налеем ум в главите на децата си, докато страстите им намерят някаква основа за бъдещето. Може би ако не бях мислил толкова настойчиво

какво да му кажа и какво всъщност можехме да направим, щях да забележа, че неговите настойчиви мисли са как да ме пребие.

Той скочи. Държеше халбата, в очите му пламна отчаяна ярост.

— Синът ти я чука! Малкото ми момиче, Сваня! А ти казваш, че това не е съсипване?

Докато се изправях, тежката халба ме удари в лицето. Грешка, отбеляза някаква част от мен. Мислех, че ще я стовари отгоре и затова смятах да се отдръпна извън обхвата му. Но халбата ме улучи в лявата скула, чух изпращяване и бяла болка се разнесе като паяжина от центъра на удара.

Острата болка принуждава някои да се отдръпнат и парализира други. Мъченията на Славен бяха развили в мен друга реакция. Атакувай, преди да е станало по-лошо, преди нападателят да те надвие и да те изтезава както му се хареса. Летях към него през масата още преди халбата да е тупнала на пода. Болката в лицето ми достигна върха си почти по същото време, когато юмрукът ми се заби в устата му. Зъбите му порязаха кокалчетата ми. Лявата ми ръка го улучи в гръдната кост, малко над набелязаната цел.

Предупреждението на Джина се оказа вярно. Не падна, а изрева от ярост. Едното ми коляно беше върху масата. Свих другия крак под себе си и се изтласках напред, мъчех се да се добера до гърлото му. Тежестта ми го събори на мръсния под. Пейката зад него ми помогна да го просна, но и аз болезнено ударих глезените си в нея, докато падах отгоре му.

Беше по-силен, отколкото изглеждаше, и се биеше, без да се пази, без изобщо да се замисля за собственото си тяло. Не бях успял да го сграбча добре за гърлото, а пейките и масите в кръчмата се оказаха допълнителни препятствия за борбата ни. В един момент се оказа върху мен, но бяхме под една маса и аз се надигнах рязко и блъснах главата му в долната страна на плота. Това за момент го зашемети и успях да се освободя от хватката му. Претърколих се настрани и се изправих. Той изръмжа. Не показваше ни най-малки признаци на укротяване.

Сбиванията са едновременни неща — докато се готвех да го изритам, когато се измъкне изпод масата, кръчмарят изрева: „Повиках стражата! Бийте се някъде навън“, а старчето кудкудякаше: „Внимавай,

Рори! Ще те скрита, пази се!“ Но онова, което отвлече вниманието ми, бе викът на Хеп: „Том! Не наранявай бащата на Сваня!“

Рори Хартсхорн обаче като че ли нямаше никакви угризения да нарани бащата на Хеп. Изрита ме силно по глезена и докато залитах, се претърколи изпод масата. Паднах, но отгоре му. Вкопчих се в гърлото му, но той сведе брадичка надолу, за да отслаби душещата ми хватка, като в същото време юмруците му бяхтеха ребрата ми.

— Градската стража! — предупредително изрева някой.

Вдигнаха ни грубо от пода. Не си губиха времето да ни разтърват, а ни повлякоха като едно цяло до вратата и ни изхвърлиха на заснежената улица. Наобиколи ни тълпа. Аз все още се мъчех да забия пръсти в гърлото на Рори. Той ме сграбчи за косата, изви главата ми назад и понечи да ми избодне очите.

— Разтървете ги! — викна старшият и изведнъж цялата ми решимост ми се стори глупава. Пуснах Рори и се отскубнах от него, като оставих кичур коса в юмрука му. Някой ме хвана за ръката и ме вдигна на крака. Който и да беше, сграбчи китките ми и нещо ги изви зад гърба ми. Стиснах зъби и съсредоточих цялата си воля да не се съпротивлявам. Останах задъхан и послушен и след малко хватката леко се отпусна.

Рори Хартсхорн не мислеше така ясно. Съпротивляваше се на жената, която го изправяше, така че тя го фрасна с палката си. Той се укроти и остана на колене. Кръвта от устата му се стичаше по брадичката и капеше върху снега. Гледаше ме злобно.

— Глобата за кръчмарско сбиване е по шест сребърника. Плащате сега и се разотивате мирно, или отивате в ареста и плащате двойно, за да излезете. Кръчмарю. Някакви щети вътре?

Не чух отговора му, защото в същото време Хеп засъска в ухото ми.

— Том, как можа!

Обърнах се да погледна момчето си. Той се сви, като видя лицето ми. Не се изненадах. Дори на зимния студ бузата ми гореше. Усещах я как се подува.

— Той почна пръв. — Прозвуча като намусено момчешко оправдание.

Стражът, който ме държеше, ме разтърси.

— Ти! Внимавай. Капитанът те попита дали имаш шест сребърника. Имаш ли?

— Имам. Пусни ми едната ръка да извадя кесията си. — Забелязах, че кръчмарят не беше посочил никакви щети от побоя ни. Може би това бе едно от предимствата да си редовен клиент.

Стражът пусна и двете ми ръце.

— И без глупави номера — предупреди ме.

— Вече си направих глупавия номер за деня — промърморих и бях награден с неохотно изсмиване от негова страна. Ръцете ми започваха да се подуват. Боляха, докато отварях кесията и отброявах монетите. Щедростта на кралицата се изразходваше по най-добрия начин. Стражът взе монетите и отиде да ги предаде на старшия, който ги преброи и ги пхна в служебната чанта на колана си. Рори Хартсхорн, все още държан от стражите от двете му страни, поклати мрачно глава и каза приглушено:

— Нямам.

Един от стражите изсумтя:

— Както харчиш за пиене напоследък, цяло чудо е, че си намерил пари за бира.

— В ареста — студено нареди старшият.

— Аз имам — ненадейно се обади Хеп. Почти бях забравил за него, докато не го видях да дърпа старшия за ръкава.

— Какво имаш? — изненадано го попита онзи.

— Пари. Ще платя глобата на Хартсхорн. Моля ви, не го затваряйте.

— Не ти искам парите! Нищо не искам от него. — Рори Хартсхорн започваше да оклюмва. Яростта беше отминала и на нейно място идваше болката. За мой ужас той се разплака. — Съсипа дъщеря ми. Съсипа семейството ни. Не вземайте мръсните му пари.

Хеп пребледня. Старшият го измери студено с поглед.

— Моля ви, не го затваряйте — дрезгаво рече Хеп. — И без това е зле.

Кесията в ръката му носеше печата на майстор Гиндаст. Той изсипа няколко монети в шепата си и ги подаде на стража.

— Моля ви.

Старшият рязко завъртя глава.

— Отведете Хартсхорн в дома му. Глобата се отсрочва.

Студено обърна гръб на момчето ми и Хеп се олюля, сякаш го бяха ударили. От срам лицето му бе станало алено. Двамата стражи побутнаха Хартсхорн, но болката вече го бе завладяла и те по-скоро му помагаха да върви, отколкото го удържаха. Другите стражи си тръгнаха. Изведнъж с Хеп останахме сами насред студената улица. Примигнах. Натъртените места по тялото ми надигнаха вой. Най-зле беше скулата ми, където ме бе ударила халбата. Зрението ми с това око беше размазано. Испитах за миг егоистична благодарност, че Хеп е до мен да ми помогне. Но синът ми сякаш изобщо не ме виждаше.

— Сега всичко е съсипано — рече безпомощно. — Вече никога няма да успея да оправя нещата. Никога. — Загледа се след отдалечаващия се Хартсхорн, после рязко се обърна към мен. — Том, защо? — попита съкрушено. — Защо го направи? Отидох да живея при Гиндаст, както ми каза. Всичко започваше да се подрежда. А ти го съсипа. — Отново погледна след Хартсхорн. — Вече няма как да се помиря със семейството на Сваня.

— Той започна — казах все така глупаво и наругах жалкото си оправдание.

— Не можеше ли да се махнеш? — попита той, уверен в собствената си правота. — Винаги си ми казвал, че това е най-добрият избор при бой. Да се махнеш, ако можеш.

— Той не ми даде възможност — отвърнах.

Гневът ми започваше да се подува по-лошо и от лицето ми. Гребнах две шепи донякъде чист сняг от един перваз. Допрях го до лицето си.

— Не разбирам как можеш да ме обвиняваш за това — добавих сърдито. — Ти забърка цялата тази каша. Ти си я завлякъл в леглото.

За момент ме погледна, сякаш съм го ударил. Но още преди да изпитам съжаление за думите си, болката му се смени с гняв.

— Говориш, сякаш имах избор — студено рече Хеп. — Но пък това може да се очаква от човек, който никога в живота си не е познавал истинска любов. Мислиш си, че всички жени са като Славей. Не са. Сваня е истинската ми любов винаги, а истинската любов не бива да се кара да чака. Ти и родителите й искате да изчакаме, сякаш утрешният ден е сигурен за всички ни. А той не е. Любовта иска да бъде взета цялата, веднага.

Думите му ме вбесиха. Сигурен бях, че не са негови собствени, а ги е чул от някой кръчмарски менестрел.

— Ако си мислиш, че никога не съм срещал любовта, значи изобщо не ме познаваш — отвърнах гневно. — Колкото до теб и Сваня, тя е първото момиче, на което си казал нещо повече от „здрасти“, а после я катурваш в леглото и наричаш това любов. Любовта е нещо повече от лягането, момче. Ако не дойде и не се задържи, ако не може да изчака и да издържи разочарование и раздяла, значи не е никаква любов. Любовта не изисква легло, за да е истинска. Не изисква дори ежедневен контакт. Знам го, защото съм познал любовта, много видове любов. И сред тях съм познал и чувствата си към теб.

— Том! — укорително викна той и хвърли стреснат поглед към някаква минаваща двойка.

— Страх те е, че ще разберат погрешно думите ми ли? — подиграх му се. Доловил гнева в гласа ми, мъжът хвана жената за ръка и я поведе забързано покрай нас. Сигурно приличах на побъркан. Не ми пукаше. — Мисля, че си объркал всичко. Дойде в Бъкип и забрави всичко, на което се опитвах да те науча. Дори вече не знам как да говоря с теб.

Отидох до перваза за още сняг. Обърнах се към Хеп. Той се взираше вцепенено в далечината. В този миг сърцето ми се предаде. Беше си отишъл от мен, следваше собствения си път и не можех да направя нищо. Споровете с него бяха толкова безполезни, колкото всичките думи на Бърич и Търпение към мен. Хеп щеше да продължи по своя път, да прави свои собствени грешки и може би, когато станеше на моите години, щеше да научи своите уроци от тях. Нима не бях направил същото?

— Ще продължа да плащам чиракуването ти — рекох тихо. Казах го по-скоро на себе си; знаех, че с това ще се свърши. Че вече е свършило, с изключение на спазването на уговорката ми със самия мен.

Обърнах се и започнах дългото завръщане към замъка. От студения въздух натъртените ми ребра започнаха да болят. Нямах особен избор обаче. Болката в подутите пръсти ми беше противно позната. Зачудих се смътно кога ли ще стана достатъчно стар и мъдър да престана да се пъхам в побои. Зачудих се и на странното прекъсване

в гърдите ми, пустотата, където допреди малко беше Хеп. Усещах я като смъртоносна рана.

Чух зад себе си бягащи стъпки и рязко се извъртях, очаквах нова атака. Хеп залитна и закова на място при вида на смръщеното ми лице. За миг просто стояхме и се гледахме. После той се пресегна и сграбчи ръкава ми.

— Том, защо става така? Полагам всички усилия, а все върша и казвам неправилните неща. Родителите на Сваня са й бесни, а когато ми се оплака и й казах, че може би ще е по-добре да се срещна с тях и да обещаая да изчакаме, тя се ядоса на мен. И се сърди, че отидох при Гиндаст и ми се налага да спя там. Но наистина отидох при Гиндаст, сам, и го помолих да се преместя при него. И той ме унизи, но аз сведох глава и преглътнах, и ето че сега съм там и му се подчинявам, както ми каза. Мразя, че трябва да ставам толкова рано, че брои свещите, че не мога да излизам повечето вечери. Но го правя. Днес за първи път ме изпрати със задача да взема някакъв месингов обков от улицата на ковачите. А сега ще закъснея и ще ми се наложи пак да свеждам глава, докато ме хока. Но не мога да те оставя да си идеш с мисълта, че съм забравил всичко, на което си ме учил. Не съм. Но трябва да намеря собствения си живот тук, а понякога наученото просто не подхожда на начина, по който мислят всички останали. Понякога просто не се получава. Но аз се опитвам, Том. Опитвам се.

Думите му изригваха като поток. Когато отшумяха и мълчанието заплаши да се настани на мястото им, метнах ръка през рамото му и го прегърнах въпреки болката в ребрата.

— Тичай по задачите си — казах в ухото му.

Опитах се да измисля нещо друго, но не успях. Не можех да му кажа, че всичко ще се оправи, защото не бях сигурен, че ще се оправи. Не можех да му кажа, че вярвам в преценката му, защото не вярвах. Тогава Хеп намери думи и за двама ни.

— Обичам те, Том. Ще продължа да опитвам.

Въздъхнах с облекчение.

— И аз те обичам. И ще продължа да опитвам. А сега бързай. Имаш дълги крака и си пъргав. Тичай, може и да не закъснееш.

Той ми се усмихна, обърна се и хукна към ковашката улица. Завидях на пъргавите движения на тялото му. Обърнах се и отново закрачих към замъка.

По средата на пътя срещнах слизация Бърич. Пъргав седеше зад него, хванал баща си през кръста. Раненият крак на Бърич беше изнесен неудобно настрани — беше преправил стремето. За миг вперих поглед в него. Пъргав ме зяпна, но явно само заради насиненото ми лице. Угасих Осезанието си до мъждукащ въглен. Сведох глава и се разминахме, без да ги поглеждам повече. Сърцето ми копнееше да се обърна след тях, но се сдържах. Твърде много се боях, че Бърич също ще се обърне.

Остатъкът от пътя до замъка беше студен и мрачен. Отидох в банята. Стражите влизаха и излизаха, но ме оставиха на мира. Надявах се, че влагата и жегата ще отпуснат донякъде болезните ми, но не се получи. Дългото изкачване до покоите беше мъчително. Знаех, че ще се вдървя, ако остана неподвижен, но въпреки това мечтаех единствено за леглото. Денят се бе оказал пълна катастрофа. Съмнявах се, че дори усилията ми с Предан и Шишко ще дадат някакъв плод.

Докато приближавах покоите ни, вратата се отвори. Излезе градинарката Гарета. Носеше кошница сухи цветя. Зяпах я сепнато. Тя вдигна очи и погледите ни се срещнаха. Внезапно се изчерви и луничките ѝ изчезнаха. После извърна поглед и се втурна по коридора, но не и преди да зърна украшението на шията ѝ. Беше един-единствен накит на тънка каишка. Малка роза, боядисана бяло, стъблото ѝ — черно. Познах работата на Шута. Нима се беше вслушал в идиотския ми съвет? Неясно защо, но сърцето ми се сви. Почуках предпазливо на вратата и казах кой съм, преди да вляза. Лорд Златен седеше в мекия стол до камината. Кехлибарените му очи се разшириха за миг при вида на синините ми, но бързо се овладя.

— Мислех си, че ще излизаш, Том Беджърлок.

— Излизах — отвърнах и си помислих, че няма да кажа нищо повече. Но ето че се бях заковал на място и го гледах, той също ме гледаше. Продължих предпазливо: — Имах... разговор с Хеп. Казах му, че да обичаш някого и да спиш с него са различни неща.

Лорд Златен примигна бавно.

— И той повярва ли ти?

Поех дъх.

— Не мисля, че ме разбра съвсем. Но предполагам, че с времето и това ще стане.

— За много неща е нужно повече време — отбеляза той. Обърна отново поглед към огъня и надеждите ми, припламнали само преди миг, угаснаха. Кимнах мълчаливо в знак на съгласие и се прибрах в стаята си.

Съблякох се и легнах на тясното легло. Затворих очи.

Денят ме бе изтощил повече, отколкото осъзнавах. Проспах целия следобед и продължих да спя през нощта. Спах дълбоко и без сънища, докато наред нощта изведнъж не бях избутан от блажената пустота в несигурното състояние между съня и събуждането. Какво ме беше разбудило? Зачудих се, после го усетих. Копривка плачеше зад защитните ми стени. Вече не ги атакуваше и не ме заплашваше гневно. Просто стоеше край тях и скърбеше. Безкрайно.

Вдигнах ръце и прикрих очи, сякаш това можеше да я спре. После поех дълбоко дъх и оставих стените си да се срутят. Една-единствена стъпка отнесе мислите ми до нейните. Прегърнах я утешително.

Не се тревожи, мила. Баща ти и брат ти се връщат. Добре са. Истина е, повярвай ми. Хайде. Престани да плачеш и си почини.

Но... откъде знаеш?

Просто знам. И ѝ предложих абсолютната си увереност и гледката на кратката си среща с Бърч и Пъргав, яздещи един зад друг.

За миг тя изгуби форма, толкова голямо бе облекчението ѝ. Започнах да се отдръпвам, но тя внезапно се вкопчи в мен.

Беше толкова ужасно. Първо Пъргав изчезна и си помислихме, че му се е случило нещо лошо. После ковачът каза на татко, че го бил попитал кой път води към замъка Бъкип. И татко се разбесня и препусна, а оттогава мама или плаче, или нарежда. Казва, че от всички места на света Бъкип е най-опасното за Пъргав. Но не казва защо. Страх ме е, когато е такава. Понякога ме гледа, а очите ѝ дори не ме виждат. После или ми крещи да направя нещо полезно, или започва да плаче и не може да спре. Изобщо не разбирам. Всички пълзим из къщата като мишки. А Чев има чувството, че половината от него липсва и вината е негова.

Прекъснах непрестанния порой думи.

Чуй ме. Всичко ще е наред.

Вярвам ти. Но тях как да накарам да повярват?

Замислих се. Дали да не кажа на Моли, че е сънувала? Не.

Никак. Ще им се наложи да издържат. Така че бъди силна и за тях, знай, че всичко ще е наред. Помагай на майка си, грижи се за братята си и чакай. Ако изобщо познавам баща ти, ще е до теб толкова скоро, колкото може да го носи конят му.

Значи познаваш баща ми?

Ама че въпрос. И то много добре. Разбрах, че съм отишъл твърде далеч, че съм й казал нещо, което е опасно и за двамата ни. Затова й внуших с Умението, по-нежно от трепета на върбови листенца на лек вятър, че сега ще заспи, наистина ще заспи, а на сутринта ще е свежа и бодра. Хватката й отслабна и се измъкнах от нея, и се върнах на сигурно място зад стените си. Отворих очи в тъмната стаичка. Поех дълбоко дъх, обърнах се и се завих по-хубаво. Бях гладен, но утрото и закуската вече приближаваха.

Пипкава мисъл достигна до мен, носена от музика. Предаването беше колебливо, но не заради неспособност, а поради докачлива неохота да докосне ума ми. Най-сетне я накара да спре да плаче. Сега и Шишко може да поспи.

Докосването изчезна и ме остави да се взирам в тавана. И докато идвах на себе си и се опитвах да си кажа, че на предаването на Шишко трябва да се гледа като на положителна стъпка, а не на нападение, нечий друг ум докосна моя. Беше далечен, огромен и невъзможно чужд. Нищо човешко нямаше в начина, по който се движеха мислите й, колко горчиво и едновременно с това развеселено звучаха. Може би сега ще се научиш да не сънуваш толкова шумно. Той не е единственият, който се тормози от сънищата ти. Нито пък е единственият, на когото се разкриваш, малки човече. Какво си ти? Какво означаваш за мен?

После мислите й ме напуснаха, както отдръпващата се вълна оставя на брега трупа на удавник. Превих се през края на леглото и повърнах, по-скоро от сблъсък с този чудовищен ум, отколкото от ударите на Рори. Беше толкова чужда, че натискът й върху ума ми ме разкъса и задави мислите ми, сякаш се бях опитал да дишам масло или да пия огън. Дишах тежко в мрака, усещах как потта се стича по челото ми и се питах какво ли съм събудил с блуждаещото си Умение.

ГЛАВА 17

ЕКСПЛОЗИИ

... и подслушах разговор между Ерикска и капитана. Оплакваше се, че вятърът подмята кораба, сякаш на самия Ел не му се искало да се върнат. Ерикска се изсмя и го подигра, че вярвал в „такива стари богове. Станали са немощни и с мускули, и с ум. Бледата господарка сега заповядва на боговете. И тъй като не е доволна от нарческата, кара всички ви да страдате“. При тези думи капитанът се извърна от нея. Лицето му бе гневно, но както се гневи островитянин, защото мрази да показва страха си.

Колкото до прислужницата, която ми заръчахте да следя особено внимателно, не видях и следа от нея. Или е останала в каютата на нарческата през целия път, или не беше на борда на кораба. Мисля, че второто е по-вероятно.

Анонимен доклад до Сенч Звездопад за завръщането на нарческата в родината ѝ

Сънят отлетя безвъзвратно. Накрая станах, облякох се и се качих в кулата. Беше студено и тъмно, ако не се брояха няколко въглена в камината. Запалих свещи от тях и сложих дърва. Намокрих една кърпа и я допях до подутата си скула. Известно време просто се взирах в огъня. После, в безполезен опит да се разсея от всички въпроси без отговори, седнах на масата и се помъчих да прочета текущите свитъци, оставени ми от Сенч. В тях имаше драконови легенди от Външните острови, ясно изписани с черно мастило върху тънък кремав пергамент. Не би ги оставил на масата, ако не искаше да ги видя. В единия се разказваше за сребристосин дракон над пристанището на Бинград по време на решаващата битка между търговците и халкидците. Друг приличаше на детско упражнение по писане с едрите

си разкривени букви. Преди много време Сенч ме беше научил на няколко шифъра, с чиято помощ понякога си разменяхме съобщения, и нямах никакви проблеми да го разчета. Всъщност кодът бе толкова прост, че се намръщих и се запитах дали Сенч не е занемарил необходимостта от секретност или дали качеството на шпионите му се е понижило. Защото свитъкът пред мен се оказа доклад от шпионина, който бе пратил на Външните острови. Предимно се разказваха клюки, слухове и подслушани разговори на кораба на нарческата по време на плаването. Не намерих почти нищо полезно, макар че споменаването на Бледата жена ме разтревожи. Сякаш някаква стара сянка от предишен живот се пресягаше към мен с нокти вместо безплътни пръсти.

Тъкмо си правех чай, когато се появи Сенч. Бутна вратата-лавица и влезе със залитане. Бузите и носът му бяха червени и за миг се потресох при мисълта, че старецът е пиан. Вкопчи се в ръба на масата, седна в стола ми и попита жално:

— Фиц?

— Какво е станало? — попитах и пристъпих към него.

Той впери поглед в мен.

— Не те чувам — каза с прекалено висок глас.

— Какво ти е? — повторих по-силно.

Май отново не чу думите ми, но обясни.

— Гръмна. Работех върху същата смес, която ти показах в дома ти. Този път проработи твърде добре. Гръмна!

Вдигна ръце и се потупа по бузите и челото. Лицето му беше пълна скръб. Веднага разбрах какво го тревожи. Занесох му огледало. Той се взираше в него, докато донесох леген чиста вода и кърпа. Намокрих я и той я допря до лицето си. Когато я махна, част от червенината беше изчезнала, а заедно с нея и по-голямата част от веждите му.

— Сякаш те е ударил внезапен пламък. И косата ти е опърлена.

— Какво?

Направих му знак да не вика.

— Не те чувам — жално рече той. — Ушите ми звънят, сякаш пастрокът ми ме е зашлевил. Богове, как го мразех този човек!

Това, че изобщо спомена за него, беше показателно за състоянието му. Сенч никога не ми беше разказвал много за детството

си. Вдигна ръце и опипа ушите си, сякаш да се увери, че са си на мястото, след което ги запуши и отпуши с пръсти.

— Не чувам — повтори за пореден път. — Но лицето ми не е толкова зле, нали? Няма да ми останат белези, нали?

Поклатих глава.

— Веждите ти ще поникнат отново. Това... — докоснах леко бузата му — не изглежда по-зле от слънчево изгаряне или измръзнало. Ще мине. Мисля, че и глухотата е временна.

За последното нямаше гаранции, ако не се брояха надеждите ми.

— Не те чувам — измъчено рече той.

Потупах го окуражително по рамото и сложих чашата си пред него. Докоснах устата си, за да привлека вниманието му към устните ми, и казах отчетливо:

— Ученикът ти добре ли е?

Той проследи движението на устните ми и явно разчете какво му казвам, защото отвърна:

— Не се безпокой за това. Погрижих се за нея.

А когато го изгледах изумено заради женския род, възкликна гневно:

— Гледай си работата, Фиц!

Беше го яд по-скоро на самия себе си, отколкото на мен. Ако не бях толкова разтревожен за състоянието му, сигурно щях да се разсмея. Нея. Значи съм бил сменен от момиче. Накарах се да не мисля коя е и защо я е избрал и се опитах да му помогна по някакъв начин. След известно време установих, че може да ме чува, но не много добре. Осмелих се да се надявам, че слухът му ще се възстанови, и се опитах да му го кажа. Той кимна и махна пренебрежително с ръка, но забелязах спотаената в очите му тревога. Ако останеше глух, това сериозно щеше да му навреди като съветник на кралицата.

Той ме запитва гръмогласно дали съм видял свитъците на масата, след което се поинтересува какво ми е на лицето. За да го накарам да спре да крещи, написах кратките си отговори. Обясних синините със случайно сбиване в кръчма. Имаше си достатъчно свои проблеми, за да задълбае в подробностите. „Говори ли с Бърич?“ — написа ми и той.

„Реших, че е по-добре да не го правя“ — написах. Той сви устни, въздъхна и премълча, но си личеше, че му се иска да каже доста неща.

Щеше обаче да ги остави за по-нататък, когато разговорът стане по-лесен. После се заехме с шпионските доклади, посочихме си някои по-интересни неща и накрая се съгласихме, че нищо от съдържанието им не представлява непосредствен интерес. Сенч написа, че се надява скоро да получи вест от шпионина, който изпратил на остров Аслеваля да провери дали в легендата има зрънце истина.

Исках да обсъдя напредъка ми с Шишко и Предан, но се въздържах не само заради повредения му слух, но и защото все още се мъчех да определя доколко се справям. Вече бях решил, че утре ще продължа опитите с Шишко.

И тогава осъзнах, че въпросното „утре“ е на път да настъпи. Сенч явно си помисли същото. Каза ми, че ще иде да си легне и ще се оплаче от болки в стомаха, когато слугата дойде да го събуди.

На мен не ми се полагаше такъв лукс. Прибрах се в стаята си, за да се преоблека, след което се изкатерих до кулата на Искрен и зачаках учениците си. Със сигурност се ужасявах от днешния урок повече от тях двамата. Главата ми още пулсираше. Смръщих вежди, докато разпалвах огъня в камината и поставях свещи на масата. Не можех да си спомня кога за последен път не ме е мъчело свързаното с Умението главоболие. Замислих се за момент дали да не сляза за елфова кора. Отхвърлих тази идея, но не от опасения, че ще засегне способностите ми. А защото свързвах твърде силно билката с глупавата ми разправия с Шута. Не. Стига толкова.

Чух стъпките на Предан по стълбите и вече нямаше време да мисля за подобни неща. Той влезе, заключи и седна. Въздъхнах мислено. Позата му ясно показваше, че не ми е простил напълно. Първите му думи бяха:

— Не искам да уча Умението със слабоумен. Трябва да има и други. — После ме зяпна. — Какво ти е?

— Случайно сбиване. — Нарочно отговорих кратко, за да му покажа, че не ми се говори по въпроса. — Колкото до съвместната ви работа с Шишко, не знам за други подходящи кандидати. Той е единственият ни избор.

— О, не може да бъде. Организирахте ли издирване?

— Не.

Преди да успее да кажа още нещо, той вдигна малката фигурка от масата. Верижката ѝ се залюля.

— Какво е това?

— Твоя е. Намери я на брега, където се сблъскахме с Другия. Не я ли помниш?

— Не. — Взираше се ужасен в нея. — Да. Да, спомням си — призна с неохота. Залюля се в стола си, без да откъсва очи от статуетката. — Това е Елиания, нали? Какво означава това, Том? Че съм я намерил там, преди изобщо да съм я срещал?

— Какво?

Протегнах ръка, но той сякаш не забеляза. Просто седеше и се взираше в статуетката. Станах и заобиколих масата. Погледнах малкото лице, черните къдри, разголените гърди и черните, много черни очи и изведнъж разбрах, че е прав. Наистина беше Елиания. Не каквато беше сега, а каквато щеше да стане като порасне. Синият орнамент в косата ѝ беше същият като онзи, който бях видял на главата на нарческата. Поех дълбоко дъх.

— Не знам какво означава.

Принцът гледаше лицето на статуетката. Говореше сякаш насън.

— Мястото, където попаднахме, онзи бряг... Беше като вихър. Като водовъртеж, който привлича магия. Всякаква магия. — Затвори за момент очи, продължаваше да стиска фигурката. — Едва не умрях там, нали? Умението ме всмука и щеше да ме разкъса на парчета. Но ти дойде и... и някой ти помогна. Някой... — Изстена безпомощно, търсеше подходящата дума. — Някой огромен. По-голям от небето.

Не бих се изразил точно по този начин, но знаех какво има предвид. Внезапно осъзнах, че не искам да обсъждам събитията на брега и дори да мисля за тях. Имаше нещо като ореол около прекараните там часове — светлина, която по-скоро скриваше, отколкото озаряваше. Изпълваше ме с ужас. Точно затова не бях показал перата на Шута. Те бяха уязвимост. Врата към неизвестното. Когато ги вдигнах, усетих как се раздвижва нещо по-голямо, нещо, което никой не би могъл да контролира. Дори сега умът ми кривна настрани, сякаш с отказа си да си спомня можех да отменя случилото се.

— Какво беше това? На какво се натъкнахме там?

— Не знам — отвърнах.

В очите на принца блесна ентусиазъм.

— Трябва да разберем.

— Не. Не трябва. — Поех дъх. — Всъщност мисля, че трябва много внимателно да избягваме да разберем.

Той ме изглежда втрещено.

— Но защо? Не помниш ли какво беше усещането? Колко прекрасно беше?

Много добре си спомнях, особено когато разговаряхме двамата за това. Поклатих глава и ми се прииска да бях държал фигурката скрита някъде. Видът ѝ събуждаше всичките ми спомени, точно както познатият парфюм или няколко тона от песен внезапно те карат да си спомниш глупостите от някоя вечер.

— Да. Прекрасно беше. И много опасно. Не исках да се връщам оттам, Предан. И ти също. Тя ни накара.

— Тя? Не беше „тя“. Беше... като баща. Силен и сигурен. Грижовен.

— Мисля — отвърнах с неохота, — че и двамата сме го оформили така, както сме искали да изглежда.

— Тоест мислиш, че сме си измислили всичко?

— Не. Мисля, че се натъкнахме на нещо по-голямо, отколкото сме в състояние да схванем. И затова сме му придали позната форма, за да можем да го виждаме. За да могат да го обхванат умовете ни.

— Какво те кара да мислиш така? Да не е нещо прочетено в свитъците?

— Не. Никъде в свитъците не съм попадал на нещо подобно. Мисля го просто... защото така ми се струва.

Той ме зяпна и аз свих безпомощно рамене. Нямах по-добро обяснение нито за момчето, нито за себе си. А само раздвижило се предчувствие при спомена за създанието, предчувствие, смесено с прокобен страх.

Отварянето на вратата зад камината ме спаси. Шишко влезе и кихна. Носеше свирката над ризата си. Контрастът между ярката боя на свирката и парцаливите мърляви дрехи изведнъж ме накара да го погледна с други очи. Бях ужасен. Рехавата му коса бе прилепнала към черепа, виждащата се през съдраните му дрехи плът бе мръсна. Видях го, както го виждаше Предан, и разбрах, че отвращението на принца не се ограничава само до физическата му уродливост и слабоумието. Когато Шишко приближи, Предан буквално се дръпна и сбърчи нос. Годиците с вълка ме бяха накарали да приема, че определени неща

миришат по определен начин. Но вонята от немитото тяло на Шишко не бе просто неразривна част от него, подобно на секрета на пора. Това можеше да се промени — и трябваше да се промени, ако исках принцът да учи с него.

Засега обаче казах само:

— Шишко, седни тук.

Отдръпнах стола по-надалеч от принца. Шишко ме погледна подозрително. После се домъкна до стола, огледа го, сякаш да провери дали не сме му скроили номер, и се плъосна в него. Зачеса нещо зад лявото си ухо. Хвърлих поглед към принца. Беше като хипнотизиран и гледаше втрещено.

— Е, вече всички сме тук — казах високо и се зачудих какво да правя с тях.

Блуждаещият поглед на Шишко се спря върху мен.

— Онова момиче пак плаче — каза ми, сякаш аз съм виновен.

— Аха. После ще се погрижа за нея — отвърнах твърдо, но сърцето ми трепна.

— Какво момиче? — моментално се поинтересува принцът.

— Не се безпокой за това.

Шишко, да не говорим точно сега за момичето. Дошли сме да учим.

Шишко бавно спря да се чеше. Пусна ръка на масата и ме погледна настойчиво.

— Защо го направи? Защо говориш така в главата ми?

— За да видя дали ще ме чуеш.

Размърда се замислено.

— Чух те.

Вонящо псе.

Не ме наричай така.

— Умението ли използвате? — с ревностно любопитство попита принцът.

— Да.

— Тогава защо не ви чувам?

— Защото общуваме само един с друг.

Принцът смръщи чело.

— Как се е научил да го прави, щом аз не мога?

— Не знам — признах. — Шишко като че ли е развил сам способностите си в Умението. Всъщност не знам какво точно може и не може да прави с тях.

— Може ли да спре музиката, дето я прави непрекъснато?

Разгърнах възприемчивостта си към Умението. Не бях осъзнал, че извличам мислите на Шишко от музиката около тях. Обърнах се към него.

— Шишко, можеш ли да спреш музиката? Можеш ли да мислиш само мислите си към мен, без музиката?

Той ме погледна неразбиращо.

— Музика?

— Песента на майка ти. Можеш ли да я накараш да млъкне?

Той се замисли и задъвка дебелия си език.

— Не — отсече.

— Защо не? — поиска да знае принцът. Досега седеше спокойно. Подозирам, че се опитваше да се оправи през музиката и да види дали не може да чуе какво си предаваме един на друг с Шишко. Изглеждаше обезсърчен. Обезсърчен и ревнуващ.

Шишко го погледна тъпо и едновременно с това безразлично.

— Не искам.

Отмести поглед от принца и отново се зачеса зад ухото.

Предан го изгледа смаяно. Пое дъх.

— А ако ти заповядам като твой принц? — В гласа му пролича потисната ярост.

Шишко го погледна. После погледна мен. Езикът му се изплези още малко, докато размишляваше.

— Двамата ученици тук? — попита ме.

Не очаквах подобно нещо от него. Не очаквах да се вкопчи така упорито в идеята, още по-малко да я приложи. Това ми даде нови надежди, но и нови страхове.

— И двамата ученици тук — потвърдих.

Той се отпусна в стола си и кръстоса късите си ръце на гърдите.

— А аз съм учителят — продължих. — Учениците се подчиняват на учителя. Шишко. Можеш ли да спреш музиката?

Загледа ме.

— Не искам — отвърна, но с различен тон.

— Знам, че не искаш. Но аз съм учителят, а ти — ученикът. Учениците се подчиняват на учителя.

— Учениците се подчиняват. Като слугите? — Стана да си върви. Беше безнадеждно, но все пак опитах.

— Учениците се подчиняват като ученици. За да могат да се научат. За да може всеки да се научи. Ако Шишко се подчинява, Шишко е още ученик. Ако не се подчинява, не е ученик. И пак става слуга.

Шишко стоеше и мълчеше. Не можех да определя дали мисли нещо. Не знаех дали изобщо ме е разбрал. Предан седеше отпуснат в стола, с опряна на гърдите брадичка и скръстени ръце, и гледаше намръщено. Ясно бе, че се надява Шишко да си отиде. Но след малко той седна и каза:

— Спре музиката.

Затвори очи, отвори ги и ги присви към мен.

— Ето, спрял.

Не бях осъзнавал с каква сила е блъскало стените ми постоянното му Умение. Испитах огромно облекчение в настъпилата тишина. Беше като затишие в буря, когато внезапно ветровете спират да вият и всичко се умълчава. Въздъхнах дълбоко, а Предан внезапно се изправи в стола. Разтърка уши и ме погледна озадачено.

— Всичко това е било от него?

Кимнах бавно; все още идвах на себе си.

На лицето на Предан се изписа несигурност.

— Но аз си мислех... мислех си, че е самото Умение. Голямата река, за която говориш... — Погледна отново Шишко, но отношението му към дребния слуга вече бе променено. Не беше уважение, а предпазливостта, която често предшества уважението.

После, подобно на внезапен порой, музиката отново оживя около мислите ми и ме отдели от Предан, както мъглата скрива ловците един от друг. Погледнах Шишко. Лицето му отново бе отпуснато и вяло. Разбрах, че за него използването на Умението е естествено състояние. За обратното трябваше да положи усилия. Но къде беше научил това?

Майка ти говореше ли ти по този начин?

Не.

Тогава как си се научил да го правиш?

Шишко се намръщи. *Пееше ми. Пеехме заедно. И правеше лошите момчета да не ме виждат.*

Страшно се развълнувах. *Шишко. Къде е майка ти? Имаш ли братя или...*

— Спрете! Не е честно! — Гласът на принца беше като на разсърдено дете.

Сепнах се.

— Кое не е честно?

— Двамата си предавате един на друг, а аз не мога да чувам. Гадно е. Сякаш да говориш зад гърба на някой.

Долових и завистта в гласа му. Слабоумният Шишко правеше нещо, което той, принцът на Шестте херцогства, не можеше. А аз бях явно ентусиазиран от това. Трябваше да съм по-внимателен. Предполагам, че майстор Гален щеше да раздуха враждата между двамата, за да ги накара да положат повече усилия. Но не това беше целта ми. Тези двамата трябваше да бъдат направени едно цяло.

— Съжалявам. Прав си, не беше любезно. Шишко току-що ми каза, че майка му е използвала Умението да му пее и че са пеели заедно. И че понякога е карала лошите момчета да не го виждат.

— Значи майка му е била Умела? И тя ли е слабоумна?

Видях как Шишко трепна, точно както аз реагирах навремето на думата „копеле“. Заболя ме. Прииска ми се да скастрия принца, но знаех, че това е двуличие. Нима аз самият не мислех за Шишко като за „слабоумния“? Засега премълчах, но си взех бележка да се погрижа Шишко никога повече да не чуе тази дума от нас.

— Шишко, къде е майка ти?

Известно време той просто ме зяпаше. После отговори с глас на тъжно дете:

— Ум-ря. — Едва измънка думата. Огледа се, сякаш е изгубил нещо.

— Можеш ли да ми разкажеш?

Той се намръщи.

— Дойдохме в града с другите. За това де... навалицата. За Пролетния празник. Да. — Кимна, когато си спомни името. — И една сутрин тя не се събуди. И другите ми взеха нещата и казаха да се махам. — Почеса се нещастно по бузата. — И после всички си тръгнаха, а аз... тука. И после... тука.

Не беше особено задоволителен разказ, но едва ли можех да изкопча нещо повече.

— Какво правеха майка ти и другите, докато пътуваха? — меко попита Предан.

Шишко пое дълбоко дъх, сякаш още скърбеше.

— О, нали знаеш. Отиваме в навалищата, мама пее, Проки бие барабан, Джиму танцува. А мама прави „Не го виждате, не го виждате“, и аз обикалям и режа кесиите с малките сребърни ножички. Само че Проки ми ги взе. И шапката с пискюла, и одеялцето ми.

— Бил си джебчия? — невярващо попита Предан.

Ама че приложение на Умението — да криеш сина си, докато краде кесии, помислих си.

Шишко кимна по-скоро на себе си, отколкото на нас.

— И ако се справях добре, ми даваха паричка да си купя бонбони. Всеки ден.

— Имаше ли братя или сестри, Шишко?

Той се намръщи замислено.

— Мама беше много стара за бебета. Затова съм се родил тъп. Проки каза така.

— Богове, този Проки е чаровник — саркастично промърмори принцът.

Шишко го изглежда подозрително.

— Принцът иска да каже, че Проки е бил лош с теб — обясних му.

Шишко посмука горната си устна и каза:

— Няма да казвате на Проки „татко“. Никога.

— Никога — от все сърце се съгласи принцът. И си мисля, че точно в този момент отношението му към Шишко се промени. Килна глава настрани и се загледа в кирливия уродлив дребосък. — Шишко. Можеш ли да ми говориш с Умението? Така че само аз да те чувам, без Том?

— Защо? — остро попита Шишко.

— За да бъдеш ученик тук, Шишко — намесих се аз. — Ученик, а не слуга.

Известно време Шишко мълча. Върхът на езика му се изви върху горната му устна. После принцът се разсмя.

— Кучешка воня? Защо го наричаш „кучешка воня“?

Шишко се начумери и вдигна рамо, сякаш не знаеше. И в същия момент долових някаква тайна. Не беше вярно, че не знае. Спестяваше нещо. Може би се страхуваше?

Изсмях се престорено, макар изобщо да не ми беше смешно.

— Няма нищо, Шишко. Разкажи му, ако искаш.

Това сякаш за момент го обърка. Дали някой не му беше казал, че не бива да ми се казва нещо? Сенч? Той се намръщи. После заговори. Очаквах да разкрие, че знае, че съм Осезаващ и че по някакъв начин е усетил, че съм бил свързан с вълк. Вместо това каза нещо, от което ми призля от страх.

— Така го наричат, когато ме питат за него. Онези от града, дето ми дават парички за орехи и бонбони. Кучешка воня и предател. — Обърна се насмешливо към мен и принудих усмивката си да стане още по-широка. Изсмях се.

— Така ме наричат значи, а? Ами хубаво! — *Усмивай се, Предан. Смей се на глас, но не използвай Умението към мен.* Изпратих мисълта колкото се може по-насочено и тихо. Въпреки това видях как погледът на Шишко се стрелка между двамата ни. Предан бе преbledнял, но се разсмя с отсечено „ха-ха-ха“, което прозвуча по-скоро като повръщане, отколкото като смях. Реших да направя последен опит.

— Казва го едноръкият, нали?

Усмивката на Шишко стана несигурна. Помислих си, че не съм познал, но той отговори:

— Не. Не той. Той е нов. Почти не говори. Но когато им разказвам и ми дават парички, понякога казва: „Следи го копелето. Следи го добре“. И аз отговарям: „Следя го. Следя го“.

— Е, справяш се чудесно, Шишко. Чудесна работа и си заслужаваш паричките.

Той се залюля напред-назад, доволен от себе си.

— Следя и златния. Хубаво конче има. И шапка с перо като око.

— Да, така е — признах с пресъхнала уста. — Като перото, което искаш.

— Ще го взема, когато вече го няма — самодоволно каза Шишко. — Така ми казаха ония от града.

Не ми достигаше въздух. Шишко си седеше и кимаше доволно. Тъпият слуга на Сенч, твърде тъп, за да познае тайна дори да го удариш с нея, ни беше продал за дребни монети. И то само защото аз

бях твърде тъп да проумея, че онзи, който върви сред тайните на някого, може да има и свои собствени. Но какво бе видял и на кого беше разказал?

— За днес урокът приключи — успях да кажа. Надявах се, че той просто ще си иде, но той остана на мястото си.

— Върша чудесна работа. Чудесна. Не съм виновен, че плъхът умря. И без това не го исках. Той каза: „Плъхът ще ти е приятел“, а аз казах не, защото веднъж ме ухапа плъх, но те казах: „Нищо, вземи го, плъхът е хубав. Давай му храна и го носи при нас всяка седмица“. Така и направих. После умря под купата. Мисля, че е паднала отгоре му.

— Може би е станало точно така, Шишко. Може би. Но вината не е твоя. Не си виновен за нищо.

Искаше ми се да се втурна по коридорите и да намеря Сенч, но бавната и смразяваща истина се надигаше около мен. Сенч не беше видял това. Сенч не знаеше. Сенч вече не можеше да защитава ученика си. Време беше да се науча сам да се пазя. Вдигнах пръст, сякаш внезапно съм си спомнил нещо.

— О, Шишко. Не отиваш при тях днес, нали?

Шишко ме погледна, сякаш съм малоумен.

— Не. Не в деня за печене на хляб. В деня за пране. Когато простират чаршафите. Тогава отивам и ми дават паричките.

— В деня за пране. Разбира се. Тоест утре. Е, това е добре. Защото не съм забравил сладкиша с розова глазура. Исках да ти го дам днес. Ще ме изчакаш ли в стаята на Сенч? Може и да се позабавя, но искам да ти го донеса.

— Сладкиш с розова глазура. — Гледах го как рови в ума си. Май изобщо не си спомняше, че съм му обещавал. Опитах се да се сетя какво още беше искал. Шал като на Роуди. Червен. Стафиди. Мислите ми препускаха. Беше като някоя от някогашните игри на Сенч. Какво друго? Нож. И перо от паун. И монети за бонбони, или пък самите бонбони. Трябваше да осигуря всичко това преди утре.

— Да. Сладкиш с розова глазура. Не прегорял. Знам, че ги харесваш. — Замолих се да намеря такова нещо в кухнята.

— Да! — Малките му очи светнаха. Никога не го бях виждал такъв. Изпълнен с радостно очакване. — Да. Ще почакам. Бързо ще го донесеш.

— Е, няма да е съвсем бързо. Но днес. Ще ме изчакаш ли, без да ходиш никъде другаде?

Намръщи се, щом чу „няма да е съвсем бързо“, но все пак кимна неохотно.

— Добре, Шишко. Ти си много добър ученик. Сега се прибери и ме чакай.

Веднага щом тайната врата се затвори зад него, Предан отвори уста. Направих му знак да мълчи. Изчаках, докато не бях сигурен, че дори мудните стъпки на Шишко вече са го откарали достатъчно далеч, за да не може да ни чуе. После се свлякох в един стол.

— Лодвайн — прошепна шокираният Предан.

Кимнах. Още не можех да говоря. Лодвайн. Копелето. Просто „копелето“ или Копелето?

— Какво ще правим?

Погледнах принца. Големите му тъмни очи рязко се открояваха на преbledнялото лице. Стените и шпионите на Сенч се бяха провалили. Изведнъж почувствах, че съм сам между него и Петнистите. Може би винаги е било така. Лоръл беше изчезнала някъде далеч от дългата ръка на Лодвайн. Поне за нея не ми се налагаше да се безпокоя.

— Нищо не бива да правиш. Нищо! — Наблегнах на думата, когато отвори уста да възрази. — Не бива да правиш нищо необичайно. Нищо, което би накарало някой да разбере, че подозираме заговор. Днешният ден трябва да е като всеки друг. Но не бива да напускаш Бъкип.

Той замълча за момент.

— Обещах на Любезен Бресинга да излезем на езда. Само двамата. Смятахме следобед да се измъкнем и да ловуваме с котката му. Дойде много късно снощи в стаята ми да го предложи. — Пое дъх. Разбрах, че сега вижда поканата на Любезен в друга светлина. Гласът му бе съвсем тих. — Изглеждаше развълнуван. Дори сякаш е плакал. Когато го попитах какво му е, ме увери, че сам си е виновен за проблема си и че никой не може да му помогне. Предположих, че става въпрос за момиче.

Смаях се.

— Котката му тук ли е?

Принцът кимна засрамено.

— Плаща на една старица да я гледа. Живее в края на гората, недалеч от реката. Храни котката, но я оставя да излиза и да се връща, когато си пожелае. И Любезен я посещава колкото може по-често. — Пое дъх. — Бях там с него. Веднъж. Късно вечерта.

Премълчах всичко, което ми идеше да кажа. Не беше време за гневни упреци. Ядосвах се най-много на себе си. В това отношение и аз се бях провалил.

— Е, днес няма да излизаш. Излязъл ти е цирей на задника и не можеш да яздиш. Непременно му обясни каква е причината.

— Не искам... няма да кажа подобно нещо. Неудобно е. Ще кажа, че ме боли глава. Том, не вярвам, че Любезен е с тях. Не мисля, че ще ме предаде.

— Ще кажеш това и точно това, именно защото е неудобно. Главоболието винаги е съмнително. Но не и цирей на задника. — Поех дъх и споделих подозренията си. — Възможно е самият Любезен да не е предател. Но може някой да го използва, за да те изведе извън стените на Бъкип. Или пък да го е заплашил — например, че ще изобличат майка му като Осезаваща, ако не те достави в ръцете им. Така че въпросът не е дали имаш, или нямаш доверие на Любезен. Спечели ми време. Иди и се извини. Гледай да вървиш предпазливо и се дръж, сякаш наистина имаш цирей.

Намръщи се, но кимна. Позволих си да се успокоя донякъде, но той каза:

— Няма да е лесно да му откажа. Каза, че днес щял да ме помоли за нещо специално.

— Какво?

— Не знам. Може би нещо във връзка с котката му.

— Още една причина да избягваш да излизаш с него. — Опитвах се да премисля възможните варианти. Сетих се още нещо. — Любезен да е довеждал други животни? Да се е опитвал да ти предложи партньор в Осезание?

— Да не мислиш, че съм толкова глупав, че да му се доверя, ако го направи? — Принцът бе объркан и същевременно разгневен от въпроса ми. — Не съм идиот, Том. Не. Всъщност Любезен ми каза, че не бива да се свързвам с друго същество, преди да е изминала поне година. Такъв е обичаят на Старата кръв. Има определен срок за траур. За да е сигурно, че когато човек избере следващия си партньор,

връзката ще се основава на истинско привличане помежду им, а не животното да играе ролята на заместител на изгубеното.

— Май Любезен ти е разказвал доста за Старата кръв.

Принц Предан помълча, после каза хладно:

— Ти отказа да ме учиш, Том. А аз трябва да знам за тези неща. Не само за да се защитя, но и за да овладея собствената си магия. Не се срамувам от своето Осезание, Том. Трябва да го крия заради неоправданата омраза на мнозина към него. Но няма да се срамувам от него, нито ще му обърна гръб.

Не виждах какво мога да му отговоря. Предателска мисъл ми прошепна, че момчето е право. Колко ли по-добре би било за Нощни очи и мен, ако бях обучен в магията си, преди да се запозная с него? В крайна сметка отвърнах сковано:

— Сигурен съм, че ще постъпиш, както смяташ за най-добре.

— Да. Ще го направя — съгласи се той. И после, сякаш беше спечелил някакъв спор, рязко смени тактиката. — Значи ще се преструвам, че не знам нищо. А ти какво ще правиш? Защото се боя, че си изложен на не по-малка опасност от мен. Не, дори на по-голяма. Моето име ще ме защитава, поне донякъде. Ще трябва да докажат, че съм Осезаващ, преди да предприемат нещо срещу мен. А теб могат просто да те наръгат на някоя уличка в града и хората да си помислят, че това е просто поредният инцидент. Ти нямаш име, което да те закриля, Том.

Едва не се усмихнах. Защиатаваше ме самият факт, че името ми е неизвестно. И смятах да запазя тази закрила.

— Трябва да намеря Сенч. Веднага. Ако искаш да ми помогнеш по някакъв начин днес, погрижи се в кухнята да научат, че днес ти се е доял сладкиш с розова глазура.

Той кимна сериозно.

— Нещо друго?

Предложението му бе искрено и ме трогна. Беше мой принц, а ето че предлагаше да ми служи. Можех да откажа. Но пък си мисля, че му стана по-приятно, когато казах:

— Всъщност да. Освен сладкиша ми трябва голяма купичка хубави стафиди, червен шал за врат, хубав нож и пауново перо. — Принцът се ококори от странния списък и побързах да добавя: — Купа орехи и малко бонбони също няма да е зле. Ако успееш да донесеш

всичко това тук, без никой да забележи, ще е чудесно. Аз ще ги отнеса в леговището на Сенч.

— Всичко това за Шишко ли е? Смяташ да купиш верността му? — възмутено попита принцът.

— Да. За Шишко е. Но не за да го купя. Или поне не точно. Трябва да го спечеля, Предан. Ще започнем с подаръци и повече внимание. Мисля, че накрая по-важно ще е вниманието, не толкова подаръците. Чу от самия него какъв е бил животът му. Защо да изпитва вяност към когото и да било? Нека ти кажа нещо от личен опит, принце. Всеки, дори крал, може да започне да купува човек с подаръци. И отначало помежду им на пръв поглед да няма нищо повече от това. А накрая може да се появи вяност и дори дълбоко уважение. Защото грижата един за друг е началото на една връзка. — Мислите ми се зареяха за момент не само към крал Умен и мен, но и към онова, което споделяхме с Хеп, към онова, което се бе изградило между мен и Бърич, а по-късно и между Сенч и мен. — Така. Започваме с простите подаръци, които да размекнат едно просто сърце.

— И една баня не би му се отразила зле. Както и по-здрави дрехи. — Говореше замислено, без капка сарказъм.

— Прав си — съгласих се. Съмнявам се, че разбра какво имам предвид. Всъщност исках той да реши как да спечелим сърцето на Шишко. Защото в крайна сметка връзката, която се опитвах да създам, щеше да е между тях двамата. Внезапно приех убеждението на Сенч, че принцът трябва да има котерия. Можеше да настъпи време, когато „Не го виждаш, не го виждаш“ щеше да го спаси от въжето.

Тръгнахме по задачите си. Забързах през тайния лабиринт и минах през стаичката си и стаите на Шута, без дори да проверя дали е буден. Няколко мига по-късно се изкачвах към онази част на замъка, където се намираха покоите на любимия съветник на кралицата. Искаше ми се да има по-подходящ начин да се свържа с него, но вече бях решил, че ако някой се опита да ме спре, просто ще излъжа, че нося съобщение от лорд Златен.

Бяха се случили толкова много неща, а все още бе ранна утрин. Повечето от тихо движещите се из Бъкип хора бяха прислужници, тръгнали да се погрижат за гладкото начало на деня за господарите си. Някои мъкнеха кофи чиста вода, други носеха подноси със закуска. Дребничка лечителка с марли и мехлеми ме задмина въпреки широката

ми крачка. Подтичваше със зачервени бузи, сякаш всеки миг беше решаващ. Предположих, че отива в покоите на Сенч да се погрижи за изгарянията му, но тя внезапно спря пред мен и едва не се блъснах в нея. Опрях ръка на стената да запазя равновесие и се извиних.

— Няма нищо. Само отвори вратата.

Не бе вратата на Сенч. Отдавна се бях погрижил да науча кои са покоите му. Но любопитството ми си каза думата и докато хващах дръжката на вратата, възкликнах:

— Надявам се лейди Скромност да не се е изгорила много лошо. Доста неща носите.

Лечителката поклати раздражено глава.

— Това не са покоите на лейди Скромност. Лейди Розмари се нуждае от грижите ми. Снощи от комина паднали сажди и пламъкът лумнал право в лицето ѝ, горката. Изгорил двете ѝ ръце и опърлил прекрасната ѝ коса. Отвори вратата, човече.

Зяпнах и се подчиних, после рискувах и надникнах вътре, преди да затворя. Бузите и челото на лейди Розмари бяха червени като на Сенч. Беше облечена в жълт халат и седеше в стол край прозореца, а една прислужница режеше опърлените върхове на косата ѝ. Ръцете на Розмари бяха омотани в мокри кърпи и ги държеше вдигнати — явно я боляха. В следващия миг вратата се затвори.

Замръзнах. Тази сутрин бях разкрил твърде много тайни. Лейди Розмари бе новата ученичка на Сенч. Всъщност защо пък не? Славен я бе научил на някои основни неща още преди години. Защо да се пропилява обучен шпионин? Някак самата практичност на ставащото ме натъжи. Но пък бях чувал не един Пророк да казва, че оръжието, което захвърляш днес, утре може да се използва срещу теб. По-добре беше лейди Розмари да е подръка, отколкото да рискуваме някой да я използва против нас.

Когато приближих покоите на Сенч, забавих крачка. Откритието ми не правеше основната ми задача по-малко спешна, но умът ми беше претъпкан с твърде много мисли, за да съм в състояние ясно да проследя всяка. Почуках и едно момче на десетина години ми отвори. Заговорих с висок дружелюбен тон.

— Добро утро, млади господине! Аз съм Том Беджърлок, слугата на лорд Златен. Нося послание за съветника Сенч.

Момчето примигна. Явно току-що се беше събудило.

— Господарят ми не се чувства добре — успя да каже. — Не приема никого.

Усмихнах му се любезно.

— О, не е нужно да ме приема, млади господарю. Достатъчно е само да изслуша какво имам да му предам. Мога ли да говоря с него?

— Боя се, че не. Аз ще му предам съобщението, ако желаете.

— О, но то не е записано, млади господарю. Лорд Златен просто ми заръча да повторя думите му.

Говорех гръмогласно, без да обръщам внимание на смълчаните коридори зад мен и тишината на полутъмните покои. Момчето хвърли поглед към една затворена врата. Значи там беше спалнята на Сенч. Сърцето ми се сви. Старецът явно си бе легнал след злополуката. А щом спеше зад затворена врата и с увреден от инцидента слух, нямаше голяма надежда да чуе гласа ми.

— И какво е съобщението? — твърдо попита момчето. Усмихваше се любезно, но стоеше твърдо на прага и не ме пускаше да вляза. Явно за него бях като повечето въоръжени мъже в Бъкип — тъповат по рождение, а ударите по главата едва ли са ми помогнали да поумнея с годините.

Прочистих гърло и му се поклоних.

— Лорд Златен Джамайлийски кани лорд Сенч Бъкипски, главен съветник на кралица Кетрикен на Шестте херцогства, на закуска и една изключително весела хазартна игра. Научил я съм наскоро и е сигурен, че съветникът ще я намери за изключително интригуваща. Наричат я „Лодвайн“, според мястото, където е измислена. Играчът получава ограничен брой пионки и цялата му съдба зависи от това дали ще бие останалите за определено време. Говори се, че вече се играе долу в града, макар че господарят ми не знае къде точно.

Челюстта на малкия паж вече започваше да увисва. Сигурен бях, че е бил научен да повтаря дума по дума устни послания, но не и чак толкова дълги. Продължих да се усмихвам и повиших глас с надеждата, че ще мине през затворената врата.

— Но най-интригуващата част е, че играта традиционно се играела само в дните за пране. Представи си! Сега вече се играе почти всеки ден, но залозите винаги са най-високи в деня за пране.

— Ще му предам — прекъсна ме пажът. — Че е поканен да играе на Лодвайн в покоите на лорд Златен. Но се боя, че ще откаже. Както

вече казах, не се чувства добре.

— Е, това не зависи от мен и теб, нали? Нашата работа е да предаваме съобщения. А сега благодаря и приятна сутрин.

Обърнах се и тръгнах по коридора. Мъчех се да не ми личи, че бързам. Отидох в кухнята и взех огромен поднос с храна. За да подкрепя впечатлението, че лорд Златен ще забавлява съветник Сенч в покоите си, взех и повечко чинии и чаши и понесох всичко нагоре по стълбите. Тъкмо стигнах вратата, когато се появи пажът: идваше да поднесе извиненията на Сенч, че нямало да може да дойде поради ужасно главоболие. Обещах да предам извиненията му на господаря си. Едва успях да залостя вратата след себе си и да оставя подноса на масата, когато Сенч се появи от стаята ми и изръмжа:

— Какво е това за Лодвайн?

Изглеждаше още по-зле. Зачервената кожа на челото и бузите му вече се белеше като на прокажен. Но поне вече не викаше. Реших да го изпитам.

— Оправи ли ти се слухът? — попитах тихо.

Той ми се намръщи.

— Донякъде, но все още трябва да говориш по-високо, за да те чувам ясно. Но стига за това. Казвай за Лодвайн!

В същия момент лорд Златен излезе от спалнята си, връзваше колана на халата си.

— А, добро утро, съветник Сенч. Какво неочаквано удоволствие! Виждам, че слугата ми все пак ви е посрещнал и е донесъл закуска за двама ни. Заповядайте, седнете.

Сенч го изглежда кръвнишки, след което премести погледа си върху мен.

— Спрете! Точно сега най-малко ме интересуват разправиите ви. Тронът на Пророците е застрашен и няма да търпя никакви глупости. Шуте, мълчи. Фицрицарин, докладвай.

Шутът сви рамене, плъсна се в стола срещу Сенч и без никакви церемонии започна да слага храна на стария ми наставник. Жегна ме, че се върна към стария си образ за Сенч, но не и за мен. Седнах на масата с тях. Шутът остави чинията ми празна. Обслужих се, докато разказвах. Докладвах подробно случилото се от сутринта.

Изражението на Сенч ставаше все по-тревожно, но той не ме прекъсна нито веднъж. За да си върна подobaващо на Шута, нито веднъж не го погледнах. Когато най-сетне приключих, налях чай на Сенч и на себе си и нападнах храната. Открих, че умирам от глад.

След дълго мълчание Сенч попита:

— Планирал ли си някакви действия?

Свих небрежно рамене, макар изобщо да не се чувствах спокоен.

— Изглежда ми очевидно. Държим Шишко изкъсо, за да не издаде, че се е разприказвал. Принцът остава на сигурно зад стените днес и утре. Разбираме от Шишко къде точно ще докладва. Разучаваме мястото. Отиваме и избиваме колкото се може повече, като този път се погрижваме Лодвайн да е сред мъртвците.

Говорех спокойно, но в същото време се отвращавах от собствените си думи. Значи се започва отново, помислих си. Не атаки и сражения, а потайно замислени убийства в името на Пророците. Нима не бях казал, че вече не съм и никога няма да бъда убиец? Запитах се дали не съм лъжец или идиот, за да изричам подобни думи.

— Стига си се перчил пред Шута. Не е впечатлен — мрачно отвърна Сенч.

Нямаше да е толкова огорчаващо, ако не бе улучил право в целта. Да. Позирах. Дори не посмях да погледна Шута, за да видя реакцията му на думите на Сенч. Продължих да се тъпча, за да не ми се налага да отговарям.

Следващите думи на Сенч ме смаяха.

— Никакви убийства, Фиц. И стой настрана от тях. Изобщо не ми харесва шпионирането им и съм засрамен, че са ми извъртели такъв номер. Но не можем да рискуваме и да убиваме Осезаващи, без да компрометираме думата на кралицата. Наясно ли си, че Кетрикен предложи да приеме делегация от Старата кръв, за да намери решение на въпроса с несправедливите гонения? — Кимнах. — Е, през последните два дни получи съобщения, които потвърждават предложението й. Предполагам, че Лоръл има пръст в това. Как мислиш?

Ако се беше надявал да ме изненада и да измъкне някаква тайна от мен, не успя. Позамислих се и кимнах.

— Наистина изглежда възможно. Значи го правят... без твоето ръководство? — Не успях да намеря по-тактичен начин да го кажа.

Сенч кимна и се навъси още повече.

— Не само без моето ръководство, но и против съветите ми. Точно сега най-малко ни е притрябвала още една дипломатическа грижа. Както и да е, явно ще си я имаме. Кралицата явно е склонна да остави Осезаващите да определят всички подробности за времето и мястото на срещата. Изтъкнали са, че всичко трябва да се пази в тайна в името на собствената им безопасност. Няма да има официално съобщение за събранието, докато не ни кажат, че са готови. Сигурно се боят, че благородниците ще се намесят, ако научат нещо. Аз също. — Пое дъх и успя да се овладее. — Точната дата още не е определена, но обещаха да е „скоро“. Напълно е възможно Лодвайн да е техен пратеник! Убийството му, преди да се е срещнал с кралицата ще е... политически неразумно.

— А освен това и грубо — намеси се Шутът между две хапки хляб и размаха укорително пръст към Сенч.

— Значи да не правя нищо? — попитах студено.

— Не точно — меко отвърна Сенч. — Умно си постъпил дотук. Дръж Шишко изкъсо. Не му позволявай да им докладва. Виж каква друга информация можеш да измъкнеш от него. И правилно си казал на Предан да не остава сам с Любезен Бресинга. Поканата може да е съвсем невинна, но е възможно и да е заговор, за да се сдобият със заложник. Още не мога да определя до каква степен са били замесени Бресинга в предишното му отвлечение. Докладите от Гейлkip са странни. Известно време предполагах, че самата лейди Бресинга е в опасност или е нещо като заложничка. Движението ѝ е много ограничено, животът ѝ — също. После започнах да се питам дали не става въпрос просто за финансови трудности. Научих, че пие много. Ляга си рано и става късно. Така. — Въздъхна. — Още нямам решение за това. И заради усилията на кралицата да се сприятели с фракцията на Осезаващите не посмях да предприема действия срещу Бресинга. Още не знам дали са заплаха, или съюзници. — Намръщи се и добави: — Ама че късмет! Да си изгоря лицето точно когато трябва да се показвам пред хора и да говоря. Но не мога да си позволя да предизвиквам коментари. Някой може да направи нежелателни връзки.

Шутът тихо стана от масата, отиде в спалнята си и се върна с малко бурканче. Сложи го на масата до лакътя на Сенч. Старият убиец го погледна с любопитство.

— Много е ефективно при белене на кожа — тихо обясни Шутът. — Освен това има леко избелващ ефект. Ако кожата е твърде бяла, кажи ми. Мога да променя цвета.

Не го попита как е пострадал, нито пък Сенч тръгна да обяснява.

— Ако желаеш, мога да ти помогна да го сложиш — добави Шутът. — Можем също да възстановим донякъде веждите ти.

— Добре — след кратък размисъл рече Сенч. Разчистиха един ъгъл на масата, Шутът донесе пудрите и боите си и се захвана за работа. Беше донякъде завладяващо да го гледам. Отначало Сенч се чувстваше неудобно, но скоро интересът взе връх и той започна да разглежда в огледалото как Шутът възстановява лицето му. Когато приключи, Сенч кимна доволно.

— Искан ми се да бях с толкова качествен грим, когато играех лейди Дайми. Нямах да се налага да ходя забулен, нито да воня толкова ужасно, че хората да гледат да стоят по-настрана.

Споменът ме накара да се ухилия. И в същото време изпитах неудобство. Не бе характерно за Сенч да издава така нехайно тайните си, колкото и стари да бяха. Нима смяташе, че съм разказал на Шута всичките ни тайни? Или му се доверяваше напълно? Старецът вдигна ръка да се пипне по бузата, но Шутът го спря.

— Докосвай лицето си колкото се може по-малко. Вземи помадите и измисли начин да оставаш сам с огледалото след хранене. Тогав е най-вероятно да се наложи да правиш поправки. А ако имаш нужда от помощта ми, просто ме покани да те посетя. Ще дойда в покоите ти.

— Кажи на пажа си, че имаш въпроси как точно се играе играта на Лодвайн — намесих се и без да поглеждам към Шута, обясних: — Под този претекст сутринта отидох при покоите на Сенч. Казах, че си го поканил на закуска и да му покажеш нова хазартна игра.

— Отклоних поканата поради разклатеното си здраве — добави Сенч. Шутът кимна сериозно. — А сега трябва да вървя. Продължавай да се държиш както винаги, Фиц. Нека в съобщението на лорд Златен да има думата „кон“, ако се налага да се срещна с теб. Ако успееш да разбереш от Шишко къде е отседнал Лодвайн, кажи ми го моментално. Ще пратя някой да души.

— Мисля, че и аз мога да го направя — отбелязах.

— Не, Фиц. Той те познава. И може да е научил от Шишко, че работиш за мен. По-добре стой настрана.

Вдигна кърпичка да избърше устните си. Шутът го погледна предупредително и той само ги попи леко. Стана да си върви, но неочаквано се обърна към мен.

— Фигурката от брега на Другите, Фиц. Каза, че според принца била изобразена нарческата. Мислиш ли, че е възможно?

Разперих ръце.

— Онова място ми се видя много старо. Но спомените ми са някак смътни и неясни.

— Каза, че това може да се дължи на преминаването през Стълбовете.

Поех дъх.

— Може би. Но ми се струва, че не е само това. Може би Другите или някакво друго същество държи брега омагьосан. Като се замисля, решенията ми там ми се струват безсмислени. Защо не се опитам да тръгна по пътеката към гората? Спомням си, че я гледах и си мислех, че все някой трябва да е минавал оттам, щом я има. Но нямах намерение дори да я разгледам. Не, беше даже още по-силно. Дърветата ми се струваха заплашителни. Никога не ми се бе случвало гора да ми се види така негостоприемна. — Поклатих глава. — Мисля, че онова място си има своя собствена магия — нито Осезание, нито Умение. Магия, с която не бих желал да се сблъскам отново. Умението също изглеждаше много примамливо там. И...

Млъкнах. Още не бях готов да говоря за онова, което ни бе изтръгнало с Предан от течението на Умението и ни бе възстановило. Изживяването бе твърде силно и твърде лично.

— Магия, способна да даде на принца фигурка на бъдещата му годеница, при това не такава, каквато е, а каквато ще бъде?

Свих рамене.

— Когато Предан го каза, ми се стори, че е прав. Видях нарческата да носи синьо украшение на главата си, същото като на статуетката. Но никога не съм я виждал облечена по такъв начин. А и още няма гърди.

— Май четох за някаква церемония на Външните острови, при която момичето се представя в такъв вид, за да бъде приета за жена.

Обичаят ми се стори варварски. Споделих го и добавих:

— Има прилика с нарческата, но може пък да е просто приликата между всички островитянки. Не мисля, че точно сега трябва да се занимаваме подробно с това.

Сенч въздъхна.

— Твърде много неща не знаем за островитяните. Е, трябва да бягам. Трябва да докладвам на кралицата и да разпитам този-онзи. Фиц, обади се веднага щом разбереш нещо от Шишко. Прати съобщение от Шута с думата „лавандула“.

Сърцето ми прескочи.

— Нали каза да използваме „кон“.

Сенч спря на вратата към стаята ми. Знаех, че съм го объркал, но се опита да го скрие.

— Нима? Струва ми се твърде обикновена дума, нали се сещаш. „Лавандула“ ми харесва повече. По-малко вероятно е да я напишеш случайно. Довиждане.

И изчезна. Обърнах се да видя дали Шутът също е смаян от грешката на стареца, но той беше изчезнал. Беше се измъкнал тихомълком заедно с боите и пудрите. Въздъхнах и почнах да прибирам чиниите от закуската. Краткото интермецо с него тази сутрин ме бе накарало да почувствам още по-силно колко ми липсва. Много бях наранен, че беше себе си заради Сенч, но не и за мен.

Стига, мрачно си напомних, Шутът наистина да е Шут.

ГЛАВА 18

СЛАДКИШ С РОЗОВА ГЛАЗУРА

Нека ученикът легне по гръб. Не бива да е на удобно легло, нито пък на гол под. И двете ще го разсеят. Достатъчно е сгънато одеяло на пода. Нека да махне или разхлаби всичко, което го стяга. Някои ученици се представят най-добре, ако са голи и не се разсейват от допира на дрехи. Други пък ще се чувстват крайно уязвими без тях. Нека всеки сам реши кое е най-добро за него, без това да се коментира.

Наблегни, че единственото движение на тялото трябва да е спокойното дишане. Очите трябва да са затворени. После помоли ученика да почувства тялото си, без да раздвижва нито една част от него. Отначало може да му е нужно напътствие. Кажу му да почувства средните пръсти на краката си, без да ги докосва или мърда. После го накарай да мисли за коленете си, но без да ги сгъва. Продължи с кожата на гърдите му, с челото, с опакото на дланите и продължи колкото е необходимо да назоваваш границите на плътта му, докато ученикът не осъзнае истински физическото тяло, в което живее. След като е подготвен по този начин, заръчай му да намери границите на мислите си. Спират ли те при плътта на челото му? Усеща ли ги затворени в черепа си или уловени в гръдния кош?

Всички, освен най-глупавите бързо ще осъзнаят, че тялото не ограничава мислите. Те продължават извън плътта ни, докато зрението, слухът, докосването, обонянieto и дори вкусът ни са сетива, които ни свързват с външния свят, но си остават функции на физическото тяло. Така че мислите ни продължават навън, необвързани от разстоянието и дори от времето. Попитай ученика:

„Можеш ли да доловиш аромата на отвореното вино в другия край на стаята? Да чуеш над водата виковете на работещите моряци? Тогава не отказвай да повярваш, че можеш да чуеш мислите на човека в полето, които се носят към теб“.

„Подготовка на учениците“, превод на Трийний

Първо отидох до кулата на Искрен да видя какво е успял да осигури принцът за Шишко. С изненада открих, че не само е успял да намери всичко по списъка, но и че самият той ме чака там.

— Приятелите ти няма ли да забележат отсъствието ти? — попитах го, докато оглеждах струпаното на масата.

Той поклати глава.

— Намерих предлог. Понякога репутацията ми на малко странен ми върши добра работа. Никой не задава въпроси, ако внезапно изпитам нуждата да съм сам.

Кимнах, докато подреждах нещата. Сгънах червения шал и го оставих настрана.

— Виждал съм те да го носиш. Щом аз забелязвам, ще забележат и други. Ако видят Шишко с него, хората ще решат, че го е откраднал. Или че е свързан по някакъв начин с теб. И едното, и другото е лошо за нас. Същото се отнася и за ножа. Оценявам готовността ти да се разделиш с него, но така фино изработено оръжие само ще породи въпроси. — Сложих ножа върху шала.

Малкият сладкиш с розова глазура бе още топъл. От него се носеше силен аромат на бадеми. Пауновото перо бе дълго и кимна изящно, когато го повдигнах. Имаше глинена купа, пълна с големи стафиди. Сред тях проблясваха орехи, потопени в сироп и оставени да засъхнат.

— Великолепно. Благодаря ти.

— Аз ти благодаря, Том Беджърлок. — Предан пое по-дълбоко дъх. — Мислиш ли, че Лодвайн е дошъл да те убие?

— Може би. Но Сенч смята, че може и да е част от делегация на Осезаващите, изпратена да преговаря с кралицата. Затова ми е наредено да стоя настрана до второ нареждане.

— Значи засега няма да правиш нищо.

— О, правя много неща — промърморих. — Просто няма да тръгна веднага да убивам Лодвайн.

Принцът се разсмя и изведнъж си дадох сметка колко нехайно бях говорил пред него. За щастие го беше приел като шега. Насилих се да се усмихна.

— Ще отнеса тези неща на Шишко и ще видя какво друго мога да измъкна от него. А ти не забравяй да прекараш деня колкото се може по-нормално.

Не изглеждаше особено очарован, но призна необходимостта да го направи. Излязох през вратата зад камината. Спусках се по неравните стъпала, провирах се през тесните коридори и се мъчех да разбера какво означава присъствието на Лодвайн в града. Кетрикен беше поканила Старата кръв на преговори. Изглеждаше в реда на нещата като лидер на Петнистите Лодвайн да се появи и да представи техните виждания. Но бях изумен, че се осмелява да застане пред Кетрикен — та нали той беше човекът, отвлякъл принца с надеждата да подчини живота му на себе си. Кралицата можеше и да не го обеси, защото е Осезаващ, но Лодвайн определено заслужаваше да умре заради заговора срещу Пророците. Но точно тук беше уловката. Тя не можеше да повдигне обвинение срещу него, без да разкрие, че синът ѝ е Осезаващ. Всички събития около изчезването на Предан бяха потулени или обяснени по един или друг начин. Благородниците от двора бяха останали с впечатлението, че просто е заминал за известно време, за да медитира. Запитах се дали Лодвайн смята да използва всички тези обстоятелства като сопа срещу Пророците. Въздъхнах с надеждата, че ще се появят и други, по-умерени представители на Старата кръв. Лодвайн представяше най-лошата и крайна част от нашия вид. Именно заради такива като него хората ни мразеха и се страхуваха от нас. И ако се появеше сам с твърдението, че представлява Осезаващите, тази репутация щеше да си остане.

Когато стигнах стаята на Сенч, пропъдих тези мисли. Заварих Шишко да седи печално на камъните пред угасващия огън. Взираше се в пламъците с изплезен език.

— Помисли си, че съм забравил ли? — попитах, докато влизах.

Той се обърна към мен и когато вдигна очи и видя нещата в ръцете ми, ме заля ужасно силна вълна на благодарност. Той стана, буквално трепереше от вълнение.

— Да ги оставим на масата — предложих.

Беше направо онемял. Пристъпваше от крак на крак като нетърпеливо пале, докато внимателно отмествах свитъци и мастилници и оставях нещата едно по едно.

— Принц Предан ми помогна да ги съберем — казах му. — Ето виж, сладкиш с розова глазура. Още е топъл. Ето ти и купичка стафиди и подсладени орехи. Той си помисли, че може да ти харесат. И пауновото перо, онова с окото. Всичко е за теб.

Не посегна да докосне нищо. Стоеше, взираше се в тях, опрял длани на кръглия си корем. Устните му мърдаха, докато премисляше какво съм му казал.

— Принц Предан? — попита накрая.

Придърпах му стол.

— Седни, Шишко. Твоят принц ти праща тези неща.

Той бавно седна. Ръцете му запълзяха по масата и накрая един от пръстите му се осмели да докосне края на перото.

— Мой принц. Принц Предан.

— Точно така — потвърдих.

Очаквах моментално да натъпче устата си със сладкиша и стафидите. Но вместо това той поседя известно време, като едва докосваше с дебелия си пръст върха на перото. После взе сладкиша с розова глазура, повъртя го в ръце и го огледа от всички страни. Внимателно го остави на масата. Също толкова внимателно придърпа купата стафиди. Взе една, огледа я, подуши я и я лапна. Задъвка много бавно, преглътна и едва тогава взе втора. Усещах съсредоточаването му върху всяко действие. Сякаш опипваше с Умението всяка стафида, за да проумее напълно какво представлява, преди да я изяде.

Имах предостатъчно време. Въпреки това мъкненето на вода до покоите на Шута и после до стаята на Сенч беше тежка работа. Преди да приключа, старата рана на гърба вече ме болеше и много добре разбирах отвращението на Шишко от тази работа. Изсипах последната кофа в медния котел и го сложих на огъня да се стопли, докато приготвях коритото. Шишко не ми обръщаше внимание. Продължаваше да яде стафидите една по една. Сладкишът с розовата глазура стоеше недокоснат на масата. Концентрацията му бе абсолютна. Докато го гледах как яде, забелязах, че зъбите му създават проблеми — дъвчеше трудно. Когато започна орехите, това пролича

още повече. Оставих го на мира, докато се справи постепенно и с тях. Когато приключи, си помислих, че ще дойде ред и на сладкиша. Но вместо това той го постави пред себе си и започна да го съзерцава възхитено. Мина още време и от водата в котела започна да се надига пара.

— Няма ли да си изядеш сладкиша, Шишко? — попитах тихо.

Той се намръщи замислено.

— Ако го изям, няма да го има. Като стафидите.

Кимнах.

— Но може би ще получиш друг. От принца.

Изгледа ме с подозрение.

— От принца?

— Разбира се. Ако правиш добри неща и помагаш на принца, сигурно и той ще ти дава хубави неща в замяна.

Оставих го да размишлява известно време върху думите ми и попитах:

— Шишко, имаш ли други дрехи?

— Други дрехи?

— Различни от тези, които носиш. Друга риза и панталони.

Той поклати глава.

— Само тези.

Дори за мен бяха полагали повече грижи. Надявах се да не е истина.

— Какво обличаш, когато перат тези дрехи? Налях гореща вода в коритото.

— Перат?

Отказах се. Определено не исках да научавам повече.

— Шишко, водата е топла. Изкъпи се.

Отидох до една лавица и намерих игли и конци. Поне можех да закърпя най-големите дупки.

— Да се изкъпя? Като в реката?

— Нещо такова. Но с топла вода. И сапун.

Позамисли се.

— Не се къпя така. — Продължаваше да съзерцава сладкиша.

— Може да ти хареса. Приятно е да си чист. — Шляпнах приканващо с длан във водата.

Известно време той остана неподвижен, вперил поглед в мен. После бутна назад стола си и дойде до коритото. Погледна водата. Отново шляпнах с ръка. Той бавно коленичи на пода. Хвана се здраво с една ръка за ръба на коритото и също шляпна с другата. Изсумтя изумено.

— Топла е.

— Много е хубаво да седнеш вътре и да се стоплиш целият. И да миришеш приятно след това.

Той пак изсумтя, но не можеше да се разбере дали в знак на съгласие, или на несъгласие. Потопи ръката си. Окъсаният ръкав се намокри.

Станах и го оставих сам при водата. Отне му доста време да я проучи напълно. Когато ръкавите му станаха съвсем мокри, му предложих да си свали ризата. Водата беше доста изстинала, преди да реши да рискува да събуе обувките и панталоните си и да влезе в коритото. Нямахше долни дрехи. Беше много подозрителен, когато се опитах да долея гореща вода, но поразмисли и се съгласи. Повече си игра със сапуна и кесията, отколкото ги използва. Постепенно се отпусна. Да го убедя да измие не само лицето си, но и да насапуниса косата си и да я изплакне не беше лесна задача.

От разменените приказки разбрах, че не се е мил от Пролетния празник. Никой не му бил казвал да го направи след смъртта на майка му. Едва сега осъзнах, че загубата му всъщност е съвсем скорошна. Когато го попитах как така се е озовал на работа в замъка, не ми каза нищо определено. Предположих, че случайно се е добрал тук и покрай многото наплив заради празника и годишната церемония хората от крепостта просто са сметнали, че е нечий слуга. Трябваше да попитам Сенч как се е сдобил с личния си прислужник.

Докато Шишко експериментираше с водата и сапуна, набързо закърих каквото можах. При разпорените шевове задачата беше сравнително лесна въпреки мръсната коричка върху плата. Беше протъркал дрехите си на коленете и лактите, но нямаше какво да използвам за кръпки и се наложи да ги оставя както са си.

Когато пръстите му започнаха да се набръчкват, му намерих една кърпа да се избърше и му казах да застане пред огъня. Хвърлих дрехите му в мътната вода и ги изтърках набързо. Когато ги изстисках

и ги сложих да съхнат на облегалките на столовете, не бяха съвсем чисти, но все пак имаха мъничко по-нормален вид.

Не по-малко трудно ми бе да го убедя да седне и да ми позволи да оправя сплъстената му коса. Отнесе се много подозрително към гребена дори когато му дадох да държи огледалото и да гледа какво правя. Не бях изпълнявал такава сложна задача, откакто бях взел Хеп; обясних му, че въшките и гнидите не са част от косата.

Изтърган и сух, със сресана коса, Шишко седеше отпуснат пред камината, увит в една от завивките на Сенч. Топлата баня май го беше изтощила. Повъртях в ръце една от спуканите му обувки. От обучението на Бърич знаех как да се справя с това.

— Мога да ти направя нови обувки, като сляза в града и купя кожа. — Той кимна сънено, вече не се изненадваше от тази щедрост. Преместих дрехите по-близо до огъня, за да изсъхнат. — Засега не знам какво ще правим с дрехите ти. Мога да кърпя, но не и да шия. Ще измислим нещо обаче.

Той отново кимна. Помислих малко и отидох до стария гардероб на Сенч в ъгъла. Вътре имаше няколко стари работни роби. Една беше изгоряла, а по почти всички останали се виждаха всевъзможни петна. Едва ли ги беше обличал през последните години. Все пак бяха по-чисти и в по-добро състояние от дрипите на Шишко. Взех една, измерих я на дължина, отбелязах мястото и безжалостно я скъсих.

— Носи това, докато ти намерим други дрехи.

Той кимна едва-едва, унесен в полудрямка. Музиката на изливащото се от него Умение се засили. Започнах да заздравявам защитните си стени, но в следващия момент ги заряхах и се открих.

Настаних се в съседния стол с робата, игла и конец. Хвърлих поглед към Шишко. Беше почти заспал. Вдянах конца и започнах да подшивам робата.

— Така значи — тихо започнах. — Наричат ме „вонящо псе“, а?

— Мхм.

Музиката леко се промени. По-резки тонове. Звън на ковашки чук върху горещо желязо. Затръшване на врата. Някъде изблея коза, друга ѝ отговори. Пуснах музиката в ума си, оставих я да понесе мислите ми, докато гледах как иглата сякаш сама се гмурка в тъканта и се подава малко по-нататък.

— Шишко. Помниш ли как ги срещна за първи път? Онези, които ме наричат „вонящо псе“?

Моля те, покажи ми. Оставих мислената молба да се зарее заедно с тихите думи и ритмичното движение на иглата.

Слушах тихото шумолене на края и мекото пукане на огъня и превръщах всички тези малки звуци в едно с молбата.

Известно време Шишко мълча, ако не се броеше изтичащата от него музика. После чух как звуците от иглата и огъня пропълзват в нея.

Каза ми: „Остави кофата и ела с мен“.

— Кой? — прекалено жадно попитах аз.

Музиката на Шишко спря. Той заговори на глас:

— Не бива да говоря за тях. Иначе ще ме убие. Ще ме убие с голям нож. Ще ми разпори корема и червата ми ще се изсипят на земята. — В мислите си стоеше и гледаше как собствените му вътрешности се изсипват на някаква уличка в града. — Като на прасе.

— Няма да позволя да ти разпори корема — обещах му.

Той поклати упорито глава. Задиша бързо през нос.

— Каза: „Никой не може да ме спре. Ще те убия“. Ако разкажа за него, ще ме убие. Ако не следя златния, стареца и теб, ще ме убие. Ако не надзъртам през вратата, не подслушвам и не му казвам, ще ме убие. Всичките ми черва в прахта.

И поради връзката помежду ни разбрах, че Шишко вярва в това до мозъка на костите си. Засега трябваше да го оставя на мира.

— Добре — казах меко, облегнах се назад и отново се съсредоточих върху работата. — Не мисли за него. Само за другите. Онези, с които се срещаш.

Той кимна замислено, загледан в огъня. След малко музиката се появи отново. Задишах и заработих в ритъм с нея. Постепенно приближих ума си и го оставих да докосне ума на Шишко.

Не смеех да дишам. Боднах иглата в тъканта и изтеглих дългия конец. Шишко дишаше бавно през нос и се взираше в огъня. Не задавах въпроси: оставих Умението му да тече през мен. Не харесал първата среща, никак даже, нито пък дългото подтичване надолу до градчето, нито начина, по който спътникът му го държал за ръкава през целия дълъг и уморителен път. Бил по-висок, стискал го здраво и го принуждавал да върви неудобно извит настрани и прекалено бързо.

Краката го болели и устата му пресъхнала от дългата разходка, на която не искал да ходи. Мъжът го разтърсвал, докато Шишко отговарял на въпросите, които му задавали хората в стаята.

Спомените на Шишко съвсем не бяха смътни. Тъкмо напротив — бяха твърде подробни и ясни. Помнеше думите на мъжа толкова добре, колкото и мехура на петата си. Блеенето на някаква коза навън и трополенето на каруци по улицата бяха толкова отчетливи, колкото и гласът на разпитващия. Непрекъснато го разтърсвали, за да получат отговор. Спомняше си много добре както страха, така и объркването си защо се отнасят така с него.

Отговорите на въпросите били смътни колкото от незнание, толкова и от странното му чувство за приоритети. Разказал им за работата си в кухнята. Попитали го на кои благородници прислужва. Шишко не бил сигурен за имената им. Отначало онези изгубили търпение и започнали да мърморят, а един дори наругал довелия го мъж, че им губи времето. После Шишко се оплакал от допълнителната работа — че трябвало да изкачва безброй стъпала заради високия старец с лицето на петна. „Сенч. Лорд Сенч, съветникът на кралицата“ — изсъскал някой. И всички го наобиколили.

Така научили, че Сенч искал дървата да се нареждат по големина — малките цепеници от едната страна, големите от другата, — и че Шишко трябвало да бърше водата, която без да иска изливал по стълбите. Никога не докосвай свитьците. Не разсипвай пепел по пода. Не отваряй малката врата, ако някой може да те види. Само последното им се сторило интересно, но когато другите им въпроси не им донесли нищо, Шишко доловил в гласовете им недоволство. Свил се уплашено, но довелият го мъж настоял, че това е първото му идване и че глупакът можел да бъде научен какво да гледа. После някой му дал и други цели: „Префърцунен джамайлийски благородник с жълта коса и златна кожа. Язди бял кон. И държи за слуга вонящо псе с крив нос и белег на лицето“.

Шишко не познавал нито лорд Златен, нито мен. Но мъжът, който го държал за ръкава, ни разпознал по това описание и обещал да покаже на Шишко кой съм. После поставили в ръката на мъжа злато — тежко злато, което звънкало. И един дал монети и на Шишко — три малки сребърни монети, които също дръннали, когато паднали в шепата му. И предупредил Шишко и безликия слуга, който го държал,

че трябва да внимават с „*онова вонящо предателско псе. Ще ви убие на място, ако реши, че го следите*“.

Усетих черните очи на мъжа, впити в моите. Реех се в Умението сред спомените на Шишко и се опитвах да видя лицето му, но Шишко си спомняше единствено пронизващите очи. „*Онова вонящо псе отсече ръката на един човек, когато го видях за последно. Хак! Като кренвириш на масата. А на теб ще стори още по-лошо, ако разбере, че го следиш. Така че много внимавай, глупчо. Не му позволявай да те вижда*“. Тези думи, блеещата коза и трополенето на каруците се смесваха с виещия зимен вятър отвън. Някъде звъняха ковашки чукове и определяха темпото.

Докато се връщаха към замъка, онзи, дето го водел, пак го предупредил да внимава да не го хване „*вонящото псе. Трябва да го следиш, но без да те вижда. Чу ли ме, момче! Издадеш ли ни, не само ти ще умреш, но и аз ще остана без работа. Така че внимавай. Не му позволявай да те види. Чу ли ме? Чу ли ме?*“

И докато Шишко се свивал от страх и мърморел, че е чул, онзи му поискал монетите. „*Дори не знаеш какво да ги правиш, глупако. Дай ми ги*“.

„*Мои са си. Каза ми да си купя бонбони с тях. Сладкиш*“.

Но онзи го ударил и му взел парите.

Носех се по течението на Умението му и преживявах всичко това с него. Когато слугата го зашлеви така, че ухото му писна, вълната на Умението рязко се издигна и едва не ме погълна. Нямаше смисъл да се опитвам да видя слугата. Шишко избягвал да го гледа, страхувал се, затворил очи под спускащия се юмрук.

Погледни го, Шишко. Моля те, дай да го видя — замолих се. Но огромното му вълнение и моята омраза към мъжа изхвърли и двама ни от състоянието ни. Шишко нададе беззвучен вик и се сви от спомена за удара, падна от стола и се претърколи опасно близо до огъня. Скорих, замаян от внезапното прекъсване на връзката. Сграбчих го да го издърпам по-надалеч от камината, но той сигурно си помисли, че го нападам, и моментално атакува.

Не, Кучешка воня, не! Не ме виждаш, не ме бий, не ме виждаш, не ме виждаш!

Рухнах като подкосен. Толкова се бях открил за него, че известно време не виждах абсолютно нищо и се кълна, че май долових

лепкавата миризма на мърляво псе.

След малко зрението ми се върна. Издигането на защитните стени изискваше цялата ми концентрация. След още малко успях да застана на четири крака. Прекарах пръсти през косата си. Очаквах да видя кръв по тях, толкова силна бе болката. После седнах разтреперан и се огледах. Шишко отчаяно се бореше с мокрите си панталони и пъшкаше от страх и отчаяние, докато се мъчеше да ги навлече. Поех дъх.

— Шишко — изграчих. — Успокой се. Никой няма да те бие.

Той изобщо не ме чу. Замъкнах се до стола, взех робата, която преправях.

— Чакай малко, Шишко. Изчакай да довърша дрехата. Суха и топла е. За теб.

Седнах предпазливо. Е, вече знаех. Знаех защо съм кучешка воня, защо трябва да ме мрази и да се страхува от мен, защо ми заповядва да не го виждам. Дори историята как някой го удря и му взема монетите вече имаше повече смисъл. Шишко никога не се бе опитвал да крие тайните си от мен. Просто сме били твърде глупави да ги забележим, макар да са били пред очите ни. Беше ми трудно да се оправям с иглата, но се справих. Още няколко бода и бях готов. Завързах конеца на възел, скъсах го със зъби и вдигнах робата.

— Облечи това. Докато дрехите ти изсъхнат.

Той пусна мокрите си панталони на пода, но не приближи.

— Ядосан си ми. Ще ме удариш. Може и да ми отсечеш ръката.

— Не, Шишко. Ти ме удари, но защото беше уплашен. Не съм ти ядосан и никога няма да ти отсека ръката. Не искам да те удрям.

— Едноръкият каза...

— Едноръкият лъже. И приятелите му също лъжат. И то много. Помисли. Мириша ли на кучешка пикня?

Неохотно мълчание.

— Не.

— Да съм те удрял и да съм ти отсичал ръцете? Хайде, ела да облечем робата. Ще изстинеш.

Той ме приближи предпазливо.

— Не. — Погледна подозрително робата. — Защо ми даваш това?

— Защото е като розовия сладкиш, стафидите и перото. Принцът иска да имаш по-хубави дрехи. Това ще те топли, докато твоите дрехи изсъхнат. А скоро принцът ще нареди на Шишко да му ушийт нови.

Предпазливо пристъпих към него — с вдигнати стени. Нахлузих му робата през главата. Пак му беше твърде дълга. Падна на пода около него, а и ръкавите се оказаха прекалено дълги за ръцете му. Помогнах му да ги навие. Използвах отрязаната ивица като импровизиран колан. Така можеше да върви, без да се спъва. Шишко притисна ръце към гърдите си.

— Мека е.

— Да, по-мека от старите ти дрехи. И е много по-чиста.

Върнах се при стола си и се свлякох в него. Главоболието вече отслабваше. Може би Сенч беше прав за болката на Умението. Тялото ми все още ме наболяваше от падането на пода — беше събудило синините и цицините, с които ме бе обзавел бащата на Сваня. Въздъхнах тежко.

— Шишко. Колко пъти си го виждал?

Той спря с изплезен език и се замисли.

— В дните за пране.

— Знам. Отиваш в дните за пране. Но колко пъти?

Езикът облиза горната устна. Накрая той кимна категорично.

— Всеки ден за пране.

Май нямаше да се добера до нещо по-добро от това.

— Сам ли ходиш?

Това го накара да се намръщи.

— Не. Мога, но той не ми позволява.

— Защото иска монетите, които му дават. И онези, които дават на теб.

Той се намръщи още повече.

— Бие Шишко, взима монетите. После едноръкият се ядоса. Казах му. Сега той взима монетите и ми дава по едничка. За бонбони.

— Кой?

— Не бива да говоря за него. — Долових отглас от ужаса в музиката му, пълна с козе блеене и дрънчащи сбруи. Почеса глава и дръпна един кичур пред очите си. — Ще ме подстрижеш ли? Мама ме подстригваше, след като се къпех.

— Да, ще те подстрижа. — Станах и коляното ми изскърца. Явно го бях ударил при падането. Болеше. Бях обезсърчен, а опитите да изтръгна информация от Шишко само щяха да я погребат под страха му. — Сядай. Ей сега ще взема ножиците. Можеш ли да ми кажеш нещо за тях? Или за едноръкия? Къде живее той?

Шишко не отговори. Отиде при масата и седна. Взе розовия сладкиш и го огледа внимателно. Докато го въртеше в ръцете си, сякаш забравяше всичко друго. Донесох ножиците.

— Шишко. Какво ти казва едноръкият?

Шишко не ме погледна. Говореше на сладкиша.

— Не бива да говоря за него. С никого. Иначе ще ме убият и червата ми ще се изсипят в прахта. — Потупа шкембето си с ръце, сякаш за да се увери, че все още е жив.

Взех гребена и отново го сресах. Това го успокои и той отново се зае със съзерцанието на сладкиша.

— Ще ти скъся косата до брадичката. Така ще ти покрива ушите и врата, за да не ти е студено.

— Да — тихо се съгласи той, изгубен в захаросания си розов унес.

Подстригването на Шишко отново ме накара да се замисля за Хеп. Изведнъж усетих, че някогашното малко момче ми липсва. Когато беше на десет, беше много по-лесно да преценя какво е добро за него. Да го нахраня, да го науча да лови риба, да се погрижа да има чисти дрехи и да е завит, докато спи. Това са повечето необходими на едно момче неща. А младежът е съвсем друго животно. Може би нямаше да е зле да намина да го видя довечера. Сребристите ножици щракаха и неравните кичури коса падаха на пода около стола. Опитах друг подход.

— Знам, че не можеш да ми разказваш за едноръкия. Знам, че не бива да говориш за това. Значи няма да говорим. Дори няма да те питам какви въпроси ти задава. А можеш ли да ми кажеш какво си му казвал ти? Не са ти забранявали това, нали?

— Не-е — унесено отвърна Шишко. Въздъхна дълбоко, отпуснат от докосването ми. — Едноръкият... — каза тихо и образът на Лодвайн изникна в съзнанието ми заедно с музиката.

Беше по-мършав, отколкото го помнех, но беше естествено загубата на ръката, и последвалата треска да му се отразят по такъв

начин. Гледаше надолу към мен; за момент това ме обърка, но после възприех гледната точка на Шишко към извисяващия се мъж. Образът беше смътен. Шишко си спомняше повече звуците, отколкото образите; в ума му видяното беше много по-неясно от чутото. Заслушах гласа на Лодвайн в спомена на Шишко и се свих боязливо с него от неодобрителния му тон. „Това ли е източникът ти? Къде ти е била главата, Паджет? Така ли се заемаш с най-важните ми грижи? Няма да ни свърши работа. Няма акъл да запомни собственото си име, та какво остава за друго“.

„Идеална работа ще ти свърши“ — отвърна някой. Сигурно беше въпросният Паджет. „Вече ни каза много неща, нали, глупчо? Старецът го харесва. Нали така, Шишко? Не работиш ли сега за самия лорд Сенч? Разкажи му за лорд Сенч и специалната му стая“. След това явно се обърна към Лодвайн. „Страхотен късмет имаме с него. Когато конярчето го домъкна, и аз си помислих същото като тебе — че е безполезен. Но в крепостта оставят този малоумник да се мотае където му скимне. Знае доста неща, Лодвайн. Просто трябва да знаеш как да ги изкопчиш“. Не можех да видя Паджет през очите на Шишко, но го усещах. Едър тип, по-скоро широк, отколкото висок, заплашителен, способен да причинява болка с ръцете си, без да му се налага да удря.

Тогава се обади друг глас. Женски. „Добра работа ни върши, конярю. Не се опитвай да сменяш... как беше оная твоя поговорка? Да сменяш конете наред брода? Да. Ако искаш онова, което ти предлагаме, не ни пречи да си вършим работата“.

„Чувал съм този глас“, помислих си. Разрових се в паметта си, мъчех се да му намеря мястото, но можех само да определя, че е на някой от крепостта. Задържах тази мисъл за по-късно, тъй като се страхувах да не прекъсна нишката на спомените на Шишко. Беше объркан и уплашен, стреснат от високия мъж с една ръка и притеснен, че всички говорят, сякаш го няма. А в същото време мъжът, който го стискаше за ръката, не го пускаше.

Гласът на Лодвайн беше като блъскане на ковашки чук. „Не ме интересува какво ти върши работа, жено, нито пък ме е грижа за предложението ти. Моето отмъщение си е мое и няма да ти го продам за чуждоземното ти злато. Изобщо не ме интересува онзи Сенч. Искам главата на лорд Златен, да. И проклетата ръка на

псето, дето работи за него. Или си забравил това, Паджет, докато се мъчиш да продадеш Петнистите? Че лорд Златен ми дължи живот, а предателският му слуга — ръка?“

„Не съм забравил, Лодвайн. Нали бях с теб!“ Гласът на Паджет беше нисък грохот на колелото на каруца, стържеше от гняв и укор. „Забрави ли, че яздехме един кон и те държах да не паднеш от седлото? Когато тази направи предложението си, си помислих — какво пък, има ли значение как ще умрат? Да ѝ ги дадем и да използваме златото ѝ за нашата кауза, да катурнем фалшивия трон на Пророците“. Гласът му се изпълваше с увереност в собственото му дело, но в съзнанието на Шишко се смеси с далечното блееие на коза.

„Млъквай!“ Гласът на Лодвайн беше горещ и тежък, звънящ като чукове върху желязо. „За мен има значение как ще умрат! Тяхната смърт ми принадлежи! И кръвното ми отмъщение не се продава. «Нашата» кауза ще изчака, докато не бъде постигната моята. Казах ти какво искам, Паджет. Искам да знам кога стават и какво ядат, кога яздят и къде спят. Искам да знаеш кога и къде мога да ги убия. Това искам. Може ли твоят слабоумен да ни го даде?“ Всяка дума се стоварваше като удар и засилваше гнева на Паджет.

„Да. Може. И вече ни е дал много повече от това, ако си направиш труда да ме изслушаш. Онзи лорд Сенч и каквото знае глупчото за него. Това е важното. Но ако искаш само отмъщение, без да се интересуваш какво още можем да получим — какво пък, можееш да си го получиш. Стига да го попиташ както трябва. Кажеш му, Глупчо. Кажеш му за вонящото предателско куче, което му отсече ръката. Кажеш как го нарича старецът. Тогава може би той ще разбере, че докато се е оправял, аз съм свършил за Петнистите повече работа, отколкото той, когато имаше две ръце“.

И тогава Шишко си спомни звука на длан, удряща месеста плът, след което последва гласът на Лодвайн, малко задъхан от усилието. „Помни си мястото, Паджет. Или ще го изгубиш“.

Шишко рязко се дръпна, клюмна напред и се хвана за главата. Заскимтя като животинче и се залюля напред-назад, развълнуван от спомена за насилието.

Захленчи жално и го оставих на мира.

Вдигнах ножицата и гребена над главата му и го зачаках да се успокои. Постъпвах жестоко, като го принуждавах отново да

преживява страха си. Не ми харесваше, но трябваше да го направя. Така че зачаках да се поуспокои и колкото се може по-деликатно използвах Умението, за да го върна в онази стая.

— Спокойно можеш да си мислиш за това — казах му. — Сега си в безопасност. Тук не могат да те намерят. В безопасност си.

Усетих по връзката чрез Умението как се намръщва. Съпротивляваше се. Натиснах лекичко. И изведнъж споменът потече отново.

Шишко пое дълбоко дъх и издиша. Продължих да го подстригвам. Докосването на гребена и шумоленето на падащата коса като че ли го вкара в полудрямка. Едва ли някой го бе докосвал много, особено пък с нежност. Мускулите му се отпуснаха като на галено кутре. Изсумтя в знак на съгласие.

— И тъй. Какво му каза после? — Говорех колкото се може по-меко.

— А, нищо. Само за стареца. Как да подреждам дървата. Да не тръскам винените бутилки, когато му ги нося. Всяка сутрин да отнасям мръсните чинии и старата храна. Да не му пипам книжата, макар че на теб ти разрешава да ги местиш. Как ми каза да изпълнявам каквото ми кажеш, макар че не искам да идвам при теб. Как искаш да говориш с мен. И те казаха: „Не отивай! Казвай, че си забравил!“ Как понякога говорите нощем.

— Кой говори? Сенч и аз ли? — Движех бавно гребена през косата му и я подрязвах отдолу. Мокрите черни връхчета падаха на пода, а сърцето ми бясно блъскаше в гърлото ми в очакване на следващите му думи.

— Да. Как говорите за Умението и Старата кръв. Как те нарича с друго име. Фицрицарин. Как не ти харесва, че знам за плаещото момиче.

Острият пристъп на страх от изкълченото ми име беше погълнат от споменаването на „момичето“.

— Какво момиче? — попитах тъпо. Копнеех да каже „онова“ или „не знам“. Червата ми сякаш станаха на вода.

— Плаче и плаче — тихо рече Шишко.

— Кой плаче? — отново попитах със свито сърце.

— Онова момиче. Копривка. Дето хлипа нощем и не спира. — Наклони глава и ножицата клъцна повече коса от необходимото. — И

сега плаче.

Това опъна тетивата на страха ми още повече.

— Плаче ли?

Предпазливо свалих стените си. Открих се за Копровка, но не почувствах нищо.

— Не. Сега е спокойна — отбелязах.

— Плаче си самичка. На друго място.

— Не те разбирам.

— На пустото място.

— Не те разбирам — повторих с нарастваща тревога.

Той се намръщи напрегнато за момент, след което лицето му внезапно се отпусна.

— Няма значение. Спря.

— Просто така? — попитах невярващо. Оставих ножицата и гребена.

— Да. — Бръкна си разсеяно в носа. — Тръгвам — заяви неочаквано, стана и се огледа. — Не ми яж сладкиша — предупреди ме.

— Няма. Сигурен ли си, че няма да останеш и да го изядеш? — Шокът ме беше направил безчувствен. Беше ли се сетил Лодвайн за истинското ми име? Определено знаеше името на дъщеря ми. Опасността зейваше под нас, а аз си приказвах с тоя идиот за сладкиши!

— Ако го изям, няма да го има.

— Може да има и друг.

— Може и да няма — с неопровержима логика посочи той.

— Имам една идея. — Отидох до една от по-празните лавици на Сенч и поразчистих. Ще ти отделим местенце за теб. Ето така. И ще слагаме нещата на Шишко тук. Така че винаги да си ги намира.

Поради някаква неясна причина му бе трудно да схване идеята. Обясних му по няколко начина и после го накарах да остави сладкиша и перото на лавицата. Той колебливо взе купата. В нея бяха останали само няколко захаросани ореха.

— Това също можеш да го сложиш там — казах. — А аз ще сложа още вкусни неща в нея.

Шишко се подчини, след което застана пред лавицата да се възхищава на свършеното.

— Сега тръгвам — повтори.

— Шишко — започнах внимателно. — Утре, в деня за прането. Ще дойде ли някой да те заведе при Едноръкия?

— Не говоря за него. — Беше непреклонен. Непреклонен и уплашен. Чувах вълнението в музиката му.

— Искаш ли да отидеш, Шишко? Да видиш едноръкия?

— Трябва да ида.

— Не, не трябва. Вече не. Искаш ли да идеш?

Това явно изискваше много мислене.

— Искам си монетите. Да си купя бонбони.

— Ако ми кажеш къде е Едноръкият, мога да ида вместо теб. И да ти дам монетите, и да ти донеса бонбони.

Той се намръщи и поклати, глава.

— Сам ще си взема монетите. Обичам сам да си купувам бонбони. — Отново беше изпълнен с подозрение и отстъпи предпазливо от мен.

Поех дъх и се опитах да запазя търпение.

— Е, значи ще се видим утре на урока.

Той кимна навъсено и излезе. Вдигнах мокрите му панталони от пода и ги метнах да съхнат на стола. Едва ли някой щеше се зачуди на робата му. Тези одежди отдавна бяха излезли от мода в замъка Бъкип, а и слугите, особено нисшите, често носеха старите дрехи на господарите си. Въздъхнах, седнах и се загледах в огъня. Какво да правя?

Искаше ми се да мога да накарам Шишко да ми каже къде е Лодвайн или поне кой го води до водача на Петнистите. Не можех да изтръгна информацията от него, без да го уплаша и да разруша крехкото доверие, което бяхме изградили днес помежду си. Можех да го проследя утре до града, но не ми се искаше да го правя: така щях да го изложа на опасност, ако Лодвайн или някой друг разбере, че съм по петите му. А дори да го проследях до срещата с Лодвайн, какво? Да нападам и да се издам на Лодвайн, или да го оставя да разпитва отново Шишко и да научи още неща за нас? Помислих си дали да не държа под око Шишко, докато човекът от Бъкип не дойде да го отведе в града, а после да заловя посредника. Бих могъл да го накарам да се разприказва, но Лодвайн щеше да се усети, ако срещата се провали. Не исках по никакъв начин да стряскам птичката и да я накарам да отлети,

преди да съм приготвил мрежите си. Последната възможна тактика изглеждаше най-проста — да намеря начин да попреча на Шишко да слезе утре до града. Да го разсея с играчки или просто да му намеря работа на място, от което никой не би могъл да го отведе, без да бъде забелязан. Но пък това по никакъв начин нямаше да ми позволи да се приближа до Лодвайн. А отчаяно ми се искаше да се добера до него.

Копнеех да го убия. Няма по-опасен враг от онзи, когото си наранил жестоко. А аз бях отнел не само ръката на Лодвайн, но и закърнелия живот на сестра му, и бях сложил край на напразния им опит да вземат властта. Може би тогава беше мечтал да придобие власт за Петнистите; сега подозирах, че го движи по-скоро омразата му към мен и жаждата да си отмъсти на Пророците. Имаше ли отмъщение, което да му се види твърде жестоко? Съмнявах се.

Скръстих ръце и се намръщих към огъня. Може би бърках. Може би Лодвайн беше дошъл в града само като пратеник на Осезаващите при Кетрикен. Може би шпионирането му бе просто предпазливост. Но се съмнявах. Много се съмнявах.

Не исках да обсъждам това със Сенч. Лодвайн знаеше името ми, заплашваше детето ми. Така че решението какво да правя с него бе мое. Може би Сенч щеше да ми чете конско. Но щеше да е след това, когато Копровка и Предан вече са в безопасност.

Колкото повече обмислях положението, толкова повече се отчайвах. Излязох от стаята на Сенч и слязох в спалнята си. Нито Шутът, нито лорд Златен бяха там. Това изобщо не намали раздразнението ми. Трябваше да помисля, но не ме свърташе на едно място. Взех грозния си меч и слязох до заснежените тренировъчни игрища. Прекрасното оръжие, което ми бе подарил Шутът, остана да си виси на стената като ням и непрощаващ укор за собствената ми глупост.

Изкарах късмет — Вим беше там. Поупражнявах се с истинския си меч и скоро се сгрях. После с Вим взехме затъпени оръжия и се заехме със сериозната тренировка. Вим явно усети, че искам да движа само меча и тялото, но не и езика си, нито пък да затормозявам мозъка си с нещо повече от движенията. Загърбих всичките си грижи и се съсредоточих единствено в опитите си да го убия. Когато Вим рязко отстъпи назад и извика: „Достатъчно!“, си помислих, че просто спира

колкото да си поемем дъх. Той обаче докосна с върха на меча си земята и заяви:

— Мисля, че отново си онзи, който си бил навремето. Каквото и да означава това, Том.

— Не разбирам — отвърнах.

Той успя да си поеме дъх.

— Когато започнахме тренировките, имах чувството, че си боец, който се опитва да си спомни какъв е бил. Е, вече си същият. Отново си влязъл в старата си кожа, Том Беджърлок. Мога да ти партнирам, но само толкова. И ще се радвам да продължа да тренирам уменията си срещу теб. Но ако търсиш истинско предизвикателство или някой, от когото да научиш нещо ново, ще трябва да си намериш друг.

След което прехвърли меча в лявата си ръка и пристъпи напред. Усетих как по цялото ми тяло се разлива топлина. От години не бях изпитвал подобна гордост, но тя не беше за самия мен, а защото този ветеран сметна за достойно да произнесе такива думи. Тръгнах си от игрището заедно с всичките проблеми, с които бях дошъл, но и спокоен от мисълта, че може би имам силата да се изправя срещу тях.

Минах през банята, като все още внимавах да не мисля за това какво ще правя по-нататък. Излязох пречистен, с твърда воля и ясен ум. Тръгнах надолу към Бъкип.

Имам конкретни задачи, рекох си. Да видя Хеп. Да купя нож и червен шал. И може би да открия натоварена улица с блееща коза и звън на ковашки чук в далечината.

ГЛАВА 19

ЛОДВАЙН

Както всички знаят, крал Щит бил веселяк, любител на виното и добрата шега. Майсторка на Умението по негово време била Сериозност и той често се шегувал с нея, че била сериозна като името си. От своя страна тя смятала, че прекалено много се отдава на шеги и задевки. Той станал крал, когато тя била на цели седемдесет лета, и заедно с короната си наследил и котерията, подготвена от нея за кралица Схватливост. Те служели добре на майка му, но подобно на своята майсторка, годините им били повече от тези на краля. Той често се оплаквал, че и майсторката, и котерията му се държали с него като с дете, и сигурната заради възрастта си Сериозност отговаряла презрително, че това се дължало на детинското му поведение.

За да се отърве от застаряващия си двор и съветници, крал Щит понякога тайно напускал Бъкип и пътувал предрешен. Облечен като пътуващ търговец, той обичал да се смесва с простите хора в по-долнопробни ханове и кръчми, където с удоволствие разказвал мръсни истории и пеел смешни песни за забавление на простолюдието. Една такава вечер доста прекалил с чашите и започнал да разказва своите истории и неприлични гатанки. В кръчмата работело едно момче на не повече от единадесет, което не било научено на нищо друго, освен как да налива бира и да бърше масите. Но всеки път, когато кралят задавал гатанка, момчето познавало отговорите, при това не само вярно, но и със същите думи, които щял да използва и самият крал. Отначало на Щит не му харесало, че му крадат овациите. Скоро обаче разбрал, че раздражението му от бързите отговори на момчето доставя на публиката толкова удоволствие, колкото и самите му шеги. Преди да

напусне кръчмата, той повикал момчето и тихичко го попитал откъде знае отговорите на толкова много гатанки. Момчето се изненадало. „Та нали ти самият ми ги прошепваше още докато ги задаваше?“

Кралят бил колкото веселяк, толкова и схватлив. Още същата нощ взел момчето със себе си в Бъкип и го представил на майсторката с думите: „Този веселяк вече е навлязъл доста по пътя на Умението. Намери други като него и ми обучи котерия, която може не само да използва Умението, но и да се смее“. И така момчето станало известно като Веселяка, а образуваната около него котерия — котерията на Веселяка.

Слек, „Истории“

Беше мразовит ден и отъпканият сняг скърцаше под ботушите ми, докато слизах към града. Когато чух тропота на копита зад себе си, отстъпих да направя път на конника, като в същото време поставих ръка върху дръжката на меча. Славея обаче забави ход и тръгна в крачка с мен. Хвърлих ѝ един поглед, но не казах нищо. Точно нея най-малко исках да видя днес. Тя обаче ме заговори.

— Сенч предаде ли ти съобщението ми?

Кимнах и продължих да вървя.

— И?

— И не мисля, че имам какво да кажа.

Тя дръпна поводите толкова рязко, че конят изпръхтя възмутено. Скочи от седлото, заобиколи коня и застана пред мен. Спрях.

— Какво ти става? Какво искаш от мен? — остро попита тя. — Какво още можеш да очакваш от мен, което вече да не съм ти дала?

Гласът ѝ трепереше и за мое изумление видях в очите ѝ сълзи.

— Аз... нищо. Не... Ти какво искаш от мен?

— Каквото имахме преди. Приятелство. Да си говорим. Да можем да разчитаме един на друг.

— Но... Славея, та ти си омъжена.

— И затова не можеш вече да говориш с мен ли? Не можеш дори да ми се усмихнеш, когато ме виждаш в Голямата зала? Държиш се, сякаш вече не съществувам. Петнайсет години, Фиц. Познавахме се

цели проклети петнайсет години, а ти откриваш, че съм омъжена, и изведнъж не можеш да ми кажеш дори едно „здравей“?

Зяпнах я. Славей често ми действаше по такъв начин, но така и не свикнах с това. Изумлението ми се проточи твърде дълго. Тя нападна отново.

— Миналия път, когато те видях... имах нужда от приятел. А ти ме отхвърли. Бях ти приятел, когато се нуждаеше от мен, толкова години! Проклет да си, Фиц. Седем години споделях леглото ти! А ти дори не си направи труда да ме попиташ как съм. И отказа да яздиш с мен, сякаш се боиш да не те заразя с нещо!

— Славей! — викнах, за да прекъсна тирадата ѝ.

Не исках да прозвучи грубо, но тя изведнъж ахна и избухна в сълзи. И навикът от седемте години ме накара да я прегърна и да я притисна до себе си.

— Не исках да те обидя — прошепнах в ухото ѝ. Копринената ѝ коса се обърка върху гърдите ми, познатият ѝ аромат изпълни ноздрите ми. И изведнъж ми се прииска да обясня онова, което тя вече знаеше. — Нарани ме, когато открих, че не съм единственият мъж в живота ти. Може би съм бил глупак изобщо да си помисля подобно нещо. Ти никога не си ми го казвала. Знам, че сам съм се заблуждавал. Но въпреки това бях наранен.

Тя само захлипа още по-силно и се притисна в мен. Конят ѝ се размърда неспокойно и настъпи повода си. Без да пускам Славей, успях да пристъпя настрани и го да хвана. *Спокойно. Изчакай* — казах му и той леко сведе глава.

Прегръщах я, мислех си, че скоро ще се успокои, но тя така и не спря да плаче. Преди я смятах за безсърдечна. Нехайна бе подходяща дума за нея — като дете, което взема каквото си иска, без да мисли за последиците. Знаех за последиците повече от нея и съответно трябваше да се държа по-добре. Зашепнах и тя захлипа по-тихо, за да чува думите ми.

— Искам да знаеш истината за едно нещо. За онова, което казах миналия път: че съм си мислил за Моли, докато си била в обятията ми. Не е вярно. Никога не е било вярно. Беше долно от моя страна, унижително и за двете ви. Когато беше в обятията ми, ти усещаше чувствата ми. Съжалявам, че се опитах да те нараня с лъжа. — Сълзите ѝ не преставаха. — Славей. Говори. Какво има?

— Не е... не е само защото беше жесток към мен. Ами... — Пое треперливо дъх. — Мисля... подозирам... че съпругът ми... Онази вечер каза, че никога не си е помислял колко силно може да пожелае да има дете. Каза го, въпреки че не може да наследи и не се нуждае от наследник. И... и си мисля, че има или може би... — Млъкна, неспособна да изрече на глас най-големия си ужас.

— Че си има любовница ли? — попитах тихо.

— Така си мисля! — изплака тя. — Когато се оженихме, ме желаете всяка нощ! Е, знаех, че няма да продължи винаги, но когато страстта му се уталожи, той пак... но напоследък сякаш почти не ме забелязва. Дори когато ме няма за няколко дни, пак не е изпълнен с желание по мен. Остава до късно да играе с приятели и си ляга пиян. Рокли, накити, парфюми, както и да се докарам, не дава и пет пари.

Думите ѝ се изливаха заедно със сълзите. Опита се да избърше лицето си с ръкав, но само размаза сълзите. Извадих кърпата си и ѝ я подадох.

— Благодаря. — Избърса си очите. Пое дълбоко дъх, така че раменете ѝ се повдигнаха, и издиша. — Мисля, че съм му омръзнала. Че поглежда към мен и вижда остаряла жена. Стоя пред огледалото, гледам гърдите си, корема, бръчките по лицето ми... Фиц, толкова ли съм остаряла? Мислиш ли, че съжалява, че се е оженил за толкова по-възрастна от него?

Нямаше как да знам отговорите на тези въпроси. Отново я прегърнах през раменете.

— Студено е. Да повървим — казах, за да спечеля няколко мига да помисля. Тя ме прегърна през кръста, докато крачехме, следвани от коня ѝ. Известно време вървахме мълчаливо.

— Омъжих се за него, за да съм в безопасност, нали разбираш — тихо рече тя. — Най-сетне в безопасност. Не му трябват деца, богат е, привлекателен, намира ме за възхитителна. Веднъж го чух да казва на свой приятел какво удоволствие било, че не му се налага да ме представя по друг начин, освен като своя съпруга. Че всички знаели името ми като менестрел на кралицата. Толкова много се радваше на славата ми, че това ме правеше още по-горда. Когато поиска ръката ми и да бъда винаги негова, беше... беше като да стигнеш безопасен залив, Фиц. След всичките години скитания какво щеше да стане с мен, когато гласът ми стане дрезгав или изгубя благоволенieto на

кралицата? Никога не съм си помисляла, че за да имам него, трябва да изгубя теб. После, когато ти настоя, че така трябва, ами... ядосах ти се. Мислех, че времето, което прекарахме заедно, е нещо *наше*. Бях смаяна, че можеш да ми го вземеш, независимо дали го искам, или не. Но въпреки това все още си имах моя лорд Рибар. И си казвах, че да изгубя теб е малка цена за сигурните ми старини.

Замълча за известно време. Мислех си, че е свършила, но не беше.

— А ако си вземе любовница и тя забременее от него или просто ако я намери за по-интересна от мен... тогава ще съм те загубила за нищо и ще остана с празни ръце.

— Славей. Как можеш да си представиш, че кралица Кетрикен и Сенч биха позволили да ти липсва каквото и да било? Знаеш, че винаги ще се грижат за теб.

Тя въздъхна и изведнъж ми се стори остаряла.

— Легло, храна и дрехи на гърба. Да, мога да съм сигурна за тези неща. Но ще дойде време, когато гласът ми ще ме предаде и дробовете ми няма да издържат на дългите тонове. Ще дойде време, когато никой няма да ме намери за привлекателна и желана. И тогава цялото уважение към мен ще изчезне и от Славей Менестрела ще се превърна в Славей Бабката в ъгъла. И няма да съм важна за никого. Никой няма да ме цени. И накрая ще съм сама.

Видях я в друга светлина. А може би това винаги е била единствената ѝ светлина. Славей винаги бе действала единствено в свой интерес. Беше добър музикант, дори отличен, но нямаше онова пламъче, което можеше да ѝ осигури вечната слава. Освен това не можеше да има деца и затова винаги щеше да се бои да не изгуби мъжа си заради чара и плодовитостта на някоя друга. И докато застаряваше и красотата ѝ започваше да помръква, страхът ѝ само щеше да расте. Боеше се, че без деца ще изгуби съпруга си, когато съблазънта ѝ в леглото избледнее. Може би това е бил най-големият ми чар за нея — че винаги я намирах за желана, че тялото ѝ никога не ми омръзваше. Освен това бях нещо, което тя притежаваше, могъща тайна, която ѝ беше известна, както и любовник и мъж, който не иска от нея нищо повече от онова, което тя така леко предлагаше. Лишена от безспорния ми ентусиазъм към тялото ѝ и изправена пред угасващата страст на съпруга си, тя започваше да се пита дали привлекателността ѝ не

започва да избледнява. А ето, че аз нито можех да я отмъкна и да я любя един час, за да ѝ докажа, че все още е желана, нито да я уверя, че мъжът ѝ продължава да я обича. Опитах се да измисля нещо, което да ѝ предложа.

Спрях я внезапно, обърнах я и я задържах на ръка разстояние. Престорих се, че разглеждам лицето и тялото ѝ, сякаш я оценявам. Честно казано, можех да я виждам единствено като Славей и като нищо друго. Все пак успях да се ухилия.

— Ако съпругът ти не те намира за желана, значи е глупак. Сигурен съм, че много мъже в Бъкип с радост биха. В това число и аз, ако обстоятелствата бяха по-други. — Опитах се да изглеждам замислен. — Да му го кажа ли?

— Не! — възкликна тя и успя да се разсмее, макар и несигурно.

Хванах я за ръка, за да я държа на по-подобаващо разстояние от себе си. Повървахме още малко.

— Фиц — тихичко се обади тя. — Още ли ме харесваш? Поне мъничко?

Знаех, че не мога да оставя този въпрос да виси дълго без отговор. А и истината си бе налице.

— Да. — Погледнах я в очите, както вървахме. — Нараняваш ме понякога. Казваше ми жестоки неща и действаше по начини, които не одобрявам. И аз съм постъпвал по същия начин с теб. Но ти сама го каза, Славей — петнайсет години. Когато хората прекарват толкова дълго време заедно, нормално е да вземем всичко за подразбиращо се. Приемаме като дадени и провалите, и добрите моменти. Колко песни изпя пред камината ми, само за мен? Колко гозби ти сготвих? Петнайсет години познанство минава отвъд харесването и нехаресването, превръща се просто в живот. Често сме били нехайни към чувствата на другия, точно както е при двама ни със Сенч. Защото вярваме, че онова, което сме и което сме научили от всички тези години, е по-важно от гневно хвърлените думи.

— Аз те излъгах — тихо рече тя след кратко мълчание.

— Да. Излъга ме. — Открих, че мога да говоря без враждебност. — А аз те разочаровах. И както аз смятах, че имам право да решавам какво да правя с живота си, независимо от твоето мнение, същото се отнасяше и за теб. Ти се омъжи. Аз избрах да бъда никому неизвестен. И двете решения дойдоха, когато бяхме заедно. Не само твоето. Но

нека те уверя нещо. Колкото и години да минат, макар никога повече да не легнем в едно легло, когато остареем, все така ще те ценя. Винаги.

Вярвах ли напълно в казаното? Не. Но въпреки всичко тя бе приятел и беше в нужда. Думите ми облекчиха тази нужда, а не ми струваха нищо. На лицето ѝ се появи усмивка. Беше си лягала с мен поради същите причини, поради които и аз сега ѝ поднасях малките лъжи, които искаше да чуе.

Кимна и нямаше повече сълзи. Повървахме мълчаливо.

— Какво да правя със съпруга си? — попита тя.

Поклатих глава.

— Не зная, Славей. Още ли го обичаш? Желает ли го?

Тя кимна сковано и на двата въпроса.

— Е, тогава мисля, че би трябвало да му го кажеш.

— Само това ли?

Свих рамене.

— Мисля, че не се обръщаш към най-подходящия човек. Някой по-успял в любовта може да ти даде по-добър съвет.

— Може би като Сенч.

— Сенч? — Бях потресен и едновременно с това развеселен, но изкушението бе твърде голямо. Запазих сериозна физиономия. — Да, Сенч е идеалният съветник в това отношение.

Искаше ми се да можеше да ни чуе.

— Знаеш ли, прав си. Той е винаги дискретен и задоволява любовниците си. Дори когато реши да се отърве от някоя — замислено рече тя и се разсмя от изписаната на лицето ми изненада. — Ясно. Дори ти не знаеш за похожденията му. Добре де, прав си. Той е човекът. Никога не съм чувала жена да му е отказала леглото си. Тъкмо обратното. А не е от най-младите. Е, ще го обсъдя с него, когато му докладвам довечера.

Последните ѝ думи ме направиха подозрителен. Рискувах.

— Значи мислиш, че ще откриеш къде е отседнал едноръкият?

Тя ме изгледа косо, сякаш ми даваше точка в някаква игра.

— И то преди теб. Помоли ме, като те настигна, да ти предам, че очаква да стоиш настрана от Лодвайн. Не че е известен с това име в града. Сенч също не ми го е казвал. Така.

Предадох ти желанието му. Уверява те, че по този въпрос знае по-добре от теб какво да прави.

— Или поне вярва, че знае — отвърнах хладно. Значи срещата ни не беше случайна. Сенч по някакъв начин бе открил, че съм напуснал замъка, и бе пратил Славей да ме настигне и да ме отклони от Лодвайн. А най-вероятно и за да ми даде възможност да ѝ се извиня. Как само обичаше да дърпа конците старецът! Успях да изнамеря отнякъде усмивка и я лепнах на лицето си. — Е, тогава по-добре да яхнеш коня и да продължиш, ако искаш да намериш Лодвайн преди мен.

Тя ме изгледа объркано.

— Още ли смяташ да ходиш в града?

— Да. Имам и други задачи там.

— Като?

— Хеп.

— Той тук ли е? Мислех, че е останал в къщата ти.

Значи Славей не беше в течение с всичко, което знаеше Сенч. Това бе донякъде утешително.

— Не. Една от главните причини да се съглася да се върна в Бъкип беше да осигуря добро обучение на Хеп. Чирак е при Гиндаст.

— Така ли? И добре ли се справя?

Богове, как само ми се искаше да я излъжа и да ѝ кажа, че е страхотен.

— Не му е лесно да свикне с градския живот — отвърнах уклончиво. — Но мисля, че вече започва да свиква.

— Трябва да мина да го видя. Гиндаст е мой горещ почитател. На Хеп няма да му навреди, ако покажа интерес към него.

Представите на Славей за славата и важността ѝ бяха тъй невинни, че ми бе невъзможно да се засегна от тях. После тя внезапно спря и попита, сякаш изненадана от споходилата я мисъл:

— Момчето още ми е ядосано, нали?

Толкова безгрижно нараняваше, че може би очакваше другите да ѝ прощават със същата лекота. Може би това е проклятието на менестрела — да имаш дарбата да нараняваш с думи. Поколебах се.

— Значи *още* е ядосан, нали?

— Честно казано, нямам представа — побързах да отговоря. — Вярно, ти нарани доста дълбоко чувствата му. Но сега той си има достатъчно грижи, а и аз също. Така и не сме го обсъждали.

— Аха. Е, в такъв случай май ще трябва да се помиря с него. Ако ми се отвори възможност, ще го отмъкна за един следобед. Сигурна

съм, че Гиндаст ще се съгласи. Ще го нахраня чудесно и ще му покажа онези места от Бъкип, които някой чирак едва ли може да види. Не се мръщи така. Хеп е още момче, бързо ще пригладя настръхналите му перца. А сега, както каза, трябва да бързам, Фиц, радвам се, че нещата помежду ни са по-добре. Липсваше ми.

— И ти на мен — отвърнах аз, зарязвайки всякакви опити да съм честен.

Зачудих се как ли ще реагира Хеп на поканата ѝ и дали тя изобщо ще го познае така пораснал и променен. Честно казано, искаше ми се да го остави на мира, но не знаех как да я помоля, без да я обидя пак. Явно Сенч искаше да е благоразположена към мен. По-късно щях да го притисна да обясни защо. Засега ѝ помогнах да се качи в седлото и ѝ се усмихнах. Когато тя ми се усмихна в отговор, открих, че наистина ми е липсвала. И че предпочитам усмивката ѝ пред кипящия ѝ гняв. И тогава тя едва не съсипа всичко, защото усмивката ѝ стана лукава и тя рече:

— Е, кажи ми истината и извади жилото от последната ми обида. Лорд Златен наистина ли предпочита момчета пред момичета? Затова ли дамите имат толкова малко успех с него?

Успях да задържа усмивката си.

— Доколкото ми е известно, предпочита да спи сам. Въпреки всичките му флиртове никога не ми се е случвало да изтръсквам някого от чаршафите му. — Замълчах и добавих по-тихо, изпитвах омраза към себе си: — Подозирам, че е изключително дискретен. Аз съм само негов телохранител, Славей. Не очаквай от мен да знам всичките му тайни.

— О — отвърна тя, очевидно разочарована от липсата ми на интерес към клюките. Менестрелите са вечно жадни да надушат нещо скандално. Често ми беше казвала, че най-добрите песни могат да се намерят в края на следата от слухове.

Помислих си, че ще препусне, но тя отново ме изненада.

— Е, добре. А ти как я караш напоследък?

Въздъхнах тежко.

— Имитирам господаря си. Спя сам, благодаря.

— Че няма ли с кого? — предложи тя и повдигна вежда.

— Славей — казах предупредително.

— О, добре де — разсмя се тя и видях, че отговорът ми по странен начин ѝ вдъхна увереност. Не беше сменена. Като отказвах предложението ѝ, се принуждавах да остана на сухо. Сигурно това ѝ хареса. Прати ми въздушна целувка и се отдалечи. Поклатих глава след нея и продължих надолу.

Няколко минути по-късно ме задмина Любезен Бресинга, който също слизаше към града с доста висока скорост въпреки стръмния път и снега. Не намали и едва ме удостои с поглед. Едва ли ме позна, а и не ми пукаше. Яздеше без ръкавици и шапка, наметалото се развяваше зад него, сякаш му се беше наложило да напусне замъка много бързо. Дали това имаше нещо общо с отказа на принца да яздят сутринта? Може би трябваше да уведоми някого за проваления план? Изругах под нос и забързах след него в снега, но той вече бе изчезнал от погледа ми.

Спрях задъхан. Спокойно, рекох си. Спокойно. Нямах начин да знам какво става с Любезен. Трябваше да се придържам към първоначалната си идея и да потърся Лодвайн. Подозирах, че междувременно ще разбере и къде е отишъл Любезен.

Най-напред спрях на седмичния пазар. Купих червен шал и сносен нож, като през цялото време подпитвах къде бих могъл да намеря прясно козе месо за джамайлийска гозба, приискала се на господаря ми. Получих доста предложения, но повечето бяха от козарите, живеещи из хълмовете зад Бъкип. Само две се отнасяха за самото градче, а само едно от тях беше край ковашката улица.

Късият зимен ден вече беше към края си. Отслабващата светлина беше добре дошла за мен. Препоръчаният козар имаше само няколко животни, по-скоро за мляко, отколкото за месо. Намерих дома му колкото по упътването, толкова и по миризмата. Приблжих тихо в сумрака. През прозореца зърнах семейство с три малки деца, което се готвеше да вечеря. В навеса зад къщата имаше десетина кози. По гредите беше наредено сирене. Най-противното същество наоколо бе начумерен стар пръч със зловни жълти очички. Отдалечих се тихо, питах се дали не съм заблудил сам себе си. Може би звуците, които бях чул в споделените чрез Умението спомени на Шишко, нямаха нищо общо със сегашното местоположение на Лодвайн. Може би ставаше въпрос само за място за срещи, а не за квартирата на водача на Петнистите.

Промъкнах се покрай трите съседни къщи, но открих само готвещи се за нощта семейства. Между един занемарен навес и следващата къща се натъкнах на коня на Любезен. Беше вързан, все още оседлан и от него се вдигаше пара. Може би бе оставен тук, за да не бие на очи? Замръзнах. Ако приближавах бърлогата на Лодвайн, със сигурност щеше да има Осезаваци на пост — както хора, така и животни. Нищо чудно някой вече да ме следеше. При тази мисъл по гърба ми потече пот. В следващия миг си дадох сметка, че не мога да направя нищо по този въпрос. Приблжих, като се мъчех да заглуша стъпките си в неотъпкания сняг между постройките.

Чух по улицата да приближава кон. Малцина язدهа по улиците на Бъкип. Стръмните павирани улици са неподходящи за коне, освен това е скъпо да се държат в град, където са на практика неизползваеми. Доколкото можех да преценя по звука, конят беше едър и тежък. Звукът от копитата спря пред къщата. Почти незабавно се отвори врата. Някакъв тежък тип излезе на верандата и посрещна ездача с:

— Вината не е моя. Не знам защо е дошъл, не казва. Само повтаря, че иска да говори с теб.

Познах гласа от спомена на Шишко. Беше гласът на първия, при когото го бяха завели.

— Аз ще имам грижата, Паджет.

Гласът на Лодвайн. Тонът му беше рязък. Чух го как слиза от коня. Клекнах зад коня на Любезен.

— Чук, иди с него — каза Лодвайн на коня си и видях минаващата сянка на свързаното му животно, докато здравенякът го отвеждаше към паянтовия навес. Познах го веднага: бях го виждал да язди до Лодвайн. Водачът на Петнистите влезе и затръшна вратата след себе си. След малко се върна и Паджет.

Къщата беше добре построена, цепнатините в стените бяха запушени, а капациите на прозорците — затворени заради студа. Не можех да видя какво става вътре, но гласовете долитаха до мен. Не можех да различа думите. Клекнах в сянката между постройките и долепих ухо до стената. Заслушах се.

— Каква е тази глупост да дойдеш тук? Казано ти беше никога да не идваш и да не се мъчиш да се свързваш с мен. — Гласът на Лодвайн бе изпълнен с гняв.

— Дойдох да ти кажа, че с уговорката ни е свършено. — Стори ми се, че разпознах гласа на Любезен, макар да бе станал писклив от ужас.

— Така ли мислиш? — изръмжа Лодвайн заплашително.

Любезен отговори, но не чух какво. Явно беше нещо непокорно, защото Лодвайн се изсмя и рече:

— Е, сбъркал си. Аз определям кога свършва уговорката. А когато свърши, това ще е защото си престанал да ми бъдеш от полза. А ще разбереш, че си престанал да си ми от полза, защото ще изгубиш живота си. Разбра ли намека ми, Любезен Бресинга? Бъди полезен, момче. Заради майка си, ако не заради себе си. Какви новини ми носиш?

— Заради майка ми — никакви. Нито сега, нито за в бъдеще. — Гласът на Любезен трепереше от страх и решимост.

Както много добре си спомнях, Лодвайн беше директен тип. Явно се беше научил да използва добре лявата си ръка. Чух как тялото на Любезен се блъска в стената.

— И защо така, момче? — любезно попита Лодвайн.

Отговор не последва. Зачудих се дали не е убил момъка с един удар.

— Вдигни го — заповяда Лодвайн на някого. Чух звука от влачен по пода стол, вероятно за Любезен. След малко Лодвайн продължи:

— Попитах те нещо, момче. Защо изведнъж реши да станеш предател?

Любезен фъфлеше — Лодвайн сигурно го беше ударил в зъбите.

— Не съм предател. Нищо не ти дължа.

— Така ли? — Лодвайн се изсмя. — Майка ти е все още жива. Не си ли ми дължен за това? Ти си все още жив. И за това ли не си ми дължен? Не бъди глупак, момко. Да не вярваш в лъжливите обещания на Планинската кралица? Че иска да ни изслуша, да направи живота ни по-добър? Пфу! Исква да ни подмами, както се подмамват плъхове с отровено зърно. Мислиш, че съм заплахата за вас, че мога да ви убия, като ви издам. Да, мога да го направя. Но само ако вие ме предадете първи. Засега те държа изкъсо, но и те защитавам. И съм много по-разумен в сравнение с някои от Петнистите. Бъди благодарен, че ги държа за юздите. Така че стига глупости. Двамата с теб имаме твърде

много общи неща, за да заставаме един срещу друг. — Тонът му стана искрено заинтересуван. — Добре де, защо е всичко това?

Любезен изсъска някакво обвинение, но не успях да го чуя.

Лодвайн отново се изсмя.

— Така значи. Тя е жена, момиче, при това една от нас. Знам, че е трудно за момък да мисли за собствената си майка като за жена, но тя е жена, при това привлекателна. Би го приела и като комплимент, и като напомняне. Живяла е твърде дълго отделно от нас, отричала е каква е, общувала е с „благородници“, сякаш те или тя самата са подобри от нас. Сега всичко се връща, както е било, Бресинга. Смятайте се за късметлии, че отново ви приехме за свои. Когато дойдем на власт, онези от Старата кръв, които се отричат от магията си, обръщат гръб на себеподобните си и дори ни предават на мръсните Пророци... всички те ще умрат. Ще умрат в собствения си Кралски кръг, точно както оня мръсник Славен избяга толкова много от нас. И за какво? Защо толкова много от родителите ни изгубиха живота си в онези кръгове? За да се сдобие с Осезаващ отстъпник, който да му залови Осезаващото Копеле. Крайно време е Пророците да си платят за това.

И докато притисках ухо към студеното дърво и клечах в мразовития мрак на нощта, отново изпитах познатото призвяване. Да. За пореден път миналото на Пророците се беше върнало да ни преследва. Защото казаното от Лодвайн бе истина. Славен толкова ме мразеше и се страхуваше от мен, че беше решил, че единственият начин да се добере до мен бе да намери Осезаващ, който да му помогне. Болестният белег на гърба ми беше от стрелата на онзи човек. Но никога не си бях помислял, че зверствата на Славен срещу Осезаващите могат да се припишат на сметката на Пророците.

Гласът на Любезен бе тих, но ясен.

— Не го приема „като комплимент“, а като обида и най-гнусно оскърбление. Ти ме принуди да живея в Бъкип, да шпионирам за теб и да я оставя сама и уязвима. Ти я лиши от верни слуги и истински приятели. А сега твоите хора я позорят, все в името да я върнете към вашите „петнисти“ корени. Е, тя не го иска, аз също. Ако имаш предвид това, когато говориш за задруга на Старата кръв, предпочитам да не съм един от вас.

— Ох, момче — почти лениво рече Лодвайн, — или си глупав, или не можеш да слушаш. Отговори ми на следния въпрос. Какъв си,

ако не си един от нас?

— Свободен — озъби се Любезен.

— Грешка. Мъртъв. Убий го, Паджет.

Беше блъф. Сигурен бях, както бях сигурен, че Любезен го взема за истина. Щяха да му изкарат акъла и отново да го направят покорен. Нямах никакви основателни причини да го пазя от тях, независимо дали щяха само да го пребият, или да му отнемат живота. Може би, с изключение на това, че беше момче, принудено и притиснато от обстоятелствата. Така че стомахът ми стана леден и зъбите ми заскърцаха заради онова, което щеше да му се случи.

И в същия момент вълната на Умението откъм Предан едва не ме стовари на земята. *Намери Любезен Бресинга. В голяма опасност е. Моля те, Том, тръгвай веднага. Мисля, че е долу в града.* Тревожното послание на принца беше като отприщен порой. Смътно осъзнах, че музиката на Шишко замлъква от изумление.

Събрах си акъла и отговорих. *Близо до него съм. В опасност е, но не чак толкова голяма. Как разбра?*

Агонизиращата му мисъл сгази мозъка ми. *Котката му ми каза. Любезен ми я донесе в чувал и ме помоли да я пазя в стаята си и да не я пускам по никакъв повод. Това беше услугата, за която ме беше помолил. Каза, че трябва да иде някъде, където не може да я вземе. Том, не чакай. Котката казва, че опасността е истинска, съвсем истинска. Ще го убият.*

Ще го защитя. Обещах и вдигнах рязко стените си, за да го махна от себе си. В следващия момент вече тичешком заобикалях малката къща. Странно как разбирането на човек може да се промени коренно само за миг. Любезен се беше решил на тази конфронтация със съзнанието, че ще умре. Беше го замислил. Затова беше занесъл котката си при Предан — за да не се хвърли да го защити и да загине. Грозният ми меч вече беше в ръката ми, когато блъснах с рамо вратата и я отворих. Някакъв мъж рухна и вътрешностите му се изсипаха между пръстите му. Не беше въоръжен, нито ме заплашваше, просто се оказа на пътя ми. Втурнах се в стаята.

От пръв поглед разбрах, че Любезен е прав. Лодвайн седеше на масата с чаша вино пред себе си и гледаше как Паджет души момчето. Здравеният се наслаждаваше. Беше достатъчно силен, за да го довърши бързо, стига да иска. Но вместо това беше застанал зад

Любезен, беше го хванал за гърлото и го бе вдигнал във въздуха. Момчето риташе, а палачът му стискаше все по-силно. Лицето на Любезен бе мораво, очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, ноктите му драскаха безсилно по защитените с кожени гривни ръце на Паджет. Някакво гадно дребно куче с къса козина джавкаше радостно около тях и се мъчеше да ухапе Любезен за крака. Гледката събуди в мен червената ярост на битката. За миг усетих как гърдите ми се изпълват с нея и чух грохота на собственото си сърце. Всички други мисли изчезнаха. Щях да ги убия и двамата.

Лодвайн се беше облегал в стола си и гледаше изпълнението. Щом ме видя, спокойно нареди на Паджет: „Довърши го“, стана и извади с плавно движение меча си, за да посрещне атаката ми. В следващия миг ме позна и изражението му се промени. С крайчеца на окото си видях как пръстите на Паджет се впиват в гърлото на момчето.

Можех да отбия атаката на Лодвайн или да спася живота на Любезен, но не и двете. Масата беше между Любезен и мен. Засилих се, скочих върху нея на едно коляно и окървавеното острие на меча ми мина покрай Любезен и се заби дълбоко в гърдите на Паджет. В същия миг мечът на Лодвайн ме прободеше от дясната страна на гърба ми, малко под ребрата. Изкреях и се претърколих настрани. Замахнах към него, но в удара ми нямаше сила. Изтърколих се от масата — и извадих късмет, защото вторият удар на Лодвайн беше висок и не улучи. Поех дъх и изкреях на Любезен: „Бягай!“. Любезен се държеше за гърлото и хъркаше. Паджет бе рухнал на колене и се мъчеше да спре с длани ярката кръв, която шуртеше от гърдите му, а кучето му квичеше и подскачаше до него.

Лодвайн заобикаляше масата с меч в ръка. Претърколих се под нея и щом се озовах от другата страна, скочих на крака. Масата беше помежду ни, но Лодвайн беше висок и стигаше надалеч дори с късия си меч. Отдръпнах се, за да избегна удара.

— Ще те убия, предателско копеле — злорадо ми обеща той.

Думите събудиха вълка в мен. Болката не беше прогонена — просто престана да е толкова важна. *Първо убий; после си ближи раните. И се озъби повече от него.*

— Аз пък няма да те убивам — обещах му ласкаво. — Ще ти отсека и другата ръка и ще те оставя жив.

Проблесналият в очите му ужас ми показва, че думите ми са захапали кост. Хванах ръба на масата, надигнах я и я блъснах напред. Тя се наклони към него и я блъснах още по-силно. Той се препъна в нещо, в Паджет или в полудялото му куче. Можеше да пусне меча, за да запази равновесие. Но направи глупостта да го задържи и падна. Използвах преимуществото и изритах масата отгоре му, така че заклеших краката му под нея. Паднал по гръб върху Паджет, Лодвайн замахна към мен, но в удара му нямаше сила. Избягнах го, както и обратния замах, след което скочих върху масата и го приковах с нея на пода. Хванах дръжката на меча си с две ръце и го забих в гърдите му. Той изкрещя и чух как бойният му кон повтори писъка. Мечът се хлъзна и се извъртя, докато го натисках с цялата си тежест, мина между ребрата и разкъса вътрешностите. Лодвайн още крещеше, така че издърпах оръжието и го наръгах отново. Този път в гърлото.

Отвън се чуваха викове и нещо като далечна буря. Някакъв кон цвилеше яростно.

— Тоя кон полудя! — викна някой.

— Викайте градската стража! — изкрещя друг.

От звуците реших, че конят на Лодвайн рита стената на навеса и се мъчи да се освободи, за да е до Лодвайн. Самият Лодвайн вече умираше, сърцето му изпомпваше кръвта и живота от гърлото му, очите му бяха изпълнени с ярост и ужас. Внезапно ме осени догадка и се обърнах към Любезен.

— Нямам време да ти помагам. Ставай и излизай през задната врата. Избегни стражите и се връщай в Бъкип. Кажу всичко на Предан. Всичко, ясно ли е?

Очите на момчето бяха пълни със сълзи, но не беше ясно дали от страх, ужас или от доскорошното душене. Кученцето на Паджет се хвърли към мен, когато тръгнах към вратата. Събрах сили, обърнах се и го смазах с пета. То изквича и не помръдна повече. Дали и Паджет си отиде със смъртта му? Не знаех. Но докато излизах с олюляване на улицата, видях коня на Лодвайн да се блъска в дървената ограда на навеса. От другата страна на улицата децата на козаря се бяха струпали на вратата и го гледаха зяпнали. В свирепото си желание да се освободи конят бе направил на трески дъските с огромните си копита. Това беше разклатило и без това паянтовия навес, така че сега той се

рушеше и затрудняваше опитите на животното да си пробие път през стената още повече.

Но това не беше само кон. Вече не. Осезанието ми към него беше объркващо — усещане за кон и човек в едно цяло. Видях как жребецът изведнъж се дръпва назад от направения отвор и оценява положението с човешка интелигентност. Не можех да му дам време да измисли как да се измъкне. Закресях и затичах към него, без да обръщам внимание на ужасените хора по улицата. Бойният кон се опита да се изправи на задните си крака и да ме смаже с копитата си, но навесът бе нисък — не бе замислен за животно с такива размери. Надигането на задни крака откри гърдите му и аз опрях дръжката на меч в собствените си гърди, натиснах и забих острието колкото се може по-дълбоко.

Конят изцвили и вълната Осезаваща ярост и омраза едва не проби стените и ме *отблъсна*. Отлетях назад. Мечът остана забит в гърдите му. Конят се заблъска в разцепените дъски. Ако навесът не го беше заклешил, щеше да ме убие, преди да умре. Накрая рухна, с бликнала от устата и ноздрите кръв; в същото време пристигна градската стража. Факлите им се понесоха в зимната нощ и хвърляха странни сенки, които танцуваха около мен като готвещи се за скок вълци.

— Какво става тук? — сърдито попита старшият и когато ме позна, се озъби. — За втори път ми създаваш проблеми. Това не ми харесва.

Опитах се да измисля обяснение, но десният ми крак изведнъж се подгъна и паднах на отъпкания сняг.

— Вътре има двама убити! — изкрещя някой. Едва извъртях глава и видях преbledняло момиче в униформа на стражата да излиза от къщата. Примигнах и напрегнах очи към тъмното. Конят на Любезен беше изчезнал. Или беше побягнал, или момчето беше успяло да се измъкне. Опитах се да се размърдам и изведнъж усетих горещата кръв по хълбока си. Притиснах с ръка раната.

— Ставай! — излая старшият.

— Не мога — изпъсках. Вдигнах окървавените си ръце. — Ранен съм.

Той поклати сърдито глава и усетих, че страшно му се иска да ми добави още някоя рана. Явно приемаше работата си твърде присърце.

— Какво стана?

Мъчех се да си поема дъх и с благодарност видях как синът на козаря изтича бос навън и объркано завика, че конят полудял и се опитвал да се освободи от навеса, а после съм се появил аз и съм го убил. Снегът под мен ставаше мокър и топъл, а нощта все по-черна.

Том? Трескавото Умение на принца се просмука през рушащите се стени. *Том, ранен ли си?*

Махай се!

Старшият се надвеси над мен.

— Какво стана?

Не можех да измисля лъжа. И казах истината.

— Конят полудя. Трябваше да го убия.

— Това вече го разбрахме. А хората в къщата?

Том? Ранен ли си?

Опитах се да отговоря на принца, но болката вече ме заливаше на вълни. Опитах се да се дръпна от нея, но огромният ѝ шип ме прикова на заснежената улица. Около нас се събираше тълпа. Оглеждах лицата с напразната надежда да намеря някой, който да ми помогне. Но те само ме зяпаха с опулени очи и отворени уста, сочеха и говореха възбудено. И тогава видях познато лице. Само за миг тя пристъпи към мен и на лицето ѝ сякаш беше изписана искрена загриженост. Хеня, прислужницата на нарческата, се мръщеше надолу към мен. А когато погледите ни се срещнаха, рязко се обърна и се стопи в тълпата.

Кажи на Сенч! Хеня е тук, в града е. Моментално разбрах колко е важно това. Сенч непременно трябваше да знае.

После болката отми всичките ми грижи. Умирах.

Спри. Стига вече. Съсипваш музиката. Тревогата на Шишко ме заблъска като морски прибор.

— Отговаряй!

Не оставах нито лъжи, нито истини. Погледнах старшия и се опитах да заговоря. После се плъзнах някъде далеч от всички тях и потънах в тъмното. *Стой на стража, Нощни очи* — замолих се, но отговор не последва. Нямаше вълк до мен.

ГЛАВА 20

КОТЕРИЯ

Населението на Шестте херцогства винаги е било независимо. Самият факт, че кралството си остава разделено на шест отделни херцогства, верни на монархията на Пророците, но управлявани от собствените си благородници, говори ясно за този автономен дух. Всяко херцогство представлява поредната анексирана територия, обикновено с военни средства. В много случаи завоевателят Пророк е проявил достатъчно мъдрост да запази част от местната аристокрация. Това се отнася с особена сила за Фароу и Беарния. Предимство на тази система е, че законите се адаптират спрямо конкретната ситуация във всяко херцогство, както и към отдавна съществуващите традиции на местните жители. Пример за тази отстъпка към самоуправлението е, че по-големите градове и населени места често не само имат собствена градска стража, която да поддържа реда, но и финансират милицията си чрез система от такси върху търговията и глоби срещу нарушителите на закона.

Федрен, „Управлението на Шестте херцогства“

Том.

Том.

Том.

Отначало не ме притесняваше. Бях потънал толкова дълбоко, че и самото море не можеше да ме достигне. Всичко тънеше в мрак и стига да не мърдах, болката не можеше да ме намери. После думата пропълзя бавно в съзнанието ми. Беше като чук, биещ глухо в черепа ми.

Не съм Том — казах раздразнено. — Махай се.

Не си Том? И жадният интерес в мисълта на Предан ме тласна на ръба на пробуждането. Инстинктивно вдигнах стените си срещу любопитството на момчето. Миг по-късно изключителното неудобство изсмуга цялата ми воля и сила за Умението. Лежах по корем върху нещо, което би трябвало да мине за сламеник. Само дето нямаше достатъчно слама. Студът на каменния под се просмукваше през нещото. Бях целият вдървен и премръзнал, с изключение на тила ми. Той гореше. А когато се опитах да помръдна, болката впи зъби в мен. Изстенах немощно и чух тътрещи се стъпки.

— Събуди ли се?

Помръднах ръка и отворих очи. Дори приглушената светлина ми се струваше ослепителна. Вгледах се в мъжа над мен. Дребен, с развлечени дрехи и чорлав. Носът и бузите му бяха с червения цвят на закоравял пияница.

— Лечителят те заши. Заръча да ти кажа да не мърдаш много. — Изсумтах нещо в знак на съгласие и той се ухили. — Не че можеш, нали така?

Изсумтах отново. Вече бях напълно в съзнание. Болката беше непоносима. Запитах се в какво състояние съм, но устата ми бе пресъхнала и не можех да говоря. Приказливият тип беше приветлив; може би беше помощник на лечителя? Отново размърдах устни и най-накрая успях да изграча:

— Вода?

— Да видим дали ще ни дадат — рече той и отиде до вратата. Проследих го с очи. Едва сега забелязах, че изрязаното в яките дъски прозорче е с решетки. Човекът викна през него: — Хей! Раненият се събуди. Исква вода!

Дори някой да отговори, не го чух. Човекът се отдалечи от прозореца и седна на едно столче до сламеника ми. Постепенно започнах да възприемам обстановката. Каменни стени. Кофа в ъгъла. Рехава слама по пода. Аха. Моят приятел ми бе съкилийник. Преди да проследя мисълта по-нататък, той отново заговори.

— Виж ти. Убил си трима мъже и кон, а? Доста добра битка, обзалагам се. Исква ми се да я бях видял. И аз снощи се забърках в подобно нещо. Обаче не убих никого. Сбих се с един дълъг кльощав тип, целият в белези — а бе като шаркав. Не беше по моя вина.

Приказвах, може би малко по-силно, и знаеш ли какво ми каза онзи? „Затваряй си устата и не казвай думичка повече. Това е най-добрият съвет за такива като теб. Говориш и си мислиш, че обясняваш нещо, а само го оплиташ още повече. По-добре остави говоренето на приятелите си“. После ме удари и аз му го върнах. Стражите ме арестуваха и ето ме тук, в същото положение като теб.

Успях да кимна, че съм разбрал съобщението му. Беше от Хората на Сенч. Старият убиец искаше да си затварям устата и да чакам. Запитах се дали знае колко зле съм ранен. И дали Любезен се е върнал в замъка. После се сетих, че няма нужда да се питам. Затворих очи, събрах жалките си сили и се пресегнах немощно. *Предан?*

Том! Добре ли си? Умението му се разля в ума ми като изписани върху мокра хартия думи. Мисълта прелетя и избледня, докато се опитвах да я сграбча.

Помъчих се да поема дълбоко дъх и да се съсредоточа. Болката ме прободеше. Задишах по-плитко и се пресегнах колебливо. *Не. Лодвайн ме наръга в гърба и съм в затвора. Убих го, убих и един друг — Паджет. Нещо много важно обаче. Кажу на Сенч, че видях Хеня. Все още е в града.*

Да, знае го. Казах му. Това беше последното, което предаде. Че Хеня е тук. Защо е важно?

Подминах въпроса му. Не знаех отговора, а и имах свои, по-наложителни питання. *Какво става? Защо още съм тук? Любезен върна ли се при теб?*

Да, да, върна се. А сега слушай и не ме прекъсвай. Момчето бе преизпълнено с вълнение и страх. Умението му зачатка към мен като конски копита по калдъръм. Знам, че се боеше отново да не изгубя съзнание. *Сенч каза: „Не говори“.* Скалъпва история за теб. Целият град и замъкът говорят за случилото се. От години не е имало тройно убийство, ако изобщо е имало, и всички приказват само за това. Мнозина са те видели да убиваш коня, така че е невъзможно да се каже, че не си убил Лодвайн и хората му. Затова Сенч се мъчи да измисли причина защо станалото не бива да се смята за убийство. *Но не може просто да дойде и да те измъкне. Разбираш защо, нали?*

Разбирам. Не биваше да има връзка между Сенч и телохранител, извършил тройно убийство, между кралицата и човека, убил делегатите на Старата кръв, между принца и убиеца, изпълнил

заръката му. Разбирах. Винаги бях разбирал. *Не се безпокой за мен.* Мисълта беше студена.

Усещах как Предан се опитва да овладее страха си, но той се беше просмукал в Умението му. Тревогите шепнеха през защитните му стени — ами ако Сенч не успее да измисли история, ами ако умра от замърсената рана, мила Еда, уби ги всичките, хора и животни, кой е Том Беджърлок, кой е тоя всъщност, че убива така? Затворих стените си, за да заглуша страховете му. И без това бях твърде изтощен да използвам Умението, а той вече ми бе казал всичко, което ми трябваше за момента. Затворих се в собствената си черупка. Аз съм Том Беджърлок, слуга в Бъкип, зад решетките, виновен за убийството на трима души и великолепен кон. Това съм. Точка.

Стражът дойде при прозореца, нареди на съкилийника ми да се отдръпне от вратата и влезе с кофа и черпак. Остави я до сламеника ми. Гледах ботушите му през спуснатите си мигли.

— Не ми прилича на буден.

— Беше допреди малко. Не каза много, само: „Вода“.

— Ако пак се свести, викни. Старшият иска да говори с него.

— Ще викна, бъди сигурен. Жена ми още ли не е дошла да плати глобата? Пратихте момче да й каже, нали?

— Казах ти, че пратихме. Още вчера. Ако дойде с парите, ще излезеш.

— Случайно да ви се намира нещо за ядене?

— Яде вече. Това не ти е хан.

Стражът излезе и затръшна вратата. Чух как изтракват няколко резета. Приятелят ми го изчака да се отдалечи, дойде при мен и попита:

— Можеш ли да пиеш?

Не отговорих, но успях да надигна глава от сламата. Той поднесе пълния черпак до устните ми и внимателно отпих глътка. После още една. Той търпеливо клечеше и държеше черпака спокойно. Накрая отпуснах глава и изпъшках. Мракът се зарея в периферното ми зрение и постепенно се разсея.

— Нощ ли е?

— В тъмницата винаги е нощ — скръбно отвърна той и за момент зърнах истинския човек, прекарал твърде много време в ситуации като тази. Запитах се от колко ли време работи за Сенч, но

после се усъмних, че изобщо знае кой му е работодателят. Придърпа столчето си по-наблизо и заговори тихо.

— Следобед е. Тук си от два дни. Когато ме доведоха, лечителят тъкмо те кърпеше. Мисля, че тогава беше в съзнание. Помниш ли?

— Не. — Може би можех да си спомня при желание, но смътно си дадох сметка, че не искам да го правя. Два дни. Сърцето ми се сви. Ако Сенч искаше да ме измъкне, вече щеше да го е направил. Дългият ми престой можеше да означава, че ще ми се наложи да остана тук доста време. Болката внезапно ме прониза и разкъса веригата мисли. Помъчих се да се съсредоточа. — Никой ли не е идвал да ме види или да предложи да плати глобата ми?

Той се облещи.

— Глоба?! Човече, убил си трима души. Няма да ти се размине само с глоба. — Все още възприемах мисълта, че може да свърша на бесилото, когато той заговори отново, този път с по-мек тон. — Един човек дойде, след като лечителят приключи с теб. Някакъв важен лорд, натруфен, с чуждоземски дрехи. Ти беше в безсъзнание и не го пуснаха да влезе. Настояваше да разбере какво е станало с кесията, която трябвало да му занесеш. Стражите казаха, че не знаят нищо. Тогава онзи здравата се ядоса и ги посъветва добре да си помислят какво говорят. Каза, че ако собствеността му не му бъдела върната непокътната, щял да вземе много сериозни мерки. Каза, че си имал малка червена кесия с бродирана птица на нея... ъъ, фазан беше. Не уточни какво има вътре, само че било много ценно и си го искал.

— Лорд Златен? — попитах тихо.

— Да, това му беше името.

Нямах представа за какво е говорил Шутът.

Болката се надигаше като приливна вълна. Опитах се да задържа мислите си, но не можех. Отблъснах страха си и открих, че под него се крие гняв. Не заслужавах това. Защо ме бяха оставили тук? Можеше да умра в тази килия.

Усещах как Предан опипва неуверено в краищата на ума ми.

— Толкова съм уморен... — Исках да го предам с Умението, но го изрекох на глас. Болката ме изгаряше. Дясната ми ръка беше безсилна. Затворих очи, съсредоточих се и се опитах да достигна принца. Но вместо това потънах в мрак.

Следващите няколко дни минаха покрай мен като моментни картини, осветени от блясъка на мълнии по време на буря. Малкото спомени бяха ярки и рязко очертани, но твърде откъслечни и почти лишени от смисъл. Някакъв мъж, предполагам лечител, погледна пълния с кръвта ми тас и заяви, че била твърде тъмна. Съкилийникът ми горчиво се оплака на някого през решетката на вратата, че вонята можела да задуши и коза. Взирах се в странната шарка от слама на пода и слушах Хеп да крещи и да ругае някого. Отчаяно ми се искаше да млъкне, за да не пострада и той. Да си в съзнание означава да си уплашен. Болен, ранен и уплашен. Сам. Бяха ме оставили да умра сам тук, за да не ги притеснявам. Сънят донасяше старите кошмари на Нощни очи за мръсна клетка и жестоки побои.

Умението е магия, изискваща физическа сила, ясен фокусиран ум и силна воля. Нямах нито едно от тези неща. Вълните на Умението от Предан ме удряха и заливаха, без да оставят никакви ясни мисли. Знаех само, че се опитва да ме достигне, и от все сърце ми се искаше да престане. Нуждаех се от тишина и покой, за да мога да се скрия от болката. Понякога усещах и Копривка. Не вярвам да е усетила, че ме достига.

Между тези проблясъци на будуване и пълни с кошмари сънища живеех друг живот. Заоблените хълмове под сивото небе бяха гладки и побелели от сняг. Нямаше дървета, храсти, дори стърчащи от земята камъни. Само сняг, шепнещ вятър и постоянен здрач. Единствено следите на Нощни очи нарушаваха гладкото бяло еднообразие. Следвах ги упорито. Щях да го намеря и да съм с него. Не можеше да е много далеч от мен. Веднъж песента на вятъра се превърна във вълчи вой в далечината и се опитах да забързам. Усилието само ме събуди за студената смрад на килията. Размърдах се и нещо горещо и вонящо потече от раната ми. Отново затворих очи и потърсих покоя на снежните хълмове.

Трябваше да минат седмици, преди да навържа цялата последователност на събитията. Липсващата кесия с необработени скъпоценни камъни на лорд Златен била намерена в къщата на Лодвайн. Не че бил известен в града под това име. Славея се оказа права. Съседите познавали едноръкия като Кеплер. Един очевидец казал, че видял мъж (вероятно мен) да гони друг мъж (може би Паджет), който влязъл в къщата на Кеплер. Явно съм бил обран, докато

съм носел камъните да бъдат шлифовани от бижутер. Втурнал съм се след крадците, завързала се схватка и съм избил всичките, като самият аз съм бил тежко ранен. След това храбро съм убил побеснелия кон, преди да успее да се освободи от навеса и да изпотъпче хората на улицата. От виновник за тройно убийство изведнъж се бях издигнал до верен слуга, готов да жертва живота си за собствеността на своя господар. Тъй като никой не се появи да възрази и дори да прибере телата на „Кеплер“ и Паджет, тази версия се превърна в приета истина. Съседите на козаря скоро започнали да говорят как им се сторило, че Кеплер има доста посетители, пристигащи и заминаващи в най-необичайни часове.

И така на лорд Златен било позволено да прибере каквото е останало от мен и той изпратил двама души да ме отнесат у дома. Почти не си спомням как ме отнесоха на носилка до замъка. Помня обаче как ме посрещна лорд Златен: държеше парфюмирана кърпичка пред устата и носа си и им нареди да ме сложат в леглото ми. После им плати щедро и им благодари, че са ме върнали да умра у дома. Затворих очи в тъмната си стая и се опитах да направя точно това.

Фрагменти от разговори се носеха като падащи есенни листа в спомените ми. Вливаха се в главата ми и я изпълваха като чужди мебели в доскоро позната стая. Не можех да се откъсна от тях. Нещо ме задържаше там здраво като ръката, която беше стиснала моята.

— ... не можем да го местим пак, дори да успеете да качите носилката по онези стълби. Ще трябва да го направиш тук.

— Не знам как. Не знам как. *Не знам как!* — Това беше от Предан. — Еда и Ел, Сенч, не съм инат. Мислиш ли, че не бих го спасил, ако мога? Но не знам как. Дори не съм сигурен какво исках да направя.

Смърди по-лошо и от кучешко лайно. Шишко беше отегчен и му се искаше да е някъде другаде.

Сенч търпеливо обясни:

— Няма значение, че не знаеш как. Ще умре, ако не направим нещо. Ако опитах и това го убие, поне ще е по-бързо от сегашните му мъчения. А сега искам внимателно да прегледаш тези рисунки. Мое дело са, направих ги преди много години. На тази е показано как изглеждат непокътнати органи...

Махнах се от тях. Благословен мрак за известно време. Но тъкмо намерих заснежените хълмове — и те отново ме издърпаха обратно. Ръцете им ме докосваха. Дрехите ми бяха срязани. Някой повръщаше и задъханият Сенч им каза да се махат, докато не ги повикат. Дращеци парцали, студена и едновременно гореща вода върху раната ми. Тъжен женски глас до мен.

— Безднадеждно е. Не е ли по-добре да го оставим да си иде с мир?

— Не! — Помислих си, че е гласът на крал Умен. После се сетих, че не може да е той. Трябваше да е Сенч, гласът му беше като на брат му. — Извикайте принца. Време е.

После усетих ледените ръце на принца върху плътта си, от двете страни на раната.

— Просто насочи Умението към тялото му — каза му Сенч. — Предавай в него, виж какво не е наред и го оправи.

— Не знам как — повтори Предан, но усетих как се опитва. Умът му се блъскаше в моя като нощна пеперуда в стъклото на фенер. Опитваше се да достигне мислите ми, не тялото. Отблъснах го немошно. Грешка.

За момент съзнанията ни се докоснаха и се свързаха. *Не*, рекох му. *Не. Остави ме на мира.*

Ръцете му се отдръпнаха.

— Не иска — колебливо каза Предан.

— Не ми пука! — яростно отвърна Сенч. — Няма право да умре. Няма да го позволя!

Внезапно думите му зазвучаха по-силно, явно крещеше в ухото ми.

— Фиц, чуваш ли ме? Чуваш ли ме, момче? Няма да ти позволя да умреш, така че вземи ни помогни, копеле с копеле! Стига си се самосъжалявал! Бори се за живота си!

— Фиц? — В гласа на Предан имаше изумление и ужас. — Копеле?!

Миг мълчание.

— Той си е копеле, също като мен — рязко обясни Сенч. — Това е стара шега помежду ни: че думата жили само когато е от някой, който не е такъв.

Тъпо, Сенч, тъпо — искаше ми се да му кажа. А Предан те познава твърде добре, за да се върже.

Някой приглади косата ми назад и ме хвана за ръката. Помислих си, че е Шутът. Опитах се да стисна тънката му ръка, да му покажа по някакъв начин, че бих го помолил за прошка, ако можех. Изведнъж си помислих за всички хора, с които не се бях сбогувал. Хеп. Кетрикен. Бърич и Моли. Винаги бях искал да се оправя с всички, преди да умра.

— Търпение, майко — промълвих, но никой не ме чу. Може би дори не бях изговорил думите на глас.

— Покажи ми рисунката — каза лорд Златен. Пусна ръката ми и отново потънах в чернотата. Падах, докато не умрях. От мекото като възглавница чело на снежния хълм зърнах летни поляни. Нещо сиво се мярна във високата трева. *Нощни очи!* Той се обърна и погледна към мен. Оголи зъби, за да ме прогони. Опитах се да тръгна напред, но отново бях измъкнат на повърхността. Мятах се безпомощно като риба на въдица, но тялото ми не помръдваше.

— ... правил преди. Или поне нещо подобно. Бях до него, когато използва Умението да излекува вълка си. И преди години изучавах устройството на човешкото тяло. Аз самият нямам Умението, но познавам Фи... Том. Ако можеш да използваш Умението чрез мен, готов съм — настоятелно рече Шутът.

— Трябва да ида до клозета.

— Отивай, Шишко, но се връщай бързо. Разбра ли? Свършиш ли, веднага се връщай. — Долавях раздразнението в гласа на Сенч. И несигурността. — Е, какво толкова? Давай. Опитай.

Усетих как Шутът слага ръце на гърба ми. Ако дланите на Предан бяха студени върху трескавата ми кожа, пръстите на Шута бяха като ледени висулки. Пронизаха ме. Цяла вечност мина в очакване на този ужасяващ и желан допир.

Навремето Шутът ме бе придружил до Планините в търсене на Искрен. Докато ми помагаше да помогна на изтощения ни крал, най-небрежно бе позволил пръстите му да влязат в контакт с посребрените от Умението ръце на Искрен. Физическата проява на магията блестеше като живак. Допирът бе разтърсил Шута и завинаги бе оставил белега си върху него. Сребристата магия постепенно избледня, но си оставаше по върховете на пръстите му и бях виждал как Шутът я използва. Тя му позволяваше да познава най-близко всичко, което

докосва, било то дърво, растение или животно. Или пък мен. Преди много време беше оставил отпечатъците от пръстите си върху китката ми. Лорд Златен винаги носеше ръкавици, за да се предпази от случаен контакт. А сега докосващите гърба ми ръце бяха голи.

Ясно усетих момента, когато покритите му с Умение пръсти се допряха до кожата ми. Бяха като малки студени ножове. Докосването му се заби в мен по-бързо от меч, който бе разпрал вътрешностите ми. Не беше нито болезнено, нито приятно; само връзка, проста и чиста, сякаш споделяхме една кожа. Лежах неподвижен под изучаващите ме ръце, без да имам сили дори да треперя, и се молах да не продължава. Нямаше нужда да се боя. Почувствах честта на Шута в това докосване — чест, която бе като броня помежду ни. Изследваше само тялото ми, не сърцето или ума. Изпитах ужасно чувство за вина, когато разбрах колко дълбоко съм наранил приятеля си с моите обвинения. Никога не би поискал от мен нищо, което не му предложи сам. Чух го да говори и думите отекнаха с Умението през мен още преди да стигнат до ушите ми.

— *Виждам пораженията, Сенч. Мускулите са като скъсани въжета, дръпнати назад в себе си. Където го е разсякло острието, има гной и отрова, изтича от червата му. Кръвта я разнася по тялото. Не само раната е заразена. Цялото му тяло блести от отрова, като разширяваща се във водата боя или загниване, плъзнало по ствола на дърво. Обхванала го е целия, Сенч. Бедата не е само там, където е минало оръжието, но и на други места, където тялото му се опитва да се излекува, но вместо това отровата го поглъща.*

— Можеш ли да го поправиш? Можеш ли да излекуваш тялото му? — Гласът на Сенч бе задавен и слаб, но може би защото мислите на Шута ми се струваха толкова гръмогласни.

— Не. Мога да видя какво не е наред, но наблюдаването не означава поправяне. Той не е дърво, така че не мога просто да издълбая гнилото от здравето. — Шутът замълча. Усещах вътрешната му борба. После заговори пак, гласът му беше пълен с отчаяние. — *Провалихме се. Той умира.*

— Не. О, не. Не и момчето ми, не и моят Фиц! Моля те, не!

Леки като есенни листа, ръцете на стареца се отпуснаха върху мен. Знаех колко ужасно иска да ме излекува. После дланите му сякаш

потънаха в мен и топлината от докосването му потече по вените ми като изгарящо бренди. Някой ахна и усетих, усетих как Шутът докосва с ума си Сенч. Двата се свързаха с мен. Усилието в Умението им бе съвсем немошно. Гласът на стареца трепереше:

— *Предан. Хвани ръката ми. Дай ми сила.*

Предан се присъедини към тях. Това разруши всичко. Светлина експлодира в мрака.

— Доведете Шишко! — изкрещя някой. Нямаше значение. Падах дълго, смалявах се все повече и повече. Чух воя на вълците. Ставаше все по-силен.

И тогава усетих светлината. Не беше гореща, а ужасно проникваща. Паднах в нея и се превърнах в нея. Сякаш излизаше от собствените ми очи. Нямаше начин да се скрия.

Беше светлина, която обгаряше, но не осветяваше. Не виждах нищо. Бе непоносимо ярка, а след това яркостта рязко стана още по-силна. Изкрещях, цялото ми тяло изкрещя от силата на пронизващата ме светлина. Бях наместен счупен крайник, отприщена река, грубо сресана сплъстена коса. Поправката ме разкъса. Лечението бе по-лошо от болестта. Сърцето ми спря. Чуха се ужасени викове. После сърцето ми заблъска отново. Въздухът изгори дробовете ми.

Минах през миг на ужасно бодърстване, в който виждах всичко, знаех всичко, усещах всичко. Бяха ме наобиколили в кръг. Умелите пръсти на Шута бяха притиснати в гърба ми. Сенч стискаше другата му ръка, а Предан бе хванал него. Принцът стискаше дебелата китка на Шишко, който стоеше неподвижно като истукан, но Умението ревеше в него като пожар. Очите на Сенч бяха облепени, сякаш щяха да изхвъркнат, стиснатите му зъби — оголени в радостна усмивка. Лицето на Предан бе побеляло от страх; беше стиснал очи. А Шутът — Шутът беше сияещо злато, радост и полет на обсипани със скъпоценни камъни дракони в ясното синьо небе. И внезапно изпищя като жена:

— Спрете! Спрете! Спрете! Твърде много е, прекалихме!

Пуснаха ме. Понесох се нататък без тях. Вече не можех да спра. Носех се с бързината на буен поток в клисура, поток, помитащ всякакви боклуци и изтръгващ дървета от корен. Изцеление? Това не бе изцеление. Изцелението е нежност, възстановяване и време. Изцелението, осъзнах внезапно, не е нещо, което един човек прави на друг. Изцелението е онова, което тялото прави за самото себе си, когато

му се даде покой, време и сили да го направи. А това беше все едно човек си подпалва краката, за да си стопли ръцете. Тялото ми бълваше загниваща плът и отровни течности. Но не можеш да откъртиш нещо от сграда, без да го замениш, а тухлите за строежа все трябва да дойдат отнякъде. Тялото ми крадеше от самото себе си и го усещах как го прави, но не можех да го спра. И така бях отново едно цяло, но с цената на силата на това цяло. Подобно на стена, иззидана без достатъчно хоросан, силата ми беше жертвана поради оскъдността на материалите. Когато всичко свърши и светът с грохот спря около мен, лежах и ги гледах от локвата мръсотия и отрова, изхвърлена от тялото ми, и няхах сили дори да премигна.

И те също ме гледаха — четиримата души, възстановили тялото ми. Старецът, златният лорд, принцът и идиотът се взираха в мен и в погледите им благоговението се смесваше със страх, удовлетворението — със съжаление.

Така бе образувана котерията на Предан и тя бе толкова слаба, колкото бе лош начинът, по който се бяхме свързали петимата. От времето на котерията от сакати на Кръстосан огън не бе имало толкова прискърбно пъстра сбирка Умели. Самият Шут не притежаваше истинско Умение, а само сребърните сенки на върховете на пръстите си и онази нишка чувствителност към магията, която споделяхме толкова дълго. Шишко имаше огромна сила, но нямаше нито познанията, нито амбицията да учи и да я използва добре. Аз имах Умението, но то винаги избледняваше, за да бликне отново, винаги непредсказуемо, неовладяно и ненадеждно. А Сенч, боговете да са ни на помощ, беше открил собствената си дарба в залеза на годините си. Ликуваше като дете, размахващо дървен меч, без да има представа на какво е способно истинското оръжие. Имаше познанието и амбицията му бе могъща като приливна вълна, но пък му липсваше интуитивното разбиране на Шишко. Само у принца Умението уравновесяваше интелект и амбиция, но беше опетнено от Осезанието. Взирах се в онова, което бях създал, докато умирах, и куражът ме напусна съвсем. Ама че Изменящ! Котерията трябва да дава сила на монарха в момент на нужда. Тази не можеше да работи без него. Котерията трябваше да е изградена върху другарството на избрали се един друг членове. А нашата котерия бе по-скоро като случайно събрала се група в кръчма.

Част от това вайкане явно пролича в очите ми, защото Сенч коленичи до леглото и хвана ръката ми.

— Всичко е наред, момче — окуражаващо рече той. — Ще живееш.

Знаех, че ми желае доброто. Затворих очи, за да не гледам нечестиво ликуващата му физиономия.

Спал съм четири дни и четири нощи. Спал съм, докато са ме къпали и са преобличали разнебитеното ми тяло. После ми казаха, че през тези дни ми давали бульон, вино и каша. Не си спомням. Славей ме била навестявала на няколко пъти и Вим също наминал с възстановителна настойка по рецепта на баба му. Не им позволили да ме видят. Срам ме е да призная, че не помня нищо от това. Вместо това в главата ми нахлуваха спомени, за чието съществуване дори не подозирах. Тичах с глутница вълци по хълмовете. Наблюдавах живота им и копнеех да съм един от тях. Но винаги нещо ме дърпаше и ми напомняше, че рано или късно ще ми се наложи да се върна.

Спомням си нещо обаче. Някой ме прегърна през рамо, изправи ме да седна и задържа до устните ми чаша топло мляко. Никога не съм обичал мляко и се опитах да извърна глава, но посетителката ми бе непреклонна. Трябваше да пия или да се удавя, така че по-голямата част се вля в гърлото ми. Едва когато тя ме сложи отново да легна на възглавниците, се сетих чия е тази силна воля. На моята кралица. Отворих едва-едва очи.

— Съжалявам — изграчих, докато Кетрикен бършеше млякото от четината ми.

Тя се усмихна и видях облекчение в очите ѝ.

— За първи път имаше сила да се съпротивляваш. Да смятам ли, че е признак на възстановяване?

Каза го закачливо, но облекчението ѝ се долавяше явно. Остави кърпата и хвана ръцете ми. Почувствах как костите ми се търкат една в друга от нежното ѝ докосване; цялата плът беше изчезнала от ръцете ми и пръстите ми бяха като нокти на хищна птица. Не можех да понасям вида им, не можех да издържа нежността в сините ѝ очи. Погледнах покрай нея и се намръщих, тъй като не познах къде се намирам. Кетрикен проследи погледа ми и каза:

— Направих някои промени. Не можех да търпя, че лежиш в подобие на килия.

На пода имаше дебел килим от Планините. Лежах на ниска кушетка, а моята благородна кралица седеше с кръстосани крака на пухена възглавница на пода до мен. В ъгъла имаше свещник с дебели ароматни свещи, които стопляха и осветяваха стаята. Имаше шкаф с богато орнаментирани чекмеджета и върху него изящна кана и умивалник. Забелязах под каната края на някакво плетиво. Празната чаша вече беше на ниска масичка до леглото — до купа попара. Ароматът ѝ събуди глада ми. Кетрикен явно видя накъде гледам, защото веднага я взе и гребна една лъжица.

— Ще се справя и сам — побързах да я уверя. Опитах се да седна и се засраших, че се нуждая от помощта ѝ. Чак сега забелязах висиящия на отсрещната стена гоблен. Беше почистен и поправен, но крал Мъдрост ме гледеше както винаги, докато се договаряше с Праотците. Шокът ми трябва да се е изписал на лицето ми, защото Кетрикен се усмихна.

— Сенч каза, че ще си изумен и доволен. На мен ми се струва доста мрачен, но той каза, че навремето ти бил любим.

Заемаше цялата стена. Порази ме като кошмар, точно както някога, когато висеше на стената на детската ми спалня. И старецът много добре знаеше това. Колкото и слаб да бях, грубата му шега ме накара да се усмихна.

— Но тази стая трябва да си остане скромна, както подобава на стаята на слуга — запротестирах наужким. — А като изключим размерите и липсата на прозорци, ти си я обзавела като за принц.

Кетрикен въздъхна.

— Сенч също ме укоряваше за това, но не го послушах. Достатъчно лошо е, че трябва да лежиш в такова малко и тъмно помещение. Така че няма да позволя да бъде и бедно и студено.

— Но твоите покои са прости и аскетични, в планински стил. Аз не...

— Когато се възстановиш достатъчно, за да приемаш посетители, можеш да наредиш да махнат всичко, ако желаеш. Но засега искам да ти е удобно. В стила на Шестте херцогства. — Каза го рязко, после въздъхна. — Както обикновено, всичко се обяснява с лъжа. Лорд Златен награждава слугата си за верността му. Така че трябва да се примириш.

Тонът ѝ ясно показваше, че няма място за възражения. Подпря ме с възглавници и изядох попарата. Можех да ям още, но тя взе празната купа и ми каза да не прекалявам. Внезапно се почувствах уморен. Отпуснах се, останал без сили и същевременно изумен от липсата на болка. И изведнъж осъзнах, че лежа по гръб. Физиономията ми явно се беше променила, защото Кетрикен тревожно ме попита дали съм добре.

Обърнах се настрани и предпазливо докоснах гърба си.

— Не боли — казах.

Нямаше никакви превръзки.

Докосвах гладка плът, после прешлените на гръбнака си и ребрата, които се брояха като на умиращо от глад куче. Започнах да треперя, зъбите ми затракаха. Кетрикен ме зави с одеялото.

— Раната е напълно зараснала — едва успях да изрека.

— Да — каза тя. — Няма и следа от наръгването. Това е една от причините да не се допускат посетители. Със сигурност ще се зачудят на това, а и ще се запитат защо си слаб и измършавял като от дълго боледуване.

Млъкна и си помислих, че ще каже още нещо, но тя само ми се усмихна нежно.

— Не се тревожи. Трябва да си почиваш, Фиц. Почивай, яж и скоро ще се изправиш на крака. — Погали ме по брадясалата буза и приглади косата ми.

Хиляди въпроси се заблъскаха в главата ми.

— Хеп знае ли, че съм се оправил? Идвал ли е да ме види? Разтревожен ли е?

— Шшш. Все още не си се оправил. Дойде, но решихме, че е по-добре да не му позволяваме да те вижда. Лорд Златен говори с него, увери го, че ще се възстановиш и че за теб се полагат най-добрите грижи. Каза му колко е благодарен, че Том Беджърлок се е опитал да защити съкровището му, макар и да е платил такава висока цена, и го накара да обещае, че ще му се обади, ако се нуждае от каквото и да било. Дойде и една жена, Джина, но и нея я отпратиха.

Това беше умно. Хеп и Джина щяха да бъдат поразени от сегашния ми вид. Надявах се все пак, че момчето ми няма да се безпокои твърде много. А после всички останали въпроси се изсипаха като тълпа през отворена порта.

— Къде са другите Петнисти освен Лодвайн и Паджет? И Хеня. Видях Хеня и не мисля, че е просто съвпадение. И останах с впечатление, че майката на Любезен е в опасност. Сенч трябва да прати някой да ѝ помогне. И шпионинът, който е водил Шишко при Лодвайн. Сенч трябва да...

— Трябва да почиваш — твърдо рече тя. — В момента други се занимават с всичко това.

Стана плавно. Нужни ѝ бяха само две крачки, за да мине през стаичката ми. Духна всички свещи без една, която взе от свещника. Едва сега видях, че е по нощница и халат. Косата ѝ се спускаше на дебела златна плитка по гърба.

— Нощ е — казах тъпо.

— Да. Много късна нощ. А сега заспивай, Фиц.

— Но какво правиш тук по това време?

— Гледах те как спиш.

Това бе нелогично. Самата тя ме беше събудила.

— А млякото и попарата?

— Казах на пажа си да ми ги донесе, защото не мога да заспя. Между другото, истина е. И после ти ги донесох. — Говореше така, сякаш се оправдаваше. — Има нещо добро сред всичките злини, които се стовариха отгоре ти. Накара ме да си спомня колко много сме ти задължени и колко много те ценим.

Погледна ме.

— Ако те бях загубила — рече неохотно, — щях да изгубя единствения, който знае цялата ми история. Единствения, който ме поглежда и знае всичко, през което минах с моя крал.

— Но и Славея бе там. И лорд Златен също.

Тя поклати глава.

— Не през цялото време. И никой от тях не го обичаше като нас.

Наведе се и ме целуна по челото.

— Заспивай, Фицрицарин.

А когато устните ѝ допряха моите, беше като дълга глътка студена вода и знаех, че целувката не е за мен, а за мъжа, когото бяхме изгубили.

— Почивай и си възвръщай силите — смъмри ме тя, след което се изправи и излезе през тайната врата.

Отнесе чашата и купата и не остави след себе си нито следа, освен финия аромат в тъмното. Въздъхнах и потънах в сън — дълбок и почти нормален.

ГЛАВА 21

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

Камъните свидетели, понякога наричани и Обелиски на правдата, са се издигали върху скалите край замъка Бъкип от самото му изграждане, а най-вероятно и от по-рано. Високи и черни, четирите стълба се издигат в квадрат на каменистата земя. Времето или човешката ръка са заличили знаците, красели някога всяка от страните им. Днес руните не могат да се разчетат. Самият камък прилича много на черните блокове на замъка, с изключение на сребристите нишки, които пробягват като пукнатини по всеки стълб.

Никой не знае откъде е възникнала традицията да бъдат призовавани за свидетели на клетва или на истината в думите на човек. Понякога там се провеждат двубои и се вярва, че присъствието им ще осигури победа на боеца със справедлива кауза. Много суеверия са свързани с пространството в центъра на Камъните. Някои казват, че ялова жена може да зачене там; други — че жената може да поиска от камъните да отнемат онова, което расте в утробата ѝ.

Лейди Клерин, „Обичаите в херцогство Бък“

Станах от леглото на следващия ден. Извървях в тъмното трите стъпки до раклата с дрехи. После паднах и не можах да стана. Останах да лежа неподвижен, твърдо решен да не викам помощ, а да изчакам, докато не събера достатъчно сили да се върна до леглото. Но почти моментално вратата се отвори. Лорд Златен стоеше в квадрата светлина и ме гледаше с аристократично неодобрение.

— Том, Том — заклати глава той. — Винаги ли трябва да си толкова дразнещо инатлив? Връщай се в леглото, докато лорд Сенч не

каже, че можеш да станеш.

Както винаги, силата на тънкото му тяло ме изненада. Не ми помогна да стана, а направо ме вдигна и ме отнесе до леглото. Направих неуспешен опит да придърпам одеялото. Той хвана края му и ме зави.

— Не мога да лежа по цели дни тук — оплаках се.

Лорд Златен ме погледна развеселен.

— Бих искал да те видя да се опиташ да направиш нещо друго, но явно не ти се удава. Ще оставя вратата отворена, за да влиза малко светлина. Желаете ли и свещ?

Бавно поклатих глава, смразен от хладната му вежливост. Той излезе и остави вратата отворена. Виждах горящия огън в камината. Лорд Златен седна зад малкото писалище и перото му заскърца енергично по хартията.

Малко по-късно на вратата се почука и влезе Чар, прислужникът на лорд Златен. Носеше закуската. Остави подноса на масата и внимателно подреди съдовете. Когато приключи, в подноса останаха няколко купи и халба. Той го вдигна и тръгна към моята врата, но лорд Златен го спря, без да откъсва поглед от листа.

— Остави го на масата, Чар.

Момчето излезе, а лорд Златен продължи да пише. После отново се почука. Този път момчето носеше кофи с вода. Заедно с него влезе мъж с наръч дърва. Лорд Златен не им обръщаше внимание, докато се занимаваха със задачите си. Когато и двамата си отидоха, въздъхна, стана от писалището и залости вратата.

— В стаята си ли ще ядеш, или на масата, Том?

Вместо отговор седнах в леглото. На пода имаше нова синя вълнена роба. Нахлузих я и станах. Зави ми се свят. Предпазливо тръгнах към вратата. Вкопчих се в касата и спрях, за да си поема дъх, после продължих напред. Лорд Златен вече беше седнал и отваряше съдовете. Седнах срещу него.

За мен имаше бульон, рядка каша и попара с мляко. За лорд Златен бяха приготвили печени яйца и кренвирши, хляб, масло, конфитюр и всякакви други неща. За миг ме обзе неоправдан яд към него. Изядох цялата си храна и я прокарах с чаша хладък чай от лайка. Не разменихме нито дума. Докретах до леглото си и заспах.

Събудиха ме приглушени гласове.

— Значи вече може да става и да се храни? — попита Сенч.

— Едва-едва — отвърна лорд Златен. — По-добре да не се бърза. Няма никакви сили. Но ако му поставиш задачи, ще...

— Буден съм — обадох се. По-скоро изграчих. Прочистих гърлото си и опитах отново: — Сенч, буден съм.

Той бързо дойде до вратата на стаичката ми и ми се усмихна. Бялата му къдрава коса блестеше, изглеждаше изпълнен с живот и енергия. Погледна с отвращение възглавницата на Кетрикен до леглото ми.

— Само да си донеса стол, момче, и ще седнем да си побъбрим. Изглеждаш много по-добре.

— Мога да ставам.

— Нима? Е, дай ръка тогава. Не, дай да ти помогна, стига си се инатил. Искаш ли да седнем при огъня?

Говореше ми като на слабоумен. Приех го като загриженост и го оставих да ме подкрепя. Седнах в един от меките столове пред камината. Той се отпусна с въздишка в другия. Огледах се за Шута, но лорд Златен отново се бе върнал при писалището си.

Сенч се усмихна и опъна крака към огъня.

— Страшно се радвам, че се оправяш, Фиц. Изкара ни акъла. Трябваха ни всичките ни сили, за да те измъкнем обратно.

— И това е нещо, за което трябва да поговорим — изсумтях.

— Да, но по-нататък. Засега трябва да караш полека и да не се претоварваш. Сън и храна — това ти е нужно най-много.

— Истинска храна — заявих твърдо. — Месо. Няма да събера никакви сили с тия каши.

— О, и вече сме капризни? — Той повдигна вежди. — Е, можеше да се очаква. Ще се погрижа да ти донесат месо за обяд. Достатъчно беше само да кажеш, впрочем. В края на краищата не съм те чувал да говориш, откакто те донесохме тук.

Беше неразумно, но в мен се надигна гняв. Сълзи опариха очите ми. Извърнах се и се помъчих да се овладеея. Какво ми ставаше?

Сенч сякаш прочете мисълта ми.

— Фиц. Момчето ми. Не очаквай твърде много от себе си засега. Виждал съм те в доста лоши моменти, а този беше най-лошият. Дай на ума си време да се възстанови. И на тялото си също.

Поех дъх да му кажа, че съм добре. Но изрекох съвсем друго.

— Очаквах да умра там. Сам. — И разпокъсаните ми спомени от затворническата килия отново се втурнаха към мен. Отново изживях ужаса и отчаянието, изпълних се с гняв, че трябва да помня всичко това. Бяха ме изоставили — Сенч, Шутът, Кетрикен, Предан... всички.

— И аз се страхувах от същото — тихо каза Сенч. — Беше тежко за всички ни, но най-лошото беше за теб. Все пак, ако ме беше послушал...

— Да де, всичко е по моя вина. Както винаги.

Лорд Златен заговори през рамо към Сенч:

— Не бива да му говориш по този начин, когато е в подобно състояние. Само ще го разстроиш още повече. По-добре просто го остави.

— Млъквай! — изревах му, но гласът ми премина в писукане още в края на думата.

Сенч ме погледна с ням укор и загриженост. Вдигнах колене до гърдите си и се свих на топка в стола. Дишах на пресекулки. Избърсах очите си с ръкав. Нямаше да плача. Очаквах да се разпадна на парчета, но нямаше да го направя. Просто бях болен и си бях изкарал акъла. Това беше. Поех дъх малко по-спокойно.

— Просто говори с мен — помолих Сенч. Разгънах треперещите си крака и ги спуснах на пода. Мразех се, че съм толкова слаб. — Каж ми какво стана, без да ми се налага да задавам тъпи въпроси. Започни с Любезен.

Сенч въздъхна тежко.

— Не мисля, че е разумно. — Понечих да възразя, но той вдигна ръка. — Добре де, щом настояваш. Значи така. Любезен. Сигнал до коня си и се върнал в замъка колкото се може по-бързо, без да привлича внимание. Когато се добрал до Предан, едва можел да говори, нали е бил душен. Все пак успял да изграчи, че слугата на лорд Златен го спасил от убийците в града. Успял да каже само толкова. Но било достатъчно на принца да се свърже с мен, след което задвижих нещата.

— Трябваше ни повече време от очакваното, за да те намерим — призна неохотно. — Не очаквах, че ще убиваш, нито че ще позволиш на градската стража да те пипне жив. Но когато разбрах, че си арестуван и обвинен, при първа възможност вкарах свой човек в килията ти. За съжаление те вече бяха извикали лецител да те прегледа,

така че не можех да пратя свой. Старшият не искаше и да чуе за освобождаване.

Каза, че бил сигурен, че си убил тези хора, а заради някакъв предишен побой вече те бил набелязал като смутител на реда. Лорд Златен трябваше да се жалва три пъти за изчезналите си камъни, преди някой да се сети да претърси къщата на Лодвайн и да ги намери там. Вече бях осигурил свидетел, че не ти си започнал схватката. Повече от това не бях в състояние да побутна. Докато старшият успя да събере две и две и да проумее, че си защитавал собствеността на господаря си от крадци и те пусна, вече беше на крачка от смъртта.

— Повече не си бил в състояние да побутнеш — казах хладно. Бях сам, премръзнал и умиращ. А той „побутвал“.

— Кралицата искаше да се направи нещо повече. Беше готова да прати гвардията в града и да те измъкне от килията. Не можех да го допусна, Фиц. Защото имаше и други Петнисти. На следващия ден на няколко места имаше разлепени обяви, в които се казваше, че Лодвайн и Паджет са Осезаваци и че агентите на кралицата са ги убили заедно с обвързаните им животни. Подиграваха се със заявеното й намерение да сложи край на несправедливите гонения срещу Осезаващите. Предупреждаваха представителите на Старата кръв да не правят глупостта да й се доверяват и да идват на събранието. А накрая се твърдеше, че тя и креатурите й ще убият всеки, който се опита да каже истината — че собственият й син е Осезавац. — Замълча за момент. — Така че разбираш. Трябваше да те оставя там. Не исках, Фиц. И не биваше да ти разказвам това.

Скрих лице в дланите си. Да. Трябваше да послушам Сенч. Бях оплескал нещата.

— Май трябваше да ги оставя да убият Любезен. И да изтичам да съобщя за убийството.

— Това е единият вариант — съгласи се Сенч. — Но мисля, че това би се отразило много зле на отношенията ти с Предан, дори и да успееш да скриеш, че си можел да предотвратиш смъртта на приятеля му. А сега мисля, че за днес е достатъчно. Хайде в леглото.

— Не. Довърши поне това. Какво направихте с обвиненията срещу Предан?

— Какво сме направили? Нищо, разбира се. Игнорирахме ги като нелепи. И положихме доста усилия да покажем, че кралският двор

няма интереси към арестувания слуга на лорд Златен. Градската стража пипнала убиеца? Ами да го съдят според закона. Разпространените обвинения са нелепи, нечий отчаян опит да опетни доброто име на принца. Даже двойно нелепи, защото принцът още носи дълбоките белези от ловната котка на свой добър приятел. Та няма такова животно би нападнало Осезаващ? Всички знаят каква власт имат Осезаващите над животните. И тъй нататък. Междувременно беше доказано, че убитите всъщност са най-обикновени крадци. И че случилото се няма нищо общо с Осезанието, както и абсолютно никаква намеса от страна на короната. Крадците са били убити от добър слуга, защитаващ имуществото на господаря си.

— Ясно. Значи сте ме оставили да гния заради обвинението в Осезание. — Опитвах се да покажа с тона си, че приемам. Част от мен ги разбираше. Друга част ги мразеше.

Той трепна, но кимна.

— Съжалявам, Фиц. Не можехме да постъпим по друг начин.

— Знам. И сам съм си виновен за всичко това. — Опитвах се да скрия горчивината в гласа си и почти успях. Изведнъж се почувствах ужасно уморен, но трябваше да науча още. — А Любезен?

— Щом стана ясно кои са убитите, разбрах, че трябва да го разпитам. Изстисках всичко от него. Както и какво го е подбудило да действа. Майка му се е самоубила, Фиц. Изпратила му писмо, в което го моли за прошка. Не можела повече да търпи всичко това. Не можела да живее с това, което прави, за да си купи безопасността. Още повече, че била в мнима безопасност и я оскърявали както си пожелаят.

От грозотата на онова, което намекваше, ми призля.

— Значи Любезен е искал да ги накара да го убият.

— Майка му е мъртва. Мисля, че е искал да ги убие, без да го е грижа дали самият той няма да умре, но просто не е знаел как да започне. Бил е пълен с възвишени идеи за честни дуели и тъй нататък. Лодвайн така и не му дал възможност да отправи предизвикателството си.

— А сега какво прави?

Сенч пое дъх.

— Сложно е. Предан настоя да присъства на разпита и го взе под своя закрила. Ако трябва да има Осезаващ, който да му служи, поне сме извадили зъбите на този. Принцът е напълно — а аз почти —

убеден, че Бресинга са действали под натиск. Дори Петнистите да са държали Любезен в ръцете си, самоубийството на майка му и отношението им към нея преди това го е пречистило от илюзиите. Мрази ги до дъното на душата си. Лейди Бресинга била принудена да подари котката на принца. Петнистите я заплашили, че ако не го направи, ще разобличат сина ѝ и нея самата като Осезаващи. А след като го направила, попаднала напълно във властта им. Била не само Осезаваща, а и била извършила предателство срещу принца. Петнистите разделили майката от сина. Любезен бил пратен в Бъкип. Наредили му да се сближи с принца, да го въвлече по-дълбоко в Осезанието и да го шпионира. Обещали му, че ако се подчинява, майка му ще е в безопасност. Гейлкип се превърнал в неин затвор. Петнистите бързо станали алчни. Първо домът ѝ, избата, богатството. Ако не им угаждала, заплашвали, че ще издадат сина ѝ. Накрая някои от мъжете си позволили да посегнат и на самата нея. Не могла да го преживее. Мисля, че не са преценили добре силата на волята ѝ, както и на волята на сина ѝ.

Гадна, отвратителна история. Но не си позволих да задълбавам. Имах по-належащи грижи.

— А Хеня? Принцът каза ли ти, че я видях?

Лицето му стана още по-мрачно.

— Каза ми. Но... възможно ли е да си сгрешил? Шпионите ми в града не са чули нищичко за нея.

Насилих се да си припомня кратката ни среща.

— Бях ранен и беше тъмно. Но... не мисля, че съм сгрешил. И смятам, че именно тя е жената от спомените на Шишко. Предложила е злато на Паджет и Лодвайн за Шута и мен... така ми се струва. Не знам какво е опитвала да купи от тях. Лодвайн не я харесваше. Изглежда обаче е замесена по някакъв начин във всичко това.

— Ако наистина е така, значи се е прикрила добре. Няма и следа от нея в града.

Това не ме успокои особено. Шпионите на Сенч не бяха открили и Лодвайн.

— Все още си имаме шпионин на Петнистите в Бъкип. Онзи, който е водел Шишко при Лодвайн.

— С коняря на Любезен стана злополука — с неутрален тон рече Сенч. — Открили го мъртъв в яслите на един жребец. Наритан и

стъпкан до смърт. Остава загадка защо изобщо е влязъл там.

Кимнах. Един проблем по-малко.

— А имението на майката на Любезен?

Сенч отмести поглед.

— Трагичната новина стигна до нас на следващия ден след арестуването ти. Лейди Бресинга си отишла от отрова в храната. Доста от гостите и слугите ѝ умрели заедно с нея. Ужасно тъжно, но в никакъв случай срамно или скандално. Първо открили нейното тяло, но през следващите няколко дни и на други им прилошало и бързо умрели. Развалена риба, доколкото чух. Тялото на лейди Бресинга било пратено в дома на майка ѝ, за да я погребат там. Любезен присъства на тъжната церемония. Принц Предан прати собствената си почетна стража с него като свидетелство за високото му мнение за Любезен. На момчето му е ясно, че след уреждането на подробностите ще трябва да се върне в Бъкип и да остане в замъка, докато не достигне пълнолетие. Гейлкип ще бъде затворен, но кралицата отпусна на Любезен персонал и иконом, които да поддържат имението в негово отсъствие.

Кимнах. Принцът можеше и да нарича Любезен приятел, но през следващите няколко години той щеше да е добре гледан и обгрижван пленник на Сенч. Доста уместно решение. Любезен можеше да го възприема като закрила или като клетка. Всичко бе уредено по най-спретнат начин. Запитах се дали лейди Розмари не е намерила внезапна причина да посети приятелката си в Гейлкип, или тамошният шпионин на Сенч е отровил храната. За Розмари би било трудно да пътува поради изгарянията. Обърнах се и загледах Сенч. Той посрещна изпитателния ми поглед с объркана физиономия. Неочаквано се наведох напред и преди да успее да се отдръпне, докоснах бузата му. По пръстите ми не остана никакъв грим. Здрава и розова плът. Нито следа от заздравяващи изгаряния.

— Ох, Сенч — укорих го. Гласът ми трепереше. — Внимавай! Хвърляш се сляпо напред и никой не знае каква е цената. Никой.

Той се усмихна.

— Не ме е грижа за цената, когато вече са ми известни предимствата. Изгарянията ми се излекуваха. За пръв път от години мога да вървя, без да ме болят коленете и бедрата. Нощем спя спокойно. Дори зрението ми е по-добро.

— Но не го правиш сам.

Той ме погледна, отказваше да отговори. Но аз знаех отговора.

— Черпиш от силата на Шишко — обвиних го с нисък глас.

— Той няма нищо против.

— Не знаеш опасностите. И той не разбира рисковете.

— Нито пък ти! — рязко отвърна той. — Фиц, има моменти, в които трябва да сме предпазливи. Има и такива, в които трябва да сме дръзки. Дойде време да поемем тези рискове. Трябва да открием всичко, на което е способно Умението, Когато принцът тръгне на път да поразии Айсфир, ще идеш с него. И дотогава трябва да познаваш силите на Умението и да можеш да ги владееш. Това — той се шляпна по гърдите, — това е истинско чудо. Ако разполагахме с него навремето, когато Умен беше болен, той нямаше да умре. Представи си какво би означавало това!

— Да, представи си — отвърнах. — Представи си, че Умен е все още жив и управлява. После си задай въпроса защо не е така? Той не е бил обучаван от Гален. Неговата майсторка на Умението е била Настоятелност. Не можем ли да приемем, че е бил много по-наясно от нас с Умението? Че може би дори е знаел как да удължи живота си? Тогава нека се запитае защо не го е направил? Защо не го е направила и самата Настоятелност? Може би са знаели, че за това си има цена? При това твърде висока?

— Или просто му е липсвала котерия, която да му помага? — контрира Сенч.

— Би могъл да използва котерията на Гален, ако се наложи.

— Ба! Не знаеш, аз също не знам. Защо трябва да си такъв песимист? Защо винаги трябва да предполагаш най-лошото?

— Може би защото съм се научил на предпазливост от мъдър старец. Онзи, който сега се държи глупаво.

Бузите на Сенч пламнаха. В очите му проблесна гняв.

— Ти не си на себе си. Всъщност даже още по-зле. Ти си убеден, че си прав. Чуй ме, пале такова. Гледах как брат ми умира. Гледах как крал Умен чезне, бях до него в дните, когато не знаеше, че умът му се е запилял нанякъде, както и когато си даваше сметка за слабостта на тялото и ума си и плачеше от срам. Ако имаше Умението да промени това, щеше да го направи, без значение на каква цена. Това познание за Умението беше изгубено за нас. Смятам да го върна. И да го използвам.

Мисля, че очакваше да му се развикам. И аз самият почти го очаквах и сигурно щях да го направя, ако не изпитвах такова съчетание от отчаяние, слабост и страх. Сенч страшно ме бе уплашил, когато здравето и умът започнаха да му въртят номера и се боях, че може да изгуби богатството си от информация и връзки. А сега, прациящ от здраве, с блеснали очи и пламнала амбиция, той ме ужасяваше. Знаех за съществуването на тази негова страна. Знаех, че винаги е жадувал да овладее Умението. Но никога не бях предполагал, че ще ми се наложи да се изправя срещу тази жажда. Поех дълбоко дъх и го попитах тихо:

— Ти ли решаваш това?

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Че кой друг да решава?

— Може би майсторът следва да решава как да се прилага Умението в Бъкип. Особено от неопитни ученици.

Изгледах го остро. Та нали самият той ме натисна да поема отговорността на този пост. Запитах се дали няма да трепне от това как собственият му инат се обръща да го ухапе.

Не повярва на ушите си.

— Казваш, че ми забраняваш това? И очакваш да ти се подчиня?
— Постави ръце на коленете си и се наведе към мен.

Не исках да се изправам срещу него в сблъсък на воли. Още нямах силата за това. Обърнах въпроса.

— Имаше и един друг Пророк, който се опита да използва Умението за собствени цели. Самият той не бе нито силен, нито талантлив в магията, но пък използва силата на котерията си, за да получи своето. Използваше ги безмилостно, без значение какво им причиняваше това, как ги изсмукваше или извърташе собствените им воли. Ще станеш втори Славен!

— Нямам нищо общо със Славен! — озъби се Сенч. — Първо, защото той действаше единствено в свой интерес. А много добре знаеш, че съм посветил целия си живот в неуморна служба на Пророците. И второ, за разлика от него, аз *ще* развия Умението си. Няма дълго да съм зависим от силата на някой друг.

— Сенч. — Гласът ми се беше превърнал в треперещ шепот. Прочистих гърлото си, но въпреки това говорех едва чуто. — Може би ще развиеш Умението си. Но не и ако продължаваш по същия начин да

експериментираш сам, да рискуваш самия себе си, а сега да излагаш на опасност и Шишко, който няма представа какво може да му се случи.

Не бях сигурен, че ме слуша. Гледаше покрай мен, зелените му очи бяха насочени някъде в далечината. Въпреки всичко го казах, заслушан как собственият ми глас отслабва до немошно стържение.

— Трябва да научиш опасностите на магията, Сенч, преди да нагазиш в нея и да започнеш да я ползваш за собствените си цели. Умението не е играчка, нито пък нещо, което да се използва за лично благодетелстване.

— Не е честно! — внезапно запротестира Сенч. — Лишиха ме от обучение. От обучението, което ми се полагаше. Аз съм Пророк точно толкова, колкото беше и Умен. Трябваше да бъда обучен.

Страшно бързо се уморявах. Но трябваше да спечеля спора, или поне да го изкарам до равен, преди да рухна в леглото.

— Да. Не е било честно — съгласих се. — Но да използваш Шишко като патерица и инструмент също не е честно. Нито пък ще замести подходящото обучение, което е трябвало да получиш. Трябва сам да си го придобиеш. Шишко е силен в Умението и няма представа за опасностите, на които може да го изложи това. Нито има волята да ти се противопостави да използваш магията му за свои цели. Няма да те предупреди, когато отнемаш твърде много от него, и няма да знае, че си прекалил, докато не стане прекалено късно. Не е хубаво да вземаш силата му, сякаш е някакво впрегнато в каруца добиче. Може и да е простоват, но най-малкото в Умението той ни е равен. Той е член на нашата котерия. И като такъв двамата трябва да сте братя, независимо от различните ви способности.

— Котерия? — Увисналата челюст и изуменият вид на Сенч внезапно ме накараха да осъзная, че не е видял онова, което бе очевидно за мен.

— Котерия — повторих. — Ти. Аз. Предан. Шутът. И Шишко.

Млъкнах и го зачаках да каже нещо. Вместо това чух тихото отместване на стола на Шута. И още по-тихите му стъпки, когато прекоси стаята и застана до нас. Запитах се какво ли е изписано на лицето му, но не отместих поглед от очите на Сенч. Той продължи да мълчи.

— Сенч. Бях там — напомних му. — Вярно, не се владеех напълно, но щях да съм мъртъв, ако не си давах сметка какво се случва

с мен. Как всички вие се обединихте, за да ме измъкнете. Не разбираш ли, че точно по този начин действа една котерия? Обединяване на сили и способности за постигането на някаква цел. Точно това направихте. Силата на Шишко. Твоите познания за вътрешното устройство на човека. Контролът и целенасочеността на Предан. И връзката на Шута с мен. Всичко това бе необходимо за постигането на крайния резултат. И може да го постигне отново при нужда. Предан има своята котерия. Не кой знае каква в много отношения, но все пак котерия. Но само ако действаме като едно цяло. Ако откъснеш Шишко, за да го използваш като свой личен извор на сила, ще ни унищожиш, преди да сме открили възможностите си.

Млъкнах. Устата ми беше пресъхнала, бях останал без дъх. Всеки друг път щях да се ужася от собствената си слабост. В този момент не можех да си позволя да мисля за нея. Чувствах, че съм достигнал някаква равновесна точка със стареца. Толкова много години той бе мой наставник и водач. Като негов ученик рядко се съмнявах в мъдростта на действията му; винаги бях сигурен, че той най-добре знае как да се постъпи. Но ето че от лятото започнах да виждам как умът му отслабва и паметта му не е така ясна като навремето. А най-лошото и за двамата ни бе, че бях започнал да обмислям решенията му и дори мисленето му от гледната точка на мъж. Вече не бях склонен да приема, че той знае най-добре всичко. И когато прилагам гледната точка на своите трийсет и няколко години към решенията му, които бе взел навремето за мен и за Пророците, не бях сигурен, че вече се съгласявам с тях. Вече разбирах, че мъдростта му не е абсолютна, и се чувствах повече в правото си да настоявам да признае, че разбирам някои неща по-добре от него. Странно равенство се мъчех да постигна — не че знам колкото него, а че макар и в много отношения да е по-мъдър от мен, има области, в които е по-добре да ми отстъпи.

Толкова дълго бе мой наставник и неподлежащ на съмнения. Сега и на двамата ни бе трудно, че гледам на него като мъж. Гадно ми беше, че съм започнал да виждам недостатъците му. Никога не съм искал да съм онзи, който трябва да държи огледалото пред него и да му ги показва. Макар и да бе трудно, трябваше да призная, че винаги е бил амбициозен и жаден за власт. Ограничен от политиката в овладяването на магията, засегнат от инцидент, който го бе обрекъл да

работи невидим, той въпреки това бе станал могъща сила. Именно неговата воля поддържаше Пророците в дните, когато крал Умен гаснеше, а двамата му останали сина си съперничеха за трона му. Именно неговата мрежа от шпиони и слуги помагаше на кралица Кетрикен да задържи властта, докато порасне синът ѝ. И сега бе близо, много близо до това да постави друг Пророк на трона.

И в същото време можех да го погледна и да видя, че тези успехи не са му достатъчни. Нямаше да приеме нито едно постижение за истинска победа, докато не се сдобие с онова, към което винаги се е стремял. Вече разполагаше с власт, както и с вървящите с нея атрибути. Можеше да я упражнява открито и хората я приемаха като негово право в качеството му на главен съветник на кралицата. Но вътре в уважавания съветник продължаваше да се спотайва лишеното копеле, останалото без наследство дете. Никакъв триумф нямаше да му е достатъчен, докато не овладее Умението и не покаже на другите, че го е направил.

Страхувах се, че в стремежа си към тази върховна цел може да подкопае всичко, което е постигнал. Решимостта му можеше да го заслепи. И ето че сега го гледах как претегля думите ми и прави своите оценки за тях. Изучавах го и чаках. Не можеше да обърне хода на времето. Дори Умението не бе в състояние да му върне младостта. Но пък може би можеше да спре стареенето си като Кетъл и да поправи пораженията на възрастта. Косата му беше бяла, бръчките по лицето му — дълбоки, но възлите по кокалчетата на ръцете му бяха станали по-малки, а по бузите му имаше здрава руменина. Бялото на очите му бе чисто.

Видях го как стигна до решение. И сърцето ми се сви, когато се изправи, защото видях в забързаните му движения желанието да сложи край на разговора.

— Още не си добре, Фиц — каза той, докато ставаше. — Ще минат дни, докато станеш достатъчно силен да продължиш да учиш Предан и Шишко на онова, което знаеш за Умението. А тези дни са време, което нямам намерение да пропилявам. Ето защо ще продължа сам да изучавам Умението, докато се възстановяваш. Ще съм внимателен, обещавам. Няма да излагам на риск никого, освен себе си. Но след като съм го започнал, след като съм се докоснал до онова, което то може да означава за мен, няма да се върна назад. Няма.

Тръгна към вратата. С мъка поех дъх. Бях почти на края на силите си.

— Не разбираш ли, Сенч? Това, което чувстваш, е именно онова привличане, за което се предупреждават всички ученици! Навлизаш в реката на Умението и вървиш към собствената си гибел. Ако те изгубим, силата на цялата котерия ще отслабне. А ако заедно с теб изгубим и Шишко, от котерията нищо няма да остане.

Ръката му бе върху дръжката вратата. Не се обърна към мен.

— Трябва да почиваш, Фиц, а не да се товариш така. Когато се почувстваш по-добре, ще говорим пак. Знаеш, че съм предпазлив. Довери ми се.

И излезе. Бързо като дете, бягащо в стаята си, за да се измъкне от мъмрене. Или като човек, бягащ от истина, която не желае да чуе.

Свих се в стола си. Гърлото и устата ми бяха пресъхнали, главата ми пулсираше. Вдигнах ръце, за да скрия очите си от светлината. И попитах в тъмното:

— Случвало ли ти се е внезапно да разбереш, че някога си обичал някого, но сега не го харесваш особено?

— Странно, че питаш точно *мен* — сухо отбеляза Шутът непосредствено зад гърба ми. После го чух как се отдалечава.

Явно съм заспал в стола. Когато се събудих, беше следобед и се бях схванал от спането в неудобна поза. На масичката до стола имаше поднос с храна. Въпреки че беше покрита, вече бе успяла да изстине. Мазнината се беше събрала на малки бучки, които плуваха в бульона. Имаше месо, но и то беше студено. След две хапки дъвченето ме умори. Насилих се да изям всичко, но усетих как се събира на буца в стомаха ми. Бяха ми дали разредено вино, както и редовната млечна попара. Не я исках, но и не можех да кажа какво искам. Така че се принудих да я изям.

От ужасната слабост ми идеше да се разплача като малко дете. Закретах към стаята си. Исках да наплискам лицето си и да видя дали това няма да ме изтръгне от летаргията. В каната имаше вода, а до нея и кърпа, но огледалото ми беше изчезнало — сигурно го бяха отнесли, когато Кетрикен бе направила промените в стаята. Измих се, но това не ме накара да се почувствам по-жив. Легнах си.

Минаха още два дни в същата мъгла на слабост и изтощение. Хранех се и спях, но силите ми сякаш се завръщаха ужасно бавно.

Сенч не дойде да ме види. Не се изненадах на това, но и Предан също го нямаше никакъв. Дали Сенч не му бе наредил да стои настрана? Лорд Златен почти не говореше с мен и отпращаше посетителите ми с обяснението, че още съм много слаб, за да се виждам с тях. На два пъти до мен достигна тревожният глас на Хеп, веднъж чух Славей. Нямах сила да се движа, но бездействието ме подлудяваше. Лежах сам в леглото си или седях в стола до камината. Бях едновременно разтревожен и отегчен. Мислех си за свитъците горе в старата стая на Сенч, но предизвикателството на стъпалата ме плашеше. Не можех да се престраша и да помоля Шута за тази услуга. Не само защото нито веднъж не свали маската на лорд Златен. А защото и двамата бяхме затънали в навика хладно и любезно да не си обръщаме внимание. Молбата ми щеше само да влоши още повече отношенията ни, но пък и не можех да се огъна достатъчно, за да опитам друг подход. Вече бях положил достатъчно усилия да поправа нещата и бях отхвърлен. Искях от него да покаже по някакъв начин, че е готов да се сдобрим. Но той не го направи. Така бавно изминаха два нещастни дни.

На третия ден станах, твърдо решен да се стегна. Може би ако станех и се движех, сякаш съм здрав, щях да започна и да се чувствам здрав. Започнах с измиване и реших, че трябва да се обръсна. Четината ми беше на път да се превърне в истинска брада. Отидох бавно до вратата на стаята си. Лорд Златен седеше на масата пред дузина копринени кърпички в различни оттенъци на жълтото и оранжевото и се колебаеше коя да избере. Прочистих гърлото си. Той не помръдна. Добре тогава.

— Лорд Златен, простете за безпокойството. Явно съм забутал някъде огледалото си. Бихте ли ми услужили с някое от вашите?

Не се обърна към мен.

— Мислиш ли, че е разумно?

— Заемането на огледало? Струва ми се, че бръсненето без него е по-малко разумно.

— Искях да кажа, мислиш ли, че е разумно да се бръснеш?

— Мисля, че е крайно време.

— Добре тогава. Ти си решаващ.

Тонът му бе хладен, дори студен, сякаш правех нещо рисковано, в което нямаше намерение да участва. Отиде в стаята си и след малко

се върна със собственото си ръчно огледало в изящно украсена сребърна рамка.

Вдигнах го, страхувах се какво съсипано лице ще видя. Шокът от вида ми обаче ме вцепени. Изпуснах огледалото. Чист късмет беше, че падна на килима и не се пръсна на парчета. Бях припадал от болка, но не и от изненада. Все пак не изгубих напълно съзнание, а просто се свлякох по задник на пода.

— Том? — с раздразнение и изненада се обади лорд Златен.

Не му обърнах внимание. Вдигнах огледалото и се погледнах пак. Докоснах лицето си. Белегът, който бях носил толкова време, беше изчезнал. Носът ми не беше идеално прав, но отдавнашното счупване не личеше както преди. Пъхнах ръка под робата си и опипах гърба си. Раната от меча беше изчезнала, да, но го нямаше и стария белег, който ми бе оставила стрелата. Опипах мястото, където се срещаха рамото и шията ми. Преди години един Претопен бе отхапал парче от плътта ми там и ми бе оставил неравен белег. Кожата бе гладка.

Вдигнах очи и открих, че лорд Златен ме гледа смаяно.

— Защо? — възкликнах. — Защо, за Еда, сте сторили това с мен? Всички ще забележат промяната. Как да я обясня?

Той пристъпи крачка напред. В очите му се четеше смущение. Заговори с неохота.

— Но, Том Беджърлок, не сме ти правили нищо.

Не знам какво се е изписало на лицето ми, но той се отдръпна. Продължи хладно:

— Наистина не сме го направили ние. Целта ни беше да затворим раната на гърба ти и да изчистим кръвта ти от отровите. Когато видях как другият ти белег започва да се набръчква и после да изхвърля парчета плът, извиках на другите, че трябва да спрем. Но дори след като се пуснахме и отстъпихме назад...

Опитах се да си спомня този момент, но не успях.

— Може би тялото и Умението са продължили онова, което сте започнали. Не помня.

Той закри устата си с длан и впери поглед в мен.

— Сенч... — Поколеба се, но накрая се насили да продължи. Гласът му бе почти гласът на Шута. — Мисля, че лорд Сенч имаше чувството... Не бива да предполагам какво е чувствал. Само ми се

струва, че смята, че си знаел как се прави това, но си го държал в тайна от него.

— Еда и Ел на фльонга — изстенах. Сенч беше прав. Никога не съм бил добър в познаването на чувствата на хората, освен ако не ми го кажат направо. Чувствах, че има някакъв възел помежду ни, но подобно нещо никога не ми бе минавало през главата. Дори и да знаех, че тялото ми се е освободило от белезите, нямаше да си помисля, че Сенч подозира, че му спестявам някаква въображаема тайна. Това бе причината да си тръгне така обиден — беше твърдо решен да продължи да открива всичко, което съм скрил от него. Сгънах крака под себе си и се изправих без помощ. Не че лорд Златен предложи услугите си. Подадох му огледалото и тръгнах към стаята си.

— Така значи. Размисли ли за бръсненето, Беджърлок? — попита лорд Златен.

— Засега да. Качвам се в старата стая на Сенч. Ако му предадеш, че бих искал да поговоря с него там, ще ти бъда благодарен. — Говорех с него, сякаш беше Шутът. Не очаквах отговор и естествено не получих.

Просто нямаш сили. Толкова пъти спирах да си почивам по стълбите, че си помислих, че свещта ще изгори и ще остана на тъмно. Когато най-сетне се изкатерих, бях изгубил цялата си амбиция. На вратата ме посрещна порчето Гили. Изтанцува боен танц, призоваваше ме на двубой за територия.

— Твоя е — казах му. — И без това сигурно ще спечелиш.

Без да обръщам внимание на атаките му срещу краката ми, отидох и седнах на леглото, после легнах и веднага заспах.

Когато се събудих, порчето спеше под брадичката ми. Избяга моментално, щом се размърдах. Личеше, че някой е идвал. Смутих се, че не съм го усетил; когато бях свързан с вълка, умът му постоянно беше на стража чрез сетивата ми. Винаги ме будеше, щом усещаше, че чувам нежелан гост. „Станал съм твърде зависим от тези възприятия“, реших, докато спусках краката си на пода. Бях станал твърде зависим от всичко и всеки.

На един разчистен ъгъл на масата бяха оставени чинии и бутилка вино. Гърне супа се топлеше край камината, имаше нови дърва за огъня. Станах и тръгнах направо към храната. Ядох, пих и чаках. И докато чаках, прегледах оставените за мен свитъци. Имаше доклад за

Айсфир и драконите от Външните острови. Друг шпионин съобщаваше новини от Бинград и за развитието на войната с Халкида. Върху стар свитък за тръбната мускулатура на човека бяха нанесени допълнения. Детайлите и бележките бяха дело на Сенч. Е, поне пътуването ми през челюстите на смъртта беше допринесло за познанието. Имаше и още три свитъка, вързани заедно. Бяха опърпани и избледнели, писани от една и съща ръка. Описваха серия специални упражнения по Умение за единаци. Намръщих се и се зачудих какво ли означава това. Няколко минути четене ми изясниха нещата. Упражненията бяха за Умел, който няма котерия. Досега никога не ми бе хрумвало, че може да има Умел единак, но се позамислих и реших, че в това няма нищо чудно. Та нали и аз самият бях такъв? Винаги е имало хора, които не са били приемани от другите или просто са предпочитали самотата. При образуването на котериите някои най-вероятно са били изключвани. Упражненията бяха точно за такива.

Докато ги четях, открих, че самотниците най-често са били използвани като шпиони или лечители. Упражненията от първия свитък бяха посветени специално на потайните приложения на Умението за подслушване или внушаване на мисли. Вторият се занимаваше с възстановяването на човешкото тяло. Това ме завладя не само защото аз самият бях минал наскоро през подобно нещо, но и защото потвърждаваше подозренията ми. Тялото често продължаваше онова, което човек е започнал с Умението и волята си. Тялото разбираше изцелението. Но и в същото време разбираше, че понякога бързото възстановяване е по-належащо от идеалното, че затварянето на раната може да е по-важно от гладката кожа след това. Така пишеше в свитъка. Тялото разбираше запазването на силите и резервите за бъдещи нужди. Използващите Умението се предупреждаваха да не пренебрегват предпочитанията на тялото и да внимават да не прекалят с твърде ревностно възстановяване. Запитах се дали Сенч е прочел тази част.

Третият свитък се занимаваше с грижите за собственото тяло. Четливите бележки на Сенч рязко се отличаваха от избелялото мастило на оригинала. В тях се описваха предишните му неуспешни опити и сегашните постижения. Точно това искаше да видя; беше оставил свитъците именно заради бележките си. Искаше да ми каже, че откакто свитъците на Умението са попаднали у него, се е опитвал и не е

успявал да възстанови собственото си тяло. Беше започнал да постига успехи едва след като беше видял моето изцеление и бе открил, че може да използва дарбата на Шишко, за да подсили несигурните си опити.

Прочетох дневника на отчаянието му и познах страха, който го съпровождаше. Много добре знаех какво е да живееш в повредено тяло. И докато гледах отслабването на Нощни очи, бях вкусил какво е да остаряваш. Едва през последното десетилетие Сенч се бе върнал към нормален живот. Беше прекарал най-добрите си години затворен тук, в тази стая, работещ в сянка и под прикритие. Колко ли горчиво е било за него, че може отново да се появи в света на хората и музиката, танците и разговорите, да докосне властта и да има възможност да ѝ се наслаждава, а в същото време остаряващото му тяло да заплашва, че отново ще му отнеме всичко това? Не можех да го обвинявам за стореното, независимо от рисковете, които поемаше. Разбихах го много добре. Ужасявах се от деня, когато и аз ще трябва да се изправа пред това решение. Защото се боях, че ще реша същото.

Прочетох внимателно и свитъка, който се занимаваше с възстановяването на тялото с помощта на Умението. Имаше много полезни неща, но не всичко, което ми трябваше. С тъга разбрах защо Сенч не ми бе показвал тези свитъци. Ако ги бях видял, щях да се досетя, че самият той се е заел да овладее Умението. И че е започнал години преди да бъде примамен да се върна в Бъкип.

Облегнах се в стола и се опитах да се поставя на мястото на стареца. Какво си е представял, за какво е мечтаел? Върнах се назад през годините. Войната с Алените кораби най-сетне е свършила. Нашествениците са отблъснати от драконите на Шестте херцогства. В страната отново цари мир, кралицата е бременна с наследник на Пророците, Славен не само е върнал липсващата библиотека със свитъците на Умението, но и удобно умрял, след като отново засвидетелствал своята лоялност към короната. И след толкова много години в сянка Сенч може да се появи като доверен съветник на кралицата. Може да се движи свободно в Бъкип, да се наслаждава на храната, питиетата и приятелството на благородниците. Какво друго би могъл да желае? Само онова, което му е било отказано преди толкова много години.

Умението не се бе преподавало на кралските копелета дори и да имали дарба за него. Някои крале безжалостно карали незаконородените деца да пият елфова кора, за да убият Умението в тях. Не се съмнявах, че други монарси са си спестили времето и просто са убивали копелетата. Аз бях обучен само защото лейди Търпение и Сенч се бяха застъпили за мен. Но бях сигурен, че дори тогава крал Умен би отказал, ако така отчайващо нямаше нужда от котерия.

Сенч не беше обучаван. И както правят момчетата, аз просто приемах тази информация за учителя си. Никога не го бях попитал: „Проверявали ли са те дали си Умел? Дали са те питали дали искаш да учиш, а ти си отказал? Или изобщо не са ти предлагали?“ Никога не бях питал за подробностите. И в същото време знаех, че копнее за това забранено познание. Знаех го от това колко запалено се застъпваше за мен и как се надяваше, че ще успея. Провалът ми да овладее магията го бе огорчил толкова, колкото и самия мен.

Но никога досега не се бях замислял какво е означавало всичко това за него, след като свитъците са попаднали в ръцете му. Още откакто се появи в дома ми, знаех, че ги чете. Познавах го и трябваше да се досетя, че със или без учител ще се опита да овладее прочетеното. Трябваше да му предложи да го науча на онова, което знаех. Дали всеки път, когато повдигаше въпроса за кандидатите, тайно се беше надявал да погледна към него? Защо така и не бях обмислил сериозно тази идея? Вярно, бях я подхвърлил веднъж, както човек подхвърля кокал на гладно куче, за да го укроти. Но и през ум не ми беше минало, че може да се окаже способен да се научи. Защо?

Имах повече въпроси към себе си, отколкото към Сенч. Докато размишлявах, стоплих вода и намерих огледалото му. В оръжейната на стария убиец имаше достатъчно остри ножове, за да се обръсна. Положих старателни усилия, без да бързам, като разглеждах новото си лице. Седях на масата с огледало в ръка, когато Сенч влезе. Не го изчаках да заговори.

— Не знаех, че старите ми белези са изчезнали. Мисля, че котерията е задвижила колелата и след това изцелението ми е било като понесла се по стръмна улица каруца. Просто е продължило. Дори не зная как е станало.

Той ми отговори не по-малко смирено.

— Лорд Златен успя да ми предаде същото. — Пристъпи напред. Доближи ме и заразглежда лицето ми, наклонил глава на една страна. Когато вдигнах очи към него, Сенч се усмихна унесено. — Ох, момчето ми. Толкова приличаш на баща си. До такава степен, че може да попречи на целите ни. Не биваше да се бръснеш — брадата прикриваше поне донякъде промените в лицето ти. Сега трябва да изчакаш отново да порасне достатъчно, за да можеш да се появиш в крепостта.

Поклатих глава.

— Няма да се получи, Сенч. Дори и дългата брада няма да е достатъчна. — Погледнах се за последен път какъв бих могъл да бъда, разсмях се и оставих огледалото. — Сядай. И двамата знаем какво трябва да се направи. Прочетох свитъците, но май няма да ни свършат работа. Тази вечер сами ще трябва да напипаме пътя си.

Не работихме добре заедно. Мисля, че защото по природа и двамата бяхме единаци, а трябваше да се научим да действаме заедно като част от котерията на Предан. Затова направихме много грешки в началото и ядосано ругаехме Гален, елфовата кора и онези късогледни хора, които не бяха обучили Сенч като момче. Но накрая Умението потече колебливо помежду ни и както бе ставало и по-рано, аз се доверих на ръцете му с дългите им пръсти. Захраних Сенч със сила и със самото Умение, тъй като неговата способност все още бе само спорадично капене на магия. Познанията му за човешкото тяло се съчетаха с представата на собственото ми тяло за себе си и това ни поведе напред. В известен смисъл задачата беше по-трудна от моето изцеляване, тъй като всяка стъпка трябваше да се прави отделно и въпреки онова, което тялото ми смяташе за правилно. Но победихме.

И когато приключихме, отново взех огледалото. Новият ми белег не личеше по-малко от стария и носът ми не беше чак толкова изкривен, но щеше да свърши работа. Следите си бяха на място. Както и старото ухапване по врата, звездата от върха на стрелата до гръбнака ми и новият белег на мястото, където би трябвало да се намира раната от меч. Новите белези бяха по-поносими от старите, тъй като в работата си включихме само кожата, без да ги свързваме с мускулите отдолу. Въпреки това дразнеха. Знаех, че в крайна сметка ще свикна с тях. Сенч забеляза, че моят „кичур на язовец“ вече расте черен при корените, и поклати глава.

— Нямам представа как можем да го променим. Никъде в свитъците не се споменава за промяна на цвета на косата. По-скоро бих те посъветвал да го боядисаш целия. Направи промяната очевидна. Хората ще си помислят, че си станал суетен. А суетата се обяснява лесно.

Кимнах и отново оставих огледалото.

— Ще го направя, но по-късно. Не сега. В момента съм изтощен. Той ме изглежда косо.

— А главоболието?

Намръщих се и докоснах челото си.

— По нищо не се отличава от нормално главоболие, въпреки цялата работа, която свършихме. Може би си прав. Може би просто трябва да се свикне с него.

Той бавно поклати глава, заобиколи масата и постави ръце на главата ми.

— Ето тук — каза и проследи несъществуващия белег, който беше родил белия ми кичур. — И тук. — Докосна друга точка до окото ми.

Трепнах по навик, след което замръзнах.

— Не боли. Главата винаги ме болеше, когато се решех. Също и лицето, когато остана дълго на студено. Никога не съм се замислял за това.

— Предполагам, че нараняването до окото ти е откакто Гален се опита да те убие на върха на кулата. В Градината на кралицата, когато беше негов ученик. Бърич каза, че едва не си ослепял с това око. Да не би да си забравил побоя, който ти нанесе?

Поклатих мълчаливо глава.

— Тялото ти също не е забравило. Видях те отвътре, Фиц. Видях пораженията върху черепа ти, докато беше в тъмницата на Славен, както и отдавна заздравелите счупвания по лицето и гръбнака ти. Лечението с Умението явно е поправило много от старите рани. Интересно ми е, че нямаш главоболие след използването на магията. Щеше да ми е интересно още повече, ако престанеш да получаващ пристъпи на страх.

Отиде до лавицата със свитъците и се върна с най-страховитата книга — „Човешката плът“ от Вердад Кожодера. Беше великолепно изработено копие с великолепно изработени корици от хинково дърво

и от страниците все още се носеше миризмата на прясно мастило. Явно копието беше съвсем ново. Онзи покварен и безжалостен джамайлийски жрец години наред одирал и разчленявал трупове в манастира си в далечната страна, а когато го разкрили, славата му стигнала чак до Шестте херцогства. Бях чувал за този трактат, но никога не го бях виждал.

— Откъде го намери? — попитах изненадано.

— Поръчах го преди известно време. Търсенето отне две години. И текстът явно е променен. Вердад никога не се е наричал „кождер“, а в ръкописа думата се споменава многократно. И не вярвам да се е наслаждавал на миризмата на разлагаща се плът, както се твърди тук. Книгата ми трябваше заради илюстрациите, а не заради добавените от преписвачите думи.

Сенч я отвори с благоговение и я остави пред мен. По негова молба спрях да се заглеждам в изящните джамайлийски букви и се съсредоточих върху подробните изображения на вътрешностите. Като момче бях виждал рисунките на Сенч и на учителя му преди него, но те бяха груби драсканици в сравнение с това. Картинките, които показват най-уязвимите места, където да забиеш нож, не можеха да се сравняват с тази подробна карта на човешките органи. Как бих могъл да обясня колко незащитен се почувствах? Всички тези меки органи, тъмночервени и блестящо сиви, черният дроб и сложно навитите черва, разместени толкова прецизно в тялото ми. А Лодвайн беше забил мечата си през гърба ми и в тях. Несъзнателно докоснах фалшивия белег на хълбока си. Там не ме защитаваха ребра, само преплетените нишки на мускула. Сенч забеляза движението ми.

— Сега разбираш защо толкова много се страхувах за теб. Още от самото начало подозирах, че само Умението може да върне здравето ти.

— Затвори я, моля те — казах и се извърнах от скъпоценната му книга. Призляваше ми. Той не ми обърна внимание и обърна страницата, за да покаже поредната рисунка. На нея имаше ръка с издърпани настрана кожа и мускули, за да разкрие костта и ставите.

— Изучавах това, преди да опитам да възстановя ръцете си. Не мисля, че рисунките са абсолютно точни, но въпреки това чувствам, че ми свършиха работа. Кой би могъл да си представи, че в човешките ръце и пръстите има толкова много отделни кости? — Накрая вдигна

поглед, видя, че не ми е добре, и затвори тома. — Препоръчвам ти да я изучиш, когато се възстановиш, Фиц. Мисля, че всеки Умел би трябвало да го направи.

— И Шишко ли? — попитах иронично.

Той ме изненада, като вдигна рамене.

— Нищо няма да му стане, ако му я покажем. Понякога е способен на доста разумни мисли, Фиц. Кой знае какво се крие в деформирания му череп?

Това ме наведе на нова мисъл.

— Деформиран. Мислиш ли, че в такъв случай бихме могли да използваме Умението върху Шишко? Да поправим сгрешеното и да го направим нормален?

Сенч бавно поклати глава.

— „Различно“ не е „сгрешено“, Фиц. Тялото на Шишко се възприема като нормално. За него различията не се отличават от... добре де, тук само предполагам, но сигурно за него това е толкова естествено, колкото, че един човек е висок, а друг — нисък. Тялото му се е развивало според свой собствен план. Шишко е такъв, какъвто е. Може би трябва просто да сме благодарни, че го имаме, дори и да е различен.

— Значи си проучил най-подробно това — отбелязах, като се мъчех да не прозвучи като порицание.

— Не можеш да си представиш какво е това за мен, Фиц — призна тихо той. — Сякаш са отворили вратата на килията ми и мога отново да вървя свободно по света. Замаян съм от всичко, което виждам. За освобождения затворник тревичката е толкова чудо, каквото и широката равнина. Негодувам срещу всичко, което ми пречи на това изследване. Не искам да спя и да спирам за хранене. Трудно ми е да се съсредоточавам върху делата на кралицата. Какво ме е грижа за бинградски търговци, дракони и нарчески? Умението грабна въображението и сърцето ми. Изучаването му е онова, което желая най-много.

Сърцето ми се сви. Разпознах манията на Сенч. Много често го бях виждал да минава през подобни трески. Щом умът му се насочеше към някоя област, той се посвещаваше на нея, докато не я овладееше напълно. Или докато някоя друга лудост не отвлечеше вниманието му.

— Така значи. — Опитах се да го кажа нехайно. — Това означава ли, че временно ще оставиш настрана опитите с експлозивите?

За момент ме изгледа объркано, сякаш беше напълно забравил.

— А. Онова. Мисля, че открих каквото ми трябваше. Могат да са полезни, но е доста трудно да се регулират. — Махна с ръка. — Засега ги оставих настрана. Има много по-важни неща.

— Сенч — казах тихо. — Не бива да продължаваш сам. Още повече да въвличаш и Шишко. Надявам се, че вече разбираш, че го казвам от загриженост за теб, а не за да крия някаква моя тайна. — Поех дъх. — Трябва ти основа. Когато си възвърна силите, когато с Предан и Шишко подновим обучението си, трябва да идваш в кулата с нас.

Известно време ме изучаваше мълчаливо. После наклони глава.

— А лорд Златен? Нали вече каза, че той също е член на котерията.

— Казал ли съм? — отвърнах с престорена изненада. — О. И той беше там, вярно. И мисля, че усетих... мислиш ли, че наистина допринесе за изцелението ми?

Сенч ме изгледа особено.

— Не смяташ ли, че можеш да решиш по-добре от мен? Та нали сам ми го каза само преди ден.

Замислих се за това необяснимо, но силно нежелание Шутът да участва в уроците. Така и така няма да дойде, казах си и се зачудих дали съм прав.

— Признавам, че беше там, но не мога да кажа какво е направил.

— Водеше ни, предполагам — сериозно рече. Сенч. — Каза, че е участвал в нещо подобно, когато Нощни очи пострадал. — Помълча, после продължи със същия тон: — Познава те добре. Мисля, че това е най-големият му принос. Познава те добре и сякаш знаеше... път към теб. — Въздъхна. — Фиц, вече и сам го призна.

— Беше с мен, когато използвах Осезанието и Умението, за да излекувам вълка. Но не ми е помагал в лечението. Помогна ми да се възстановя след това. — Помълчах. — Затвореност и потайност. Не се ли превръщат в навик? Кълна се, Сенч, не зная защо... Мътните го взели. Да. Дватамата с Шута имаме връзка чрез Умението. Съвсем тънка, но съществуваща още откакто получи Умението по пръстите си, когато докосна Искрен, а после и мен. И когато я използва, за да ме върнете в

тялото ми, тя стана по-силна. Предполагам, че се е засилила още повече след изцелението. Съмнявам се, че самият той има истинско Умение. А само това в пръстите му. И може би е способен да се свързва единствено с мен.

Сенч се усмихна едва ли не виновно.

— Е... Двойно облекчение. Да чуя, че ми казваш истината и да споделиш, че... добре де. Познавам Шута от много време. Ценя го. Но в него винаги има нещо странно, дори когато се представя за лорд Златен. И това понякога ме безпокои. Понякога ми се струва, че знае твърде много, а понякога се питам дали онова, което има значение за нас, го засяга изобщо. А след като се докоснах мъничко до Умението и осъзнах колко открити ни прави един за друг... Както казваш, затвореността и потайността е станала навик. Навик, който трябва да запазим и двамата, ако искаме да сме живи. Не съм склонен да допускам Шута до всичките ми тайни, както и да споделям неговите.

Честността му ме стресна, а мнението му ме обърка. Но той беше прав. Хубаво бе да знам, че сме честни един с друг.

— Сам ще поговоря с лорд Златен за мястото му в нашата котерия — казах аз. — Много зависи от това какво е склонен да прави. Никой не може да бъде принуждаван насила.

— Да. И в същото време гледай да оправите тази идиотска караница. Да съм в една стая с вас е все едно да се намирам между две ръмжащи кучета. Кой знае кой ще бъде ухапаният, ако накрая решат да се втурнат едно срещу друго?

Подминах думите му.

— И ще идваш ли на уроците в Кулата на Умението?

— Ще идвам.

Изчаках и реших, че това също трябва да се каже открито.

— А собствените ти експерименти?

— Ще продължат — тихо рече той. — Така трябва. Фиц, познаваш ме. И знаеш как съм я карал през годините. Винаги съм учил сам и настрани. И винаги, когато открия нещо, което смятам, че трябва да овладее, му се посвещавам с цялата си страст. Не искам от мен да се променям. Не мога.

Виждах, че казва самата истина. Въздъхнах тежко, но не посмях да се мъча да му забранявам.

— Тогава внимавай, приятелю. Много внимавай. Теченията са силни, почвата — опасна. Подхлъзнеш ли се...

— Ще внимавам — рече той.

След това ме остави и аз изпълзах в леглото, което вече бе повече мое, отколкото негово, и потънах в дълбок сън без сънища.

ГЛАВА 22

ВРЪЗКИ

Преценките ви за необходимите за пътуването средства се оказаха далеч от реалността; нямаше да се заема с това разследване, ако знаех за отвратителното време, отвратителната храна и още по-отвратителните хора, обитаващи тези острови. Очаквам допълнително възнаграждение, когато се върна.

Накрая успях да посетя вашия проклет от демони остров. Осигуряването на транспорт до онова парче лед и камък стопи последните остатъци от недостатъчните ми средства и ми се наложи цял ден да пренасям солена треска за една сприхава морска кучка. Предложената ми лодка течеше и беше тромава, нямаше нормални гребла и беше от вид, какъвто никога не бях виждал. Цяло чудо е, че успях да прекося ледените води до Аслевял. Слязох на черен скалист бряг. Ледникът, който някога е покривал целия остров чак до линията на прилива, изглежда, се е оттеглил. Виждат се изоставено пристанище и купчини боклуци, но всичко ценно е обрано. Брегът преминава в черна камениста пустош. На мъничките участъци почва могат да растат единствено мъх и рехава трева. Може би по някое време тук е имало някакви груби постройки, но всичко годно за използване е отмъкнато, също както при пристанището. Явно в миналото тук се е добивал камък, но кариерата е изоставена най-малко от десетилетие. Огромни блокове са изсечени и подредени един до друг като огромна крепостна стена, но тя започва и свършва само с една редица камъни. Изглежда, са правени опити камъните да се оформят в нещо като хоризонтална статуя, но работата е била зарязана, преди да се свърши и четвърт от нея. Невъзможно е да определя какво е трябвало да изобразява.

Обходих оголения бряг и навлязох в ледника, но там ме свари нощта. Не видях нито жив, нито скован в леда дракон, нито каквото и да било, което дори смътно да напомня за живо същество. С мъка се върнах до брега и прекарах ледена нощ под прикритието на каменните блокове. Не успях да намеря нито един плавей, за да си запаля огън. Спах лошо, измъчван от кошмари, в които бях един от многото хора от Шестте херцогства, попаднали в ужасен каменен затвор. Накрая настъпи утрото и с радост напуснах това място. Всеки, който реши да ходи там, трябва да носи със себе си всичко необходимо, защото островът определено не предлага нищо за съществуването на човек.

Анонимен доклад до Сенч Звездопад

Възстановяването на белезите забави оздравяването ми. През следващите три дни се затворих в себе си и се съсредоточих единствено върху възвръщането на силите си. Спях, хранех се и пак спях. Останах в работната стая. Сенч ми носеше храна. Не идваше редовно, но носеше много, а и на камината можех да си правя чай и да си стоплям супата.

В стаята нямаше прозорци и изгубих всякаква представа за времето. Върнах се към вълчите си навици от миналото. Най-буден бях по зазоряване и привечер и по това време изучавах свитъците. После се хранех и дремех пред огъня или спях в леглото. Когато бях буден, не се занимавах само с четене. Забавлявах себе си и Гили, като криех парченца месо, докато го нямаше в стаята, след което го гледах как ги търси. Правех разни дребни неща, за да се развличам. Направих дъска за играта на камъни, като прогорих линиите върху нея и изработих пионките от китова кост, която ми осигури Сенч. Боядисах ги в червено и черно, а другата половина оставих неоцветени. Напразно обаче се надявах да изиграя една игра със Сенч. Той почти не говореше с мен за проучванията си и когато идваше, винаги бързаше. Вероятно така бе по-добре. Спя по-дълбоко, когато съм сам.

Сенч не говореше и за другите новини в крепостта. Малкото, което успях да изкопча от него, ме разтревожи. Кралицата все още преговаряла с бинградските търговци, но дала на херцозите на Шоукс

и Фароу разрешение да натискат Халкида както намерят за добре. Няма да има официално обявяване на война, но с мълчаливото ѝ съгласие обичайните сблъсъци и нападения по границата щели да зачестят. В това нямаше нищо ново. От поколения халкидските роби знаеха, че могат да станат свободни, ако успеят да избягат в Шестте херцогства. След което често се обръщаха срещу доскорошните си господари и отмъкваха през границата добитъка и стадата, за които се бяха грижили. Въпреки всичко търговията между Халкида и Шестте херцогства си оставаше оживена и доходоносна. Откритото съюзяване с Бинград би означавало край на това.

Войната между Бинград и Халкида сериозно наруши потока шпионска информация от района. Сенч бе принуден да разчита на сведения от втора и трета ръка, които често си противоречаха. И двамата се отнасяхме скептично към достигащите до нас „факти“. Да, бинградските търговци имали развъдник на дракони далеч нагоре по течението на Дъждовитата река. В небето бил виждан един, може би два пораснали дракона. Описваха се като сини, сребристи или сини и сребристи. Бинградските търговци ги хранели, а в замяна драконите пазели пристанището. Не можели обаче да летят далеч от брега; именно затова халкидските кораби все още заплашвали и разграбвали търговските кораби на бинградците. Развъдникът на дракони бил под опеката на странна раса, наполовина хора и наполовина дракони. Намирал се сред прекрасен град, по чиито стени нощем блестели чудни скъпоценни камъни. Хората там живеели в изящни дървени замъци високо в короните на огромни дървета.

Подобна информация повече ни обезсърчаваше, отколкото хвърляше светлина върху реалната ситуация.

— Мислиш ли, че приказките им за драконите бяха лъжа? — попитах.

— Най-вероятно не — кратко отвърна Сенч. — Затова са шпионите — да допълват факти към историята, така че в крайна сметка да си съставим цялостна картина. Само че във всичко това няма достатъчно месо за гозба, а само колкото да разпали още повече глада ни. Какво сигурно можем да извлечем от тези слухове? Само че е бил забелязан дракон и че някъде по Дъждовитата река става нещо странно.

И това бе всичко, което можехме да кажем по темата. Аз обаче подозирах, че Сенч знае доста повече, отколкото казва. И така, дните ми минаваха в сън, проучвания и почивка. Веднъж, докато ровех из свитъците и търсех нещо за историята на Джамайлия, попаднах на перата от брега на съкровищата. Загледах ги в сумрака, после ги отнесох до работната маса, за да ги изуча на по-добра светлина. Само докосването до тях ме правеше неспокоен. Събуждаха спомени за дните на онова пусто място, а заедно с тях и стотици мъчителни въпроси.

Бяха пет, големи колкото перата на опашката на петел. Бяха изваяни до най-последните подробности. Материалът приличаше на сиво дърво, макар че бяха странно тежки. Изпробвах ги с няколко ножа; най-острият остави едва забележима сребриста драскотина. Ако наистина беше дърво, то по твърдост не отстъпваше на метал. Някакъв трик в изработката ги караше да улавят по странен начин светлината. Бяха еднообразно сиви, но когато ги гледах с периферното си зрение, по тях сякаш пробягваха цветове. Нямаха никакъв мирис. Близнах едно и усетих слаб привкус на саламура, последван от горчивина. И нищо повече.

След като изпробвах всичките си сетива върху тях, накрая се предадох пред загадката. Предполагах, че идеално ще паснат на Петльовата корона на Шута. Отново се запитах откъде се е появил онзи странен предмет. Шутът го държеше увит в ивица чуден плат, който можеше да дойде единствено от Бинград. Но старата дървена коронка изглеждаше твърде проста, за да е от града на чудесата и магията. Познах я веднага щом ми я показа. Бях я виждал и преди, насън. Тогава беше оцветена в различни цветове и отгоре ѝ стърчаха ярки пера, които клюмаха на лекия вятрец. Носеше я жена, бледа като Шута по онова време, а жителите на някакъв древен град на Праотците се бяха събрали да я слушат и да се смеят на шегите ѝ. Бях сметнал, че жената е нещо като шут. Сега се запитах дали не съм пропуснал нещо. Погледнах разперените като Ветрило пера и внезапно ме побиха тръпки. Те ни свързваха. Свързваха Шута и мен, не само един с друг, но и с някакъв друг живот. Побързах да ги увия в парче плат и ги скрих под възглавницата си.

Не можех да реша какво означава това, че перата бяха попаднали у мен, и все още не исках да говоря със Сенч за тях. Подозирах, че

Шутът разполага с отговорите, но изпитвах засрамено нежелание да му ги покажа. Не само заради караницата помежду ни, но и защото ги бях задържал толкова дълго, без да му кажа. Знаех, че чакането няма да оправи нито едното, нито другото, но се чувствах твърде слаб, за да се занимавам с това. Затова продължих да ги държа под възглавницата си.

На третата нощ от престоя ми в работната стая в съня ми нахълта Копривка. Яви ми се като плачеща жена. Сънувах статуя, стояща в поток от собствените ѝ сълзи. Те бяха и сребристите ѝ одежди, а скръбта ѝ бе мъгла около нея. Стоях и я гледах как плаче. Всяка сребърна сълза, стичаща се по бузите ѝ, ставаше нишка от тънкия воал, който се превръщаше в част от одеждата ѝ, преди да се превърне в течащия покрай нея поток.

— Какво има? — попитах най-сетне привидението.

Но тя не отговори и продължи да плаче. Приближих и поставих ръка на рамото ѝ, очаквах да усетя студен камък. Тогава тя се обърна към мен със сиви като мъгла очи. Бяха от сълзи.

— Моля те — казах. — Моля те, говори. Кажи ми, защо плачеш?

И изведнъж тя беше Копривка. Опря чело на рамото ми и продължи да плаче. При всичките ни досегашни срещи насън имах чувството, че ме търси. Този път усетих, че аз съм дошъл при нея, привлечен от мъката ѝ на някакво място, което обикновено е било само нейно. Мисля, че появата ми я изненада. Но не бях нежелан, а само неочакван.

Какво има? Дори в съня си разбрах, че използвам Умението.

— Карат се. Дори когато не си говорят, караницата им виси в стаята като паяжина. Всяка тяхна дума се оплита в нея. Държат се, сякаш не мога да ги обичам и двамата, сякаш трябва да избирам между тях. А аз не мога.

Кой се кара?

— Баща ми и брат ми. Прибраха се благополучно у дома, точно както каза. Но още щом слязоха от коня, усетих, че помежду им има буря. Не знам каква е причината. Баща ми отказва да говори и е забранил на брат ми да ми казва. Нещо срамно, мрачно и ужасно. А брат ми иска да го направи. Желаете го с цялото си сърце. Не знам защо. Пъргав винаги е бил толкова добро момче — тих, кротък и послушен. Какво е открил, че се стреми така силно към него, а баща ми го ненавижда?

Почти усещах как умът ѝ върви пипнешком към мрачните подозрения за милия ѝ брат. Жадуваше да разбере какво го е накарало да падне в очите на баща ѝ. Въображението ѝ не можеше да измисли нищо достатъчно зло, което би могло да извърши момче на неговите години. Това я караше да мисли, че баща ѝ се държи странно. Но и тази идея ѝ се струваше несъстоятелна. И така мислите ѝ се колебаеха между двете неприемливи представи. А през цялото време напрежението в дома ставаше все по-голямо и по-голямо.

— Не позволява на брат ми да излиза сам. През целия ден трябва да е с баща ми, докато си върши работата. И в същото време не му позволява да се упражнява или да се грижи за конете. А трябва само да стои и да гледа. С другите ми братя не разбираме нищо. А ако попитаме, татко става много строг и млъква. И всички сме нещастни. Не знам колко още може да издържи брат ми. Боя се, че ще направи нещо отчаяно.

Какво по-точно?

— Не знам. Ако знаех, щях да му попреча.

Не знам как бих могъл да ти помогна с това. Оформих мисълта много внимателно, отделих я от всичко, което ми беше известно. Какво щеше да си помисли за Пъргав, ако знаеше, че е Осезаващ? Как ли говореха Бърич и Моли за тази магия? И говореха ли изобщо? Копривка не бе споменала как реагира майка ѝ на тази ситуация. Нямах кураж да я попитам.

— Не можеш, Сенковълк. Затова и не дойдох при теб. Но съм благодарна, че ти дойде, макар и да не си в състояние да ми помогнеш. — Въздишка. — Когато ме оставяш извън стените си, се чувствам по-самотна, отколкото мога да обясня дори и на себе си. Толкова дълго беше все там, по краищата на сънищата ми, и ги гледаше през мен. После си отиде. А не зная защо. Нито пък знам кой или какво си в действителност. Няма ли да ми кажеш?

Не мога. Чух колко рязко прозвуча отказът ми и почувствах като ехо на Умението как я нараниха думите ми. Опитах се да ѝ обясня против волята си. *Не мога да ти кажа. В известен смисъл съм опасен за теб и затова се стремя да стоя по-далеч. Всъщност не съм ти необходим. Но доколкото мога, ще те наглеждам и защитавам. И ще идвам при теб, когато ми се струва, че се нуждаеш от мен.*

— Противоречиш си. Опасност, която ще ме защитава? Не си ми необходим, но ще идваш, когато се нуждая от теб? Та това е безсмислено!

Да. Така е, признах смирено. И точно затова не мога да ти кажа, Копривке. Мога да ти предложа единствено това. Каквото се случва между баща ти и брат ти си е само между тях. Не позволявай то да застава между теб и който и да било от двамата, колкото и да е трудно. Не губи вяра в тях. И не преставай да ги обичаш.

— Сякаш бих могла — горчиво рече тя. — Ако можех да спра да ги обичам, щях да спра да тъгувам заради онова, което си причиняват един на друг.

Оставихме нещата така и избледнях от съня ѝ. Не се чувствах особено добре от подобен контакт с дъщеря си, а тя — още по-малко, сигурен съм. Нейното безпокойство се превърна в мое. Бърич винаги е бил строг, но и справедлив според собствените си представи за справедливост. Често му се случваше да е груб с мен, но никога жесток. Може и да обирах някоя раздразнена плесница или перване по врата, но рядко ме биеше. Малкото пердах, който ми хвърляше, винаги целеше да ме научи на нещо, но не и да ме нарани. Сега разбирах, че физическите му наказания са били справедливи. Но в същото време се боях, че Пъргав ще му се опълчи открито, както самият аз не бях правил. И не знаех как ще приеме това Бърич. Беше убеден, че повереното му преди години момче е умряло по ужасен начин именно защото не е успял да избие Осезанието от него. Дали щеше да сметне за свой дълг да предпази собствения си син от подобна участ, независимо колко груб трябва да е, за да го постигне? Страхувах се и за двамата и няхах отдушник за тревогата си.

На сутринта на четвъртия ден се чувствах по-силен и не ме свърташе на едно място. Реших, че мога да изляза и да пообиколя крепостта. Време беше отново да заживея живота си. Взех перата изпод възглавницата и слязох до стаята на Том Беджърлок, за да взема чисти дрехи. Едва успях да затворя тайната врата, когато на другата се почука. Направих две крачки и я отворих. Лорд Златен стреснато отстъпи крачка назад.

— Я, най-сетне се е събудил. И е облечен, доколкото виждам. По-добре ли се чувстваш, Том Беджърлок?

— Малко — отвърнах, като се мъчех да видя през рамото му на кого говори. Едва успях да зърна смаяната му физиономия при вида на новите ми белези, когато Хеп буквално го изблъска, сграбчи ме за раменете и ме погледна втрещено.

— Изглеждаш ужасно. Връщай се в леглото, Том. — Още непоел дъх, се обърна към лорд Златен. — Господине, моля за извинение. Прав бяхте, помислих си, че ме заблуждавате и че не е толкова зле. Прав сте да не допускате посетители. Сега го разбирам. Най-смирено ви моля да простите непристойните ми думи.

Лорд Златен изсумтя.

— Е, едва ли мога да очаквам светски обноски от момче от село, но пък разбирам, че си много разтревожен за баща си. Така че, макар да не ми беше много приятно да ме събудиш в такъв неподобен час, нито ми хареса невъзпитаното ти държане, ще ти простя. И съм сигурен, че и двамата ще ме извините, че няма да присъствам на срещата ви.

Обърна ни гръб и ни остави в малката ми стаичка. На Хеп не му се наложи да ме убеждава много да седна на ниското легло. Дългото спускане по витата стълба ме беше изтощило. Хеп не свали ръка от рамото ми, докато сядаше до мен. Погледът му се спря върху лицето ми и той присви очи от съжаление, като видя колко съм измършавял.

— Толкова се радвам да те видя — каза с пресекнал глас.

Загледа ме отново, преизпълнен с емоции. Внезапно очите му се напълниха със сълзи и той скри лице в шепи.

— Том, мислех, че ще умреш...

Задъха се, мъчеше се да овладее почти неудържимите си ридания. Прегърнах го и го притиснах към себе си. Той продължаваше да хлипа. Изведнъж се беше превърнал отново в моето момче, при това страшно уплашено момче. Говореше на пресекулки.

— Идвам тук всеки ден преди зазоряване, откакто те донесоха. И всеки ден лорд Златен ми казваше, че си твърде слаб за посетители. Отначало се опитвах да съм търпелив, но през последните няколко дни... — Преглътна. — Бях много груб с него, Том. Бях отвратителен. Надявам се, че няма да си го изкара на теб. Просто...

Заговорих в ухото му, спокойно и успокояващо.

— Бях много зле и все още се възстановявам бавно. Но няма да умра, синко. Не и този път. А лорд Златен вече ти каза, че ти прощава.

Така че не се безпокой за това.

Сграбчи ръката ми в своите. След малко се изправи и се обърна към мен. По бузите му се стичаха сълзи.

— Мислех си, че ще умреш и няма да мога да ти кажа, че с-с-съжалявам. За държането си. Знаех, че почти си вдигнал ръце от мен, нали почти не ми говореше и не идваше да ме видиш. А после те раниха и не ми дадоха да те видя в онзи затвор. Нито пък след това, когато те качиха тук. И все си мислех, че ще умреш, като ме смяташ за глупав и неблагодарен за всичко, което направи за мен. Беше прав, да ти кажа. Трябваше да те послушам. Толкова много ми се искаше да ти го кажа. Беше прав. И сега научих.

— Какво си научил? — попитах, но сърцето ми се сви — вече знаех отговора.

Той подсмръкна и отмести поглед.

— За Сваня. — Гласът му ставаше все по-задавен и по-задавен. — Зарязя ме, Том. Просто така. И вече бях чул, че си има някой друг — или може би винаги си е имала. Някакъв моряк от търговските кораби. — Погледна към пода и преглътна. — Явно са били... близки, преди корабът му да отплава миналата пролет. А сега се е върнал, донесъл ѝ сребърни обеци, хубава рокля и парфюм от далечни страни. И подаръци за родителите ѝ. Те го харесват. — Говореше толкова тихо, че едва чух последните му думи. — Ако знаех...

Най-доброто в случая бе да премълча.

— Чаках я една вечер, а тя просто не дойде. Много се разтревожих, уплаших се. Боях се, че ѝ се е случило нещо лошо по пътя. Накрая събрах кураж и отидох до тях. Тъкмо се канех да почукам на вратата, когато я чух да се смее вътре. Не посмях да почукам, защото баща ѝ ме ненавижда. Майка ѝ не ме мразеше чак толкова, но след онзи побой между теб и него... Както и да е. Така. Реших, че просто не е могла да излезе, тъй де, да се измъкне за срещата. Защото баща ѝ беше започнал да я следи много изкъсо, нали разбираш. — Млъкна и се изчерви. — Странно е. Сега като се замисля, ми изглежда срамно и детинско. Измъкването тихомълком, криенето от баща ѝ, лъгането на майка ѝ, за да успее да прекара известно време с мен. А тогава изобщо не ми се струваше такова. Изглеждаше романтично и някак съдбовно. Сваня все го казваше. Че ни е писано да сме заедно и че не бива да позволяваме нищо да застава между нас. Че лъжите и

измамните нямат значение, защото заедно сме истина, която никой не може да отрече. — Разтърка очи с юмруци. — И аз вярвах. Вярвах на всичко.

Въздъгнах.

— Ако не беше вярвал, Хеп... ами, щеше да е по-лошо от глупаво да го правите.

Млъкнах и се запитах дали не съм оплескал съвсем нещата.

— Чувствам се пълен глупак — след кратко мълчание призна той. — И най-лошото е, че бих я приел веднага, ако се върне при мен. Макар да знам, че е невярна — първо към него, а сега и към мен. Дори и да ми се наложи да се колебая през цялото време дали ще мога да я задържа. — Помълча още малко. — И ти ли се чувстваше така, когато ти казах, че Славей е омъжена?

Труден въпрос, но най-вече защото не ми се искаше да му казвам, че никога не съм обичал истински Славей.

— Не мисля, че две болки могат да са абсолютно еднакви, Хеп. Но относно това да се чувстваш като глупак — и дума да няма.

— Мислех си, че ще умра — разпалено заяви той. — На следващия ден майстор Гиндаст ме прати да изпълня една задача. Започна да ми поверява покупките, защото вземам точно онова, което иска и за което плаща. Та както бързах, видях някаква двойка да върви към мен. Помислих си, толкова много прилича на Сваня, че може да ѝ е сестра. А после видях, че е Сваня, но със сребърни обеци и виолетов шал. Никога не ги бях виждал. А мъжът до нея я държеше под ръка и тя го гледаше по същия начин, по който гледаше мен. Не можех да повярвам. Заковах се на място и зяпнах, а когато минаха покрай мен, тя ме погледна. Том, изчерви се цялата, но се престори, че не ме познава. Не... не знаех какво да правя. Толкова пъти сме били заедно, че си помислих, че онзи ѝ е роднина или познат на баща ѝ и затова се държи така. Но знаех, че не е така. А когато два дни по-късно отидох в „Набученото прасе“ с надеждата да я видя, всички започнаха да ми се подиграват и да ме питат какво е да си дребна риба, когато голямата пак е клъвнала. Не разбрах какво имат предвид, но бързо ми обясниха. С най-големи подробности. Том, никога не съм се чувствал толкова унижен. Направо избягах и ме е срам да се върна, защото мога случайно да я срещна. Част от мен иска, направо копнее да кажа на моряка колко е невярна, а на нея — какво нищожество е. И в същото

време жадувам да се бия и да го победея, да видя дали не мога да си я върна отново. Чувствам се едновременно глупак и страхливец.

— Не си нито глупак, нито страхливец — казах му, макар да знаех, че няма да ми повярва. — Най-разумното е да се махнеш. Ако се биеш с него и я спечелиш отново, какво ще получиш? Жена, която с нищо не е по-добра от разгонена кучка, избираща най-силния пес. Ако се изправиш срещу нея, ще ти се присмее и така само ще се унизиш още повече. Погледни нещата по този начин, ако това изобщо може да те успокои. Тя винаги ще има да се чуди защо си се отказал от нея така лесно.

— Горчиво успокоение, Том. Има ли такова чудо като истинска жена? — Зададе въпроса си толкова съкрушено, че сърцето ми се сви да го видя толкова рано изгубил илюзиите си.

— Да, има — уверих го. — А ти си още млад и имаш всички възможности да я намериш.

— Не съвсем — рече той и изведнъж стана. Усмихна се уморено. — Защото нямам време да търся, Том. Много съжалявам, че те виждам толкова за кратко, но трябва да бягам, за да съм в работилницата навреме. Гиндаст е строг учител. След като разбра, че си ранен, ми позволява всяка сутрин да идвам и да се опитвам да те видя, но настоява да си доработвам вечерта.

— Мъдър е. Работата е най-добрият лек за тревогата. И за разбитото сърце. Бягай по задачите си, Хеп, и не се укорявай, че си глупак. Всеки мъж прави грешки в тия неща.

Стоеше и ме гледаше, после поклати глава.

— Всеки път, когато си помисля, че съм пораснал още малко, се оглеждам и виждам, че пак се държа като дете. Дойдох да те видя съсипан от тревоги за теб, а веднага щом те видях на крака, те затрупах с моите болки. Така и не ти дадох да разкажеш за теб.

Успях да се усмихна.

— И предпочитам да си остане така, синко. Няма нищо за разказване. Да го оставим в миналото.

— Е, аз ще тръгвам. Утре пак ще мина да те видя.

— Не, недей. Почнеш ли да идваш всеки ден, ще се претовариш. Оправям се добре, както се убеди. Скоро ще мога да слизам до града и ще се отбивам, а после ще помоля Гиндаст да те пусне някой следобед, за да седнем и да поговорим.

— Ще се радвам — рече той и искреността му разтопи сърцето ми. Прегърна ме на излизане и се уплаших, че младежката му сила ще изпотроши изнемошелите ми кокали. После си тръгна, а аз останах да седя, загледан след него. За пръв път от месеци имах чувството, че Хеп се е върнал. Извадих чисти дрехи да се преоблека. Облекчението ми беше поръбено с малко вина. Не биваше да очаквам да бъде „моят Хеп“, както и Сенч не би трябвало да се надява, че съм неговото „момче“. Чувствах се малко като предател заради облекчението ми, че съкрушеното му сърце и разочарованието му са го върнали при мен и са го убедили в мъдростта на думите ми. При следващата ни среща трябваше да му призная, че не съм знаел, че Сваня ще се окаже такава, а че само съм се безпокоял, че го отвлича от чиракуването му. Идеята изобщо не ми се нравеше.

Облякох се и излязох в покоите на лорд Златен. Вече не кретах едва-едва, но се чувствах по-добре, ако вървя бавно и внимателно. Прислужникът му още не беше донесъл закуската. Масата беше празна. Лорд Златен седеше пред камината, изглеждаше уморен. Сложих увитите пера на масата.

— Мисля, че са били предназначени за теб. — Докато ги развивах, той стана и дойде да видя какво правя. Не каза нито дума, докато подреждах перата едно до друго.

— Необичайни са. Как се сдоби с тях, Беджърлок? — попита най-сетне. Жегна ме, че продължава да говори с джамайлийския акцент на Златен.

— Когато с Предан минахме през стълба-Умение, се озовахме на един бряг. Намерих ги там. Лежаха сред плавеи и водорасли, сякаш бяха изхвърлени от морето. Намерих ги, докато обикалях, едно по едно.

— Виж ти.

В неутралния му коментар имаше неизказан въпрос. Нарочно ли съм ги скрил, или съм решил, че не са важни? Отговорих по най-добрия начин, по който можех.

— Прекараното там време все още ми се струва странно. Откъснато от всичко останало. А когато се върнах, толкова много неща се случиха наведнъж — борбата за връщането на Предан, смъртта на Нощни очи, пътуването за насам, без възможност да поговорим на

четири очи. А след като стигнахме до Бъкип, последва годежът и всичко останало.

Още докато говорех, усещах колко слаби са обясненията ми. Защо не му бях казал за перата?

— Прибрах ги в работната стая на Сенч. И все ми се струваше, че моментът не е подходящ.

Той мълчаливо се взираше в тях. Погледнах ги отново. Подредени върху грубото платно, сивите пера изглеждаха още по-незабележителни. И в същото време бяха някак много странни, твърде съвършени, за да са дело на човешки ръце, но явно изработени. Изпитвах необяснимо нежелание да ги докосвам.

— Разбирам — най-сетне рече лорд Златен. — Е, благодаря, че ми ги показва.

Обърна се и отиде отново до камината.

Не можех да проумея какво се бе случило. Опитах отново.

— Шуте. Мисля, че са от Петльовата корона.

— Несъмнено си прав — безразлично отвърна той. Седна и протегна крака към огъня. След малко скръсти ръце на гърдите си и наведе глава. Загледа се в пламъците.

Пречистващ като пламък гняв избухна в гърдите ми. За миг ми се прииска да го сграбча и да го разтърся, да му заповядам отново да е Шутът. После яростта изчезна, оставяйки ме разтреперан и слаб. И разбрах, че някак съм убил Шута, че съм го унищожил, когато настоях за отговори на незададените въпроси, които винаги са се реели помежду ни. Трябваше да се сетя, че никога не съм го разбирал така, както разбирах другите хора. Обясненията рядко работеха между нас. За разлика от доверието. А аз го бях разбил като дете, което разглобява нещо, за да види как работи, и накрая се оказва с купчина безполезни части. Може би нямаше отново да има Шут, както не можех да се върна в миналото и отново да съм конярчето на Бърич. Може би отношенията ни се бяха променили твърде много, за да общуваме като Фиц и Шута. Може би от нас бяха останали само Том Беджърлок и лорд Златен.

Изведнъж отново се почувствах уморен и изтощен. Без да кажа нищо, захвих перата, взех ги, върнах се в стаята си и затворих. Излязох през тайната врата и започнах дългото катерене към работната ми стая.

Когато стигнах леглото, вече треперех от изтощение. Вмъкнах се под завивките, без да се събличам. Бързо потънах в сън. Когато се събудих, бях гладен и огънят бе почти догорял. Събуждане, ядене и подклаждане на огъня — като че ли нищо от тези неща не си заслужаваше усилията. Сгуших се отново в леглото и отново потънах в мрака.

Събудих се, защото някой се навеждаше над мен. Стреснах се с вик и сграбчих принца за гърлото, преди да го позная. Миг по-късно седях задъхан в леглото, паниката ми постепенно заглъхваше.

— Извинявай, извинявай — успях да промълвя.

Принцът стоеше на почетно разстояние от леглото, вираше се в мен и разтриваше гърлото си.

— Какво ти става? — изграчи той, раздвоен между гнева и тревогата.

Успях да глътна въздух с пресъхналото си гърло. Бях изпотен и треперех. Клепачите и устата ми лепнеха.

— Извинявай — повторих. — Стресна ме.

Станах със залитане от леглото. Не можех да дойда на себе си. Тревогата ми сякаш бе продължение от кошмар, който не помнех. Замаяно огледах стаята. Шишко седеше в стола на Сенч, изпълнал обувки към огъня. Туниката и панталоните му бяха нови, в характерното за слугите синьо, и явно бяха подкъсени, за да му станат. От колко време се канех да му осигуря обувки и по-добро облекло? Сигурно Сенч се беше погрижил. Огънят гореше весело в камината, а на масата имаше поднос с храна.

— Вие ли се погрижихте? Благодаря. — Отидох до масата и си налях вино.

Принцът объркано поклати глава.

— За какво да сме се погрижили?

Свалих празната чаша. Устата ми продължаваше да е суха. Налях си още вино. Изпих го и поех дъх.

— За храната и огъня — казах. — И за виното.

— Не. Бяха си тук.

Постепенно идвах на себе си и сърцето ми отново започна да бие нормално. Явно Сенч беше идвал, докато бях спал. И изведнъж ми просветна какво не е наред.

— Как дойде тук? — остро попитах принца.

— Шишко ме доведе.

Глупчото чу името си и се обърна. Двамата с принца размениха заговорнически усмивки. Усетих, че нещо минава помежду им, но бе твърде бързо и контролирано, за да го проследя. Шишко се захили, въздъхна и отново се загледа в огъня.

— Не бива да идваш тук — казах навъсено. Седнах и си налях още вино. Докоснах затвореното гърне със супа на подноса. Беше почти изстинало. А и без това яденето ми се струваше тежко занимание. Изпих виното.

— Защо да не идвам тук? Защо да не зная тайните на замъка, в който някой ден ще бъда крал? Да не ме смяташ за малък, глупав или недостоеен?

Това бе по-горчива реакция, отколкото бях очаквал. Изведнъж осъзнах, че нямам смислен отговор на въпросите му.

— Просто си мислех, че Сенч не иска да идваш тук — отвърнах меко.

— Сигурно не иска. — Приблужи и седна до мен, докато си наливах още вино. — Сигурно има много неща, които Сенч предпочита да задържи за себе си. Много обича тайните. Натъпкал е с тях цял Бъкип като сврака, събираща лъскави камъчета. И поради същата причина — просто защото обича да си ги има. — Огледа ме критично. — Белезите са се появили отново. Нима изцелението с Умение отшумява?

— Не. Двамата със Сенч ги върнахме. Решихме, че е по-разумно да го направим. По-малко въпроси, нали разбираш.

Той кимна, но продължи да се взира в мен.

— Изглеждаш и по-добре, и по-зле отпреди. Не бива да пиеш толкова вино, преди да си ял.

— Храната е изстинала.

— Е, лесно може да се стопли — отвърна той, изгубил търпение от глупостта ми. Помислих си, че ще накара Шишко да изпълни задачата, но той сам взе гърнето, разбърка го и отново го затвори. После с привично движение го окачи на куката над огъня. Разчупи на две един комат и го сложи на една чиния близо до пламъците. — Искаш ли чай? Ще ти се отрази по-добре, отколкото да се наливаш с вино.

Оставих празната чаша на масата, но не я напълних отново.

— Понякога ме изумяваш. Знаеш изненадващи неща за един принц.

— Нали знаеш каква е майка ми. Слуга на народа. Като бях малък, искаше да бъда обучен по начина, по който сънародниците ѝ образоват своите Жертви — тоест да знам как да се справя с най-обичайните неща, с които се занимава и едно селянче. Видя ѝ се трудно да го направи в Бъкип и реши да ме гледа по-далеч от слугите, които скачат при най-малката ми прищявка. Искаше да ме прати в Планините за известно време, но Сенч я убеди да ме остави в Шестте херцогства. Така че ѝ оставаше само една възможност. И когато станах на осем, тя ме прати при лейди Търпение като неин паж за година и половина. Не е нужно да казвам, че там не се отнасяха с мен като с принц. През първите два месеца тя редовно ми забравяше името. Но пък ме научи на чудни неща.

— Не си се научил да готвиш от лейди Търпение — отбелязах, преди да успея да си задържа езика зад зъбите.

— Тъкмо напротив — отвърна той и се ухили. — По необходимост. Понякога искаше нещо топло в стаята си късно вечер, а ако се остави на нея, ще подпали нещо и ще напълни къщата с дим. Научих много от нея, но всъщност си прав. Готвенето не е от най-силните ѝ таланти. Лейси ме научи. И на други неща също. Мога да плета на една кука по-добре от половината дами в двора.

— Сериозно? — попитах с известен интерес. Той ми обърна гръб и разбърка гърнето. Замириса приятно. Малката ми грешка бе минала незабелязана.

— Да. Някой ден ще те науча, ако искаш.

Махна гърнето от огъня, разбърка го отново и го донесе на масата заедно с хляба. Постави го пред мен, сякаш ми беше паж.

— Лейси казваше, че ти така и не си се научил — отбеляза. — Не те свъртало на едно място толкова време.

Бях взел лъжицата. Оставих я. Той се върна до камината и провери котлето.

— Още не е завряла — каза и добави: — Лейси винаги ми казваше, че парата трябва да се издига цяла педя от чайника, за да може чаят да се запари добре. Но съм сигурен, че и на теб ти го е казвала. И тя, и лейди Търпение разказваха доста неща. Почти не бях чувал за теб в Бъкип. Споменавах те колкото с проклетие, толкова и

със съжаление. А като отидох там, сякаш не можеха да се удържат, макар че Търпение често не издържаше и се разплакваше. Само едно нещо не разбирам. Тя смята, че си мъртъв и скърби за теб. Всеки ден. Как можеш да й причиняваш това? На собствената си майка.

— Лейди Търпение не ми е майка — успях да кажа.

— Тя казва, че е. Че е била — поправи се горчиво. — Винаги ми казваше какво *всъщност* искам да ям, да правя или да облека. И ако протестирах, че *всъщност* искам нещо друго, казваше: „Стига глупости. Знам какво искаш. Познавам момчетата! И аз навремето имах син“. Имаше предвид теб — добави мрачно в случай, че не съм схванал.

Седях мълчаливо. Казах си, че още не съм добре, че студените болезнени дни в затвора, изцелението с Умението, възстановяването на белезите, дори отхвърленото от Шута предложение за мир ме е отслабило и изтощило. И че затова треперя и гърлото ми се е стегнало. Какво можеш да направиш, когато изведнъж чуваш тайна, която си смятал за най-дълбоко пазена? Изпаднах в ужасно мрачно настроение, по-лошо от всичко, на което бе способна елфовата кора. Очите ми се напълниха със сълзи. Помислих си, че ако не мигна, може и да не потекат. Че ако остана неподвижен достатъчно дълго, очите ми ще ги попият някак.

Котлето започна да бълва пара и Предан стана да го свали. Забързано избърсах очите си с ръкав. Той го донесе и наля гореща вода върху билките в чайника. Докато го връщаше, заговори през рамо. Нещо в притихналия му глас показваше, че мълчанието ми не го е заблудило. Мисля, че беше усетил, че съм на път да се пречупя, и това го безпокоеше.

— Майка ми ми разказа — каза той, сякаш се оправдаваше. — Двамата със Сенч бяха почти полудели от тревога, че си ранен и в затвора. Бяха ядосани един на друг и така и не можеха да стигнат до съгласие. Бях в стаята, когато започнаха да спорят. Тя му каза, че просто ще слезе в града и ще те изкара от затвора. Той възрази, че не бива да го прави, че така само ще изложи и теб, и мен на още по-голяма опасност. Тогава тя заяви, че ще ми каже кой умира долу.

Той се опита да й попречи. Тя каза, че е време да науча какво е да си Жертва за народа си. После ми нареди да изляза и продължиха да спорят.

Остави котлето върху огъня и се върна да седне до мен. Не го погледнах в очите.

— Знаеш ли какво означава, когато те нарича Жертва? Знаеш ли какво мисли майка ми за теб?

Бутна хляба към мен.

— Трябва да ядеш. Изглеждаш ужасно.

Пое дъх.

— Когато те нарича Жертва, тя иска да каже, че те смята за законен крал на Шестте херцогства. Сигурно го мисли, откакто баща ми е умрял. Или се е прехвърлил в дракона си.

Това ме накара отново да го погледна. Наистина му бе разказала всичко и това ме потресе. Погледнах към дремещия пред огъня Шишко. Погледът на принца проследи моя. Не каза нищо, но Шишко внезапно отвори очи и се обърна към него.

— Храната е отвратителна — каза му принцът. — Би ли ни донесъл нещо по-добро от кухнята? Може би нещо сладко?

На лицето на Шишко цъфна широка усмивка.

— Ще донеса. Знам какво имат. Сушени къпини и ябълков пай. — И облиза устни.

Когато стана, с изненада забелязах, че върху туниката му е избродиран еленът на Пророците.

— Мини по същия път, по който дойдохме, нали? И пак така на връщане. Важно е да го запомниш.

Шишко кимна умислено.

— Важно. Да го запомня. Знам го отдавна. Минавам през хубавата врата; връщам се през хубавата врата. И само когато никой не може да ме види.

— Браво на теб, Шишко. Не знам как бих се оправил без теб.

В гласа на принца имаше удовлетворение и нещо друго. Не снизходителност, а... аха. Сетих се. Гордост на притежател. Говореше на Шишко, както човек би говорил на безценния си вълкодав.

— Значи си направил Шишко свой слуга? — попитах, когато слабоумният излезе. — Открито?

— Щом дядо ми е можел да вземе момче албинос за свой шут и спътник, защо аз да не си взема глупчо?

Трепнах.

— Не позволяваш да му се подиграват, нали?

— Разбира се, че не. Знаеш ли, че може да пее? Гласът му е малко странен, но пее вярно. Не го държа винаги до мен, но достатъчно често, за да забележат и да престанат да го тормозят. Освен това така можем по-лесно да говорим насаме, така че знае кога искам да е до мен и кога да си върви. — Кимна, доволен от себе си. — Мисля, че сега е по-щастлив. Откри удоволствието от топлата вода и чистите дрехи. И му давам прости играчки, които го радват. Само едно нещо ме безпокои. Жената, която му помага да се грижи за себе си, ми каза, че е познавала и други двама като него. Казва, че живеели по-кратко от обикновените хора и че Шишко може би вече е към края на дните си. Знаеш ли дали е така?

— Нямам представа, принце.

Изрекох обръщението съвсем машинално, но това го накара да се ухили.

— А аз как да те наричам в такъв случай? Благородни братовчедо? Лорд Фицрицарин?

— Том Беджърлок — напомних му.

— Разбира се. И лорд Златен. Признавам, че ми е много по-лесно да те приема като лорд Фицрицарин, отколкото да си представя лорд Златен в дрехите на шут.

— Изминал е много път оттогава — казах и се опитах да скрия съжалението си. — Кога кралицата реши да ти разкрие всички семейни тайни?

— В нощта, след като те изцелихме. След това ме доведе по тайните коридори до стаята ти и цяла нощ останахме до леглото ти. След известно време просто заговори. Каза ми, че без белезите много приличаш на баща ми. Че понякога го виждала в очите ти, когато те погледнела. И после ми разказа всичко. Не за една вечер. Трябваша й три всъщност. И през цялото време седеше на възглавница до леглото ти и те държеше за ръката. Караше ме да седя на пода. Не позволяваше никой друг да влиза в стаята.

— Изобщо не знаех, че сте били там.

Той повдигна рамене.

— Тялото ти беше излекувано, но останалото беше толкова близо до смъртта, че сякаш беше мъртвец. Не можех да те достигна с Умението, а за Осезанието беше като мъничко пламъче на края на фитил. Всеки момент можеше да угаснеш. Но когато тя държеше

ръката ти и говореше, сякаш се разгаряше по-ярко. Мисля, че и тя го усещаше. Сякаш се мъчеше да ти попречи да си отидеш.

Вдигнах ръце и ги оставих да паднат безпомощно на масата.

— Не знам как да се справя — признах си най-откровено. — Не знам как да реагирам, че знаеш всичко това.

— Мисля, че би трябвало да се чувстваш облекчен. Дори и да се налага да продължим още известно време маскарада с Том Беджърлок в крепостта. Поне тук можеш да бъдеш който си и да не се безпокоиш, че ти се налага да си подбиращ думите. И без това не се справяш особено добре, между нас казано. Изяж си супата. Не искам да я подгрявам отново.

Предложението ми се стори добро и ми даваше време да мисля, без да се налага да говоря. Но той седеше и ме гледаше толкова изпитателно, че се чувствах като мишка пред погледа на котка. Намръщих му се, той се разсмя и поклати глава.

— Не можеш да си представиш как се чувствам. Гледам те и се чудя ще стана ли толкова висок, когато порасна? Баща ми мръщил ли се е по този начин? Искан ми се да не си беше връщал белезите. Сега ми е по-трудно да се видя в чертите ти. Седиш тук, а аз знам кой и какво си... сякаш баща ми е влязъл за първи път в живота ми.

Момчето се въртеше в стола си, докато говореше, сякаш бе кутре, изгарящо от желание да скочи към мен. Трудно ми бе да го погледна в очите. В тях гореше нещо, за което не бях готов. Не заслужавах ласкателствата на принца.

— Баща ти беше много по-добър човек от мен — казах му.

Той пое дълбоко дъх.

— Разкажи ми нещо за него — замоли ме. — Нещо, което сте знаели само ти и той.

Усетих колко важно е това за него и не можех да му откажа. Прехвърлих спомените си. Да му кажа, че Искрен не бе обикнал Кетрикен от пръв поглед, а любовта им по-скоро израсна постепенно? Твърде много приличаше на сравнение с неговата липса на чувства към Елиания. Искрен не обичаше тайни, но не мисля, че Предан търсеше точно тях.

— Обичаше доброто мастило и хартия — казах аз. — И сам си подостряше перата. Беше много придирчив в това отношение. И...

беше мил с мен, когато бях малък. Без никакви причини. Даваше ми играчки. Малка каручка и няколко дървени войници и кончета.

— Така ли? Изненадан съм. Мислех, че е трябвало да стои настрана от теб. Знам, че те е наглеждал, но в писмата си до баща ти се оплаква, че почти не виждал котарачето Том^[1], освен когато не подтичвало подир Бърич.

Замръзнах. Трябваше ми малко време, за да се сетя как се диша.

— Искрен е писал за мен? В писмата си до Рицарин?

— Не направо, разбира се. Търпение трябваше да ми обяснява какво означават думите му. Показа ми писмата, когато се оплаках, че не знам почти нищо за баща си. Бяха много разочаровачи. Само четири, кратки и отегчителни всъщност. Добре бил; надявал се и Рицарин и лейди Търпение да са добре. Обикновено, моли брат си да говори с един или друг херцог, за да изгладят някое политическо различие. Веднъж го моли да му изпрати отчет как са били разпределяни данъците от предишната година. После няколко реда за жътвата или как е минал някой лов. Но накрая винаги имаше една-две думи за теб. „Котарачето Том, което си взе Бърич, се чувства като у дома“. „Вчера едва не настъпих котарачето Том на Бърич, докато тичаше из двора. Расте сякаш с дни“. Така те наричали в писмата, за да не се досетят шпионите, че и Търпение в началото. В последното писмо си само „Том“. „Том ядоса Бърич и яде пердах. Не изглежда да се е разкалял обаче. Всъщност по ми е жал за Бърич“. И в края на всяко писмо има по няколко реда, че очаква с нетърпение новолунието или се надява, че приливите по пълнолуние ще са идеални за лов на миди. Търпение ми обясни, че така се уговаряли кога да се свързват с Умението, без да им пречат другите. Явно бащите ни са били много близки. Трудно им е било да са разделени, когато Рицарин се преместил в Уидиудс. Много си липсвали.

Том. А Търпение ми беше лепнала името така небрежно. И аз го приех, без да знам нищо за историята му. Принцът бе прав. Замъкът Бъкип бе претъпкан с тайни, половината от които изобщо не бяха такива. А само нещата, за които не смеем да попитаме, тъй като се боим, че отговорите ще са непоносимо болезнени. Никога не бях искал от Търпение да ми разказва за баща ми; никога не бях питал нея или Искрен какво си е мислил Рицарин за мен. И това нежелание се бе превърнало в тайни. Мълчанието ме бе накарало да си помисля за

баща ми най-лошото. Никога не бе идвал да ме види. Дали ме е гледал през очите на брат си? Трябваше ли да ги обвинявам, че не са ми казали онова, което може би са предполагали, че знам? Или да виня себе си, че така и не съм поискал да знам?

— Чаят е готов — каза Предан и взе чайника.

Едва сега си дадох сметка, че момчето ми прислужва, точно както и аз прислужвах на Сенч или Умен на неговите години. С почит и уважение.

— Недей — казах и сложих ръка върху неговата, за да остави чайника на масата. Взех го и си налях сам. — Предан... Принце. Чуй ме. За теб трябва да си остана Том Беджърлок във всяко едно отношение. Днес ще говорим за това. Но оттук нататък трябва да се върна в ролята си на Том Беджърлок. Трябва да ме възприемаш като него, както и трябва да виждаш в лорд Златен единствено лорд Златен. Дали са ти острие без дръжка. Няма безопасен начин да хванеш и да овладееш тайната, която знаеш. Радваш се, че знаеш кой съм и че виждаш в мен връзка с баща си. От цялото си сърце ми се иска да беше толкова просто и хубаво. Но тази тайна може да помете всички ни, ако се спомене в неподходяща компания. Знаем, че кралицата ще се опита да ме защити. Помисли до какво ще доведе това. За мен не само се знае, че съм Осезаващ, но и ме смятат за убиец на крал Умен. Отделно, че убих пред свидетели неколцина от котерията на Гален. И не съм мъртъв, както мислят мнозина. Разбере ли се, че съм жив, това ще засили още повече омразата и страха към Осезаващите тъкмо когато кралицата се опитва да сложи край на гоненията срещу тях.

— Към нас — меко ме поправи принцът. Замисли се за последствията. — Но ти вече и без това навреди на плановите на кралицата. Въпреки всички усилия на Сенч да не се проявява официален интерес към съдбата ти, все още се носят слухове, че смъртта на оня Кеплер, на Паджет и на онзи другия е останала ненаказана просто защото се предполага, че са Осезаващи.

— Знам. Сенч ми каза. Както и че ти си обвинен, че имаш Осезанието.

Принцът кимна.

— Да. Е, нима не е вярно? И Петнистите го знаят, а и някои от онези, които се наричат Старата кръв. Засега от Старата кръв имат интерес да пазят тайната ми. Те желаят това събиране не по-малко от

кралицата. Но смъртта на тримата ги направи още по-предпазливи. Сега настояват за повече гаранции, преди да се изложат на опасност, като дойдат тук.

— Искат заложници — досетих се. — Искат размяна на хора. Няколко от нашите да отидат при тях, докато представителите им са при нас. За колко души става въпрос?

Принцът поклати глава.

— Питай Сенч. Или майка ми. От споровете им подозирам, че тя разговаря директно със Старата кръв и казва на стареца само каквото прецени. Това го обезсърчава. Мисля, че е успяла да успокои страховете им и да уговори нова среща. Сенч се кълнеше, че това е невъзможно, без да се отстъпи пред нелепите им искания. Но тя все пак го направи. Не казва на Сенч как е успяла и това го ядосва. Тя му напомни, че е от Планините и че гарантирането на искане, което за него е „нелепо“, или приемане на риск, който би нарекъл „неприемлив“, за нея е въпрос на принципи.

— Не се и съмнявам, че го ядосва. Не мога да си представя какво би го разстроило повече от това да види нещо, в което не може да има пръст. — Говорех меко, макар да се притеснявах докъде може да ни доведе планинският морал на Кетрикен като Жертва за народа си.

Предан като че ли усети резервите ми.

— Съгласен. Но в това отношение съм на страната на майка си. Време е да го принуди да престане да ѝ се налага. Ако не настоява за това сега, едва ли ще имам някаква реална власт, когато заема трона.

От думите му ме побиха тръпки. Беше прав. Единственото окуражаващо нещо бе, че е в състояние да гледа на ситуацията толкова спокойно и хладнокръвно. Но след това в главата ми се настани неприятна мисъл. Той можеше да разбира машинациите на Сенч, защото бе колкото планински син на Кетрикен, толкова и ученик на стария убиец. Предан продължи нехайно, сякаш разговаряхме за времето:

— Но не говорехме за това. Казваш, че не бива да се позволи да се разкрие кой си наистина. Съгласен съм, че засега това е така. Със сигурност ще има фракция, която да е заинтересована от смъртта ти. Много хора ще те мразят и ще се страхуват от теб. И Пророците ще бъдат обвинени, че прикриват кралеубиец просто защото е един от фамилията. Още по-интересно може да се окаже как ще се отрази това

на Старата кръв и на Петнистите. От години Осезаващото Копеле е бил сплотяващ символ за тях и слуховете за оцеляването ти са се превърнали в почитана легенда. Любезен говори за теб едва ли не като за божество.

— Нали не си ме обсъждал с Любезен? — попитах с внезапна тревога.

— Разбира се, че не съм! Всъщност не теб като теб. Обсъждахме легендата за Фицрицарин, Осезаващото Копеле. И то само между другото, уверявам те. Макар да ми се струва, че Любезен би пазил тайната ти също като мен.

Въздъгнах, угнетен и изтощен.

— Предан. Верността ти е достойна за възхищение. Но се съмнявам в Любезен. Бресинга те предадоха на два пъти. Нима ще им позволиш да го направят за трети?

Той ме погледна упорито.

— Били са принудени, Том... Ама че ми е странно да те наричам така.

Не позволих да ме разсейва.

— Ще ти се наложи да свикваш. Ами ако Любезен бъде заплашен отново и пак започне да шпионира? Или нещо по-лошо?

— Вече не му остана никой, с когото да го заплашват. — Изведнъж млъкна и ме погледна. — Знаеш ли, така и не ти се извиних, нито ти благодарих. Пратих те на помощ на Любезен, без да се замислям, че те излагам на риск. И ти отиде и спаси живота на приятеля ми, макар да не го харесваш особено. И в резултат на това едва не умря. — Наклони глава към мен. — Как да ти се отблагодаря?

— Не е нужно. Ти си моят принц.

Лицето му застина. През очите му сякаш надникна Кетрикен.

— Това не ми харесва. Сякаш някак ни разделя. Бих предпочел да сме само братовчеди.

Наведох се напред и го погледнах отблизо.

— И мислиш ли, че ще има разлика? Че щях да откажа да помогна на приятеля ти, защото си ми „само“ братовчед?

Усмихна ми се и въздъгна с огромно облекчение.

— Още не мога да повярвам — рече тихо. На лицето му се изписа нещо като вина. — С Шишко не бива да идваме да те виждаме. Сенч забрани, както и всякакви опити да се свързвам чрез Умението с

теб, докато не събереш повече сили. Не исках да те будя, когато се качихме. Просто исках да те видя. И когато видях, че белезите отново са се появили, се наведох твърде близо.

— Радвам се, че го направи.

Известно време седях мълчаливо, смутен и същевременно разтопен от погледа му. Колко е странно да те обичат само заради самия теб. Появата на Шишко бе истинско облекчение. Той бутна с рамо тайната врата, за да я отвори — ръцете му бяха заети да крепят огромен пай. Пуфтеше от забързаното изкачване на стъпалата.

Гледах го с радост как носи плячката си към масата. Беше широко ухилен и страшно доволен от себе си. Осъзнах, че никога досега не съм го виждал с такава физиономия. Дребните му раздалечени зъби и леко изплезеният език в комбинация с кръглото лице му придаваха вид на радостен гоблин. Ако не го познавах, сигурно щях да намеря вида му за отблъскващ, но принцът му отговори със заговорнически поглед и открих, че се усмихвам и на двамата.

Шишко остави пая на работната маса, като демонстративно избута чиниите ми, за да освободи място. Затананика си и разпознах в мелодията рефрен от Умелата му песен. Мрачността му сякаш беше изчезнала. Забелязах, че ножът, с който реже зашеметяващо големите порции, е онзи, който му бях купил в града през онзи ужасен ден. Значи покупките ми бяха стигнали по някакъв начин до Бъкип и до него. Принцът даде чинии и Шишко плесна парчетата в тях, като полагаше огромни усилия да не изцапа новите си дрехи, а след това се хранеше с предпазливост, достойна за някоя лейди в нова рокля. Излапахме чудовищния пай и за първи път от раняването храната ми се видя вкусна.

---

[1] От англ. Tomcat — котарак — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

ОТКРОВЕНИЯ

Онези, които не притежават Осезанието, често разказват страховити истории за Осезаващи, приемащи образа на животни поради някакви долни причини. Онези от Старата кръв категорично ще заявят, че никой човек, без значение колко силно е свързан с животинския си партньор, не може да приеме формата му. Признават с неохота обаче, че човек може да обитава в тялото на партньора си. Обикновено това се случва временно и само в крайни ситуации. Тялото на човека не изчезва; всъщност то става много уязвимо в такива моменти и може дори да изглежда мъртво. Изключително тежко нараняване или неминуема смърт може да накара човешкото съзнание да потърси убежище в тялото на животното. Хората от Старата кръв не одобряват това и в никакъв случай не го окуражават.

Сред Старата кръв е строго забранено подобно прехвърляне да стане постоянно. Ако някой избяга от умиращото си тяло и потърси убежище в тялото на партньора си, той бива прокуден от общността. Същото се отнася и за човека, който приема животинския си партньор. Подобно действие се разглежда като краен егоизъм, а също така като неморално и неразумно. Всички израстващи в общност на Старата кръв се предупреждават, че колкото и съблазнителни да са изкушенията, резултатът няма да донесе щастие на нито един от партньорите. Смъртта е за предпочитане.

Именно в това е основната разлика между практикуващите магията от Старата кръв и тъй наречените Петнисти. Последните поставят своите животински партньори в по-ниска позиция от хората и не

виждат нищо лошо, ако човек реши да продължи живота си, като сподели тялото на партньора си след загиването на човешкото си тяло. В някои случаи човекът става господстващ дух и почти прогонва животното от собственото му тяло. Предвид дълговечността на някои същества като костенурки, гъски и някои тропически птици, един безскрупулен човек може да се обвърже с такъв партньор в края на живота си с намерението да си осигури тялото му след собствената си смърт. Така човекът може да продължи живота си с цяло столетие или повече.

Беджърлок, „Легенди на Старата кръв“

Оздравях като новоизлюпено същество, използващо от черупката си под слънцето. Светът ме замайваше и завладяваше, бях поразен от живота. Нещо повече — новото отношение на Предан към мен бе като топла шуба. Почувствах го на следващата сутрин, докато стоях в двора на замъка и гледах как хората около мен бързат, заети с обичайните си задачи. Денят изглеждаше много ярък и за своя изненада долових миризмата на приближаващата пролет. Отъпканият сняг под краката ми изглеждаше по-тежък и плътен, синьото небе над мен — по-дълбоко. Поех дъх, протегнах се и чух как ставите ми пукат от дългото застояване. Днес смятах да поправа това.

Все още не се доверявах на краката си да ме отнесат до града, затова отидох в конюшната. Конярчето, което се грижеше за Моя черна, ме погледна и каза, че ще я оседлае то. Облегнах се с благодарност на яслите ѝ и го загледах. Явно се отнасяше добре с Моя черна, защото тя кротуваше. Благодарих му, че се е грижил за нея, а той ме погледна объркано.

— Е, не бих казал, че си ѝ липсвал много. Тя предпочита да си е сама.

Към средата на стръмното спускане започнах да съжалявам, че съм решил да яздя. Моя черна явно беше решила да воюва с юздата и много добре ми показва колко немощни са ръцете ми. Все пак с малка схватка на волите успяхме да стигнем до работилницата на Гиндаст. Останах едновременно разочарован и обнадежден от факта, че Хеп няма много време за посещения. Видя ме при вратата, дойде набързо и

ми се извини — един от калфите му бил позволил да му помага при грубото оформяне на една табла на креват. Ако останел с мен, калфата вероятно щял да вземе друг чирак. Уверих го, че ще мина в някой от близките дни и че нямам други новини за него, освен че се чувствам по-добре. Гледах го как се отдалечава забързано с длето в ръка и изпитвах единствено гордост от момчето си.

Докато възсядах Моя черна, зърнах трима от по-малките чираци. Взираха се към мен от ъгъла на навеса и си шепнеха нещо. Е, та нали вече бях известен в града като човека, убил трима мъже. Нямаше значение дали става дума за убийство, или законна самозащита. Трябваше да очаквам да ме сочат с пръст и да говорят. Надявах се това да не повлияе зле на положението на Хеп. Престорих се, че не ги забелязвам, и си тръгнах.

Отидох при Джина. Тя отвори и изненадано ахна. Впери поглед в мен, после около мен и към улицата, сякаш очакваше да види и Хеп.

— Днес съм сам — казах ѝ. — Мога ли да вляза?

— О, Том. Разбира се. Влизай. — Гледаше ме потресено. После отстъпи да ми направи място. Котаракът ѝ се шмугна между краката ми в къщата.

Отпуснах се с благодарност в стола до камината. Фенел моментално се настани в скута ми.

— Толкова си сигурен, че ще те приемат с радост, а? Сякаш светът е създаден специално за теб. — Погалих го, вдигнах очи и видях, че Джина ме гледа тревожно. Загрижеността ѝ ме трогна. Успях да се усмихна. — Ще се оправя, Джина. Бях скочил и с двата крака в гроба, но успях да се измъкна. След време отново ще съм си същият като преди. Обаче съм смаян колко уморен се чувствам само от язденето дотук.

— То си ти личи. — Тръсна глава, сякаш идваше на себе си, и заговори малко по-уверено: — Изобщо не съм изненадана. Станал си като торба кокали, Том Беджърлок. Виж се само как ти е провиснала ризата! Ей сега ще ти направя подсилваща запарка. — Забеляза изражението ми и премисли. — Или може би просто чаша чай. И хляб със сирене.

Риба? — попита ме Фенел.

Джина каза сирене.

Сиренето не е риба, но е по-добре от нищо.

— Чай, хляб и сирене е добре. Страшно ми омръзнаха бульоните, запарките и кашите, с които ме тъпчеха, докато се оправях. Честно казано, омръзна ми да съм болен. Твърдо съм решил оттук нататък всеки ден да се движа по малко.

— Да, по-добре ще е — съгласи се разсеяно тя, наклони глава на една страна и ме загледа. — А това какво е? Белият ти кичур е изчезнал! — И посочи косата ми.

Успях да се престоря на засрамен.

— Боядисах го. От суетност всъщност. Болестта се отрази ужасно на външния ми вид.

— Така е, не мога да не се съглася. Но да си боядисваш косата... добре де. Мъже. — Тръсна глава, сякаш за да я проясни. Зачудих се какво ли я безпокои, но в следващия миг тя като че ли загърби грижата си. — Чу ли за станалото между Хеп и Сваня?

— Да.

— Какво пък. Виждах, че приближава. — И докато слагаше водата да заври, ми разказа с много цъкане онова, което вече знаех — как Сваня зарязала Хеп заради завърналия се моряк и как се хвалела със сребърните си обеци пред всички момичета в града.

Оставих я да ми обясни всичко това, докато режеше хляба и сиренето.

— Е, май така е по-добре и за двамата — отбелязах, когато свърши. — Сега Хеп се посвети повече на чиракуването, а Сваня си има одобряван от родителите ѝ ухажор. Сърцето на момчето е понаранено, но ще му мине.

— О, да, докато морякът на Сваня е още в града — кисело отбеляза Джина, докато слагаше подноса на масичката между столовете. — Но ми помни думата. Веднага щом онзи момък замине, Сваня ще хукне при Хеп.

— Не ми се вярва — възразих. — А и дори да го направи, Хеп си научи урока. Парен каша духа.

— Да бе. То почнеш ли, спиране няма. Том, трябва да го предупредиш, при това много сериозно. Не позволявай отново да се върже на хитрините ѝ. Не че е лошо момиче, но иска да получи онова, което ѝ хареса и когато ѝ хареса. Вреди на себе си толкова, колкото и на младежите.

— Е, надявам се момчето ми да има повечко здрав разум — отбелязах, докато тя се настаняваше в другия стол.

— И аз — съгласи се тя. — Но се съмнявам.

Погледна ме и лицето ѝ отново застина. Взираше се в мен, сякаш гледаше непознат. На два пъти се опита да заговори, но нещо спираше думите ѝ.

— Какво? — попитах. — Да не би да има още нещо за моряка на Сваня, което да не знам? Какво се е случило?

След тежка пауза тя заговори тихо.

— Том, аз... Приятели сме от доста време. И се познаваме доста добре. Чух... Няма значение какво съм чула. Какво всъщност се случи онази вечер на Западналата улица?

— Западналата улица?

Тя извърна поглед.

— Знаеш коя. Трима души са мъртви, Том Беджърлок. И се говори за открадната кесия със скъпоценни камъни и за твърдо решен да си ги върне слуга. Друг може и да повярва.

Но защо после си спрял да убиеш и кон, след като самият ти си бил полумъртъв?

Стана да вземе врящото котле от огъня и сипа вода в чайника.

— Седмица преди това ме предупредиха, Том — рече съвсем тихо. — Казаха ми, че си опасен човек за приятел. Че скоро ще ти се случи нещо и ще е по-добре за мен това да не се случва в дома ми.

Внимателно бутнах котарака на пода и взех котлето от треперещите ѝ ръце.

— Седни — казах ѝ нежно.

Тя седна и отпусна ръце в скута си. Окачих котлето над огъня, като се мъчех да мисля спокойно.

— Ще ми кажеш ли кой те е предупредил? — попитах. Вече знаех отговора.

Известно време тя седя загледана в ръцете си. После бавно поклати глава.

— Родена съм в Бъкип. Доста съм скитала нагоре-надолу, но падне ли сняг, тук е домът ми. Хората тук са мои съседи. Познават ме и аз ги познавам. Знам... познавам много хора в града, всякакви хора. Някои още откакто бях малка. Виждала съм ръцете на много от тях и

зная много от тайните им. Харесвам те, Том, но... ти уби трима души. Двама от тях бяха местни. Вярно ли е?

— Убих трима души — признах аз. — Ако за теб има значение, те щяха да убият мен, ако им бях позволил. — Полазиха ме студени тръпки. Изведнъж ми се стори, че може би колебанията и загрижеността ѝ изобщо не са свързани с мен.

Тя кимна.

— Не се съмнявам в това. Но си остава фактът, че *ти* си отишъл там. Не са те преследвали. Ти си отишъл при тях и си ги убил.

Опитах с лъжата на Сенч.

— Преследвах крадец, Джина. Нямах възможност да избирам. Трябваше да убивам или да ме убият. Не ми хареса. И не съм го искал.

Тя ме гледаше мълчаливо. Облегнах се в стола. Фенел застана до мен и зачака да го покания в скута ми, но не го направих.

— Май вече не бива да идвам — казах след малко.

— Не съм казвала такова нещо. — В гласа ѝ се долавяше гняв, но май беше заради открития начин, по който го казах. — Аз... Трудно ми е, Том. Можеш да ме разбереш. — Отново многозначителна пауза. — Когато се запознахме, ами... Мислех си, че... че различията помежду ни няма да имат значение. Винаги съм казвала, че всички приказки за Осезаващите са най-често лъжи. Винаги!

Грабна чайника и решително наля чай на двама ни, сякаш за да докаже, че все още съм добре дошъл в дома ѝ. Отпи от чашата си и я остави.

— Познавах Паджет, откакто бяхме малки. Играех си с братовчедките му. Много неща у Паджет не ми харесваха. Но не беше крадец.

— Паджет?

— Един от мъжете, който уби! Не се преструвай, че не го познаваш! Знаел си името му, след като си го намерил. И той знаеше кой си. А горките му братовчедки бяха твърде уплашени, за да поискат тялото му. От страх, че хората ще си помислят, че са като него. Но точно това не разбирам, Том. — Замълча, после рече съвсем тихо: — Защото той беше като теб. И ти си такъв. Защо преследваш и убиваш хора от твоя вид?

Тъкмо бях вдигнал чашата си. Оставих я много внимателно на масичката. Поех дъх, мъчех се да измисля какво да кажа. Издишах,

изчаках и опитах отново.

— Не съм изненадан, че се говори за това. Какво казват хората пред стражата и какво приказват помежду си са две различни неща. Знам също, че Петнистите са разпространили из града позиви, в които пише всякакви небивалици. Така че да говорим направо. Паджет беше Осезаващ. Като мен. Не го убих заради това, но е вярно. Вярно е също, че беше Петнист. А аз не съм. — Тя ме погледна объркано. — Знаеш ли какво е Петнист, Джина?

— Осезаващите са Петнисти — рече тя. — Някои от вашите се наричат също и Стара кръв. Все едно и също.

— Не точно. Петнистите са Осезаващи, които предават други Осезаващи. Те са онези, които пускат бележките от сорта на „Джина е Осезаваща и животното ѝ е жълт котарак“.

— Не съм! — възмутено възкликна тя. Беше си помислила, че я заплашвам.

— Да — спокойно се съгласих. — Не си. Но ако беше, бих могъл да съсия и може би дори да отнема живота ти с подобно изказване. Точно това правят Петнистите с другите Осезаващи.

— Но това е безсмислено. Защо им е да го правят?

— За да ги накарат да постъпват, както искат те.

— А те какво искат?

— Власт. И за да се доберат до нея, им трябва пари и хора, готови да направят каквото им се каже.

Още не разбирам. Въздъгнах.

— Искат същите неща като повечето Осезаващи. Искат да упражняват открито магията си, без да се страхуват от бесилката или кладата. Искат да бъдат приети, а не да им се налага да крият дарбата си. Представи си, че искат да те убият само защото си странстваща вещица. Не би ли поискала това да се промени?

— Но странстващите вещици не вредят на никого.

— Осезаващите също — казах, като внимателно следях изражението ѝ.

— Някои го правят — моментално възрази тя. — О, не всички, разбира се. Но когато бях малка, майка ми имаше две млечни кози. Умряха в един и същи ден. А само седмица преди това майка ми беше отказала да продаде едната на Осезаваща жена. Така че виждаш.

Осезаващите са като всички други. Някои са отмъстителни и жестоки и използват магията си с такава цел.

— Осезанието не работи по такъв начин, Джина. Това е все едно да кажа, че странстваща вещица може да погледне ръката ми и да начертае линия, която да ме накара да умра по-рано. Или да те обвинявам, че си погледнала ръката на сина ми и си ми казала, че му е писано да живее малко, а след това той да умре. Твоя ли ще е вината? Че си казала нещо, което си видяла?

— Е, разбира се, че не. Но това не е като да убиеш козите на някого.

— Точно това се опитвам да ти обясня. Не мога да използвам Осезанието, за да убия някого.

Тя наклони глава към мен.

— О, стига, Том. Твоят вълк щеше да убие прасетата на съседа ти, ако му беше казал, нали?

— Да — признах. — Сигурно щеше да го направи. Ако бях такъв човек, можех да използвам вълка и Осезанието по подобен начин. Но не съм.

Мълчанието й се проточи по-дълго и от моето.

— Том — рече накрая тя с голяма неохота. — Ти уби трима души. И един кон. Това не беше ли вълкът в теб? Не беше ли Осезанието?

Станах и казах:

— Довиждане, Джина. Благодаря, че беше така мила.

Тръгнах към вратата.

— Не си отивай така — замоли ме тя.

Спрях. Чувствах се ужасно.

— Не знам как иначе да си ида. Защо изобщо ме пусна в дома си? — попитах горчиво. — Защо си се опитвала да ме видиш, докато бях ранен? По-мило от твоя страна щеше да е просто да ме загърбиш, вместо да ми показваш какво мислиш всъщност за мен.

— Искях да ти дам шанс — унило рече тя. — Искях... надявах се, че има някаква друга причина. Нещо, освен твоето Осезание.

Спрях с ръка на дръжката. Отвратих се от последната си лъжа, но трябваше да я изрека.

— Имаше. Имаше кесия, която принадлежеше на лорд Златен.

Не погледнах да видя дали ми вярва. Вече знаеше повече истини, отколкото бе безопасно за нея.

Излязох и затворих тихо. В небето изневиделица се бяха появили облаци и сенките по снега бяха тъмносиви. Всичко се променяше толкова бързо, колкото може само през ранната пролет. Неизвестно как Фенел бе успял да се измъкне с мен.

— По-добре се прибери — рекох му. — Става студено.

Студът не е чак толкова лош. Може да те убие само ако стоиш на едно място. Просто продължавай да се движиш.

Добър съвет, котарако. Добър съвет. Довиждане, Фенел.

Яхнах Моя черна и я обърнах към замъка Бъкип.

— Да си вървим у дома — казах ѝ.

Тя нямаше нищо против. Оставих я да определя темпото, а самият аз седях в седлото и размишлявах върху живота си. Вчера бях почувствал преклонението на Предан. Днес — страха и отхвърлянето на Джина. Нещо повече — днес Джина ми показва колко дълбоки и разпространени са предразсъдъците към Осезаващите. Аз пък си мислех, че ме е приела, какъвто съм. А тя не беше. Беше решила да направи изключение за мен, но като убих тримата, само потвърдих правилото ѝ. На Осезаващите не бива да се има доверие — те използват магията си за зли цели. Започвах да се отчайвам, като осъзнавах дълбочината на всичко това. Защото имаше и още. За пореден път научих, че не мога да служа на Пророците и да имам свой собствен живот.

Не почвай пак, Променящ. Как може животът ти да принадлежи на друг, а не на теб? Вие сте Пророците, по кръв и глутница. Виж цялото. Не е нито обвързване, нито разделяне. Глутницата е цялото. Тя е животът на вълка.

Нощни очи, промълвих. И в същото време знаех, че го няма. Беше точно както ми го беше казал Черния Ролф. Имаше моменти, когато мъртвият ми другар се връщаше като нещо повече от спомен, но не и като жива част от мен. Онази част от мен, която бях дал на вълка, продължаваше да живее. Поизправих се в седлото и хванах по-здраво юздите. Моя черна изпръхтя, но се подчини. И тъй като мислех, че така е най-добре и за двама ни, смушках я с пети и забързахме нагоре по снежния път.

Прибрах кобилата в конюшната и сам се погрижих за нея. Отне ми два пъти повече време от обичайното. Срам ме беше, че съм изгубил навика да се грижа за собствения си кон, а още повече се срамувах, че тя се мъчи по всякакъв начин да ми пречи да го правя. После се насилих да отида на тренировъчното игрище. Наложих се да взема меч назаем. Бях слязъл в града само с ножа си. Може би беше глупаво, но нямах друг избор. Бях отишъл в стаята си с намерението да взема грозния си меч, но открих, че е изчезнал. Най-вероятно го беше взел някой градски страж. Блестящото оръжие, което ми бе подарил Шутът, си висеше на стената, но не можех да се заставя да го препаша. Мечът бе символ на уважение, каквото той вече не изпитваше към мен. Реших да не го нося, освен в ролята си на негов телохранил.

Вим го нямаше, но Делерий беше налице. За съвсем кратко време ме уби толкова пъти, че им изгубих бройката. Струваше ми се, че мога само да държа меча си изправен, но не и да го завъртя. Накрая тя спря.

— Не мога повече. Имам чувството, че се бия с плашило. Всеки път като те ударя, усещам как острието трака по костите ти.

— И аз така — уверих я.

Успях да се засмея и ѝ благодарих, след което закуцуках към банята. Стражите ме гледаха с такова съжаление, че ми се прииска да не се бях събличал. Оттам отидох направо в кухнята. Една готвачка, Мейзи, ми каза, че се радвала да ме види отново на крака. Убеден съм, че от чисто съжаление отрязва едно голямо парче месо от бута, който се печеше на скарата. Добави към него комат изпечен сутринта хляб и ми съобщи, че малкият прислужник на лорд Златен ме е търсил. Благодарих ѝ, но не се втурнах на призива на господаря си. Вместо това излязох навън, опрях гръб в стената и гледах хората, докато ядях. Отдавна не ми се бе случвало да стоя просто така и да зяпам. Помислих си за всички други неща, които не бях виждал или правил от връщането си в дома на моето детство. Не се бях качвал в Градината на кралицата на кулата. Нито веднъж не се бях разхождал в Женската градина. Изведнъж страшно ми се прииска да правя такива простички неща. Да яздя Моя черна през обраслите с гора хълмове зад Бъкип. Да седя в Голямата зала вечер и да гледам как мъжете приготвят стрелите си и си говорят за лов. Отново да съм част от всичко това, а не само сянка.

Косата ми бе още влажна и нямах достатъчно плът, за да издържа дълго навън в зимния следобед. Въздъхнах тежко, влязох и тръгнах нагоре по стълбите, изпълнен едновременно със страх и очакване от срещата с лорд Златен. Бяха минали дни, откакто за последен път бе проявил някакъв интерес към мен. Благосклонното му пренебрежение беше по-лошо от намусеното мълчание. Сякаш наистина беше престанало да го е грижа за пропастта помежду ни. Сякаш винаги сме били това, за което се представяхме сега — лорд Златен и Том Беджърлок. В гърдите ми пламна огънчето на гнева, но бързо угасна. Осъзнах, че нямам енергия да го поддържам. И изведнъж го приех със самообладание, каквото не подозирах че имам. Нещата се бяха променили. Всичките ми роли се бяха сменили, не само с принц Предан, Джина и лорд Златен. Дори Сенч ме гледаше по различен начин. Не можех да принудя лорд Златен отново да стане Шутът. Може би не беше в състояние, дори и да го искаше. Но нима това имаше някакво значение за мен? Вече бях толкова Том Беджърлок, колкото и Фицрицарин Пророка. Време беше да го призная.

Лорд Златен не беше в покоите си. Отидох в стаята си и облякох по-чиста риза. Свалих амулета, който ми бе дала Джина. Зъбите на котката на Предан бяха оставили следи върху две от мънистата. Досега не го бях забелязал. Погледнах амулета и открих, че все още съм благодарен на Джина за жеста ѝ. Но благодарността не беше достатъчна, за да продължа да го нося. Беше ми го дала, защото ме харесваше въпреки моето Осезание. Сега тази мисъл винаги щеше да го засенчва. Пуснах го в ъгъла на раклата си.

Тъкмо излизах от „покоите“ си, когато лорд Златен влезе в своите. Закова се на място. Не го бях виждал, нито бяхме разговаряли след случая с перата. Изглежда ме, сякаш ме вижда за първи път.

— Радвам се да те видя отново на крака, Том Беджърлок — рече след кратко мълчание. — Но като те гледам, ще мине време, преди да можеш да поемеш задачите си. Почини си още няколко дни, докато се възстановиш. — Имаше нещо странно в говора му, сякаш не можеше да си поема достатъчно дъх.

Поклоних се.

— Благодаря, господарю, както и за допълнителното време. Ще го използвам по най-добрия начин. Днес вече бях на тренировъчните игрища. Както отбелязахте, може да мине малко време, преди да съм в

състояние отново да ви служи като телохранител. — Помълчах и добавих: — В кухнята ми казаха, че сте пратили момче да ме търси?

— Момче? О, да. Всъщност пратих го по молба на лорд Сенч. Да си призная, почти бях забравил. Лорд Сенч те търсеше и когато не те открих в стаята ти, пратих момчето да види дали не си слязъл в кухнята. Мисля, че искаше да идеш при него. Аз не... всъщност поговорихме малко и...

Лорд Златен млъкна несигурно. Последва дълга пауза. После заговори почти с гласа на Шута:

— Сенч дойде да говори с мен по един въпрос, който искаше да обсъдиш с... Искам да видиш нещо. Имаш ли време?

— Ваш слуга съм, господарю — напомних му.

Очаквах да реагира някак на малката ми атака. Но вместо това той ме погледна разсеяно.

— Да, разбира се. Почакай малко. — Джамайлийският му акцент беше изчезнал. Отиде в спалнята си и затвори вратата.

Почаках. Отидох до камината, разръчках огъня и сложих една цепеница. Почаках още малко. Седнах на стола, забелязах, че ноктите ми са пораснали, и ги изрязах с ножа си. Продължих да чакам. Накрая изгубих търпение, станах и отидох да почукам на вратата му. Може би не го бях разбрал правилно.

— Лорд Златен. Желаете ли да чакам тук?

— Да. Не. — След което много неуверено рече: — Би ли влязъл? Но първо се увери, че вратата към коридора е заключена.

Беше. Проверих все пак, след което отворих вратата на спалнята му. Помещението беше полутъмно, капациите на прозорците бяха затворени. Няколко свещи осветяваха лорд Златен, който стоеше с гръб към мен. Беше наметнал през раменете си чаршаф от леглото. Погледна ме през рамо и видях в златните му очи някой, когото не бях виждал досега. Пристъпих три крачки напред.

— Спри, моля те — тихо рече той.

С едната си ръка повдигна косата си, за да оголи тила си. Чаршафът падна от голия му гръб, но той продължи да го притиска с другата си ръка към гърдите си. Ахнах и неволно пристъпих крачка напред. Той трепна, но остана на място.

— Татуировките на нарческата — каза с тих разтреперан глас. — Като тези ли са?

— Мога ли да приближа?

Всъщност не се налагаше. Дори и да не бяха идентични с нейните, татуировките страшно приличаха на тези на Елиания. Той кимна рязко и направих още една крачка напред. Не се обърна към мен, а заби поглед в един ъгъл. Трепереше, макар че в стаята не беше студено. Екзотичната рисунка започваше от тила и покриваше целия му гръб, преди да изчезне под колана на панталоните му. Двете преплетени змии и драконът с разперени криле покриваха гладката златна кожа, изобразени до най-малката подробност. Сияещите цветове имаха метален отблясък, сякаш под кожата бяха втъкани злато и сребро. Всеки нокът и люспа, всеки блестящ зъб и проблясващо око бяха свършени.

— Страшно много приличат — успях да промълвя. — Само дето при теб са плоски. При нея най-голямата змия изпъкваше, сякаш е възпалена. И като че ли ѝ причиняваше ужасна болка.

Той пое разтреперано дъх — зъбите му почти тракаха — и каза горчиво:

— Така значи. Тъкмо когато си мислех, че вече няма как да е по-жестока, тя намира нов начин. Горкото, горкото дете.

— Боли ли? — попитах предпазливо.

Той поклати глава, все още без да ме поглежда. Част от косата се бе разпиляла по раменете му.

— Не. Сега не. Но нанасянето им бе изключително болезнено. И много продължително. Държаха ме абсолютно неподвижен, с часове. Извиняваха се и се опитваха да ме утешават, докато го правеха. Това само правеше нещата още по-лоши — че хора, които иначе се отнасяха към мен с такава любов и уважение, могат да ми причинят това. Бяха изключително внимателни да татуират точно както им беше заръчала. Ужасно е да се постъпва така с дете. Да го държат и да му причиняват болка. Ужасно е за всяко дете.

Олюляваше се, раменете му бяха отпуснати. Гласът му бе някак далечен.

— Те? — попитах тихо.

Гласът му бе напрегнат, без следа от обичайната мелодичност.

— Беше като училище. Учители и учени хора. Разказвал съм ти. Избягах. Родителите ми ме пратиха там, разделиха се с мен едновременно с гордост и тъга, защото бях Бял. Намираше се много

далеч от дома ни. Знаеха, че може би никога вече няма да ме видят, но и че постъпват правилно. Съдбата ми беше предопределена. Но учителите ми настояваха, че вече има Бял ясновидец. Тя беше учила с тях и вече бе тръгнала да изпълни съдбата си далеч на север. — Внезапно извъртя глава и ме погледна в очите. — Сещаш ли се за кого говоря?

Кимнах сковано. Беше ми станало студено.

— Бледата жена. Съветничката на Кебал Тестото през Войната на Алените кораби.

Той кимна също така сковано. Извърна се и отново се загледа в тъмния ъгъл.

— И макар да бях Бял, не можех да съм Белия ясновидец. Следователно трябваше да съм някаква аномалия. Създание, родено извън своето време и място. Бяха очаровани от мен, слушаха всяка моя дума и записваха всеки сън, който им разказвах. Цениях ме и се отнасяха много добре с мен. Изслушваха ме, но никога не вземаха под внимание какво казвах. А когато чу за мен, тя им заповяда да ме държат там. Така и направиха. А след това им заповяда да ме бележат по този начин.

— Защо?

— Не зная. Може би защото и двамата сънувахме тези създания, морски змии и дракони. Или пък защото така се прави с втория Бял ясновидец. Изрисуваш го, за да не е бял. — Гласът му се стегна, докато думите не станаха като възли. — За мен беше срамно да бъда белязан така по нейна воля. А още по-лошо е да знам, че нарческата също носи знаците на Бледата жена. Сякаш ни обявява за свои оръдия, свои творения...

— Но защо са ѝ се подчинили? Как може някой да направи подобно нещо?

Той се разсмя горчиво.

— Тя е Бялата ясновидка, дошла да подтикне света в по-добра посока. Тя има откровение. Волята ѝ не се обсъжда. Направиш ли го, може да има жестоки последици. Питай Кебал Тестото. Правиш онова, което ти каже Бледата жена.

Треперенето му стана неудържимо.

— Измръзнал си. — Щях да го наметна с одеяло, но трябваше да пристъпя още крачка напред. А и едва ли щеше да ми позволи.

— Не. — Усмихна ми се болезнено. — Уплашен съм. Ужасен. Моля те. Моля те, излез, докато се облека.

Излязох и тихо затворих вратата. Зачаках. Сякаш му отне цяла вечност, докато навлече ризата си.

Появи се, безупречно облечен, всеки косъм на главата му беше на правилното си място. Продължаваше да не ме поглежда.

— При камината има бренди — казах му.

Той мина през стаята с малки нервни крачки. Взе чашата, но не пи. Скръсти ръце, сякаш му беше студено, и застана до огъня, притиснал брентито до гърдите си. Заби поглед в пода.

Отидох в стаята му и взех едно от дебелите вълнени наметала от гардероба. Върнах се и го наметнах. Придърпах стола му по-близо до камината, хванах го за раменете и го накарах да седне.

— Изпий брентито. — Гласът ми прозвуча рязко. — Ще сложа вода за чай.

— Благодаря — прошепна и послушно го изпи. За мой ужас по бузите му потекоха сълзи. Оставяха следи в грижливо сложения грим и капеха върху светлата риза.

Разлях водата и се опарих, докато слагах котлето. Когато свърших, придърпах стола си по-близо до неговия.

— Защо си толкова уплашен? — попитах. — Какво означава това?

Той изхлипа — съвсем неподобаващ звук за достойния лорд Златен. Даже още по-лошо — хвана края на наметалото и избърса очите си. Размаза джамайлйския си грим и видях голата му кожа отдолу.

— Събиране — рече прегракнало. Пое дъх. — Означава събиране. Всичко се събира в едно. На прав път съм. Страхувах се, че съм се отклонил. Но това го потвърждава. Събиране и сблъсък. И точно подбрано време.

— Мислех си, че това искаш. Предполагах, че така правят Белите ясновидци.

— О, да. Така правим. — Обзе го неестествено спокойствие. Погледна ме в очите. Видях в неговите мъка, по-стара и дълбока, отколкото исках да познавам. — Белият ясновидец намира своя Изменящ. Онзи, около когото могат да се разиграят велики събития. И го използва най-безжалостно, за да насочи времето в правилната

посока. Отново пътят ми се среща с нейния. И ще изправим волите си една срещу друга, за да видим кой ще победи. — Гласът му изведнъж стана глух. — И отново смъртта ще се опита да те отнесе.

Сълзите бяха спрели, но лицето му още бе мокро. Той пак се избърса с наметалото и размаза грима си още повече.

— Ако не успея, двамата просто ще умрем. — Погледна ме, свит нещастно в стола си. — Последния път се размина на косъм. На два пъти почувствах как умираш. Но те задържах и отказах да те пусна да си идеш с мир. Защото ти си Изменящият и мога да успея само ако те задържа в този свят. Жив, без значение как. Приятел би те пуснал. Чух как вълците те викат. Знаех, че искаш да идеш при тях. Но не те пуснах. Измъкнах те обратно. Защото трябва да те използвам.

Опитах се да говоря спокойно.

— Това е нещото, което така и не разбрах.

Той ме погледна тъжно.

— Разбираш. Просто отказваш да го приемеш. — Замълча, после рече простишко: — В света, който се мъча да извая, ти си жив. Аз съм Белият ясновидец, а ти си моят Катализатор, моят Изменящ. Родът на Пророците има наследник и той заема престола. Това е само един фактор от многото, но е ключов. В света, който се стреми да постигне Бледата жена, ти не съществуващ. Мъртъв си. Няма наследник. Родът на Пророците се проваля напълно. Няма Бял отстъпник. — Скри лице в дланите си и заговори през тях. — Тя замисля смъртта ти, Фиц. Машинациите й са тънки. Тя е по-стара от мен и много по-коварна. Играе ужасна игра. Хеня е нейно създание. Не допускай грешки в това отношение. Не разбирам замисъла й, нито защо предлага нарческата на Предан. Но тя е зад всичко това, сигурен съм. Тя праща смъртта към теб и се опитва да те премахне от пътя си. Засега винаги сме успявали да отговорим подobaващо, ти и аз. Но те спасяваше по-скоро късметът ти, отколкото моят ум. Твоят късмет и... смея ли да го кажа? Магиите ти. И двете. Въпреки това шансовете винаги са против теб. И колкото по-дълбоко навлизаме в играта, толкова по-лоши стават. Последният път... Последният път бе твърде много. Вече не искам да съм Бял ясновидец. Не искам да си мой Изменящ. — Гласът му се бе свел до едва доловим шепот. — Но няма начин да се спре. Единствено ако умреш.

Внезапно се огледа трескаво. Взех бутилката и му я подадох. Той дори не си направи труда да си налее — почна да пие направо от нея на големи глътки.

— Това с нищо няма да помогне — рекох сурово и му я взех.

Той се усмихна криво.

— Не мога да понеса още една твоя смърт. Не мога.

— *Ти* ли не можеш?

Той изхихика отчаяно.

— В капан сме. Аз те вкарах в капан, приятелю. Любими.

Опитах се да проумея какво ми казва.

— Ако изгубим, умираме.

Той кимна.

— Ако умреш, губим. Едно и също е.

— А ако остана жив?

— Печелим. Но вече няма много шанс за това. Няма много шанс, а нещата отиват към още по-лошо и по-лошо. Най-вероятно е да изгубим. Умиращ и светът потъва в мрак. И грозота. Отчаяние.

— Стига с тия весели приказки. — Този път аз пих от бутилката. И му я подадох. — Ами ако оживея? Ако победим? Тогава какво?

Той отдели устните си от бутилката.

— Тогава какво ли? А. — Усмихна се блажено. — Тогава светът продължава нататък, приятелю. Децата тичат по калните улици. Кучетата лаят по минаващите каруци. Приятелите седят и пият бренди.

— Не ми прилича на нещо различно от това, което си имаме — отбелязах кисело. — Да минеш през всичко това и нещата да си останат същите.

— Да — блажено се съгласи той. Очите му се напълниха със сълзи. — Не по-различно от чудния и изумителен свят, който си имаме сега. Момчета се влюбват в момичета, които не са за тях. Вълци ловуват в снежните равнини. И времето. Безкрайното време се развива за всички ни. И драконите, разбира се. Дракони се плъзгат в небето като прекрасни кораби от скъпоценни камъни.

— Дракони. Това вече звучи различно.

— Така ли? — прошепна той. — Наистина ли е различно? Не мисля. Спомни си със сърцето си. Върни се още, и още, и още назад. Небето на този свят винаги е било предназначено за дракони. Когато ги няма, на хората им липсват. Разбира се, някои изобщо не помислят за

тях. Но някои деца още от най-ранна възраст поглеждат към синьото лятно небе и търсят да видят нещо, което така и не идва. Защото те знаят. Нещо, което трябва да е там, е избледняло и изчезнало. Нещо, което трябва да върнем. Ти и аз.

Разтърках челото си.

— Мислех си, че трябва да спасяваме света. Какво общо има това с драконите?

— Всичко е свързано. Когато спасяваме част от света, спасяваме целия свят. Всъщност това е единственият начин, по който може да се направи.

Мразех загадките му. До болка.

— Не знам какво искаш от мен.

Погледна ме спокойно.

— Мога да ти го кажа. Няма да ми повярваш. — Пое дъх. Беше гушнал бутилката като бебе. — Трябва да заминем с принца на пътешествието му. До Аслевял. Да намерим Айсфир. После трябва да попречим на принца да го убие. Вместо това трябва да освободим черния дракон от леда, за да се издигне и да стане съпруг на Тинтаглия. За да могат в света отново да се появят истински дракони.

— Но... не мога да направя това! Предан трябва да отсече главата на дракона и да я отнесе при огнището на майчиния ѝ дом. Иначе Елиания няма да се омъжи за него. Всички преговори и надежди ще се окажат напразни.

Той ме погледна и мисля, че разбра колко се разкъсвам.

— Фиц — каза тихо. — Разкарай това от главата си. Не му мисли сега. Събирането и сблъсъкът ни очакват. Не е нужно да се втурваме към тях. Обещавам, че когато настъпи моментът, само ти ще си онзи, който избира. Дали да останеш верен на клетвата си към Пророците, или да спасиш света за мен. — Замълча. — Ще ти кажа още нещо. Не би трябвало, но ще го направя. За да не си мислиш, че вината е твоя, когато дойде времето. Защото няма да е твоя, повярвай ми. Предрекох го много отдавна, без да разбирам какво казвам, докато не ми стана ясна тази работа с татуировките. Сънувах го преди много години, в детски кошмар. А скоро ще го преживея. Така че когато се случи, трябва да ми обещаеш, че няма да се измъчваш с това.

Отново беше започнал да трепери. Зъбите му тракаха, докато говореше.

— Какво искаш да кажеш? — попитах с ужас, защото вече знаех отговора.

— Този път, на Аслевял... — на лицето му затрептя ужасена усмивка, — ще е мой ред да умра.

ГЛАВА 24

ВРЪЗКИ

Легендата за Белия ясновидец и неговия Изменящ може да се опише по-скоро като религия от далечния юг, от която до Джамайлия достига само ехото. Подобно на много философии от Юга, тя е дотолкова изпълнена със суеверия и противоречия, че никой мислещ човек не може да повярва в подобна глупост. В основата на ереста е идеята, че за „всяка епоха“ (като никога не се уточнява колко време означава това) се ражда по един Бял ясновидец, който идва, за да насочи света по по-добър път. Той или тя (и в този дуализъм на рода можем да видим известна заемка от вярата в Са) постига това чрез своя Изменящ. Изменящият е човек, избран от Белия ясновидец, защото се намира на кръстопът. Като променя събитията от живота му, Белият ясновидец прави възможно светът да тръгне по един по-верен и по-добър път. Всеки мислещ човек може да разбере, че няма начин да се сравнява случилото се с онова, което би могло да се случи. Белите ясновидци винаги твърдят, че са подобрили света. Никой от привържениците на тази ерес не може да обясни идеята, че светът и времето се движат в кръг и непрекъснато се повтарят. Внимателният прочит на писаната история ясно показва, че това не е така, но еретиците продължават да го твърдят.

Мъдрият стар жрец на Са Делнар е писал в своите „Мнения“, че трябва да се съжалеят не само последователите на тази ерес, но и самите „Бели ясновидци“. Той убедително доказва, че тези самозаблуждаващи се фанатици всъщност страдат от рядка болест, която заличава цвета на кожата им и в

същото време предизвиква халюцинации и пророчески сънища, уж пратени от боговете.

Вилфен, жрец на Са, манастир Йорепин, „Култове и ереси от Южните страни“

СЕНЧ! Трябваш ми, спешно ми трябваш! Ела в работната стая. Сенч! Моля те, чуй ме, моля те, ела!

Призовавах го с Умението, докато се олюлявах нагоре по стълбата. Дори не си спомням каква спешна задача бях измислил, за да се махна. Бях го оставил — Шута, който в същото време вече не бе Шут — да седи пред камината с бутилката бренди и сега с бясно биещо сърце проклинах съсипаното си тяло и принуждавах краката си да се сгъват и разгъват, за да ме замъкнат нагоре. Не можех да определя дали Сенч ме чува. Наругах се и насочих вниманието си към Предан и Шишко. *Трябва незабавно да видя лорд Сенч. Много е спешно. Намерете го и му кажете да иде в работната ми стая.*

Защо? Това беше от Предан.

Не питай, а действай!

Когато в крайна сметка стигнах в стаята, изпотен и обливащ се в пот, открих Сенч да седи нетърпеливо пред камината. Обърна се и ме изгледа кръвнишки.

— Къде се забави толкова? Чух, че си се върнал в замъка, и знаех, че лорд Златен ще ти предаде съобщението ми. Нямам цял ден за губене с теб, момче. Гонят ни важни дела, които изискват присъствието ти.

— Не — изпъшках. — Първо аз ще говоря.

— Сядай — изръмжа той. — Дишай. Ей сега ще ти донеса вода.

Рухнах в стола при камината. Бях прекалил с насилването на тялото си. Ездата и тренировката сами по себе си бяха достатъчни, за да ме изтощят. Сега се тресях досущ като Шута.

Изпих водата. Преди Сенч да отвори уста, му разказах всичко, което бях чул от Шута.

— Татуировки — с отвращение промърмори той. — Бледата жена. — Въздъхна. — Не му вярвам. И не смея да не му вярвам. — Намръщи се, все още замислен. — Видя ли доклада на шпионина ми? Не е открил никакви следи от дракон на Аслева.

— Не мисля, че е търсил особено усърдно.

— Може би. Това е проблемът с наемниците. Свършат ли парите, лоялността им си заминава с тях.

— Сенч. Какво ще правим?

Изглежда ме странно.

— Очевидното. Фиц, наистина трябва да възстановиш силите си. Напоследък много лесно излизаш от равновесие. Макар че признавам, че и аз съм страшно изненадан от татуировките на Шута. Както и връзката, която прави от тях. Когато говорих с него сутринта и го попитах дали знае за някакъв островен обичай, свързан с татуировките, каза, че не му било известно, и преспокойно смени темата. Не мога да повярвам, че може така да ме преметне, но...

Гледах как Сенч пренарежда в ума си всичко, което знаеше за Шута и лорд Златен. Накрая въздъхна и призна:

— Знаем, че Бледата жена е съветвала Кебал Тестото по време на Войната на Алените кораби. Но смятахме, че е загинала заедно с него. Какво общо би могла да има с Елиания? А дори и да е оцеляла, защо ѝ е да се опитва да е част в годежа, да не говорим за интереса ѝ към теб или към лорд Златен? Прилича ми на изсмукано от пръстите.

Преглътнах.

— Онази жена, Хеня. Прислужницата на Елиания. Говореше за „нея“, както и Елиания и Черната вода. Те двамата я споменаваха с ужас. Може би въпросната „тя“ е Бледата жена и може би тя е другият Бял ясновидец на Шута. В такъв случай би могла да има свои собствени планове, които се пресичат с нашите по начини, които не можем да предвидим.

Гледах как старият убиец прехвърля наум всички варианти на ситуацията. Накрая сви рамене.

— Въпреки всичко решението си остава същото — каза безжалостно. — Първо. Шутът ти казва, че решението дали да спазиш клетвата си към Пророците, или да се опиташ да спасиш замразения дракон ще е твое. Така. Ще спазиш клетвата си. Не се съмнявам в твоята лоялност.

На мен изобщо не ми изглеждаше толкова просто. Премълчах.

— Второ. Лорд Златен няма да дойде с нас на Аслевиал. Затова ако открием дракон в леда, в което много се съмнявам, няма да може да попречи на Предан да го убие. Или поне да отсече замразената глава от

някакъв древен труп, което ми се вижда по-вероятно. Така дори Бледата жена наистина да съществува и да представлява някаква заплаха за него, той така и няма да е близо до нея. Следователно лорд Златен няма да умре.

— Ами ако все пак дойде на Аслева, със или без нас?

Сенч ме изгледа.

— Фиц. Мисли, момко. До Аслева се стига трудно дори от Външните острови. Не че ще успее да стигне и до тях. Не мислиш ли, че мога да издам заповед, която забранява на лорд Златен да се качва на какъвто и да било кораб, заминаващ от Бъкип? Ще го направя тихомълком, разбира се.

— Ами ако промени външността си?

Той повдигна бяла вежда към мен.

— Да не искаш да го затворя в тъмницата, докато не заминем? Предполагам, че мога да го направя, стига това да успокои душата ти. Комфортна тъмница, естествено. С всички удобства.

Тонът му ясно показваше, че се безпокоя напразно. Пред спокойния му скептицизъм ми бе трудно да поддържам френетичния страх, който ми бе насадил Шутът.

— Не. Разбира се, че не искам — промърморих.

— Тогава ми се довери. Довери ми се, както навремето. Имай мъничко вяра в стария си наставник. Ако не искам лорд Златен да отплава от Бъкип, значи няма да отплава.

НЕ МОГА ДА ГО НАМЕРЯ. КАКВО ДА ПРАВЯ? Предан явно беше уплашен.

Сенч наклони глава настрани.

— Чу ли нещо?

— Един момент — Вдигнах пръст. *Няма значение, Предан. При мен е. Всичко е наред.*

Какво става?

Няма значение. После ще ти кажа. Няма значение. Отново насочих вниманието си към Сенч.

— Това, което „чу“, беше викът на Предан, че не те е намерил. Широко излъчване на Умението. Още го прави, когато е разтревожен.

На лицето на Сенч бавно се появи усмивка.

— О, май грешиш. Сигурен съм, че чух вик в далечината.

— Точно на такова може да ти заприлича Умението отначало. Докато умът ти се научи да интерпретира какво е усетил.

— О, богове — тихо рече Сенч. Изглеждаше отнесен и се усмихваше замечтано. После се сепна и се върна в реалността. — За малко да забравя защо те извиках. Срещата на кралицата с Осезаващите. Ще се състои, за моя най-голяма изненада. Очакваме вест от тях до шест дни. Нужно им е време да се съберат и молят кралицата да изпрати личната си гвардия, за да им осигури безопасно преминаване. Разбира се, искат и размяна на заложници, но й казах, че това са глупости! В рамките на шест дни ще ни изпратят птица, която да ни каже къде да се срещнем с тях. Обещават, че ще се намират в рамките на един ден път от Бъкип. Когато пристигнем, ще дойдат при нас. Ще бъдат с наметала и качулки, за да не бъдат разпознати. Искам да идеш с тях, когато излязат.

— Няма ли да изглежда странно? Личният телохранител на лорд Златен да потегля с кралската гвардия на такава деликатна мисия?

— Би могло да е странно. Но дотогава ще си напуснал службата си при лорд Златен, за да постъпиш в гвардията на кралицата?

— Няма ли да е твърде внезапна тази промяна? Как ще я обясним?

И кога го реши, стара лисицо?

— Лесно. Капитан Маршкрофт ще те приеме с готовност, тъй като беше много впечатлен, че си убил трима души само защото са се опитали да откраднат кесията на господаря ти. Толкова добър с меч човек винаги е добре дошъл в гвардията. Ако някой попита, просто казваш, че са ти предложили чудесно заплащане и че лорд Златен няма нищо против да си спечели благоволенieto на кралицата, като й позволи да наеме слугата му. Може би защото вече се чувства достатъчно добре в двора и изобщо не се нуждае от телохранител.

Логиката на Сенч си я биваше. Подозирах, че има някакви по-силни мотиви от това просто да съм му по-достъпен като шпионин. Запитах се дали не иска да ме отдели от лорд Златен, за да не допусне евентуални изпитания на лоялността ми към Пророците. Реших да разузная.

— Защо е толкова важно да изляза с гвардията?

— От една страна, така ще е много по-лесно, да се обясни защо си избран да съпроводиш принца на Външните острови напролет. Ще

си един от щастливците, спечелили тази чест. Но най-вече защото Осезаващите поискаха принц Предан да е в ескорта като свидетелство, че не им желаем злото.

Това моментално грабна вниманието ми.

— Мислиш ли, че е безопасно? Може да се окаже капан.

Той се усмихна криво.

— Как мислиш, защо искам да яздиш до него? Разбира се, че може да е капан. Но Осезаващите би трябвало да се боят от същото, нали? Затова искат да отиде — знаят, че не бихме рискували единствения наследник на Пророците, ако сме решили да ги нападнем.

— Старата кръв — казах. — Трябва да се научиш да ги наричаш Старата кръв, а не Осезаващи. Значи ще го пратиш да ги ескортира дотук?

— Също като мен, той няма избор — намръщено призна Сенч.
— Кралицата вече им обеща.

— Въпреки неодобрението ти?

Сенч изсумтя презрително.

— Напоследък моето одобрение или неодобрение не означава почти нищо за нея. Може би си мисли, че е достатъчно пораснала, за да се нуждае от мен като съветник. Е, ще видим.

Не знаех какво да отговоря. Честно казано — макар да ми се струваше донякъде вероломно, — тайно се радвах на увереността на кралицата в собствените ѝ сили.

Следващите дни бяха толкова заети, че напрежението почти пропъди от ума ми грижите около Шута. Въпреки крехкото ми здраве със Сенч, Шишко и Предан започнахме да се срещаме всяка сутрин в Морската кула. Шутът не беше включен в събиранията. Сенч не коментира това: предвид разказа ми сигурно бе сметнал, че е по-добре Шутът да не е член на котерията. Така и не повдигнах въпроса. Събирахме се само четиримата и изучавахме Умението с ненаситност, която ме плашеше и ентусиазираше останалите. Напредвахме внимателно и бавно, което не задоволяваше никого, освен мен. Шишко се научи да ограничава музиката си, макар че това незнайно защо го тревожеше. Предан стана по-добър в насочването на посланията си към определен човек. Сенч, както можеше да се очаква, ги забавяше. Ако се докосвахме физически, успяваше да достигне едва-едва ума ми, както и аз неговия. Шишко можеше да насочи буен поток към него и да

привлече вниманието му, но предаването на мисли не се получаваше. Предан сякаш изобщо не бе в състояние да го открие. Или пък Сенч не можеше да го усети. Не можех да определя къде точно е проблемът. Сутрините ме изтощаваха и ми опъваха нервите. Все още страдах от пристъпи на главоболие, макар че сега бяха нищо в сравнение с предишните.

Под строгите указания на Сенч всеки обяд се тъпчех със засищаща и здравословна храна. Може и да бях поел контрол върху Умението му, но той си оставаше мой наставник и смяташе, че знае най-добре как да оправи състоянието ми. Точно тогава постави въпроса за елфовата кора и омайничето, които беше намерил и взел от стаята ми, докато се възстановявах от „изцелението“. Беше остра и неприятна и за двамата ни разправия. Той твърдеше, че нямам право по никакъв начин да повреждам или пречатвам Умението си, особено след като съм станал майстор за принца и котерията му. Аз пък настоявах, че имам право на лични вещи. Нито един от двамата ни не отстъпи и не се извини. Просто избягвахме да обсъждаме темата повече.

Лорд Златен ме освободи от служба малко след като Сенч му предложи. Предложиха ми да постъпя в гвардията на кралицата и аз с готовност се съгласих. Приеха ме с невъзмутимост, която ме изненада. Явно не бях първата странна птица, вкарана от Сенч в редиците им. Зачудих се колко ли от гвардейците са повече от това, което изглеждат на пръв поглед. Задаваха ми малко въпроси и предпочитаха да ме оценят при рутинните тренировки и занимания. Ранните следобеди прекарвах в тренировки. Често губех и това си личеше по синините ми.

Официално получих койка в казармата при останалите гвардейци, но често спях в работната си стая. Дори да намирах свободата ми за странна, никой не задаваше въпроси. Когато срещнах Вим на игрището, той ме поздрави, че отново съм станал „честен боец“. Започнах да се обличам в чистото синьо на стражите и носех пурпурна и бяла туника, когато трябваше да се покажа като гвардеец на кралицата. Изпитвах необикновено удоволствие, че открито мога да нося нейния символ с лисицата на гърдите си. Подхождаше на иглата, която носех в ризата си над сърцето.

Уморяхах се по-бързо и се възстановявах много по-бавно от всеки друг път, но въпреки съветите на Сенч не прибягнах до

Умението, за да ускоря процеса. Късно следобед, докато Сенч се занимаваше с политика и дипломация, Шишко правеше набези в кухнята и си угаждахме с бонбони, сладкиши и тлъсти мръвки. Открихме, че Гили обожаваше стафидите не по-малко от Шишко. Умолителният танц на порчето можеше да доведе Шишко до сълзи от смях. Всички започнахме да наддаваме, а Шишко май повече, отколкото бе добре за него — заглади косъма като кученце на благородна дама. Вече се радваше на грижи и приятелско отношение и често показваше кротката си и добра природа. Искрено се наслаждавах на простичките часове с него.

Дори успях да прекарам няколко вечери с Хеп. Не ходехме в „Набученото прасе“, а си избрахме една тиха, сравнително нова бирария — „Разбитият Ален кораб“. Поръчвахме си храна и разговаряхме като стари приятели, в каквито се превръщахме. Това ми напомняше за дните ми с Бърич непосредствено преди Славен да ме убие. Вече общувахме като мъже. През най-добрата ни вечер ми разказа надълго как Славей цъфнала в работилницата, омаяла Гиндаст с чар и слава и отмъкнала Хеп за цял ден.

— Беше много странно, Том — каза ми малко зачуден. — Държеше се, сякаш никога не сме се карали и не сме разменяли тежки думи. И какво ми оставаше, освен да правя същото? Мислиш ли, че наистина е забравила какво ми наговори?

— Съмнявам се — отвърнах замислено. — Менестрелите с проблеми с паметта бързо умират от глад. Не. Мисля, че Славей смята, че ако се преструва достатъчно силно, че нещо е така, то става така. И както сам си се убедил, при нея явно действа. Е, значи си й простил?

Той ме погледна объркано и след малко се ухили иронично.

— Щеше ли да забележи, ако не съм? Беше толкова добра в убеждаването на Гиндаст, че ми е едва ли не майка, че аз самият почти й повярвах.

Разсмях се и свих рамене. Славей го завела в кръчма, където често се появявали пътуващи менестрели, и го запознала с няколко млади музикантки. Нагостили го до пръсване с пай с кълцано месо, бира и песни, като се състезавали коя ще спечели вниманието му. Не пропуснах да го предупредя шеговито за леките и приятни маниери на менестрелите и каменните им сърца. Сгреших.

— Вече нямам сърце — каза той сериозно. От описанията му обаче останах с впечатлението, че дори и да няма сърце, явно има набито око. Мислено благослових Славей и се замолих за по-бързото излекуване на момчето ми.

Шутът и лорд Златен старателно ме отбягваха. Няколкото вечери, когато тихо се спусках от работната стая до апартаментите на лорд Златен през старата си спалня, не го откривах. Предан ми каза, че вече играел по-често в града, където този род забавления започнали да добиват популярност, както и по частни партита в крепостта. Липсваше ми, но същевременно се страхувах да се изправа пред него. Не исках да прочете в очите ми, че съм го издал на Сенч. Оправдавах се, че е за негово добро. Драконите да си гледат работата. Ако недопускането му до Аслевял можеше да спаси живота му, недоволството му беше поносима цена. Това си казвах в моментите, когато откривах, че вярвам в смахнатите му пророчества. В други моменти бях сигурен, че няма замръзнали дракони и Бледи жени, а следователно и никакви причини да посещава Аслевял. Така оправдавах заговорите си със Сенч срещу него. Колкото до причината да ме избягва, предполагах, че изпитва някакво странно чувство за срам заради татуировките, за чието съществуване не бях подозирал. Знаех, че не мога да настоявам за компанията му, нито да му наложя своята. Оставаше ми само да се надявам, че с времето пропастта помежду ни ще продължава да се затваря.

И така дните се изнизваха един след друг.

Не признавах на никого, но ужасът ми от пътешествието на принца до Аслевял беше в основата на подновения ми ентусиазъм да го обучавам на Умението. Както и да броях дните до отплаването, все не ми се виждаха достатъчни. Вече бях съгласен със Сенч, че принцът трябва да има котерия, притежаваща поне основни познания върху магията. Затова се посветих на развитието на дарбите ни, естествено с различна степен на успех. Умението на Сенч бавно се подобряваше при сутрешните ни уроци. Беше страшно недоволен от бавния си напредък и това му пречеше да се съсредоточава. Както и да се мъчех, не можех да го накарам да се отпусне и да изпразни съзнанието си. Предан като че ли намираше споровете ми със застаряващия ученик за

смешни, а Шишко откровено се отегчаваше. Нито едното, нито другото помагаше на Сенч. Открих, че моят мил и търпелив учител е ужасен ученик, твърдоглав и непокорен. След четири дни упорити усилия най-сетне успях да го отворя за Умението. Още щом усети течението му, той се гмурна в него. Не ми оставаше друго, освен да го последвам, като строго забраних на Предан и Шишко да тръгват след нас.

Не обичам да си спомням този случай. Сенч не просто се откри за Умението. Беше насъбрал твърде много за откриване. Всеки момент от годините му изтичаше от него. След като известно време се мъчех да го събера в едно цяло, осъзнах, че не Умението го разкъсва. А че старецът сам изпраща търсещите нишки. Подобно на корени на жадно растение, той се разпростря във всяка посока, без изобщо да си дава сметка, че потокът на Умението разкъсва и пръсва филизите му. Дори докато събирах парченцата му, той ликуваше от дивия устрем на връзката. Подсилван колкото от магията, толкова и от гнева си, едва успях да го изтръгна от водопада на Умението. Когато най-сетне се върнахме в телата си, открих моето под голямата маса — треперещо, на прага на конвулсиите.

— Ах ти, тъпо упорито копеле! — изпъшках.

Нямах сили да изкрещя. Самият Сенч се беше отпуснал в стола. Клепачите му потрепнаха, когато започна да идва на себе си.

— Великолепно. Великолепно — промълви той, отпусна глава на масата и потъна в дълбок мъртвешки сън, от който сякаш нямаше събуждане.

Предан и Шишко ме измъкнаха изпод масата и ми помогнаха да седна. С треперещи ръце Предан ми наля пълна чаша вино, а Шишко ме гледаше опулено с малките си очички. Преполових чашата.

— Не бях виждал нищо по-страшно от това — рече слисано Предан. — Същото ли беше, когато тръгна след мен?

Бях прекалено ядосан на Сенч и на себе си, за да му призная, че не знам.

— Нека това да е урок и за двама ви — смъмрих ги. — Всеки, който действа по такъв глупав начин, излага на риск и останалите. Сега много добре разбирам защо навремето майсторите слагали болезнена преграда между Умението и нетърпеливите ученици.

Принцът ме погледна смаяно.

— Няма да направиш подобно нещо с лорд Сенч, нали? — Говореше с такъв тон, сякаш бях предложил да оковем кралицата за собственото ѝ добро.

— Няма, разбира се — отвърнах сърдито.

Побутнах хъркащия старец, после го сръчках. Очите му се отвориха едва-едва. Усмихна ми се, без да вдига глава от масата.

— А. Ето те и теб, момчето ми. — Усмивката му стана още поширока и глупава. — Видя ли ме? Видя ли как летях? — После заспа пак, изтощен и доволен като дете след панаир. Бях отчаян, че изобщо не си дава сметка, че сме се отървали на косъм. Събуди се след час и въпреки многословните му извинения блясъкът в очите му ме изпълваше с тревога. Макар да ми обеща, че няма да прави дивни експерименти, тихичко заръчах на Шишко незабавно да се свърже с мен, ако усети Сенч да прибъгва до Умението. Уверенията му обаче не ме успокоиха особено — подобни обещания обикновено не се задържаха дълго в ума му.

Следващата сутрин също не ми донесе особено спокойствие. След като казах на Сенч този път да не прави нищо, освен да следи доколкото може, се опитах да науча Предан да взема сила от Шишко, за да усили собственото си Умение. Макар при изцеляването ми всички да бяха изпитали на какво е способна обединената им сила, никой от тримата не можеше да обясни как всъщност бяха успели да я овладеят и какво се е случило. Струваше ми се, че Предан би трябвало най-малкото да е в състояние да черпи сигурно от силата на Шишко. Затова им зададох лесно упражнение — или поне го мислех за такова.

Самостоятелно Предан можеше да достигне ума на Сенч само като едва доловим шепот. Можеше да накара стария убиец да усети усилията му, но не и да му предаде съобщение. Не бях сигурен дали това означава, че Сенч е все още твърде затворен за Умението, или че Предан не успява да се насочи достатъчно точно към него. Искях да видя дали с подкрепата на Шишко момчето ще успее да накара Сенч да го чуе.

— Принц Искрен ми каза, че използваният по такъв начин член на котерията — или единак — се нарича кралски човек. Така че Шишко ще бъде кралски човек на Предан. Да опитаме ли?

— Но той е принц, а не крал — загрижено ме прекъсна Шишко.

— Да. И какво от това?

— Не мога да съм кралски човек. Няма да проработи.

Успях да проявя търпение.

— Успокой се, Шишко. Ще проработи. Ще служиш като човек на принца.

— Ще служа. Като слуга? — моментално се възмути той.

— Не. Като помощник. Като приятел. Шишко ще помогне на Предан като човек на принца. Ще опитаме ли?

Предан се беше ухилил, но не защото му се присмиваше. Шишко се настани до него.

— Би трябвало да ви е лесно — предположих. Не знаех дали казвам истината. — Шишко трябва просто да се отвори за Умението, но без да полага никакви усилия. Предан трябва да почерпи сила от него и да се опита да стигне до Сенч. Предан. Не бързай. И ако ти кажа да спреш, трябва незабавно да прекъснеш контакта. Така. Започвай.

Мислех си, че съм планирал всяка възможност. На масата чакаха сладкиши, каквито обичаше Шишко, както и бренди, ако се наложи да се подкрепим. Запитах се дали не съм направил грешка. Погледът на Шишко все се отплесваше към някоя кифличка със стафиди. Нямаше ли да го разсеят твърде много? Бях настоял за елфова кора и гореща вода, но Сенч твърдо забрани. „Много по-добре е котерията на принца никога да не опитва това унищожително питие“ — с право посочи той. Не му напомних, че тъкмо той ме бе научил да я използвам.

Застанах тревожно зад принца, докато поставяше ръка върху рамото на Шишко. Бях готов да прекъсна физическата връзка между тях, ако ми се стореше, че източва дребния човек. Много добре знаех, че Умелият е в състояние преднамерено да убива по този начин. Не исках никакви трагични инциденти.

Изчакахме. След малко погледнах въпросително Сенч. Отвърна ми с повдигане на вежди.

— Започвайте — казах на двамата.

— Опитвам се — отчаяно рече Предан. — Мога да предавам към Шишко. Но не знам как да почерпя от силата му и да я използвам.

— Хм. Шишко, можеш ли да му помогнеш?

Шишко отвори очи и ме погледна.

— Как?

Не знаех.

— Просто се отвори за него. Мисли си как му прещаш силата си.

Двамата отново се настаниха. Наблюдавах лицето на Сенч с надеждата да уловя някакъв знак, че Предан е докоснал съзнанието му. Но след малко Предан вдигна очи към мен. На устата му играеше усмивка.

— Излъчва към мен „сила, сила, сила“ — призна той.

— Ти така каза! — гневно запротестира Шишко.

— Да. Така казах — потвърдих. — Спокойно, Шишко. Никой не ти се подиграва.

Той ме изгледа сърдито. *Кучешка воня.*

Предан трепна. Устните на Сенч помръднаха, но той успя да сдържи усмивката си.

— Кучешка воня. Това ли искахте да ми предадете?

— Мисля, че Шишко беше отправил коментара към мен — казах внимателно.

— Но мина през мен до Сенч! Почувствах го! — развълнувано възкликна Предан.

— Е, поне имаме някакъв напредък — казах.

— Сега мога ли да си взема кифличка?

— Не, Шишко. Още не. Трябва да поработим върху това.

Замислих се. Предан беше насочил Умението на Шишко. Означаваше ли това, че беше почерпил сила от Шишко, за да стигне до Сенч, или че просто е отклонил посланието на Шишко до мен?

Не знаех. Не виждах как мога да определя със сигурност какво е станало.

— Опитайте заедно — предложих им. — Направете опит да изпратите едно и също послание до Сенч и само до Сенч. Положете свързано усилие.

— Свързано?

— Да го направим заедно — обясни Предан на Шишко. Проведоха кратък разговор без думи. Предположих, че са избрали съобщението.

— Хайде — казах и загледах Сенч.

Той се намръщи.

— Нещо за кифличка.

Предан въздъхна отчаяно.

— Да, но не трябваше да предадем това. На Шишко му е малко трудно да се съсредоточи.

— Гладен съм.

— Не, не си. Просто искаш да ядеш — рече му Предан. И Шишко се начумери. Никакви увещания не можеха да го накарат да опита отново. Накрая се наложи да го оставим да се наяде и отложихме урока за следващия ден.

Но на другата сутрин пак бяхме обречени на неуспех. Пролетта приближаваше. Бях отворил широко прозореца. Слънцето все още беше само обещание на хоризонта, но вятърът от океана се носеше изпълнен с живот и свежест и показваше, че предстои смяна на сезона. Наслаждавах му се, докато чаках учениците си.

Вече ми беше съвестно за плановете ни срещу лорд Златен. Искаше ми се да не бях споделил разговора ни със Сенч и да не му бях казвал за татуировките на Шута. Та нали можеше при желание и сам да му разкаже, когато е станало дума за татуировките на нарческата. Бях сигурен, че съм допуснал грешка. Нямаше начин да поправя нещата, а не можех да си представя как мога да си призная пред Шута. Единственото по-невъобразимо бе да му позволя да отиде на Аслеваля, щом смяташе, че ще умре там. Така че колкото и детинско да ми изглеждаше, реших да си държа езика зад зъбите и да оставя Сенч да се занимава с това. Той беше човекът, който нямаше да позволи на лорд Златен да дойде с нас. Отново вдишах дълбоко пролетния въздух с надеждата, че ще ме пречисти. Вместо това тревогата ми само се засили.

Любезен Бресинга се беше върнал в Бъкип. Стражата, която бе заминала с него, формално трябваше да е свидетелство за съчувствието на Пророците за загубата му. Но той добре си даваше сметка, че ще е под наблюдение в Бъкип още години наред. Щеше да остане в замъка до навършване на пълнолетие, а Короната щеше да управлява земите му вместо него. Гейлкип беше затворен, с изключение на неколцина слуги, осигурени от кралицата. Наказанието ми се струваше доста меко в сравнение с предателските му действия. Осезанието му се пазеше в тайна; предположих, че разкриването му можеше да се използва като заплаха да не опитва да върши още пакости. Така и не го свързаха със смъртта на тримата мъже в града. Негодувах, че се бе отървал толкова лесно за излагането на принца на такава голяма опасност. Според разказа на Сенч Предан твърдял, че Любезен е предал на Петнистите съвсем малко информация за него,

при това известна и на последния слуга в замъка. Това не ме успокояваше. Още по-тревожно бе, че не само Лодвайн, но и Паджет бяха проявили жив интерес към сведенията на Любезен за лорд Златен и мен. Знаеше малко и затова им бе казал малко. Въпреки това бе признал на принца, че интересът им събудил любопитството му към нас.

Шпионирах го в стаята му. Изглеждаше отчаян и съсипан. С него беше останал само един от фамилните слуги. Нямаше семейство и дом, а партньорът му живееше в конюшните. Предложените му покои подхождаха на дребен благородник — несъмнено се бе радвал на много по-голям разкош у дома. Вечер седеше и се взираше в огъня. Подозирах, че общува с котката си, но не успях да доловя поток на Осезание. Вместо него долавях нещастieto му — бе почти осезаемо.

Въпреки това му няхах доверие...

Чух стъпките на принца по стълбите. След миг влезе и залости вратата, Сенч и Шишко скоро щяха да дойдат по тайния проход, но засега имах малко време насаме с него.

— Котката на Любезен разговаря ли с теб? — попитах, без да го поглеждам.

— Пард? Не. Той е котка, така че би могъл, стига да пожелае. Но ще е... неучтиво, предполагам. — Изсумтя замислено. — Странна работа. Онези от Старата кръв, които предпочитат котки, имат някои общи обичаи. Никога не бих се опитал да заговоря нечий партньор котка. Все едно... все едно да флиртуваш с нечия годеница. Откакто познавам Пард, той нито веднъж не е проявил интерес да общува с мен. Разбира се, без да броим онзи път, когато Любезен беше в опасност. Но това беше по изключение. Любезен ми го донесе в чувал. Прилъгал го да влезе вътре уж на игра. И после завързал чувала и домъкна Пард в стаята ми. Наистина го домъкна. Пард е доста едричък.

Въздъхна.

— Трябваше да се сетя. Ако Любезен не беше толкова смутен, никога не би се отнесъл към Пард по такъв груб начин. Но изглеждаше толкова разтревожен и така бързаше, че се съгласих да държа Пард в стаята си, докато той се върне, и не задавах въпроси. Пард съскаше, опитваше се да разреде чувала с нокти, после се укроти и остана да лежи задъхан. Уплаших се, че ще се задуши. Но щом развързах чувала,

се нахвърли върху мен и ме събори. Сграбчи ме тук — Предан показва сънната си артерия — и заби ноктите на задните си крака в корема ми. Закани се, че ще ме убие, ако не го пусна да излезе. А после изведнъж замяука и ме изподраска. Точно тогава са нападнали Любезен. Каза, че вината била моя и че ще ме убие, ако не го спася. И аз се свързах с теб.

Стоеше до мен при прозореца и гледаше неспокойното море. Изгряващото слънце постепенно оцветяваше черните вълни. Замълча.

— И какво стана след това?

— След това си мислех какво става с теб. Защо не се свърза с мен? Не си ли помисли, че мога да ти пратя помощ?

Въпросът му ме сепна. Трябваша ми няколко мига, за да намеря отговор. Разсмях се.

— Просто не се сетих. Твърде много години бях само с вълка си. А когато изгубих Нощни очи... никога не съм се замислял, че мога да повикам за помощ. Или дори да ти кажа къде съм. И през ум не ми мина.

— Опитах се да стигна до теб. Когато онези... душаха Любезен, Пард полудя. Развилня се, трошеше и дереше всичко. Нямах представа на какво са способни ноктите му. Завивките, дрехи... Под леглото ми още има един гоблен, за който така и не се осмелих да кажа на никого. Направо е съсипан. А подозирам, че е бил много ценен.

— Спокойно. Ще ти дам друг.

Той погледна учудено кривата ми усмивка.

— Опитах се да се свържа с теб. Но не можех да те достигна.

Спомних си нещо, за което не се бях сещал отдавна.

— Баща ти се оплакваше от същото, че не мога да установя връзка с него, когато се бия с някого. И той също не можеше. — Свих рамене. — Почти го бях забравил.

Несъзнателно докоснах белега от ухапване на врата си. Долових, че Предан се взира в мен с момчешко възхищение, и побързах да сваля ръка.

— И това е било единственият път, когато Пард е говорил с теб?

Той сви рамене.

— Почти. Изведнъж спря да вилнее. После ми благодари. Почти сърдито. Мисля, че на котките по принцип им е трудно да благодарят. След това се настани на леглото ми и престана да ми обръща

внимание. Остана там, докато Любезен не дойде да го прибере. Стаята ми още вони на котка. Мисля, че Пард се напикава, когато се бие.

От малкото ми познания за котките ми изглеждаше напълно възможно. Споделих го. После смених деликатно темата, защото въпросът все още беше болезнен.

— Предан? Защо се доверяваш на Любезен? Не разбирам защо го допускаш в живота си след онова, което направи.

Принцът ме погледна учудено.

— Той ми се доверява. Не си представям някой да може да вярва на някого повече от него, при това да не заслужава същото насреца. Освен това ми е нужен, ако искам да разбера хората от Старата кръв в кралството си. Майка ми го посочи. Смята, че трябва да познавам много добре поне един от тях, ако искаме да стигнем до някакво съгласие.

Не се бях замислял за това, но го разбирах. Начинът на живот на Старата кръв бе култура, скрита в културата на Шестте херцогства. Имах известна представа за нея, но не можех да я обясня на Предан така, както някой роден и израснал в тази среда. Въпреки това резервите си оставах.

— Трябва да има и някой друг, който би могъл да ти помогне в това отношение. Още не разбирам с какво Любезен е заслужил уважението ти.

Предан въздъхна.

— Фицрицарин. Той ми повери котката си. Ако знаеше, че отиваш на смърт, и не искаше Нощни очи да умре с теб, къде щеше да го оставиш? На кого щеше да го повериш? На човек, който те е предал по своя воля? Или на приятел, на когото се доверяваш, че ще разбере въпреки всичките грешки?

— О — казах. Най-сетне схванах. — Разбирам. Прав си.

Никой не би поверил половината си душа на човек, когото смята за чужд.

След малко Сенч и Шишко се появиха иззад камината. Старецът се мръщеше и се мъчеше да махне паяжините от елегантните си ръкави. Шишко си тананикаше нещо под нос — странни ноти, които допълваха паузите в песента на Умението, с която посрещаше утрото. Изглежда, много се наслаждаваше на това. Ако слушах само с ушите си, сякаш издаваше абсолютно несвързани и дразнещи звуци.

Достъпът до съзнанието му напълно променяше разбирането ми за него.

Погледът на Шишко незабавно се насочи към масата и долових разочарованието му, че този път не го очакват никакви лакомства. Въздъхнах с надеждата, че напразните му очаквания няма да се отразят на днешния урок. Настаних учениците си както предишния ден — Сенч от едната страна на масата, а Предан и Шишко — от другата. Отново застанах зад двамата, готов да се намеся и да ги разделя физически, ако се наложи. Знаех, че Предан смята това като донякъде излишна драма, а и Сенч май мислеше, че прекалявам. Но пък никой от тях не знаеше какво е друг Умел да изсмуче живота ти.

Предан отново постави ръка на рамото на Шишко. Отново се опитаха да достигнат Сенч с просто послание и не успяха. Предан можеше да достигне ума ми, Шишко също, но дори при познатото упражнение не бяха в състояние да се обединят. Започнах да си мисля, че положението е безнадеждно. Една от основните задачи на котерията е да обедини своето Умение и да го предостави на краля. А ние не можехме да направим дори това. И постоянните провали започваха да ни правят докачливи.

— Шишко. Спри музиката. Как мога да се съсредоточа, когато непрекъснато ми пееш? — сърдито каза Предан след поредния неуспех.

Шишко трепна от укора му. Очите му се напълниха със сълзи и разбрах колко дълбока и силна връзка е създал с Предан. Мисля, че принцът също осъзна грешката си, защото в следващия момент поклати глава и каза:

— Разсейва ме красотата на музиката ти, Шишко. Нищо чудно, че винаги искаш да я споделиш със света. Но сега трябва да се съсредоточим върху урока. Нали разбираш?

В очите на Сенч внезапно заиграха зелени пламъчета.

— Не! — възкликна той. — Шишко, не спирай музиката. Никога не съм я чувал, макар Предан и Том често да са ми казвали колко е хубава. Нека я чуя, Шишко, само този път. Постави ръка на рамото на Предан и прати музиката си към мен. Моля те.

Двамата с принца се опулихме, но Шишко грейна. Не се поколеба нито за миг. Вперил поглед в Сенч, с отворена от удоволствие уста, той дори не даде на Предан време да се съсредоточи. Музиката

ни заля като потоп. Сенч се олюля от сблъсъка. Очите му се разшириха и макар на лицето му да се изписа тържество, долових в него и сянката на страха.

Никога не бях виждал такъв мощен изблик на Умение. До този момент музиката винаги беше като фон на мислите на Шишко, несъзнателна като дишането или биенето на сърцето. А сега той се разкриваше на целия свят и ликуваше с песента на майка си.

Както калните води на придошла река оцветяват брега, така песента на Шишко обагри голямото течение на Умението. Влезе в него и го промени. Никога не си бях представял подобно нещо. Бях хванат в течението и открих, че не съм в състояние да управлявам собственото си тяло. Непреодолимото обаяние на музиката ме притегли и ме потопи в ритъма и мелодията. Чувствах, че Предан и Сенч са някъде наблизо, но не можех да ги различа. Не бях единственият завлечен. Усетих и други. Някои бяха отделни нишки, слаби пипалца на онези, които едва използваша Умението. Други бяха по-мощни. Усетих как хора изведнъж спират наред с заниманията си и се оглеждат несигурно, мъчат се да открият източника на шепнещата музика.

Не бяха много, но все пак ги имаше и усетът им за Умението бе неразделна част от тях като постоянен неясен шепот, който се бяха научили да не забелязват. Но пороят на музиката нахлу през всички тези обичайни прегради и почувствах как се обръщат към нас. Някои сигурно бяха ахнали изненадани; други може би бяха изпадали на земята. Чух само един глас, ясен и без следа от страх. *Какво е това? —* попита Копровка. — *Откъде е този оживял сън?*

От Бъкип, радостно отвърна Сенч. От Бъкип идва този призив, Умели люде! Събуждайте се и елате в Бъкип, за да се събуди вашата магия и да служите на своя принц!

В Бъкип? — като ехо се отзова Копровка.

И тогава, подобно на далечен зов на тръба, се разнесе глас: *Вече знам кой си. Вече те виждам.*

Може би нищо друго не би могло да ме освободи от тези окови на Умението. Откъснах Предан от Шишко със сила, която порази и трима ни. Музиката рязко спря. За момент бях сляп и глух от отсъствието на Умението. Сърцето ми продължаваше да копнее за нея. Тя бе много по-чиста връзка със света от немошните ми сетива. Но

скоро дойдох на себе си. Протегнах ръка към Предан, защото при разделянето го бях проснал на пода. Той замаяно я хвана и се изправи.

— Чу ли момичето? Коя е тя?

— А, онова момиче, дето само плаче — нехайно отвърна Шишко и изпитах благодарност, че отговорът запълни паузата. После се обърна настойчиво към Сенч. — Чу ли музиката ми? Хареса ли ти?

Сенч не отговори веднага. На лицето му играеше глуповата усмивка, но челото му беше намръщено.

— О, да, Шишко — успя да промълви той. — Чух я. И много ми хареса.

Опря лакти на масата и подпря глава.

— Успяхме — изпъшка и вдигна поглед към мен. — Винаги ли усещането е такова? Жизнерадост, чувството за завършеност от сливането със света?

— Трябва много да се внимава с това — побързах да го предупредя. — Ако се посветиш на Умението, за да търсиш това чувство за връзка, можеш напълно да загубиш себе си. Умелият не бива нито за миг да забравя целта си. Иначе можеш да бъдеш пометен и да се изгубиш...

— Да, да — прекъсна ме нетърпеливо Сенч. — Не съм забравил какво ми се случи миналия път. Но мисля, че събитието заслужава да бъде отпразнувано.

Предан и Шишко явно споделяха мнението му. Сигурен съм, че ме помислиха за абсолютен темерут заради мълчанието ми. Все пак извадих покритата кошница, която бях скрил под масата. Дори Шишко остана доволен. Всички пихме бренди, макар да предполагах, че само Сенч имаше наистина нужда да се подкрепи. Ръцете на стареца трепереваха, докато вдигаше чашата към устата си, но въпреки това се усмихна и предложи на здравица:

— За онези, които ще дойдат да направят истинска котерия за принц Предан! — Не ми хвърли потайни погледи и аз също вдигнах чаша, макар да се надявах, че Бърич ще задържи Копривка у дома.

После попитах предпазливо:

— Какъв мислите, че беше онзи глас? Дето каза „Вече знам кой си“?

Шишко не ми обърна внимание и продължи да дъвче стафиди с предните си зъби. Предан ме погледна объркано.

— Какъв глас?

— Имаш предвид момичето, което предаваше така ясно ли? — попита Сенч, явно изненадан, че насочвам вниманието им към Копривка.

— Не. Онзи другият глас, дето беше толкова чужд и странен. Толкова... различен. — Не можех да намеря подходящите думи, с които да изразя надигащите се в мен опасения.

Настъпи мълчание. Накрая Предан каза:

— Чух само момичето, което каза „В Бъкип?“

— И аз — обади се Сенч. — След нея нямаше никаква ясна мисъл. Помислих си, че заради нея прекъсна връзката.

— Защо заради нея? — веднага се поинтересува Предан.

— Не — настоях аз, без да обръщам внимание на въпроса му. — После проговори нещо друго. Казвам ви, чух... нещо. Някакво същество. Не човешко.

Това бе достатъчно необичайно, за да отвлече Предан от опитите му да разбере коя е Копривка. Но тъй като и тримата се кълнях, че не са чули нищо, никой не прие сериозно твърденията ми и към края на урока вече се чудех дали не съм заблудил сам себе си.

ГЛАВА 25

СЪВЕТ

... и нищо не можело да я разубеди. Принцесата искала танцуващия мечок да е неин. От години не била молила толкова много, но накрая наложила своето и баща ѝ дал на мечкаря цяла шепа жълтици за животното. И принцесата сама поела веригата на мечока и повела огромния звяр към спалнята си. А късно през нощта, когато всички други спели, момъкът станал и захвърлил мечата си кожа. И когато се показал на принцесата, тя решила, че е най-красивият младеж, когото е виждала. И станало така, че не той, а тя добила своето.

„Мечокът момък и принцесата“

Една утрин брезите порозовяха и отъпканият сняг в двора се превърна в киша. Тази година пролетта буквално нахлу в Бъкип. По залез по най-използваните пътеки тук-там се виждаше земята. Нощта беше студена и зимата смразяваше всичко с докосването си, но на следващата сутрин земята се събуди от ромон на вода и песента на топлия вятър.

Спах добре въпреки хъркането и въртенето на двайсетината други гвардейци. След закуска препасохме мечовете, изведохме конете и се събрахме в двора.

Естествено, наложи се да чакаме принца. Той дойде със съветник Сенч и кралица Кетрикен. Изглеждаше излъскан и същевременно неспокоен. Десетина благородници дойдоха да го изпратят, сред тях шестимата представители на Шестте херцогства, които участваха в първия съвет за обсъждането на проблема с Осезаващите. Личеше им, че никога не са държали да се изправят лице в лице с Осезаващи и че не очакват срещата с нетърпение. Лорд Любезен Бресинга също

стоеше в кишата, за да пожелае лек път на принца. Гледах от последната редица застиналото му лице и се питах как ли приема случващото се. По заповед на кралицата никой, освен гвардията и Предан не биваше да напуска замъка — Кетрикен не искаше да рискува да подплаши и без това крайно предпазливата делегация на Старата кръв.

Кралицата даде кратки заръки на командира. Не чух думите, но видях как физиономията на Маршкрофт се промени. Той се поклони, но неодобрението му си личеше. Стреснах се, когато ненадейно се появи жена на кон, водеше коня на кралицата. Трябваше ми малко време, докато позная Лоръл. Беше се подстригала и бе боядисала косата си черна. Сенч протестиращо пристъпи напред, но кралицата беше непреклонна. Каза му нещо. Не чух думите, но видях как тя стисна зъби и съветникът се изчерви. Кетрикен му кимна отсечено, качи се в седлото и даде знак на Маршкрофт, че е готова. По негова команда всички яхнахме конете и последвахме принца и командира през портите на Бъкип. Обърнах се. Сенч се взираше в нас, изпълнен с ужас. *Защо идва с нас?* — тревожно излъчих към него, но дори и да беше доловил мисълта ми, той не отговори.

Зададох същия въпрос на принца.

Не знам. Просто каза на Сенч, че има промяна на плана и че трябва да се погрижи никой да не ни последва. Това хич не ми харесва.

И на мен.

Видях как принцът каза нещо на майка си. Тя само поклати глава. Устните ѝ бяха решително стиснати. Лоръл яздеше, загледана право напред. Разбрах, че тя е била пратеникът на кралицата при Осезаващите. Така ли се беше борила с Петнистите? С опити да спечели политическо влияние за по-умерената група? Изглеждаше смислено, но задачата ѝ явно не беше нито лесна, нито безопасна.

Кишата поддаваше под копитата на конете. Излязохме през западната порта. На теория единствено принцът и Маршкрофт знаеха целта ни. Птицата със съобщението беше пристигнала вчера. На практика и аз бях сред посветените. Имаше мърморене и несъгласие относно решението на кралицата да се срещне с представителите на Старата кръв. Беше решено, че е по-разумно да пазим мястото на срещата в тайна, за да не реши някой от по-буйните благородници да саботира планове ни.

Вятърът вещаеше или дъжд, или лапавица. Влагата беше събудила за живот оголените дървета. Не завихме по отклонението към реката, а поехме по пътя към гористите хълмове зад замъка. Самотен ястреб патрулираше в небето, може би в търсене на някоя по-дръзка мишка. А може би не, помислих си. Когато наближихме дърветата, Маршкрофт ни нареди да се регрупираме, така че принцът и кралицата да яздят между нас, а не отпред. Страховете ми растяха. Предан с абсолютно нищо не показваше, че знае, че яздя зад него, но се радвах на здравата връзка с Умението помежду ни.

На всяко разклонение избирахме по-неизползвания път. Не ми харесваше, че в гората се налага да се разтеглим в дълга колона. Моя черна негодуваше, че трябва да следва спокойното темпо на коня пред себе си. Налагаше се почти да се боря с нея, за да я удържам — нервността ѝ ме разсейваше и ми пречеше да разширя Осезанието си. Заради хората и конете бе почти невъзможно да улавям нещо извън групата — все едно да се опитвам да различа цвъртенето на мишка, докато около мен лаят кучета. Въпреки това се наругах и рязко предупредих с Умението принца, когато усетих конници по фланговете ни. Бяха си свършили работата идеално. Внезапно долових двама и преди да успея да си поема дъх, забелязах още трима да се промъкват тихо между дърветата — тези бяха пешаци със скрити под качулките лица. И носеха лъкове.

Това не е мястото, за което се бяхме уговорили — излъчи тревожно Предан, когато Маршкрофт заповяда да спрем. Струпахме се възможно по-гъсто около принца. Осезаващите бяха сложили стрели в тетивите, но лъковете им бяха насочени надолу.

— Старата кръв ви поздравява! — разнесе се глас през гората.

— Предан Пророкът отвърща на поздрава ви — ясно отговори Предан, след като кралицата запази мълчание. Гласът му бе спокоен, но почти чувствах как бясно бие сърцето му.

Дребна тъмнокоса жена излезе сред стрелците и застана пред нас. За разлика от останалите, беше невъоръжена и с открито лице. Погледна Принца, после се обърна към кралицата и каза с усмивка:

— Фицрицарин.

Вцепених се, но Предан видимо се отпусна. Кимна на Маршкрофт.

— Уговорената парола. Това са хората, които трябва да посрещнем. — Обърна се към жената. — Но защо сте тук, а не на мястото на срещата?

Жената се разсмя малко горчиво.

— Миналото ни научи на предпазливост при вземане-даване с Пророците, милорд. Простете, че все още прибягваме до нея. Спасила е не един живот.

— С вас не винаги се е постъпвало честно, така че прощавам подозренията ви. Тук съм, както пожелахте, за да ви уверя, че предлагаме на пратениците безопасен път до замъка Бъкип.

Жената кимна.

— А доведохте ли заложник от благородническо потекло, както поискахме?

— Тук е — неочаквано се обади кралицата. — Давам ви сина си.

Предан пребледня.

— Кралице, умолявам ви, не! — възкликна Маршкрофт и се обърна към жената от Старата кръв. — Не са ми казвали нищо за заложници. Моят дълг е да защитавам принца. Вземете мен вместо него!

Ти знаеше ли? — рязко попитах Предан.

Не. Но я разбирам. Отговорът му бе странно спокоен. Изрече следващите думи на глас, но те бяха колкото към гвардееца, толкова и към самия мен.

— Спокойно, Маршкрофт. Това е решението на майка ми и ще му се подчиня. Никой не ще те обвини, че си изпълнил волята на кралицата си. Защото аз съм Жертва за моя народ. — Обърна се да погледне майка си. Лицето му бе бледо, но гласът му бе твърд. Изведнъж си дадох сметка, че се гордее от този момент. Горд да служи по този начин, горд, че го е сметнала за достатъчно зрял, за да посрещне това предизвикателство. — Щом такава е волята на кралицата, предавам живота си във вашите ръце. И ако някой от вашите пострада, готов съм да го изгубя.

— Аз също ще остана, за да потвърдя думата на моята кралица. — Тихият глас на Лоръл прозвуча ясно в настъпилата след думите на принца тишина. Жената от Старата кръв кимна сериозно. Явно познаваше Ловкинята.

Трескаво се опитвах да определя положението. Естествено, от Старата кръв трябваше да поискат заложник. Безопасният път и скритата самоличност нямаше да пазят избраните им лидери, след като се озоват зад стените на Бъкип. Въпреки отказа на Сенч на искането им все някой трябваше да стане заложник. Но защо кралицата не бе избрала мен вместо Лоръл? Погледнах я с нови очи. Увъртането ѝ ме изненадваше, както и начинът, по който бе заобиколила Сенч. Много добре знаех, че старият убиец никога не би се съгласил с това решение. Как бе успяла да уреди всичко? Чрез Лоръл ли?

Маршкрофт скочи от коня си и коленичи пред нея в кишата, умоляваше я да предаде него като заложник или поне да му позволи да остане с още петима гвардейци при принца. Но тя бе непреклонна. Принцът слезе от коня и вдигна капитана на крака.

— Никой няма да те вини за това, дори ако нещата се объркат — увери го. — Майка ми е тук, за да ме предаде; затова дойде с нас. Всички ще знаят, че това е станало по нейна воля, не по твоя! Умолявам те, качи се на коня си и отведи кралицата в замъка. — Заговори по-високо. — Да, чуйте ме и всички, които ще тръгнете обратно. Пазете тези хора, сякаш животът ми зависи от това, защото ви уверявам, че наистина зависи. Това е най-добрият начин, по който можете да ми служите.

Жената от Старата кръв се обърна към Маршкрофт.

— Обещавам на двама ви и на майка му, че няма да се отнасят зле с него, стига и с нашите хора да се държат по същия начин. Имате думата ми.

Това ни най-малко не успокои капитана.

Чудех се какво да правя. *Ще се отделя и ще се върна*, обещах на принца.

Не, Майка ми даде дума, че ще се отнасяме добре с тях, и ще бъде точно така. Ако ми потрѣбваш, ще те уведомя, обещавам ти. Но засега ме остави да изпълня волята ѝ.

Междувременно хората от Старата кръв излизаха от гората на групички от по двама и трима. Някои бяха с животинските си партньори. Чух пронизителния вик на ястреб и разбрах, че предположението ми е било вярно. Един мъж яздеше, съпровождан от петнисто куче. Една жена водеше стелна крава. Но другите десетина

бяха сами. Запитах се дали са оставили партньорите си, или в момента нямат.

Един от мъжете незабавно привлече вниманието ми. Беше над петдесетте, но носеше годините си с лекота, характерна за активните хора. Движеше се с моряшка походка и водеше кон, на който явно нямаше доверие. Косата и късо подстриганата му брада бяха стоманеносиви като очите му, но в тях се долавяше оттенък на синьото. С изключение на жената, която ни посрещна, той бе единственият от Старата кръв, който не криеше лицето си. Най-много впечатление обаче ми направи не външността му, а уважението, което проявяваха към него останалите. Хората от Старата кръв се отдръпнаха, сякаш беше светец или луд. Жената го посочи с поклон.

— Вие ни доверихте принц Предан. Почти не очаквахме да го направите, въпреки обещанието ви. Аз пък реших, че ако ни дадете заложник, който да показва, че наистина се отнасяте с уважение към нас, ще отвърнем по същия начин. Даваме ви Уеб. Той е от най-старата Стара кръв, от най-чист род и последен от своите. Ние нямаме благородници, нито крале или кралици. Но понякога имаме такива като Уеб. Той не ни управлява, но се вслушва в нас и ние в него. Отнасяйте се добре с всичките ми хора, но с Уеб се дръжте така, сякаш е вашият принц.

Това представяне ми се видя много странно, още повече че всички от Старата кръв се държаха така, сякаш ни е дала истински дар. Реших да разясня това със Сенч.

Помислих си дали да не се свържа с Шишко и да го помоля да разкаже на Сенч какво е направила кралицата, но се отказах. Шишко често объркваше съобщенията и не ми се искаше Сенч да предприеме някакви безразсъдни действия.

За днес бяха достатъчни. Докато тръгвахме, внезапно заваля дъжд.

— Три дни — извика след нас жената. — Върнете хората ми живи и здрави след три дни!

Кралицата се обърна и кимна сериозно. Напомнянето едва ли бе нужно. Вече ни се струваше, че сме оставили твърде дълго принца в ръцете им.

Маршкрофт направи всичко по силите си да построи хората си така, че да защитават представителите на Старата кръв, но те бяха

повече от очакваното и гвардейците се разтеглиха в рехав строй. Бях в края на процесията, зад жената с кравата. Мислех си, че братият ще настоява за някакво почетно място, може би редом с кралицата. Уеб обаче яздеше отзад, непосредствено пред мен. Озърнах се за последен път към принца, който продължаваше да седи на коня си под ледения дъжд. Когато отново се обърнах напред, видях, че Уеб ме гледа.

— По-храбър е, отколкото си мислех за момче на неговите години. По-твърд е, отколкото може да се очаква от принц — каза високо. Гвардеецът от дясната ми страна се намръщи. Аз само кимнах. Уеб задържа погледа си върху мен още малко. Чувствах се неспокойно, че се бе обърнал тъкмо към мен.

Още преди да стигнем Бъкип бях мокър до кости. Дъждът премина в лапавица, от която пътят стана опасно хлъзгав и забави придвижването ни. Стражите на портата ни пуснаха, без да задават въпроси, но докато минавахме покрай тях, видях как очите на единия се разширяват и прочетох по устните му как казва на другаря си: „Принца го няма!“ Слухът явно щеше да стигне до замъка преди нас.

В двора Маршкрофт помогна на кралицата да слезе от коня. Сенч ни чакаше. За момент изгуби контрол, когато видя, че принцът не се е върнал. Острите му зелени очи моментално се обърнаха към мен. Отклоних поглед, защото нямах какво да му кажа, а и не желаех хората да заподозрат, че помежду ни има някаква връзка. Не беше трудно. Дворът се превърна в кална площадка, пълна със сновящи хора и животни. Уплашеното мучене на кравата се смеси с безразборните приказки. Дойдоха слуги да приберат конете ни и конете на гостите, но не бяха готови за стелната крава, нито пък за подгизналата забулена жена, която отказваше да я остави и същевременно се боеше да влезе в конюшната.

Накрая с Уеб предложихме да я придружим. Намерих празни ясли и настанихме уморената крава колкото се може по-удобно на непознатото ѝ място. Жената почти не разговаря с нас и изглежда, се интересуваше единствено от благополучието на кравата. Уеб обаче беше непринуден и приказлив не само с мен, но и с конете и конярчетата, които пратих за вода и сено. Представих се като Том Беджърлок от гвардията на кралицата.

— А — рече той и кимна, сякаш подозренията му се бяха потвърдили. — Значи ти си приятелят на Лоръл. Тя каза добри неща за

теб и те препоръча на вниманието ми.

И след този изнервящ коментар отново се зае да разглежда конюшните. Интересуваше се от всичко ставащо наоколо и задаваше въпроси не само за това как се устройват животните, но и каква порода е кобилата ми, отдавна ли съм гвардеец и дали също като него горя от нетърпение да облека сухи дрехи и да пийна нещо горещо.

Бях сдържан, без да съм груб, но все пак изпитах облекчение, когато ги изпратих до източното крило на замъка, където кралицата щеше да ги настави. Там можеха да пребивават отделно от останалите обитатели на крепостта. Имаше голяма зала, където можеха да се хранят с открити лица, след като слугите донесат храната и се махнат. Всички изглеждаха много загрижени да запазят анонимността си. Всички, с изключение на Уеб. Изпратих го заедно с жената до етажа, където бяха стаите им. Там ги пое една прислужница. Жената тръгна, без да поглежда към мен, но Уеб сърдечно ми стисна ръката и каза, че се надява да си поговорим. Не успя да се отдалечи и на три крачки от мен, а вече разпитваше прислужницата дали харесва работата си, отдавна ли живее в замъка и не е ли жалко, че пролетният ден завършва с такъв порой.

След като приключих със задълженията си, отидох направо в казармата, подгизнал и изморен. Там вреше, всички обсъждаха решението на кралицата. Помещението беше претъпкано не само с току-що върналите се гвардейци, но и с всички, които искаха да чуят новината от първа ръка. Бях закъснял за това — сред стражите слуховете се множат по-бързо и от зайци. Докато нагъвах яхния, чух как ни били обкръжили три пъти повече от нас Осезаващи с лъкове, мечове и поне един див глиган, който ровел с бивни, грухтял и ни гледал злобно. Това последното беше достойно за възхищение. Все пак онзи, който разправяше най-гръмогласно историята си, поне сподели колко храбро и хладнокръвно се е държал принцът.

Все още мокър и премръзнал, излязох от помещението на стражите и тръгнах по коридора, който минаваше покрай кухнята към килера. Издебнах удобен момент, промъкнах се в малката стаичка на Шишко и оттам се озовах в тайните коридори. Стигнах до работната си стая колкото се може по-бързо, преоблякох се и проснах подгизналите си дрехи да съхнат. Кратката бележка от Сенч гласеше: „В кабинета на

кралицата“. Доколкото можеше да се съди по размазаното мастило, явно не я бе писал в добро разположение на духа.

Така че ми се наложи отново да забързам през заплетения лабиринт. Ругаех разположението му и се чудех дали създателите му са били толкова дребни, колкото загатваха таваните, макар много добре да знаех, че никой не е планирал коридорите като едно цяло. Лабиринтът по-скоро включваше празнините между стените и изоставените служебни стълби, както и нарочно добавени по време на ремонтите на старата крепост участъци. Бях останал без сили, когато стигнах тайния вход към личните покои на кралицата. Спрях да си поема дъх, преди да почукам, и чух яростен спор от другата страна на вратата.

— А аз съм кралицата! — разгорещено отвърна Кетрикен на някакъв коментар на Сенч. — Както и негова майка. Мислиш ли, че бих рискувала наследника — и сина си, — ако не смятах, че това е от първостепенна важност?

Не чух отговора на Сенч, но гласът на Кетрикен бе ясен и остър.

— Не, няма нищо общо с моето „проклето планинско възпитание“. А с желанието ми да принудя благородниците да се държат със Старата кръв така, сякаш имат нещо за губене. Сам видях как не приемаха сериозно усилията ми. И защо? Защото не им струваше нищо да оставят нещата, както са. Несправедливостта не ги притеснява. Никой от синовете или съпругите им не рискува. Никога не им се е налагало да лежат будни по цяла нощ от страх, че някой техен близък може да бъде разкрит като Осезаващ и да бъде убит за това. А на мен ми се налага. Чуй какво ще ти кажа, Сенч. Синът ми е изложен на не по-голяма опасност като заложенник на Осезаващите, отколкото бе вчера тук, където Осезанието му би могло да обърне собствените му херцози срещу него.

Възползвах се от настъпилото мълчание, почуках нарочно силно на вратата и влязох. И двамата бяха зачервени. Почувствах се като дете, сварило родителите си наред караница. А в следващия миг Сенч се погрижи да включи и мен в нея.

— Как можа да го позволиш? — остро попита той. — Защо не ми съобщи? Принцът добре ли е?

— Добре е... — започнах, но Кетрикен ме прекъсна.

— Как е можел да *позволи* ли? Съветник, прекаляваш. Много години съм се вслушвала в думите ти и те винаги са били добри. Но

ако отново забравиш мястото си в йерархията, ще те отстраня. Работата ти е да съветваш, а не да вземаш решения, още по-малко да заобикаляш волята ми! Или мислиш, че не съм обмислила и най-малката подробност? Следвай мислите ми тогава, още повече, че именно ти ме научи да разсъждавам по такъв начин. Фиц е тук и чрез него ще знам дали синът ми е бил засегнат по какъвто и да било начин. До него е жена, запозната с привычките на Старата кръв, вярна и способна, да използва оръжие, ако ѝ се наложи. В ръцете ми са хора, изложени на риск, ако нещо се случи с принца, сред тях е и един мъж, който явно е много важен за тях. Ти отказа искането им за заложник с думите, че ще протестират, но в крайна сметка ще се съгласят с условията ни. Лоръл ме посъветва друго. Тя знае много добре какво недоверие изпитват към Пророците, а то е основано на отношението ни към тях от поколения. Тя каза, че трябва да предложим заложник, и то не какъв да е. Кого тогава да предложим? Себе си? Това бе първото, което си помислих. Но тогава кой ще остане тук да преговаря с тях? Синът ми, когото мнозина смятат още за неопитен момък ли? Не. Трябваше да остана тук. Обмислих другите възможности. Някой благородник, който се страхува от тях и ги презира, при това през главата на херцозите? Или теб? Тогава ще се лиша от съветите ти. Фицрицарин? За да бъде приет за достатъчно ценен, ще се наложи да разкрием кой е. И затова се спрях на сина си. Той ценен и за двете страни, а жив е най-ценен. По време на предварителните разговори не скриха, че знаят, че е Осезаващ. Затова в известен смисъл той е един от тях, както и от нас. Той симпатизира на положението им, защото се намира в същото. Не се съмнявам, че докато е с тях, ще научи повече, отколкото ако беше останал до мен по време на официалните преговори. А наученото в крайна сметка ще го направи по-добър крал за целия народ. — Млъкна, след което добави малко задъхано: — Е, съветнико. Покажи ми къде съм сгрешила.

Сенч я гледаше с увиснала челюст. Не си направих труда да скрия възхищението си. Кетрикен ми се ухили и видях как в очите на Сенч проблеснаха зелени искри. Той рязко затвори уста.

— Можеше да ми кажеш — рече горчиво. — Никак не ми харесва да изглеждам като глупак.

— Значи се направи просто на изненадан като останалите — ехидно го посъветва Кетрикен. После заговори по-меко. — Приятелю,

знам, че се безпокоиш за сигурността на сина ми и че нараних чувствата ти. Но ако бях споделила това с теб, щеше да ми попречиш да го направя. Нали?

— Може би. Но все пак...

— Мир — прекъсна го тя. — Свършено е, Сенч. Приеми го. И те умолявам, не позволявай това да ти попречи да си справедлив и съобразителен, когато започнем преговорите. — Обърна се към мен. — Ще искам да стоиш зад стената, Фицрицарин, и да наблюдаваш всичко. И да следиш сина ми, разбира се. Може би ще успее да ти предаде някаква информация, която да ни даде предимство. — Престори се на напълно спокойна и попита: — В момента усещаш ли го?

— Не пряко — признах. — Не съм постоянно с него, както някога Искрен бе с мен. Това е аспект на Умението, който все още не е усвоил напълно. Но... един момент.

Поех дъх и се обърнах към него. *Предан? Със Сенч и кралицата съм. Добре ли си?*

Добре сме. Сенч ядосан ли ѝ е?

Не се безпокой за това. Успя да се оправи с него. Просто искаха да са сигурни, че можем да поддържаме връзка.

Явно можем. В момента разговарям с Флерия, водачката им. Нека ѝ обърна повече внимание, че ще ме вземе по-скоро за слабоумен, отколкото за Осезавац.

Сенч ме гледеше намръщено.

— И какво толкова смешно има? — попита остро, сякаш му се бях подиграл.

— Принцът се пошегува за нещо. Добре е. И както предположи кралицата, в момента разговаря с водачката им. Тя се казва Флерия.

Кралицата се обърна тържествуващо към Сенч.

— Ето, видя ли? Вече знаем името ѝ — нещо, което дълго ни беше отказвано.

— По-скоро му се е представила с това име — раздразнено отвърна Сенч и се обърна към мен. — Защо не мога да го чуя? Какво трябва да направя, за да усъвършенствам таланта си да работи, както ми трябва?

— Проблемът не е в теб. Предан най-сетне се научи да насочва мислите си само към мен. Дори Шишко не би могъл да прихване съобщението му. Поне така мисля. Възможно е, докато работите заедно

с принца, помежду ви да се установи по-силна връзка. И може да станеш по-възприемчив към магията, след като я използваш по-често. Но дотогава...

— Дотогава ще изчакате. После ще го обсъждате. Вече и най-бавните от гостите ни би трябвало да са се стоплили и преоблекли. Хайде, Сенч. Ще се срещнем с тях в източната зала. Фиц, тръгвай към поста си. Ако чуем нещо, което може да засегне безопасността му, искам незабавно да го уведомиш.

Друга жена сигурно би изчакала Сенч или би спряла за момент пред огледалото. Но не и Кетрикен. Стана и излезе от стаята напълно уверена, че съветникът ѝ ще я последва и че аз ще забързам към поста си. Сенч ми хвърли изпълнен с гордост и раздразнение поглед и прошепна:

— Май съм я научил твърде добре.

Върнах се в тесния лабиринт. Отидох в работната стая, за да взема достатъчно свещи и възглавница. Докато вървах към наблюдателния си пост, към мен се присъедини Гили. С разочарование установи, че нямам стафиди, но все пак нямаше нищо против едно приключение.

Всички преговори, на които съм присъствал, започват поне с един отегчителен ден. Тези не бяха изключение. Въпреки мистерията на забулените представители първият дълъг следобед бе тресавище от маневри и подозрение, скрити зад изключителна вежливост и резервираност. Делегатите не разкриха от кои краища на Шестте херцогства идват, не казаха и имената си. В края на първата среща се взе решение да кажат поне от кое херцогство са и че оплакванията от херцогството трябва да се документират с имената на пострадалите, с дати и специфични подробности.

Уеб си оставаше изключение от всичко това. Единствено той привлече вниманието ми през този ден. Представи се като жител на Бък от малко крайбрежно градче на границата с Беарния. Бил рибар и последен представител на голяма в миналото фамилия от Старата кръв. Повечето от най-близките му роднини загинали във Войната на Алените кораби, а престарялата му баба се споминала миналата пролет. Няма л жена и деца, но не се смятал за самотен, тъй като се свързал с морска птица, която и в момента се реела над замъка.

Казвала се Риск и ако кралицата проявяла желание, с най-голямо удоволствие щял да я повика да кацне на някоя кула.

Той единствен не показваше резервите и подозрителността на другите представители на Старата кръв. Словоохотливостта му компенсираше с лихвите мълчанието на другарите му. Явно бе повярвал на думата на кралицата, че държи да сложи край на гоненията. Благодарил за открито изразеното ѝ намерение, както и за това, че е направила възможно това събиране. Каза, че била обединила хората от Старата кръв, както не се било случвало от поколения — откакто били принудени да крият магията си и да не живеят заедно. След това заговори колко е важно децата на Старата кръв да могат открито да признаят магията си и да могат да я овладеят напълно. Сред тях включи и принц Предан и каза, че споделя мъката ѝ, че дарбата на сина ѝ трябва да остане скрита и неразработена.

След това млъкна. Запитах се какво ли очаква. Може би, че кралицата ще му благодари за съчувствието и загрижеността му? Видях колко напрегнат е Сенч. Въпреки че от Старата кръв твърдяха, че „знаят“, Сенч беше посъветвал Кетрикен да не признава, че синът ѝ е Осезаващ. Кралицата изцяло подмина въпроса с думите, че споделя загрижеността му за децата, които трябва да растат в атмосфера на потайност и да останат с неразгърнати таланти.

По-нататък продължи в същия дух. Уеб бе единственият, който не само желал, но и настоявал да сподели информация за себе си и своето Осезание. Започнах да разбирам защо останалите от Старата кръв стоят настрана от него. Изпитвах както смущение, така и благоговение. Не бяха сигурни какво да мислят за него, точно както се отнасяха към онези, които се смятат за докоснати от бог или луди. Караше ги да се чувстват неспокойни; не бяха сигурни дали трябва да се държат като него, или да го изолират. Бързо стигнах до заключението, че той единствен е дошъл по собствено решение. Някоя общност не го бе избрала; просто бе чул призива на кралицата и се беше отзовал. Жената в гората явно го тачеше много, но изобщо не бях сигурен, че всеки Осезаващ в залата споделя отношението ѝ. И тогава той спечели кралицата.

— Човек, който няма какво да губи — рече Уеб в един момент, — често е в най-доброто положение да се жертва в името на другите.

Очите на кралицата блеснаха и съм сигурен, че и на Сенч като на мен му се искаше да беше избрал друга дума вместо „жертва“.

Разговорите продължиха, докато не дойде време за вечеря. Сенч и кралицата ги оставиха да се нахранят насаме, но аз нямах скрупули да ги гледам как свалят качулките и маските си. Не видях познато лице от срещите ми с хората на Ролф или от Петнистите. Отдадоха дължимото на храната и открито хвалеха качествата ѝ. Появи се малка животинка, която досега не бях забелязал. Една жена имаше катеричка, която тръгна по масата да опита угощението, без никой да възрази. Именно вечерята и непринудените разговори бяха онова, което Сенч и кралицата искаха да наблюдавам. Не се изненадах, когато старият убиец побърза да се присъедини към мен на поста ми.

Мълчаливо заслушахме как гостите ни обсъждат как вървят преговорите и дали кралицата наистина ги е слушала. Особено гласовити бяха двама — един мъж, казваше се Бойо, и жена, наричаха я Среброока. Усетих, че се познават добре и се смятат за лидери на групата. Опитваха се да уговорят другите да заемат твърди позиции. Бойо изброи списък от искания, като Среброока кимаше на всяко. Някои бяха нереалистични, други повдигаха сложни въпроси. Бойо твърдеше, че е потомък на благородна фамилия, лишена от титли и имения по време на безумията на Петнистия принц. Искаше всичко да му бъде върнато и обещавахе, че онези, които му помогнат, ще са добре дошли като заселници и работници в родовете му земи. Естествено всички разбирали, че благородник от призната Стара кръв ще им осигури по-добри условия за живот. Аз самият не намирах логиката му за особено ясна, но някои от присъстващите закимаха.

Среброока беше настроена повече за мъст, отколкото за възстановяване на изгубеното. Предлагаше всички, които са езекутирали Осежаващи, да платят с живота си. И двамата бяха непреклонни, че кралицата трябва да предложи обезщетения за старите посегателства, преди да започнат каквито и да било преговори за това как Осежаващи и не-Осежаващи могат да живеят мирно едни до други.

При тези думи сърцето ми се сви. Сенч изглеждаше изтощен. Знаех, че кралицата се надява на обратния подход, че се стреми да реши днешните проблеми и да предотврати утрешни, а не да се обръща към миналото и да се мъчи да раздава правосъдие.

— Ако се придържат към тези виждания, тогава всичко е било напразно — прошепна Сенч в ухото ми. — Трите дни няма да са достатъчни да обсъдим тези неща. Само исканията им ще накарат херцозите също да излязат със свои, също толкова твърди.

Кимнах и поставих ръка на китката му. *Да се надяваме, че са само тези двамата и че по-спокойните глави ще надделят. Като Уеб например. Не ми изглежда да жадува за отмъщение.*

Сенч се беше намръщил, когато започнах да използвам Умението. После бавно кимна. Долових същината на отговора му: *Къде е... Уеб?*

В отсрещния ъгъл. Просто ги наблюдава.

И наистина ги наблюдаваше. Изглеждаше, сякаш е на път да задреме, но подозирах, че следи и слуша почти толкова внимателно, колкото и ние. Със Сенч останахме да клечим още известно време.

— Иди да ядеш — тихо каза той. — После ела. Искаме да останеш тук колкото можеш по-дълго тази вечер.

Послушах го. Когато се върнах, носех още възглавници и още едно одеяло, бутилка вино и шепа стафиди за порчето. Сенч изсумтя, за да ми даде да разбера, че прекалено много си угаждам, и изчезна. Гостите отново закриха лицата си, преди да пуснат слугите да разчистят масите. Влязоха музиканти и жонгльори, след което кралицата и Сенч се присъединиха към забавата. С тях дойдоха и представителите на херцозите. Бяха млади и не се държаха много добре. Скупчиха се заедно, явно неспокойни, че трябва да прекарат вечерта с Осезаваци. Разговаряха предимно помежду си. Утре трябваше да участват в преговорите заедно с кралицата и съветника. Предвидих, че едва ли ще се стигне до особен напредък, и започнах да се безпокоя за принца.

Обърнах се към него и почти веднага долових ума му.

Какво правиш?

Слушам песните на техния менестрел за старите времена. Намираме се в някакъв заслон в една долина. Доколкото мога да преценя, построен е специално за целта. Предполагам, че не искат да ни отведат в някой от домовете си от страх да не пострадат по-късно.

Добре ли си?

Малко ми е студено и храната е съвсем скромна. Но не е по-зле от нощ по време на лов. Отнасят се добре с нас. Кажете на майка ми, че съм в безопасност.

Добре.

Как вървят нещата в Бъкип?

Бавно. Седя зад стената и ги гледам как гледат жонгльори. Предан, не вярвам, че ще се стигне до съществен напредък през следващите три дни.

Сигурно си прав. Мисля, че е по-добре да споделяме мнението на един старец до мен. Все повтаря, че ще е истински триумф, ако преговорите приключат без кръвопролитие. Че това ще е повече от всичко, предложено от който и да било Пророк на Старата кръв, откакто се помни.

Хм. Може би има нещо вярно в думите му.

Гостите се оттеглиха рано, явно уморени от пътуването и напрежението. С радост бих последвал примера им, но реших първо да отида до помещението на стражниците и да чуя какво се говори. Отдавна бях открил, че това е най-доброто място, ако искаш да научиш новите слухове и настроенията на хората като цяло.

По пътя натам за своя най-голяма изненада се натъкнах на Уеб, който се мотаеше из притихналите коридори. Поздрави ме топло.

— Да не сте се загубил? — попитах го учтиво.

— Не. Просто ми е любопитно. И главата ми е пълна с прекалено много мисли, за да заспя. Къде отиваш?

— Да намеря нещо за хапване — отвърнах и той веднага реши, че и той е гладен.

Никак не ми се искаше да водя един от пратениците на Старата кръв в помещението на стражите, но той отказа предложението ми да си намери тихо местенце до някоя камина в Голямата зала и да ме изчака там. Тръгна с мен и започнах все по-силно да се опасявам, че може да стане някоя неприятност. Той пък сякаш изобщо не се замисляше за това и ме обсипа с безкраен порой въпроси за гоблените, знамената и портретите, покрай които минавахме.

Щом влязохме, разговорите спряха. Сърцето ми се сви от враждебните погледи, с които ни посрещнаха. Още по-зле ми стана, когато видях Блейд Хейвършок в края на масата, недалеч от камината.

— Гостът на кралицата би се зарадвал на парче месо и халба бира, приятели. — Напомних за обичаите на гостоприемството с надеждата, че климатът в помещението ще се затопли. Не стана така обаче.

— Ние пък бихме предпочели да ги споделим с принца — обади се някой.

— Аз също — чистосърдечно рече Уеб. — Защото едва успях да разменя две думи с него, преди да замине с другарите ми. Но както той вечеря тази нощ с тях, така и аз бих разделил хляба с вас и с интерес ще чуя новините от замъка.

— Не знаем как да нагостим Осезаващи на нашата маса — извително се обади някой.

Поех дъх. Трябваше да отговоря и да намеря някакъв начин да изведа Уеб цял и невредим, но Блейд ме изпревари.

— Навремето знаехме — бавно рече той. — И той бе един от нас и го обичахме, докато не се показахме така глупави да позволим на Славен да ни го отнеме.

— О, пак ли тази стара история! — изстена някой.

— Даже след като е убил нашия крал ли, Блейд Хейвършок? — обади се друг. — И тогава ли го обичаше?

— Фицрицарин не уби крал Умен, тъпа главо. Бях там и знам какво стана. Не ми пука какви ги пеят менестрелите със змийските си езици. Фиц не уби краля, той го обичаше. Уби Умелите, които погубиха Умен.

— Да. И аз съм чувал същото — възкликна Уеб и пред ужасения ми поглед си запробива път през мъжете, които нарочно не му правеха път, докато не се озова до Блейд. — Има ли свободно място до теб, стари войнико? — попита го дружелюбно. — Защото ми се иска да чуя историята от човек, който я е видял с очите си.

Последва най-дългата вечер, която бях прекарвал в помещението на стражниците. Уеб беше самото любопитство и прекъсна разказа на Блейд за онази съдбова нощ поне стотина пъти. Зададе куп остри въпроси, които накараха и останалите да започнат да питат. Наистина ли факлите горели със син пламък и видели Пълчивия вечерта преди Славен да предяви претенциите си към трона? Вярно ли, че кралицата избягала през онази кървава нощ? А когато се върнала в Бъкип, не хвърлила светлина върху станалото?

Много странно ми беше да чуя тези дебати и да науча, че след толкова години споровете продължават с пълна сила. Кралицата винаги бе твърдяла, че Фицрицарин се е разправил в пристъп на справедлив гняв с истинските убийци на краля, но без да представи каквито и да било доказателства за това. Все пак, съгласиха се всички, кралицата не била глупачка, нито пък имала причина да лъже по въпроса. Та кога се е чуло и видяло планинец да лъже! Последва древната приказка за това как съм излязъл от гроба и съм оставил след себе си само празен ковчег. Поне ковчегът беше налице, макар никой да не можеше да каже дали тялото ми е било откраднато, или наистина съм се превърнал във вълк и съм избягал. Отнесоха се скептично към твърденията на Уеб, че никой Осезаващ не може да се превръща по такъв начин. Така се стигна до собственото му животно, чайка или нещо такова. Той отново покани всеки, който желае да се запознае с птицата му, да се срещне с него на сутринта. Неколцина поклатиха глави, обхванати от суеверен страх; други обаче бяха откровено заинтригувани и казаха, че ще отидат.

— Чи к'во ш'ти напраи фтичката? — пиански заубеждава един нерешителния си другар. — Ш'ти дрисне на главата? Тре'а да си ссสวิкнал, Рижльо. Жена ти постоянно го пра'и.

Последва кратка схватка и след като кавгаджиите бяха изхвърлени да се поохладят, Уеб заяви, че за днес бирата и разказите са му предостатъчни, но ще се радва да се срещне с тях и утре, стига да не възразяват. За мой потрес Блейд и неколцина други веднага заявиха, че е добре дошъл, Осезаващ или не, както и птицата му.

— Е, Риск не си пада по затворените пространства, нито по нощните полети. Но ще гледам да ви запозная утре, щом искате.

И докато се разделяхме и го изпращах към източното крило на замъка, постепенно започнах да проумявам, че само за вечерта Уеб може би беше постигнал повече за Осезаващите, отколкото дългите разговори през деня. Може би наистина беше дар за нас.

ГЛАВА 26

ПРЕГОВОРИ

*Човек, въоръжен с правилна дума, може да постигне
повече от цяла войска.*

Планинска поговорка

Естествено, докладвах на Сенч за Уеб, а той на кралицата. Така на следващата среща, на която присъстваха и представителите на Шестте херцогства, Кетрикен се погрижи Уеб да има възможността да говори пръв. Представи го на делегатите на Шестте херцогства и посочи, че е от най-старите родове на Старата кръв и че желае да се отнасят към него с дължимото уважение. Но когато му даде думата, той увери всички, че е просто скромнен рибар, потомък на далеч помъдри предци, отколкото може да се надява да бъде самият той. След това ме изуми, като направо изложи позициите си за това как да се сложи край на несправедливите гонения срещу Осезаващите. Обръщаше се колкото към кралицата, толкова и към своите. Каза, че според него най-добрият начин за сближаване между двете групи е като за начало кралицата да приеме някой Осезаващ в двора си.

Приличаше по-скоро на някой уреждащ спорове мъдрец от Джаампе, отколкото на говорител на Старата кръв. Кралицата го слушаше с блеснали очи. Забелязах, че не само Сенч, но и поне двама от Шестте херцогства кимат замислено. Стъпка по стъпка Уеб започна да излага съжденията си зад това предложение. Обясни голяма част от гоненията със страха, а страха — с незнанието. Незнанието пък се дължеше на това, че Осезаващите трябваше да се крият заради собствената си безопасност. Какво по-добро място да се сложи край на невежеството от двора на кралицата? Нека някоя общуваща с птици жена от Старата кръв да помага в птичарника, а момче кучкар — на Ловкинята. Нека кралицата си вземе Осезаващ паж или прислужница

само за да покаже на хората, че по нищо не се различават от пажовете и прислужниците, които не притежават Осезанието. Нека другите благородници видят, че тези хора не вредят на нейното домакинство или на което и да било друго, а тъкмо напротив — помагат за благополучието му. Разбира се, кралицата трябва да гарантира закрилата им, докато останалите не се убедят в правотата на каузата? А Старата кръв ще положи клетва да не започва никакви вълнения.

След това ме накара да зяпна с ловкостта, с която предложи на кралицата собствените си услуги. Направи го любезно и по всички правила като възпитан в двора син на благородник. С безпокойство се запитах дали наистина е син на обикновено рибарско семейство. Отпусна се на едно коляно пред нея и помоли да остане в Бъкип, след като останалите заминат. Да остане в крепостта, за да се учи и да обучава другите. Внимателно запази тайната на Предан пред съветниците от Шестте херцогства и в същото време се предложи като „може би малко груб учител, но все пак такъв, който с радост би се заел да разкаже на принца за живота и обичаите ни, така че да знае повече за своите поданици“.

— Но ако не се върнеш при своите, както обещахме, няма ли някои да кажат, че те задържахме за заложник против волята ти? — възрази Сенч. Заподозрях, че някогашният ми наставник няма желание някой от Старата кръв да съветва принца.

Уеб посрещна опасенията му със смях.

— Всички тук видяха с очите си, че сам предлагам услугите си. Ако след това решите да ме накълцате и да ме изгорите, какво пък — нека се знае, че това е станало заради собственото ми твърдоглавие и грешната ми преценка. Но се съмнявам, че ще стане така. Нали, милейди?

— Разбира се, че не! — заяви кралица Кетрикен. — И какъвто и да е изходът от тази среща, ще се радвам да имам сред хората си човек с такъв ясен ум.

Внимателната оценка на положението и предложенията му отнеха цялата сутрин. Когато настъпи време за обяд, Уеб заяви, че самият той предпочита да се нахрани с новите си приятели от стражата и да ги запознае с птицата си. Преди Сенч да успее да възрази, кралицата заяви, че заедно със съветника си и представителите на

Шестте херцогства също ще отиде с него, защото и тя искала да види Риск.

Страшно много ми се искаше да присъствам на обяда и да видя реакцията на стражите, когато се окажат почетени от самата кралица на масата им. Това само щеше да укрепи, позициите на Уеб сред тях. И не се съмнявах, че още повече хора ще поискат да видят птицата му, щом научат, че самата кралица не се бои от нея.

Само че бях вързан за поста си и трябваше да съм очите на Сенч, докато го нямаше тук. Гледах как хората от Старата кръв свалят маските си, след като им донесоха храната. Бойо и Среброока отново заговориха за изтърпените несправедливости и нуждата от възмездие, но този път се обадиха и други. Някои бяха възхитени от Уеб. Една жена каза, че след срещата си с Кетрикен не би имала нищо против да ѝ повери сина си за паж, защото чула, че всички деца в крепостта се учат на смятане и писане. Млад мъж, несъмнено менестрел, се запита на глас какво ли е да пееш песните на Старата кръв край камината на самата кралица и дали това не е най-добрият начин да се покаже на обикновените хора, че Осезаващите не са нито страшни, нито чудовища.

Вратата беше открената. Благодарение на оптимизма на Уеб надеждата набираше сила. Запитах се дали ще порасне достатъчно, за да заглуши бурените на старите грешки.

Следобедът обаче бе дълго и скучно разочарование. Когато кралицата и съветниците ѝ се върнаха с Уеб, Бойо стана и поиска думата. Предупредена от Сенч и мен, Кетрикен го изслуша спокойно, докато той описваше всички прегрешения на Пророците към Старата кръв, а след това премина към спецификите на собствения си случай. Тогава кралицата най-сетне успя да го накара да млъкне. Заяви любезно, но твърдо, че сега не е времето за уреждане на лични сметки. Ако семейството му било лишено несправедливо от земи и богатство, да поставел въпроса пред нея в по-подходящ ден, а не днес. Сенч щял да му помогне да уговорят среща и да му каже какви документи следва да представи. В общи линии, най-вероятно трябвало да докаже, че е безспорен наследник на рода си, в това число и свидетелството на менестрел, който да потвърди, че е най-големият син на най-големия наследник.

Така Кетрикен много умело показва, че Бойо поставя собствените си интереси пред тези на събранието. И наистина беше така. Кралицата не му отказа справедливо правосъдие, а го съветваше да тръгне по същия път, който би поел и всеки друг гражданин на Шестте херцогства. Напомни на всички, че целта на съвета е всички да обединят усилията си и да намерят начин да се сложи край на несправедливите гонения срещу Старата кръв.

Среброока обаче разбърка тиня, която бе доста по-трудна за уталожване. Заговори за онези, които били убили семейството ѝ. Гласът ѝ се извиси, изпълнен с гняв, омраза и болка, и видях как тези емоции се отразяват в доста лица около нея. Уеб стана мрачен и кисел, кралицата замръзна. Лицето на Сенч беше като изсечено от камък. Но гневът най-често поражда гняв и това пролича у физиономииите на представителите на Шестте херцогства. Никой не бе склонен да обещае, че исканията ѝ за мъст и наказания ще бъдат удовлетворени.

Среброока вдигна летвата твърде високо за всеки преговарящ и накрая каза, че няма да се задоволи с по-малко. Това, заяви тя, било единственият начин да се сложи край на гоненията на Старата кръв: престъплението да бъде наказано толкова сурово, че никой да не помисли да го извършва отново. Освен това трябвало да се открият и елиминират всички, които се били държали зле със Старата кръв или са толерирали подобно поведение. От личната си трагедия Среброока премина към мъките, преживени от всички Осезаващи през последното столетие. Настояваше за наказание и възмездие, като наказанието бъде точно същото, което е сполетяло жертвите. Кралицата бе така мъдра да я остави да говори, докато думите ѝ не свършиха. Несъмнено не бях единственият, доловил нотката на безумие в исканията ѝ. Но пък ако безумието ѝ бе подхранвано от мъката, кой съм аз, че да я съдя?

Когато Среброока приключи, доста от Старата кръв вече желаеха да разкажат своите загуби от гоненията. Изрекоха се имена на хора, заслужаващи смърт. Гневът се сгъстяваше като буреносен облак. Накрая кралицата вдигна ръка и попита тихо:

— И кога ще свърши това?

— Когато бъде наказан и последният виновник! — разпалено заяви Среброока. — Когато бесилките се огънат от тежестта им и димът от кладите скрие небето за цяло лято. Искам да чуя как

семействата им плачат от същата мъка, която ние бяхме принудени да скриваме, за да не ни разпознаят. Искам да си получат заслуженото. Нека за всеки убит баща да умре баща. За всяка майка — майка. За всяко дете — дете.

Кралицата въздъхна.

— А когато изстрадалите вашето отмъщение поискат от мен също да си отмъстят? Как мога да им откажа? Предлагате ако някой е убил деца на семейство от Старата кръв, неговите деца също да умрат заедно с него. А какво става с братовчедите на тези деца? Нима няма да дойдат при мен и да поискат същото, за което настоявате и вие? Нима няма да са също толкова прави да кажат, че при безумни гонения са загинали невинни? Не. Това няма да стане. Искате нещо, което не мога да ви дам. И много добре го знаете.

Очите на Среброока пламнаха от омраза и ярост.

— Знаех си, че ще стане така — горчиво заяви тя. — Празни обещания и нищо друго.

— Предлагам същото правосъдие, което може да потърси всеки жител на Шестте херцогства — уморено рече кралицата. — Елате при мен в деня за съд със свидетели. Ако е извършено убийство, убиецът ще бъде наказан. Но не и децата му. В това, което търсите, няма справедливост. А само мъст.

— Нищо не предлагате! — разпалено заяви Среброока. — Много добре знаете, че няма да посмеем да дойдем при вас. Твърде много ще са онези между нас и замъка Бъкип, които ще изгарят от нетърпение да ни затворят устата завинаги.

Замълча. Кралица Кетрикен остана абсолютно спокойна пред лицето на гнева ѝ и Среброока направи грешката да се възползва от преимуществото, което си мислеше, че има.

— Или това е било намерението ви още от самото начало, кралице от Пророците? — Погледът ѝ обходи присъстващите. — Може би ни прилъгва с празни обещания, за да се разправи с всички ни?

Настъпи кратко мълчание.

— Хвърляш думи, в които и самата ти не вярваш — тихо рече Кетрикен. — Твоето намерение е да нараняваш. Но все пак, ако обвиненията ти имаха реална основа, нямаше да съм наранена от тях, а по-скоро щях да имам право да ненавиждам Старата кръв.

— Значи признавате, че ненавиждате Старата кръв? — тържествуващо рече Среброока.

— Не съм казала такова нещо! — гневно отвърна Кетрикен.

Страстите се нажежаваха, при това не само сред представителите на Старата кръв. Съветниците от Шестте херцогства изглеждаха едновременно оскърбени и неспокойни от надвисналата буря. Не знам как щяха да завършат преговорите, ако съдбата не се бе намесила в лицето на жената с кравата. Тя внезапно стана и заяви:

— Трябва да ида при Мърдоноска. Дойде й времето и иска да съм до нея.

Някой в дъното на залата се разсмя примирено, друг я наруга.

— Знаеше, че ще се тели. Защо я взе?

— А да не искаш да я оставя сама вкъщи? Или изобщо да не присъствам, а, Бригън? Много добре знам, че ме мислиш за празноглава, но имам точно толкова право да съм тук, колкото и ти.

— Мир — обади се неочаквано Уеб. Изграчи думата, после прочисти гласа си и опита отново. — Мир. Най-добре е да поохладим страстите и сърцата си, а ако Мърдоноска се нуждае от партньорката си, едва ли някой тук би оспорил, че тя трябва да е до нея. И аз ще ида с нея, ако няма нищо против. И може би докато се върнем, всички ще си спомним, че търсим решение на сегашните си проблеми, а не как да променим миналото, колкото и да е изпълнено с мъки.

Изведнъж ми просветна, че Уеб контролира срещата по-добре дори от кралицата. Съмнявам се, че някой в залата го забелязваше. Това е преимущество на страничния наблюдател, както често ми бе казвал Сенч. Тогава всичко се превръща в представление и човек може да съди актьорите безпристрастно. Наблюдавах как делегацията на Шестте херцогства последва кралицата и Сенч навън, след което Уеб отиде с жената до конюшната. Останах на поста си, защото реших, че случващото се тук ще е най-важното.

И наистина беше така. Някои, сред които менестрелът и жената, която искаше да направи сина си паж на кралицата, попитаха Среброока дали не иска да унищожи бъдещето им заради миналото, което не може да бъде променено. Дори Бойо беше склонен да мисли, че Среброока е прекалила.

— Ако кралицата наистина държи на думата си, може би ще е по-добре да отнесем жалбите си към нея. Чул съм, че решенията ѝ

били справедливи. Може би трябва да приемем предложението й.

Среброока засъска.

— Страхливци. Долни страхливци и подлизурковци! Предлага ви подкупи, безопасност за едно или две от децата ви, а в замяна сте готови да забравите миналото. Можете ли да забравите писъците на братовчедите си, можете ли да забравите как отивате да навестите приятели и вместо дома им намирате димяща купчина? Как можете да предавате собствената си кръв? Как можете да забравите?

— Да забравим? Не става въпрос за забравяне. А за помнене. — Каза го един от Старата кръв, на когото не бях обърнал внимание досега. Беше на средна възраст, слаб, с градски вид. Не беше добър оратор, но всички го заслушаха. — Ще ви кажа едно. Родителите ми загинаха, защото ги предадоха Петнистите. Да. И един от тях яздеше с онези, които ги обесиха и ги нарязаха на парчета. Привържениците на Лодвайн се осмелиха да нарекат родителите ми предатели на Старата кръв и заплашиха да ги накажат, защото не искаха да крият онези, които насаждат омразата срещу нас. Е, кой е истинският предател тогава? Моите родители, които просто искаха да живеят в мир, доколкото могат, или Петнистият, чийто факел подпали кладата им? Имаме по-лоши врагове от кралицата на Пророците, от които трябва да се боим. И когато тя се върне, смятам да поискам от нея правосъдие за онези, които ни заплашват и предават. Правосъдие срещу Петнистите.

Настана тишина, гъста като съсирваща се кръв. Менестрелът приближи и сложи ръка върху ръкава му.

— Боск. Тя не може да ни помогне с това. Ние сами трябва да се оправим с тая работа. Така само ще изложиш на опасност себе си, както и жена си и дъщерите си.

Младият мъж се огледа почти уплашено. Сърцето ми се сви. Старата кръв се страхуваха от собствените си хора. Дори в тази стая можеше да има шпиони на Петнистите. Мисълта плъзна тихомълком и смрази всички. Някои намериха предлог да се оттеглят в стаите си и скоро помещението почти се опразни. Среброока мълчаливо се взираше в огъня. Менестрелът крачеше безцелно напред-назад. Малцината останали почти не разговаряха.

Чух шум на стъпки в коридора и след малко Сенч клекна до мен.

— Чу ли нещо важно? — прошепна.

Докоснах китката му и предадох всичко, което бях видял. Той се умисли.

— Така значи. Това насочва мислите ми в друга посока. Няма да ми е за първи път да превърна грешката в преимущество. Стой на поста си, Фиц. — После се сети още нещо. — Гладен ли си?

— Малко. Ще се оправя.

— А принцът?

— Нямам причина да мисля, че не е добре.

— Напротив, имаш. Ако в залата може да има Петнисти, нищо не пречи да има и сред онези, които го държат за заложник. Предупреди го, момче. И си отваряй очите и ушите.

И си тръгна. Запитах се какво ли е замислил. После се свързах с Предан. Беше добре. Било му студено и скучно, но никой нито го обидил, нито го наранил по някакъв начин. Предимно говорили за това как ли се развиват нещата в Бъкип. Явно някоя птица, може би Риск или ястребът, разнасяше новини в двете посоки. Засега всичко било обнадеждаващо. Но Предан сподели, че всички са напрегнати и разтревожени.

Кравата се била отелила леко — чудесно теленце, мъжко. Жената беше довольна, че партньорката ѝ и теленцето са на топло и сухо. Гледах как Старата кръв отново сваля маските си — пак беше време за ядене. Изучих внимателно всяко лице, но дори и да имаше хора от бандата на Лодвайн, не успях да ги разпозная.

На вратата се почука. Неколцина извикаха на предполагаемите слуги, че още не са приключили.

— Пуснете ме — чу се тих глас. — Стара кръв приветства Стара кръв.

Уеб стана и отиде до вратата. Отключи я и пусна Любезен Бресинга и котката му. Катеричката на масата зацвърча уплашено и се навря под косата на партньорката си. Пард не ѝ обърна внимание: обходи помещението, огледа всичко и се настани удобно пред камината. Любезен затвори вратата и се обърна към присъстващите.

Погледите, които срещна, биха обезсърчили всекиго. Но Уеб се изправи, дружелюбно постави ръка на рамото му и каза високо:

— Стара кръв приветства Стара кръв. Добре дошъл, момко. Кой си ти?

Младежът пое дъх и изправи рамене.

— Аз съм Любезен Бресинга. Вече лорд Любезен Бресинга от Гейлкип. Верен поданик на кралица Кетрикен и приятел на принц Предан Пророка. Аз съм Стара кръв. И кралицата, и принцът го знаят. — Замълча, за да им даде време да осъзнаят, че пред тях е Осезаващ благородник от двора на Пророците. — Дойдох по молба на съветник Сенч да ви разкажа как се отнасят с мен тук. И за връзката ми с Петнистите. И как щях да умра от ръцете им, ако не беше намесата на Пророците.

Гледах го с нещо като страхопочитание. Момчето определено не бе репетирано разказа си. Докато говореше, често му се налагаше да обяснява предишни събития. Когато разказа какво е изтърпяла майка му и какъв е бил краят ѝ, захълца и се разплака. Уеб го сложи да седне, даде му вино и го потупа, сякаш бе малко дете. Примигнах и видях самия себе си като петнадесетгодишен и потопен в интрига, далеч надхвърляща силите ми. Изведнъж си дадох сметка, че Любезен *наистина* е почти дете. Владеец Осезанието и постоянно изложен на риск, принуден да шпионира в отчаян опит да спаси майка си и семейното богатство. Беше се провалил. Сега се носеше безцелно по течението, без майка и дом — дребен благородник в пропит от политически машинации двор. И единствената причина да е жив бе, че беше приятел с Пророк. И то такъв, когото бе предал не веднъж, а два пъти. И двата пъти му бе простено.

— Дадох ми убежище — завърши той. — Кралицата, принцът и съветник Сенч много добре знаят, че съм от Старата кръв. Знаят как бях използван срещу тях. И какво ми струваше това. — Замълча и поклати глава. — Не ме бива в думите. Не мога да опиша всичко, което бих искал да видите. Само... само искам да кажа, че не съдиха за мен по миналите дела. Не съдят за Старата кръв според онова, което опитаха да направят Петнистите срещу принца. Кралицата не се отдръпна от Осезаващия си син. Не можем ли да им отговорим със същото? Да се отнасяме с Пророците според това, какви са сега, без да ровим прекалено в миналото?

Среброока изсумтя презрително. Но Бойо кимна замислено — може би виждаше сродна душа в този Осезаващ благородник. Любезен погледна Уеб и усетих, че му е хрумнало нещо. Сякаш в отговор на горещото ми желание отново чух тътрещите се стъпки на Сенч.

Замахам му трескаво да побърза и същевременно му дадох знак да мълчи. Момчето говореше с Уеб. Думите му едва достигаха до нас.

— Съветник Сенч ми каза какво си предложил. Ако хора от Старата кръв могат да дойдат в Бъкип и да живеят открито тук, обикновените хора могат да се убедят, че не сме чудовища, от които следва да се боят. Предаде ми и думите ти: „Човек, който няма какво да губи, често е в най-доброто положение да се жертва в името на другите“. Нямах много време да мисля върху това, но не мисля, че ми е нужно кой знае колко, за да разбера, че наистина нямам какво да губя. Единствената заплаха, която остава, е за самия мен. Не ми остана семейство, което да понесе последиците от действията ми. — Огледа присъстващите. — Знам, че мнозина от вас се боят, че ако се разкриете, съседите ви ще ви убият. От много време този страх е съвсем основателен. Аз също го споделях, както и майка ми.

Внезапно млъкна. Когато се насили да продължи, гласът му трепереше.

— Затова се криехме. И благодарение на това дадохме възможност на нашите „приятели“ да ни убият. Вече не виждам смисъл да се крия.

Не знаех дали силата на чувствата му го накара да млъкне, или спря, за да обмисли следващите си думи. Отново погледна Уеб и кимна замислено.

— Всички в крепостта вече знаят за Уеб Осезаващия, който върви сред нас, без да се страхува, без да заплашва никого. Почти ме е срам, че той, който е чужд тук, излезе открито пред всички, а аз, който познавам най-добре принц Предан, се спотайвам по ъглите. Утре ще променя това. С гордост ще заявя своята Стара кръв и ще покажа, че човек като мен може да е изцяло предан на принца, точно както той заслужава.

— Учих го на нашите обичаи и той с готовност ги опознава — продължи Любезен. — Каза, че когато през пролетта замине за Външните острови да съсече дракона и да спечели годеницата си, мога да ида с него. И аз ще отида — като негов Осезаващ другар. В Бъкип няма майстор на Умението и принцът ще тръгне сам, без котерия, на каквито винаги са разчитали кралете Пророци в миналото. Тъй като е лишен от онази магия, ще използвам вместо нея нашата и ще докажа,

че е не по-малко способна. Ще покаже магията на Старата кръв на всички и ще се гордеа с това.

Сенч стисна китката ми, за да ми покаже, че всичко това е съвсем ново за него — не само че Любезен смята да се разкрие, но и че Предан е казал, че приятелят му може да го придружи в пътешествието му. Умението на стария убиец бе несигурно, но достигна до мен. *Казах ли ти, че ще превърна грешката в предимство. Май се справих прекалено добре и предимството се превърна в грешка. Искрах само да каже, че кралицата се държи добре и честно с него, а не да се прави на посланик на Старата кръв в двора.*

Той не разбира, че е рисковано принцът да признае, че има приятел от Старата кръв. Вижда опасността единствено за себе си и е готов да рискува заради Предан. Мислиш ли, че можеш да го разубедиш?

Не съм сигурен, че е разумно. Духът му ги завладя. Виж.

Нямаше бурни овации и уверения в подкрепа. Уеб беше единственият, който се усмихна широко и заяви колко се гордее с младия лорд Бресинга. Останалите — с явното изключение на намръщената Среброока — бяха по-резервирани. Менестрелът и Бойо изглеждаха ентусиазирани. Жената с кравата, отчасти спечелена от добрите грижи за нея, се усмихваше нежно. Останалите подхождаха по-прагматично. Кралицата не можеше да позволи да го убият, след като вече му бе дала закрилата си и бе обещала, че никой Осезаващ няма да бъде убит само заради магията му. Така че Любезен си беше в безопасност. От друга страна, един благороден и хубав младеж можеше да спечели поддръжници за Старата кръв.

Тогава стана Боск. Изглеждаше изнервен.

— Пророците са убили Петнисти? — почна той. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм — тихо отвърна Любезен. — Абсолютно сигурен.

— Имената им — прошепна Боск. — Знаеш ли имената им?

Любезен помълча за момент.

— Кеплер. Паджет. И Своскин. Под тези имена ги познавах. Но принц Предан нарече Кеплер с друго име — от времето, когато беше при Петнистите. Нарече го Лодвайн.

Боск поклати глава, явно разочарован.

— Лодвайн? — високо възкликна Среброока. — Не може да бъде! Той беше водачът на Петнистите. Щях да чуя, ако са го убили.

— О, така ли? — с любопитство попита менестрелът. Физиономията му не беше от най-милите.

— Да, така — рязко отвърна Среброока. — Мисли каквото си щеш. Познавам хора, които познават Лодвайн. Да, някои от тях са Петнисти. Аз самата не съм от тях, макар че напоследък започнах да разбирам какво ги принуждава да предприемат такива крайни действия. — Загърби менестрела и се обърна към Любезен. — Преди колко време се е случило това? И как ще докажеш твърденията си?

Момъкът отстъпи крачка назад, но отговори.

— Преди повече от месец. Колкото до доказателство... какво доказателство очакваш да дам? Видях го с очите си, но избягах. Срам ме е да си го призная, но е така. Това, което се говори в града, е вярно. Едноръкият, конят му и едно куче са мъртви. И другите двама, които бяха в къщата.

— И конят!? — възкликна Среброока и видях, че го приема като двойна загуба.

— Ако наистина е така, това е страшен удар по Петнистите — заяви Боск. — Напълно възможно е да е техният край.

— Не. Не е край! — непреклонно рече Среброока. — Петнистите са силни. Няма да се откажат от борбата, докато не получим справедливост. Справедливост и отмъщение.

Боск стана и бавно тръгна към нея, стиснал юмруци. Заплахата му щеше да е жалка, ако не бе така искрена.

— Може би трябва да си потърся отмъщението, където мога да го получа — задъхано рече той. Гласът му почти трепереше. — Ако обявя, че си Осезаваща и те обесят и изгорят, това ще огорчи ли петнистите ти приятели? Може би трябва да послушам съвета ти. Да им направя точно онова, което те направиха на мен.

— Тъпак! Не разбираш ли, че те се борят за всички нас и заслужават подкрепата ни? Чух слухове, че Лодвайн е открил нещо. Нещо, което можело да катурне трона на Пророците. Може би тайната е умряла с него, а може би не е.

— Май ти си тъпата — решително се намеси Любезен. — Да катурнат Пророците? Наистина тъпо! Да свалят единствената кралица, която се опитва да сложи край на бесенето и изгарянето. И какво ще

спечелим от това? Само още повече гонения. Ако Старата кръв се опита да събори монархията, на това ще се гледа като на доказателство, че сме точно толкова зли и незаслужаващи доверие, колкото твърдят враговете ни. Да не си луда?

— Луда е — тихо каза Уеб. — И би трябвало да я съжаляваме, а не да я порицаваме.

— Не ми трябва съжалението ви — озъби се Среброока. — Не ми трябва ничие съжаление. Нито пък помощта ви. Пълзете пред тази ваша кралица. Простете всичко, което са ви сторили, и си останете техни слуги. Аз *не* прощавам и ще получа своето отмъщение. Ще го получа.

— Успяхме — прошепна ми Сенч. — Или по-скоро Среброока успя вместо нас. Накара всеки, който не мечтае за кръв и палежи, да мине на наша страна. И мисля, че това са повечето от тях. Виж дали съм прав.

И ме остави — изчезна като някакъв огромен сив паяк през тунелите.

Чак късно през нощта напуснах поста си и отидох да си намеря нещо за ядене и да си легна. Всичко стана така, както бе предрекъл Сенч. Любезен остана със Старата кръв и когато кралицата, Сенч и делегатите от Шестте херцогства се върнаха, се изправи пред тях и ги поздрави като владеещ Осезанието благородник. Видях смущението по лицата на делегатите, когато ги увери, че във всяко херцогство има Осезаващи благородници, принуждавани поколения наред да крият магията си. Някои от младите мъже, с които говореше, го познаваха добре. Бяха яздили, пили и играли с него. Спогледаха се и в очите им ясно се четеше „Ако той е Осезаващ, кой друг би могъл да бъде?“ Но Любезен или не забеляза, или пренебрегна това и продължи с прокламацията си. Възнамеряваше да остави магията си да пламти ярко за доброто на принц Предан и трона на Пророците. Зарече се да се посвети изцяло на това и ми се стори, че на лицата на трима от делегатите се изписа неволно възхищение. Може би този младеж от Старата кръв можеше да успее в борбата срещу предразсъдъците им.

През последния ден от преговорите бе постигнат значителен напредък. Менестрелът се появи без маската си и помоли да остане в двора. Кралицата представи на делегатите от Шестте херцогства прокламация, че екзекуциите вече могат да се извършват законно

единствено под егидата на всеки от херцозите, които лично ще отговарят за всяка несправедливост, извършена на тяхна територия. Всяко херцогство трябваше да има само едно бесило, намиращо се под контрола на управляващия род. Херцозите и херцогините не само не биваше да допускат местните власти да екзекутират затворници, но и да присъстват на всяко смъртно наказание. Отнемането на живот извън това правило щеше да се разглежда като убийство и извършителите щяха да бъдат съдени от кралицата. Декларацията не решаваше проблема как Старата кръв може спокойно да повдигне обвинения, без да се страхува от репресии, но поне формално установяваше какви ще са последиците срещу несправедливите гонения.

Сенч ме увери, че до успех се стига именно с такива малки стъпки. Когато тръгнахме да изпратим делегатите до другарите им и да си вземем принца и Лоръл, забелязах съществена промяна. Всички говореха и се смееха, дори гвардейците. Жената с кравата яздеше до Любезен Бресинга, следвана от партньорката си и малкото теле, и изглеждаше много поласкана, че младият лорд разговаря с нея. От другата му страна беше Бойо. Явните му опити да се покаже равен на лорд Бресинга бяха доста подронени от непринуденото поведение на младежа към жената. Котката на Любезен се беше настанила на седлото зад него.

Снегът в гората се беше стопил, бяха останали само тънки ледени пръсти, които се забиваха в земята в сенчестите места. Първата зеленина дръзваше да се появи в озарения от слънцето свят и вятърът наистина носеше промяна. Среброока яздеше сама, макар и заобиколена от толкова много хора. Уеб яздеше до мен и не млъкваше — кралицата и Сенч бяха настояли да тръгне с нас, за да могат всички от Старата кръв да видят с очите си, че се връща в замъка Бъкип по своя воля.

Любезен и Пард бяха еднакво радостни да видят принца. Предан изглеждаше изненадан и наистина доволен, че са дошли, и това впечатли както останалите в гората, така и делегатите на Старата кръв. Естествено, бях му съобщил с Умението, че Любезен ще дойде.

Когато потеглихме обратно към замъка, с нас беше не само Уеб, но и менестрелът — казваше се Кокъл. Запя и изскърцах със зъби — пееше „Кулата на Еленов рог“, историята на защитата на остров Еленов рог срещу набезите на Алените кораби, като особено

наблягаше на ролята на копелето на Рицарин. Вярно, че бях там, но се съмнявах в половината от делата, приписани на бойната ми секира. Уеб се разсмя на киселата ми физиономия.

— Не се усмихвай така подигравателно, Том Беджърлок. Осезаващото Копеле със сигурност е герой и за двата народа. Бил е и от Бъкип, и от Старата кръв.

И басът му се присъедини към гласа на менестрела за „син на Рицарин, с очи от пламък и кръв на Пророк, но с име друго“.

Тази балада не е ли на Славей? — с фалшива загриженост попита Предан. — *Хич няма да ѝ хареса, ако чуе Кокъл да я пее в Бъкип.*

И не само тя. Лично бих го удушил, за да ѝ спестя усилията.

А на следващия припев се включиха не само Любезен и Предан, но и половината гвардейци. Това прави пролетта с хората, казах си. Надявах се скоро да им мине.

ГЛАВА 27

ПРОЛЕТНО ПЛАВАНЕ

В началото имало хора от Старата кръв, животни в полето, риба във водата и птици в небето. Всички те живеели ако не в хармония, то поне в равновесие. Старата кръв били разделени само на две племена. Едните отнемали кръв и те били хората, свързали се със създания, които се хранят с плътта на други създания. Другите пък давали кръв и се свързали с онези, които се хранели само с растения. Двете племена имали толкова общо помежду си, колкото вълкът и овцата; иначе казано, срещала ги само смъртта. Но въпреки това всяко уважавало другото като съставна част от света, както човекът уважава дървото и рибата.

Законите, които ги разделяли, били строги и справедливи. Но както винаги имало хора, които разбирали повече от закона или си мислели, че поради специалното им положение законът може да направи изключение за тях. И станало така, че дъщерята на един отнемащ кръв, свързана с лисица, се влюбила в сина на даващ кръв, свързан с вол. Двамата се отделили от своите и заживели с любовта си, и след време си родили деца. Първият им син бил отнемащ кръв, а първата им дъщеря — даваща кръв. Третото дете нямало Осезание, оставало глухо за всяко животно и било обречено винаги да остане само в своята кожа. Огромна била мъката на семейството, когато големият син се свързал с вълк, а дъщеря им — с елен. Защото вълкът убил елена, а дъщерята отнела живота на брат си за отмъщение. Тогава познали мъдростта на най-стария закон: че хищникът не може да се свързва с жертвата. Но най-лошото тепърва предстояло, защото третото им дете създадо само лишени от Осезание деца и така се появили хората, които са глухи за всички животни.

Беджърлок, „Легенди за Старата кръв“

Пролетта нахлу в света. Дърветата по хълмовете се покриха със свежа зеленина. През следващите два дни листата пораснаха и гората покри склоновете. Тревите се втурнаха нагоре и изместиха сухите жълти стръкове от миналата година. Сред пасящите стада се появиха ослепително бели агънца. Хората заговориха за Пролетния празник. Бях смаян, че е минала само година, откакто позволих на Славей да вземе Хеп от тихата ни къща и да го доведе в Бъкип. Твърде много неща се бяха случили. И твърде много неща се бяха променили.

Крепостта кипеше от вълнение и подготовки, далеч надхвърлящи обичайната суматоха преди Пролетния празник.

Наближаваше времето, когато принцът трябваше да отплава за Външните острови, и всичко трябваше да е готово. Капитанът и екипажът на „Девичи шанс“ бяха поласкани, че изборът е паднал върху техния кораб. Стражниците се състезаваха кой да попадне сред избраниците на принца. Доброволците бяха толкова много — в това число и аз, — че принцът се принуди да тегли жребий, за да определи щастливците. Не се изненадах, че съм сред тях — в края на краищата предишната вечер Сенч лично ми бе дал жребия, който щях да „изтегля“.

Любезен Бресинга щеше да дойде с нас. Сенч също бе част от групата, а също и Шишко, за голяма изненада на двора. Уеб, който беше на път да стане фаворит на кралицата, я замоли за позволение да придружи сина ѝ и го получи. Обеща, че чайката му ще лети далеч пред кораба и ще предупреждава, ако времето почне да се разваля.

Любезен не бе единственият благородник, надяващ се да замине с принца. Доста лордове и дами държаха да вземат участие в пътешествието. Това ми припомни огромната експедиция, която бе тръгнала към Планините преди толкова много години, когато Кетрикен беше само бъдеща годеница на Искрен. И сега, също като тогава, всеки благородник вземаше със себе си антураж от слуги и животни. Наложих се да се наема втори кораб. Онези, които не можеха да си позволят времето или парите да заминат с принца, също се постараха да напомнят за себе си. Даровете се трупаха в замък — предназначени не само за нарческата, но и за майчиния ѝ дом и клана на баща ѝ.

Уроците в кулата на Искрен продължиха, но всичките ми ученици бяха разсеяни. Шишко много добре усещаше тревожното очакване на принца и му отвърщаше с такова вълнение, че бе почти невъзможно да го накарам да се съсредоточи върху каквото и да било. Предан идваше и си тръгваше, вечно зает с нещо. Сякаш непрекъснато му се налагаше да изпробва дрехи или да изучава обноските и езика на Външните острови.

Съжалявах го, но съжалявах повече себе си, докато вечер се мъчех да науча от свитъците колкото се може повече. Дори Сенч беше разсеян. Имаше пръст в твърде много неща в Бъкип, за да напусне замъка с лекота. Въпреки жадния му интерес към овладяването на Умението той отделяше много внимание на избора на хората, които да движат делата му, докато го няма. Изпитвах облекчение, че Розмари няма да идва с нас, и в същото време никак не ми харесваше, че ще движи голяма част от шпионската мрежа на Сенч. Подозирах, че старецът тайно продължава да експериментира с гърмящите си прахове, но колкото по-малко знаех, толкова по-добре се чувствах.

Наближаващото заминаване заемаше и моите мисли, но животът никога не позволява на човек да се съсредоточи върху една-единствена задача. Предан и Любезен всяка вечер учеха от Уеб историята и обичаите на Старата кръв. Уроците се провеждаха до една камина в Голямата зала и Уеб ясно даде да се разбере, че всеки проявил интерес е добре дошъл. Самата кралица на няколко пъти посети беседите му. Отначало „уроците“ се посещаваха от малцина и на доста лица се четеше неодобрение. Но Уеб се оказа майсторски разказвач, а и много от историите му бяха нови за хората от Бъкип. Броят на слушателите му бързо растеше, особено сред децата. И не след дълго онези, които се правеха, че предат, правят стрели или кърпят дрехи, започнаха да надават ухо. Не знам колко от тях се убедиха, че няма защо да се страхуват от Старата кръв, но поне научиха доста за това как живеят и мислят тези хора.

Сред учениците на Уеб имаше и един, когото изобщо не предполагах, че ще видя в замъка. Пъргав, синът на Бърич, всяка вечер седеше мълчаливо в кръга около Уеб.

Вестта за радушното посрещане на Осезаващите в Бъкип се беше разпространила надалеч. Малцина се бяха отзовали на поканата на кралицата. Причините бяха очевидни. Как човек можеше да предложи

сина или дъщеря си за паж и Осезаващ, без да разкрие, че магията се предава в рода му? В двора кралицата можеше и да защити такова дете, но как стояха нещата за роднините му? Лорд Брант, дребен благородник от Бък, беше довел десетгодишния си син и единствен наследник. Представи го на кралицата като Стара кръв, но твърдеше, че магията му е предадена от майка му, която бе починала преди шест години и имаше само неколцина оцелели роднини. Кралицата прие обяснението му. Подозирах също и една наскоро пристигнала в замъка шивачка, но тя не заяви открито, че владее Осезанието, така че предпочетох да не я питам.

Новият паж на кралицата бе не друг, а Пъргав. Беше дошъл сам и пеш, с нови ботуши, нова дреха и писмо от Бърич. Гледах как го дава на кралицата от обичайното си място зад стената. В писмото си Бърич предаваше момчето на Пророците и признаваше, че е положил всички усилия, но не е успял да пречупи момъка. Щом не можел да изостави долната магия, нека тогава ѝ се посвети, баща му бил дотук. Не можел да си позволи момчето да остава при по-малките си братя. Освен това настояваше в двора да не се разгласява, че е негов син. Когато кралицата любезно попита Пъргав как иска да го наричат, той вдигна преbledнялото си лице и отвърна тихо, но твърдо:

— Осезаващ. Защото съм такъв и няма да го отрека.

— Значи вече си Пъргав Осезавация — отвърна с усмивка Кетрикен. — И мисля, че името ти подхожда идеално. А сега те предавам на моя съветник Сенч. Той ще ти набележи подходящи задачи, както и обучение.

Момчето се поклони дълбоко, явно благодарно, че кралската аудиенция е приключила.

Фактът, че Бърич се беше отказал от момчето, ме потресе до дъното на душата ми, но и ме изпълни с облекчение. Ако Пъргав бе останал в дома на баща си и Осезанието бе причина за разпра помежду им, това нямаше да доведе до нищо добро. Подозирах, че решението е било трудно и горчиво за Бърич, и почти цяла нощ лежах буден и се питах как ли го е приела Моли и дали е плакала при заминаването на детето. Много се изкушавах да се свържа с Копривка. Бях се въздържал да го правя от дивото изпълнение на Шишко и Предан, и то не само защото не желаех да я въвличам във всичко това. Още се страхувах от спомена за онзи чужд глас. Не исках да рискувам и

отново да привлече вниманието на онова същество към дъщеря си или мен.

Но точно тогава, сякаш сърцето предаде разума ми, умът на Копривка докосна моя. Изглеждаше почти като случайна среща, сякаш се сънувахме по едно и също време. Отново се зачудих колко свободно се обединяват умовете ни чрез Умението и се запитах дали Сенч не е прав. Може би имаше нещо, на което да съм я научил още когато беше съвсем мъничка. Сънувах я как седи в тревата под разлистило се дърво. Държеше нещо, нещо тайно и мъничко, и го гледаше тъжно.

Какво те тревожи? Още докато задавах въпроса си и тя се обръщаше към мен почувствах как в съня си приемам формата, която винаги ми бе давала. Седнах и увих опашка около лапите си. Ухилих ѝ се с вълча усмивка. *Знаеш, че не изглеждам така.*

Откъде мога да знам как изглеждаш? — сърдито попита тя. — *Нищо не ми казваш за себе си.*

Изведнъж около нея се появиха маргаритки. Мъничка синя птичка изпърха на клончето над главата ѝ и започна да чисти перцата си.

Какво държиш? — попитах.

Каквото и да е, мое си е. Както твоите тайни са си само твои. — Ръцете ѝ се затвориха около съкровището. Притисна го към сърцето си. Може би беше влюбена?

Хайде да видим дали ще позная — предложих шеговито. Бях необяснимо доволен да си мисля, че дъщеря ми се е влюбила и лелее първото си тайно чувство. Надявах се младежът да е достоен за нея.

Тя ме погледна тревожно. *Не. Стой настрана. То дори не е мое. Само ми го повериха.*

Да не би някой младеж да ти е открил сърцето си? — предложих весело.

Махни се! Не се опитвай да познаеш.

Вятърът прошепна в клоните над главата ѝ. И двамата вдигнахме глави в мига, когато синята птичка се превърна в лъскаво синьо гущерче. Сребърните му очи проблясваха и се въртяха. То се спусна по ствола почти до косата ѝ.

— *Кажи ми — изцърка. — Обичам тайните!*

Тя ме погледна презрително.

Номерата ти не ми минават. — Замахна с ръка към гущерчето. — Махай се, гадино.

Но вместо това създанието скочи в косата ѝ. Заби нокти и се оплете в буклите ѝ. Внезапно стана голямо колкото котка и от раменете му изникнаха криле. Копривка изпищя, размаха ръце, но съществото се бе вкопчило здраво. Вдигна глава — глава на дълга шия — и ме загледа със сребърните си очи. Малък, но съвършен, синият дракон ми се изсмия подигравателно. Гласът му се промени неимоверно. Застърга в душата ми, чужд и смразяващ.

Каж ми тайната си, Вълко от сънищата! Каж ми за черния дракон и за острова! Каж ми веднага или ще ѝ откъсна главата.

Гласът се мъчеше да ме хване, да разбере къде точно се намирам. Скочих на крака и се отърсих. Искях вълчийт ми облик да изчезне, за да избягам от съня, но той не си отиваше. Чувствах погледа на създанието, усещах как умът му наднича в моя и настоява да му дам истинското си име.

Копривка рязко се изправи. Пресегна се и сграбчи съскащата твар с две ръце. Хвърли ми яростен поглед, докато я гледах втрещен.

Това е само сън. Това е само сън. Няма да ми измъкнеш никакви тайни по този начин. Това е само сън и аз го развалям и се събуждам. СЕГА!

Не знам какво направи. Не излезе от съня си, а улови в него дракона. Той се превърна в синьо стъкло в ръцете ѝ и тя го хвърли. Той падна в краката ми и се пръсна на стотици остри парчета. Болката от порязванията ме събуди. Надигнах се задъхан, стиснал старото одеяло на Сенч. Скочих от леглото и прокарах ръце по гърдите си, очаквах да напипам забили се парчета стъкло и кървящи рани. Но там имаше само пот. Потръпнах, след това ме втресе. Прекарах остатъка от нощта пред камината, увит в одеялото и загледан в огъня. Колкото и да се опитвах, не можех да разбера какво се бе случило. Кое беше част от съня, а кое от общуването с Копривка? Не можех да сложа никакви граници и се страхувах. Страхувах се не само, че нещо от потока на Умението ни е открило и двамата, но и от таланта, който усетих у Копривка, когато спаси и двамата ни.

Не разказах на никого за този сън. Знаех какъв ще е отговорът на Сенч. „Доведи момичето в Бъкип, където ще можем да я пазим. Научи я на Умението“. Нямаше да го направя. Това бе просто шантав край на

сън, в който се бяха смесили всичките ми страхове. Вярвах го с все сили, сякаш вярата ми можеше да го превърне в истина.

С настъпването на утрото ми бе по-лесно да се отърся от тези страхове. Имах куп други грижи и трябваше да уредя много неща преди заминаването. Слязох в града при Гиндаст и предплатих обучението на Хеп. Момчето ми явно се представяше добре в чиракуването си. Самият Гиндаст ми каза, че Хеп го изненадвал почти всеки ден.

— Особено след като се посвети на ученето — добави тежко и чух укора на майстора към немарливостта ми като родител. Но все пак Хеп си бе наложил тази дисциплина, така че заслугите си бяха изцяло негови. Навестях го редовно на всеки три-четири дни, дори и да се виждахме съвсем за малко. Не отваряхме дума за Сваня, а само за напредъка му в работата, приближаващия Пролетен празник и тъй нататък. Все още не му бях казал, че ще напусна Бъкип с принца. Със сигурност щеше да разкаже на другите чираци и новината щеше да стигне и до Джина, защото Хеп ѝ гостуваше от време на време. Навикът ме караше да пазя плановите си в тайна, докато не наближи датата на заминаването. Казах си също, че е по-добре да не ме свързва с принца. Не исках да призная, че част от това бе собственият ми ужас от раздялата с осиновения ми син, особено когато очаквах да се изправа пред опасност.

Бях взел присърце предупреждението на Шута. В добавка към впечатляващия набор малки смъртоносни неща от оръжейната на Сенч се заех да променя облеклото си, за да има къде да ги държа! Беше дълга и обезсърчаваща работа, а и ми липсваха хитрите предложения на Шута и сръчните му ръце. Напоследък почти не го виждах. Случваше се да зърна лорд Златен в залите и дворовете на крепостта, но винаги в компанията на други млади елегантни лордове. Залите на Бъкип буквално гъмжаха от тях. Пътешествието на принца явно бе завладяло въображението на определен тип младежи, жадуващи да докажат себе си и същевременно да похарчат за забавления семейното състояние. Лорд Златен ги привличаше, както фенерът привлича нощни пеперуди. После чух слух, че лорд Златен не бил на себе си от ярост, че халкидските кораби пречели на търговията и бавели пристигането на джамайлийските наметала, които поръчал специално

за пътуването до Външните острови. Говореше се, че по тях с черни, сини и сребърни нишки били извезани дракони.

Попитах Сенч за това. Беше се качил в кулата, за да ми помогне в научаването на основни неща от езика на Външните острови. Имаше много общи думи с основното наречие на Шестте херцогства, но бяха изкълчени и се произнасяха гърлено. Естествено, гърлото вече ме болеше от напъните.

— Знаеш ли, че лорд Златен все още смята да пътува с нас? — попитах.

— Е, не съм му давал причини да мисли иначе. Той е много находчив. Докато смята, че просто ще се качи на кораба на принца, няма да прави други приготовления. А колкото по-малко време му даваме за тях, толкова по-малки са шансовете му да заобиколи желанието ни.

— Нали каза, че можеш да му попречиш да вземе кораб от Бъкип.

— Казах. И мога. Но той явно разполага с внушителни средства, Фиц, а парите могат да направят много неща. Защо да му даваме допълнително време да планира? — Извърна поглед. — Когато дойде време да тръгнем, просто ще му се каже, че остава. Може би ще ни последва със следващия кораб. Но ще се погрижа пристанището да е празно.

Замълчах. Опитах се да си представя сцената и трепнах.

— Струва ми се несправедливо да постъпвам така с приятел — казах тихо.

— Правим го именно защото ти е приятел. Ти беше онзи, който искаше да го спре. Казал ти е, че е предрекъл смъртта си на Аслева и че трябва по някакъв начин да попречиш на принца да убие черния дракон. Казах ти и че не ми се вярва някое от тези неща да се случи. Но ако лорд Златен не дойде с нас, няма да умре там. Нито пък ще може да те провокира да попречиш на мисията на принца. А и без това не ми се вярва, че ще е кой знае какво приключение. Ще пропусне само малко студ и тежка работа. Мисля, че „убиването“ на дракона ще се сведе само до отрязването на главата на нещо, погребано в ледовете преди векове. Как се погаждате напоследък?

Толкова ловко добави последния въпрос, че отговорих, без да се замислям.

— Нито добре, нито зле. Почти не го виждам. — Погледнах пръстите си и зачовърках една кожичка. — Имам чувството, че сякаш е станал друг човек, когото всъщност не познавам. И нямам причини да го познавам в живота, който живеем сега.

— И аз имам същото чувство. Напоследък ми се струва много зает, а не съм сигурен с какво точно. От приказките разбирам само, че е започнал да играе още по-усърдно на хазартни игри. Пилее пари за вечери, подарява вина и скъпи дрехи на приятелите си, но още повече отиват за залагания. Ничие богатство няма да издържи много дълго подобни разходи.

Намръщих се.

— Това изобщо не ми прилича на човека, когото познавам. Шутът много рядко прави нещо без определена цел, а в случая не виждам никаква цел.

Сенч се изсмя кисело.

— Е, така казват мнозина, когато видят приятелите си да се поддават на някоя слабост. Няма да е първият, погубен от страстта към хазарта. Виждал съм ги много. В известен смисъл можеш да обвиняваш и себе си. Откакто принцът представи играта на камъни, тя стана страшно популярна. Младите я наричат Камъните на принца. И покрай всички тези капризи онова, което започна като проста игра, се превърна в ужасно скъпо удоволствие. Вече залагат не само играчите, но и поддръжниците им, а залозите само на една игра могат да достигнат цяло състояние. Дори платната и пионките увеличиха цената си. Вместо платно лорд Валсърп използва дъска от полиран орех с линии от слонова кост, а фигурите са от нефрит, слонова кост и кехлибар. Една от най-добрите кръчми в града е отделила горния си етаж само за играчи. Скъпо е дори да влезеш там. Сервират се само най-добрите вина и ястия, посетителите се обслужват от най-красивите сервитьорки.

Бях ужасен.

— И това от една проста игра, която трябваше да помогне на Предан да съсредоточи ума си върху Умението!?

Сенч се разсмя.

— Никой не знае накъде могат да те поведат такива неща.

Това ми припомни друг въпрос.

— Като заговорихме за нещо, което може да те отведе до друго — дошъл ли е в Бъкип някой от онези, които усетихме при предаването на Предан и Шишко?

— Още не — отвърна Сенч малко разочаровано. — Надявах се, че ще се втурнат насам, но явно призивът им се е сторил твърде странен и неочакван. Трябва да се съберем отново и съзнателно да се опитаме да се свържем с тях. Миналия път в последния момент ми хрумна, че можем да призовем събудилите се. Мислите ми към тях бяха прибързани и неясни. А сега имаме толкова малко време преди заминаването, че няма смисъл да ги викаме. Но трябва да се заемем с тази задача веднага след като се върнем. Страшно ми се иска принцът да можеше да замине с традиционна котерия от шестима обучени Умели. А вместо това разполагаме само с петима, като единия от тях е самият Предан.

— Четирима, защото оставяме лорд Златен тук — поправих го.

— Четирима — кисело се съгласи Сенч. Погледна ме и името на Копривка увисна произнесено помежду ни. После той добави, сякаш по-скоро на себе си: — И вече няма време да обучаваме други. Всъщност почти нямаме време да обучим тези, с които разполагаме.

Прекъснах го, преди да е започнал да се укорява.

— Всичко ще си дойде с времето, Сенч. Не можеш да насилваш нещата, също както фехтовачът не може да използва само волята си, за да стане по-добър. Всичко трябва да е съпроводено с безкрайни упражнения и тренировки, които на пръв поглед нямат нищо общо с крайната цел. Търпение, Сенч. Бъди търпелив със себе си. И с нас.

Сенч все още не можеше да чуе посланията на отделните членове на котерията, ако нямаше физически контакт с тях. Долавяше Умението на Шишко, но то беше като бръмчение на комар край ухото му — не предаваше нищо. Не знаех защо не можем да стигнем до него, както и защо той не е в състояние да се свърже с нас. Имаше Умението. И изцелението ми, и връщането на белезите доказваха, че има огромен талант точно в тази област. Но Сенч беше погълнат от амбицията си и нямаше да намери покой, докато не овладее пълния спектър на магията.

Опитът ми да го разведрия само насочи мислите му в друга посока.

— Няма ли да вземеш секира? — неочаквано ме попита той.

Опулих се и със закъснение разбрах какво има предвид.

— От години не съм се бил със секира — казах. — Може и да се поупражнявам малко, преди да отплаваме. Но нали каза, че най-вероятно ни предстои тежка работа, а не битка. Пък и срещу какъв враг ще се сражаваме?

— Е, секирата може да се окаже по-полезна от меча срещу леда около дракона. Утре поискай главният оръжейник да ти даде една. И започни да се упражняваш, за да опресниш уменията си. — Наклони глава и се усмихна. Познавах тази усмивка и се подготвих. — Ще учиш Пъргав на бойни изкуства, а също така на четене и смятане. Не му върви в часовете с другите деца. Бърич го е научил на много неща преждевременно. Чувства се отегчен, когато го слагат с хлапетата на негова възраст, а с по-големите е несигурен. Кетрикен реши, че ще е най-добре да има индивидуален наставник. И избра теб.

— Защо точно мен? — попитах остро. Впечатленията ми от момчето по време на уроците на Уеб не събуждаха у мен желание да го взема за ученик по каквото и да било. Беше вечно навъсен и оставаше сериозен дори когато останалите се търкаляха по земята от смях на някоя история. Говореше малко и гледаше с черните очи на Бърич. Движеше се сковано като току-що наказан новобранец. — Не ме бива за наставник. Освен това мисля, че колкото по-малко общувам с момчето, толкова по-добре ще е и за двамата ни. Ако Бърич дойде да го види и Пъргав пожелае да го запознае с учителя си? Здравата можем да загазим.

Сенч поклати тъжно глава.

— Едва ли. През десетте дни, откакто момчето е тук, от баща му няма нито вест, че съжалява за решението си. Мисля, че Бърич наистина се е отказал от него. Това е причината Кетрикен да смята, че е важно да го поеме някой мъж. Нуждае се от мъжка подкрепа в живота си. Дай му да усети, че някой го харесва, Фиц.

— Но защо аз? — попитах горчиво.

Сенч се ухили.

— Мисля, че симетрията доставя удоволствие на Кетрикен. И да си призная, аз също виждам известна справедливост в това. — Пое дъх и продължи сериозно: — На кого да го дам? На някой, който мрази Осезанието ли? На някой, който го приема като товар и не се чувства задължен към него? Не. Той е твой, Фиц. Направи нещо от него. И го

научи да върти секирата. Момчето ще стане с телосложението на Бърич, когато порасне. Сега обаче е само кожа и кости. Води го всеки ден на тренировки, та да натрупа малко мускули.

— Когато имам време — обещах кисело. Запитах се дали Бърич е изпитвал такъв ужас от мен, както аз от сина му. Нищо чудно. Но независимо колко се ужасявах, думите на Сенч бяха направили нещата неизбежни. Когато ме попита: „На кого да го дам?“, познах ужаса от това какво може да сполети Пъргав, ако попадне в чужди ръце. Не че исках още една отговорност, още повече точно сега. А защото не можех да понеса мисълта, че някой друг може да го поеме и да е жесток с него или да не му обръща внимание. Така се надуват всички мъже, след като станат родители. Човек става убеден, че никой друг не може да се справи по-добре от него.

С ужас си помислих, че отново трябва да взема секирата. Не исках. Но Сенч бе прав — бях най-добър със секира. Фините оръжия не ми подхождаха. Със съжаление си помислих за прекрасния меч, който ми бе дал Шутът. Мисълта за меча ми напомни за него, както и за екстравагантния ми гардероб, когато напуснах службата си при лорд Златен. Не ми беше приятно да се преструвам на негов слуга, но сега открих, че тази роля ми липсва. Тя поне ми даваше възможност да прекарвам повече време с него. Последният ни разговор бе запълнил донякъде пропастта помежду ни, но същевременно ни бе отдалечил още повече. Трябваше да се изправя лице в лице с факта, че Шутът беше само един аспект на човека, когото смятах, че познавам. Искан да възстановя приятелството си с Шута, но как можех да го направя, след като знаех, че той е само едно от многото лица? Все едно, помислих си кисело, да си приятел с куклата и да се опитваш да игнорираш кукловода, който я кара да говори и танцува.

По-късно същата вечер застанах пред вратата на покоите му и почуках. Отвътре се процеждаше слаба светлина, но се наложи да чакам дълго в коридора, преди да чуя раздражения му отговор.

— Кой е?

— Том Беджърлок, лорд Златен. Може ли да вляза?

След кратко мълчание чух резето да се вдига. Едва познах стаята. Някогашната сдържана елегантност се бе превърнала в пищен разкош. Дебели килими се застъпваха по пода. Свещниците на масата бяха златни, а ароматът на свещите изглеждаше толкова скъп, сякаш лорд

Златен изгаряше монети. Мъжът пред мен беше облечен в копринена роба и накичен със скъпоценности. Дори украсата по стените беше друга. Простите ловни сцени, които често можеха да се видят по gobлените в Бъкип, бяха смесени с изящни изображения на джамайлийски градини и храмове.

— Няма ли да влезеш и да затвориш вратата, или предпочиташ да стоиш така зяпнал? — сърдито рече той. — Късна нощ е, Том Беджърлок. Едва ли е подходящо време за случайни посетители.

Влязох и затворих вратата.

— Знам. Извинявам се, но когато идвах в по-разумни часове, все те нямаше.

— Да не си забравил нещо, когато ме напусна и се изнесе от стаята си?

— Не. — Въздъхнах и реших, че няма да му позволя да ме натика отново в онази роля. — Липсваше ми. И съжалявам, страшно много съжалявам за глупавия спор, който започнах при посещението на Йек. Стана точно така, както ми каза. Обречен съм да си го спомням всеки ден. И всеки ден ми се иска да не бях произнасял онези думи.

Отидох до камината и се тръшнах на един стол пред угасващия огън. На малката масичка имаше бутилка бренди и чаша с една-две капки на дъното.

— Нямам представа за какво говориш. Между другото, тъкмо смяхах да си лягам. Така че по какъв въпрос идваш, Том Беджърлок?

— Сърди ми се, щом искаш. Сигурно го заслужавам. Дръж се както искаш с мен. Но спри този маскарад и бъди себе си. Само това искам.

За момент той ме изгледа с надменно неодобрение. След това седна в другия стол. Наля си още бренди, без да ми предложи. По аромата разбрах, че е кайсиево, като онова, което бяхме пили в къщата ми преди по-малко от година. Отпи глътка.

— Да бъда себе си — повтори. — И кой всъщност е това?

Остави чашата и скръсти ръце на гърдите си.

— Не зная. Искане ми се да си си Шутът — казах тихо. — Но май вече не можем да се върнем към тази преструвка. Все пак бих го направил, ако можехме. Наистина.

Извърнах поглед. Сритах края на една цепеница и събудих нови пламъци и порой искри.

— Когато мисля за теб, вече дори не знам как да те наричам. Не си лорд Златен. Никога не си бил. Но в същото време не си и Шутът.

Стиснах зъби, когато думите дойдоха сами — неканени, но очевидни. Защо понякога е толкова трудно да се казва истината?

За един мъчителен момент се боях, че ще изтълкува думите ми погрешно. После осъзнах, че ще разбере точно каквото имам предвид. Години наред ми беше показвал с мълчанието си, че разбира чувствата ми. Преди да се разделим, трябваше по някакъв начин да запълня пукнатината помежду ни. Думите бяха единственото ми средство. Носеха ехото на стара магия, на властта, която придобива някой, когато разбере нечие истинско име. Бях решен. И въпреки това думите ми излязоха непохватно.

— Веднъж каза, че мога да се обръщам към теб с „любими“, ако вече не желая да те наричам „Шуте“. — Поех дъх. — Любими, искам да си с мен.

Той вдигна ръка пред устата си. Престори се, че си търка брадичката, сякаш обмисля нещо много внимателно. Не знаех какво изражение се крие под ръката му. Когато я отпусна, на лицето му играеше иронична усмивка.

— Не мислиш ли, че из крепостта ще почнат да говорят?

Оставих коментара му без отговор, защото няхах отговор. Беше го казал с насмешливия тон на Шута. Макар това да успокои сърцето ми, все пак се запитах дали не се преструва — заради мен. Дали не ми показваше онова, което исках да видя?

— Е — въздъхна той, — щом искаш да имаш подходящо име за мен, ще е по-добре да си е Шут. Така че да си останем с него, Фици. За теб съм Шутът. — Загледа се в огъня и се засмя тихо. — Е, сега сме квит. Каквото и да се случи с нас, вече винаги ще мога да си спомням тези думи.

Погледна ме и кимна сериозно, сякаш ми благодареше, че съм му върнал нещо безценно.

Имаше страшно много неща, които исках да обсъдя с него. Пътуването на принца; да поговорим за Уеб; да го попитам защо играе толкова много и какво означава цялата тази екстравагантност. Но изведнъж реших да не добавям нищо повече за тази вечер. Както бе казал — бяхме квит. Отношенията ни бяха като на везни; не исках да рискувам някоя дума отново да наруши равновесието.

Кимнах и бавно станах.

— Лека нощ, Шуте — казах му тихо и отворих вратата.

— Лека нощ, любими — отвърна той от стола си.

ЕПИЛОГ

Ръката, която навремето въртеше меч и секира, сега боли след вечерното писане. Когато чистя перото, често се питам колко ли кофи мастило съм изразходвал през живота си. Колко думи съм изписал върху пергамента с желанието да уловя истината в тях? И колко от тях лично съм предал на огъня като ненужни и неверни? Правя го, както съм го правил много пъти. Пиша, попивам мокрото мастило, обмислям собствените си думи. После ги изгарям. Може би когато го правя, истината излита през комина като дим. Дали е унищожена, или пусната на свобода? Не зная.

Някога се съмнявах, когато Шутът ми казваше, че цялото време е огромен кръг и завинаги сме обречени да повтаряме онова, което се е случвало и преди. Но колкото повече остарявам, толкова повече се убеждавам, че е така. Навремето си мислех, че има предвид един голям кръг, който обхваща всички ни. А сега — че се раждаме в наши собствени кръгове. Подобно на жребче, вързано за кол, ние подтичваме по определения ни път. Забързваме, намаляваме ход, спираме по команда и тръгваме отново. И всеки път си мислим, че кръгът е нещо ново.

Преди много години възпитанието на баща ми било възложено на Сенч, брата на дядо ми. На свой ред баща ми ме предаде на най-близкия си човек. А когато аз станах баща, реших, че дясната ръка на баща ми може най-добре да се погрижи за безопасността на дъщеря ми. Вместо нея приех сина на друг и Хеп стана мое дете. Принц Предан, мой син и същевременно не мой, ми стана ученик. А след време синът на самия Бърич дойде при мен, за да го науча на онова, на което баща му нямаше да го научи.

Всеки кръг поражда сам себе си. Всеки път изглежда нов, но всъщност не е. А е само поредният ни опит да поправим стари грешки, да отменим минали простъпки и да изпълним онова, което сме пренебрегнали. Във всеки цикъл може и да поправим старите грешки, но в същото време правим и нови. Но какъв друг избор имаме? Може

би да имаме смелостта да потърсим нов път означава да имаме смелост да правим нови грешки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.